MIHAIL BICA

ZILE SCRISE
(jurnal)

MIHAIL BICA

•

ZILE SCRISE

Mihail Bica

Debut editorial:
– **Clepsidra spartă** – haiku-uri (plachetă), Editura Ambasador, Târgu-Mureş, 1999.

Publică:

– **Rănile tăcerii** (haiku-uri şi poeme în versuri albe), Editura Nigredo, Arad, 2007.
– **Nori în derivă** (proză scurtă), Editura Nigredo, Arad, 2009.
– **Jurnal silvestru în fărâme**, Editura Mark House, Gheorgheni, 2011.
– **Ierbar**, *Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2012.*
– **Vara îngerului fără aripi**, Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2013

Prezent în antologii:

– **Antologia de haiku —** Constanţa, 2001.
– **Bucurii efemere —** Târgu-Mureş, 2002.
– **Aromă de nea —** Editura Ardealul, Târgu-Mureş, 2003.
– **Salutându-l pe Basho —** Cartea Festivalului Mondial de haiku, Mamaia, 2005, Editura Boldaş, Constanţa.
– **Antologia de poezie şi comentarii —** Valentina Becart, Editura Pan Europe, Iaşi, 2008.
– **Antologia vinovatelor plăceri (vol. I) —** Asociaţia Culturală Maria Domina, Bucureşti, 2010.

MIHAIL BICA

ZILE SCRISE
(Jurnal)

Napoca Star

www.edituranapocastar.ro
tel./fax: 0264/432.547
mobil: 0761/711.484, 0740/167.461
Director: Dinu Virgil Ureche

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

BICA, MIHAIL / Zile scrise (jurnal) – Mihail Bica. – Cluj Napoca : Napoca Star, 2014
ISBN 978-606-690-117-8

Fiicei mele,Andreea...

Motto: *„Adevărul este că viaţa e delicioasă, oribilă, fermecătoare, groaznică,* dulce, *amară, că viaţa e tot…”*

(Anatol France: Grădina lui Epicur)

„Lumea nu e decât un hotel imens unde suntem găzduiţi şi hrăniţi de Mama Natură, achităm nota de plată şi plecăm mai departe. ”

(Paul Brunton: Un eremit în Himalaya)

Precuvântare din partea autorului

Despre scris

Notaţiile diaristice care urmează le-am săvârşit de-a lungul câtorva decenii; trebuie să recunosc, le-am făptuit dintr-un instinct de vanitate; dar care om nu are şi asemenea porniri?

Instrumentul de scris, prin care se scurge viaţa trăită, sunt eu cu toată fiinţa mea; şi prin aceste consemnări, simt cum viaţa-mi însăşi se preface în slove!…

Manifestările vieţii mele exterioare au fost nu prea intense: nu mi-am epatat semenii prin cântece, anecdote sau prin exteriorizări de altă natură care să-mi atragă simpatizanţi, prozeliţi sau admiratori. Ceea ce am reuşit însă este că mi-am format o mulţime de invidioşi; de ei având parte, întotdeauna, cu vârf şi îndesat.

Fiind un introvertit sadea, am căutat refugii în lectură, în scris, şi în frecventele scufundări în Natură, aceste îndeletniciri alcătuindu-mi reperele mele de consolare.

Dorinţa mea de evadare, de schimbare de peisaj, îmi este potolită de aceste preocupări terapeutice, în fond, în calea „duhului otrăvit al acestei lumi”.

Tensiunea spirituală pe care o trăiesc mai tot timpul este suficient de mare ca să mă aplec frecvent asupra foii albe de hârtie.

Dobândirea unei stări de relativ calm, prin aşternerea gândurilor pe hârtie, îmi dă un sens al existenţei: scriind am sentimentul că săvârşesc ceva util – universul cuvintelor, prin scriere dar şi prin lecturi, fiindu-mi antidot sigur contra unor anume angoase care mă împresoară.

De scrierea fictivă nu am fost prea interesat nicicând. Dintotdeauna m-au atras jurnalele, memoriile, autobiografiile, interviurile, corespondenţele. Şi, de timpuriu (1964), am şi purces la a-mi scrie propriul meu jurnal; caietul nu a avut însă parte de o prea lungă existenţă, fiind confiscat curând de prea vigilenta-mi mamă care, mai apoi, l-a încredinţat focului!…

Am cunoscut, în cuprinsul deceniilor de consemnări jurnaliere, dulceţi ale vieţii, bucurii, senzaţii de fericire, suferinţe fizice şi sufleteşti, nădejdi spulberate.

Ca anonim, încerc, prin aceste notaţii să stăvilesc uitarea cea acoperitoare de tot şi de toate. Doresc ca prin aceste scrieri să-mi limpezesc apele interioare, eliberându-mă în felul acesta de poverile cele mult prea apăsătoare.

Alung durerile vieţii, dureri în fond inerente existenţei oricui, fugind de urâtul lumii prezente, refugiindu-mă în Natura cea veşnic măreaţă, darnică şi primitoare. Apoi, mai nou, îmi caut alinări şi în lumea virtuală, mult prea insipidă din păcate.

Şi, zic eu, atâta vreme cât mai am impulsul de a scrie, nu e atât de cruntă apăsarea asupra fiinţei mele. Scrisul mă ocupă şi mă preocupă; şi aşa a fost dintotdeauna în ce mă priveşte…

Din aproape în aproape, mi-am dat seama că are prea puţin rost să mă perpelesc pentru o puzderie de fleacuri care prea mult mi-au acaparat atenţia, punându-mi la încercare nervii, răbdarea.

Refugiul în scris şi în citit mă bucură; dar nu mă acaparează întra-atât încât să le fiu rob. Prin scris, vieţuirea mea ajunge parcă mai tolerabilă, aerul devenindu-mi mai respirabil, mai oxigenat.

… Viaţa rămâne o comedie jalnică sub anume aspecte, dar totodată, este – poate fi! – miraculoasă, uluitoare. Mi-a fost dat să cunosc deşertăciunea şi fragilitatea lucrurilor pământeşti; starea de provizorat a omului m-a neliniştit şi mă nelinişteşte. În tot acest periplu, scrisul şi cititul mi-au fost, şi îmi sunt, factori de echilibru…

Dar expunându-mi public frământările, gândurile, propriile mele experienţe şi speranţe, ambiţii şi neputinţe, nu dau oare dovadă de o anume indecenţă, de lipsă de pudoare? Nu ştiu… Cred totuşi că atâta vreme cât nu poate dăuna nimănui conţinutul acestui jurnal, el poate fi citit şi de alţii. Mai bine aşa, decât să-mi rămână zăvorâte anumite preocupări, idei sau sentimente, undeva în tainicul ascunziş al sufletului meu. Stăruinţa mea, în ale scrisului, este orientată înspre a-l săvârşi cât mai vibrant, cât mai expresiv şi mai frumos în această limbă a sufletului meu care este limba română!

Despre jurnal

Aşadar, iată, mă expun prezentându-mă prin această scriere cu caracter intim, fără să am însă pretenţia ca prin consemnările autoreferenţiale aici prezente să înfăţişez întâmplări spumoase, şocante sau moralizatoare, şi nici picanterii de vreun fel sau altul care să incomodeze, în mod deosebit, persoana mea sau pe oricare alta, prezentă în aceste însemnări.

Mi-am permis ca în notaţiile din primii ani ('68-'70) să efectuez mici ajustări de stil pentru a evita anumite exagerări sau stângăcii acelei vârste post-adolescentine. Prin publicarea acestor consemnări, departe de mine gândul de a-mi aroga aere de importanţă de vreun anume fel. Aceste notaţii rămân simple exerciţii şi modalităţi de a mă defula

într-o limbă în care mi-a fost dat să vorbesc atât de puţin, cu toate că îmi este limbă maternă! Aşa încât, unica modalitate de compensare a acestui neajuns a fost, şi este, scrisul – deci şi acest jurnal.

Jurnalul, ca specie literară, este o expresie a singurătăţii individului care scrie; iar eu şi prin faptul scrierii rămân, de când mă ştiu, un vajnic amant al solitudinii.

În pofida notei melancolice a scrierii, nu aş crede că din aceste notaţii diaristice ale mele ar răzbate nişte gemete ale unei fiinţe speriate de viaţă. Îmi place să ştiu că aceste consemnări sunt, şi rămân, doar nişte expresii ale unei nelinişti interioare ale fiinţei mele, frământări izvodite din întrebări şi căutări inerente, în fond, oricărei existenţe conştiente.

Prin aceste scrieri nu vreau să conving, nu vreau să seduc (!). Doresc doar să deschid nişte porţi către lăuntricul meu sufletesc şi să las cale liberă acelora care vor să intre pentru a mă cunoaşte mai bine. Dar mai scriu jurnal – aspect esenţial – şi pentru ca eu să mă cunosc mai bine; şi, astfel, să reuşesc să devin mai stăpân pe mine, să mă regăsesc în faptul scrierii ca într-un loc sacru de reculegere în tihnă.

Alături de scrierea prozei scurte, şi foarte scurte, precum şi a unor eseuri, scrierea jurnalului m-a atras, de la început, prin deschiderea ei nelimitată în care se pot strânge laolaltă subiecte multe şi diverse.

Jurnalul a fost prima mea scriere, înainte de poemul haiku şi cel în verslibrist. Notaţiile diaristice au fost, incontestabil, pepiniera scrisului meu, locul în care mi-am putut forma un stil, un mod de gândire; consemnările servindu-mi, totodată, şi ca depozitare, nu atât de teme şi idei cât, mai cu seamă, de sentimente, de trăiri.

Dacă acestea nu ar fi fost notate aici, în jurnale, s-ar fi risipit în vânt, nemaiputându-şi aduce aportul la scrierile mele ulterioare („Nori în derivă”, „Ierbar”, „Jurnal silvestru…”). Ca atare, acest „atelier de fraze” mi-a fost, şi îmi este, de o reală utilitate, concomitent ele fiind şi un instrument de salvare a timpului trăit.

Chiar dacă jurnalul ca fapt de scriere este, prin definiţie, unul subiectiv, el neavând menirea de a plăcea, ci pe aceea de a convinge, eu am încălcat regula, conştient, de repetate ori, optând pentru strecurarea de nuanţe literare în redarea gândurilor şi a faptelor; am căutat să înfăţişez adevărul şi realul într-un mod frumos, zic eu, literar, lustruindu-mi propoziţiile, cuvintele, mai peste tot.

Dar oare poate fi frumos un ceva care nu este unitar şi suficient de neînchegat? După unii teoreticieni ai scrierii diaristice răspunsul este categoric nu…

Eu personal consider că fragmentul poate oglindi cu succes întregul, aşa cum un bob de rouă poate reflecta întreg Universul.

Bine, dar cum să ajung la claritatea, limpezimea acelui bob de rouă?

Ca să ajungi, trebuie să fii pe… drum!

Eu, prin aceste jurnale, încerc să păşesc către această ţintă: oglindirea întregului prin fragment.

Pot fi, oare, acuzat de lipsă de fantezie dacă nu comit polilogii, elucubraţii prin ale mele scrieri? Nu ştiu…

Cert este faptul că prefer notaţiile fruste, venite din străfundul sufletului meu.

Precum am menţionat mai înainte, această specie literară (jurnalul) pătrunde în viaţa mea la începutul tinereţii mele, cu o primă tentativă, eşuată, subminată de către mama din pricina realismului crunt al notaţiilor. Necesitatea plămădirii acestor scrieri s-a ivit, în acei ani de adolescenţă, dintr-o nevoie lăuntrică, presantă, de a sta de vorbă cu mine însumi, dintr-o trebuinţă lăuntrică de a-mi povesti mie însumi trăirile.

Aveam în acea vreme o doză zdravănă de neîncredere, de teamă şi reţinere faţă de lumea exterioară.

Aşa încât trebuinţa ţinerii unui jurnal a venit ca un remediu împotriva durei realităţi exterioare, dar, în acelaşi timp, şi din nevoia unui laborator de fraze, un „atelier” atât de util mie ca vorbitor al unei alte limbi decât cea română: limba maghiară. Dar, conform preceptelor, a literaturiza jurnalul intim este de nepermis. Dacă am optat totuşi pentru a cocheta cu frumosul literar, în aceste scrieri, care se vor a fi până la urmă, o cronologie a interiorităţii mele, o fi oare păcatul atât de mare? Nu aş crede; dar dacă totuşi o fi, mi-l asum…

Mă recunosc şi în remarca conform căreia tot omul care se scrie pe sine, aşternând aproape zilnic insignifiante fapte ale vieţii sale cotidiene, acela este un ins egoist. Mai cu seamă dacă trage nădejde că va fi şi citit! Dar, atenţie, omul este îndeobşte ceea ce face, ceea ce simte şi gândeşte şi, mai ales, ceea ce ascunde!

Vreţi să cunoaşteţi mai bine omul, citiţi-i jurnalul!

Relectura jurnalului meu, pentru alegerea fragmentelor în vederea publicării lor, a însemnat retrăirea senzaţiilor şi a momentelor notate odinioară şi, totodată, constatarea caracterului trecător al vieţii…

Noua percepere a scrierii este, aşa cum se întâmplă la toţi autorii care îşi recitesc jurnalele, uşor negativă, depreciativă. Aşa şi în cazul meu; dar oricum, aceste notaţii sunt ale mele, la un moment dat ele m-au reprezentat şi m-au bucurat. Nu le pot renega doar pentru faptul că privite cu ochii de-acum şi înţelese cu mintea de azi, par copilăreşti, nesemnificative pentru alţii; ori pentru motivul că prin publicarea lor nu am să comit un fapt literar şocant, care să zguduie şi să uimească literaţii sau publicul cititor.

Ele, caietele mele, rămân o cronică a vieţii mele, a manifestărilor mele de altădată, o arhivă a ideilor şi sentimentelor care m-au preocupat cândva, cu prelungiri până în prezent.

Lumea, viaţa este tot mai agresivă, tot mai obositoare şi mai agasantă. Înaintarea în vârstă îmi aduce eclipsări fizice şi intelectuale, în chip inevitabil. Îmi doresc tot mai mult bucuria, liniştea, sănătatea; în tot acest timp viaţa fuge, alunecă vertiginos pe lângă mine, nepăsătoare.

Pasiunile de care nu vreau încă să mă rup, au ajuns să mă tulbure şi să mă întristeze.

… Fug de zarva lumii, apoi revin în ea: mai sensibil, mai vulnerabil şi mai nesatisfăcut.

Deşi ca vârstă aş fi mai aproape de genul memorialistic, iată încă scriu jurnale, încercând a mă descoperi: mie şi altora, străduindu-mă să-mi surprind atât mişcările mele interioare cât şi pe cele exterioare. Dar oare cu ce şanse de reuşită? Devine totul anevoios şi îmi pare că şi de prisos. Îmi vine în minte nedumerirea unui autor având vârsta cu puţin peste a mea:

„– Nu mai pot să produc, nici să mă reproduc; mai sunt viu, oare?!…"

Da, mai sunt viu; şi tocmai de aceea nu vreau să se instaureze inapetenţa de viaţă, scrierea jurnalului fiindu-mi în această privinţă un ajutor, nelăsând ca timpul să moară.

În urma mea, a noastră, totul se destramă; părinţii, prietenii, vecinii, cunoscuţii – devin toţi amintiri. Cei care mai rămânem, ne schimbăm corpul şi sufletul neîncetat: în bine, în rău, nu ştiu…

Timpul ia cu sine totul.

Aceste gânduri – realităţi sfâşietoare – mă determină să-mi scriu în continuare jurnalul, după o întrerupere de câţiva ani (patru…), aici doar, şi în Natură, sufletu-mi se simte descătuşat…

Mi-a plăcut să-mi notez în aceste caiete tot ce gândesc, să-mi notez tot ce văd, aud sau citesc.

Anii au trecut… Dacă nu m-ar citi nimeni, aş nota: „– Am ajuns un bătrân mizantrop şi solitar, uşor lasciv şi libidinos"; însă deoarece mă văd citit de unii-alţii, scriu: „– Afirmaţia de mai sus nu-mi aparţine, ea este a unui autor clasic!…"

Deşi cel care se mărturiseşte ar trebui să fie copleşit de sinceritate şi să aibă curajul de aş prezenta şi părţile foarte „umbrite", în jurnal nu poţi spune totuşi decât jumătăţi de adevăruri, aceste scrieri ascunzând întotdeauna o parte consistentă a realităţii nedivulgabile. Astfel că, citând un inspirat autor de jurnal, în scrierea diaristică funcţionează regula sincerităţii nesincere!

În perioada anilor 1980-1999, consemnările mele au devenit mai mult decât deschise încât, la recitire, ceea ce mi s-a părut mai „prezentabil", şi aceste notaţii uşor transfigurate, au apărut, unele în „Nori în derivă", altele, mai apoi, în „Ierbar".

Primii ani scrişi în jurnalul meu (1968-1970) prezintă un adolescent niţel naiv, cu un limbaj destul de căznit, ascuns în sine, izolat de lume, încercând a se cunoaşte pe sine, lumea în care s-a ivit şi în care vieţuieşte. Odată cu maturitatea, am început să-mi notez mai mult ceea ce se petrece înlăuntrul sufletului meu, mai puţin faptele exterioare; în felul acesta însemnările acestor ani devenind o coborâre în sine, având nuanţe meditative, cu vădite tente existenţialiste, mai apoi apărând şi trebuinţa căutărilor creştine.

Am realizat, odată cu trecerea timpului, că suntem meniţi, ca fiinţe umane, să nu putem vieţui într-o totală raliere sufletească cu semenii, că în definitiv suntem sortiţi să ducem vieţi izolate, solitare. Conştientizând faptul acesta, m-am cufundat şi mai mult în lumea ideilor, de cele mai multe ori însă înmlăştinându-mă în prea vastele-i întinderi.

În atari situaţii o vreme nu am mai scris nimic în jurnal, optând pentru alte îndeletniciri care după un timp devenind monotone, am simţit nevoia revenirii la scrierea jurnalului.

Am găsit de cuviinţă ca în sânul acestor note să inserez şi câteva scrisori ale căror ciorne le-am păstrat. Aceste epistole, adresate către amice şi amici cu care mi-am intersectat drumul, fiind datate, le transcriu în continuarea consemnării pentru acea zi. Consider că includerea lor, a câtorva scrisori, în cuprinsul acestor notaţii diaristice, întregesc într-un fel prezentarea stărilor mele spirituale şi sentimentale din acele zile, ale acelor ani.

În prezent, retras în scriitura-mi taciturnă, fragilizat de prea multe nedreptăţi şi mizerii ale lumii, încerc să scriu viaţa ca pe un infinit apus de soare, mirific şi acaparator…

Autorul

Înainte de jurnal...

Motto: *„Iată primele mele amintiri pe care nu le pot evoca într-o ordine cronologică, deoarece nu mai ţin minte care fapte s-au petrecut înainte şi care în urmă. Nu ştiu măcar dacă unele din ele s-au depănat în vis ori s-au petrecut aievea. Iată-le…”*

(L. Tolstoi: Primele amintiri)

„M-am rugat pentru a-mi regăsi copilăria, şi ea a revenit, şi simt că e tot atât de grea ca odinioară şi că în zadar am îmbătrânit. ”

(Rainer Maria Rilke: Însemnările lui Malte Laurids Brigge)

„Copilăria – această de nepreţuit, regească bogăţie, acest tezaur al aducerilor aminte…”

(Rainer Maria Rilke: Scrisoare către un tânăr poet/Paris, 17 februarie 1903)

Calul alb

Am două luni şi unsprezece zile; sunt în braţele unei fiinţe: mamă, bunică – nu pot să-mi dau seama; ne uităm – şi eu, şi ea – pe fereastra către Târnava Mică bucurându-ne de fulgii care plutesc lin în văzduhul plumburiu, puzderie de bizarerii albe, diafane, aterizând în apă şi pe uscat, topindu-se instantaneu…

Din când în când, femeia care mă ţine în braţe îşi apropie gura de obrajii mei îmbujoraţi şi fragezi, giugiulindu-mă şi rostindu-mi cuvinte de neînţeles.

Brusc, în faţa casei se iveşte, într-un zornăit infernal, o căruţă şubredă trasă de un cal alb, totul învălmăşit într-un dans furibund al fulgilor de nea.

Namila şi zgomotul mă sperie nespus; încep să plâng urlând ca din gură de şarpe…

Prima amintire

Martie, 1953. Desprimăvărare…

Îmbrăcat în ce am mai curat şi mai frumos, merg, ţinut de mână de către mătuşa Ana, la Căminul cultural din sat pentru a-l plânge (!) pe tovarăşul Stalin, trecut în nefiinţă în zile acestea.

În sala de spectacole – tabloul în chenar de doliu reprezentându-l pe Stalin privindu-ne de sus, de la înălţimea scenei pustii. Câţiva bărbaţi, foarte gravi, aflu că se numesc „activişti”, înveşmântaţi în negru, stau sobrii, înmărmuriţi, în preajma tabloului cernit.

Subit, mătuşa mea începe să suspine, apoi să se tânguie. Văzând-o în această stare, eu încep să plâng în hohote… Unul dintre activiştii coboară de pe scenă, ne ia de braţe, conducându-ne afară din sală.

Şi toate astea sub privirile indiferente ale tovarăşului Stalin.

A doua amintire

Toamnă însorită…

Să tot am vreo patru-cinci ani. Împreună cu un vecin, Fănel, prieten, mai mic decât mine cu un an, facem năzdrăvănii prin curtea casei vechi.

Mama desface nişte păstăi de fasole, undeva într-un colţ al curţii. Pentru că suntem zgomotoşi, şi neastâmpăraţi, mama s-a gândit să ne dea şi nouă de lucru – desfacere de păstăi! – săvârşind gafa de a ne plăti anticipat, câte doi lei de fiecare!

După nici cinci minute de lucru, ne cerem o pauză cât să plecăm acasă la prietenul meu pentru ca acesta să-şi schimbe… pantofii!

Pauza fiind acceptată, duşi am fost: nu la schimbat de pantofi, ci la cheltuitul banilor, la cofetarul satului.

Întârziind, mama porni alarmată în căutarea noastră; negăsindu-ne la casa prietenului meu, din aproape în aproape află că suntem hăt departe, taman în centrul satului, înfulecând cu nesaţ prăjiturile, pe o bancă în parc.

Văd şi acum sperietura de pe chipul mamei şi-i aud vocea răstită reproşându-ne că nu am efectuat munca pentru care încasasem, şi chiar cheltuisem banii deja.

Angajamentul nostru, neonorat, pentru care luasem răsplata dinainte, îmi stârneşte remuşcări şi acum…

A treia amintire

Căldură, atmosferă blândă, calmă din casa bunicilor materni, vecini cu noi.

Bunicul, rezemat cu cotul stâng de capul unuia dintre paturile aliniate de un perete al camerei, este absorbit de citirea ziarelor: România liberă, Magyar szó.

În momentele sale bune îmi povesteşte despre păţaniile din război, mă învaţă cântece ostăşeşti, îmi spune poveşti…

Într-una din zile mă întreabă: – Ştii tabla înmulţirii pe din afară? Desigur, răspund afirmativ. Ia să te vedem! Şi mă pune la încercare întrebându-mă încrucişat. Până la şase, răspunsurile mele sunt perfecte; de la şapte în sus, mă cam… bâlbâi! Uite, îmi spune bunicul, te învăţ un secret: tabla înmulţirii pe degete (!), valabilă de la şase în sus. Apoi, îmi prezintă metodologia!…

Odată, fiind în clasa a treia, aflându-mă la tablă, la ora de aritmetică, această „tablă a înmulţirii pe degete” m-a salvat de la un 3; împotmolindu-mă la o înmulţire cu opt, învăţătoarea începe să-şi piardă speranţa, şi răbdarea, că eu voi mai rezolva problema propusă. Răsucindu-mă niţel pieziş faţă de dăscăliţă, mă gândesc să risc şi pun în aplicare metoda bunicului. Observându-mă că am început să „croşetez”, învăţătoarea, mirată dar şi enervată, mă întreabă: – Ce moşmondeşti tu acolo?! Surprins fiind asupra faptului, dar şi periclitat cu încasarea unei note proaste, dezvălui misterul tablei înmulţirii pe degete, învăţându-mi şi dăscăliţa. Aceasta uimită de noutatea informaţiei şi văzând că „funcţionează” metoda, mă absolvă de rezolvarea mai departe a problemei încâlcite de la tablă, mă trimite la loc, decretând că pentru ceea ce am învăţat-o îmi oferă nota opt!

Bucuros de izbândă, mă retrag în bancă…

Poveştile bunicului îmi sensibilizează sufletul şi îmi deschid noi orizonturi, neştiute, nemaivăzute, nemaiauzite.

În tot acest timp bunica, stând pe un trepied, fără să-şi dezlipească ochii de pe filele Bibliei, citeşte moţăind, având nişte ochelari cu una dintre lentile crăpată, alunecaţi spre vârful nasului, legaţi cu aţă, şi petrecuţi după ureche, citeşte aşadar, neabătută, din Biblia cea cu hârtia atât de foşnitoare şi de subţire, o Biblie care după ultima filă are o hartă, maro-închis, a Mării Moarte…

Foşnetul paginii întoarse îl am şi acum în urechi…

A patra amintire

De câte ori îmi aduc aminte de casa bunicilor, în faţa ochilor îmi revin scene cu unchiul Niculae, fratele mai mare al mamei…

Acesta, ori de câte ori pleca ori revenea de la serviciu – a fost morar, o viaţă întreagă –, nicicând nu-i saluta pe cei de-ai casei; singura lui manifestare, prin care „anunţa” plecarea ori revenirea, era să-şi tragă nasul vârtos (!), gest prin care ne convingea că a intrat, ori a ieşit un om viu, nu o fantomă. În rest, nici un cuvinţel…

A fost un mare taciturn, acest unchi al meu, marele-misterios al familiei, celibatar convins, ins introvertit, timid şi econom.

A plecat, la 70 de ani, secerat de un infarct, în timp ce negocia cu un cumpărător preţul unui coşuleţ de ouă proaspete…

Cât despre cele agonisite – pricină de discordie aprigă între fraţi!…

A cincea amintire

Toamnă. Parfumul îmbătător al magiunului din prune bistriţene, spălate şi curăţate de codiţe şi cu sâmburii scoşi, fierte în cazanul de cupru, la focul vârtos al lemnului de salcâm, învăluie toată ograda. La amestecarea cu lopăţica a terciului din cazan, ne perindăm toţi membrii familiei, mai puţin sora-mea, ea neajungând încă până la înălţimea marelui vas.

Ceremonialul începe după-amiaza, continuându-se până noaptea târziu. Ajut şi eu, câteva minute, fiind ferm convins de importanţa aportului meu. Învârt cu zel lopăţica în vasul cu magiun cu clăbucii bolborosind, ferindu-mă de focul dogorâtor de sub căldare. Pentru aportul meu sunt răsplătit cu o farfurioară plină de chiseliţă aromată, fierbinte, netrecută încă prin strecurătoare, în care înoată fragmente zdrenţuite de pieliţe de prune…

A şasea amintire

Împreună cu grupul de prieteni năstruşnici: Ştefan, Costică şi Fane făptuim acte de cutezanţă dincolo de limita de închipuire a părinţilor noştri care ne ştiu copii cuminţi, jucându-ne pe deal. Ce facem, de fapt? Iată: coborâm în prăpastia Liţa, adâncă de aproximativ douăzeci de metri, legaţi la brâu cu un vrej de curpen ancorat de un prun. Vrej de curpen!…

Apoi, ajunşi în valea seacă a surpăturii pârâului, descoperim o grotă, de aproximativ cincizeci de metri lungime, pe care o explorăm, la iniţiativa lui Costică, cel mai aventurier dintre noi.

Pentru a putea traversa peştera, avem nevoie de lanterne sau de lumânări; ne dispersăm, fiecare dintre noi având misiunea de a se întoarce, peste o jumătate de oră, la gura grotei, cu o lanternă sau cu câte două lumânări.

Reuniţi din nou, având la îndemână şase lumânări, purcedem la coborâre. Pe alocuri, cavitatea subterană, rezultată în urma săpării de apele de ploaie, este atât de îngustă încât doar unul singur poate trece, şi acela numai târâş; ne aflăm la circa şase metri adâncime, pe traseu, pe care îl marcăm cu o sfoară, trasă de Costică, fixată de un ţăruş la gura de intrare, întâlnim mai peste tot lilieci atârnând de pereţii cavernei şi de plafon.

Lumânările, pe măsură ce înaintăm, se sting tot mai des; dar noi mergem, înaintăm, explorăm: pe coate şi pe genunchi, cu pielea de pe încheieturi zdrelită toată vara, cu părul plin de praf galben argilos, părinţilor nedivulgând nimic despre îndeletnicirea noastră… subterană!

A şaptea amintire

Abia am împlinit şase ani… Aflându-mă în grădina unuia dintre prieteni, toamna, târziu, zbenguindu-ne în libertate, într-un moment de neatenţie pic într-o groapă (siloz) săpat pentru păstrarea legumelor pe durata iernii. Groapa are peste doi metri adâncime, aterizând pe fundul gropii, încep să răcnesc de durerea loviturii şi speriat de locul în care am poposit.

Amicul, cam de vârsta mea, încearcă să mă scoată din siloz dar nu prididește. Pleacă, plângând şi el, să cheme ajutoare. Agitaţia mea sporeşte şi mai mult atunci când rămân abandonat în groapă, destul de mult timp, nevenind nimeni să mă scoată.

Într-un târziu, apare un vlăjgan, un vecin, care sare în groapă, bufnind lângă mine mai să mă zdrobească, apoi, aşezându-mă pe umeri-i laţi, îmi spune să mă ridic în picioare şi să ies.

… Păşesc din nou la suprafaţă şi nu-mi vine să cred că am ieşit din groapa care mi s-a părut un abis!

A opta amintire

Un vecin, mai în vârstă cu vreo zece ani decât mine, aflându-se la vecina noastră cea oacheşă, Lena, pe care o curtează cu osârdie, de vreo doi ani, se pare cam degeaba, plictisit poate de munca în van, se gândi să-mi producă o sperietură încât să-l pomenesc cât oi trăi…

Având o mască contra gazelor, o pune pe faţă şi când fu totul gata, trimite un puşti, nepotul Lenei, ca să mă cheme să văd o minune!

Eu, credul, intru valvârtej în curtea vecină pentru a vedea miracolul…

Abia intrat pe poartă, văd un monstru care se repede înspre mine sărind şi urlând îndrăcit. Îngrozit de această arătare, ţipând şi plângând, alerg către casa bunicilor mei. Ajuns în ogradă, printre lacrimi şi icnete relatez bunicii, cea care mi-a ieşit în întâmpinare, ce anume am păţit. Aceasta, fără să mai aştepte finalul istorisirii, înhaţă un retevei mai noduros din cele multe, clădite lângă peretele şurei, apoi năvăleşte în curtea vecină căutând dihania.

Ascuns, şugubăţul, în coteţul porcului, repede depistat, iese guiţând sub loviturile năprasnice aplicate de bunica cu reteveiul cel noduros pe unde apucă aceasta: pe mâini, pe spate, pe gambe.

Aşa într-o bătaie l-a ţinut biata-mi bunică pe năstruşnic până acasă la el; ajungând să prindă clanţa porţii, acesta o zbughi în curte, zăvorându-se îndărătul celor două porţi.

Câteva zile nu l-a mai văzut nimeni pe vecinul pus pe şotii; doar mama acestuia, în ziua păţaniei mele încercă să o pună la punct pe bunica; dar nici bunica-mea nu se lăsă lesne mustrată, aşa încât vecina nu are spor. Ba mai mult: acelaşi retevei, cu care îl snopise pe fiul acesteia, ajunse şi pe spinarea cocoşată a vecinei pusă pe arţag!

A noua amintire

Pridvorul casei bunicilor: nu prea mare, probabil trei metri pe trei, locşor drag sufletului meu…

Dogoarea verii mă ţine captiv în acest adăpost în care îmi place atât de mult.

… Lemnul, vechi, spălat, în exterior, de ploi, grindini şi zăpezi, în interior de bunica, cu peria de rădăcini înmuiată în leşie, acest lemn atât de vechi, îmi este atât de aproape, de intim! Privesc dungile de fibre evidente de pe pardoseală apoi pe cele de pe balustradă, apoi le mângâi suprafeţele uşor vălurite.

Un covor străbate distanţa dintre uşiţa coridorului şi uşa principală a casei… Admir făşiile colorate care compun covoraşul, apoi îl înfăşor şi-l pun sub cap în chip de pernă.

Sunt singur acasă, e început de vacanţă de vară; bunicii, împreună cu ai mei, sunt plecaţi pe câmp, la al doilea prăşit al porumbului.

Singur cu orătăniile, cu vaca şi cu porcul din coteţ, mă simt proprietarul acestora: gospodarul!

În tihna şi-n răcoarea pridvorului buchisesc cartea lui Nicuţă Tănase: „M-am făcut băiat mare”…

Cânepa

Vacanţele mari ale mele, urcă prin livezi, prin vii, pe dealuri şi prin păduri, apoi, când dogoarea verii devine năucitoare, încep să coboare, lin, către răcoarea apei Târnavei Mici.

Aici, cu un băţ de salcie, un fir de nailon şi un boţ de mămăligă din care frământ biluţe pe care apoi le atârn într-un cârlig confecţionat din ace de cusut încovoiate, călite în foc, adăst pe mal de apă aşteptând să muşte din momeală: mrene, scobari, crapi, plătici…

Târziu, spre sfârşitul verii, adeseori cârligele undiţei mele se prind de tulpinile de cânepă afundate, rămase aninate de rădăcinile de salcie sau plopi, după ce covoare mari, verzi, ale acestei plante acoperiră oglinda râului, rămânând aici, în apă, la „topit” timp de două-trei săptămâni… Mai apoi, scoase din apă, tulpinile sunt duse de către proprietari şi puse la uscat, în bătaia razelor soarelui, sprijinite de porţi, de pătule, de şure, de zidurile caselor. După câteva zile de zvântare tulpinile cânepei, albite de apă şi de soare, sunt zdrobite la meliţă, apoi supuse la scărmănat până când din fuioare dispar şi cele mai mici fragmente – zoburi – ale tulpinii zdrobite.

Urmează depozitarea fuioarelor, în saci, prin podurile caselor. Apoi, iarna, când omătul acoperă holdele, ogrăzile şi acoperişurile caselor, ascult poveşti rostite de bunica şi de surorile sale: Ana, Sofia care vin şi ele la tors, alături de mama şi mătuşa Aurelia… cea tăcută!

După ce toarcerea ia sfârşit, urmează ţeserea la război, moment în care camera din mijloc a bunicilor devine o veritabilă mică fabrică în care se aud, zile în şir, izbiturile ritmate ale războiului de ţesut plămădind pânza cea preţioasă, atât de necesară confecţionării obiectelor de îmbrăcăminte în satele acelor vremuri…

Portofelul legat cu nailon

Am opt ani…

Împreună cu vecinii B. Janika şi fratele său, Atti, mai mici decât mine cu 2, respectiv 3 ani, de la o vreme ne amuzăm cu predilecţie pe seama unei farse, atunci când părinţii nu sunt acasă, farsă constând dintr-un portofel legat cu un fir de nailon, expus pe marginea drumului pe unde circulă pietonii şi bicicliştii. La celălalt capăt al nailonului, stăm noi, prin rotaţie, pitiţi îndărătul porţii. Chicotind şi trăind cu emoţie apropierea oricărui trecător, privim reacţia fiecărui om care se apropie de obiectul expus, întrebându-ne de fiecare dată: va observa insul portofelul, ori ba? Privim cu încordare prin rosturile dintre scândurile porţii, trântiţi pe burtă în praful din ogradă, faţa trecătorului; dacă îl vedem cu ochii aţintiţi asupra portofelului, ei bine, atunci omul este al nostru – începe aventura! Atenţi să nu calce pe fir urmărim momentul în care se apleacă, unii se năpustesc, alţii sunt mai circumspecţi, se opresc, privesc portofelul, îl mişcă cu piciorul, se uită în jur, abia după aceea se hotărăsc să-l ridice. Este punctul culminant al farsei: cel de la capătul firului smuceşte brusc nailonul făcând să salte portofelul, să zboare prin aer, înspăimântând găsitorul.

Desigur, amuzamentul nostru comportă şi riscuri constând din pierderea câtorva portofele, găsitorul fiind mai vigilent decât manipulantul firului. Natural, paguba nu era mare, doar că neatentul trebuia să facă rost de alt portofel, spre uimirea părinţilor care nu înţelegeau cum de dispar doar portofelele, sumele din ele rămânând neatinse.

Alte incidente: găsitorul, de obicei „găsitoarea”, se speria de portofelul zburător, manifestându-se zgomotos, ţipând şi fugind de lângă obiectul misterios. O bătrânică s-a întâmplat chiar să cadă pe drum la vederea drăcoveniei.

Astfel că, nu de puţine ori victimele jocului nostru vin să se plângă la părinţii noştri. După câteva scatoalce şi vreo două-trei zile de repaus, reluăm… experimentele cu acelaşi aplomb.

Întâlnirea din pod

Începutul anilor '60…

Bunicii şi părinţii mei au plecat, dis de dimineaţă, la târg, la Bălăuşeri.

Sora mea încă doarme… Cu toţii fiind plecaţi, profit de ocazie pentru a face o minuţioasă cercetare a podului casei bunicilor. Ideea aceasta mi-a încolţit cu câteva zile înainte când, împreună cu bunicul, am adus din pod câteva coşuri de ştiuleţi de porumb pentru a-i dezghioca, împreună, afară, în ogradă, în lumina soarelui sfârşitului de vară, printre orătăniile care să ne dea târcoale, ciugulind boabele care sar departe de coş, căzând pe pământul curţii ars de soarele verii. În acea zi, fiind cu bunicul, în lumina puţină, misterioasă, a podului am zărit felurite obiecte prăfuite, abandonate cine ştie de când, obiecte care mi-au stârnit interesul: lăzi, încălţăminte, veşminte, pălării, unelte…

Purced, aşadar, la explorarea pe îndelete a podului: culc scara aflată în pridvor, sprijinită întotdeauna de cadrul chepengului, şi urc în semiobscuritatea plină de mister, şi de praf, a podului… Pentru mai multă lumină, ridic o ţiglă, precum am văzut că a procedat şi bunicul, o ţiglă având praf pe ea de un deget; în momentul în care salt ţigla, aceasta alunecă zdrăngănind pe acoperiş şi se face zob în mijlocul curţii.

Prin ferestruica astfel iscată pătrunde brusc o lumină puternică, piezişă, aici, în podul vechi, conferind acestuia o altă atmosferă, cu o nuanţă de alt mister. Lângă locul ţiglei căzute observ un mare cuib de viespi, ticsit şi el de praf. Deasupra cuibului, vârât între leaţ şi căprior, văd un sul scurt şi gros de hârtie. Îl scot, îl vântur de pulberea fină, groasă, desfăşor sulul şi… minune: ţin în mâini, pentru prima dată, o cărticică de rugăciuni intitulată: „Carte de rugăciuni în timp de pace şi de răsboiu" editată şi tipărită de Fundaţia regală Carol, în anul 1923.

Desfăşor cartea şi-i cercetez conţinutul:

– Rugăciune către îngerul păzitor
– Rugăciunea şcolarului
– Rugăciunea dreptului Simeon
– Rugăciunea către Prea Sfânta Fecioară
– Poruncile bisericii
– Faptele milei sufleteşti
– Rugăciune la seceriş…

Şi, peste toate, aici am bucuria de a mă întâlni pentru prima oară cu rugăciunea: „Tatăl nostru" (!)…

Mă bucur pentru această descoperire: prima scriere religioasă pe care o ţin în mână, după Biblia bunicilor.

Cobor din pod, închid uşiţa, apoi ridic scara pe dungă, aşa cum stă ea de obicei. Mă uit la ţigla căzută, zob făcută, un obiect care a mascat, cât timp a fost integru, o altă lume, necunoscută mie. O las neatinsă pentru a nu-mi deconspira urcarea mea clandestină în pod în lipsa celor de-ai casei.

Trec gardul pentru a ajunge acasă; mă gândesc unde să pitesc cărticica pentru a nu mi se confisca; de către mama, desigur. Aflu locul potrivit printre filele unui manual de aritmetică din clasa a II-a.

Urc în camera în care am lăsat-o pe sora-mea dormind; doarme şi acum, dusă, deşi soarele se-apropie de zenit…

……………………………………………………………………………

Ani în şir am folosit cărticica, pe-ascuns, citind rugăciuni potrivite anumitor împrejurări ivite în existenţa mea.

Într-o zi, vrând să o scot din locul ştiut, nu am mai găsit-o.

Am ştiut… mama!

O întreb…

– Lasă, zice ea: deocamdată învaţă!

… Trecură decenii bune, peste patru; într-una din vizitele mele acasă, la ea, scoase dintr-un sertar cărţulia restituindu-mi-o: fără coperţi şi cu file disparate. Privesc cartea, de fapt filele care au mai rămas din ea; apoi, mirat, o privesc pe mama. Ea îşi plecă privirile schimbând tema discuţiei…

(În prezent, 13.10 2013, file care au mai rămas din această carte de rugăciuni se află pe masa mea de lucru, învelite într-o folie de plastic transparentă; alături de computer!

Îmi place ca, din când în când, să arunc o privire, să-mi aşez palma peste ele. Cărticica se află deschisă la pagina 82: Rugăciunea către îngerul păzitor…)

Scorbura din măr

Sfârşit de an şcolar al primei clase de liceu…

E o perioadă lejeră, plăcută: nu se prea ascultă, doar unii colegi ameninţaţi cu corigenţa, doar ei mai sunt supuşi la cazne pentru a li se remedia situaţia la unele materii.

După orele de curs, neavând de învăţat, abia ajuns acasă, mănânc fugitiv, apoi mă zbengui pe deal, ori pe malul Târnavei.

Totul e încă fraged: iarbă, frunze, păpădiile şi bănuţeii smălţuiesc livezile, dealurile. Tufe de măceş înflorite de pe marginea livezii lui Reghian trimit valuri îmbietoare de tandre miresme, triluri de piţigoi şi mierle, învârstate cu rafale ale unei ciocănitori nevăzute, toate îmi acaparează văzul, auzul. Mă hotărăsc să traversez râpa, coborând pieziş versantul năpădit de tufe de păducel, porumbar şi măceşe înveşmântate toate în straie de sărbătoare; urcând apoi o potecă, ajung, fără prea multe zgârieturi, la marginea livezii de basm. Rămân aici minute în şir înmărmurit de atâta splendoare.

Livada este mare, populată de meri bătrâni, de pruni fel şi fel, precum şi de câţiva nuci cu vârste respectabile. Proprietarul, bătrânul Reghian, este un octogenar evlavios, deosebit de bun gospodar; are vreo patru vaci, un cal, porci, oi şi miei, toate aceste animale deosebit de bine îngrijite, alintate. De livadă de asemenea se ocupă neostoit pentru ca iarba să fie grasă şi bogată, pomii să fie încărcaţi cu roade.

Şi în acest an, iarna abia îşi subţia covorul de omăt şi bătrânul căra deja de zor bălegarul cu sania împrăştiindu-l pe tot cuprinsul livezii. Şi-acum, iarba e multă, înaltă, deasă şi grasă – tocmai bună pentru fân.

Dar sub bătrânul măr poni, ce-mi văd ochii?! Tânărul profesor de matematică, C. M., vecin cu Reghian, tocmai îşi ia rămas bun de la frumoasa nepoată a bătrânului, M., ea fiind studentă la Litere, anul II, la Cluj.

Nu am fost văzut, dar mă pitesc, discret, fiindcă… despărţirea mai durează!

În fine, pleacă fiecare pe cărarea pe care a venit. Ma., studenta, trece pe lângă mine doar la un pas, eu trântit fiind pe sub mărăcinele de pe taluzul râpei, fără să mă observe. Dar eu nu pot să nu-i remarc mirajul ochilor ei mari, azurii, trupu-i zvelt, mlădios, păru-i negru, ondulat.

Descoperindu-le locul de întâlnire, îmi propun să mai trec, obligatoriu, pe aici.

… Suntem deja în vacanţă, timp am; inspectez livada lui Reghian, chiar şi de două ori pe zi – nimic!

După câteva zile, aceeaşi privelişte pustie: doar mărul cel bătrân cu frunzele-i fremătând în adierea începutului de vară. Mă apropii, pe furiş, de mărul cu trunchiul aplecat şi scorburos. În jurul acestuia, iarba culcată… Sprijinit de tulpina acestuia, privesc în scorbură: surpriză! Pitit în golul trunchiului, un sul de hârtie albă legat cu o fundă roşie; scot repejor misiva, o desfăşor… Mesaj: „Nu am putut veni; regret… Ne vedem mâine, la aceeaşi oră! Ma. ”

Dar care o fi ora?! Derută; pentru mine, desigur!

Înfăşor răvaşul, leg sulul şi-l depun în scorbură.

Revin a doua zi: o dată, de două ori, de… patru ori – nimic! Am ratat întâlnirile, trebuie să mă mut în livadă!

A treia zi – tot nimic! ; dar de astă dată, în scorbură găsesc un sul roz, legat cu un şnur violet. Mesaj: „Iertare! A trebuit să plec la „Târgu-Mureş. Te aştept, cu nerăbdare, mâine la ora 16. M. ”

N-am rezistat ispitei, şi am intrat în horă: scot un creion roşu şi sub slovele ei trec următorul mesaj: „Nu am să pot veni la ora patru; te rog să încerci să vii la ora 14. Cu dor, M. (prof. de matematică poartă… purta… acelaşi prenume ca şi mine!).

Cu mult înainte de ora două, stau la marginea livezii, ascuns printre tufele de soc şi de păducel. Se apropie ora… Au trecut deja cincisprezece minute, ea nu a apărut; mai trec iar minute bune – nimic. Se apropie ora cincisprezece şi nici pomeneală de rendez-vous!

Ies din ascunziş şi, pe furiş, mă îndrept către „cutia poştală”; privesc în scorbură: înăuntru un sul de hârtie albă legat cu fundă roşie. Scot răvaşul şi îl citesc:

„Nu ştiu cine eşti; cert este însă faptul că dai dovadă de indiscreţie şi tupeu. Dar faptul că eşti cum eşti, nu-mi displace. Dacă vrei să discutăm, vino mâine la ora 16. Te aştept, Ma. ”

La citirea acestui mesaj, ferm şi încurajator, simt că mă copleşesc emoţiile: mi-a răspuns la provocare! Cu mâna uşor tremurândă scriu, pe genunchi, sub rândurile ei, doar atât: „– Am înţeles; voi fi punctual. ”

Şi sunt, mai mult decât punctual. A doua zi, la ora 15 deja, sunt printre tufele de păducel, aşteptând cu înfrigurare apariţia zânei.

Încă nu este ora două când pe poteca din livada strălucind în soare şi răsunând de triluri cristaline apare, maiestuoasă, Ea: fiinţa feminină, dorită, râvnită. Vine la întâlnirea cu mine – prima mea întâlnire cu o fată! Emoţiile mă cuprind înfiorător, copleşitor, atunci când trece pe lângă mine, atât de aproape încât aş fi putut să o cuprind în braţe… Dar nici măcar nu mă clintesc, dimpotrivă, abia dacă mai respir. Trece pe lângă mine, îndreptându-se către măr.

Se opreşte lângă trunchi, priveşte în preajmă, apoi scoate sulul, citeşte cele scrise de mine; înfăşoară hârtia, o leagă cu şnurul şi-o reintroduce în scorbură.

Minutele trec, eu nu mă sinchisesc să ies la „marea confruntare”. Emoţiile sunt atât de copleşitoare încât rămân pe loc, aproape blocat, totul părându-mi-se un vis prea frumos.

O privesc, o sorb cu privirea, mă gândesc să ies, să vin către ea, dar curajul nu-i pe măsura intenţiei. După circa douăzeci de minute de aşteptare sub mărul cel bătrân, Ma. scoate din nou răvaşul, îl pliază apoi, sprijinit de trunchiul mărului, scrie rapid şi scurt ceva, înfăşoară din nou hârtia şi o depune în scorbură, după care pleacă repejor. Trecând pe

lângă ascunzătoarea mea, o adiere de miresme năucitoare, nemaisimţite, neştiute de mine, mă învăluie hipnotizându-mă. Rămân, în continuare, printre spini, pe malul râpei. Încet-încet, trezindu-mă parcă dintr-un vis, după minute bune de la plecarea tandrei făpturi, încerc să-mi revin şi să ajung, cumva, la măr pentru a putea citi mesajul. Ocolesc poteca ştiută, pitulându-mă printre tufele înspinate şi pe după bătrânele trunchiurile ale pomilor livezii; ajung sub măr, copleşit de emoţie şi de curiozitate, scot misiva din scorbură şi citesc: „– Înaltă trădare, combinată cu laşitate fără seamăn! Nu meriţi să te întâlneşti cu mine şi, de fapt, nici că mai vreau să te văd. Adio!…"

Rămân fără grai, adică fără inspiraţie: nu ştiu ce să-i mai scriu şi, mai ales, nu îmi dau seama dacă se cade să-i mai răspund în vreun fel.

Decid să se aştearnă tăcerea.

… Şi ea, tăcerea, se aşternu – şi peste ea, anii.

21 ianuarie 1964

Tăiatul porcului, în anul acesta, nu a mai fost, ca de obicei, săvârşit de către bunicul (matern).

La prânz, invitat fiind şi el la tocana cu mămăligă aburindă, varză murată, zeamă de varză şi palincă, îl văd la un moment dat, izbucnind subit în plâns, rostind printre lacrimile-i şiroind:

„– Nu am să mai trăiesc mult!…"

Rămân cutremurat de imagine şi de rostirea neobişnuită a bunicului.

Nu a mai stat mult la masă, plecând, uşor şchiopătând cu picioarele-i bolnave, către chilioara din căsuţa de lângă noi.

Bunicul are probleme cardiace, ştiu asta; nu are voie să facă eforturi, să bea alcool, să fumeze… Şi mai ştiu că duce un regim de viaţă potrivit, fără excese, respectând recomandarea medicului.

Într-una din acele zile de miez de gerar, fiind doar eu şi cu el acasă, stăm la gura sobei de tuci care duduie mistuind butucii uscaţi de salcâm atât de migălos înşiruiţi, de cu vară încă, lângă peretele şurei, în bătaia razelor de soare. La un moment dat, privindu-mă cu ochii-i negri, pătrunzători, îmi spune:

– Uite, ai aici un leu; te rog, du-te şi-mi cumpără de aceşti bănuţi „Naţionale" (ţigări ieftine, autohtone).

– Dar, zic eu, tu nu ai voie să fumezi!

– Du-te şi cumpără-mi, altfel o să-ţi pară rău!…

Mă supun, deşi ştiu că nu fac bine… Dar m-a rugat atât de frumos, de convingător, privindu-mă drept în ochi încât a-l refuza mi-e cu neputinţă!

Peste doar câteva zile – 21 ianuarie 1964 – venind de la şcoală, împreună cu un coleg de clasă, o văd pe sora-mea pe trotuarul opus, îndreptându-se şi ea către şcoală; ceea ce remarc la ea, din prima privire, este faptul că are faţa deosebit de înnegurată. O văd că îmi face semn să vin către ea. Nici nu ajung bine lângă ea că o şi aud rostindu-mi:

– Bunicul nu mai este!…

Rămân înmărmurit: nu pot pricepe sensul acestor cuvinte!

– Du-te repede acasă! , o mai aud îngăimându-mi, apoi, încerc să mă clintesc, fără să reuşesc însă. Colegul, mirat că mă vede transfigurat, mă întreabă, speriat şi el, ce s-a întâmplat?

– Dacă-i adevărat, ai să auzi în curând; apoi, o zbughesc către casă.

Ajuns în curtea bunicilor, îl zăresc mai întâi pe tata venind dinspre bucătăria de vară, apoi, o văd pe mama şi pe bunica plângând în hohote.

Da, vestea sumbră se confirmă: bunicul *a ales* să plece…

O moarte, prima, a unui apropiat… deosebit de apropiat!… care m-a marcat profund; mai cu seamă pentru că am fost foarte ataşat de acest bunic, apoi pentru modul în care s-a petrecut, a trebuit să se întâmple, despărţirea de această fiinţă cu care se identifică însăşi copilăria mea…

Întâia pâlpâire

Patima confesiunii scrise mă marchează de timpuriu – la treisprezece, paisprezece ani… Ea se iveşte ca o trebuinţă presantă de exteriorizare a unor trăiri refulate, dar şi ca un exerciţiu, de studiu şi de bună însuşire a limbii române, eu vieţuind, în fapt, într-un mediu familial, şi extrafamilial, profund maghiarizat. Întâia mea mărturisire scrisă, pe două-trei volante, sunt săvârşite, prin anii '62-'63, sub imboldul unei îndrăgostiri, subite, de o fetişcană târgmureşeancă, pripăşită la bunicii din Sângeorgiu de Pădure, cu prilejul vacanţelor şcolare. Naivitatea notaţiilor pricinuite de aceste sentimente noi, cotropitoare, mă determină să le cruţ de privirile iscoditoare ale mamei, ea fiind cea care îmi supraveghează activitatea în timpul programului de studiu, precum şi în timpul liber. Deoarece în aceste zile ni se tencuieşte, în exterior, casa, găsesc de cuviinţă să dosesc respectivele foi, pliate şi îndesate puternic, într-un gol dintre pietrele fundaţiei.

Cred, aşadar, că această primă compunere a mea, mai amplă şi cu un profund iz sentimental, se află şi în prezent sub tencuiala peretelui frontal al casei părinteşti „consolidând-o” cu fragede şi suave simţiri de adolescent pentru o tânără fată.

… Nimeni, nu mai e acolo dintre cei care ar trebui: nici tata, nici mama, nici sora; şi nici eu… Sunt, acum, doar nişte străini, noii proprietari, care nu au habar că în peretele frontal al casei zac, de multe decenii, sentimente gingaşe, juvenile, scrise, apoi zidite şi tencuite în temelie.

Primul meu caiet cu notaţii intime (1963-1964), nude şi inocente, nefiind suficient de bine dosit, a căzut victimă exigenţelor neiertătoare ale mamei – primul meu „critic literar” care, găsindu-mi şi citindu-mi consemnările, le-a găsit prea fruste, devoalate şi de o excesivă intimitate, încât, fără să stea prea mult pe gânduri, după o lectură sumară, încredinţează flăcărilor acest prim caiet intim al meu. Păcat…

CAIETUL GRI
(1968 – 1971; 1973 – 1979)

Motto: *„Sunt momente în care, confruntându-te cu viaţa, nu poţi striga ceea ce simţi şi atunci ceva tainic te îndeamnă să scrii...”*

(Serile de la Struga – dialog cu Nichita Stănescu, consemnat de Nicolae Băciuţ)

„Avem o apucătură urâtă… să ne bârfim singuri. ”
(A. France)

1968

5.01.1968, vineri: Sunt fericit că pot începe acest jurnal consemnând în el nu o zi obişnuită, monotonă ca toate cele anterioare, pline de plictiseli, decepţii, apoi lamentaţii scrise aici. Bucuria mi-a surâs din nou…

Reciteam chiar ciorna scrisorii pe care i-am scris-o lui M., făcându-mi reproşuri pentru excesul de fantezie, când – de parcă totul ar fi fost aranjat dinainte – mama intră în cameră aducându-mi scrisoarea răspuns de la M. Luând scrisoarea în mână am pentru o clipă senzaţia aceea plăcută ca atunci când am primit consimţământul lui B. D. referitor la corespondenţa care ar fi urmat s-o purtăm – şi nu am mai înfăptuit-o –, o impresie asemănătoare cu cea pe care am simţit-o atunci când am zărit-o pentru prima dată, la începutul acestei vacanţe, la club.

Cum se scuză M. în privinţa celor petrecute cu câteva zile în urmă? Iată: sub pretextul că în Sângeorgiu de Pădure avea prea puţine cunoştinţe şi din dorinţa de a se remarca, s-a plimbat, a fost la cofetărie, la film…, când cu Ţ. Mircea, când cu S. Ştefan. Referitor la mine, se jură că mi-a rămas aceeaşi prietenă devotată!

La drept vorbind, după toate cele petrecute, nu ştiu ce să mai cred. Ea vrea să fim prieteni; şi doreşte foarte mult să corespondeze cu mine. Nu uită, apoi, să-mi amintească de vizita la E. şi de faptul că l-a trimis pe acesta după mine pentru a-şi anunţa sosirea. În tot acest timp eu am dat dovadă de pasivitate, transmiţându-i că sunt ocupat. Da, are dreptate: am dat dovadă de laşitate, prefăcându-mă că aş fi absorbit de alte îndeletniciri mult mai importante.

Sincer să fiu, simt o mare nevoie de a fi prieten cu o fată, să simt că nu sunt singur, că cineva se simte ataşat de mine, că acel cineva se gândeşte cu afecţiune la mine.

Scrisoarea-răspuns o voi redacta chiar în seara aceasta.

6.01.1968, sâmbătă: Înainte de amiază fac corectura la ciorna scrisorii pe care intenţionez să o trimit lui M. I-am scris mult şi nu chiar aşa cum mi-aş fi dorit. Dar nu mai am chef să refac scrisoarea, aşa o las.

Mă doare foarte mult faptul că unii pretinşi prieteni ai mei, mă refer la cei care au absolvit şcoala profesională, îşi dau aere mature, emancipate, beau şi fumează, în timp ce pe mine mă consideră naiv, fac glume proaste pe seama mea. Dar vinovat sunt doar eu pentru că nu le impun respect!

În aceste clipe mă gândesc la M. şi nu mă simt demn de ea nicidecum…

7.01.1968, duminică: Citesc „Strigătul”, de Corneliu Buzinschi, şi am impresia că stau în faţa unui tablou pictat de un pictor suprarealist. Tot ce reuşesc să înţeleg din această scriere este o dragoste, şi aceasta foarte vag redată, între eroina cărţii şi un băiat neclar conturat în cuprinsul întregii cărţi.

Seara plec la film foarte indispus. Îmi vine pur şi simplu să-mi bat joc de mine însumi. Atitudinea mea morocănoasă a dat roade: stând la rând la bilete, de fapt e îmbulzeală, nu-i nici un rând, fiind undeva mai aproape de casierie, un amic, Stanciu I., mă trage de mânecă rugându-mă să-i cumpăr şi lui un bilet. Refuz enervat de rugămintea lui; nu vreau să fac nimănui niciun bine; poate rău, asta da. .

În faţa mea mai sunt încă două persoane, moment în care casieriţa anunţă că nu mai sunt bilete! Aşa-mi trebuie!

Neavând unde să mai merg, vin acasă. Pe drum fac socoteala când va trebui să primesc răspunsul la scrisoarea mea către M., această corespondenţă fiindu-mi singura rază de soare.

8.01.1968, luni: Ninge. Din când în când câte o rafală de vânt viscoleşte zăpada de pe acoperişuri, stârnind nouri de pulbere de omăt. Fulgii în bătaia vântului dansează un dans nebunatic.

Stau în casă de prea mult timp, simt nevoia de a de ieşi, de a zburda în aerul proaspăt, răcoros. În pofida vremii aprige, merg să schiez în livada lui Reghian.

Seara, la film: „Compartimentul ucigaşilor”; un film palpitant, bine realizat.

9.01.1968, marţi: După-amiază primesc scrisoarea de la M., fapt care mă bucură foarte mult.

Mi-a scris mai ordonat decât data trecută, ceea ce este un pas înainte, fiind dovadă de seriozitate a sentimentelor precum şi a relaţiei îndeobşte.

Mâine din nou la şcoală!…

10.01.1968, miercuri: Revedere cu colegii şi colegele, fără prea mare ceremonie: o strângere de mână, un cuvânt-două de amabilităţi şi cam atât…

La ore, luăm lecţii noi. La limba franceză doi colegi au şi luat note deja. Am intrat, abrupt, în cel de-al doilea trimestru…

În drum spre casă îmi cumpăr două cărţi de la „Librăria mobilă”. E un frig cumplit. Sub picioare, zăpada scârţâie amarnic.

După-amiază scriu scrisoarea pentru M. Apoi, citesc până noaptea târziu.

11.01.1968, joi: Seară de evocare a unor amintiri din tinereţea tatei. Acesta aflându-se în toane bune, ne istoriseşte păţanii din timpul când a fost argat la saşii din Hălchiu. Îl ascultăm cu o mare plăcere, imaginându-mi scenele istorisite.

E trecut de ora 22… Încerc să citesc, dar nu am pic de somn.

Mă culc gândindu-mă la M.

12.01.1968, vineri: Într-una din pauzele acestei zile de curs un coleg mă întâmpină cu următoarea întrebare:

– Mă, tu de ce eşti tot timpul atât de sobru, atât de interiorizat?

– Sobru zici? Păi, fă-mă să râd!, zic eu…

– Tocmai despre asta e vorba: anume că tu ar trebui să mă determini să râd, zise acesta. Dar tu taci, eşti mereu îngândurat… Clar, nu mai are sens să polemizez cu el – are perfectă dreptate! Aşa încât discuţia se întrerupe aici.

Întrebarea colegului D. T. este foarte legitimă. De multe ori chiar eu însumi simt că sunt mult prea retras, că ar trebui să comunic, fie şi formal, cu câte un coleg sau colegă. Dar, din nefericire, caut să evit orice discuţie mai puţin importantă (după părerea mea!), vorbind de cele mai multe ori doar strictul necesar, precaut să nu greşesc… gramatical (!), să nu jignesc convivul transmiţând ceva din atmosfera niţel îmbufnată a sufletului meu.

Problema vorbirii corecte, utilizând cuvinte bine alese, potrivite gândului de transmis, excluzând orice eroare gramaticală, mă obsedează fără încetare. Suntem în clasa a XI-a şi săvârşim greşeli gramaticale elementare, de neiertat, atunci când vorbim limba noastră maternă, cea română; majoritatea colegilor de clasă fiind vorbitori de limbă maghiară, deşi sunt români, ajungem până acolo cu absurditatea încât chiar şi la orele de limbă română, noi între noi grăim în maghiară!

Nu mai departe decât astăzi… La ora de limba română un coleg cere de la vecinul din faţă cartea lui C. Hogaş: „Pe drumuri de munte”. Cartea nefiind a lui, eram sigur că îi va răspunde: „Nu-i *al* meu…”. Ceea ce s-a şi întâmplat! Lipsă de atenţie, pripeală, români şi totuşi maghiari, de vreme ce peste tot, chiar şi la ora de română! , noi, elevii, discutăm în limba maghiară! Acasă vorbim maghiara, la şcoală, secţia română, vorbim, aceeaşi limbă maghiară. De unde, şi cum, să mai poţi însuşi o limbă română corectă!?

13.01.1968, sâmbătă: După-amiază, în pofida gerului ascuţit, Ilieş, Gergely, Fănel, Victor şi cu mine întreprindem o excursie pe schiuri; traseul: dealul, pădurea, Vădaşd şi retur. Urcăm dealul abrupt cu schiurile pe picioare, antemergătorul schimbându-se pe măsură ce acesta oboseşte.

Frigul ne îmbujorează feţele, avântul nostru creşte proporţional cu provocarea iscată de dificultatea înaintării, din pricina zăpezii abundente, precum şi a pantei mari.

Ajungem pe coama dealului, la lizieră. Oprim ca să ne tragem sufletul, asudaţi şi înnămeţiţi. Privim înapoi, către urmele lăsate pe omătul proaspăt, răvăşit de strădaniile noastre de a ajunge la marginea pădurii, repede, cât mai repede. Jos, casele acoperite de cuşme de omăt, par nişte oi pornite către păşuni albe, imaginare.

Intrăm în pădure. Merg în fruntea coloanei, arătându-le drumul, eu fiind cel cunoscător, umblând mult pe aceste trasee, indiferent de anotimp.

Ne propunem să-nconjurăm pădurea toată (circa 300 de ha!). În pădurea de molizi, Ilieş alunecând vijelios pe zăpada uşor îngheţată, se izbeşte de trunchiul unui arbore; ciocnirea se soldează cu ruperea vârfului schiului stâng, el lovindu-se uşor. Dar, problema e că schiurile sunt împrumutate şi relativ noi, cu legături scumpe, sofisticate. Simte dureri aprige în umărul stâng şi se uită, cu şi mai mare durere, la vârful de schi aruncat la câţiva metri de trunchiul copacului.

Îi piere pofta de expediţie, parcă şi nouă, întregul nostru elan fiind retezat, precum acest vârf de schi!

Nici eu nu am scăpat de vreo câteva căzături zdravene, vreo trei, de am crezut că visez; bine că n-am rupt nici membre, nici schi, nici… arbori!

Decidem să ne întoarcem, fără a mai continua incursiunea noastră hibernalo-silvestră.

Seara. Aş dori să urmăresc programul tv., dar oare unde? Când îşi vor putea şi ai mei să cumpere un televizor pentru a nu mai deranja cei câţiva vecini care deja au acest aparat plin de miraje?

14.01.1968, duminică: Primesc scrisoarea de la M. Îmi face o serie de confesiuni galante. Mâine am să-i şi expediez scrisoarea de răspuns a cărei ciornă deja am şi ticluit-o.

16.01.1968, marţi: Trebuie să recunosc că a mea soră învaţă cu mult mai multă dăruire, perseverenţă decât mine. În fond, notele ei dovedesc că e infinit mai silitoare decât mine. E drept că „toceşte”, turuie ca un mic motoraş, sau roboţel, după-amiaza toată, bun… dar eu nici măcar de asta nu pot să fiu în stare, nu am nervi de aşa ceva.

Cu câteva minute în urmă am aflat, prin radio, despre catastrofa din Sicilia. În urma cutremurului din noaptea de 14 spre 15 ianuarie anul curent, mii de locuitori ai oraşului Palermo, şi din localităţile învecinate, au pierit sau sunt gravi răniţi. Vestea mă îngrozeşte.

Năpastele nu mai contenesc asupra poporului italian: anul trecut, au avut de suferit de pe urma revărsării fluviului Arno, acum cutremurul… Mă gândesc dacă s-ar întâmpla la noi aşa ceva… dar mai bine să mă gândesc la altceva!

Este înfiorător să te gândeşti numai la aşa ceva!

17.01.1968, miercuri: Un coleg şi-a exprimat, de astă dată, admiraţia (!) faţă de felul meu de a fi. Cum sunt? Nici eu nu aş putea să spun; iată însă că am admiratori.

Vremea s-a încălzit uşor. După-amiază schiez. În timp ce alunec uşor, singur, pe omătul proaspăt, în memorie îmi derulează atâtea imagini trecute, amintiri fericite, despre trecute vremuri trăite aici, pe dealul atât de drag mie, acoperit acum în mantia-i albă. Fiecare loc îmi aminteşte de ceva, fiecare pom, creangă poate fi martorul tăcut al unei clipe de fericire sau de tristeţe; dar mai cu seamă de tristeţe. Dar numai în aceste locuri, tăcute, alintate doar de triluri, de zbor de fluturi, smălţuite de flori de câmp – aici numai mi-am găsit şi îmi găsesc alinarea.

Între deal şi Târnava Mică, aici, în acest leagăn magic, de neuitat, îmi trag seva cea dătătoare de viaţă…

19.01.1968, vineri: Acum îmi dau seama ce prostie am făcut scriind acel P. S. la ultima scrisoare adresată lui M. Poate va înţelege greşit. O să creadă că schimbul meu de răvaşe se desfăşoară sub îndrumarea părinţilor, că ei citesc fiecare scrisoare pe care mi-o trimite. Ar fi păcat ca peste prietenia noastră să se întindă o umbră: umbra nesincerităţii cauzată de temerea citirii celor scrise de către persoane cărora nu le sunt adresate gândurile, sentimentele.

20.01.1968, sâmbătă: Am aşteptat în van scrisoarea de la M., nu pot să-mi dau seama din ce motive nu mi-a scris…

Am să aştept şi mâine…

Mi-am împrumutat trei cărţi de la biblioteca comunală; toate trei par a fi foarte interesante, aşa încât nu ştiu cu care să încep.

De la bibliotecă mă îndrept către club, sală care se află în incinta aceleiaşi clădiri a Căminului cultural. Aici, are loc campionatul comunal de şah; participă: cei mai buni şahişti din localitate, în frunte cu Ghiţă Chelemen.

Joc şi eu câteva partide, în afara campionatului, cu câţiva foşti colegi de clasă; după ce fiecare mă bate straşnic, mă îndrept către casă (a… bătut!).

Acasă sunt singur, ai mei fiind plecaţi la cinema…

Cu cinci minute în urmă, cineva bătu la uşă, apoi, fără să mai aştepte răspunsul intră. Este vorba de G., tip uşor handicapat. Ştiam de mult că omul acesta e cu probleme, aşa că apariţia sa la această oră de seară, mă nelinişteşte. Fără să ceară permisiunea, acesta îşi scoase şapca, paltonul, apoi se aşeză lângă masa la care îmi fac lecţiile. Neîntrebat, a început să-mi îndruge tot soiul de poveşti fără nicio o noimă, prăpăstioase. Timpul trece, se face ora 21,45, el turuie, nici gând să plece; mă gândesc cum să scap de el. Mă miră faptul că ai lui nu-l internează într-un spital de alienaţi.

Îmi vine în minte o idee salvatoare – să-l dau afară ca pe un câine nu-mi vine – aşa încât lansez tertipul:

– Ştii ceva?, îl întreb; brusc devenind foarte atent, mă priveşte cu ochii mari, spălăciţi. Ce-ar fi, zic eu, să ne ducem la bal? (la cămin e şi bal în astă seară).

– Oh, eşti foarte drăguţ, dar eu nu am un sfanţ, îmi spune G.

– Fii liniştit, lasă totul pe seama mea, îl asigur eu.

Minune: iată că se îmbracă! La ieşirea din cameră, îi dau prioritate; ne îndreptăm înspre poartă, şi aici îl las să meargă înainte… După ce îl văd ieşit din curte, închid repede poarta în urma lui, eu rămânând în ogradă.

Prin rosturile gardului mă uit la el; odată ieşit, nici măcar nu se uită îndărăt – pleacă înainte, în treaba lui, uitând, poate, până şi faptul că m-a vizitat şi că i-am promis că-l duc bal.

Afară e întuneric beznă. Nu ştiu dacă pentru G. se va lumina vreodată, ori va trebui să meargă toată viaţa lui în bezna adâncă. Cert este că pleacă, iată, fără să-şi întoarcă capul măcar, fără să bombăne, ca şi cum nu s-ar fi întâlnit cu mine, de parcă nu i-aş fi promis că îl voi duce la distracţie!

21.01.1968, duminică: După-amiază… Îl vizitez pe vecinul Janika, accidentat la un genunchi în timpul săniuşului. Sunt tratat ca un adevărat oaspete: prăjituri, răcoritoare; jucăm, apoi, câteva partide de şah, cu şahul meu magnetic.

… Am primit scrisoarea de la M. I-am şi redactat răspunsul care mâine îşi va lua zborul către ea, spre Târgu-Mureş.

22.01.1968, luni: Din scrisoarea de ieri, a M., am aflat că sunt prietene bune cu V. Z., vechea mea cunoştinţă, şi ea tot din Târgu-Mureş. Vestea m-a bucurat foarte mult.

Încă de sâmbătă, am fost însărcinat, pe linie U. T. C., ca să scriu un articol despre Unire. Am pierdut (!) mult timp cu redactarea acestui articol pentru gazeta de perete. Am încropit două variante până acum şi niciunul nu-mi place; mai cu seamă nu-mi place aspectul scrierii mele totalmente necaligrafic. Astăzi am cam irosit timpul: nici de învăţat n-am prea învăţat, articolul, în pofida timpului mult consacrat scrierii acestuia, nici măcar mulţumitor, apoi, nimic citit din cartea lui G. Mihăilescu; apoi, deşi e ora şapte, eu încă nu m-am apucat de învăţat.

Mare lucru dacă mâine la ore voi scăpa basma curată!

24.01.1968, miercuri: Surpriza anului! Mi-a scris V. Z. Am aşteptat această scrisoare, acest eveniment, timp de mai bine de cinci ani de zile. Bucuria îmi este nespus de mare, nu atât pentru conţinutul epistolei cât pentru faptul de a-mi fi scris.

Nu ştiu cum să interpretez cele scrise de ea referitor la M. Să fie oare, egoism, invidie, ori gelozie? Sau, poate, o fi chiar realitate sinceră!

Noua postură îmi creează dificultăţi: dacă îi scriu lui M., se supără, poate, Z. şi viceversa. Oricum, cele povestite de Z., în scrisoarea ei, mă pun pe gânduri, determinându-mă a o vedea altfel, cu alţi ochi, pe M. Posibil ca Z. să aibă dreptate; acum, ce să fac: să întrerup corespondenţa cu M. pentru a o începe cu Z?

Mă apuc să-i scriu răspunsul la scrisoarea lui Z. Dar am atâtea de spus acesteia – în cei cinci ani de tăcere s-au acumulat atâtea gânduri, sentimente!… – încât, din criză de timp, las totul baltă; pentru astăzi…

Toată după-amiaza am fost teribil de agitat, datorită acestei noi iviri, de fapt… reiviri, în viaţa mea sentimentală.

Este ora 6,30 şi încă nimic nu am învăţat pentru mâine. Nu ştiu dacă mă voi putea concentra pentru a mai putea învăţa. Corespondenţa cu Z. am aşteptat-o ani în şir; dar schimbul de răvaşe cu M. este în derulare, în toi: cu cine să continui?! Ca să n-o supăr pe niciuna, decid, abrupt, să nu-i mai scriu niciuneia. Atunci se vor supăra amândouă! Ce încurcătură! Oricum, bucuria, plăcerea de a-mi fi scris Z. o întrece cu mult pe cea de a primi scrisori de la M. Prin urmare, balanţa înclină către Z.!

25.01.1968, joi: La ore reuşesc cu foarte multă greutate să mă concentrez. Ivirea lui Z. în preocupările mele sentimentale, prin intermediul scrisorilor, îmi răpeşte liniştea şi atenţia purtându-mă pe cărări neştiute…

Ne-a venit un nou profesor de chimie şi anatomie. Prima lui grijă a fost să ne prevină că este… „foarte pretenţios”! Este un ins oacheş, mic de statură, cu păr mare, de dirijor de orchestră.

După-amiază rescriu a doua ciornă a scrisorii pentru Z. La ora asta am şi trecut-o pe curat, mai mult de jumătate. Între timp mă răzgândesc: prea răzbate, din scrisoare, intenţia de a abandona corespondenţa cu M. în favoarea lui Z. Grăbit, îi scriu câteva rânduri, cu un conţinut total diferit de cel al ciornelor precedente, vâr, apoi, bileţelul în plic, lipesc iute plicul apoi încerc a nu mă mai gândi la el.

În ultimele zile nu am prea învăţat mai nimic: Z. mi-a spulberat tihna, echilibrul. Această fiinţă a fost mai bine de cinci ani idolul feminin al copilăriei mele; visam la ea zi şi noapte, înfăptuirea corespondenţei cu ea fiind un ţel, o dorinţă obsedantă. Mai demult, atunci când i-am propus să realizăm această comunicare epistolară, ea a zâmbit spunându-mi că ne ajung întâlnirile din timpul vacanţelor.

26.01.1968, vineri: Atunci când mă apuc de învăţat trebuie să fac un dublu efort: mai întâi să mă desprind de „ele”, apoi să încerc a mă concentra pe lecţii. Din păcate, nu prea reuşesc să mă cufund în teme, tot ceea ce, cu chiu cu vai, se lipeşte de mine este puţin, prea puţin, şi se realizează cu strădanii epuizante. Caut ca aceste preocupări sentimentale să ajungă pe plan secundar, dar ele sar, ţâşnesc mereu în faţă, copleşind orice alte îndeletniciri.

Am aşteptat astăzi scrisoarea de la M, fără niciun rezultat însă. La rându-mi, nici eu nu mă voi mai grăbi cu răspunsurile la scrisorile ei.

27.01.1968, sâmbătă: Ultima oră pe ziua de azi o avem de Economie politică, cu tov. diriginte, profesoara titulară fiind în concediu prenatal. Fiind ora ultimă a ultimei zile de curs a acestei săptămâni fiecare dintre noi dăm semne de oboseală; la propunerea profesorului de a da extemporal, întreaga clasă dă semne de nemulţumire invocând motivele mai sus arătate. Reuşim să ne înduplecăm dascălul, aşa încât, în final, luăm lecţie mai departe. Lecţia nouă ne este predată sub formă de dictare. Scriu tot ce aud, dar cu gândul sunt aiurea.

Seara va fi carnavalul U.T.C.-iştilor. Nu simt nevoia de a participa, ca atare am să mă „distrez” altfel, deşi ştiu că neducându-mă nu fac tocmai bine.

După-amiază primesc scrisoarea de la M. Primirea răvaşului nu-mi mai provoacă acea senzaţie de bucurie, şi emoţie, ca odinioară. Desfac plicul şi arunc o privire generală asupra scrisorii. Este foarte neglijent scrisă, cu un conţinut insipid. De Z. nu mai pomeneşte, şi îmi pare bine că se detaşează.

Şi în această săptămână tema scrisorilor a constituit pentru mine preocupare esenţială, fiind în detrimentul activităţii mele de elev.

În continuarea acestei zile, citesc cărţile împrumutate de la bibliotecă. Seara ies totuşi pentru a vedea noutăţile editoriale ajunse şi în librăria comunei mele. Când să ies din librărie, dau nas în nas cu al meu coleg de clasă Piff. Văzându-l, încerc să pitesc cartea, dar e prea târziu, aşa încât nu scap de o ironie a acestuia remarcând titlul lucrării („– Ne cultivăm vârtos, bătrâne, ai? ") Nu-i răspund nimic… Merge la carnaval, în timp ce eu cu „Studiile critice" ale lui Maiorescu sub braţ mă îndrept către casă.

28.01.1968, duminică: După-amiaza, la rugămintea surorii mele, o ajut să facă altoiri pentru ora de agricultură. În mare parte le fac eu, fapt pentru care ea se bucură foarte mult, reuşind să transmită această bucurie şi mamei. Apoi, nu ştiu cum vine vorba despre scrisori, despre avântul luat de mine privitor la corespondenţa cu fetele târgumureşene. Mama mă sfătuieşte să „le mai pun pe jar", scriindu-le mai rar, făcându-le să se perpelească! Eram pe punctul de a-i mărturisi problema care mă frământă, anume felul în care să mă pot descotorosi, elegant, de M.

Mă abţin însă, considerând această frământare ca fiind doar problema mea, pe care bine e să o rezolv singur, fără alte idei şi sfaturi. Şi, oricum, mama deunăzi îmi făcu următoarea remarcă, în ceea ce priveşte ritmul alert în care m-am dedicat corespondenţei: „– Ai început cam devreme cu această preocupare; ar trebui să ai în prim-plan cartea, cred…"

Aşa încât nu-i mai cer niciun sfat.

Restul zilei mi-l petrec citind şi meditând la ceea ce ar trebui să fiu, şi nu sunt, comparându-mă cu eroii cărţii pe care o citesc: aceştia fiind incomparabil mai maturi la această vârstă, mai curajoşi, mai hotărâţi.

29.01.1968, luni: La şcoală, de azi începând, se va ţine, la fiecare sfârşit de săptămână, bilanţul activităţii şcolare, a tuturor claselor de liceu, afară, în curte, cu elevii adunaţi în careu, cu toţii profesorii de faţă.

Astăzi s-a ţinut prima adunare de acest gen; au fost pomenite cazuri de abatere de la disciplină şi elevii care au primit note de 3 şi de 4!

Piff al nostru este incorigibil: în ultimele trei ore de franceză a fost de fiecare dată „poftit" afară din clasă pentru atitudine necuviincioasă, pentru deranjarea bunei desfăşurări a orei. Cert este că e devină şi profesoara care prea i-a permis multe şotii, la început amuzându-se şi ea; acum, culeg amândoi roadele…

Tot astăzi m-am putut convinge că respectivul Piff este şi un vulgar în toată puterea cuvântului. Într-una din pauze a adresat unei colege o aşa întrebare încât eu, auzindu-l am roşit mai tare decât colega. Între noi băieţii, mai treacă-meargă o astfel de discuţie, dar de faţă cu alţi colegi, băieţi şi fete, o aşa întrebare!…

31.01.1968, miercuri: În mod hotărât, va trebui să-mi fac ordine în viaţa sentimentală iar în cea şcolărească, să fiu mai preocupat de ceea ce sunt şi fac acum: elev, deci studiu mai mult, mai profund, mai serios; cu atât mai mult cu cât mă aşteaptă, peste un an, examenul de bacalaureat. Un prim lucru de înfăptuit: mărirea atenţiei la ore – nu visării, hoinărelii pe cărările întortocheate ale amorului; chiar dacă acesta este doar platonic…

1.02.1968, joi: Pregătirea mea şcolară este îngrijorător de superficială; deşi acasă acord ore multe studiului, rezultatele, vizibile în carnetul de note şi în cunoştinţele mele generale, sunt, evident, nesatisfăcătoare. Nu mă pot concentra la ore, nu mă pot cufunda în studiu nici acasă. Cert lucru, o vină foarte mare o au profesorii pentru că nu ştiu să ne stârnească interesul; dar, e drept, şi materiile sunt aride, insipide…

Din când în când, câte o lecţie de literatură română mă mai „prinde", aici, la această materie, fiind mai absorbit, mai captivat, literatura, se vede că e mai apropiată sufletului meu. Deunăzi, am fost întrebat dacă doresc să particip la olimpiada de limba română, faza pe şcoală. Nu ştiu ce să fac: într-un fel mi-ar plăcea să iau parte la această competiţie; pe de altă parte, nu sunt chiar sigur că locul meu e acolo, la olimpiadă, cunoştinţele mele, la această materie, le consider insuficiente unei astfel de competiţii; fie ea şi faza pe şcoală.

Cele „două domnişoare", partenere de corespondenţă, m-au neglijat complet!

2.02.1968, vineri: Mi-a scris Z. O scrisoare cu un conţinut laconic, rece. Am putut totuşi să-mi dau seama de natura sentimentelor pe care mi le nutreşte. Va trebui, chiar dacă mă doare, să o exclud ori pe ea, ori pe M. Atunci când primesc vreo scrisoare de la careva dintre ele, adio concentrare pe lecţii: în cap îmi vin zeci de întrebări şi idei, aşa încât nu are cum să mai încapă… economia politică, analiza matematică sau altele asemenea. Oricum, pentru mine Z. este o fiinţă dragă, importantă. Peste şase ani au trecut de când o cunosc, dar timpul scurs nu a reuşit să mi-o şteargă din suflet; cu atât mai mult cu cât de când ne scriem am reuşit să-i aflu adevăratele sentimente nutrite pentru mine.

Mâine fiind sâmbătă, am să pot gândi pe îndelete cum va fi mai bine ca să procedez în continuare.

3.02.1968, sâmbătă: Pentru redactarea ciornei scrisorii către Z., azi mi-au fost necesare peste… şase ore! Mâine la ora nouă va trebui să fiu la şcoală pentru a participa la olimpiadă. Nici măcar nu am catadicsit să iau în mâini cartea de limba română, fie şi pentru cinci minute. Dar, poate, ticluirea scrisorii către Z. este tot un fel de exerciţiu aferent acestui concurs!

4.02.1968, duminică: Ziua olimpiadei de literatură română. O zi însorită, deloc rece, deşi suntem în făurar. Marea majoritate a participanţilor la olimpiadă sunt fete. Toate, dar absolut toate, au venit la concurs ca la orele de curs: cu cărţi şi cu caiete de limbă şi literatură pe care le consultă cu sârg. Suntem invitaţi în sală. Niciun dascăl supraveghetor nu interzice lăsarea „surselor de inspiraţie" în afara clasei. În fine…

Eu mi-am adus doar un stilou; e adevărat, alimentat de dimineaţă, cu cerneală proaspătă, superioară! Ni se comunică subiectul… În întreaga sală încep foşnetele filelor de carte şi de caiete; profesorii nu lansează nicio interdicţie; rămân paf: ce vrea să fie asta?!

După ce mătur cu privirea sala toată, încep şi eu să scriu despre: „Budulea Taichii" de Ioan Slavici…

6.02.1968, marţi: Primăvara a avut o încercare de alungare a iernii; fără izbândă însă: e încă prea devreme pentru ca iarna să se dea bătută.

Ieri am primit revista „Contemporanul", prima din acest an. M-am abonat la această revistă găsind-o bogată în informaţii din domeniul artelor, culturii şi politicii…

Seara, mă duc la film; mă bucur, nu atât pentru film, cât, mai cu seamă, pentru faptul de a-mi vedea colegii de şcoală altfel: mai detaşaţi, mai vioi, decât în timpul programului de cursuri.

Înainte şi după vizionarea filmului, mai gust şi din plăcerea unor ocheade ale unor simpatice fetişcane din clasele mai mici; şi, de ce să nu recunosc, faptul acesta îmi face plăcere.

Dar, oare de ce nu comunic şi verbal cu ele?!

7.02.1968, miercuri: Săvârşesc primul chiul din viaţa mea de elev: plec de la ora de sport! Nu vreau să inspir aerul acela duhnind a sudoare precum şi de alte miresme; afară e o zi splendidă cu mult soare… Şi e cald ca în miez de aprilie! Căldura brusc venită moleşeşte firea: trecătorii umblă alene, fără nicio grabă, mai puţin înfofoliţi, mai veseli, mai zâmbitori.

După-amiază fac o plimbare pe deal; ici-colo, în locurile mai ferite de razele de soare, pete de zăpadă stau mărturie că încă iarna e acasă. Pământul jilav musteşte de apă sub picioare.

Sus pe vârful dealului, câţiva băieţi se duelează cu beţe în chip de săbii; mă văd şi pe mine printre ei cu ani în urmă…

8.02.1968, joi: Ora de istorie; dezbatem noua hotărâre a Ministerului Învăţământului cu privire la introducerea a 10 clase obligatorii, apoi discutăm şi aspecte legate de bacalaureat. Discuţiile sunt susţinute de colegul Antal, care profită de o uşoară înflăcărare a dascălului şi trage de timp, punând întrebări peste întrebări, legate de bac, doar-doar va reuşi să „mănânce" timpul de ascultare al acestei ore la care el, mai mult ca sigur, nu s-a pregătit!

Apoi, veşnica problemă a orei de agricultură. Toţi, absolut toţi consideră această materie o bagatelă: nimeni nu se pregăteşte la acest obiect de studiu, doar ce prindem din zbor la predare. Azi, de pildă, după ce doi colegi au răspuns, foarte slab, profesorul dând dovadă de maximă înţelegere, de toleranţă chiar, a întrebat clasa dacă vrea cineva să răspundă benevol; invitaţia aceasta s-ar traduce: – Măi, care dintre voi toţi aţi pus mâna pe carte şi aţi învăţat câtuşi de puţin?

Desigur, nimeni nu se prezintă benevol…

Adevărul este că dascălul de agricultură, ungur, este un foarte slab vorbitor de limbă română; i s-a dat această catedră să câştige o pâine: îl tolerăm noi, ne tolerează şi el… De multe ori, bufnim în râs la invenţiile sale lingvistice în materie de limbă română; se îmbujorează, ochii i se umplu de lacrimi, noi devenim sobrii, apoi lecţia continuă.

De multe ori, negăsindu-şi cuvintele potrivite, în româneşte, ne spune în limba maghiară; noi ne facem că tot nu pricepem, deşi majoritatea l-am înţeles; văzându-se neînţeles, trece la tablă şi ne… desenează unealta, agregatul, partea de plantă!

Îl privesc cu milă: este oacheş, costeliv, palid. Aproape toţi elevii îl nesocotesc, îl subapreciază; şi el ştie acest lucru, cu toate astea nu se dă bătut: îşi continuă expunerea făcând uriaşe eforturi pentru a ne dumiri; pe când noi îl supunem la grele cazne, când de fapt am putea să-l scutim de aceste chinuri. Îl compătimesc, sincer.

După-amiază, profitând de căldura zilei, fac o plimbare cu bicicleta până la Fântânele. După temperatura de afară, primăvara e pe aici, pe aproape. Dar, totuşi, nu-i decât început de februarie…

Seara. Tata ne povesteşte despre incidentul care a avut loc ieri noapte la sondă. În timp ce era el de serviciu, sapa de foraj s-a rupt rămânând în adâncuri. Astăzi, spre seară a fost chemat înapoi la sondă pentru a raporta inginerului-şef cele petrecute. Se pare că vor fi penalizări aspre. Istorisirea tatei este făcută cu multă vervă, prezentându-ne atitudinea plină de compasiune a tovarăşilor săi de muncă, modul în care aceştia l-au îmbărbătat în această situaţie de impas.

Remarc, din istorisirea tatei, solidaritatea acestora, coeziunea, spiritul de echipă bine sudată. Din discuţiile avute cu oamenii săi din echipă, rezultă părerea de rău a tuturor faţă de cele întâmplate, şi mai cu seamă că s-a întâmplat tocmai cu tata acest eveniment, fapt care va atrage după sine întreruperea forajului câteva zile bune, poate chiar săptămâni, poate cu penalizarea drastică tatei.

10.02.1968, sâmbătă: La bilanţul muncii şi al comportării din săptămâna care a trecut, clasa mea, a XI-a A, este dată ca exemplu negativ, nedemn de urmat.

Sunt administratorul clasei, adunăm bani pentru diferite trebuinţe ale clasei. Ieri am predat banii cu o diferenţă de patruzeci de lei, sumă care nu am habar unde a putut să dispară; ori, poate, e o greşeală – ceea ce ar fi mai bine, nefiind necesar să apelez la bugetul familiei. Voi mai verifica…

Seara merg la televizor, la J. Deşi suntem bine primiţi, mi-am dat seama că totuşi prezenţa noastră, a câtorva „abonaţi”, îi deranjează pe cei de-ai casei, aşa încât am să încerc să nu mai vin…

Va trebui, în consecinţă, să renunţ la vizionarea Olimpiadei de la Grénoble; poate la viitoarea olimpiadă vom avea şi noi televizor!

12.02.1968, luni: Am citit undeva că fiecare îşi face singur fericirea. Cât de mult adevăr este în această afirmaţie! La mine se pare că lipseşte „instrumentul” necesar făuririi acestui ingredient atât de necesar vieţii. Unde, la cine să apelez pentru dobândirea „uneltelor” necesare atingerii fericirii?!

Dar, mă contrazic: n-am consimţit chiar eu, mai înainte, că fiecare îşi creează fericirea conform voinţei şi dorinţei proprii?

14.02.1968, miercuri: La teatru. Se prezintă: „Lovitura”, de Sergiu Fărcăşan, de către trupa de actori ai Teatrului de Stat din Târgu- Mureş. Piesa e concepută într-un stil modern, destul de greu accesibil. Marea majoritate a spectatorilor suntem tineri, elevi de liceu; după spectacol rămânem cu o unică impresie generală: minifustele incitante ale actriţelor; tinere şi ele…

Spectacolul ne-a prilejuit însă o plăcută reîntâlnire cu artişti cunoscuţi, văzuţi de atâtea ori pe scena Căminului, actori care ne-au delectat, cu piese de teatru bine alese, lunar, an de an…

În aplauzele, de la finalul piesei, cu siguranţă se regăsesc şi reminiscenţe ale recunoştinţei noastre şi pentru alte reprezentaţii, ale unor piese mult mai valoroase, oferite nouă: elevi şi cadre didactice, cu prilejul altor spectacole.

15.02.1968, joi: Azi, de-aş fi fost ascultat la ore, sigur încasam doi de 3 sau de 4 la cele două materii la care nu m-am pregătit deloc!

Am scăpat însă neverificat; cert este că nu-mi place cum mă pregătesc pentru ore, pentru bacalaureat. Scăpând fără să fiu ascultat, mă bucur: o bucurie deşartă însă, deoarece doar pricină de bucurie nu poate fi numită delăsarea mea, acum în prag de bacalaureat. Îmi propun de fiecare dată să mă pregătesc continuu, cu seriozitate. Data următoare se întâmplă, din păcate, acelaşi fenomen, şi tot aşa…

La ora de istorie facem cunoştinţă cu noul nostru profesor de istorie şi economie politică. Acesta a absolvit recent Facultatea de istorie şi filozofie, a Universităţii Babeş-Bolyai din Cluj. Este un tânăr înalt cu ochii albaştri, cu părul blond, rar, pieptănat într-o parte. Întreaga sa înfăţişare trădează un bonom. Rămâne să ne şi convingem însă de valabilitatea acestei impresii. Face cunoştinţă separat cu fiecare dintre noi, stând în picioare, între catedră şi rândurile de bănci, cu catalogul în braţe, în ordinea înscrierii noastre în acest registru. Se uită deosebit de atent în ochii celui care răspunde la numele citit, îi adresează câteva întrebări, iar după răspunsul acordat de cel întrebat, dascălul îi mulţumeşte, apoi îl pofteşte să ia loc. Remarc că ţine aproape cu tandreţe catalogul, ca şi cum prin acest gest ar îmbrăţişa clasa toată.

După-amiaza primesc o scrisoare de la M. în care aceasta îşi pune fireasca întrebare: de ce nu i-am scris?

Ei bine, situaţia duplicitară în care mă aflu, pe acest plan sentimental, combinată cu o bună doză de laşitate, nu-mi permite să-i răspund la nedumerirea ei. Îi citesc scrisoarea cu mai puţină curiozitate şi emoţie ca altădată. După citirea răvaşului ei, îl pun alături de celelalte, apoi încerc să uit de el. În schimb, scrisorile lui Z., le păstrez mai aproape de suflet, separat de cele ale lui M.! Nu aş putea explica de ce am preferat separarea acestora, dar simt că aşa-i mai bine.

17.02.1968, sâmbătă: Vremea asta, vrând-nevrând, te face să fii trist. Zilele sunt lipsite de soare, plouă, e moină şi noroi.

Ieri am fost la dentist. Până să-mi vină rândul, au trecut aproape patru ore! Nu aş mai vrea să dau pe-acolo (dar îşi doreşte oare cineva?!) însă, din păcate, sunt nevoit să-mi continui tratamentul început. Când m-am întors acasă eram complet extenuat; aşteptarea, apoi tratamentul mi-au măcinat nervii. Am început să învăţ, dar nimic nu se lipea de mine. M-am forţat pentru a mă concentra, dar fără rezultat. După un studiu de o oră şi ceva, am abandonat, mai nimic nealipindu-se de mine din cele două materii: analiza matematică şi fizica. Am lăsat totul în voia hazardului. Din fericire, am scăpat basma curată, deşi meritam să o păţesc pentru ca să învăţ minte.

Întâmplarea a făcut ca astăzi să ţinem două ore de economie politică, într-una din ore fiind seminarizaţi din principalele evenimente politice interne şi internaţionale. Marea majoritate a clasei a fost cizmă la toate întrebările puse de profesor. Mi-am propus să acord, de acum înainte, o mai mare atenţie la toate aspectele politice şi economice, interne şi externe. Îmi pare de-a dreptul revoltător ca cineva matur, cu o brumă de cultură şi de conştiinţă, să nu aibă habar, de pildă, de ceea ce se întâmplă în Vietnam, de luptele aprige care se duc acolo… Zilnic cad sute de soldaţi, americani şi vietnamezi, şi tu să-ţi întorci spatele, nepăsându-ţi şi necitind nimic din tragedia acestui conflict militar. Măcar textul de sub imaginile fotografice, din ziarele sau din revistele care surprind momente din acest război teribil, şi oribil, şi tot ar fi ceva. Îmi dau seama că nu am făcut bine când am ignorat aceste ştiri, cu imagini fotografice foarte concludente; nu poţi trece nepăsător pe lângă asemenea fapte, chiar dacă te despart mii de kilometri! Ce-i acolo, poate fi şi aici, oricând…

După-amiaza, merg la film: rulează „Spartacus”, personaj interpretat de Kirk Douglas. Filmul prezintă lupta de eliberare a sclavilor romani sub conducerea lui Spartacus. Acesta a luptat în rândurile soldaţilor romani, dar în cele din urmă, a fost prins şi vândut ca sclav. Este dus la şcoala de gladiatori a lui Batiatus din Capua, devenind un mare gladiator. Hotărând să devină liber, Spartacus evadează împreuna cu cei 70 de tovarăşi din şcoala de gladiatori din Capua, organizând la scurt timp o armată care număra 40.000 de oameni, ajungând apoi la 70.000 de oameni. Acesta a dat mai multe lupte împotriva romanilor împreună cu alţi 3 sclavi, Gannicus, Crixus şi Oinomanus, zdrobind 4 legiuni, învingându-l pe generalul Publius Varinus. Dorind să ajungă în Sicilia şi să o elibereze de dominaţia romană, acesta convinge nişte piraţi să-l treacă în Sicilia, dar aceştia îl înşală, pregătesc un atentat asupra lui Spartacus cu ajutorul soldaţilor romani. Spartacus a rămas cel mai mare duşman al Romei, după Hanibal, şi cel mai bun gladiator roman. Filmul este foarte bine realizat, personajul principal fiind magnific interpretat de K. Douglas.

Sunt singur acasă. De citit nu-mi prea vine, la televizor, la cine să mă mai duc fără să-i deranjez… Aşa încât, rămân acasă şi mă gândesc la… M., la Z.!

18.02.1968, duminică: În cursul nopţii, ploaia s-a transformat în ninsoare. Decorul a devenit, din nou, alb. Ninge încontinuu, abundent, cu fulgi mari, deşi greoi. Nu mă prea simt bine: tot timpul încerc o stare de oboseală, de slăbiciune fizică…

După ce învăţ, de bine-de rău, mă apuc să citesc din romanul lui Constantin Chiriţă: „Pasiuni”… Din când în când îmi vine să-l las baltă, scrierea aceasta necaptivându-mă.

Îmi iau jurnalul de anul trecut, dorind să aflu cu ce m-am îndeletnicit anul trecut, la această dată. Cu acest prilej am recitit şi alte consemnări din acest caiet, notaţiile de aici dezamăgindu-mă prin stângăcie, prin construcţii slab închegate, cu redarea neatractivă a faptelor. Totuşi, fiindcă cele însemnate în acel jurnal au fost de mine trăite, am rememorat, prin relectură, câteva întâmplări petrecute cu un an în urmă.

20.02.1968, marţi: Un incident familial, început de mai bine de o oră, e în plină derulare încă şi acum. Am încercat să aplanez gâlceava, urâtă, zgomotoasă, cu nuanţe violente – degeaba însă…

Parcă e un vis urât, un coşmar din care mi-e imposibil a mă trezi: fiindcă e realitate. Dovedesc această stare de fapt, câteva obiecte sparte din cameră. Este trist, foarte trist, neliniştitor… Nervii îmi sunt zdruncinaţi. Nu pot, nu vreau să cred că e realitate. Mă simt incapabil să descriu scena; şi, de fapt, nu de a o descrie e nevoie, ci de a o potoli, de a-i pune capăt, dar ce pot eu face! Stau cu o carte pe genunchi (chipurile, citesc!) şi-mi este dat să trăiesc o scenă de viaţă dureroasă, incredibilă, tocmai aici: în cuibul nostru familial.

22.02.1968, joi: În liceu se întreprind măsuri foarte drastice împotriva oricăror abateri de la regulamentul vieţii şcolare.

Încerc să-mi schimb stilul de studiu, făcând exerciţii de concentrare maximă asupra a ceea am de însuşit. Încep cu o oră mai devreme lecţiile, făcând pauze mai dese şi mai scurte.

În toiul „experimentului” primesc o scrisoare de la M. care pică precum o bombă, risipindu-mi atenţia, concentrarea. Din epistolă aflu că va veni la Sângeorgiu şi mă roagă să o aştept. Din nou voi avea pricini de nelinişti; plăcute, ce-i drept!

23.02.1968, vineri: Ultima oră pe ziua de azi, chimia. Ne bucurăm că ora e pe trecute şi că, în continuare, vom putea dispune de o după-amiază deosebit de frumoasă.

Din când în când, de pe acoperişul şcolii cad avalanşe de zăpadă, grele, îmbibate cu apă; bufniturile ne atrag privirile fără să vrem. Afară e soare şi e cald. Şiroirea apei prin burlane se aude clar în clasa cufundată în liniştea scrierii extemporalului.

Acasă, imediat dup ce mănânc, mă urc pe dealul cu zăpada ferfeniţită. Mângâi cu privirea panorama care se desfăşoară în faţa ochilor; e o privelişte atât de cunoscută mie, cu toate astea, atât de nouă îmi pare.

Mâine, la ora asta, M. va fi în Sângeorgiu; iar eu, am să caut, cu orice preţ, să evit întâlnirea. Ce să fie oare: laşitate, nehotărâre; ori, amândouă?

Iarna, pare-se, e învinsă; soarele topeşte fără cruţare tot ce e omăt; pământul se îmbată de seve, iarba iţeşte timidă prin golurile păturii albe, reci…

24.02.1968, sâmbătă: Cu câteva minute în urmă a trecut Emil pe la mine pentru a mă anunţa că a venit M. şi că aceasta doreşte să ne vedem. Sunt surprins de hotărârea acestei fete de a merge înainte cu amiciţia noastră, deşi ştie – i-am dat dovezi destule până acum – că am decis să renunţăm la a ne mai întâlni, la a ne mai scrie; cu toate acestea, ea… Emoţionat de amestecul lui Emil în această poveste a noastră, îl rog pe acesta să-i spună verişoarei sale că nu m-a găsit acasă. Ştiu, îmi dau perfect de bine seama de ceea ce am făcut refuzând a mă vedea cu M. După plecarea lui Emil, sunt cuprins de remuşcări privind atitudinea mea. Mai bine nu se ivea Z. în relaţia asta a noastră pentru a mă pune în dilema aceasta incomodă, neliniştitoare. Faptul este consumat; trebuie să decid, să fiu categoric, să optez pentru una dintre aceste prietenii, mărturisind deschis pricina pentru care voi întrerupe corespondenţa şi apropierea faţă de una dintre ele; şi aceasta va fi M.! Dar, când şi cum să-i comunic – mai cu seamă cum?!…

Apoi, atmosfera sumbră, apăsătoare de acasă, îmi împovărează şi mai mult sufletul şi aşa destul de cătrănit.

25.02.1968, duminică: Pe deal, singur, cocoţat pe „acoperişul” satului. Urc, apoi, şi mai sus, după care ajung în pădure. Suflă un vânt rece, uscat, arborii se înclină, coroanele despovărate de omăt unduiesc în valuri maro-violete… Şuierul vântului prin crângul primăvăratic, şuier amplificat de crengile cu mugurii plini de viaţă, îmi răsună în urechi ca o rapsodie de primăvară, dătătoare de elan, de noi imbolduri pentru o nouă reînviere a firii, atât de magnifică aici, în pădure, vizibilă deja de pe acum; dar, mai cu seamă, în săptămânile care vor urma. Aş vrea să şuiere mai tare vântul, mai tare, atât de tare încât să mă doară timpanul; să-mi ducă hăt-departe gândurile coclite, apăsătoare, neliniştitoare. Pădurea pare un templu neacoperit încă. Peste tot e un iz crud de sevă, de reavăn. Mă gândesc la M., la Z. – ele în oraş, înconjurate de oameni, de blocuri, eu, singur, cufundat tot mai adânc în crângul care se trezeşte la viaţă.

De azi începând, am să mă pot bucura mai mult de televizor: au cumpărat părinţii lui Emil, aşa încât, fiindu-mi rude, mă voi putea duce la ei cu deplină încredere, aproape ca acasă. Astăzi l-au şi instalat, diseară putem viziona programul!

26.02.1968, luni: Ora de dirigenţie. Dăm un extemporal-fulger despre: Prietenie. Ne sunt puse zece întrebări clare, concise, pretinzându-ni-se răspunsuri similare. După extemporal, m-am aşteptat la o discuţie înflăcărată, entuziastă, dar nu s-a întâmplat să fie.

La geometria analitică învăţ, iată, de trei ore (!), şi-n afară de vreo trei formule nu am putut asimila nimic altceva. Trec, apoi, la rezolvări de probleme, dar nici aici nu mă descurc; este terifiant! Atâta timp şi atâta energie consumate degeaba… De necaz, mă podidesc lacrimile; plâng pentru toate eşecurile, pentru toate neputinţele mele…

29.02.1968, miercuri: Suntem în perioada tezelor. Astăzi am scris lucrarea de control la limba şi literatura română. Subiectul dat a fost: «Bogăţia sufletească a omului din popor reflectată în romanul „Baltagul”» de Mihail Sadoveanu. Datorită faptului că acasă nu mă deranjez să sintetizez, să sistematizez, la şcoală pierd minute preţioase, cu deosebire la teze, căutând să compensez ceea ce mi-a fost lene să fac acasă. Câteodată reuşesc, alteori nu prea, şi-atunci remuşcările mă copleşesc, măturându-mi puţina bună dispoziţie avută.

Săptămânile trec greu, lent şi monoton. Învăţ de la ora 15 şi, de cele mai multe ori, până la 22. Scăzând din durată cam 1-1,1/2 ore pentru cină şi reverii, oricum mai rămân cinci ore şi jumătate, timp în care şi un retardat s-ar putea pregăti, onorabil măcar, pentru a avea o bună prestaţie la şcoală; doar eu şontâcăi… Şi de aici, se naşte un uriaş dezgust faţă de propria-mi persoană.

10.03.1968, vineri: Simt o presantă nevoie de a face bine! Condamn felul meu sceptic de a vedea lumea, viaţa, dar, oare, există vreun mod de a mă mai schimba? Cu creierul acesta complicat al meu, cu firea-mi prea dificilă, şansele de a răzbate, în hăţişul vieţii, îmi sunt considerabil diminuate. Sufăr mult şi din pricina greutăţii cu care reuşesc să-mi însuşesc cunoştinţele şcolare, în această privinţă un uriaş handicap constituind faptul că sunt vorbitor de limbă maghiară… În strădaniile mele de a-mi perfecţiona limba maternă, nu am nici măcar cu cine să o vorbesc! Singurele mele partenere de dialog rămânând cele două amice cu care întreţin un simulacru de corespondenţă; apoi, cărţile, cărţi pe care efectiv le savurez, împrumutându-le vârtos din cele două biblioteci ale comunei…

2.03.1968, sâmbătă: În clasă s-a decis să cumpărăm câte un cadou fiecărei colege. Seara – la film. După terminarea filmului, vin acasă cu o escortă alcătuită din B. J. şi C. I. Acesta din urmă nu mai pridideşte să înşire subiectele sale preferate: aventuri galante săvârşite cu şmecherii din Târgu- Mureş. Mă plictiseşte şi mă enervează teribil. Nu-i de-ajuns că subiectul îmi displace, le mai şi redă într-un mod agasant, insuportabil. Rămân uimit când văd că aceştia mă însoţesc până la poartă, ei de fapt locuind pe o stradă situată taman în direcţia opusă. Ce naiba, doar nu sunt domnişoară!

Acasă, după film, la televizor. Deşi suntem în familie, la Emil, simt totuşi reticenţe, din partea gazdei. Sunt conştient că nu e confortabil să ai musafiri până dincolo de orele târzii ale serii. Când o să avem, oare, şi noi televizorul nostru?!

Înfirip atât de dificil un dialog cu cineva… Un astfel de moment am avut şi astăzi când, la tv. derula muzică simfonică, eu negăsind nici un subiect de conversaţie cu gazdele. Am stat ca pe ace…

5.03.1968, marţi: Notaţiile mele sunt insignifiante, anoste şi insipide. Ca şi persoana mea! Sunt singur acasă, ai mei, cu toţii, fiind plecaţi la Emil, la tv. Ascult desfăşurarea concursului de muzică uşoară de la Braşov „Cerbul de Aur"; profit de singurătate şi linişte pentru a face aceste consemnări. Mâine scriem teză la chimie şi tare mi-e teamă că nu voi reuşi să mă descurc.

E iarăşi iarnă! Ieri a nins toată ziua, aşa încât azi stratul de omăt a ajuns de 25 de cm. Dar, gata cu pauza: trec la lecţii…

7.03.1968, joi: Monotonia vieţii de elev, cu materii şi profesori anoşti, mă exasperează. În fiecare dimineaţă plec la şcoală ca la cea mai grea corvoadă posibilă. Mâine e ziua femeii. Cu acest prilej am pregătit, noi, băieţii, o mică surpriză pentru colegele noastre de clasă.

Soarele străluceşte necruţător, topind vertiginos zăpada căzută cu atâta înverşunare în zilele trecute. Stau, alături de câţiva prieteni, în centru (piaţă). Cei care fac navetă, aşteaptă autobuzul. Pe lângă noi trec băieţi şi fete; nu trece o singură fată care să scape de calificativul acordat de „juriul" exigent constituit din amicii, din cunoscuţii mei. Mă simt stingher printre ei. Încercând să le distrag atenţia de la… jurizare, aceştia nici nu mă bagă în seamă. Gândul îmi zboară la frumoasele zile ale copilăriei, când acaparaţi de îndeletnicirile specifice acelei vârste, eram atât de sincer uniţi, de preocupaţi unul de celălalt, pe când acum?… Plec, părăsindu-i cu o durere de nespus în suflet, tânjind în van la acele ireversibile zile pe care eu nu le pot uita nicicând. Iubesc acele vremuri, iubesc şi prietenii cu care am trăit acele clipe care mi-au pătruns adânc şi definitiv în suflet, chiar dacă ei s-au schimbat, acum dându-şi aere de flăcăi maturi, absolvenţi fiind de şcoală profesională.

9.03.1968, sâmbătă: Am primit notele pentru tezele la trei materii: două dintre aceste note îmi sunt neliniştitoare!

10.03.1968, duminică: Duminica, de obicei stau acasă. Mai cu seamă de când am acces mai lesnicios la tv. Toaleta mi-o fac după-amiaza, aşa încât la sfârşit de săptămână arăt ca un ocnaş, având barba crescută peste măsură; va trebui să mă bărbieresc de două ori pe săptămână, de azi înainte. În plus, la imaginea mea de duminică mai contribuie şi un… pantalon, de care nu vreau să mă dezbar: peticit, în vreo trei locuri, puţin scurţi. Sunt pantalonii cu care cutreier pe coclauri, în buzunarul de la spate am, întotdeauna, o serie de obiecte indispensabile drumurilor mele de pe dealuri, păduri, ori pe malul Târnavei; aceste piese sunt: un briceag, un creion, sfori, o agendă, sârmă, moale, din cupru…

Astăzi, înainte de amiază, ne-a vizitat unchiul P. Eu eram în camera din faţă, străduindu-mă să învăţ, ceilalţi în bucătărie; m-a văzut, desigur, prin uşa cu geam, dar eu m-am făcut foarte ocupat, nevrând să ies, mai cu seamă din pricina felului neîngrijit în care arăt. I-am auzit discutând despre mine şi întrebându-i pe ai mei de ce oare nu vreau să ies, mama i-a răspuns scurt şi cuprinzător: „– De încăpăţânat ce e, de aia nu iese!". Aşaşi este: doar îşi cunoaşte bine progenitura. Repede însă se schimbă subiectul, trecându-se la capitolul, gingaş, al departajării moştenirii, cât timp încă bunica se află în viaţă. După plecarea unchiului, nu am mai avut chef de învăţat nici ca mai înainte.

Seara. Urmăresc, la tv., festivitatea de închidere a „ Cerbului de Aur", de la Braşov, la unchiul Emil; apoi, ultima parte, o ascult acasă, la difuzor. Mi-a plăcut în mod deosebit scoţianul Roald Mc. Nill.

12.03.1968, marţi: La trei materii de studiu, situaţia la sfârşit de trimestru îmi este nefavorabilă, jenantă. Le-am neglijat, şi-acum roadele se-arată. Leneş sunt. Un om fără voinţă. Voi fi răsplătit conform muncii depuse. Ai mei încă nu ştiu cât de jos am putut coborî cu notele la unele materii! Dar, vor afla în curând…

15.03.1968, vineri: Soarele străluceşte puternic, dar razele-i sunt încă destul de reci. Dincolo de râpă, deasupra livezii lui Reghian, trei tractoare răstoarnă brazdele negre, revene, strălucind şi aburind în bătaia razelor de soare năpustite asupra naturii abia ieşite de sub asediul zăpezii. În faţa mea, pe malul Târnavei, câţiva gospodari robotesc

prin grădini. Din când în când îi văd apropiindu-se, cu braţele pline, probabil cu resturi vegetale, şi aruncând totul în focuri abundent fumegânde; se duc, apoi, se-apleacă şi strâng foarte iute: coceni, pietre, resturi de prisos pentru grădina care aşteaptă să fie cultivată. Peste doar câteva zile, pământul, loturile din preajma Târnavei, îşi vor schimba înfăţişarea: vor râde în soare, cu râsul lor inaudibil, dar vizibil, vor străluci ca apele unei mări la răsăritul soarelui care destramă ceţurile atotînvăluitoare.

Fumul cocenilor arşi se înalţă spre cerul pătat, ici-colo, cu nori pribegi într-un câmp de boltă azurie. Aici se confruntă nuanţe de culori, contopindu-se. Trâmbele de fum se-nalţă leneşe, într-o masă compactă. Arareori, câte o rafală de vânt invidioasă spulberă plutirea lină a coloanei de fum; dar, din foc, care mai mult fumegă decât arde, se înalţă alţi nouri de fum ca dintr-un corn al abundenţei…

Pe dealul de dincolo de Târnavă, zonă mai ferită de razele de soare, dungi albe de zăpadă mai persistă, stând mărturie unei ierni pe sfârşite.

La şcoală. Nota, de la teza de chimie, mă tulbură, mă nelinişteşte. Va trebui să-mi înteţesc eforturile pentru a putea ajunge la liman. Şi modul de studiu al meu este unul deficitar… Învăţ până *simt* că mi-am însuşit lecţia; dar, culmea, nu am curajul să încerc să recapitulez ceea ce am asimilat într-o oră, o oră şi jumătate, de teamă că nu am să pot fi capabil să redau coerent cele asupra cărora am stat aplecat atâta amar de timp. Optez, mai întotdeauna, pentru… senzaţia că ştiu lecţia; şi, cu această autosuficienţă, plec la şcoală – totul fiind prea bine dacă nu sunt ascultat! În pofida faptului că am condiţii bune de studiu acasă, nu le exploatez aşa cum ar trebui; am mari deficienţe la concentrare, idei nărăvaşe cutreierându-mi toate colţurile minţii. Insatisfacţiile acumulate în urma muncii mele de elev, uşor ineficientă, îmi aduc tristeţea în pragul sufletului, închizându-mă, izolându-mă. Corespondenţa cu amice, mai mult mă dezavantajează decât să mă ajute; dar, poate, compunerea scrisorilor nu este totuşi prisoselnică.

Îmi propun ca în această vacanţă, de primăvară, să reparcurg materiile la care şontăcăi, cu deosebire chimia. Şi, totodată, nu mai vreau să-mi pierd timpul cu amicii şi amicele cu aere de superioritate, dar găunoşi, cu toţii, pe plan sufletesc şi intelectual.

Am început consemnarea, pentru această zi, cu starea vremii!… Nu pot să nu revin şi să repet: e o zi superbă!

23.03.1968, sâmbătă: Îmi reîmprospătez provizia de cărţi, scotocind prin cele două biblioteci ale comunei. Azi îmi propun să citesc toată ziua…

Acum, când mă pregătesc de culcare (fiindcă e timpul!), am ciudata impresie că trebuie să intru într-o cameră vidată, că mă voi sufoca. Regret că în cursul acestei zile am respirat atât de puţin aerul de afară. E târziu pentru a mai face o plimbare, fie şi-n curte, aşa încât, deschid ferestruica de la cămară, cea care dă înspre casa bunicii şi, scoţându-mi capul afară, încep să inspir adânc, cât pot de adânc, aerul curat şi răcoros al nopţii. Pe cer stelele sclipesc vesele, prevestind şi pentru mâine o zi senină de primăvară. Mai trag încă o dată aerul acesta răcoros, înviorător, umplându-mi plămânii până la refuz. Niciodată nu m-am simţit mai revigorat, de efectul reconfortant al aerului curat, ca în astă-seară!

Până acum, nicio surpriză de-a vacanţei…

27.03.1968, miercuri: Răsăriră, brânduşele, viorelele, creasta-cocoşului, păştiţa. . Şi, peste toate acestea, străluceşte un soare mare, rotund, fierbinte, plutind nestingherit pe un cer, eliberat de nouri, azuriu. Prin grădini, oamenii fac felurite lucrări specifice anotimpului: se ară, se însămânţează legume, zarzavaturi, se face curăţenie. Au trecut, iată, şase zile din vacanţă, timp în care nu am făcut mai nimic din ceea ce mi-am propus: în vacanţe – nimic, în timpul şcolii – aşijderi! Evident, rezultatele sunt pe măsura hărniciei şi seriozităţii mele. Nu-i voinţă, nu-i; degeaba…

29.03.1968, vineri: E firesc să te plictiseşti când ştii că ziua de mâine nu vine cu nimic nou, nimic interesant. A trecut mai bine de o săptămână din această vacanţa de primăvară şi, iată, în cele şapte zile nu am trăit nimic intens: nici pe plan sentimental, nici pe plan intelectual.

2.04.1968, marţi: La baluri, la cofetării nu mă duc, fapt pentru care cei care simt plăcerea acestor distracţii au început a mă ironiza; dar, bobârnacele lor nu mă afectează. Deunăzi, unul dintre amici, absolvent de un an de zile de şcoală profesională, fumător de ţigări „nobile”, îmbiindu-mă şi pe mine, uitând, chipurile, că nu sunt fumător, adăugă, zeflemitor: „– A, scuze, uitasem că eşti… licean!”. Nu iau în seamă ironia acestuia, mai avem puţin de mers împreună, ne vom despărţi, va merge fiecare în treaba lui; de fapt, ce aş putea să-i spun? Prieteni, oricât m-aş forţa să-i descopăr, nu am; nu-i am de la vârsta de 11-12 ani, când destrămându-se candoarea şi dezinteresul specifice vârstei, au dispărut şi ei în mod subit, transformându-se în amici! Încercând să am prietene, am fost dezamăgit şi de acestea, de superficialitatea, lipsa de ataşament şi de tânjirile lor multiple, prea obositoare pentru mine a le îndeplini. În plus, am constatat că prezenţa acestora în viaţa mea, mai mult rău îmi fac, îngreunându-mi activitatea şcolară. Râvneam totuşi la prietenia unei fete, cu atât mai mult cu cât vedeam pe alţii, chiar mai tineri decât mine, plimbându-se ţanţoşi, fără nicio reţinere, cu fetişcane înamorate, pline de importanţă.

Cu câteva zile în urmă, un coleg de clasă mi-a transmis dorinţa unei domnişoare, cunoştinţă comună, din Târnăveni, care ar dori să ne cunoaştem, să devenim prieteni; am refuzat categoric, deşi în sinea mea aş fi dorit mult apropierea de această frumoasă şi modestă.

4.04.1968, joi: Zile de aprilie: cu vremea când frumoasă, când mohorâtă şi rece, cu ploi şi lapoviţe. Azi, de pildă, a şi plouat intens, în câteva reprize. Au crăpat mugurii, iar caişii au început a înflori.

Că vacanţa e pe sfârşite, îmi spun mai multe semne: în primul rând, că primăvara şi-a intrat în drepturi; apoi, elevi din alte localităţi, care şi-au petrecut vacanţa, aici, la bunici sau la cunoştinţe, încep să se retragă. Mă încearcă sentimente de regret şi faţă de această vacanţă utilizată (ucisă?) în mod nesatisfăcător mie…

7.04.1968, duminică*:* Vacanţa s-a sfârşit. E o duminică frumoasă de primăvară. Vrăbiile şi piţigoii nu mai contenesc cu ciripitul lor vesel: se bucură şi ele, ca orice vietate de pe pământ, de razele binefăcătoare ale soarelui de aprilie, aducând o notă de bucurie şi de frumuseţe zilei. Dealul întreg a căpătat o nuanţă verzuie. Natura toată reînvie! Deşi, repet, vacanţa care abia s-a terminat, nu am meritat-o, nu pot să mă abţin de la a nu mărturisi că a fost una dintre cele mai frumoase ca stare a vremii; în aceste două săptămânii nu a fost o zi urâtă, cu nori sau ploi, încât să fii nevoit să stai în casă din pricina vremii. Îmi propusesem, la începutul vacanţei, să reparcurg materia la chimie, dar nu am fost în stare nici măcar de-atât. Am ales să adopt un program lejer, cu adevărat de vacanţă: dimineaţa, mahmur de somn încă, am citit; am ascultat, apoi, „Melodia preferată" la difuzor. După care: mic dejun, câteva partide de şah, cu Janika, o plimbare pe deal şi, din nou, lectură. În fiecare a treia seară, am fost la film, la cinematograf. Din nou, în această vacanţă, am simţit nevoia prezenţei unei prietene, dar nu a fost… M-a bucurat mult propunerea colegului de clasă Pőtyi, care s-a oferit să intermedieze apropierea mea de o rudă a lui, fermecătoarea M. Aceasta, după spusele amicului, ar dori şi ea foarte mult să devenim prieteni. M-am bucurat, apoi m-am răzgândit şi am dat îndărât: de ce să-mi răstorn iar echilibrul, liniştea sufletească? Ar fi trebuit să-mi întind doar mâna, să mă prezint, dar am evitat-o în ultimul moment. Păcat: sunt un naiv şi un nehotărât. După vreo două seri, am văzut-o plimbându-se cu un coleg de clasă! O remarcă: de la ruda ei am aflat că M. este elevă la liceul economic din Târgu-Mureş, fiind în anul I, la acelaşi liceu unde învaţă şi M., ruda lui E., precum şi Z.! Trei, doamne, şi toate trei!…

Vremea continuă să fie minunată. Pe şosea e un continuu du-te-vino de automobile, autobuze, autocamioane, motociclete. În automobile remarc, de cele mai multe ori, ţanţoşe doamne şi domnişoare, stând alături de şoferii mândrii şi ei de companie. Când, oare, mă voi putea şi eu lăfăi într-o maşină, maşina mea, alături de o doamnă – doamna mea?…

9.04.1968, marţi: Vremea s-a schimbat devenind ploioasă şi răcoroasă. Păcat de mugurii care au început a se desface, de florile care s-au grăbit a înflori: haina iarnă le vrea răul!

14.04.1968, duminică: După mai multe ore petrecute în casă, iată-mă, în sfârşit, în mediul meu preferat: pe deal, prin locurile mult iubite de mine. Nimic nu poate fi mai odihnitor decât o astfel de plimbare în natura reînviată, cu abundenţă de flori, soare şi triluri de păsări.

21.04.1968, duminică: Dacă natura se revigorează, îmbrăcând noi culori, umplându-se de zvonuri îmbietoare, nu acelaşi lucru pot spune despre mine, mai cu seamă despre ceea ce simt că se petrece în lăuntricul meu complicat, încâlcit…

Dealul a căpătat nuanţe diferite, predominând, desigur, verdele: viu, fraged, curat; apoi, sunetele: păsări tot mai multe vin să-şi aducă aportul la concertul Învierii, dar nici florile nu sunt mai prejos cu prinosul lor de miresme şi culori. Lumină, cântec, culori şi miresme –puncte cardinale ale acestui anotimp…

24.04.1968, miercuri: De va fi existând Raiul, acesta sigur este pământul în timpul primăverii! Pomii înfloriţi, cu flori suave, zumzetul albinelor invadând pomii cei îmbietori, zborul lin al fluturilor cu ale lor culori luxuriante, rivalizând cu cele ale florilor pomilor şi ale ierburilor catifelate din care îşi înalţă timide capetele colorate către generosul rege Soarele – totul constituie un tablou mirific, acaparant, unic. Trilul atât de variat al păsărilor zburdalnice, totul situat sub o boltă de azur, fără o pată de nor, vin să completeze vraja acestui vesel tablou de final de prier.

26.04.1968, vineri: Continuă parada frumoaselor zile de primăvară. După-amiaza, vin în livadă, citesc, fac plajă. O conjunctivită ingrată, nu ştiu unde şi când contractată, îmi răpeşte şi bucuria de a citi pe-ndelete; începând de azi şi preţ de o săptămână şi mai bine, nu lecturi, privit la tv. O să mă plictisesc de minune.

27.04.1968, sâmbătă: Am auzit şi am citit, dar am şi simţit, pe propria-mi piele, uriaşele dezavantaje ale izolării, ale singurătăţii, ale evitării prieteniilor, ale închiderii în sine; cu toate astea, persist în acest mod de trai.

01.05.1968, miercuri: Urmăresc cu mare emoţie demonstraţia oamenilor muncii din Capitală, festivitate prilejuită de ziua de 1 Mai. Alternativ, cu transmisia din Capitală, ne sunt prezentate şi alte manifestaţii, din diverse ţări socialiste. Dacă îmi este permis să fac aprecieri, trebuie să mărturisesc că festivitatea din Bucureşti este cea mai frumoasă: mai multe flori, mai multă bucurie, mai multă însufleţire. Secretarul de Stat al Cehoslovaciei a dat autografe, fapt care, fireşte, denotă intimitate, dar îmi pare nepotrivită această atitudine în astfel de circumstanţe. Şi vremea a ţinut cu evenimentul din ţara noastră, spre deosebire de R.D.G. unde a plouat straşnic. La noi a bătut un vânt destul de puternic, dar soarele a zâmbit ziua toată.

Diseară voi participa la logodna verişoarei A., prima mea participare la o astfel de petrecere cu oameni maturi şi pentru maturi.

2.05.1968, joi: Ieri, la logodnă. Am sosit printre primii; până la sosirea tuturor invitaţilor, între cei de faţă, în bună parte rude, se încing diverse discuţii, pe cele mai variate teme. Eu sunt uitat, ignorat; mi-am găsit însă o ocupaţie: contemplu, aparent totalmente absorbit, un tablou pe care sunt lipite mai multe fotografii reprezentând chipuri, de altădată, ale apropiaţilor verişoarei mele.

Ora 21! Sosesc, cu mare tam-tam, mirele cu rudele sale, însoţiţi de lăutari. Peste doar câteva minute petrecerea este în toi. M-am aciuat pe lângă blonda Em. P.: deosebit de comunicativă, fără reticenţe. Dansez cu ea mai toată noaptea. Recunosc, lipsa de exerciţii de dans s-a făcut simţită, la fel şi necunoaşterea repertoriului de muzică de petrecere, eu fiind atât de îndărătnic la întrunirile organizate de şcoală, loc şi prilej unde puteam deprinde mai cu seamă tainele dansului; în fine, zorile ne prind în plin dans, afară în curte. Dansăm un tangou, tot cu Em. P., care, plină de răbdare şi înţelegere, mă iniţiază în diverse stiluri de dans. Urmează un ceardaş înfocat; dau să renunţ, dar E. nu mă lasă. Aşa încât mă iniţiez şi în acest dans popular maghiar, cu aportul esenţial al lui Em. Pe fruntea ei se ivesc broboane de transpiraţie: pe bustul ei, îmbrăcat într-o subţire rochie de dril, simt căldura trupului ei înfierbântat de ritmurile repezi ale dansului popular maghiar. Apoi, din nou tangou… Ce poate fi mai romantic decât un tangou, la revărsatul zorilor, în aer liber, la braţ cu o fată nostimă! Mai târziu, toţi cei care am mai rămas, ne angajăm într-o sârbă îndrăcită, fără de sfârşit. În cercul de dansatori, foarte porniţi, îl disting pe popa, beat criţă! Mai dansez cu: logodnica, cu mătuşile A., B., M.

Este ora şase dimineaţa; lumea începe să se retragă. Tata propune mamei să mergem şi noi către casă, el mai întârziind cu fraţii şi surorile, mătuşile mele venite tocmai din Timişoara. În timp ce mama se îmbracă, cer cheile de la tata, apoi îmi iau rămas bun de la rubedenii şi de la tinerii însurăţei. Ajunşi acasă, cad într-un somn profund. După vreo patru ore de somn, mă trezesc; ai mei, mama şi tata, dorm duşi. Mă scol, fac câteva exerciţii cu extensorul, apoi ies din casă şi mă îndrept către livada potopită de flori şi de cântec de păsări. Încerc să fredonez şi eu o romanţă, dar vocea mi-e guturală, spartă, poate de la apa rece, sau poate de la cântat!

5.05.1968, duminică: Dimineaţa, profit de soarele darnic şi îmi pregătesc manualele şi caietele pentru ca, ceva mai târziu, să ies să învăţ, afară, în livadă. În primele ore ale după-amiezii căldura ajunge să fie chiar înăbuşitoare; o ploaie ar fi utilă, mai cu seamă că nu a plouat de aproape o lună. Părăsesc livada pentru a coborî până la Târnavă. Cu acest prilej, retrăiesc câteva momente dragi, pe care le-am petrecut aici, în frumoasele zile de vară ale unei copilării apuse. Parcă o văd pe M. arătându-mi, urcată fiind pe o salcie de pe mal, cum se execută o plonjare în apa limpede şi adâncă de atunci. Apoi, după ce reveni pe mal, îmi etală cunoştinţele sale de judo, demonstrându-mi, cu mâinile-i încă ude şi cu trupu-i emanând atâta prospeţime, cum te poţi apăra de agresori.

Parcă regret totuşi că am abandonat corespondenţa cu ea, optând pentru Z…

7.05.1968, marţi: După-amiaza asta se proiectează un film, la cinematograf, pentru noi, elevii… Prezenţa nefiind obligatorie, fiind şi foarte cald, mă decid să nu mă duc. Vin în livadă şi, sub nucul cel bătrân, moleşit de căldură, adorm… Nu peste mult timp, mă trezesc, fac câţiva paşi pentru a mă dezmorţi. Încep, apoi, să citesc din „Caracterele”, de La Bruyere. Îmi simt mintea înceţoşată; să fie oare de la căldura asta năucitoare?

12.05.1968, duminică: Pentru ziua de azi mi-am propus următorul program: să continui să citesc revista „Contemporanul”; şi chiar dacă nu voi reuşi să o parcurg integral, măcar câteva pagini. Revista cuprinde, în fiecare număr al ei, scrieri interesante. Îmi place de pildă să citesc rubrica „10” a lui Tudor Muşatescu: 10, adică zece aforisme, toate foarte subtile, spirituale, nostime. De asemenea, o mare plăcere îmi produce şi citirea articolelor din „Colţul” de M. Popescu, apoi – „Să discutăm despre…”, articole semnate de T. Mazilu (Se pare că Tudorii au mult haz!). Ca să nu dau dovadă de frivolitate, trebuie să specific că citesc cu acelaşi viu interes articolele de politică, internă şi internaţională, ale lui C. Constantiniu, pagina de literatură, cinema şi, ultima pagină: întotdeauna deosebit de interesantă, şi la ordinea zilei, pagina de „Diverse”.

După lectura revistei, mă voi apuca de învăţat. Începând studiul pentru orele de şcoală, mă poticnesc rău de tot la limba franceză; textul lung, kilometric, de tradus, apoi de comentat şi de făcut rezumatul, mă pune în încurcătură;

încep cu lectura textului, notez cuvintele neînţelese, traduc apoi textul, întocmesc o variantă de rezumat în caietul-maculator; învăţ, după aceea, cuvintele noi; şi, uite-aşa, trec ore bune: peste două şi jumătate! De multe ori, după ce aflu cuvântul căutat în dicţionar, în loc să am satisfacţia de a putea continua traducerea, mă poticnesc rău de tot cu negăsirea sensului potrivit al respectivului cuvânt, acesta nevrând, nici în ruptul capului, a se integra în text. Revin la dicţionar, caut alte sensuri ale noţiunii, caut şi în dicţionarul român-francez, le dichisesc până propoziţia, sau fraza, capătă sens…

După lecţii, îmi propusesem să continui citirea cărţii „Goethe-Eckermann, dialoguri… Fiind deja prea târziu, optez pentru a merge după cireşe, în Călănduş. Aştept ca soarele să ajungă la asfinţit, ca să se mai potolească căldura, apoi iau dealul în spinare, până dincolo de pădurea satului. Deşi nu mă aşteptam să găsesc cireşe bine coapte, iată că, spre satisfacţia mea, cireşele de mai sunt deja suficient de pârguite, fiind galbene-roşiatice, suficient de dulci… După ce mă satur de fructe, cobor dealul şi ajung acasă. Abia ajuns în grădină, mama mă solicită să o ajut la stropirea răsadurilor de salată, morcovi, a verzei şi a pătlăgelelor roşii – însetate toate, după zăpuşeala din cursul zilei. Pământul e crăpat de secetă, lipsa apei este mare. Apa scursă din stropitoare este iute absorbită, ca de un burete, de pământul însetat. Vegetaţia toată suferă de o mare lipsă de apă; iar ploaia întârzie să vină…

13.05.1968, luni: După orele de curs suntem rugaţi să rămânem în clasă, întrucât profesoara de limbă rusă are ceva de dezbătut cu noi. Este vorba, după cum am putut afla ulterior, despre un sondaj în rândul elevilor, sondaj cu o menire ştiinţifică! Dăscăliţa ne propune să răspundem, sincer, la şapte întrebări de genul: „– Care este profesorul tău preferat, şi de ce? ” ş.a. Am scris mai bine de o oră, înflorind, literaturizând, pe ici-colo, răspunsurile. Iniţiativa, testul acesta, aparţine unui liceu din Capitală.

14.05.1968, marţi: Ora 12,00. La dorinţa unanimă a clasei, renunţăm, cu consimţământul tov. profesor, la ora de economie politică pentru a merge să vizionăm, la tv., sosirea în Capitală a mareşalului Ch. de Gaulle. M-a înduioşat nespus de mult scurtul, dar impresionantul discurs al preşedintelui Franţei, cuvântare rostită „en melange”: în franceză şi-n româneşte. La încheierea acestei scurte dizertaţii, într-o română stâlcită, cei prezenţi, într-un număr impresionant, pe aeroportul Băneasa au ovaţionat puternic strădania grăirii în limba română a mareşalului. Înainte de a vorbi mareşalul Ch. de Gaulle, a cuvântat şi preşedintele României, pomenind despre deosebita importanţă a acestei personalităţi franceze, de vază. Vază, nevază, ora de economie politică a fost fentată!

16.05.1968, joi: Scriu, această succintă însemnare, în primele minute care s-au scurs de la transmisiunea prin radio, în direct, a vizitei în ţara noastră a preşedintelui Franţei: mareşalul Ch. de Gaulle. Notez sub imboldul puternicei impresii pe care mi-a lăsat-o întâlnirea locuitorilor Craiovei cu preşedintele Franţei. Am ascultat cu emoţie cuvântările celor doi preşedinţi de stat, tovarăşul Nicolae Ceauşescu şi mareşalul Charles de Gaulle. Vizita preşedintelui Franţei a fost o sinceră dovadă a vechii prietenii care leagă România de Franţa; a fost un început promiţător pe calea colaborării reciproce dintre cele două ţări.

19.05.1968, duminică: Ţin să consemnez ziua de ieri, deoarece ea constituie pentru mine un eveniment: am participat, pentru prima dată, în unsprezece ani, de când sunt elev, am luat aşadar parte la o întrunire. Novice fiind, am dat dovadă, fireşte, de naivitate multă. Mi-a plăcut în schimb atmosfera!

Îmi propun ca de-acum înainte să particip la fiecare astfel de reuniune: e o modalitate foarte plăcută de a-ţi petrece timpul liber, cu colegii şi colegele de şcoală, într-o ambianţă muzicală, relaxantă, descătuşată. Dansăm, dialogăm, ne amuzăm – e bine! O impresie deosebită a avut asupra-mi o colegă din clasa a IX-a A, faţă de care simt, de ce să nu mărturisesc, atracţie, o atracţie irezistibilă. În ultima parte a întrunirii, am dansat numai cu ea. Aş fi fost în stare să dansez, doar cu ea, o noapte întreagă!…

Seara, când mă culc, sunt cu gândul numai la ea; dimineaţa, când mă scol – la fel! Mărturisesc, sincer, că aş fi mai mult decât bucuros dacă aş găsi în ea o prietenă de încredere, apropiată, înţelegătoare. Dar, deja am şi început a mă gândi la părţile pozitive, şi la cele negative ale unei astfel de apropieri! Aşa nu se poate… Încerc să-mi alung raţiunea din miezul sentimentelor!

Astăzi, venind către pădure (notez aceste rânduri la marginea pădurii…), îmi este dat să trăiesc un atac mai puţin obişnuit: pe un prun, o pasăre de mărime mijlocie cârâie şi se-agită teribil; sare de pe o ramura pe alta şi, culmea, rupe, energic, cu ciocul, lujeri uscaţi ai pomului. Mă opresc indiscret sub prun. Se pare că prezenţa mea a scos-o de-a binelea din sărite. Pasărea, aplecându-şi capul spre mine, şi sărind de pe un ram pe altul, începe să mă… înjure cât o ţine pliscul! Nu stă o clipă locului, sare de pe prun pe nucul învecinat, se tupilează prin frunzişul bogat al acestuia. Câteva momente nu o mai văd; dar, deodată din frunzişul pomului bizara pasăre se năpusteşte asupra mea, venind în picaj către prealuminatul meu cap. Sesizând intenţia agresivă a zburătoarei, reuşesc să-mi ocrotesc din timp scăfârlia, evitând astfel o întâlnire… tête-á-tête! Ei bine, în urma acestei impertinenţe, mi-a crescut şi mai mult curiozitatea. Întâmplător, îmi arunc privirile în văzduh şi ce mi-e dat să văd? O namilă de uliu pluteşte lin, la destul de joasă

înălţime, desigur el fiind pricina neliniştirii păsării mult agitate. Între timp, am uitat să pomenesc, agitaţia tot mai intensă a păsării este atenuată, subit, de sosirea unei a doua păsări, de acelaşi fel, posibil masculul.

Ipoteza mea se dovedeşte a fi fost justă: atunci când dispare uliul de pe boltă, spiritul aprins al uneia dintre păsări se domoleşte treptat, până când se instaurează tăcerea deplină. Nu am priceput totuşi de ce, în vreo două rânduri, înaripata a avut veniri năprasnice asupra cinstitului meu cap! Mai mult ca sigur, eu, claie peste grămadă, eram pericolul de pe pământ, în timp ce acela de pe boltă plana periculos asupra-i; poate că în cuibul ei, cuib pe care nu l-am depistat, erau şi puii, fapt pentru care era şi mai îngrijorată. Ca să nu le mai deranjez, plec de sub nuc, lăsându-le în deplină linişte.

Urc dealul şi în curând poposesc la marginea pădurii. Înainte de a intra sub cupola verde, mă aşez să-mi trag sufletul…

22.05.1968, miercuri: În aceste câteva zile care s-au scurs de la data întrunirii, Em P. m-a obsedat fără preget: dimineţile, seara şi cu atât mai mult la şcoală. Ieri, la un moment dat i-am uitat chipul; abia aşteptam ca să o revăd. În imaginaţia mea o văd ca pe cea mai distinsă dintre toate fetele şcolii, cea mai atrăgătoare, cea mai cochetă. Doresc să o revăd, să mă uit în ochii ei, să-mi transmită, prin priviri, acel fior atât de magic. Dar, deşi o văd, deşi mă vede – nimic din atitudinea ei nu denotă vreo dorinţă asemenea dorurilor mele… Naiv ce sunt, dornic de prietenia unei fete, mi-am creat, din nou, iată, iluzii deşarte; iluzii care m-au nutrit, sentimental, mai bine de patru zile. Va trebui să mă detaşez şi de această fiinţă nepăsătoare; sau, poate, prost înţeleasă de mine, în timpul petrecerii din acea seară.

27.05.1968, luni: M-am hotărât ca de acum înainte să citesc sistematic şi nu anapoda, precum am citit până acum. Va trebui să parcurg scrierile lui Sadoveanu, Caragiale; apoi, ciclul Comăneştilor (D. Zamfirescu) ş.a. În materie de poezie, am să reiau lectura poeziilor eminesciene, Blaga, Coşbuc, Arghezi, mai apoi, am să parcurg o parte din scrierile autorilor contemporani de poezii.

Un dascăl al nostru absentând, motivat, ne-a mers bine astăzi: trei ceasuri ne-am plimbat, toată clasa, pe malul Târnavei, apoi pe deal (… am făcut turul criptei). Având cu noi cărţi, citim, conversăm, culegem fragi, cireşe. Plăcută zi…

31.05.1968, vineri: Aştept, cu nerăbdare şi emoţie, rezultatele la două teze, anume: chimie şi matematică; nădăjduiesc că notele la aceste lucrări îmi vor asigura o vacanţă frumoasă, reconfortantă, tihnită. Altfel… Învăţăm şi, din păcate, nu ştim ce vrem de la viaţă, de la şcoală; suntem în clasă terminală, majoritatea dintre noi însă nu avem habar ce vrem să facem mai departe. De aici şi proasta, greşita noastră aplecare către studiu. Cert este că la foarte mulţi dintre noi locul nu ar fi trebuit să ne fie la liceu; şi asta fie că nu avem suficientă capacitate, fie că nu avem voinţă, tenacitate, dar, mai cu seamă, motivaţie! Şi-atunci, studiul, şcoala, liceul, devine un chin…

2.06.1968, duminică: Nu ştiu de când nu am mai fost la film ori la o plimbare, duminica… Cert lucru e că de mult. Altădată nu aş fi putut sta acasă duminica, pentru nimic în lume; acum, iată, stau… şi aş minţi dacă aş afirma că mă plictisesc (de-ar fi aşa, n-aş mai sta!). Nici astăzi nu m-am plictisit: de dimineaţă, îmi fac un program simplu, anume între orele 9 şi 13, studiu; de la unu, până mă satur de lecturi… După-amiază, împreună cu Janika, ne amuzăm de… aritmetica lui Attila, fratele acestuia, elev la o şcoală profesională din Târgu-Mureş. Dorind să se înapoieze la Târgu-Mureş, Attila aşteaptă pe marginea şoselei de mai bine de o oră să se ivească o maşină de ocazie care să-l ia.

– E mai ieftin, şi mai comod, oricum, zice acesta, decât să călătoresc cu autobuzul; în plus, spune el, îmi mai şi rămâne un rest de cinci lei cu care mă pot duce la orice cinematograf; ba îmi mai rămâne şi de-o prăjitură! Logică deosebit de justă… În sfârşit, a opta maşină opreşte şi-l ia pe călător. Rămân cu Janika în continuare în poartă şi discutăm felurite subiecte de-ale noastre, în timp ce soarele arde puternic pe un cer albastru, pe alocuri pătat cu câţiva nori. Urmăresc, apoi, programul la tv. După ce căldura se mai ostoieşte, pornesc pe deal, înspre pădure, la cireşe în Călănduş. Cireşii încărcaţi din belşug cu roade roşii-gălbui mă atrag să le culeg. Mă urc pe un pom mai lesne de escaladat; neavând cu mine decât un jerseu, înnod la capete cele două mâneci, îl arunc peste umăr, în chip de desagă, şi încep culesul poamelor. Sub mine – cireşe, deasupra mea – cireşe… Ziua fiind pe terminate, am iluzia că mă găsesc pe un pom de argint cu fructe de aur: soarele gelos fiind pe frumuseţea acestor pomi cu fructe ca nişte podoabe, se ascunde după vârfurile fagilor din pădurea din preajmă, răpind strălucirea dulcilor roade.

6.06.1968, joi: Mă aflu într-o continuă stare de frământare. O săptămână şi câteva zile ne-au mai rămas din acest an şcolar… între timp, am obţinut câteva rezultate încurajatoare, pe care tare mi-e teamă să nu le stric; de aici şi neîncetata mea stare de încordare extenuantă.

10.06.1968, luni: Zile toride de vară. Plaja, scăldatul, sunt inerente majorităţii; eu prefer însă lectura, în livadă, la umbra unui nuc…

Astăzi s-a demolat, parţial, casa bunicii; au mai rămas doar cei patru pereţi ai clădirii, cu ramele uşilor, cu pervazurile ferestrelor. Tot ceea ce mai stă în picioare, din vechea casă, arată precum un om mutilat, teribil de mutilat – se aseamănă cu o fiinţă căreia i-au fost tăiate toate membrele şi ai cărei ochi au fost scoşi. Pătrund în casă; în realitate, rămân tot sub cerul liber pătat cu câţiva nori albi (… oare de la praful molozului?!), de la înălţimea cărora se revarsă valuri de căldură necruţătoare. În casă – ţigle sparte, înnegrite de fum şi de praf, pereţii albi… incredibil de albi (paloare?!). Iată, aici lângă perete erau cele două paturi, aici… masa, iar aici: soba. Imediat lângă sobă, uşa care dădea în camera lui Niculai… Acum, molozuri peste tot… De această casă, care peste câteva ore nu va mai fi decât amintire, mă leagă strâns aduceri aminte imposibil de uitat – amintirile copilăriei mele. Mi-a plăcut această casă tocmai pentru că era veche, plină de poveşti, de viaţă simplă, sănătoasă, forfotitoare; cu toate astea, atât de liniştită mie!… Mi-a plăcut deoarece aici s-a născut mama, unchii mei, mătuşile mele, pentru că aici am petrecut ore de neuitat cu moşu' sau cu bunica, cei care mi-au povestit atâtea poveşti de demult, din vremea copilăriei lor, a mamei, a fraţilor şi a surorilor ei. Şi mi-a mai plăcut aici, în mod deosebit, pentru că era locul unde aveam parte întotdeauna de libertate neîngrădită, asistată tandru, cu zâmbetul pe buze şi cu răbdare nelimitată din partea bunicilor. La toată această libertate, la toate aceste bucurii, aceşti pereţi care se mai menţin – parcă m-au aşteptat să vin de la şcoală ca să-i mai văd o dată! – aceşti pereţi, care abia se mai menţin, au fost martori. . Ce cruntă pedeapsă!

13.06.1968, joi: La doi paşi de vacanţă! S-a început bilanţul muncii trimestriale şi anuale. Trebuie să mărturisesc că rezultatele şcolare, obţinute de mine, sunt mulţumitoare. Mă bucur că m-am redresat la cele două materii la care, la un moment dat, mă aflam într-o situaţie jenantă. Aşadar, acum, pot fi oarecum bucuros şi liniştit de vacanţa care se-apropie, fiind mai încrezător în forţele mele, în capacităţile mele intelectuale.

Pentru a nu mai pluti în derivă, chiar în această vacanţă va trebui: 1) Să-mi fixez o ţintă precisă, anume ce îmi doresc să fac mai departe în viaţă, pentru ce carieră optez a mă pregăti. 2) Să mă străduiesc să fiu mai sociabil şi mai optimist (… altfel nu se poate!). 3) Să-mi limpezesc viaţa sentimentală, să-mi reduc timidităţile, de multe ori nejustificate, dar, de fiecare dată, împovărătoare, mai mult decât stânjenitoare. La drept vorbind, teamă mi-e ca acest punct 3) să nu fie o piedică în calea dezideratului de la punctul 1). Cert este că va trebui să împac cele două năzuinţe, ambele fiind vitale.

15.06.1968, sâmbătă: Ura!… Vacanţă!… Iată-ne, aşadar, la capătul unui drum lung, sinuos, de peste un an! Dimineaţa, la şcoală. Fetele, cu delicateţea lor, alcătuiesc buchete de flori care urmează a fi dăruite tovarăşelor profesoare şi tovarăşilor profesori. În aceste ore ale acestei zile, trecând prin faţa ferestrelor, larg deschise, ale sălilor de curs, vei auzi rostindu-se doar… cifre: este vorba de mediile care se încheie, oglinzi ale activităţii noastre din anul şcolar care se încheie.

Ora de educaţie fizică: băncile sunt încadrate cu trandafiri roşii; la fel şi catedra… Afară – o minunată zi de vară. Parcul, comunal, aflat chiar lângă clădirea liceului, este un minunat spaţiu verde, în aceste ultime zile de şcoală fiind locul nostru cel mai frecventat. Cei dornici să imortalizeze aceste clipe din viaţa noastră de liceeni, se expun aparatelor de fotografiat care ţăcăne neîntrerupt. Căldura de afară se face tot mai simţită şi în clase, devenind greu suportabilă. Se fac mediile la fizică. În vreo trei bănci, câteva lacrimi picură pe delicatele petale aprinse de trandafir… Într-una din orele libere, iese şi clasa noastră în parc pentru a face poze; grupuri de fete, şi de băieţi, dar şi mixte, se întrec în a fixa momentul pe celuloid. Îmi vine în minte să mă pozez cu întregul grup de fete din clasa noastră. Într-o clipă, sunt înconjurat de colegele mele de clasă, mai exuberante ca oricând, apoi, câteva clipe şi aparatul de fotografiat îşi face datoria. Grupul se destramă, apoi iar se formează un altul; apoi, altul, şi altul…

După-amiaza. Majoritatea elevilor, din ciclul mediu şi liceal, sunt adunaţi în sala mare a Căminului cultural; are loc festivitatea de încheiere a anului şcolar'67-'68. După bilanţ, se împart premiile… care nu mă privesc, desigur; apoi, în încheiere, se prezintă, de către elevii şcolii, un scurt program artistic. După acesta, trecem, abrupt, la programul de vacanţă. Pe colegul Moldovan Emil îl invit la mine acasă, facem o plimbare în livadă, apoi coborâm la Târnavă pentru a face baie. Aici, urmează, iarăşi, o puzderie de poze, cu aparatul lui Em. . Ne fotografiem în apă, pe uscat, printre sălciile cele bătrâne, cu fete şi fără ele…

Seara mergem la cinema. Pe drum, aflăm că, din păcate, sala este rezervată pentru o nuntă. În faţa Sfatului popular întâlnim convoiul nupţial. Printre invitaţi remarcăm câţiva colegi de clasă. Într-o clipă ne pomenim înconjuraţi de câţiva dintre ei îmbiaţi fiind, de fiecare, să gustăm, conform obiceiului, din vinul din sticlă. După câteva false mofturi, primim oferta şi tragem vârtos din glaje! Ne întoarcem din drum, propunându-ne să mergem la cofetărie. Ajunşi aici, ne comandăm câte o cafea. Vrând să apropii farfurioara cu zahăr, mâna mea se împiedică de ceşcuţă răsturnând-o, inundând măsuţa cu lichidul negru, o parte revărsându-se peste masă, direct pe pantalonii mei. Mi-a trecut pofta de cafea, aşa încât aştept ca prietenul meu să-şi termine cafa, apoi ieşim pentru a ne continua promenada prin „centru". Se-nserează; întâlnim câţiva colegi şi colege, internişti, aşteptând autobuzul care să-i ducă în localităţile de baştină pentru a se bucura de vacanţă. Ne despărţim de ei cu tradiţionala urare: „Vacanţă plăcută!".

S-a lăsat seara. O seară călduroasă, liniştită. Pe cer lucesc primele stele ale înserării. Gândul că sunt, în sfârşit, în atât de râvnita vacanţă mare îmi produce o mare bucurie! Satisfacţia este amplificată şi de rezultatele şcolare bune pe care le-am obţinut. Acum, gândul îmi zboară la Z. Sigur, în zilele care urmează, va sosi şi ea în localitate făcând-o mai frumoasă!

De Em. Moldovan mă despart după ora 9,30; fireşte, neuitând să ne urăm: vacanţă plăcută!…

18.06.1968, marţi: Zi de vară toridă… Înainte de amiază îl ajut pe Niculai la prăşit. Începând cam de la ora 10, căldura începe să devină insuportabilă; însă lucrăm doar până la doisprezece. După-amiază încerc să citesc, afară, în livadă, dar gândul îmi stă numai la baie. Căldura este sufocantă. Încerc să adorm, însă nesuferitele gângănii: furnici, muşte, ţânţari… mă sfidează cu cinism.

În sfârşit, la baie… Apa e cum nu se poate mai bună. E prezent şi Ghiţă Chelemen bronzându-se pe malul apei, tăvălit prin iarbă cu un volum de Blaga sub nas. Încearcă să înfiripe un dialog cu mine despre autorul pomenit, apoi despre Arghezi. Convorbirea şchioapătă însă rău de tot, mai cu seamă din partea mea, aşa încât, în final, optăm amândoi, pentru a ne răcori capetele încinse în apa răcoroasă a Târnavei…

20.06.1968, joi: Cea mai mare parte a timpului zilelor de vacanţă o consacru, ca de obicei, lecturii. După-amiaza o ploaie binefăcătoare satisface nevoia de apă a plantelor, în fond a tot ce e viu pe acest pământ. Profit de aerul proaspăt de după ploaie şi fac o plimbare, cu bicicleta tatei, până la Fântânele. Aşa cum am presimţit, mă întâlnesc cu colegul Weber Hans care se plimba cu a noastră colegă de liceu mai mare, Ţânţăreanu. După ce schimb câteva vorbe cu dânşii, ne despărţim – ei continuându-şi promenada, eu pedalarea. Veşnica mea problemă constând în dificultatea de a înfiripa un dialog, mă agasează şi mă îndurerează.

23.06.1968, duminică: Îmi fac o serioasă provizie de cărţi, aduse de la cele două biblioteci, mai apoi cumpărând şi de la librărie. Am o mare sete de… cuvinte româneşti; şi cum alt mod de a-mi îmbogăţi vocabularul nu am, mă înfrupt din cărţi fel şi fel. În altă ordine de idei, mă preocupă intens modalitatea de a putea înfiripa o prietenie, sinceră şi de durată, cu o fată. Dar unde e, care e, niciunde nu o zăresc?…

25.06.1968, marţi: Zi dedicată exclusiv lecturii; pentru după-amiază, eventual o scurtă plimbare în centru. În plimbarea mea din centrul localităţii îmi este dat a mă întâlni mereu cu aceleaşi figuri; şed, precum nişte vrăbii, pe ţeava gardului metalic al parcului, eventual pe câte o bancă din parc, singuri, ori cu vreo amică. Mă întâlnesc cu Piff, discutăm despre o preocupare actuală a noastră: alegerea viitoarei cariere. Avem, amândoi, revelaţia că nu o să putem face faţă unei şcoli superioare, aşa încât, cel puţin de moment, ne rezumăm a ne continua studiile la o şcoală tehnică; cu ce profil, încă nu ştim, oricum ar mai fi un an pentru a ne decide.

La întoarcerea către casă, ce-mi văd ochii – Z., a apărut Z. pe meleagurile sângeorzene! Aşadar, iată că a venit… Se află în curtea bunicilor, se uită către mine, mă vede, rămâne nemişcată, în timp ce eu simt cum mi se înmoaie genunchii, simţind, totodată cum mă înroşesc ca sfecla! Când mă dezmeticesc, îmi dau seama că m-am îndepărtat aproape în fugă de ea. Sunt năucit sub această impresie: sosirea ei neanunţată. Dacă cineva m-ar fi văzut de-aproape, cred că s-ar fi îngrijorat de subita mea schimbare la faţă, de întreaga mea atitudine atât de brusc transformată. Sunt departe de casa care, în acest moment, preţuieşte pentru mine mai mult decât clădirea… ONU (!), doar pentru simplul fapt că pe scările acestei simple case, din Sângeorgiu, stă ea! Mă apropii de casa noastră gândindu-mă cât de copii putem fi: şi eu, şi ea! Acasă, încerc să citesc, însă ochii mei alunecă peste cuvinte, peste rânduri, nemaiputând continua lectura. Îmi iau bicicleta, de fapt bicicleta tatei, şi plec cu ea către Viforoasa. Soarele scapătă deasupra dealului Viforoasei, într-un nimb roşu. De-acum, pentru mine vor urma câteva zile de nelinişti, de frământări pricinuite de prezenţa în târg a lui Z. şi neputinţa mea de a mă apropia, de a comunica, din cauza reţinerii, temperamentului şi naivităţii mele; a noastre, în fond.

27.06.1968, joi: Ieri am stat toată ziua acasă. Prezenţa lui Z. m-a obsedat ziua toată. Seara, pregătindu-mă de culcare, o stranie senzaţie de a mă fi vârât într-un culcuş străin, rece, necunoscut. Am adormit greu şi am avut un vis neaşteptat de frumos: se făcea că eram pe malul Târnavei, la plajă, şi – conform înţelegerii cu Z. – trebuia să apară şi ea, dintr-o clipă în alta. Iat-o! În sfârşit, apare, se-apropie, dar… nu e ea! Este o verişoară de-a ei, cu o constituţie fizică mult mai solidă, mai robustă, având o asemănare izbitoare cu M.! Aceasta mă informează că Z. va veni peste câteva minute şi că, mi-a pregătit o surpriză! Într-adevăr, după puţin timp apare şi Z. Se aşează alături de mine, pe pătură, apoi, îmi prezintă cadoul ei: o cutie lunguiaţă, strălucitoare. O deschid: un şah magnetic! Era o superbă zi de vară: cu soare, tril de păsări, clipocit de ape…

Astăzi, după-amiază, plec la film, mai mult pentru a mă vedea cu Z. Nimeni şi nimic nu m-ar mai fi putut ţine acasă. Pornesc de acasă cu o oră înainte de începerea filmului. Ies tocmai de la librărie când o zăresc pe ea şi pe fratele ei, V., venind cam în dreptul parcului. Intru din nou în librărie, preocupat, chipurile, de căutarea unei cărţi. Îi urmăresc

prin fereastra librăriei, cum trec, ţanţoşi, amândoi înveşmântaţi în ţinută de vară, elegantă, la modă: veritabili orăşeni. Trec prin faţa magazinului mixt, oprindu-se în faţa vitrinei acestuia, preocupaţi să vadă ce se mai vinde în mediul rural. Laş cum sunt, nu am curajul să ies, să vorbesc cu ei – mă pitesc, iată. Îmi privesc faţa în geamul librăriei şi văd că sunt copleşit de emoţie, transfigurat. După ce pleacă cei doi, câteva vânzătoare din magazin îi privesc din urmă pe cei doi tineri fraţi îmbrăcaţi după ultimul jurnal de modă. (Bunica lui Z. a lucrat ca vânzătoare la acest magazin, acum pensionară, aşa că fostele-i colege îi ştiu pe cei doi nepoţi exotici ai Lalei…). După ce s-au îndepărtat bine, cei doi, de magazin, ies şi eu şi îi urmăresc de la distanţă. Se opresc pe podul de peste Târnavă privind cei câţiva pescari încercându-şi norocul. Nu am încotro, trebuie să traversez şi eu podul, aşa că trec în partea opusă şi făcându-mă că nu-i observ, îmi continui drumul către cinema. Nici de data aceasta, iată, nu am avut curajul unei abordări, a înfiripării unui dialog, desigur stânjenit fiind şi de prezenţa fratelui lui Z. Cei doi nu au venit la film, i-am aşteptat degeaba. Având deja biletul cumpărat, nu am ce face, trebuie să intru, ratând apropierea de Z. La film, nădăjduiesc să apară totuşi, după terminarea jurnalului; dar n-a fost să fie. Mă bate gândul să părăsesc sala, dar fiind un film amuzant, cu Louis de Funés, rămân totuşi până la sfârşit. După terminarea filmului îi revăd, pe fraţii V. în parcul, foarte populat, din centru. De data aceasta îmi iau inima în dinţi şi mă apropii de ei, de grupul lor, fiind vreo opt-zece inşi, fete şi băieţi. Sunt foarte emoţionat. Z. nu s-a arătat a fi deloc surprinsă de apariţia mea, neschiţând nici un gest care să mă facă să înţeleg că se bucură, ori că îi este indiferentă apariţia mea. Cel care întreţine discuţia în grup este V. Sosirea şi salutul meu către grup rămânând fără ecou… Totuşi, pentru a mă antrena şi pe mine în convorbire, îmi pune o întrebare în legătură cu un fel anume de momeală, ştiindu-mă şi pe mine pescar. Îi răspund în doi peri, niţel regretând că am venit aici. Grupul este exuberant, subiectele se schimbă vertiginos. De câteva ori am privit-o discret pe Z. şi am surprins-o şi pe ea privindu-mă: îmi pare totuşi bine că am venit alături de ei! Ea are părul tuns scurt, ondulat, natural, este puţin mai slăbită decât în anii precedenţi… aceiaşi ochi albaştrii, fermecători. Poartă blugi strâmţi, încinsă fiind cu un cordon lat care îi scoate şi mai mult în evidenţă silueta-i subţire. Fratele ei, poartă nişte pantaloni trapezi, albi, cu aceeaşi curea lată ca şi a surorii. Mă gândesc cum s-o scot pe Z. din grupul acesta pestriţ, să ne rupem de ei, să rămânem doar noi doi. În fine, pregătindu-se de plecare, şi eu având acelaşi drum cu ei, plecăm împreună. Pe drum, ea fiind între mine şi V. aud că-mi adresează întrebarea: „– Şi tu, Mihai, ce mai faci? ”. Îi răspund evaziv, întrebarea fiind oricum una formală. Remarc în sinea mea că ea s-a schimbat mult, că nu mai e fetişcana de acum patru ani care şi-a pierdut un inel pe malul Târnavei, eu găsindu-l şi aducându-i-l, fapt care a declanşat prietenia noastră mai mult tacită, fără multe exteriorizări, manifestări. Eu am rămas, acelaşi sentimental, timid şi interiorizat; ea e o domnişoară de oraş, cu alte năzuinţe, cu alte preocupări decât ale mele. Această seara mi-a rezervat o cruntă, pentru mine, confruntare cu o realitate care nu putea fi oricum evitată: diferenţa de temperament dintre noi şi năzuinţa ei aflată, clar, dincolo de persoana mea modestă de băiat de la sat. Tot timpul cât am venit înspre casă, împreună cu ei, nu am putut să scot o vorbă. În cap mi se învălmăşeau tot felul de gânduri confuze: zile de vară nespus de frumoase, când, ştiind că ea, Z., se află doar la câteva sute de metri de mine, constituiau pentru mine adevărate bucurii; apoi, durerea pe care o simţeam atunci când, la sfârşit de vacanţe, ştiam că urmează să plece. Mă simţeam părăsit, lăsat să tânjesc de dorul ei încă trei luni, până să mai apară iar. Nu pot crede că totul a fost doar o iluzie, fără nici un substrat sentimental reciproc. Ne apropiem de casa bunicilor lor. Mă gândesc ce să-i rostesc la despărţire şi nimic nu-mi vine în minte. Până la urmă, după ce V. ne lăsă singuri în poartă, apuc să mai spun doar atât: „– Te rog să mă ierţi dacă ţi s-a părut că am fost caraghios!” „– O, lasă, nu face nimic…”, adăugă ea salutându-mă, după care dispare în curte. Îmi continui drumul spre casă, în întuneric, acelaşi drum de atâtea ori străbătut de mine, dar acum cu sufletul împovărat ca niciodată de remuşcări, regrete, de povara sentimentelor neîmpărtăşite ani de zile. Simt că pierd tot ce timp de patru ani de zile mi-a constituit un dulce refugiu, un reper sentimental care m-a ajutat, atâta timp, să nu mă simt singur, părăsit. Ea trăind în alt mediu, are desigur alte repere, alte trăiri şi alte pretenţii. Eu rămân închistat, cu simţirile mele către ea nemărturisite, vechi şi anacronice. Cele simţite de mine în această seară mi-au produs răni adânci pe care doar timpul mi le poate cicatriza…

1.07.1968, luni: Deşi simt, cred, că pot iubi cu adevărat, totuşi nu mă simt în stare să-mi exteriorizez sentimentele într-un mod convingător, suficient de matur. În împrejurări intime, directe, emoţia îmi defavorizează adevăratele simţăminte, alterându-le intensitatea şi sinceritatea, eu ajungând în posturi jenante, groteşti. Atunci când îmi exprim trăirile prin scris, par emfatic, nesincer. Ca să mă mai consolez, în privinţa deziluziei din zilele trecute, încerc să-mi înfrâng obsesia prin uitare, prin autosugestie; fiindcă ceea ce am trăit atunci a fost dureros… Îmi este greu să renunţ definitiv la persoana ei, ca şi cum n-ar fi: mi-e imposibil. Faptul acesta îmi creează senzaţia unui exilat pe o insulă pustie, departe de meleagurile natale, departe de tot ce poate însemna mai drag şi mai scump.

Ieri ne-am întâlnit de vreo patru ori; nu era singură, însoţită fiind de Don Juan-ul de Sângeorgiu: S. Şt. Trecând pe lângă ei, Z. mă privi indiferentă, chiar ironică. Faptul acesta îmi dă încă un impuls în tentativa mea de a încerca totuşi să o uit, să renunţ la ea.

2.07.1968, marţi, ora 5 dimineaţa: Ca-n basme!… Totul s-a terminat cu bine: m-am împăcat cu Z., am vorbit cu ea, simte şi ea ceea ce simt eu pentru ea: avem aceleaşi dorinţe, aceleaşi năzuinţe, aceleaşi aşteptări…

Plec, pentru o săptămână, într-o excursie cu şcoala în nordul Moldovei…

2.07. – 08.07.1968, luni. Prima zi de călătorie decurge mai anevoios, datorită stării drumurilor: pietruite, mai rar asfaltate, multe serpentine, am o permanentă senzaţie de vomă: un fel de… rău de autobuz! Seara: dormim în clădirea unei şcoli dintr-o comună de la periferia oraşului Piatra-Neamţ; dormim pe jos, pe duşumea, împreună cu alţi excursionişti, băieţi, din mai multe zone ale ţării. Toţi sunt foarte joviali, debitarea glumelor, în mare parte de prost gust, se termină târziu în noapte. Al doilea mas îl facem la Suceava, de data aceasta în paturi veritabile. Dimineaţa ieşim în oraş pentru a ne cumpăra alimente, fiecare ce vrea şi ce poate, în funcţie de posibilităţile financiare. Seara a treia ne-a fost dat să „beneficiem" de condiţii şi mai şubrede de cazare decât în prima seară. Acum ne este dat să dormim în corturi, undeva pe malul Trotuşului; spre mijitul zorilor nu mai putem de frig şi de oboseala născută din lipsa de confort, patru persoane într-un cort mic, aşa încât, ieşim, pe brânci, icnind şi gemând, din sălaşuri şi alergăm printre corturi ca zănaticii până ne mai încălzim niţel, lovind şi în celelalte colibuţe, unde, oricum, nici aici nu dormea nimeni. După ce ne mai tragem sufletul, încep a se iţi primele raze de soare: suntem salvaţi!

Desigur, tot farmecul excursiei constă în ceea ce vom putea vedea la mănăstiri, anume: Agapia, Văratic, Neamţ, Voroneţ, Suceviţa, Putna. Trecem cu emoţie pragul casei natale a lui Creangă din Humuleşti; apoi, vizităm Casa memorială Sadoveanu, Bojdeuca din Ţicău (Iaşi). Casa se află pe malul Ţicăului, în Iaşi, în Valea Plângerii. „Această căsuţă, a fost aleasă de Creangă pentru că i se potrivea sufleteşte, ni se spune de către ghid, aici a trăit, a petrecut cu prietenii săi, aici a suferit, aici a creat operele-i nepieritoare; aici a murit…" Ne este apoi prezentată celebra vatră, cu hornul, unde dormeau cele douăzeci de pisici ale lui Creangă; aici, Eminescu fierbea vin cu zahăr şi cocea castane iarna…

De la mănăstirea Văratic reţin inscripţia de pe piatra funerară a Veronicăi Micle:

„Şi pulbere, ţărână, din tine se va alege,
Căci asta este a lumii nestrămutată lege:
Nimicul te aduce, nimicul te reia,
Nimic din tine-n urmă nu va rămânea. "

În ultima zi de excursie, trecem din nou pe lângă Trotuş, unde ne şi îmbăiem, împinşi de căldura năprasnică a zilei. Apa acestui râu este mică, cristalină cu fundul bolovănos. După ce ne reconfortăm, de aici, din Oneşti, facem o scurtă vizită şi la Borzeşti, la combinat. Revenind la Oneşti, trecem şi pe la „Stejarul din Borzeşti. " Ne mai rămân trei ore la dispoziţie până la plecare. În acest timp, mâncăm, ne plimbăm prin orăşel, facem poze. La ora 14 părăsim localitatea, îndreptându-ne spre casă. În autocar e o căldură de cuptor. Noi, băieţii, spre invidia fetelor, ne permitem a ne dezbrăca până la brâu; pe când ele… bine ar fi!

Ne apropiem de casă: Praid, Sovata… Simt o mare bucurie, care se intensifică odată cu apropierea de Sângeorgiu. Autocarul opreşte în centru: coborâm… (nu ştiu de ce, am senzaţia unui învingător întors din te miri ce expediţie; îmi pare că toţi cei care se află prin parc, pe trotuare, ne privesc cu invidie!).

Oriunde e bine, dar acasă e cel mai bine!…

Seara: o plăcută, şi scurtă, revedere cu Z.

9.07.1968, marţi: Conform înţelegerii cu Z. azi, înainte de amiază, urmează a mă întâlni cu ea. Cu minute bune înainte, mă înfiinţez la locul stabilit: în spatele livezii bunicilor ei, sub acoperământul prunilor, al merilor şi nucilor cu coroanele bogate… Punctuală, ea vine la locul fixat. Discutăm subiecte banale, de duzină. Călcându-mi pe inimă, la un moment dat o întreb dacă ţine la mine… Întrebarea mea se pare că a venit pe neaşteptate, deoarece o văd că îşi întoarce capul, îmbujorându-se. Insist să-mi răspundă. Ea îmi spune că ţine mult să aibă un prieten aici, la bunici, dar…, apoi adăugă: „–Este adevărat, pentru tine am o slăbiciune de câtiva ani buni, ştii şi tu asta!" Între timp, nu ştiu cum, ne-a reperat bunica ei care vine, iată, către noi valvârtej, palidă şi ţipând în gura mare: „– Z., treci imediat înapoi în curte! , iar tu, adică… eu, du-te repejor acasă!" Ce să facem, ne supunem! La despărţire, mai apuc să-i spun lui Z. că o aştept, după-amiaza, la baie, la Târnavă.

Pe malul apei a venit, dar nu şi-a pus piciorul în apă. Fiind prezenţi şi prietene de-ale ei, precum şi amici de-ai mei, nu o pot despărţi de grup; aşa încât, în pauzele de scaldă, discutăm subiecte tărcate. La plecare, o rog să vină diseară în parc… În parc, seara, nici urmă de Z. O văd însă pe L., o verişoară a lui Z. O întreb pe aceasta dacă a văzut-o pe Z. Ea îmi răspunde că ştie sigur că nu poate veni, deoarece a trecut pe la ea, a invitat-o şi ea la o plimbare, dar Z. are de lucru (!). Clar… Cu asta-basta!

10.07.1968, miercuri: Deşi am căutat-o, astăzi nu am văzut-o pe Z. niciunde; natural, la bunica ei, nu cutez să intru!… Seara. I., o altă amică a lui Z., îmi face o mărturisire. Vorbind cu Z. despre mine, aceasta cică i-ar fi spus: „Mihai, nu-i pentru mine – este prea serios, prea sobru pentru ceea ce îmi place mie să fie un băiat!". Ei, poate, zic eu, nu ne cunoaştem încă prea bine…

11.07.1968, joi: Atunci când ştiu sigur că Z. este la Târnavă, la scaldă, ori la plimbare prin centru, nu mai am linişte: trebuie să plec şi eu de-acasă, să o caut, să fiu cu ea, să fim împreună. Aş fi în stare să stau ore în şir alături de ea, cu ea să fiu, în tăcere sau dialogând, să visăm, să ne privim, să ne bucurăm. Aşa îmi doresc eu, dar, oare, şi ea? Este foarte adevărat, nu mă pot făli cu un mare talent în ale vorbirii, dar dacă am ceva de comunicat, ţin ca dorinţa-mi să fie exprimată clar şi concis. Or, asta nu e de-ajuns, şi nu e bine.

Seara. Ne întâlnim, ne plimbăm, vorbim. La început e bine dispusă, apoi, treptat-treptat, văd cum această stare a ei se diminuează, dispare. Stăm pe o bancă în parc. S-a instaurat, iarăşi, o pauză penibilă între noi. O aud oftând, un oftat abia perceptibil. În sinea mea îmi fac reproşuri pentru nevolubilitatea mea, pentru, poate, îngustimea de spirit (?), îmi blestem stângăcia, felul meu de a fi. În mare, şi întâlnirea de azi a decurs ca şi în serile anterioare. După ce ajung acasă, încep a derula întregul film al întâlnirii noastre, ceea ce deja este obositor şi enervant. Cu atât mai mult cu cât, revăzând „filmul", îmi văd toate stângăciile, stupizeniile săvârşite.

Încă două zile mă voi putea bucura (întrista?) de consecinţele întâlnirii cu ea. Nu spun, pentru mine e plăcută totuşi prezenţa ei, întâlnirea cu ea, dar ştiu că pe ea felul meu de a fi nu o bucură. Azi am putut constata că amicii mei ştiu de prietenia mea cu Z., de fapt nefiind nici un secret în această privinţă; şi, ceea ce mă bine dispune, este faptul că aceştia respectă, recunosc această apropiere, acest… prieteşug!

13.07.1968, sâmbătă: Ora 15. Un puşti trece pe la mine anunţându-mă că un coleg mă aşteaptă pe malul Târnavei, în locul ştiut, şi să mă grăbesc să vin. Am priceput din capul locului că acel „coleg" este, de fapt, Z. Fiindcă mă cheamă atât de urgent, înseamnă că trebuie să aibă motive serioase de a ne vedea. Mă înfiinţez la locul ştiut: nici urmă de Z.! Mă aşez în iarbă, privind zbenguiala unui grup de copii în apa limpede a râului. Aştept, dar în van: ea nu vine. Încep să cred că este vorba de o farsă. După o lungă aşteptare, apare băiatul care m-a anunţat şi-mi aduce la cunoştinţă că, de fapt, Z. mă aşteaptă acasă, la ea, şi că îşi cere scuze că m-a informat greşit. Vin acasă, mă schimb în grabă şi mă îndrept către locuinţa bunicilor ei. Din câte îmi spusese copilul, Z. urma să plece acasă la ora 15, dar eu nevenind, şi-a amânat plecarea pentru mai târziu. Apropiindu-mă de casa lor, o văd pe Z. în poartă. După ce îşi cere scuze pentru încurcăturile ivite, vorbim despre ce vom mai face în vacanţă, ea asigurându-mă că va reveni. Sunt mai mult decât bucuros pentru faptul că a făcut acest gest, anume de a mă chema să ne luăm rămas bun, faptul acesta dovedindu-mi că nu-i sunt indiferent. Îmi mai spune că, văzând că nu mai apar, mi-a scris o scrisoare pe care a lăsat-o la N. Despre conţinutul acesteia nu vrea să-mi spună nimic: îl voi afla atunci când am să intru în posesia acesteia. Sunt foarte curios să văd ce a scris. Fiind vorba despre scrisoare, îmi aduc aminte că şi eu i-am scris ieri un bileţel, pe care nu i-l dădusem deoarece ne întâlnisem, ne vorbisem. Acum, cu acest prilej, îmi pare nimerit să-i dau şi eu bileţelul, ceea ce şi fac până la urmă.

În aceste clipe, iată-mă, din nou, departe de ea. Mi-a făgăduit că îmi va scrie şi că în luna august se va întoarce. Mă bucur că între noi, chiar dacă mai greu, s-a înfiripat totuşi comunicarea. Şi, mă mai mângâie faptul că ea a plecat cu o impresie mai bună, decât în alte dăţi, despre mine.

14.07.1968, duminică: Zi toridă şi azi, cu adevărat estivale, ca şi în zilele precedente. Apa Târnavei este foarte mult căutată, atât de tineri, cât şi de bătrâni, deopotrivă. Avem parte de o vară minunată!

Simt o plăcere, o satisfacţie deosebită la gândul că am, în fine, o prietenă la care visam de atâta vreme…

15.07.1968, luni: Seara mă întâlnesc, în sfârşit, cu N., primind, astfel, scrisoarea care îmi era adresată de către Z. Două ore şi mai bine am ţinut-o în buzunar, fără să o deschid – doar pentru a-mi prelungi plăcerea, bucuria deţinerii unor gânduri, sentimente ale ei. Ajuns acasă, o deschid savurându-i rândurile, literele mici, rotunde, ordonate, precum nişte mărgele. Citindu-i răvaşul, constat cu satisfacţie că trăieşte şi ea, la aceleaşi cote ca şi mine, prietenia dintre noi. A avut, scrie ea, senzaţia că o consider superficială şi cu aere de superioritate ca fată de la oraş… Ei bine, am avut, e adevărat, asemenea supoziţii, dar acum mi le înlătur, întrucât acestea nu sunt veridice. În acest mesaj, ea mai pomeneşte şi despre alte nuanţe ale legăturii noastre, sentimente de care nu aş fi fost convins că mi le poate nutri, mascându-şi perfect trăirile. Un fapt rămâne mai mult decât cert: anume că ne-am frământat amândoi ca doi copii proşti, fără să ne apropiem, şi fără să ne împărtăşim cele ce simţim unul faţă de celălalt. Acum, îmi pare că suntem pe făgaşul cel bun!

17.07.1968, miercuri: Hotărându-mă să încerc să dau admitere la geologie, în această vacanţă, am început o serioasă recapitulare a… chimiei începând cu materia clasei a VII-a. Pe parcurs, am realizat că nu e cariera cea mai potrivită mie, aşa încât renunţ, subit, la această idee, abandonând repetarea anostei materii de studiu care este chimia. Oscilaţiile mele privind alegerea unei profesii sunt neliniştitoare, atât mie, cât şi părinţilor mei. Îmi pun şi eu aceeaşi întrebare ca şi mama: „– Oare ce o să iasă din tine?!"

22.07.1968, luni: Mi se reproşează, de către cei de-ai casei, că felul meu de a fi nu este deloc potrivit cu vârsta mea. Îşi pun, şi-mi pun, fireasca întrebare: oare unde o fi exuberanţa specifică vârstei mele?!… Nu vreau să-mi argumentez comportarea, atitudinea, pentru că ar însemna să înşir o seamă de stupidităţi pesimiste. Azi dimineaţă am expediat scrisoarea răspuns destinată lui Z. Redactarea acestui răvaş mi-a necesitat peste două ore, trei pagini A4 (!); cert lucru: sunt prea migălos, prea exigent atunci când e vorba de scris; cu toate astea, majoritatea scrisorilor mele nu mă mulţumesc.

23.07.1968, marţi: Culmea! Continui totuşi recapitularea chimiei. Încerc marea cu degetul, dar nu-i nimic: va fi o probă a puterii, a tenacităţii, a perseverenţei mele.

Seara, după film, A. mă informează că C. M. se dă în vânt după mine! La drept vorbind, această veste nu-mi displace. Prima dată mi-a transmis dorinţa, năzuinţa ei prin P., acum, prin A. Ce să spun? E răpitor de frumoasă! Mulţi băieţi aleargă cu limba scoasă după ea; şi, după cum se vede, nu reuşesc să o cucerească. Dacă într-adevăr îi sunt simpatic, atunci, desigur, prin atitudinea mea indiferentă faţă de ea m-am dovedit a fi un înfumurat; mă întreb, şi mă mir: cum am putut trece nepăsător faţă de o asemenea frumuseţe?! Îmi pare că nu merit prietenia unei fete atât de frumoase, şi modeste. Ceea ce este bizar, în toată această poveste, e faptul că toate cele trei fete, respectiv: M., Z. şi C. M. sunt eleve ale aceluiaşi liceu economic târgu-mureşean! Ba, mai mult: sunt chiar şi colege de clasă!…

26.07.1968, vineri: Am lucrat două zile la „Gostat” şi mă simt ca şi cum aş fi lucrat o lună de zile într-o carieră de piatră, în trei schimburi! Sunt vlăguit, stors, livid… Îmi pare că m-am deshidratat, ziua toată fiind în bătaia razelor de soare. Am o continuă senzaţie de sete pe care oricât aş bea, nu pot să mi-o înduplec.

În aceste clipe primesc scrisoarea de la Z. Spre deziluzia mea, a fost foarte laconică în acest răvaş, ca pretext invocându-mi nişte motive stupide, greu de crezut. Tare n-aş vrea să cred că avea să-mi transmită doar ceea ce mi-a scris în această scrisoare!

Revenind la cele două zile de muncă dură, prestate la „Gostat”, aş vrea să fac o remarcă în privinţa retribuţiei muncitorului agricol: comparativ cu alte sectoare de activitate, acest sector deşi este unul greu, este, cred, cel mai prost plătit. Am lucrat cu oameni în vârstă, bărbaţi şi femei, care de o viaţă fac această muncă; feţele lor, palmele lor şi, mai cu seamă, sufletul lor nu le pot uita! Atâtea oftaturi jalnice câte mi-au fost date să aud în aceste două zile, nu am mai auzit în toată viaţa mea. Mă întreb: oare care mai e plăcerea vieţuirii acestor bieţi oameni, robi ai muncii, robi ai câmpului?

29.07.1968, luni: Vremea a devenit foarte capricioasă şi, mai cu seamă, rece. Citesc, recapitulez la chimie… Îmi propun să cunosc mai bine, mai amănunţit, cariera, atribuţiunile unui geolog – cred că mi-ar fi un stimul binevenit.

2.08.1968, vineri: De marţi, împreună cu alţi doi colegi, lucrăm, ca zilieri, la construcţia unei case. Munca nu-i deloc uşoară, în schimb e foarte bine plătită în comparaţie cu… munca câmpului.

Am aşteptat mult scrisoarea de la Z. Astăzi, iat-o, a sosit! O citesc în mare grabă, trebuind să mă înapoiez la lucru. În cursul zilei de azi, sau dacă nu atunci mâine, va fi la Sângeorgiu. Tare îmi doresc să cruţ această prietenie de ceea ce se numeşte stupizenie, naivitate, superficialitate.

3.08.1968, sâmbătă: Azi am lucrat numai până la ora 13. Am primit şi „salariul”. La destul de desele vizite pe care le fac pe la librării, am pus ochii pe câteva cărţi pe care, acum cu banii în buzunar, sper să le mai găsesc. Este vorba de: La Bruyere – „Caracterele”, apoi de „Moş Goriot” a lui Balzac.

Z. n-a venit încă…

6.08.1968, marţi: Zilele trec uimitor de repede. Deloc nu sunt mulţumit de felul în care mi le petrec, de modul în care îmi organizez timpul: citesc puţin (cam 30 de pagini/ zi) recapitulez, la chimie, superficial şi cam în silă; nici până la ora actuală nu sunt decis ce facultate să urmez.

Se anunţă o toamnă bogată, cu multe mere, pere, prune – pomii gem de roade. Mă roagă Ghiţă C. să-l ajut la însuşirea unor noţiuni de geometrie analitică. Acasă, la el în cameră, mă simt foarte stingher, cu atât mai mult cu cât nici eu nu prea mă descurc la acest obiect, nu într-atâta încât să fiu capabil să mai şi ajut pe cineva. Venind de la Ghiţă, acasă am plăcerea de a mă întâlni cu Uţa, vară mea din Timişoara. Sunt plăcut surprins de maturitatea ei în gândire, de felul ei de a privi şi judeca lucrurile şi, nu în ultimul rând, de bogăţia vocabularului ei. Este o fată foarte dezgheţată! Seara, mergem împreună la film…

Z. încă nu a ajuns!

9.08.1968, vineri: Vremea a devenit foarte capricioasă şi cam răcoroasă pentru acest început de gustar. O bună parte a zilei o consacru lecturii, niciodată nefiind mulţumit de numărul paginilor parcurse. În continuare năzuiesc la o

profesie pe care să o îmbrăţişez; nu, se pare că aceasta nu va fi geologia. Ieri am primit o ilustrată de la Z. îmi aduce la cunoştinţă faptul că, deocamdată, nu poate veni. Scrisul ei denotă nervozitate, oboseală…

12.08.1968, luni: Zilele trec într-un ritm alert; mai rămâne aproximativ o lună până când clopoţelul va suna pentru prima dată în noul an şcolar. Mă uit la câţiva colegi mai mari, absolvenţi de liceu, tânjitori la diverse facultăţi: cad în sesiunea de vară; aşteaptă toamna – cad şi la această sesiune; urmează un an pauză (ei zic că se pregătesc pentru următoarea sesiunea, din anul care vine). Vine vara – pică şi la această încercare de admitere; poate la toamnă… Septembrie, frunze ruginii, speranţe… verzi, rezultat nefavorabil. Lasă, poate la anul!… Ani de-a rândul îşi încearcă norocul, lâncezind, parazitând, de fapt, pe seama părinţilor care, având în vedere scopul măreţ al odraslelor, le asigură, în fond, condiţii prielnice trândăvelii!

Să nu ajung şi eu în această postură!

13.08.1968, marţi: Va trebui să-mi schimb mentalitatea, altfel nu se mai poate… Trebui-va să văd altfel oamenii, viaţa; dar, înainte de toate, este necesar să mă reconsider pe mine însumi.

14.08.1968, miercuri: Zile de început de toamnă petrecute acasă, în tihnă, în tovărăşia cărţilor. Zic „început de toamnă”şi nu greşesc, deoarece aceasta s-a instalat mult mai devreme decât îi era sorocul. Astăzi, în sfârşit, am primit o scrisoare de la Z. Este indignată că nu i-am scris, uitând că ea însăşi mi-a transmis, într-o scrisoare anterioară, să nu-i mai scriu deoarece urmează ca în curând să vină la Sângeorgiu; de unde puteam eu ghici că nu va mai veni?!

18.08.1968, duminică: Ascult, la radio, o emisiune despre satisfacţia pe care ţi-o oferă munca dusă la bun sfârşit – o plăcere unică, copleşitoare, dătătoare de forţe noi.

Îi scriu lui Z., cam dezordonat, niţel plictisit de acest schimb al nostru de idei, sentimente sau ce-or mai fi! O simt prea distantă, cu aere de orăşeancă rafinată. După ce expediez scrisoarea, încep să număr zilele rămase până să primesc scrisoarea-i de răspuns!

20.08.1968, marţi: Zile sumbre, mohorâte. Ieri a plouat toată ziua, turnând ca din găleată, o ploaie rece, mocănească. Plouă şi astăzi, cu intermitenţe, soarele camuflat fiind de nori imenşi, cenuşii, fără nicio şansă de a-l mai vedea oricât l-am dori… S-a lăsat un frig, ca de final de toamnă, însoţit de un vânt rece, ascuţit. Vremea fiind tocmai bună de lecturi, am profitat de ea din plin.

Simt nişte senzaţii ciudate în stomac, mai cu seamă în situaţii de efort intelectual, ori atunci când sunt supus la emoţii…

22.08.1968, joi: Ieri se anunţa o zi la fel de rece şi de ploioasă ca cele precedente. Deschizând întâmplător aparatul de radio, cam la orele amiezii, aveam să aflu o veste zguduitoare: ocuparea teritoriului cehoslovac de către cinci ţări socialiste membre ale Tratatului de la Varşovia. Am urmărit, din acea clipă, toate ştirile transmise la radio şi la tv, până noaptea târziu. Referitor la solidaritatea poporului român, cu poporul cehoslovac, este suficient ca să-mi amintesc de caldul şi însufleţitul miting al oamenilor muncii care a avut loc la Bucureşti, în faţa Palatului Republicii.

Continui să fiu la curent cu ştirile care se vor transmite astăzi, prin mass-media, privind actul reprobabil al celor cinci ţări „prietene”!

23.08.1968, vineri: O zi frumoasă, neaşteptat de frumoasă după ce, câteva zile bune mai înainte au fost temperaturi atât de scăzute. Starea vremii – prilej de bucurie pentru orăşenii care au putut participa la demonstraţii, cu ocazia Zilei Eliberării… Urmăresc şi eu la tv. parada militară, paradă de care am fost sincer mişcat, puternic impresionat de disciplina perfectă, ordinea, apoi de armamentul din dotarea trupelor noastre, toate acestea întărindu-ne încrederea în armata noastră. După parada trupelor militare, a urmat defilarea Gărzilor naţionale armate, constituite recent.

Despre evenimentele din Cehoslovacia, astăzi m-am informat foarte puţin.

După-amiaza. Iau bicicleta tatei şi fac o plimbare până la Călimăneşti; pe toate casele fâlfâie drapelele tricolor şi cele purpurii. Cred că arborarea steagurilor, în acest an, a fost făcută cu mai multă dăruire şi sinceritate decât în alţi ani…

26.08.1968, luni: Activitatea mea, dar oare se poate numi „activitate”? , este destul de săracă: citesc (prea puţin!), fac mici incursiuni pe deal, prilej cu care gust din roadele toamnei: nuci, prune, mere, pere, struguri… Ieri, la struguri, era s-o păţesc: fiind surprins de proprietarul viei, în timp ce rupeam două-trei ciorchine de struguri nova, acesta, apărut din senin, era cât pe ce să mă trăsnească cu un par în scăfârlie. Mirosind că nu-i a glumă, am zbughit-o cât m-au ajutat picioarele; şi m-au ajutat, deoarece în câteva clipe eram hăt departe; dar bătrânul nici atunci nu se lăsă:

vroia să-mi plătească curajul, vroia să-mi sature pofta de strugurii lui! aşa încât, alergam eu iute, dar, cu toate astea, parul pe care cu câteva clipe îl avusese în mână, mă depăşi subit, căzând tocmai sub nasul meu! M-am uitat îndărăt: proprietarul îmi arăta pumnii, bombănind ceva nu tocmai de bine, probabil.

Referitor la situaţia politică: România este criticată de U.R.S.S. şi Republica Ungară (mai cu seamă!) pentru „interpretarea greşită" a intervenţiei armate în Cehoslovacia. „Cele cinci ţări", şi mai ales cele două mai sus amintite, s-au simţit ofensate faţă de atitudinea României privind măsurile de precauţie întreprinse, anume: crearea Gărzilor patriotice, întărirea pazei frontierelor precum şi altele. Din păcate, Bucureştiul transmite ştiri foarte sumare referitoare la situaţia actuală a Cehoslovaciei…

27.08.1968, marţi: Dacă ar trece o zi fără să citesc ori fără să recapitulez chimia anilor precedenţi, aş zice că sunt un trântor, un pierde vară! Aşa, cu cele două activităţi cotidiene mă mai amăgesc, făurindu-mi iluzia unei preocupări utile, serioase.

Deşi am început să tencuim bucătăria, îmi fac totuşi suficient timp ca să mă dedic ore în şir lecturii. Citesc, în prezent, „Patul lui Procust" de Cezar Petrescu. Astăzi am citit mai puţin. Cartea conţine câteva episoade, mai cu seamă la început, când, citindu-le simţeam cum îmi fierbe sângele în vine, că în mine se trezeşte o sexualitate aproape animalică. Şi asta datorită câtorva aventuri amoroase, scene de o mare senzualitate, redate fără pudoare şi cu lux de amănunte de către scriitor.

Astăzi Z. mi-a trimis o scrisoare netimbrată; a trebuit să achit 1,10 lei pentru a putea intra în posesia ei (de două ori preţul unui timbru!). Ce să zic? Mai mult nici nu merita acest răvaş. Nu am să-i reproşez neatenţia: s-ar putea să se simtă jignită. Conţinutul scrisorii, precum ziceam, este unul fad, inodor… Ne scriem trei-patru pagini şi după lectura acestora descoperim că în fond, nu ne-am scris nimic! Sau aproape nimic…

31.08.1968, sâmbătă: Înainte de amiază, ca de obicei, citesc, apoi mă plimb pe deal. Frunzele ruginii sunt tot mai predominante pe majoritatea pomilor. După multele ploi, vremea, în sfârşit s-a mai ameliorat. De la ora 15 am în program recapitularea la chimie. De o vreme faptul că zilnic ore bune mă aplec asupra manualului de chimie, cu maximă seriozitate, îmi dă stare de confort psihic, de statornicie şi satisfacţie că, iată, în sfârşit, mi-am descoperit vocaţia şi că ştiu încotro mă îndrept după absolvirea liceului. Dar astăzi pregătindu-mă pentru recapitulare, am din nou trista revelaţie a faptului că ştiinţa substanţelor nu va putea fi nicicând însuşită de mine în aşa fel încât să pot aborda, prin intermediul ei, o facultate. De cele mai multe ori, în timp ce parcurgeam lecţii din anii precedenţi aveam senzaţia de nisip în gură (!), de ceva arid, neplăcut şi incomod. Aş fi optat, în asemenea ipostaze, să recapitulez fie şi la matematică, numai să nu văd formule, acizi şi baze, elemente, simboluri şi valenţe, eprubete. Să lucrez eu cu eprubete şi soluţii! Nu, nu mă văd. Ce-i drept, partea de activitate de teren, ei bine, asta da: să pleci în expediţii geologice, studiind roci, minerale, scoarţa terestră, departe, în creierii munţilor, departe de oameni: doar tu şi muntele, ei bine, asta mă interesează; dar, din păcate, doar atât – fără chimie! Aşadar, întrerup din nou aprofundarea acestei materii. Sistând interesul meu orientat către acest obiect de studiu, mă simt parcă părăsit de un prieten în care avusesem deplină încredere, un prieten în care am investit timp şi energie, în schimb el oferindu-mi, pe alocuri, mici, mărunte satisfacţii. Am, de asemenea, senzaţia de regret şi de durere pe care o simte un om care a agonisit zi de zi, lună de lună, bani pentru a dobândi un obiect mult dorit, şi în momentul în care în sfârşit suma necesară s-a adunat, aceasta îi este furată.

1.09.1968, duminică: Vremea este din nou foarte mohorâtă – până când oare?! Singurul lucru bun pe care îl fac este lectura cotidiană, în rest cam pierdere de timp se cheamă.

Ai mei părinţi sunt efectiv încântaţi de ceea ce au realizat, mai bine zis de ceea ce au înfăptuit zidarii – bucătăria! Toată ziua robotesc în noua încăpere, apoi în curte, prin grădină (… roşiile mamei!). Eu, dacă nu aş avea cartea în mână, ziua toată, aş semăna mai mult a statuie aducătoare de niciun folos!

3.09.1968, marţi: Continuă aceeaşi vreme nesuferită: plouă intermitent din nori plumburii, peste tot, pe pământ, noroi şi ape…

De atâtea ori m-am decis ca atâta timp cât am atâtea cărţi, necitite, acasă, să nu mai împrumut de la biblioteci. Dar, cu toate astea, intrând în aceste sălaşe ale cărţilor, nu mă mai pot abţine ispitei atâtor scrieri îmbietoare, surâzându-mi de pe rafturi, încât, până la urmă plec, de obicei, cu un braţ de cărţi acasă. Aşa s-a întâmplat şi astăzi… Aici, la bibliotecă, mă întâlnesc cu colegul de clasă P. venit să-şi dea examenul de corigenţă la… chimie! Examenul îl are mâine. Corigenţe, frunze ruginii, gutui coapte – vacanţă pe sfârşite… Încă o vacanţă dusă, trecută, cea de-a unsprezecea vacanţă mare din viaţa mea de elev.

Primesc, astăzi, încă o scrisoare netimbrată de la Z.! Abuzează! Mă gândesc să nu mai plătesc suma a două timbre, să facă scrisoarea retur. Dar mă răzgândesc: poate merită totuşi şi acest răvaş 1,10 lei! Nu o înţeleg: o dată mai uită omul, dar să facă din asta un obicei prost, este deja semn de obrăznicie.

08.09.1968, duminică: Oare de ce nu am atâta voinţă, încredere şi curaj ca să aspir, cu deplin avânt, la o facultate? Dar oare la ce facultate?!

11.09.1968, miercuri: Vom începe în câteva zile un nou an şcolar care, sper, să fie ultimul. Colegii noştri din clasele IX-XI au început de luni practica agricolă; pare-se că o vor continua până la sfârşitul lunii – muncă, nu glumă! Noi suntem absolviţi de această corvoadă.

Vremea s-a mai ameliorat aducând mai mult a vară decât a toamnă… Oricum, căldura verii a apus la finele lui august când ne-am trezit în plină toamnă, din plină vară! Vreme, vremuri, capricii…

14.09.1968, sâmbătă: În prag de început de an şcolar. „Interniştii" sosesc precum rândunelele primăvara. M-am întâlnit cu A. şi cu C. Ieşeau tocmai de la cofetărie. Îmi vin în minte imagini din cărţile de limba română din clasele a II-a, a III-a, care ilustrau bucuria revederii colegilor, la început de an şcolar, volubilitatea acestora, redată în texte de sub imagini. Pe când acum, nouă nimic exuberant nu ni se petrece, nimic care să denote acea stare; doar o strângere de mână urmată de stereotipa întrebare: ce mai faci? ; desigur fără a se mai aştepta răspunsul… Ne rostim câteva cuvinte banale, naive, după care ne despărţim ca şi cum toată vacanţa ne-am fi petrecut-o împreună. Ba şi mai mult de-atât: în loc să ne bucurăm, să fim sinceri, să ne facem plăcută revederea, ne creăm clipe confuze, cu atitudini lipsite de naturaleţe, de firesc. Adoptăm aere mature, uitând că suntem încă necopţi, prea juni pentru astfel de comportări; de aici şi unele situaţii stânjenitoare, nefireşti.

Z. nu mi-a mai scris nici azi. Mă hotărăsc să nu-i răspund nici eu o vreme, dacă îmi va scrie într-un târziu. S-a uzat, s-a erodat amiciţia noastră atât de înflăcărată odinioară?

20.09.1968, vineri: Între timp ne-am acomodat cu şcoala, cu profesorii. Avem, ori mai bine zis, am avut trei profesori noi. Unul dintre ei, profesor de matematică, a dat bir cu fugiţi, după numai patru zile, fără a se şti pricina adevărată, cel puţin noi, elevii, nu o ştim; acesta urma să ne fie şi diriginte – a fugit mâncând pământul! Aşa încât, rămânând fără „cap de clasă", ni s-a hărăzit un nou diriginte, profesorul Papp. I., profesorul nostru de istorie. Ne-au mai sosit: o profesoară de limbă română, Victoria F., şi un profesor de psihologie-logică: Tarnoczki A. Amândoi profesorii au părul roşcat, semn că, dacă ar fi să mă iau după gura-lumii, ambii sunt „oameni răi".

Profesorul Papp I., aflat de câţiva ani în şcoala noastră, preluând conducerea clasei, începe a ni se impune printr-un exces de zel care, cred eu, îl defavorizează. Îşi propune desigur, să fie o mână forte, fiind vorba de o clasă terminală de liceu, compusă din douăzeci şi şapte de elevi nu foarte conformişti. Cine ştie, poate că e o metodă pedagogică nouă acest mod de a-ţi inspira respect din partea elevilor unei clase liceale, în prag de bacalaureat, cu elevii apropiaţi ca vârstă de cea a dascălului! Oricum, profesoara de limba română, ea este cea care rămâne cea mai simpatică pentru toată şcoala, îndeosebi pentru noi, băieţii, din clasele de liceu. Această dăscăliţă are un trup fără de cusur: sânii proeminenţi, mijlocul subţire şi graţios, în fine, toată făptura ei constituie pentru băieţimea din şcoală o prezenţă… plăcut neliniştitoare!

24.09.1968, marţi: Regret că am firea, temperamentul pe care îl am; aş vrea să fiu vesel (cum sunt atâţia alţii de vârsta mea!), să fiu optimist, să fiu chiar frivol, câteodată – dar eu nu… Încercări am avut, dar mi-am dat seama că sunt şi mai ridicol în noua-mi haină! Deşi şcoala a început de mai bine de o săptămână, la trei materii încă nu avem profesori. În pauzele mari obişnuim să părăsim curtea şcolii, împrăştiindu-ne prin parc, pe trotuarele pieţii… Trecând prin parc, nu pot rezista ispitei de a mă aşeza pe o anume bancă. Nu, nu pe o bancă oarecare, ci pe banca pe care am stat, cu câteva luni în urmă, împreună cu Z. Mi-am forţat memoria şi am căutat să mă rup de realitatea înconjurătoare. Vreau să o simt, din nou, alături de mine, să fim doar noi doi, singuri, în tăcere, fiecare gândindu-ne ce să ne spunem! Cât de naivi am fost, cât de naivi suntem!

27.09.1968, vineri: În ultima clasă de liceu, orice elev, mai mult sau mai puţin harnic, sârguincios, este copleşit de tot ce înseamnă viitoarele examene, de bacalaureat, de admitere în facultate – ambele deosebit de anevoioase, neliniştitoare. În mai toate clasele, elevii cei mai buni, la învăţătură şi la comportare, sunt însărcinaţi cu diferite munci de răspundere la nivel clasă ori şcoală. Pentru bunul mers al activităţii şcolare, responsabilitatea îi revine şefului organizaţiei U. T. C. pe clasă, şef recrutat dintre elevii clasei respective, cu consimţământul uteciştilor din acea clasă. Acest elev – mai mare peste toţi elevii clasei – înainte de toate trebuie să aibă autoritate şi să fie foarte bun la învăţătură; altfel, de unde prestanţă, exemplu personal? Ei bine, spre marea mea stupefacţie, astăzi, la şedinţa U. T. C., pe clasă, sunt ales… şef al organizaţiei! Încerc să obiectez, dar fără spor: toată lumea e grăbită, prea puţin interesată de alegerea petrecută. Nu sunt împăcat cu această calitate cu care sunt investit, dar nu am curajul să mă împotrivesc suficient de vehement. Titlul mă obligă la multe, nu ştiu dacă sunt eu persoana care se va putea achita, chiar acum, în ultima clasă de liceu, de aceste atribuţiuni suplimentare faţă de ceea ce înseamnă a fi elev în clasa a XII-a. Am sentimentul că… pisica moartă a fost azvârlită-n ograda mea!

29.09.1968, duminică: Zi de toamnă splendidă – cer albastru, cu puţini nori albi, pufoşi, soare cald, ca de vară, şi culori, multe culori! Dimineaţa a fost deosebit de răcoroasă, însă pe măsură ce soarele s-a înălţat, tot mai sus, pe bolta sinilie, ziua a devenit strălucitoare, caldă, împestriţată cu un alai de nuanţe pastelate, încântătoare.

Înainte de amiază, învăţ. Ies din casă şi sunt orbit de lumina intensă a zilei. Căldura de afară este cu mult mai plăcută, mai intensă şi mai îmbietoare decât cea din cameră; oare de ce n-am ieşit să învăţ în curte? Această schimbare a vremii îi bucură pe toţi, mai cu seamă că s-a lăsat mult aşteptată după o serie de zile sumbre şi reci. Pe pomi, frunzele ruginii, ca firele de păr albe pe capul omului bătrân, devin tot mai multe, mai preponderente, ucigând verdele de până acum. Vremea superbă exaltă spiritele, oamenii sunt mai zâmbitori, precum soarele acestei zile, sunt mai volubili şi mai dinamici – vor să fie, nu-i aşa, la înălţimea vremii! Este anotimpul culesului de roade. Pe deal, viile sunt pline de copii, de femei şi bărbaţi, fiecare bucurându-se de soarele condensat în ciorchinii atârnând greu pe tulpinile de viţă.

03.10.1968, joi: Suntem, da, în clasa XII-a, în cifre şi litere. Avem pretenţia că suntem oameni în toată firea, oameni care au ieşit (chipurile!) din fascinanta sferă a copilăriei. Da de unde! Suntem, în realitate, tot copii, de cele mai multe ori răi şi obraznici. Doar pretenţiile sunt afişate de noi, că vezi Doamne, suntem „mari”, ca atare ne arogăm dreptul de a fi trataţi în consecinţă. Cum dovedim noi că suntem oameni maturi şi conştienţi? Ei bine, nicicum. Munca noastră constă în a învăţa; darnici pe asta nu o facem, neluând-o în serios. Şi-atunci? Oare a îmbrăţişa, a ciupi fetele în pauze, aceste apucături, doar ele, denotă maturitate? Nu, desigur… Îndrăzneala, tupeul nu poate fi un atribut cert al maturităţii; ba din contră…

08.10.1968, marţi: Inconsecvenţa mea, în ceea ce priveşte alegerea facultăţii, sigur mă va costa. Am ales, până acum, mai bine de patru profile; nu m-am aplecat cu suficientă pasiune asupra nici uneia dintre ele şi voi plăti pentru asta. Mă consolez cu gândul că voi intra la o şcoală tehnică, fără să mă mai încarc cu povara unei admiteri dificile, apoi cu patru sau cinci ani de studiu intens…

12.10.1968, sâmbătă: Nevoia prezenţei unui suflet feminin în al meu suflet este obsedantă. Am crezut că mă vindec, dar dimpotrivă – trebuinţa este tot mai presantă. Doresc acea fată care să fie: mamă, bunică, dar şi fetiţă de… grădiniţă! Să fie dezinvoltă, sinceră, să nu caute să „farmece” doar pentru a avea satisfacţia năucirii băieţimii! Să nu fie timidă, fireşte, nici arogantă; să ştie să transmită căldura sufletului ei, tot timpul, precum şi iubirea prin ochi şi atitudini. Să ştie să sărute cu… foc! Scriu toate acestea cu gândul la M., o colegă din clasa a IX-a. De câteva zile am căzut în plasa ei vrăjită; mă zbat, ţip, dar ea nu mă observă! Dimineţile abia aştept să merg la şcoală pentru a o revedea. O văd, trece pe lângă mine, mă vede şi nu mă vede. Se află de mult în liceul nostru, dar eu încă nu am schimbat o vorbă cu dânsa, deşi îi port o simpatie mai veche. Să intru în discuţie cu ea, aşa, tam-nisam, mi se pare stupid. Felul acesta de a face cunoştinţă cu o fată îmi pare nepotrivit mie. Bine, dar atunci? Nu aflu modalitatea, aşa încât nu-mi rămâne decât o slabă speranţă: aceea că poate mă va înţelege chiar dacă eu am să tac (!).

18.10.1968, vineri: Pe Elisabeta K. am cunoscut-o în urmă cu trei ani, în vacanţa mare. Era într-o duminică de sfârşit de august. Cu câţiva colegi de clasă mă plimbam prin parc. Soarele scăpăta, dar căldura de peste zi era tot sufocantă. Formaserăm un grup exuberant. Lumea se uita după noi: cei mai în vârstă, dojenitori, cei tineri zâmbindu-ne complice. Ne-am oprit mai departe de noua clădire a liceului. Glumele nu mai conteneau. La stânga, pe o bancă, stăteau trei fete; îmi atrage privirea cu deosebire una, cea din mijloc, îmbrăcată într-o rochie de un alb imaculat – o fată încântătoare la chip, cu un ten de o fineţe rară. Părul ei castaniu aluneca pe piept în două cozi groase, în timp ce ochii ei, albaştrii ca cerul senin, îmi zâmbesc candid. Se uită la mine, la noi; roşeşte. Cât de minunat este contrastul acesta dintre uşoara ei îmbujorare, ca o umbră, şi rochia-i albă ca zăpada!

Ne-am mai văzut, apoi, în aceeaşi zi la cinema. Aceleaşi priviri inocente, urmate de tandre îmbujorări.

O vreme, n-am mai văzut-o…

19.10.1968, sâmbătă: Septembrie, 15, al aceluiaşi an, 1965… Începutul unui nou an şcolar. Îmi aduc bine aminte. Era o zi foarte frumoasă. În curtea şcolii, forfotă mare. Peste câteva minute urmează a se deschide festivitatea de început de an şcolar. Deodată, ce-mi văzură ochii?! Împreună cu colega mea de clasă C. Emilia vine către grupul clasei noastre şi Elisabeta K.! Rămân perplex: vom fi colegi de clasă? Gândul acesta mă tulbură nespus; dar, poate, e doar întâmplător printre fetele clasei mele, ea va intra, desigur, într-o altă sală. Se termină festivitatea, intrăm în clase: Elisabeta intră şi ea în aceeaşi clasă cu noi!

Clar, suntem colegi! Faptul în sine mă tulbură: mi-e greu să concep prezenţa, zi de zi, în aceeaşi clasă, a unei fiinţe feminine de care eşti îndrăgostit. Ei bine, poate ea simte altceva faţă mine, totalmente diferit de sentimentele mele de amor brusc înflăcărat. Mi-am impus că ea nu va trebui să-mi fie decât o simplă colegă de clasă: doar atât. Puţin mai târziu, am auzit, apoi am şi văzut, că a înfiripat mai multe idile cu câţiva bărbaţi din localitate: studenţi, medici… Faptul acesta m-a durut (!) dar m-am obişnuit şi cu aceasta. Într-una din zile a venit cu o pungă doldora de bomboane. De la o colegă am aflat că este ziua ei onomastică şi că aceste dulciuri sunt destinate colegilor de clasă. În pauza mare, a rugat întreaga clasă să se autoservească din punga cu bomboane, aşezată pe catedră. Lua lumea, o bomboană, două, îi mulţumeau, dorindu-i sănătate şi ani mulţi. Câţiva, mai zeloşi, îşi umpleau buzunarele cu dulciuri din cornul abundenţei. Apoi, fiindcă nu toată lumea s-a deplasat la catedră, printre alţii nici eu, a început să treacă ea pe la

persoanele cele leneşe. Ajuns la mine, am refuzat-o mojiceşte. După ce a insistat, i-am spus că degeaba mă roagă că eu nu am să iau din… dulciurile ei! Nu s-a lăsat însă; dar nici eu, aşa că, în final, a plecat… neîndulcindu-mă!

27.10.1968, duminică: Să fiu concis. În răstimp de o săptămână, m-am convins că „privirile azurii" ale lui E. sunt la fel de languroase şi atunci când priveşte tabla, cerul sau profesorul; la început, am crezut că doar atunci când se uită la mine (!). Ceea ce am observat este faptul că această tandră făptură se bucură de un altfel de respect decât celelalte colege ale ei. Un singur coleg, Piff, nu o lasă în pace: o asediază în fiecare pauză, năpustindu-se asupra ei, precum o fiară înfometată. O cuprinde, o sărută – în chip brutal, violent, o mângâie, îi rosteşte cuvinte obscene. În tot acest timp ea simulează vagi împotriviri. Clasa s-a obişnuit cu această impudică scenă; nici nu-i mai priveşte nimeni… doar eu! Atunci când alţii îşi mănâncă feliuţa de pâine cu unt, ei se sărută cu foc. Ea simulează împotrivirea, dar al naibii de mult îi place! Asta se vede din… avion. Ce mai, e frumoasă, e în plenitudinea graţiilor ei; însă mă miră că nu e selectivă – şi spun asta nu ca să excludă vreo… zece doritori, apoi să mă includă pe mine în locul acestora, ci pur şi simplu pentru faptul că este prea în braţele tuturor… Mă perpelesc degeaba!

Ieri, la întrunire, am dansat două dansuri cu ea. Ce să spun: era vedeta serii! Asistenţa masculină o privea sorbind-o cu ochii. Ea – dezinvoltă, cu privirile-i înnebunitoare, năucitoare, indiferentă la privirile provocatoare, mieroase. Am dansat mai întâi un tangou cu ea. Apropiaţi nu peste măsură, orice atingere a pieptului ei, a coapselor sale (era îmbrăcată într-o rochie albastră, coborând cu puţin peste genunchi…), orice apropiere a trupului ei mă electriza, mă înfiora. Avându-mi mâna dreaptă petrecută sub braţul ei stâng, îi simţeam în palme carnea ei tare, uşor fremătătoare. Dacă nu mi-ar fi colegă de clasă, aş fi trecut la confidenţe. Este, precum poetul o spune: „O floare între femei…"

30.10.1968, miercuri: Învăţ atât de greu, asimilez dificil…

Timpul zboară, nepăsându-i de mine: de nehotărârile, ezitările, timidităţile, naivităţile şi mirările mele.

5.11.1968, marţi: Cu atâta timiditate în cârcă, traiul meu e dificil. Acest uriaş dezavantaj este precum o piatră de moară legată de ambele mele picioare. Dificultatea în manifestarea sentimentelor, a gândurilor şi a ideilor mele, ca urmare a acestui fel de a fi, este greşit interpretat de colegii mei, de cei cărora le pasă de persoana mea… Mi-ar face plăcere să am măcar o jumătate din tupeul, din exuberanţa şi nepăsarea lui Piff-cel-obraznic! Dar… el e el. Teama mea veşnică este să nu fiu caraghios în atitudini, în comportări. Şi dacă aş reuşi să fiu mai dezinvolt, mai puţin rezervat, cred că oricum, a-mi da frâu liber sentimentelor, a mi le împărtăşi cu fiinţa iubită, aceasta fiindu-mi şi colegă de clasă, tot nu ar putea să-mi fie de folos, descătuşător, deoarece m-ar stânjeni enorm la învăţătură.

12.11.1968, marţi: Încep să numai cred în propriile mele sentimente. A fost un timp în care credeam că E. K. este unică prin toate calităţile ei, că între noi cu siguranţă se va înfiripa acea prietenie sinceră, deschisă, durabilă; aiurea… Tot ce am simţit, trăit, vizavi de ea, au fost halucinaţii ale mele, ea fiind cu picioarele în şapte luntri. Deşi a observat frământările mele, nici măcar nu s-a sinchisit să-mi spună să-mi văd de treabă. Să-mi fie de învăţătură: să nu mă înflăcărez la apariţia oricărei gâsculiţe, pierzându-mi echilibrul sufletesc, liniştea, în timp ce ele plutesc indiferente către ţinta lor, timp în care eu mă perpelesc. Să nu mă iau după aparenţe: priviri, zâmbete, câte un cuvânt adresat în te miri ce context de către ele, pe care mai apoi îl tot disec, sucesc şi răsucesc până îmi pare că e plin de sensurile de mine râvnite, când, de fapt, acestea sunt cuvinte comune, ba chiar găunoase, cu înţelesuri tandre doar de mine închipuite. Apoi, deosebit de important va trebui să fie, de-acum înainte, să fiu obligatoriu mai comunicativ!

19.11.1968, marţi: Am încercat, şi încerc, să fug de monotonia vieţii de elev împodobindu-mi-o cu giuvaerul prieteniei unei fete. Despicând firul de păr în patru, am decis ulterior că e mai bine totuşi să mă lipsesc de prezenţa unei fete în viaţa mea, considerând că această făptură mi-ar fi mai mult stânjenitoare decât benefică în viaţa mea de elev. Cu toate astea, pentru E. nutresc aceleaşi sentimente tandre, dorinţe vii de apropiere, de comunicare. Nu cutez să-i fac confesiuni, de teama respingerii declaraţiilor mele sentimentale. Aşa cel puţin nimeni, în afară de mine, nu ştie ce simt eu pentru ea. Cu siguranţă are ea ibovnici, nu este nevoită să apeleze la compania mea. Ceea ce nu-mi dă curaj în a mă apropia de ea este atitudinea ei complet indiferentă faţă de timidele mele semne de îndrăgostire. Un minim semn de ar fi, pasul următor l-aş şti cum să îl fac; aşa însă…

28.11.1968, joi: Sunt mâhnit de neînţelegerea alor mei cu bunica, din pricini de moştenire. Aşa încât, relaţiile dintre familia mea, bunica, unchii şi mătuşile mele devin tot mai încordate, tot mai ostile. Nu pot să ajungă la numitor comun privind bunurile bunicii; de aici se naşte un izvor de neînţelegeri, de furii şi discuţii aprinse, deloc binefăcătoare nimănui. Această situaţie alimentează ura, invidia, furia ascunsă într-un hal de neînchipuit. Maică-mea este mai mult decât inflamată de complotul, zice ea, celorlalţi fraţi, motiv care o determină să fie agresivă verbal cu bunica şi cu surorile şi fraţii ei. Bunica este părtinitoare cu ceilalţi fraţi, fapt care este în contradicţie cu înţelepciunea omului în vârstă.

Păcat…

06.12.1968, vineri: Mă aflu într-o stare sufletească deplorabilă; situaţia şcolară şontâcăie, cea sentimentală… scârţâie. Am tot încercat să mă apropii de o fiinţă feminină înţelegătoare, care să-mi asigure un echilibru emoţional, o fată care prin prietenia ei să mă reabiliteze în proprii mei ochi. Am nădăjduit mult în realizarea unei apropieri de E. – nu s-a întâmplat! Ca să-mi pun sufletul pe tavă, îmi este cu neputinţă. Cu atât mai mult cu cât mi-am dat seama pe parcurs că numărul aspiranţilor, în fond a rivalilor, este atât de mare încât nu am niciun motiv ca să pot nădăjdui. Prevăzând eşecul, şi postura caraghioasă în care m-aş fi pus în situaţia unei mărturisiri, am preferat să aştept, să amân; o aşteptare extenuantă, îndelungată, neliniştitoare. O spionez la ore, în pauze, aştept un gest, un cuvânt magic, măcar o privire dătătoare de nădejdi, însă nimic din toate aceste aşteptări nu se înfăptuieşte. Mai nou, s-a ivit un alt „vultur”, pe lângă Piff, colegul C. Marius, care se năpusteşte şi el asupra lui E., imediat ce se aude soneria, anunţând pauza. Ce o fi cu aceste manifestări explozive, nedelicate ale colegilor mei?! Ea, ca şi până acum, încearcă să respingă asediile, verbal şi fizic, dar e vădit că le şi acceptă cu o plăcere bizară. Un alt motiv, care m-a determinat să fiu reţinut, este acela că mai cu seamă sâmbetele o văd cu tipi, unii studenţi, care fiind deja cu alt statut decât un elev de liceu, se bucură, cu siguranţă, de un real succes din partea fetelor, implicit din partea lui E. Bizar este faptul că, deşi văd apriga concurenţă, dorinţa mea de a o cuceri devine şi mai accentuată: vreau ca sâmbetele să se plimbe doar cu mine, o vreau statornică, devotată. Acasă fiind, de zeci de ori mi-am imaginat o confesiune către ea, părându-mi-se un ceva banal, simplu şi firesc. Ajuns însă la şcoală, nu mai am curajul, nu mai am avântul necesar. În fond, de ce să nu recunosc, nu este chiar aşa de uşor ca să-ţi mărturiseşti sentimentele sincere unei fete, mai cu seamă dacă ţi-e şi colegă de clasă. În plus, mă simt şi nedemn faţă de ea, eu fiind mult prea retras, interiorizat, puţin volubil şi prea sobru pentru a atrage o fiinţă plină de vioiciune, ori dornică de veselie, bucurii şi de plăceri. Ceilalţi, chiar dacă se manifestă vulgar şi abrupt, cel puţin dau semne că doresc ceva, pe când eu? Eu: un veşnic îmbufnat, ursuz, cătrănit şi retras în cochilie – un constipat! Mă gândesc că prietenia sinceră a unei fete mi-ar putea schimba acest fel de a fi al meu; să dea Domnul!…

Sunt, sincer, sătul de laude la adresa mea de felul: „e cel mai serios băiat din clasă”, „e cel mai cuminte” – serios şi paraserios… De la o vreme, tot sincer afirm, am început să-i invidiez pe cei doi năzdrăvani: Piff şi C. Mi-a trecut prin cap chiar să-i imit; dar teama de ridicol m-a făcut să renunţ. Nu, eu nu pot avea atâta tupeu, atâta neruşinare încât să fac parte din cei de o teapă cu ei. Şi, fiindcă eu nu sunt obraznic, fiind „băiatul cel cuminte şi serios”, eu nu am posibilitatea, şansa, de a o săruta pe E., nu în fiecare pauză, dar măcar o dată-n viaţă, cu toate că doresc asta de ani de zile, cu tot focul adunat în acest răstimp! Astăzi totuşi manifestarea ei a fost mai violentă, fiind mai potrivnică la expansiunile lui Piff şi ale lui Marius. Într-una din pauze, Marius şi cu Piff o iau, ca de obicei, cu asalt. E. se împotriveşte asediatorilor cum poate: lui Piff îi dă o lovitură de cizmă în tibie, încât acesta se face ghem, pe când lui M. nu apucă să-i scoată ochii (!), îi trasează doar două dungi sângerânde pe fruntea-i înfierbântată. Ciudat – amândoi înfocaţii se potolesc, nu ripostează, se retrag învinşi precum doi mieluşei; de data asta mi-a plăcut felul în care s-a manifestat E. Mi s-a făcut milă de ea atunci când, după ostilităţi, s-a retras în banca ei şi, ascunzându-şi faţa între braţe, a început să plângă în hohote. În pauza următoare E. comentând comportarea celor doi îi califică „huligani ordinari” fără pic de bun-simţ. Adăugă apoi către colegul meu de bancă care îi luă apărarea, că toţi băieţii clasei sunt nişte neisprăviţi care nu ştiu să se comporte civilizat, exceptând, adăugă ea… şi-mi pomeni numele dându-mă de exemplu. Remarca ei mă face să mă îmbujorez (de plăcere?), dar realmente nu vreau să mai fiu pildă de acest fel: sunt sătul de cuminţenie, de cuminţenia mea mult pomenită! În afirmaţia ei, referitoare la mine, am sesizat o undă de afecţiune bine ascunsă, căldură pe care am remarcat-o şi-n privirea ei. Doamne, ce să mai înţeleg?! Ce fericit aş fi dacă aş şti cu certitudine că mă simpatizează, că e atrasă de mine, că ţine la persoana mea şi altfel decât ca model de „băiat cuminte”!

15.12.1968, duminică: Săptămâna care a trecut mi-a rezervat două surprize; au fost două evenimente care, pe noi elevii clasei terminale de liceu, ne ridică în proprii noştri ochi, ne fac să ne simţim mai maturi, mai… mari: vineri am fost recrutaţi pentru satisfacerea serviciului militar, la vizita medicală neconstatându-mi-se nimic în neregulă. Aveam eu o temere, după experienţa cu admiterea la Liceul militar de-acum trei ani, dar, iată, temerea a fost nefondată.

A doua surpriză, petrecută ieri, a fost prilejuită de sărbătoarea majoratului. Fără prea mult fast, ni s-au înmânat atestatele, am fost felicitaţi, de către câţiva profesori şi de către directorul Căminului cultural, Bartus János, vecin cu noi. A urmat apoi un concurs de recitări, după care o întrunirea elevilor majori. Dansez tangou după tangou, evitând shak-ul care are ritmuri mult prea săltăreţe, nepotrivite sufletului meu. Alături de clasa noastră, la întrunire participă şi celelalte două clase de limbă maghiară. Această reuniune a fost un bun prilej de discuţii amicale, şi o foarte bună ocazie de şuete cu fete!

21.12.1968, sâmbătă: Vacanţă! Am aşteptat-o şi mă bucur de ea ca un copil de clasa a I-a!
Sunt obosit…

23.12.1968, luni: O zi destinată în întregime consultaţiei medicale, a unor analize pe care le-am tot amânat. În sala de aşteptare, ca întotdeauna, lume multă, oameni în vârstă, în bună parte, în chip vădit bolnavi. Trebuie să aştepţi mult ca să-ţi vină rândul, o aşteptare care devine, până la urmă, mai mult decât agasantă – te îmbolnăveşte!

În fine, după consult şi analize, mi se recomandă: mai multă plimbare în aer liber, alcool şi ţigări cât mai puţin posibil; ei bine, aceste două îndeletniciri din urmă nu fac parte din aria mea de interese. Admir medicii pentru calmul lor cu oamenii suferinzi, pentru solicitudinea lor întru diminuarea sau anihilarea bolii, a durerii…

29.12.1968, duminică: Cu câteva zile în urmă am văzut-o pe M. în Sângeorgiu; nu era singură, fiind un grup, vesel de băieţi şi fete. Văzându-mă şi ea, s-a uitat lung, mirată, la mine. De-atunci nu am mai văzut-o…

Azi, în timp ce o căutam pe M., dau de… Z.! Evit întâlnirea şi, mai cu seamă, emoţia întrevederii. În acest scop, intru pe o altă stradă, preferând să fac cu vreo cinci sute de metri în plus decât să dau ochii cu ea. De ce? Poate e laşitate, poate e nehotărâre, poate sunt amândouă. Oricum, această atitudine a mea este o consecinţă a instabilităţii mele sentimentale, a neputinţei mele de a mă hotărî ce vreau de fapt de la o prietenie cu o fată. Mă gândesc la acele frumoase zile de vară când am cunoscut-o, pe malul Târnavei, răpit fiind, în clipa imediat următoare, de frumuseţea ei; fiorii dragostei m-au cuprins, învăluindu-mă misterios, producându-mi nelinişti dulci, frământări continue, ani de zile, pentru laşitatea mea de a nu-i mărturisi pasiunea ce mă cotropea tot mai mult, an de an. Acele sentimente, desigur infantile, cu toate astea atât de sincere, de candide, de inocente, care au vieţuit ani în şir, încep oare să pălească? Or, poate au şi pierit deja?!… Sentimente care mi s-au părut atât de viguroase, de copleşitoare, au sucombat oare? Posibil… Invazia simţămintelor cauzate de prezenţa zi de zi a fiinţei acaparatoare care este E., a dislocat spaţiul din sufletul meu, atât de mult locuit de Z., de M… Ies, poate, cele două fiinţe din lăcaşul inimii mele, dar amprenta lăsată de prezenţa lor în suflet şi în atâtea veri ale copilăriei mele, nu cred că va pieri nicicând.

30.12.1968, luni: Aflu astăzi că Z. s-a şi înapoiat la Tg.-Mureş; de ce oare atât de repede? Îmi pare rău că m-am pitit, nu trebuia; am rămas încă cu apucături de copil timid…

Mă gândesc la o scrisoare, adresată ei, prin care să-i lămuresc eventualele nedumeriri privind viziunea mea asupra corespondenţei, asupra prieteniei, asupra dragostei…

Dar, mă răzgândesc: nu mai vreau corespondenţe – doresc prezenţă aievea, sinceră şi devotată. Am senzaţia că pe Z. am pierdut-o! Încerc să fiu indiferent, însă îmi este greu.

„– Din ce se fac cei mai frumoşi cercei?
– Din cireşe.”
(J. Renard)

1969

1.01.1969: Aşadar, începe un an nou; an decisiv în privinţa a ceea ce îmi voi alege ca profesiune. Curioasă, alături de mine, şi mama; eu încă sunt nedecis spre ce facultate să mă îndrept…

În trecerea ei meteorică prin Sângeorgiu, Z. mi-a lăsat o scrisoare la N., scrisoare pe care o primesc astăzi. Din acest mesaj aflu motivul pentru care a sistat corespondenţa. Explicaţia ei nu mă surprinde: bănuiam că e vorba de aşa ceva (nu detaliez acum). Gestul ei de a se justifica m-a înduioşat, cu atât mai mult cu cât în mărturisirea ei se pare că a fost mai mult decât sinceră privind faptele petrecute în decursul ultimelor trei luni. Mă decid să-i scriu, chiar cu riscul de a nu mă mai ţine de promisiunea sistării corespondenţelor. În fond, nişte exerciţii de compunere nu-mi pot dăuna!

4.01.1969: O iarnă de basm! În fiecare zi fac plimbări pe schiuri, pe dealurile înveşmântate în alb pufos. Seara, citesc, mă uit la programele tv., eventual plec la cinema. Ieri i-am scris lui Z. (exerciţii de stil!).

9.01.1969: Ieri am aflat că vacanţa s-a prelungit până luni; deci, încă trei zile de relaxare! Am primit, azi, răspuns de la Z. Aceasta îmi dă de înţeles că întreruperea corespondenţei se datorează unui capriciu al ei, că de acum încolo nimeni şi nimic nu o va mai putea determina să o mai facă. Ceea ce mă surprinde însă că nu face nicio referinţă la anterioara mea scrisoare – cu un conţinut mai mult decât consistent! – cu multe confesiuni, nerostite şi nescrise încă, pentru persoana ei, mărturisiri care au zăcut în mine atâţia ani zăvorâte cu şapte lacăte! Şi această scrisoare a ei are aceleaşi note reci, distante: de ce?! Chiar dacă schimbul nostru de răvaşe va rămâne văduvit de sentimente, el va fi, ne va fi, poate, util ca simple exerciţii de scriere, aşa cum am mai precizat.

18.01.1969: Gândul meu de a da la Silvicultură începe să se clatine, chiar să se năruie: se cere matematică multă, rivalitatea e mare (opt candidaţi pe un loc!), aşa încât… În principiu, accesul la orice specialitate tehnică, fără matematică este imposibil ori şubred. Mă gândesc să renunţ la tânjirile mele către vreo facultate: încă cinci ani de studiu îmi par a fi epuizanţi, insuportabili. Mă preocupă gândul ca, după absolvirea liceului, să dau admitere la o şcoală de pădurari; este adevărat că pentru aceasta nu trebuia să mai adăst patru ani într-un liceu teoretic, dar, de o fi să fie, voi fi, poate, un pădurar mai destoinic!

23.01.1969: Cu câteva zile în urmă am primit scrisoarea mult dorită de la Z.: răvaşul acesta aducea chipul ei pe o poză superb realizată; mi-am dorit ani în şir această fotografie. Am ascuns poza sub coperta acestui jurnal. Din când în când, mult prea adesea, cred eu, simulând căutări printre cărţile de şcoală, scot fotografia ei de sub copertă, o privesc şi nu mă mai satur. Nici nu-mi vine să cred că am poza ei, această fotografie pentru care ca să o am aş fi fost în stare, nu până demult, să-mi dau tot ce am mai de preţ. O privesc până mă îmbăt de frumuseţea chipului ei, apoi o aşez la locul ei de sub copertă fermecat de minunea faptului că o pot avea, şi că o pot privi când vreau, şi cât vreau.

2.02.1969: Una din puţinele duminici când am putut fi mai liber. Mai liber pentru că am avut mai puţin de învăţat. Totuşi, făcând un mic bilanţ al zilei, nu mă consider satisfăcut de felul în care mi-am petrecut ziua. Am primit scrisoarea de la Z. Această scrisoare, prin conţinutul ei, m-a ajutat să-mi mai uit necazurile, să mă simt mai puţin singur, oarecum chiar bucuros.

7.01.1969: Ieri, la ora de educaţie fizică, dintr-un exces de zel, sufăr un accident la unul din aparatele din sală. A trebuit să fiu dus la medic, în urma loviturii survenite, ajutat fiind de un coleg. Noroc că lovitura nu este gravă – putea fi! – aşa că, după consult, medicul îmi acordă o zi de odihnă şi mă previne să revin la cabinet, imediat, dacă voi simţi anumite simptome.

Azi m-a vizitat tovarăşul diriginte: îi sunt recunoscător pentru acest gest.

23.02.1969: Ştiam încă de astă-vară că la nunta Aureliei va veni şi C. M. Despre participarea ei aflasem de la vărul ei P. Aceasta, doreşte ca măcar acum, cu prilejul nunţii verişoarei mele, să ne cunoaştem, să ne împrietenim. Bine, ne vom împrieteni, dacă trebuie! Între timp am mai văzut-o la Sângeorgiu, în vacanţe. Din îmbujorările şi uşoarele ei fâstâceli am dedus că această fată simte ceva faţă de mine, nu ne-am apropiat însă, nu am schimbat nici un cuvânt…

Nunta verişoarei mele a avut loc ieri. Toată noaptea am dansat numai cu C. M.! Am fost deopotrivă de fericiţi, puţin timizi, stângaci, la început, apoi am început a ne obişnui. În toiul dansului, înfierbântaţi, frunţile noastre se alipiră,

buzele se-apropiară mult, tot mai mult… Ne plăcu acest joc al apropierii frunţilor aşa încât, tacit, îl practicăm la fiecare tangou… Timoraţi, nu prea am avut curajul de a ne privi prea des în ochi. Atingerea pieptului ei cu pieptul meu, a coapselor sale cu ale mele, a şoldurilor cu carnea tare, neprihănită, simţeam că îmi aprinde sângele. La început am înfiripat o discuţie destul de lungă, vagă şi anostă despre şcoală: materii de studiu, examen de bacalaureat, năzuinţe. După puţină vreme dialogul nostru a început să şontâcăie, apoi s-a poticnit. Pricina acestui impas a fost cauzat de o întrebare a mea, nepotrivită, adresată ei privind şcoala (liceul economic), colegele, colegii şi dacă o cunoaşte pe M. şi pe Z. Desigur, nu a fost încântată să afle că mă cunosc cu Z., dar şi cu M., de ani buni. În fine, nu mi s-a părut totuşi supărată de mărturisirile mele. A fost o noapte deosebită de frumoasă această noapte a nunţii verişoarei mele… Mâine C. M. pleacă înapoi, la Târnăveni. Ne vom revedea (doar!) peste o lună!…

26.02.1969: După nuntă ceva bizar s-a petrecut cu mine: o stare de nelinişte mă împresoară, nu am chef de învăţat, nici de citit. Atunci când învăţ, obosesc repede, mă plictisesc, nu mă pot concentra, nimic nelipindu-se de mine. Dar nici să nu învăţ nu se poate; şi-atunci strădania mea se transformă într-un chin, iar chinul – o sfâşiere. Încep să-mi dau seama, tot mai mult, că pentru mine facultatea rămâne un ţel mult prea îndepărtat, practic o utopie. Şi-atunci mă simt un om slab, iar faptul acesta mă deprimă. Corespondenţa cu Z. mi-a restabilit într-o oarecare măsură încrederea în forţele, în calităţile mele, reuşind să-mi redobândesc o oarecare ordine lăuntrică. Z., aciuată într-un ungher al sufletului meu, îmi furnizează energia şi bucuria înaintării pe drumul vieţii. N-aş fi crezut niciodată că în sufletul meu se va produce o astfel de învălmăşeală, o răvăşire totală. Pentru Z. am simţit ani în şir, peste cinci, sentimente de dragoste naive, puerile, dar erau senzaţii tandre, plăcute. Timp de cinci ani a fost idealul meu feminin. Corespondenţa cu ea, apoi primirea fotografiei reprezentând chipul ei, mi-au fost producătoare de reale plăceri. Poza ei a stat pitită sub învelitoarea acestui caiet timp mult. Ochii, privirea ei, îmi erau necesare. Şi mă încântam cu evlavie, cu nesaţ uitându-mă la chipul ei. Nicicând nu aş fi crezut ca toată această bucurie copleşitoare să se poată potoli atât de abrupt, atât de total; dar iată că s-a întâmplat! La nunta verişoarei mele A., toată noaptea am dansat numai cu M. Atunci încă nu am simţit că o portiţă misterioasă a inimii mele s-a deschis, adăpostind-o atât de repede şi de profund această făptură. Ea s-a strecurat acolo poate fără să ştie şi fără să vrea atât de mult precum am vrut şi vreau eu. De C. M. m-am despărţit, după nuntă, fără să simt cine ştie ce mare dorinţă de a mai sta printre petrecăreţi. Duminică, după-amiază, m-a cuprins însă o nostalgie de care nu am reuşit să mă debarasez nici până în momentul de faţă. Abia acum îmi dau seama ce minunate au fost orele pe care le-am petrecut cu ea la acea petrecere, că acele ore sunt irevocabile, ireversibile şi că, poate, n-am „exploatat”destul de bine, că nu am preţuit suficient acel timp. Mi s-a răsturnat tot echilibrul sufletesc, liniştea mi-e spulberată. Gândindu-mă la acele splendide ore de dans împreună cu ea, când frunţile noastre înfierbântate se atingeau ca două flori îmbrobonate de rouă în adierea uşoară a dimineţii, atunci simt că inima mi se strânge de durere, că mă apasă ceva pe piept. Cred că liniştea pe care am avut-o mai înainte, nu mi-ar putea reda decât încă o astfel de noapte de dialog şi de dans. La poza lui Z. nu catadicsesc a mă uita de duminică încă. Privindu-i fotografia am impresia că aş pune un văl de plumb de neridicat peste amintirile nunţii cu C. M. Şi asta nu mi-o doresc nicidecum.

10.03.1969: Nimic nu mă mai bine-dispune. Mă închipui în diferite ipostaze, dar niciuna nu mă mai impresionează, fie ele cât de năstruşnice şi de îndrăzneţe. Este adevărat că nici eu nu prea ştiu ce vreau; cred că acest aspect ar trebui să-mi lămuresc mai întâi, înainte de toate: ce doresc de la mine, de la alţii, de la viaţă. Trebuie să-mi definesc aceste repere pentru a putea merge mai departe, pentru ca să pot ieşi din starea psihică, de foarte rău augur, în care mă găsesc. Greutatea cu care învăţ mă determină să renunţ la învăţământul superior.

… Se apropie bacalaureatul şi încă n-am recapitulat cine ştie ce din materiile importante. Merge greu şi această recapitulare, având destul de furcă, şi fără recapitulări, cu lecţiile curente. Sora mea se descurcă infinit mai bine cu şcoala: învaţă mai repede, mai uşor, are, cred, o mai mare capacitate de concentrare. În capul meu e o continuă avalanşă de amintiri, de impresii, de temeri, de supoziţii, de învălmăşeli de nestăpânit!

14.03.1969: Zi de început de primăvară deosebit de frumoasă… Toate ferestrele clasei sunt larg deschise. În curtea şcolii un grup de fetiţe din clasa a doua joacă „Am pierdut o batistuţă…” Cântecul lor, întrerupt din când în când de râsetele lor pline de bucurie, răzbate până în clasă, laolaltă cu un iz crud de primăvară. Noul anotimp a insuflat fiecăruia dintre noi o bucurie discretă, evidentă în priviri, în vorbe, în gesturi…

06.04.1969: Vacanţa de primăvară a luat sfârşit. Din păcate, vremea a fost mohorâtă pe mai toată durata ei; rar s-a întâmplat să fie o zi în care soarele să fi încălzit pământul jilav. În sfârşit, azi suntem martorii unei adevărate irumperi a primăverii. Pe un cer albastru închis, soarele străluceşte, iată, de ore multe, nestânjenit de niciun nor. Profitând de această vreme sublimă, având în vedere că e şi ultima zi de vacanţă, fac o plimbare până în pădure. Culeg flori, respir aerul sănătos al pădurii de pini dinspre Neaua, îmi delectez auzul cu minunatele triluri ale păsărilor, admir

fuga sprintenă a căprioarelor, a iepurilor cei fricoşi ţâşnind ca din arc de sub tufe, alergând în zigzag către alte adăposturi ferite de pericole.

27.04.1969: Iată, de trei săptămâni nu am mai consemnat nimic. Poate fiindcă nu am avut ce să notez, poate fiindcă mi-era lene să-mi adun gândurile sau, poate, îmi era efectiv silă să mă gândesc la mine, la ce se petrece în jurul meu, darmite să le mai şi scriu. Actul scrierii nu este unul uşor pentru mine, vocabularul nefiindu-mi prea bogat.

Se-apropie examenul de bacalaureat, se impune, în consecinţă, o muncă mult mai serioasă şi mai bine organizată ca mai înainte. Trebuie să recunosc că nu sunt un bun administrator al timpului meu în vederea atingerii unui ţel. De la facultate mi-am luat gândul de mult; nu e de mine: se pretind cunoştinţe solide, temeinice, o putere de muncă susţinută, o perfectă motivare. Or, la mine totul este vraişte. Este adevărat, de când am renunţat la facultate mă simt fără niciun Dumnezeu. Şi-mi pare că şi eforturile anilor de liceu au fost cam inutile, fără această culminare a studiilor prin continuarea lor într-un învăţământul superior.

În răstimpul de la ultima consemnare în jurnal şi până astăzi, am primit câteva scrisori de la Z. Scriem ca să ne scriem!… Scrisorile ne sunt insipide: şi ale mele, şi ale ei. De fapt, în ultima-i scrisoare m-a şi avertizat că i se pare că îi scriu din obligaţie şi dacă cred că nu are rost să mai continuăm, ea nu are nimic împotrivă. Da, aşa este Z.: ne sunt fade scrisorile, sentimentele ni s-au răcit, şi-au pierdut din acuitate, din vigoare. Ar fi nevoie poate de o revedere pentru a te redescoperi, pentru a mă redescoperi, pentru a ne aduce la zi trăirile. Nu cred totuşi ca timida, firava şi inocenta noastră prietenie să se cufunde în mlaştina tăcerii: prea multe amintiri, frumoase şi tandre, mă leagă de ani de zile de făptura ta. Iar aceste amintiri constituie o rădăcină sigură a supravieţuirii trăirilor mele legate de a ta persoană.

30.04.1969: Ultima zi din viaţa mea de elev… În pauze dăruim cadouri pentru tovarăşii profesori, le mulţumim pentru munca depusă pentru instruirea noastră; la rândul lor, dascălii ne urează succes la examene şi în viaţă. După ultima oră de curs – o surpriză: clasa a XI-a A, împreună cu diriginta, intră în clasă, se aliniază în faţa catedrei. Această „năvălire” neaşteptată, neştiută de noi, ne-a surprins pe toţi şi ne-a făcut curioşi: aşteptăm cu emoţie ceea ce va urma! Un elev din clasa vizitatoare ne adresează obişnuita urare de succese, apoi ne distribuie, cu mâna tremurândă de emoţie, semnele distinctive (ecusoane-maturanzi) pe care urmează să le purtăm în continuare. În rest, ne împresoară o atmosferă similară cu cea de sfârşit de trimestru.

Atât de brusc îmi pare că mi se termină viaţa de licean încât nu-mi vine a crede că nu mai sunt elev de liceu, că cei patru ani au apus…

2.05.1969: Am făcut-o pe mama să plângă; nu mi-o pot ierta!…

3.05.1969: Sunt naiv în toate – întruchiparea naivităţii sunt.

16.05.1969: Mizerii sufleteşti; dar când nu le-am avut?…

25.05.1969: Tot ce-a fost mai frumos a trecut: zilele de şcoală, serenada, banchetul… De-acum înainte nu ne vom mai întâlni în dimineaţa fiecărei zile, nu ne vom mai mărturisi frica de o eventuală ascultare la te miri ce materii la care nu ne-am pregătit deloc, nu ne vom mai plimba în pauze prin curtea şcolii cu un caiet, ori cu o carte în mână, repetând de zor lecţiile la care, peste doar câteva minute, urmează să fim ascultaţi.

Clasa se va destrăma… Pe cei douăzeci şi şapte de colegi de clasă, cu care am străbătut un drum lung de doisprezece ani, cu majoritatea, cu alţii mai puţini, valul vieţii care, iată, vine, se-apropie, ne va duce departe-departe unul de celălalt, lăsându-ne pe alte plaje, pe te miri ce insule necunoscute; apoi, inevitabilele stânci!…

Cu câteva zile în urmă, am dat serenada la profesori. A fost ceva inedit pentru noi, o manifestare a recunoştinţei noastre faţă de dascălii noştri care ne-au călăuzit paşii. Eram cu toţii bine-dispuşi. Seara ne-am prezentat la ora fixă la locul întâlnirii. Traversând curtea şcolii, înecată în beznă, nu departe de mine, de sub tinerii nuci, am auzit un plâns înăbuşit de fată. M-am apropiat: erau colegul C. M. şi E. Ea cu faţa ascunsă în pieptul lui, plângea în hohote. Catadicsind a-i întreba ce se întâmplă, de ce plânge E., aceasta îşi înteţi şi mai mult plânsul; l-am întrebat, apoi, pe C. M., el îmi răspunse că nu e nimic (!?). Cu vocea-mi tremurând de emoţie, am mai întrebat-o o dată pe E. Aceeaşi reacţie: plânsul ei s-a înteţit. C. M. mă rugă să-i las singuri. După puţină chibzuinţă găsesc că într-adevăr este nimerit să plec, să-i las singuri.

Motivul plânsului lui E. mi-a fost dat să-l aflu nu peste mult timp: E. a fost pălmuită de către colegul K. Z. pentru că nu s-a supus „dorinţelor” lui. După acest incident E. n-a mai participat la serenadă. Toată noaptea m-am gândit la ea. Eram gelos pe C. care, săritor ca întotdeauna, a alintat-o s-a plimbat cu ea, a condus-o acasă.

În sfârşit, banchetul. Muzica şi vinul ne exaltă spiritele. Încerc să mă confesez lui E., dar felul în care reacţionează după primele mele cuvinte, mă dezarmează, retezându-mi elanul. Dansez mult cu ea; nu pot spune că are o atitudine rece faţă de mine. În tot cazul, dacă până acum nu a ştiut care au fost adevăratele mele sentimente faţă de

ea, acum cu siguranţă le ştie. După ce ciocnim paharele de şampanie cu profesorii, cântând „Gaudeamus”, la sfârşitul ceremonialului o sărut. Mă surprinde resemnarea lui Marius care intuind sentimentele pe care le nutresc lui E. mi le respectă, nederanjându-ne. Dimineaţa, în curtea şcolii, îi cer permisiunea lui E. de a o conduce o bucată de drum înspre casă. Mă refuză, spunându-mi astfel: „O, nu, lasă Mihai, altădată”… De ce, oare, altădată şi nu acum? Să-i fie oare ruşine să fie însoţită de mine în drumul ei spre casă? N-o înţeleg!… Mă privesc într-o oglindă: sunt transfigurat, livid, transpirat. Acasă mă învârt mult în pat: fiinţa aceasta, E., mă obsedează. De ce oare nu am fost mai ferm în cei trei ani de liceu petrecuţi cu ea, de ce nu am vorbit mai mult cu ea?!

Trezit din odihna de după banchet, găsesc că cel mai bine e să o alung din gândurile mele, ea cu siguranţă având alte năzuinţe sentimentale. Aşa că toată zbaterea mea este zadarnică. Să o las să se zbenguie, să o uit, aceasta este cea mai isteaţă soluţie.

30.05.1969: Este o oră foarte apropiată de cea verticală. Stau afară pe scara verandei şi privesc cerul senin pe care sclipesc totuşi puţine stele. Este lună plină, mai feerică parcă decât în alte seri. O privesc şi sunt emoţionat că „regina nopţii” poartă urmele privirilor strămoşilor mei, urmele privirilor oamenilor din toate părţile lumii, priviri care au proiectat şi proiectează, acolo sus, fel de fel de gânduri. Din nou mă gândesc la M., la faptul că ne vedem atât de rar. Atunci când mă văd cu ea, vocea mi se frânge de emoţie, devin stângaci, incoerent.

… E foarte plăcut aici, afară: aer răcoros, semiîntuneric. Doar greierii şi broaştele tulbură liniştea nopţii, doar ei – trubadurii neobosiţi ai nopţilor de vară.

Oare în acest moment mai priveşte cineva „Regina nopţii” cu acelaşi dor nepotolit al inimii ca al meu?

– Îţi strâng mâna cu căldură şi îţi doresc o grabnică potolire a focului inimii!

– Da, bine spui, e un foc teribil de mistuitor; la revedere Regină, pe data viitoare când, poate, îţi voi mărturisi fericirea!

31.05.1969: Am revelaţia – pentru a nu ştiu câta oară – că sentimentele mele faţă de E. sunt foarte contradictorii. Să fie, oare, doar un simplu capriciu totul? De necrezut… Doar durează de mai bine de trei ani sentimentele acestea!

2.06.1969: În fine, ceea ce am tot amânat mai bine de trei ani, iată că acum s-a întâmplat. După spectacol îmi iau inima în dinţi şi o conduc acasă. Încă nu sunt decis în privinţa mărturisirii adevăratelor mele sentimente pe care i le nutresc; sufletele fiindu-ne uşor exaltate, momentul mi se pare potrivit. După câteva clipe de ezitare îi spun franc… cuvântul cel mare. E întuneric şi sunt emoţionat din cale afară, aşa că nu pot să-i văd reacţia. Declaraţia mea către ea a venit năvalnic, a irumpt copleşindu-ne: şi pe mine, şi pe ea. După câteva clipe de tăcere îmi spune că m-a simpatizat, ba chiar poate mai mult de-atât, însă în permanenţă a avut reţineri faţă de mine, faţă de sobrietatea mea. Îmi strânge uşor mâna, apoi intră repejor pe poartă, urându-mi noapte bună.

Seara toată m-au cotropit gândurile legate de această mărturisire: era oare nimerit momentul, acum, în toiul examenelor de bacalaureat? Preocuparea aceasta mă epuizează, nelăsându-mă să adorm; şi mâine avem proba scrisă la matematici!

Cert lucru: este de o frumuseţe angelică; mă îndoiesc că mărturisirea mea va avea ecoul scontat de mine în al ei suflet…

4.06.1969: Sunt de o stângăcie fără seamăn în materie de dragoste. Ieri am dat încă o probă a naivităţii mele în această privinţă. Pe lângă toate astea, am ales şi un moment total nepotrivit unei astfel de mărturisiri: în toiul examenelor de bacalaureat! Am fost teribil de inoportun; îmi vine să alerg către ea, să-i spun, s-o rog să uite ce i-am declarat, că nu am fost sincer când i-am spus toate cele.

8.06.1969: Îmi propun ca până la sfârşitul examenelor să nu-i mai spun nimic: să… amuţesc! Ştiu, îi voi părea deosebit de ciudat, dar înţeleagă ce-o vrea! Cu câteva zile în urmă am decis să-mi iau gândul de la ea. Am avut, şi mai am încă, sentimentul că iubind-o o să am numai de suferit. A mers o zi, două, pe urmă, treptat-treptat, simţămintele, vechi şi noi, m-au cotropit iar, înfiorându-mă. Să renunţ la ea, ar însemna să-mi ucid tot ce am plămădit pentru ea în sufletu-mi învolburat atâţia ani de zile. De multe ori îmi pun fireasca întrebare: după examene, pleacă, plecăm cine ştie care pe unde, ce rost are să-mi creez pricini de nelinişti?! La ce bun să mă frământ atâta? Pentru ca plecarea-i să-mi fie şi mai dureroasă? Uitarea ar fi calea, dar mi-e imposibil!

10.06.1969: După patru zile de pauză, din nou reîncepem examenele; aşadar, noi emoţii, la care se adaugă şi cele prilejuite de revederea cu E. În acest răstimp de patru zile deşi ne-am văzut de câteva ori, nu ne-am rostit o vorbă, dându-ne aere de persoane grăbite, ocupate. E un supliciu ceea ce fac: pentru mine cu siguranţă, dar poate şi pentru ea. Seara merg la cinema. Este şi ea aici. Din păcate, eroii sunt copii, aşa că nu mă pot transpune; desigur nici ea. Ce nimerit ar fi fost acum un film în care eu şi ea să ne putem identifica cu eroii de pe ecran, făcând-ne din aceştia

mesagerii nevorbirii noastre de peste ani! La ieşire o surprind privindu-mă cu ochii ei albaştri, calzi, în timp ce eu mă sfiesc (!)…

12.06.1969: Iată-mă ajuns cu bine la capătul unui drum greu, dar de neuitat. Doisprezece ani de şcoală! Câte amintiri frumoase conţine această laconică propoziţie! Făcând o privire retrospectivă, mă văd: băiat tăcut, timid, modest, veşnic privind cu neîncredere către viitor şi cu nostalgie către trecut. Acum, după primul mare succes din viaţa mea: dobândirea diplomei de absolvent de liceu, privesc cu mai mult optimism spre viitor. Este un succes binevenit, dar şi meritat. Simt că mi s-a luat o piatră de pe inimă. Mă simt parcă mai uşor, mai sigur pe mine, ştiind că am o bază suficient de solidă pe care, de-acum, urmează să clădesc… ceva! Asta e problema: ce?

Cele două săptămâni de examene m-au obosit; multe frământări mi-au pricinuit şi tendinţele de apropiere de E. M-a durut, şi mă doare, că nu am reuşit să mă fac înţeles, că nu am putut fi suficient de convingător, apropiindu-mi-o.

După-amiază: plăcută întâlnire cu foştii colegi de clasă; toţi suntem exuberanţi, joviali: şi eu, şi… Ea!

Redau mai jos o scrisoare pentru Z. cu referire la febra examenelor şi modul de derulare a acestor probe:

„Gaudeamus!… Am reuşit! După două săptămâni de emoţii, de tensiune maximă, intensă – în sfârşit, iată-mă răsuflând uşurat. Am să încerc să te introduc puţin în atmosfera examenelor, reînviind câteva aspecte ale acestora…

Duminică, 1 iunie – prima zi de examen. Ora nouă şi câteva minute; în clasă s-a instaurat o linişte totală, examenul de bacalaureat a început cu proba scrisă la limba şi literatura română. Aşteptăm cu toţii, transfiguraţi de emoţie, anunţarea subiectului. Secundele de aşteptare îmi par a fi ore, sunt interminabile. În sfârşit, se dă citire subiectelor, ele fiind două, la alegere:

1) Caracterul naţional şi popular al operei lui Ion Creangă.

2) Analiza literară a romanului «Răscoala» de Liviu Rebreanu.

Mă decid, greu, în privinţa alegerii; optez, până la urmă, să-l aleg pe Creangă; îl dau gata în două-trei pagini de caiet, iar în faţa mea se află o foaie dublă dintr-un caiet studenţesc. Cu vârful stiloului pe coala de hârtie, îmi frământ mintea: ce-ar fi să încerc să aleg cel de-al doilea subiect, am citit şi romanul şi, oricum e vorba de o analiză literară, deci se poate povesti mai mult. Gata, m-am decis: aleg subiectul nr. 2!

După trei ore, iată-ne în curtea şcolii comentând subiectele. Părerea unanimă este că acestea nu au fost grele. Desigur, aşa este, au fost relativ uşoare.

Începând de astăzi vom avea două zile de pauză. Marţi urmează proba la matematică.

Şi iată-ne din nou în bănci. Aşteptăm, iarăşi, cu răsuflarea tăiată să ni se scrie pe tablă subiectele. Iată-le: sunt două probleme, la alegere şi acestea, ambele cuprinzând toată materia învăţată în liceu, respectiv: analiza matematică, geometria analitică, algebra superioară, trigonometria. Mai greu, dar cred că m-am descurcat binişor…

A urmat proba orală la limba şi literatura română; îmi pică ceva uşor, anume: «Poezia de revoltă socială a lui Eminescu, cu referire specială la poezia Împărat şi proletar». În plus, subpunct: «Curentul semănătorist. »

A urmat proba orală la matematică, la care, zic eu, m-am descurcat iarăşi onorabil.

La fizică am avut emoţii ceva mai mari. Aici, la această materie, situaţia este mai deosebită. Fizica, materie la alegere – de ce am ales fizica în loc de biologie, precum îţi spusesem, ei bine, aici e poveste mai lungă; ţi-o voi istorisi altădată – la fizică, aşadar, se dă o singură probă, anume cea orală. Dacă se va întâmpla să-mi cadă ceva mai greu la acest obiect şi n-am să mă ştiu descurca (fizica de clasa a XII-a nici n-am mai apucat să o recapitulez; iată deci încă o pricină de îngrijorare!), atunci… adio bacalaureat! Îmi era oroare numai la gândul că va trebui să-mi consacru toată vara din nou pregătirii pentru sesiunea din toamnă. Aşa încât, înaintea examenului la fizică, vorba unui coleg, suntem la un pas de fericire, şi tot atât de aproape de nenorocire. Ei bine, chiar nenorocire n-o fi fost un eventual insucces, dar ar fi fost păcat, mare păcat, să-mi pierd vara toată învăţând fizica la… umbra nucului bătrân, în loc să mă pregătesc pentru admitere la şcoala tehnică sau la facultate.

Dar a trecut şi fizica, şi încă mai mult decât bine. Prin urmare: finita la comedia!

În sfârşit, joi, ora 13 şi ceva; aşteptăm afişarea rezultatelor… (Continuarea într-o scrisoare viitoare!)

Cu prietenie,
Mihai"

14.06.1969: Ieri, înainte de amiază, reîntâlnindu-mă cu E., după mai multe ezitări, mă hotărăsc să-i spun ceea ce am hotărât mai demult să-i spun. Tocmai discutaserăm cu câţiva colegi despre banchetul de absolvire pe care-l pregătim. Când să ne despărţim, o rog să mai rămână deoarece doresc să-i spun ceva. Din atitudinea ei am putut pricepe, o dată mai mult, că mă consideră doar un coleg de clasă cu… „gene frumoase" şi-atât! Îi propun să stăm pe o bancă, fiind în parc. Refuză invocând motivul că e grăbită, apoi adăugă: „Ei, hai spune repede, nu am timp, trebuie să mă grăbesc!" Mă uit la ea: ochii, mimica nu-i trădează totuşi indiferenţă… Cred că nici măcar nu a fost atentă la ceea ce îi rosteam; în final, îi spun că o să-mi facă o mare plăcere dacă va fi de acord ca, după ce ne vom despărţi, să accepte să corespondăm. Mă aşteptam să-mi răspundă indiferentă: „Bine-bine, plec… mă grăbesc!" Dar, spre uimirea mea, a

primit cu entuziasm propunerea mea. Urma ca seara să ne vedem la banchet. N-a venit însă. Motivul? Se spune că participarea lui K. la banchet, colegul cu care avusese incidentul de acum câteva săptămâni, ar fi determinat-o să nu ia parte. Poate că e mai bine aşa: cine ştie ce naivităţi aş mai fi săvârşit şi eu. Aşa, fără ea, am fost niţel trist, abătut, dar se pare că starea mea trecut neobservată.

16.06.1969: Astăzi am revăzut-o din nou. A fost o revedere cât se poate de aşteptată, de dorită din partea mea. Vroiam să alerg către ea, să-i vorbesc. Însă din cauza emoţiei care m-a copleşit subit, nici să alerg nu am mai putut, nici să-i rostesc vreun cuvânt nu aş mai fi fost în stare, doar, poate, atât: te iubesc! , apoi aş fi picat, precum soldatul de la maraton! Ce să fac, ce mai pot face?! De la cine să cer un sfat? Conştiinţa îmi spune să o uit; dar… inima?

12.07.1969: Cu câteva zile în urmă m-am întors de la examenul de admitere de la Facultatea de Silvicultură din Braşov; rezultat: fiasco! Poate dacă eram mai ştiutor în materie de matematici, intram, deşi, la drept vorbind nici la botanică nu am strălucit („Mana viţei de vie – desen cu explicaţii", acesta a fost unul dintre subiectele date la acest obiect!). În fine, am picat cu succes… La toamnă voi da admitere la Şcoala Tehnică de Silvicultură.

Ciudat: începe să-mi piară pofta de a mai scrie; scriu tot mai greu, mai fără poftă, iar consemnările devin tot mai succinte. Mai rău e faptul că îmi piere şi dorinţa de lectură. Cu câtă pasiune citeam odinioară, cu ce plăcere şi bucurie, iar acum!… Acum, trebuie să depun efort pentru a mai citi ceva, nu mă mai prind lecturile, nici nu mă mai concentrez aşa de lesne ca mai înainte.

19.07.1969: Jullien Green scrie într-unul din romanele sale: „Lipsit de darul comunicării, nu ajungeam nicicând la acel climat de reciprocitate afectuoasă care face iubirea posibilă". Extraordinară coincidenţă!

20.07.1969: Umanitatea asistă la un eveniment unic care marchează o uriaşă victorie a inteligenţei omeneşti: aselenizarea primilor oameni. Aseară am putut urmări înscrierea rachetei Apollo-11 pe o orbită semieliptică, astă-seară vom putea vedea desprinderea modulului lunar, iar mâine seară: primul pas al omului pe Selena. Am văzut Luna de la o distanţă de 256 km; apoi, am văzut Pământul aşa cum l-au văzut astronauţii din Cosmos. Mâine, aşadar, vedem primul om pe Lună. Încep să văd lumea mai materialist.

Seara. Păcat, foarte păcat că nu s-a arătat momentul desprinderii modulului lunar şi aselenizarea lui. Am aşteptat acest moment fremătând de nerăbdare. În loc de asta, ni s-a arătat Centrul de control, niscaiva interviuri. Se auzeau convorbirile dintre cosmonauţi şi cei de la Centru. Imaginea selenară întârzia însă. Astronauţii anunţă: „Un kilometru înălţime deasupra Lunii, cinci sute de metri, trei sute, aselenizare! Vizualizare însă lipsă! Păcat, mare păcat că am fost lipsiţi de această imagine unicat, moment istoric, epocal!

31.07.1969: Sunt de o timiditate şi de o naivitate fără de margini… Este agasant şi neliniştitor, pentru mine; pentru alţii – un atu.

Simt o mare plăcere, amestecată cu nostalgie, când mă gândesc la anii de şcoală, la E. Această fiinţă este pivotul tuturor amintirilor plăcute care mă leagă de ultimii mei ani de liceu.

11.09.1969: De la o vreme încoace aproape că am renunţat la jurnal. De la ultima însemnare, o dată sau de două ori dacă am simţit imboldul de a mai scrie câte ceva pe-aici. Într-una din zile m-am hotărât să scriu măcar o propoziţie, o frază, dar nu am reuşit. Ceva s-a petrecut în sufletul meu de nu mai pot să-mi redau starea mea de spirit, gândurile care mă năpădesc.

În vara aceasta am citit foarte puţin, în schimb, silit fiind de împrejurări, am făcut matematici până dincolo de saturaţie. Problema alegerii unei şcoli, a unei cariere, m-a preocupat în chip deosebit. Culmea e că nici chiar în momentul de faţă nu sunt decis ferm asupra viitorului meu pas. „Oficial" mă pregătesc pentru o carieră forestieră. Cei cărora le spun de năzuinţa mea, cam strâmbă din nas…

15.09.1969: E toamnă iarăşi… Este anotimpul în care frunzele ruginii părăsesc copacii cazând ca nişte lacrimi uscate ale acestora; este anotimpul când păsările domestice încearcă să se ridice, sub imboldul instinctului, sus, în tării, să plece, ca odinioară, în ţările cu un singur anotimp. Zborul lor scurt, la mică înălţime, zbor greu, stângaci, ţipetele deznădăjduite, însoţite de noi şi noi încercări, şi tot de atâtea eşuări, această neputinţă a lor de a pleca din pricina aripii ingrate, trădătoare, are ceva dramatic, înduioşător…

E iarăşi toamnă… Şi iarăşi e un nou început de an şcolar. Şi ca acele păsări, neputincioase, mă simt şi eu când orice încercare a mea de a mă alătura „cârdurilor" vesele, zgomotoase, de şcolari este de prisos…

2.10.1969: Vacanţa elevilor s-a terminat de mult. Ieri a început noul an universitar; presa, radioul, televiziunea au acordat o mare atenţie acestui eveniment. La această dată, câţiva dintre foştii mei colegi de clasă au păşit deja în amfiteatrele studenţeşti.

Cu câteva zile în urmă am ancorat în Gurghiu pentru admitere la Şcoala tehnică forestieră (2 ani). Ceea ce m-a impresionat şi am îndrăgit din prima clipă, a fost peisajul: pădurea de stejari (Mociar) cu impunătorii săi arbori multiseculari, Castelul Rákoczi la poalele căruia se află frumosul parc dendrologic al şcolii. Am făcut repede cunoştinţă cu tovarăşii mei de emoţii. Ziua învăţam, în sălile de curs, dormitor sau prin parc, seara mergeam la film. După emoţiile pricinuite de examene, au urmat emoţiile aşteptărilor rezultatelor. Într-un târziu, cu vreo două zile peste ceea ce ni s-a spus că va constitui data de afişare a notelor, ni s-a comunicat lista admişilor. Spre satisfacţia mea, pe această listă figurează şi numele meu, chiar dacă nu pe un loc de frunte! Aşadar, timp de doi ani, voi studia… pădurea, cum se cultivă şi cum se taie, cu toate ale ei…

În prima zi a şederii mele la Gurghiu, am cunoscut o fată simpatică, arătând niţel mai în vârstă decât mine. Peste puţin timp, mi-a fost dat să aflu că e şi ea candidată la şcoala tehnică şi că se numeşte Anna. După aproape o săptămână de priviri grăitoare am reuşit să ne mărturisim unul altuia sentimentele. Era după anunţarea rezultatelor. Ne plimbam pe trotuarul mărginit de flori gingaşe care au simţit deja primele mângâieri reci ale toamnei. Pe cer se năşteau primele stele. . Nu-mi amintesc precis ce anume am discutat cu Anna mai înainte. Ştiu doar că amândoi aveam aceleaşi trăiri intense. La un moment dat ea s-a aplecat şi a rupt câteva flori. Aproape instinctiv, am rupt şi eu una din răsadul din faţa casei; apoi, i-am dăruit-o. Apropierea mâinilor, în timp ce îi dăruiam floarea, întâlnirea mâinilor noastre, momentul de ezitare care a urmat, au fost preludiul unei seri de neuitat. I-am făgăduit prietenia, la fel şi ea. De sinceritatea sentimentelor pe care mi le nutreşte m-au convins destăinuirile ei pe care mi le-a făcut, mai târziu, în scris. Ce o mai ieşi şi din această idilă?

11.10.1969: Cu cinci zile în urmă am primit cea de-a două scrisoare de la Anna, scrisoare la fel de sinceră ca şi prima. După ce ne-am întors de la examene, în primele zile aproape că nici nu mă mai gândeam la ea. Foarte curând i-am uitat şi chipul. Nu-mi mai aduc aminte decât de moliciunea buzelor ei care îmi topeşte şi acum inima. Pe urmă, am început să regret că am fost prea îndrăzneţ aventurându-mă poate prea departe. Fiinţa aceasta şi-a pus sufletul pe tavă, îşi doreşte o prietenie adevărată sinceră şi de durată. Am să fiu eu în stare, oare, de această năzuinţă sentimentală a ei? Mi-e greu să spun… Ca să pot iubi cu adevărat, mai întâi ar trebui să mă împac cu mine însumi, să mă accept aşa cum sunt, să închei, în sfârşit, pacea cu mine. Cu felul meu capricios, nu aş vrea să fac neplăceri nimănui; deci, nici Annei. Nu, nicidecum nu aş vrea să o dezamăgesc.

Primind această a doua scrisoare a ei, ar fi trebuit să-i răspund. De două ori m-am apucat să-i scriu, dar nici măcar nu am putut începe ticluirea răvaşului. Ea, după cum am mai spus, s-a dovedit a fi foarte sinceră. Ar fi corect să fiu şi eu la fel. Dar oare sinceritatea mea nu o va lovi prea crunt? Mă gândesc că devreme ce o să fim colegi de clasă, chiar şi de bancă! , o să avem tot timpul să ne cunoaştem, aşa încât aleg să las totul în seama timpului. Dacă şi după ce îşi va face o părere mai exactă despre mine, îmi va nutri aceleaşi sentimente, atunci, poate, voi încerca să devin ceea ce îşi doreşte ea: un prieten de nădejde al ei.

Aproape că sunt sigur că Anna doreşte numai şi numai prietenia mea. Prea brusc şi prea total s-a ataşat de mine această fată. Atitudinea ei mă determină să-mi reevaluez mentalitatea, sentimentele. Vom avea de parcurs un drum de doi ani, în aceeaşi clasă, în aceeaşi bancă, deci nu-mi pot permite să fiu neserios.

„Eram tânăr şi la trup curat…”
(N. Stănescu)

1970

17.04.1970: Din toamna anului trecut am renunţat cu totul să mai fac însemnări; aceasta fiindcă împrejurările nu mi-au mai permis: program de studiu încărcat, patru inşi în dormitor… Regret mult că a trebuit să-mi întrerup însemnările pe o perioadă atât de lungă. Neţinând jurnal simt, curios lucru, că am pierdut ceva din mine, un ceva care mă întregea, mă împlinea. Nefiind deloc o fire volubilă (în fond acesta a fost motivul esenţial care, cu ani în urmă m-a determinat să-mi scriu jurnalul), nefiind, deci, prea înzestrat cu darul… zicerii, nefiind nici prea expansiv, soluţia descărcării sufletului meu, prin intermediul jurnalului, mi s-a potrivită de minune. În acest caiet mi-am aflat un prieten teribil: devotat din cale afară, un bun ascultător, un amic care îmi acceptă toate părerile fără crâcnire, putând apela la el fără nicio rezervă, la orice oră, el fiind veşnic gata a mă asculta, sigur fiind că nicicând nu mă va bârfi. Viaţa de internat nefiind prea potrivită pentru a ţine un jurnal, am hotărât ca în vacanţe să-mi notez câte ceva despre perioada scursă, urmând ca după terminarea şcolii să-mi reiau consemnările.

Dar ce s-a mai petrecut în ultimele cinci luni? Multe… Gurghiul este o comună cel puţin plicticoasă. Regimul vieţii de internat este destul de strict, chiar şi pentru noi, persoane mature (cel mai în vârstă coleg al nostru are 46 de ani!). Iarna a trecut greu… Aştept acum o compensare, o recompensă, de la zilele lunilor care vor urma.

Cu Z. am rupt legătura se pare definitiv. În vacanţa de iarnă am redus „distanţa” dintre mine şi C. M. Ne-am propus să corespondăm. Urma să încep eu, însă nu i-am mai scris nicio scrisoare, absorbit de treburile şcolare. În schimb, m-a cuprins din nou zbuciumul sufletesc pricinuit de neputinţa mea de a mă apropia de E. Am început o corespondenţă cu ea. Un timp mi-a scris destul de regulat, apoi, cu vreo două săptămâni înainte de vacanţa de primăvară, nu mi-a mai răspuns la scrisori. Posibil ca ultima mea scrisoare către ea o fi fost de vină: tonalitatea acestui răvaş nu prea optimist, nu prea îmbucurător, rezultat ca urmare a unui sentiment de zădărnicie privind tărăgănarea acestei tânjiri, în fond, fără nicio exteriorizare concretă, matură, de atâţia ani de zile! Dar, adeseori, când sentimentul că sunt singur, neluat de nimeni în seamă, pune stăpânire pe mine, atunci simt mai acut nevoia de a-i scrie şi de a primi de la ea un cuvânt de încurajare care să mă scoată la liman.

Faţă de Anna am sentimente neutre, pur colegiale, lipsite de fioruri! Atunci când mă gândesc că, poate, şi faţă de E., ori faţă de Z. sau C. M. am, probabil, tot aceleaşi sentimente, vagi, confuze, indiferente, îmi vine să nu mă mai gândesc la ele.

Vacanţa de primăvară e pe sfârşite…

„Orele tânărului sunt mai lungi decât zilele bătrânului. ”
(Schopenhauer)

1971________________________________

18.01.1971: Aproape un an de la ultima consemnare. Viaţa în comun, la care se adaugă comoditatea, m-au determinat să ignor scrierea jurnalului. Apoi, contactul cu viaţa, cea de acum fiind net diferită de cea trăită sau, mai bine zis, închipuită în liceu, m-au determinat să rămân în expectativă. Traiul întrucâtva mai liber, dar mai aspru decât cel de licean, m-a copleşit, sustrăgându-mă de la notaţiile jurnaliere. Fireşte, multe fapte, gânduri sau scene ar fi fost demne de a fi fost consemnate. Cert lucru, cele mai plăcute amintiri le am despre lunile de practică efectuate la Sovata. Lapidar despre aceste luni: libertate, Natură de un farmec deosebit, idile prin staţiune.

Nevoia de un prieten intim mă determină, iarăşi, să revin la jurnal. Trebuinţa de a mă confesa, din când în când, necesitatea de a-mi descărca sufletul măcar aşa, prin viu grai nefiind în stare – la drept vorbind, nici neavând cui! –, nevoia aceasta, aşadar, este tot mai presantă.

24.01.1971: Mă bucur de o libertate şi de timp liber cum nici nu mi-am visat. Însă îmi pare că nu mă folosesc de acest favor în modul cel mai înţelept. În aceste luni mă puteam pregăti foarte bine pentru facultate. Pe lângă lipsa spiritului de organizare, îmi mai lipseşte şi acel dram de încredere în puterile mele intelectuale, lăsându-mă influenţat de păreri nu întotdeauna sincere şi nici competente. Timiditatea, cvasi-muţenia, neîncrederea în mine şi în alţii, toate acestea îmi conferă o aură nu tocmai strălucitoare. Citeam undeva că „cei care mai mult tac decât vorbesc, sunt priviţi de semenii lor ca nişte naivii”. Aşa o fi… Lipsa de încredere în forţele-mi proprii este sursa unui dezavantaj colosal. Unde o fi remediul acestui neajuns?

25.01.1971: Vorbesc îngrijorător de anevoios limba română. Neavând cu cine vorbi această limbă dragă sufletului meu, biata de ea suferă de… involuare. În liceu, citeam intens literatură beletristică, aici sunt departe de aşa ceva, neavând condiţii, deşi există o bibliotecă comunală bine înzestrată, pe lângă cea a şcolii care, fireşte, cuprinde cărţi de specialitate silvică.

Profesorul G. Mihai ne cucereşte tot mai mult prin caracterul său, cultura şi, mai cu seamă, apropierea sinceră pe care o manifestă faţă de clasa de „tehnicieni”; desigur, vârstele noastre apropiate este liantul principal. Acest dascăl constituie pentru noi un model de bonomie, de căldură şi înţelegere. Ne este drag, fiind un om alipit sufletului nostru.

În altă ordine de idei:

Cu cât eşti mai lucid, cu atât viaţa îţi apare mai dificilă, mai problematică. Micile întâmplări, neînsemnate, fără pondere deosebită în viaţă, îţi pot frânge luciditatea, o pot chiar anihila, ajungând astfel să te bucuri de existenţă. Dar pentru asta, ele, întâmplările, trebuie să se… producă. Aici însă nimic nu se întâmplă; nimic…

27.01.1971: „… şi gurile se împreunară strâns, faţa rămase lipită de trupul lui şi buzele i se deschiseseră puţin câte puţin, şi într-o clipă, brusc pe când o strângea tare la piept, îl năpădi o fericire cum nu mai trăise niciodată şi se simţi uşor ca fulgul, ameţit de dragoste, de bucurie, copleşit de fericire, străin de gânduri şi de griji, şi de oboseală, simţindu-se doar înălţat pe culmi nevisate de desfătare”.

Rânduri care mă fac să-mi amintesc cu nostalgie de câteva idile înfiripate la Sovata…

3.02.1971: Inima, tot trupul meu îşi cere dreptul la acea desfătare de care l-am lipsit până acum. Dar, din păcate, nici acum nu îmi sunt condiţiile prielnice. Şi din acest motiv, îmi refuz tentaţiile, îmi înec dorinţele. Dar fapt lăudabil: prind curaj! Aseară, după câteva încercări de apropiere de o… ispită, mă trezesc din avântul meu refuzat, destul de fin, cu înţelegere. Oricum, mă felicit pentru… tupeu!

14.02.1971: Simt nevoia fizică şi sufletească de a iubi şi de a fi iubit! Însă firea mea, despre care nu mai pomenesc, mă trage înapoi de la orice astfel de tentativă.

Sub imboldul acestor nevoi recurg din nou la corespondenţa cu E. Dacă în anii trecuţi mi-a răspuns ambiguu, ce-i drept, la scrisorile mele mai mult decât sincere, de data aceasta nici nu s-a mai sinchisit să-mi mai scrie. Mutându-se la oraş, la Târgu-Mureş, desigur i s-au deschis alte perspective, o altă viaţă în care prezenţa mea, fie ea şi epistolară, este de prisos. Abia acum realizez că pentru mine E. trebuie să fie un capitol încheiat. Tot ce a fost, a fost mai mult în imaginaţia mea, răspunsurile din partea ei au fost fade, în doi peri, pe care pe-atunci nu le pricepeam. În consecinţă, nutrindu-i sentimente mai mult decât afectuoase, am tot nădăjduit, ani în şir, că îmi va răspunde la semnalele mele timide de îndrăgostit. Dar nu s-a întâmplat: nici atunci, şi nici mai târziu.

„Valurile”, forfota oraşului au răpit-o; eu stau, neputincios, pe ţărmul pustiu, cu ochii în lacrimi, privind la fiinţa iubită, mult dorită, care e dusă de valuri, se pierde în zare.

Aici, pe mal, suflă un vânt rece, tot mai rece, ştergându-ne urmele paşilor de pe nisip…

21.02.1971: Învăţ dificil, nu mă pot concentra; recitesc de mai multe ori fraze întregi, cu mintea împrăştiată, fără să pricep mai nimic din conţinutul acestora. Sunt veşnic agitat, încordat, de cele mai multe ori fără un motiv anume. Sunt excesiv de emotiv, mă enervez uşor. Leg greu o conversaţie şi rareori o pot întreţine. De multe ori sunt dornic de comunicare, plin de idei, de sentimente care se vor a fi exteriorizate, dar aproape niciodată nu reuşesc a le da viaţă; astfel că ele mor, umplându-mi sufletul, îngreunându-mi-l prin nerostirea lor. În această privinţă scrierea acestui jurnal rămâne un mod salutar de a-mi mai despovăra sufletul.

20.03.1971: E primăvară! Natura toată caută soarele, viaţa. Seva, înfiorată de primele raze mângâindu-i trupul în care se adăposteşte, începe să urce sfioasă către raza aurie, caldă, tot mai caldă. Reîncepe o nouă idilă între Soare şi Natură…

2.04.1971: Viaţa te chinuie, te zdruncină cum numai ea ştie, cum numai ea poate; şi când vede că te clatini, că picioarele nu te mai susţin iar capul îţi cade pe piept, atunci varsă peste tine apă rece. Pe urmă, după ce îţi revii, te zgârie, te muşcă cu şi mai multă neîndurare – până când dai chix.

26.04.1971: Din nou la Sovata… Locuiesc foarte aproape de staţiune. Rar e zi în care să mă pot abţine să nu dau o raită prin mulţimea venită la tratament sau la odihnă. Este, Sovata, locul ideal în care se pot înfiripa idile, la orice vârstă, locul potrivit unde se flirtează, se leagă chiar prietenii între cele mai pestriţe persoane, sosite din toate colţurile ţării. Văd „amoruri” fulgerătoare între oltence şi secui din localitate, între ospătare băştinaşe şi marinar din Constanţa, ori pilot militar din Bacău… Lume veselă, iubitoare de viaţă, într-un mediu natural atât de binecuvântat de Dumnezeu: lacuri, heliotermale şi sărate, păduri de foioase şi răşinoase, pâraie de munte bogate în păstrăvi, aer pur, ozonat, poieni mirifice, saline…

La 21 de ani, ai mei, în anotimpul în care zarzării sărută cu petalele fragede, înrourate, bolta sinilie, când frunzele se desfăşoară tot mai mult din cuibul lor de iarnă, îmbrăţişând soarele, în acest anotimp, al anului şi al vârstei, cu greu poţi rezista tentaţiilor pe care ţi le oferă o staţiune ca Sovata!

28.04.1971: Ocazia mult râvnită, la care jinduiesc de atâta amar de vreme, iată, s-a ivit; aseară a fost preludiul…

6.07.1971: De câteva zile sunt absolvent al unei şcolii tehnice forestiere… Deocamdată, sunt în vacanţă – aşadar trândăvesc. Începând cu întâi august va trebui să intru în producţie, anume la Unitatea de exploatări forestiere din Sovata. Până atunci, voi sta acasă, profitând de ultima mea vacanţă. O nemulţumire îmi dă ghes: de ce nu-mi continui eu studiile la o facultate, de ce mă las pe tânjală mulţumindu-mă cu puţin? De ce? Oricum, la mijloc mai e armata, apoi mai văd eu ce e de făcut.

13.07.1971: De mai bine de trei săptămâni singura mea ocupaţie este doar lectura. Încerc să recuperez absenţa lecturilor din cei doi ani de şcoală tehnică. Citesc cu îndârjire, cu disperare chiar câteodată. Constat că plăcerea citirii cărţilor nu mai e aceeaşi ca odinioară. O continuă stare de nelinişte, de încordare nervoasă mă bântuie, răpindu-mi tihna unei bune lecturi. Totuşi, citesc de dimineaţa până seara, prin acest fel creându-mi şi iluzia unei activităţi demne, serioase. Pentru a-mi mai dezmorţi oasele, fac mici plimbări pe deal, prin pădure… dar simt că m-am săturat şi de aceste preumblări. Aş fi vrut ca încă de la începutul acestei luni să intru în producţie. Trecând pe la biroul unităţii unde urmează a mă angaja, am întâlnit o droaie de şefi, şefuleţi şi şefuşori care nici nu m-au băgat în seamă, ori dacă totuşi da, m-au privit de sus, de foarte de sus. Mă dor unele iluzii, vise caraghioase de licean când, practic, mai nimic nu ştiam despre jungla vieţii. Acasă, cunoştinţele, vecinii se interesează unde şi ce voi lucra, şi când mă apuc. M-am săturat; nici nu mai ies în lume, m-am claustrat de mai bine de trei săptămâni. Am impresia că m-am sălbăticit: nu mai pot suporta oamenii, mă enervează prezenţa acestora. Nici în casă nu pot sta: nu suport atmosfera. Simt cum o neagră melancolie mă învăluie tot mai mult…

18.07.1971: Trei zile am lucrat ca salahor la Baza de recepţie a seminţelor din Sângeorgiu de Pădure. Am cărat saci de seminţe până am văzut negru în faţa ochilor; dar nu numai… (pomenesc de asta ceva mai încolo!). Cât am transpirat în aceste trei zile, nu am transpirat în tot anul. Noaptea nu puteam dormi din cauza febrei musculare şi a deshidratării. Trei zile am suportat, atât! A patra zi m-am dus… să-mi iau salariul! Şi gata.

Din toată această „carieră”… năduşitoare, rămân însă cu o superbă imagine cu tentă suprarealistă! Într-una din cele trei zile, cu prilejul unei pauze de masă, am asistat, întâmplător, la o colosală partidă de sex, între o lucrătoare

sezonieră şi un angajat al bazei. Cocoţaţi amândoi pe vârful unui con imens de grâu (circa trei vagoane!), dintr-un siloz învecinat celui în care şnecuiam (încărcam cu lopata grâul pe banda rulantă), cei doi făceau amor pe… pâinea noastră cea de toate zilele! Avatarurile bobului de grâu!…

1.08.1971: Mi-e dat să trăiesc una din suferinţele tânărului Werther: „Nu pot să stau fără să fac nimic, şi totuşi nu sunt în stare să fac ceva…"

3.09.1971: Spicuiri din Andersen:

1) Fiecare dacă ştie să privească în jurul său cu ochii poetului, poate să zărească acele manifestări ale frumuseţii, pe care eu le numesc *poezia hazardului*.

2) De multe ori răul e spre bine şi din durerea cea mai aprigă poate ţâşni lumina.

24.09.1971: Repartizarea în producţie a fost cu mult sub aşteptările mele. Mirajul din anii de şcoală tehnică, dar mai cu seamă, cel din anii de liceu, s-a destrămat încă din prima zi de lucru. Pentru început, avându-se în vedere că în curând voi fi înrolat în armată, pentru satisfacerea serviciului militar, sunt trimis la pădure, la munca de jos, pentru o prestaţie minoră. Departe de Sovata, locul unde speram că voi fi repartizat, dar şi de casă, sunt nevoit să stau toată săptămâna la pădure. La început, munca încredinţată mă atrage întrucâtva, dar foarte repede ajung a mă plictisi din cale afară de ea. Departe de orice fel de agrement, uniformitatea muncii, şi a zilelor, alături de un colectiv de muncă abrutizat, m-au determinat să trăiesc o viaţă de coşmar…

Programul unei zile de lucru: dimineaţa, la ora cinci, deşteptarea. Pasul doi: pregătirea mâncării; ţin să mărturisesc că până acum nicicând nu am mai gătit ceva în viaţa mea. Pe o sobă de tuci, ne îngrămădim vreo şapte inşi cu cratiţele noastre, neavând habar, mi-e foame! , „copiez" întrutotul ce face colegul din faţă, fără ca acesta să-şi dea seama că este imitat. Mâncarea mea, desigur nu avea cum să reuşească, dar aşa, semipreparată, o înghit în grabă, nefiind altă cale. Apoi, începerea programului de lucru: uruit de tractoare forestiere şi urlete de motoferăstraie, înjurături, loviri de cai cu cozi de ţapină, scuipături, lovituri de topoare; în lemne, fireşte… Zile toride, absenţa sursei apei potabilă în preajmă ne face să drămuim fiecare picătură. Prânz întrerupt, după-amiază şi mai arzătoare, praf (sau noroi, după cum e vremea) până la glezne, imposibilitatea menţinerii unei curăţenii corporale minime, seara, obosit, prăfuit, pregăteşte-ţi de mâncare, dacă vrei, aceeaşi mâncare ca şi aseară şi alaltăseară, apoi, somn într-o baracă comună, bărbaţi şi femei, în total şaisprezece persoane; aer îmbâcsit de fum, de trupuri transpirate, de miresme de obiele şi de urină de şoareci, vietăţi care ne fac nopţi albe dând năvală în baracă şi înfruptându-se cu proviziile noastre alimentare din „frigiderele de lemn" (dulapuri) conectate la… lună. Dar invazia şoarecilor nu ar fi o prea mare problemă, ne înţelegem noi cumva cu ei, dându-le partea cuvenită, marele chin al nopţii constă în atacul la persoană a unei puzderii de purici nesătui, invincibili. Într-una din nopţi o furtună năprasnică ne-a smuls acoperişul de carton asfaltat. Câţiva bărbaţi vânjoşi înfruntând şiroaiele, tunetele şi fulgerele, au ieşit şi în răstimp de vreo două ore au remediat avaria; în tot acest timp noi, cei din baracă am stat, ca nişte stafii, înveliţi în pături, căutându-ne locuri mai puţin expuse ploii. În fine, acoperişul fiind remontat, cu păturile ude, ne-am culcat în paturile umezite de-a binelea. Abia am reuşit să-mi încălzesc culcuşul că, prin acoperişul şubrezit, ploaia care nu a încetat şi-a trimis prinosul taman mie sub forma unor picuri, tot mai dese, apoi chiar sub formă de şiroaie intermitente. Neavând încotro, a trebuit să ies pe acoperiş pentru a astupa gaura. Revenit în baracă şi în pat, de-acum ud de tot, după o vreme picăturile îşi făcură din nou apariţia. Nu am mai ieşit, am înlăturat neajunsul… punându-mi între picioare o oală mare, cea în care cu o zi înainte îmi preparasem supa de fasole verde, cu păstăi mari, sănătoase, culese şi curăţate de mama. A doua zi în zori, soarele ne-a întâmpinat surâzător. O vreme nu am mai avut parte de praf, în schimb, am înotat în noroi zile bune…

În fine, după aproape două luni de viaţă la pădure, când deja simt că încep să mă tâmpesc, sunt chemat la Sovata, la sector. Îmi voi închiria aceeaşi cameră pe care am avut-o în timpul practicii, la familia Bokor, pe strada Maistrului, nr. 13. Voi fi singur în cameră, voi avea baia mea – de necrezut!

8.10.1971: Seara. M. mi-a închis uşa în nas. Era singură în cameră, asculta muzică. Poate nu singură! Am insistat cu bătăile în uşă simţind odată cu fiecare bătaie cum o nevăzută mână îmi pălmuieşte faţa. Pe trotuar, cad frunze de tei. Trecătorii le calcă nepăsători, indiferenţi, fără să-şi dea seama, niciunul, că acele frunze sunt lacrimi ale sufletului meu… Şi ea, zăvorâtă în cochilia ei, pasivă la durerea teiului din faţa casei sale, nu are cum să observe că pragul uşii i se umple cu frunze galbene, ruginii…

10.10.1971: Am primit ordinul de încorporare. Petrec, aici, la Sovata, ultimele zile – deosebit de frumoase – dinaintea armatei. Am câteva zile libere de care nu profit îndeajuns. Am să regret, sunt sigur, aceste zile nefolosite aşa cum ar fi frumos, plăcut şi util. Vremea trece…

20.10.1971: Ieri tensiometrul a arătat, din nou, o valoare alarmantă. Aştept decizia comisiei…

Da – verdict: apt pentru satisfacerea serviciului militar… Din 25 octombrie 1971 şi până pe zece martie 1973, am să fiu în slujba de apărare a Patriei!

…………………………………………………………………………… ……………………………………

„Pune frâu patimilor, până nu-ţi pun ele ţie!”
(Epictet)

1973

12 noiembrie 1973: Viaţa m-a prins într-un vârtej necunoscut, neştiut de mine. Cunoscând din ce în ce mai mult realitatea, existenţa, romantismul şi sentimentalismul care m-au dominat atâta vreme, ei bine, toate acestea au fost înăbuşite. Am devenit atât de şters, atât de apatic încât „flacăra” care pâlpâia până nu demult cu atâta putere, determinându-mă să aştern pe hârtie tot ce simţeam mai frumos în mine, ca trăire, tot ce mi se părea a fi mai nobil, mai încântător, da, flacăra aceea s-a stins. Este de vină şi armata, ea arătându-mi „colţii”, anumiţi colţi fioroşi şi necruţători ai vieţii. După lăsarea la vatră, visele plămădite între zidurile cazărmii s-au destrămat. Viaţa atunci, acolo, apoi şi aici, în civilie, a început să-mi arate adevăratele-i faţete. Revenit în Sovata, m-am gândit să mă angajez la Institutul de amenajări silvice din Braşov, să abandonez locul de muncă avut înainte de armată. Am şi depus actele de angajare, urmând ca pe data de 3 mai să mă prezint la Institut. Între timp, ivindu-se un post potrivit la noul înfiinţat Ocol din Praid, am ales să rămân totuşi aproape de meleagurile natale; aşa încât, începând de la 10 mai am devenit angajat al acestui Ocol.

La sfârşitul lunii august a trecut pe la mine A. Împreună am făcut o minunată ieşire, de două zile, în natura darnică în frumuseţi de pe valea Bucinului (platoul Bogdan). Ciudat: m-am simţit mai puţin atras de ea decât în alte dăţi!

La începutul lunii octombrie, cu greu reuşesc să mă transfer la Ocolul Silvic din Sovata. Aşadar, iată-mă din nou în Sovata mult râvnită! În aceste prime zile, după revenirea mea în Sovata, o cunosc pe L. Încerc să mă apropii de făptura ei, dar nu e prea maleabilă: e rigidă şi rece. Am părăsit-o, fapt care se pare că nu a afectat-o nici pe ea şi, desigur, nici pe mine.

De câteva seri, la un bar, am înfiripat o idilă pur platonică cu barmana. Suplă, codană, ochii ei albaştrii – toate m-au transpus într-o stare nouă, plăcută, nemaitrăită, nemaisimţită de mine. Ezit să fac eu primul pas, deşi ea mă încurajează…

16 noiembrie 1973: Muncă de birou multă, cam prisoselnică şi foarte plictisitoare; cu atât mai mult cu cât nu în acest resort (plan-normare) am dorit să activez. Dacă mă gândesc bine, îmi dau seama perfect că nu aici, în acest scaun mi-e locul; dar încă e prea devreme să cutez a solicita să mi se dea alt post, alte atribuţiuni. Cu siguranţă aici, în acest post, nu pot rămâne mult timp: nu mă regăsesc, nu îmi oferă nimic, nici cea mai mică satisfacţie.

Continui să caut, să aştept, acea fiinţă aleasă care să-mi umple marele gol lăuntric.

18 noiembrie 1973: Dialogul privirilor cu barmana continuă cu mare intensitate. Aceste clipe, minute de fapt, sunt atât de pline, de înălţătoare încât pentru plăcerea de a ne vedea merg în fiecare seară la dans, mai mult de dragul de a ne vedea, rămânând pe scaun, uitând să mai dansez, mulţumindu-mă cu doar această desfătare vizuală. Simt cum între noi se înfiripă un sentiment extraordinar de delicat, fragil şi plin de o candoare neştiută, netrăită încă de mine. Am o senzaţie ciudată: cred că dacă i-aş adresa un cuvinţel, o singură vorbă, în chiar acel moment toată vraja care pluteşte între noi s-ar destrăma. Oricum, orice i-aş spune ar fi prea puţin, mult prea puţin faţă de ceea ce putem comunica din priviri. Cu toate astea, aşa nu mai putem continua: încă vreo câteva seri şi cred că vom aluneca în banal, în grotesc. Ce-mi rămâne oare de făcut? Am aflat, în zilele trecute, că e măritată! Aseară soţul ei a fost şi el prezent la bar; ea, fără să sinchisească, şi-a continuat tirul privirilor cu acelaşi zel cotropitor, în timp ce eu, abia am cutezat să arunc doar câteva priviri fugitive.

20 noiembrie 1973: L. îmi telefonează la birou spunându-mi că doreşte să mă vadă. Sunt de-acord: îi dau întâlnire la… ea acasă. După terminarea orelor de serviciu, în drum spre casă, mă întâlnesc cu ea. A crezut că vin la ea. Îi spun că mai întâi trebuie să trec pe acasă, apoi o vizitez la ea acasă. Îmi spune că m-aşteaptă. Deşi după-amiază aş avea mult de lucru la birou, voi trece totuşi pe la ea. La ora 18 sunt la ea. Discutăm, mai puţin încordaţi ca altădată, spre uimirea mea fiind mai degajaţi ca niciodată, amândoi. Convorbirea ne este întreruptă de apariţia, intempestivă, a lui Nelu şi Milica, prietenii noştri comuni. Se trece la palincă. Discuţiile continuă pe alte teme pestriţe. Deşi se bea palincă multă, convorbirea noastră rămâne destul de domoală cu vădite „sclipiri de inteligenţă” din partea tuturor. Deşi e vorba că Milica urmează a se mărita în curând cu Florin, aceasta îşi schimbă zilnic partenerii de promenadă şi de dans. L. îşi permite fel de fel de intimităţi cu Nelu, fapt care mă indispune. Continuăm degustarea ginarsului cel năprasnic (58 de grade!) Hârtiile împrăştiate pe biroul meu mă aşteaptă cam degeaba. Nu-mi prea place atmosfera de aici: de ce naiba am venit eu la ea?! În sfârşit, mă ridic, nimeni nu încercă să mă reţină, să mă susţină încă nu e cazul, deşi dacă aş mai rămâne… L. mă petrece până la poartă; o salut fără să mă întorc… Dau pe la birou doar pentru ca să adun hârtiile care m-au aşteptat zadarnic, de data asta. Îmi pare foarte rău pentru timpul pierdut aiurea la L. Mâine plec

la Târgu-Mureş, la Inspectoratul Silvic, pentru o problemă care practic nu mă priveşte; deci, încă o zi pierdută. Mai bine mergeam la dans decât la L. în aburii de alcool. Simpatica barmană m-a aşteptat degeaba în astă-seară.

21 noiembrie 1973: Am un şef de ocol deosebit de popular şi direct cu personalul; unii îl agreează, alţii îl evită. Din pricina a două zile pierdute cu alte îndeletniciri decât specificul muncii mele, lucrările personale au rămas mult în urmă. Pentru a recupera, va trebui să lucrez două-trei după-amiezi. În seara asta, găsesc uşa biroului închisă. Nu mai plec acasă, dau o raită prin staţiune. E cam pustietate. Şi e frig… Revin acasă. La întoarcere văd lumină la L. Îmi trece prin cap să o vizitez, dar mă răzgândesc: nu prea simt nimic faţă de această fată, nu mă atrage sentimental, de ce să-mi pierd timpul cu ea? Dar, trebuie să recunosc, mă atrage ca fizic. O vreme renunţasem la ea; însă cea care a dorit reînnodarea relaţiei a fost, desigur, ea. Să vedem…

23 noiembrie 1973: Din nou întâlnire cu L. Se pare că niciunul dintre noi nu prea ştim ce vrem. Aşa s-ar părea. În realitate, ea ştie tot aşa de bine ca şi mine care e scopul meu. Ne jucăm de-a şoarecele şi pisica!

25 noiembrie 1973: Frumoasa barmană continuă a mă învălui cu aceleaşi priviri ameţitoare, provocatoare. Vin la dans, aici, la acest bar, doar pentru plăcerea acestui joc – nu aş zice „nevinovat". Suntem teribili! Privirile ne sunt atât de grăitoare, totalmente convingătoare, încât nu ştiu ce mai aşteptăm. Ezităm, fiecare, să facem pasul decisiv. Dar ce aş putea face eu? E femeie măritată, riscul ei este enorm. Sunt atâtea fete, mă înham şi eu la ce e mai anevoios, mai plin de pericole şi neajunsuri. Ştiindu-i situaţia, a mai face paşi către ea îmi este aproape cu neputinţă. Şi totuşi privirile, aceste priviri năucitoare prea au prins rădăcini în sufletele noastre, ale amândurora. Oare unde vor duce ele în final?

3 decembrie 1973: Au fost câteva zile de muncă intensă la birou. Am scăpat. Voi avea zile mai lejere până în preajma datei de 20, ca de obicei. În zilele trecute am spart gheaţa în privinţa tăcerilor încrâncenate vizavi de barmană. Mi-am luat inima în dinţi şi am stat de vorbă cu ea, preţ de câteva minute, acolo, în faţa barului. Pe scurt: e de acord cu o întâlnire. Am fixat ziua, ora şi locul întâlnirii: Sângeorgiu de Pădure, în autogară. În fine, joi, ziua cu pricina, ora 17 şi câteva minute; iar eu sunt încă la Sovata! Nu am reuşit să plec cu autobuzul potrivit, aşa încât ajung la Sângeorgiu la ora 17,45. Aşa cum de altfel am presimţit, în autogară nici urmă de barmană. Este adevărat că şi întârzierea, de mai bine de patruzeci şi cinci de minute nu-mi era prea promiţătoare. M-am învârtit în preajma autogării, doar-doar va răsări de undeva; nimic… Pe la 18,20 m-am decis, resemnat, să mă reîntorc la Sovata, cu primul autobuz care va sosi. (Dacă ar fi aflat ai mei că am fost în Sângeorgiu fără să mă sinchisesc a-i vizita, cred că aş avut ce asculta o vreme!).

Ieri, duminică, seara mă înfiinţez cu tot avântul la dans. Şi pentru ca, în ochii barmanei, să par detaşat de cele petrecute, purced la dans cu o turistă. Am înfiripat un dialog… extins, încât rămân să dansez numai cu ea, la fel şi în pauze, tot nereuşind să finalizăm convorbirea. Ne înţelegem să ne vedem peste două zile pentru reluarea discuţiilor. În tot acest timp, barmana mi-a tot făcut semn să vin la bar, dar eu m-am făcut că nu o văd. Văzând-o agitată, supărată chiar, m-am gândit să vin la bar să văd ce are să-mi spună. Sub pretextul unei sete cumplite, închipuite, înfiripăm un dialog un dialog prelungit. Am aflat astfel că în joia cu pricina m-a aşteptat până la ora 17,30, după care a plecat continuându-şi drumul către sătucul ei natal. Convorbirea noastră a fost curmată de venirea unui prieten al meu. Când să reiau discuţia cu ea, culmea, în spatele meu a răsărit şi soţul ei! De unde, când!? Mă întorc repede cu spatele la ei şi, îndreptându-mă către amicul meu îi propun acestuia, abrupt, să plecăm de aici, din bar. Puţin mirat, acesta mă urmează supus. Afară, pe terasă, mă întâlnesc cu B. care m-a chemat să merg înapoi cu ea în sală. O refuz invocând o minciună. Înainte de a coborî treptele terasei, au apărut şi L. cu Florin şi cu Milica. M-am făcut că nu-i văd şi am plecat spre casă.

4 decembrie 1973: În seara aceasta s-a lăsat un ger năprasnic. Cu toate acestea nu mă pot abţine să nu fac o plimbare în aer curat. Repede însă îmi piere cheful: frigul e atât de siberian încât îmi taie răsuflarea. Mă grăbesc să intru undeva, la cald; şi unde să intru ca să-mi fie „cald şi bine" dacă nu la bar. Aici – pustietate! Uşa închisă, nimeni niciunde. Mă hotărăsc să merg la film. Aici voi merge, la întuneric, încercând a mă încălzi la un film sovietic. Filmul a fost scurt, dar nu lipsit de o anume satisfacţie din parte mea: aceea că povestea filmului se axează pe o relaţie discretă dintre un bărbat şi o femeie, mult asemănătoare situaţiei pe care o trăiesc eu cu barmana; în plus, izbitoarea asemănare a ochilor eroinei filmului cu cei ai barmanei m-a captat din capul locului, eu aşteptând deznodământul filmului ca pe un răspuns anticipat la delicata relaţie dintre mine şi obsesia mea. Culmea: filmul se termină cu un suspans: lasă spectatorul să adauge finalul pe care îl crede de cuviinţă! Oricum, filmul acesta nu se poate spune că este lipsit de un anume lirism, de o poezie aparte.

10 decembrie 1973: Seara – la dans, de la început până la ora închiderii. Mă înţeleg cu barmana ca după program să ne vedem într-un anumit loc, pe o alee mai puţin umblată. Suntem amândoi deosebit de punctuali; tăifăsuim. Mai mult ea este cea care îşi spune păsul, posibil simţindu-se obligată, moral, să-mi istorisească scene din viaţa lor familială. După mai bine de o oră de dialog, fiind şi frig, pe lângă faptul că e noapte, îmi propune să intrăm în

bar. Cad de-acord. Aici, fiind doar noi doi, într-o altă ambianţă, mai caldă, uităm de timp, uităm de locul în care ne aflăm şi, la un moment dat, de-afară se aude un zornăit de chei, apoi cheia răsucindu-se în broască. Uşa se deschide, persoana care a intrat, un bărbat, se îndreaptă către întrerupător şi aprinde lumina: este soţul ei! Vine către noi: îmi întinde mâna, apoi se prezintă.

Ei bine, a urmat un dialog paşnic, spre norocul meu. El, mai mult decât civilizat, mai întâi a purtat o scurtă discuţie cu a lui soţie. A continuat apoi cu mine; tot civilizat, paşnic şi destul de calm, fapt care mă mai linişteşte şi pe mine. În fine, la plecare vrea chiar să-mi ţină şi paltonul ca să-l pot îmbrăca! Refuz politicos…

Mă roagă ca mâine, între orele: 11-16 să-l vizitez la biroul lui. Nu-l refuz, dar în sinea mea mă gândesc că această vizită nu va avea loc. Laşitate, dorinţă de detaşare, nu ştiu, cert e că nu concep să mă mai întâlnesc cu el.

16 decembrie 1973: La dans chiar dacă voi mai merge – gata cu dialogul privirilor languroase! Înainte de amiază o văd pe barmană cu fiica ei urcând către staţiune. Vederea lor a constituit pentru mine un moment înduioşător. Îmi dau seama că dacă aş mai cuteza să atentez la liniştea acestei familii ar fi o faptă mai mult decât reprobabilă din partea mea.

Seara la… dans! Nu fără o oarecare jenă. În fond altundeva nici nu ai unde să mergi; doar aici, ori în careva crâşmă.

Ne privim de vreo câteva ori zâmbind…

La terminarea programului, în drumul meu spre casă mă întâlnesc cu soţul ei. Mai nou, vine să o ajute (!) să închidă, apoi o conduce acasă. Ne oprim, ne dăm mâna. Schimbăm câteva opinii. Printre altele, mi-a mărturisit că s-a hotărât să uite de incidentul întâmplat. Faptul acesta mă bucură – şi eu vreau să uit, numai că eu uit mai greu se pare. Ne continuăm apoi drumul: eu acasă, el la bar. Simt o dorinţă lăuntrică, bizar sentiment, de a întreprinde ceva bun, folositor pentru ei, ori pentru alţii.

Profesional: sunt foarte plictisit de activitatea pe care o fac – plan-normare. Trebuie să scap cumva de scaunul acesta! Dar oare cum? Ce ar trebui să fac?

21 decembrie 1973: Serile ies la plimbare. În zilele când e dans la bar, trec şi pe-acolo. Barmana, zâmbăreaţă, cu multă tristeţe totuşi în priviri, mult prea multă.

Eu, caut pe „cineva” şi nu reuşesc să o aflu. Cine o fi, şi, mai cu seamă, unde e?

„Memoria este jurnalul intim pe care îl purtăm mereu cu noi. ”
(O. Wilde)

1974

6 ianuarie 1974: Sfârşit şi început de an trecuţi aproape pe neobservate. Revelionul îl petrec acasă, la Sângeorgiu, lin, lejer împreună cu familia. În cea de-a doua zi a acestui an, aflu că bunica maternă suferă de o boală incurabilă şi că de câteva zile are dureri greu suportabile. De la ultima mea vizită au trecut mai bine de cinci săptămâni. Aşa că mă hotărăsc să o văd. O regăsesc într-o stare deplorabilă. Stăm alături de ea, neputincioşi, încremeniţi.

Nu pot uita nicicând, nicicum, ochii ei seci de atâtea lacrimi, ochi care exprimau nedumerire, chin, mult chin, durere. În urechi îmi răsună vaietele ei exprimând spaimă şi durere, implorare de ajutor…

9 ianuarie 1974: Datorită sedentarismului muncii mele, după-amiezile nu pot să stau acasă. Plec la plimbare, hai-hui, fără ţintă, prin staţiune. Frig fiind, adesea intru prin localuri, atât de multe şi dese fiind pe-aici, nu ai cum să le eviţi. Cheltui, ca atare, şi consum destul de mult prin aceste bombe. Apoi, ajuns acasă, de regulă târziu, mă culc, apoi mă scol mai obosit decât eram seara la culcare. Nici statul acasă nu e o soluţie: televizor nu am, cititul în camera destul de rece nu se poate săvârşi decât în pat, unde cel mai adesea adorm. Din pricina asta, nemaiputând adormi apoi noaptea. Am adus acasă o duzină de cărţi de specialitate, simt o sete, o trebuinţă de a le citi. Din păcate setea rămâne nepotolită de alte atracţii mai ispititoare. Aşa încât, cărţile de specialitate, dar şi cele beletristice, zac pe noptieră aşteptând degeaba ca eu să le mai parcurg cu interes, cu pasiune.

Încerc să reînnod legătura cu L., alta mai brează nefiind! Dacă mă atrage în vreun fel, aceasta doar atracţie trupească se numeşte. Remarc schimbările subite ale stărilor ei sufleteşti: ca vremea într-o zi de vară se schimbă şi dispoziţia ei. Din senină, trece abrupt la melancolie de îţi vine să plângi pe umărul ei gândind că poate astfel îi alungi norii. Şi, am observat adesea, starea aceasta a ei este molipsitoare! Aşa mi s-a întâmplat şi astăzi fiind într-un bar. După ce s-a „înnorat” soarele meu a apus şi el, eu m-am închis tăcând chitic. După o vreme, mirată de tăcerea mea adâncă, începe a mă chestiona despre ce mi se întâmplă. Dar tac cu înverşunare. Adevărul este că nu e nimic, doar că regret prezenţa mea aici, cu ea. În consecinţă, plătesc, îmi cer scuze de la ea, apoi părăsesc localul.

20 ianuarie 1974: Îmi fac câteva zile mai lejere, urmând ca de săptămâna care urmează să mă apuc zdravăn de lucru. Alaltăieri am participat la o vânătoare organizată de Ocol. Pe drumul nostru către locul de vânătoare o întâlnesc pe Diana (!). Colegii mei fac glume, spunându-mi să o invit şi pe ea, poate îmi va aduce noroc. Desigur ea vine doar până la poarta casei sale. Aici ne despărţim. După vânătoare, ne iese iarăşi în cale aceeaşi Diana. Îi reproşez că lipsa noastră de noroc se datorează absenţei sale la vânătoare. Zice că se întoarce la Sovata cu autobuzul cu care ne propunem să revenim şi noi. Cum până la sosirea mijlocului de transport mai e, intrăm la canton pentru a ne mai încălzi niţel. Peste cam o oră, ieşim de aici încălziţi bine şi veseli foc! În autobuz stau alături de Diana. Fireşte, gura nu-mi mai tace. Ea râde, e bine dispusă, este de acord cu orice afirm. Îi plasez şi ultima provocare: să ne vedem diseară la o cofetărie. Acceptă bucuroasă. Aşa încât petrecem împreună o minunată seară de iarnă; şi o parte din noapte! Diana cocotă?! Poftim zeiţă!

30 ianuarie 1974: Ore, multe, cu Diana. Dialoguri, îndărătnicii, fandoseli, aiureli…

Cu L. – timp pierdut. Mi se destăinuie într-un chip surprinzător de sincer, deschis. Apoi, îmi promite, într-un viitor apropiat, clipe de mari delicii! Apuca-voi oare?

Pe plan profesional: sunt năpădit de hârtii multe, inepte, prisoselnice.

„… Memorii?! Frunze uscate, moarte de cine ştie câţi ani, plutind pe o apă care curge fără de sfârşit, până ce totul intră în pământ, primitor a toate” (Demostene Botez, *Memorii*)

10 februarie 1974: Încep să ruginesc în postul acesta inconvenabil, de care nicicum nu pot scăpa. Mă gândesc, de multe ori, cât de mult am râvnit la o profesie pe care să o practic în aer liber, într-o totală libertate. Din această cauză am şi ales drept carieră ramura forestieră. Dar, în acele vremuri, şi ulterior în şcoală, aveam cu totul alte prejudecăţi despre această ramură de activitate. Ce fel de silvicultură e aceea în care ai parte doar de aerul îmbâcsit al unui birou, iar în loc de arbori, te împresoară numai hârtii tembele? Am să încerc să ajung pe teren şi să fac silvicultură aplicată.

Plimbările mele prin staţiune continuă. De cele mai multe ori până la ore târzii. Desigur, nu evit nici serile de dans de la bar. Remarc, retrase într-un colţ al sălii două localnice. Una dintre ele îmi pare mai răsărită, mai apetisantă. O invit la dans şi în timp ce o valsez, schimbăm câteva cuvinte. Pare destul de răsărită, ochioasă şi focoasă. În pauza orchestrei le tot văd şuşotind, aruncându-mi din când în când priviri fugare. La un moment dat le văd pregătindu-se de

plecare. Mă apropii de ele adresându-mă celei cu care am dansat: „Mai stați, nu-i încă așa de târziu, de ce plecați?!" Partenera mea de dans se uită întrebătoare la amica ei care imediat o și repede cu următoarele vorbe: „Vezi ușa? , ei, te rog, acasă!", după care amândouă ies valvârtej pe ușa întredeschisă. Rămân trăsnit de atitudinea însoțitoarei celei cu care am dansat, în fond amândouă având cam aceeași vârstă. Rămas cu buzele umflate, în fața ușii deschise, izbucnesc într-un râs forțat, râs care îmi mai descarcă nervii de încordarea provocată de atitudinea celor două băștinașe.

19 februarie 1974: Zile aride. Ziua toată mă aflu la birou printre hârțoage. Sosit acasă, de cele mai multe ori nu-mi mai arde de nimic. Ca să mă duc în stațiune este prea devreme; și nici nu aș avea unde merge, eventual la o cofetărie ori la un restaurant. Dar, aceste ținte nu-mi convin. Dansul continuă să-mi rămână principalul punct de atracție. Apoi, din când în când, câte un film. Pe barmană am scos-o din aria preocupărilor mele sentimentale, ceea ce, la drept vorbind, îmi pare bine, deoarece îmi aduce multă liniște. Pe plan profesional mă preocupă, obsesiv, găsirea unei modalități de a scăpa definitiv de birou. Realizarea acestei năzuințe, momentan îmi este peste putință. Pândesc o pensionare a vreunui coleg de pe teren, ori plecarea vreunuia dintre aceștia. Dar niciunul nu se clintește.

1 martie 1974: Duminica trecută mi-a rezervat o mare surpriză: după aproape trei ani, m-am reîntâlnit cu Elisabeta. Focul lăuntric care mă mistuise atât de intens până nu demult, iată că în pofida timpului care s-a scurs, încă nu s-a stins. Din contră, revederea a făcut să reizbucnească cu vâlvătăi. Simt față de ea aceleași senzații sublime ca și cu ani în urmă. Din discuția avută cu ea, cu prilejul acestei întâlniri, tot n-am reușit a mă dumiri de adevăratele ei sentimente față de mine – misterioasă ca-n totdeauna! Dar un lucru rămâne cert: pasiunea mea față de ea nu-i stinsă deloc! Cum să fac oare să reușesc să mi-o apropii? Cum oare?

5 martie 1974: Din nou revedere cu E. O aștept mult, prea mult, ea întârzie, nu mai vine… Totuși, într-un târziu, apare, însoțită de o amică a ei care tot timpul s-a ținut de noi, nelăsându-ne o clipă singuri (… nu-i mulțumesc!). Natural, de față cu aceasta nu mai pot fi așa cum aș fi dorit, cum mi-am propus de fapt ca să fiu. Mergem la un film, apoi la un local. E., ca și în alte dăți, și-acum s-a dovedit a fi foarte rece, distantă; și dacă am simțit totuși niscaiva căldură din partea ei, desigur aceasta s-a datorat doar faptului că, odinioară, am fost colegi de liceu și de clasă. Este foarte adevărat că E. are un aer distant înnăscut, foarte cunoscut mie. Această atitudine a ei este, în același timp, și un scut pentru făptura ei care atât de ispititoare fiind, dacă ar mai fi și receptivă la „asedii", ar fi copleșită de invadatori! Prea frumos ar fi dacă ea și-ar manifesta, măcar acum, atenție, interes și înțelegere față de sentimentele pe care i le nutresc de atâția ani.

O conduc acasă; ne însoțește și amica ei – doamne, până când?! Ajunși în apartamentul ei, suntem serviți cu un ceai. Ele sporovăiesc despre cosmetice, minute în șir; eu, ca să nu par a fi de prisos, mă prefac că sunt foarte absorbit de biblioteca ei. La un moment îmi vine ideea de a-i cere permisiunea gazdei ca pe fila de gardă a uneia dintre cărți să-i scriu un autograf. Este de-acord; aleg cartea, o deschid și-i scriu următoarea interogație… versificată:

E primăvară!, soarele topește gheața,
Dând drumul la izvoare, flori și cântec.
… E primăvară, iară, soare!
– Iubito, veni-vei tu oare?

Închid cartea, o așez la locul ei pe raft. Apoi, le părăsesc invocând un pretext născocit. Pe drum, am ciudatul sentiment cum că, după plecarea mea, ea ar fi scos fila respectivă din carte, rupând-o ostentativ în fața prietenei care i-a fost umbră, astăzi cel puțin. Nu m-aș mira să fi făcut ea gestul acesta…

8 martie 1974: Mă gândesc să găsesc o modalitate de a-i face o surpriză plăcută lui E. cu prilejul acestei zile. Sun un prieten din Târgu-Mureș și-l rog ca să cumpere un buchet deosebit de flori și apoi să-l ducă la E. Amicul cade de-cord. Ceva mai târziu mă recheamă la telefon și îmi spune că nu mai poate face acel serviciu, fiind acaparat de alte treburi de serviciu. Bun… O sun pe E., îi îndrug câteva urări șablon de Ziua femeii, după care îi propun o nouă revedere la Târgu-Mureș. Îi cer, totodată, să fie sinceră și să-mi spună dacă dorește să ne revedem. Îmi răspunde afirmativ. Această aprobare a ei denotă două posibile aspecte:

1. – fie că iarăși este nesinceră, deși am rugat-o ca să fie, măcar acum…

2. – fie că, deși ne cunoaștem de ani mulți, cu toate astea eu nu reușesc să-i cunosc adevăratele ei sentimente față de mine.

Care să fie, oare, varianta justă? Nu știu nici eu, nu știe nici ea, pun mâna în foc.

Seara, am bucuria unei agreabile cozerii cu bibliotecara din stațiune și cu o prietenă de-a ei, o mai veche cunoștință de-a mea. Acest taifas, cu cele două fete, mi-a mai diluat dorul de E.

18 aprilie 1974: La orizont, o nouă… cometă: I. O aventurieră, ivită din senin pe „jumătatea mea de boltă”! După mai multe dovezi de neseriozitate ale acesteia, convingându-mă, iar şi iar, că timpul acordat ei, pierdere de timp se cheamă, mă decid să-i scriu o scrisoare prin care să-mi justific atitudinea, poziţia. Iată răvaşul:

„Acum, când îmi dau seama că, într-adevăr, tot ce-a fost între noi s-a terminat, dă-mi voie să-ţi mulţumesc pentru cele câteva zile agreabile petrecute împreună, zile care mi-au fost plăcute datorită, mai cu seamă, unui anume farmec al tău. Dar totul a luat sfârşit în chip iremediabil. Niţel mă doare că trebuie să bat în retragere – aceasta fiind unica mea modalitate de a mă autoapăra. Sunt pe deplin convins că e mai bine aşa pentru amândoi, deopotrivă; mai cu seamă mă felicit pentru faptul de a fi avut tăria de caracter de a nu împinge lucrurile mai departe decât până la acea limită, sper onorabilă, pe care o ştii. Cu atât mai mult cu cât eu, de fapt, nu vedeam şi nu simţeam în a ta persoană decât femeia, eterna femeie, fără un ceva anume… năucitor! Îţi mulţumesc, încă o dată, pentru tot, şi te rog, iarăşi, să-mi ierţi copilăriile!”.

De curând am văzut-o într-un local cu un grup de „crocodili”. M-a zărit şi ea privindu-mă cu nepăsare (… câtă nepăsare!). Am optat să părăsesc localul, lăsând-o în compania mai sus amintiţilor.

26 aprilie 1974: Deşi mi-am propus ferm să nu mai trec pe la bar, cu toate acestea însă se pare că nu rezist ispitei; şi mă duc, mă tot duc!… Când am cu cine, dansez, când nu… ne mâncăm din ochi cu barmana! Doamne, ştiu, nu fac bine, dar… totul, absolut totul se petrece numai şi numai din priviri! Ştiu, Doamne, „jocul” e plin de riscuri, căci de-aici pornesc toate, de la ochi.

Mă tot zbat, până când oare, să înfăptuiesc o legătură trainică, serioasă cu E. Dar e mare distanţa dintre noi, aşa încât relaţia pe care mi-o doresc e dificil a se făuri. De cele mai multe ori însă, am sentimentul că, până la urmă nu distanţa e de vină, ci insuficienta mea maturitate şi nepăsarea ei totală faţă de toată această zdrobire a mea…

10 mai 1974: Cu trei zile în urmă ne-am despărţit de bunica maternă… Câtă durere, câtă disperare neputincioasă în ochii ei înainte de Marea trecere!… Chinurile ei au durat peste trei luni; dormea doar câteva minute, după care începea asaltul aprigelor dureri. Acum, se odihneşte lângă bunicul, în livada lor din Sângeorgiu de Pădure.

La orizontul meu sentimental apare o Tina. Dar scap „neîntinat”, deoarece făptura cea tandră şi mult ispititoare a ei urmează să plece, definitiv, în Germania Federală.

30 iunie 1974: Cu o săptămâna în urmă m-am întors de la Buşteni unde am participat la un curs de perfecţionare profesională. Durata cursului a fost de trei săptămâni, timp în care pe lângă preocupările profesionale, am beneficiat şi de excursii de studii pe Valea Prahovei, la Braşov, la Sâmbăta de Jos unde se află o mare pepinieră silvică. În acest răstimp, de trei săptămâni, o cunosc pe M., colega de la Ocolul Silvic Dumbrăveni (Sibiu). E o fiinţă deosebit de tandră, cu ochii dumnezeieşti de albaştrii, dar inhibant de reţinută. Încercat-am apropieri, timide, fireşte, dar răspunsurile ei s-au dovedit a fi deznădăjduitoare. Mai degrabă s-a manifestat mai deschis faţă de colegul meu Zoli, decât faţă de mine; ori mi s-a părut numai? La un moment dat, i-am mărturisit nuanţa sentimentelor mele faţă de ea. Mi-a confirmat că şi ale ei sunt similare!

De la despărţire şi până acum, am avut câteva convorbiri telefonice cu ea. Vreau să cred totuşi în sinceritatea ei, nedovedită încă.

3 august 1974: Eram încă în armată atunci când m-am decis, în mod deosebit de ferm, ca imediat după lăsarea la vatră să încep pregătirile pentru admiterea în învăţământul superior, la Facultatea de silvicultură. Hotărârea era foarte categorică şi, mi se părea pe-atunci, în armată, că mi s-a format o ambiţie cu care în mod cert voi răzbi. Sosit acasă, prima problemă totuşi era rezolvarea locului de muncă. Ceea ce s-a şi petrecut în vara anului 1973. Treptat-treptat activitatea profesională m-a absorbit, m-a abstras de o preocupare în plus: aceea de a relua studiul matematicii, botanicii, şi a le rumega din nou. Aşa încât socoteala din armată, iată, nu se potriveşte cu cea de la Sovata! Rămân cu acest nivel de pregătire profesională deocamdată, deşi sunt pe deplin convins că resemnarea mea de acum, îmi va fi o sursă de multe neplăceri, de insatisfacţii în viitorul apropiat. Dar, sper, să-mi revină ambiţia şi să purced la povara învăţământului superior, sacrificându-mi comoditatea şi plăcerile de-acum, tentante ce-i drept!

12 august 1974: O bronşită m-a ţinut aproape o săptămână la spital. A fost un bun prilej de a face reflecţii asupra vieţii, asupra fragilităţii ei, dar şi asupra frumuseţii ei simple, pe lângă care prea adeseori trecem indiferenţi. Sunt convins că un om sănătos (… or fi de-ăştia?!) nu va putea vedea nicicând existenţa sub toate aspectele ei frumoase; sau chiar dacă le vede, nu le poate aprecia la justa lor valoare; iată, prin urmare, un folos al suferinţei. Cel „prea”sănătos nu va putea preţui îndeajuns faptul că stă pe picioare, că poate respira aerul curat, că poate merge într-un parc, la un film, într-un cuvânt, nu va şti nicicând justa valoare a unor detalii simple ale existenţei, amănunte aparent banale, dar atât de pline de farmec, ele însele constituind izvoare nesecate de fericire şi încredere.

26 august 1974: Aflu, tardiv însă, că M., colega mea de breaslă de la Dumbrăveni, a fost în Sovata la data de 23 august! A stat o oră şi jumătate, după care, negăsindu-mă, a plecat. A avut adresa mea, numărul meu de telefon, cu toate astea vine fără să mă anunţe! În fond, ea a încercat să mă înştiinţeze printr-o scrisoare, prea târziu expediată însă, scrisoare pe care am primit-o abia azi, datorită zilei libere de 23. Nu pot pricepe de ce a placat aşa de repede, precum a şi venit, de fapt; susceptibilă cum o ştiu, nefiind aşteptată, mai apoi negăsindu-mă, probabil s-a înapoiat cu prima cursă. Regret…

12 septembrie, 1974: Efectiv invidiez viaţa liberă a personalului de teren. Deunăzi însă am trăit două zile în mijlocul acestor oameni. Mărturisesc că felul în care înţeleg aceştia să-şi trăiască libertatea, la început m-a bucurat, apoi m-a speriat, iar în final, m-a dezamăgit. Iată istoria acestor două zile petrecute prin codrii:

Împreună cu ing. F., coleg de birou cu mine, urcăm la munte în vederea executării unei lucrări de marcări de arbori, într-un codru de răşinoase dintr-o rezervaţie din Nirajul-Mic. Pornim din Sovata, cu un autobuz, dimineaţa la ivirea zorilor. Din staţia de autobuz, din C. Cetăţii, o luăm pe jos către staţia c.f.f. (cale ferată forestieră). De aici, ne continuăm drumul cu trenul forestier. Leneş, acesta urcă şerpuind încet pe valea îngustă, mergând aproape paralel cu pârâul Niraj. Alunecăm încet pe lângă parchete de exploatare terminate, altele aflate încă în lucru, şi pe lângă depozite de buşteni. Întâlnim în cale uriaşe furnicare fumegânde – bocşele de mangal – cu „furnici” harnice, negre, lucrând de zori în preajma „muşuroaielor” clădite, altele în curs de clădire. Convoiul de vagoane trece atât de aproape de aceştia încât le putem vedea feţele înnegrite de fum contrastând puternic cu albul ochilor şi al dinţilor. Locomotiva urcă încet, o încetineală devenită proverbială, scuipând fără încetare în spate granule foarte mărunte de zgură fierbinte. Îmi trag pălăria mai adânc pe cap şi ridic gulerul vestonului. Din când în când, locomotiva face mici manevre în urma cărora sunt cuplate alte vagoane cu răcoanţe, toate urmând a fi încărcate mai apoi cu buşteni de molid sau de fag. Pe tot parcursul drumului, oamenii întâlniţi în cale ne salută printr-o discretă înclinare a capului, însoţită de o vagă mişcare a buzelor. Trenuleţul, sleit parcă, se opreşte; grupul nostru: ing. F., eu, un pădurar şi-un brigadier, îşi continuă drumul, pe jos, despărţindu-ne de colegii noştri de la exploatare.

Urcăm un povârniş destul de abrupt, urmând o cărare mărginită de rugi de zmeur şi de mur, uşurate în bună parte de povara fructelor aromate. Pe alocuri mai găsim totuşi fructe necăzute, de zmeură sau mure, atât de îmbietoare, prin parfum şi culoare, încât nu ne putem abţine să nu ne oprim pentru a le culege. Între timp, urcăm pe panta foarte înclinată, năpădită de seminţiş de fag, carpen, sălcii, molid şi mesteacăn. Pădurarul ne anunţă că mai sunt circa trei sute de metri până la cabană. Suficient pentru ca ploaia care a început să ne ude bine. Ne iuţim paşii, şi-n curând iată ivindu-se acoperişul de şindrilă al cantonului. Păşim pragul cabanei zoriţi de ploaia năprasnică care se revarsă peste codrii de molid din preajmă. Din interiorul camerei ne izbeşte un miros acru de obiele şi brânză. Dar simţurile noastre olfactive ne sunt iute anihilate de „apa sfinţită” a Colţatului, un muncitor silvic, tipul omului de munte: vânjos şi beţiv. Privim afară; ploaia parcă s-a mai potolit, sub un molid singuratic al poienii, doi muncitori ne pregătesc prânzul la un foc care a scăpat de ploaia răcoroasă. Ne aflăm la peste 1200 de m; ploaia care tocmai a trecut, combinată cu altitudinea şi cu anotimpul, conferă ambianţei de afară o temperatură nu tocmai plăcută. Aşa că iute o zbughesc în odaie. După mâncare continuăm tot cu ginarsul care ni se serveşte fără încetare. Seara târziu ne culcăm învelindu-ne în pături suspecte, bănuială care peste noapte s-a adeverit. Muncitorii care ne oferă paturile se culcă fiecare pe un maldăr de fân, aşternut direct pe duşumea, semi-umed, însă plăcut mirositor, de altfel singurul miros plăcut în această cameră. (Doamne, şi când mă gândesc că la noapte se vor mai naşte şi alte… mirosuri!).

Dimineaţa, abia deschid ochii şi mă pomenesc cu păhărelul de palincă vârât sub nas. Simt că mi se întoarce stomacul pe dos. Refuz vehement, fapt care e privit cu nişte ochi nu tocmai buni.

Prânzul, gătit cu stângăcie de către muncitorii noştri, nu mă tentează deloc, încât dacă l-aş gusta numai, cred că aş da afară şi ce-am mâncat cu trei zile în urmă. Fandoselile mele sunt privite cu o vădită neplăcere de către amfitrioni, miraţi de nazurile mele de domnişor. Este incontestabil că în condiţiile date, munte, lipsă de confort şi de dotare corespunzătoare, nu te poţi aştepta la cine ştie ce delicii culinare sau confort de cazare. Însă, cu certitudine, dacă pădurarul ar fi mai bun gospodar, totul aici ar putea arăta altfel: cabană, împrejurimi, pădure; până şi mâncarea ar căpăta alt gust!

Plec de aici, mai devreme cu o zi. Am în suflet regretul de a fi cedat plăcerii de a mă fi delectat cu natura, celei de a gusta un pahar de palincă în plus.

15 septembrie 1974: Sfârşit de săptămână petrecut acasă, la părinţi. Deşi despărţirile cu ei sunt de scurtă durată, ca şi întâlnirile, de fapt, cu toate astea bucuria revederii este de fiecare dată sinceră şi covârşitoare. Strădaniile continue ale tatei pentru dobândirea celor necesare traiului, m-au impresionat dintotdeauna. Toate, desigur, sub atenta şi migăloasa supraveghere a mamei! Faptul de a fi băiatul unui harnic muncitor, cinstit şi serios, obişnuit să înfrunte greul, dintotdeauna a constituit pentru mine un motiv de reală mândrie. Poate că aceste cuvinte par a fi niţel afectate, dar sentimentul meu de respect şi de recunoştinţă, faţă de ambii mei părinţi, rămân sincere şi constante.

Mă înapoiez, la Sovata, cu trenul: în compartiment găsesc o domnişoară singură, modest îmbrăcată, cu o înfăţişare agreabilă. Intru în dialog cu ea. Îmi spune că a terminat şi ea liceul, cu trei ani după mine, tot la Sângeorgiu de Pădure. Îi dau adresa mea pentru ca atunci când va avea drum la Sovata să mă caute. Îmi promite că îi face plăcere propunerea mea de revedere. Coboară la Ghindari; o ajut să-şi ducă bagajele pe peron, apoi alerg înapoi în compartiment, în trenul deja în mişcare.

7 octombrie 1974: Mă pregătesc, cu mult sârg, pentru a o vizita pe M., la Dumbrăveni. Până la urmă tot avântul meu s-a dovedit a fi în van, ea invocând un motiv subtil de a se eschiva. Şi eu care începusem să-mi creez fel de fel de iluzii!

Cu câtă osârdie încerc să mă ataşez de o fiinţă feminină, dar toată râvna mea, îndeobşte, e în zadar.

14 octombrie 1974: Prea adesea sunt lezat în amorul propriu de către cele de care încerc a mă apropia pentru a înfiripa legături trainice de prietenie. Risipa de timp, în această direcţie, mi se pare puţin neliniştitoare. Va trebui să schimb câte ceva în privinţa acestei preocupări ale mele. În programul meu cotidian se instaurează tot mai mult monotonia. Ziua, la birou, seara – la bar, restaurant ori la cinema. Printre picături, din când în când, şi lecturi…

25 noiembrie 1974: În zilele trecute am rupt relaţia cu M.C. De data aceasta cu siguranţă definitiv. Este o fire cum nu se poate mai dificilă. A trecut ceva timp de la această ruptură: faptul nu mă mai afectează, deşi atunci, în zilele imediat următoare rupturii amiciţiei, am fost destul de cătrănit. Mi-a trecut. Merg mai departe.

O cunoştinţă apropiată, pe care am crezut-o demnă de încredere, a plecat cu aparatul meu de radio, un „Albatros", la ea acasă – undeva în sudul ţării! Gestul ei mă revoltă; o sun să-mi trimită aparatul înapoi, altfel voi face mare tărăboi, mare…

Îşi cere scuze – oare era cazul?! – şi-mi promite că în răstimp de o săptămână aparatul de radio va reintra în posesia mea. Zice că a trebuit să plece rapid, venind cineva după ea, neputându-mi anunţa plecarea ei grabnică. Să vedem dacă se ţine de cuvânt.

Între timp, o cunosc pe Mati, o simpatică din Sovata. Îi fac o vizită acasă unde sunt primit cu atâta fast încât mă simt mai mult decât flatat.

27 noiembrie 1974: Simt o puternică sete de lectură, sete de a cunoaşte, de a trăi intens satisfacţii spirituale, intelectuale. Se dă în mine o luptă între două tendinţe: de acumulări de cunoştinţe profesionale noi, apoi de satisfacţii estetice, spirituale, rezultate din lecturi beletristice. Ambele tentaţii se află la acelaşi nivel de dorinţe, aşa încât dacă citesc o zi numai beletristică, a doua zi am remuşcări, am senzaţia că mi-am ignorat specialitatea, pe care o iubesc atât de mult (nu biroul!), în favoarea dobândirii unor plăceri estetice. De fapt, această luptă între cele două tendinţe sau, mai bine zis, pasiuni, este lupta între minte şi suflet. Atât unul cât şi celălalt îşi cer dreptul la existenţă, în consecinţă îşi cer tainul de hrană. Amândoi sunt deosebit de egoişti: atunci când îl nutresc pe unul, se răzvrăteşte celălalt. De aceea, de foarte multe ori nu citesc nici pentru minte, nici pentru suflet… Dar îmi dau foarte bine seama că soluţia va fi ca amândoi, atât mintea cât şi sufletul să fie, deopotrivă satisfăcuţi. Şi asta pentru ca şi eu, la rândul meu, să pot să mă simt satisfăcut.

5 decembrie 1974: Reprimesc, între timp, aparatul de radio în modul cel mai simplu posibil; m-am alarmat degeaba.

Încerc să mă abţin de la băutură, simt că aceasta nu-mi face bine. Fapt e că nu prea reuşesc!… Un coleg de birou, mai în vârstă decât mine cu zece ani, are ambiţia de a se pregăti pentru admiterea în învăţământul superior, muncă în care vrea să mă antreneze şi pe mine; el fiind de limbă maghiară s-a gândit să-l ajut în înţelegerea unor noţiuni la anumite materii pretinse la examen. Îi admir ambiţia şi, deşi sunt avantajat într-adevăr în multe privinţe în eventualitatea unei încercări, cu toate acestea eu mă simt cu mult inferior lui, ca tenacitate, ca ambiţie.

15 decembrie 1974: Constat o oarecare incoerenţă în unele discuţii pe care le port, în momentele mele de înflăcărare, sub imperiul unei stări emotive.

Aseară, fiind la părinţi, la Sângeorgiu, atât de puternic a fost imboldul de a mă întoarce la Sovata încât, deşi sâmbătă fiind, m-am reîntors doar după câteva ore de şedere cu părinţii. Ajuns la Sovata, petrec toată noaptea la un bal cu o muzică insuportabilă. Am dansat, câteva dansuri cu I., o cunoştinţă mai veche. La plecare, o conduc acasă. Întârzii cam o oră la ea, după care, obosiţi fiind amândoi, ne luăm la revedere. E o fiinţă agreabilă, şi apetisantă!, această I.

23 decembrie 1974: Sunt foarte influenţabil în gusturi, în păreri, în decizii, în ciuda convingerilor mele profunde la care, în astfel de împrejurări, renunţ din cale afară de uşor, chiar dacă argumentele celui care vine cu ele nu sunt întotdeauna juste, bine întemeiate. Sunt, aşadar, un caracter slab, moale.

„Amintirile sunt ca mătăniile călugărilor. Când le înşiri pe degete, deşi sunt toate la fel, fiecare are legenda ei personală. ”
(T. Muşatescu)

1975

5 ianuarie 1975: Revelion petrecut acasă, la Sângeorgiu, cu părinţii. Tata a suferit un accident de muncă care îl ţine în pat de mai bine de o săptămână; esenţial este că nu e nimic grav, că se întremează rapid.

Am intrat, iată, vijelios în noul an, scurgându-se deja cinci zile, aproape pe neobservate.

Sovata, în aceste zile, nu are oaspeţi decât pe elevii aflaţi în vacanţă; şi ei încă doar câteva zile. Deşi oriunde te duci, dai de ei, de aceşti prichindei, totuşi Sovata la această dată este foarte pustie.

20 ianuarie 1975: Sunt un veşnic neîmpăcat în privinţa modului în care îmi petrec timpul: şi cel de serviciu, dar, mai cu seamă, cel liber. La birou, claie peste grămadă, pe lângă sedentarism şi muncă anostă de hârţogar, mai am şi neşansa de a inspira fumul rezultat din arderea a circa treizeci şi cinci de ţigări, în răstimp de opt ore, de către colegul F., un fumător înrăit. Aşa încât, după-amiezile, prefer să mă plimb în staţiune, printre lacuri; plimbare care şi ea se termină, în final, cu inhalarea tot de aer viciat, de data aceasta însă de prin restaurante sau cofetării. Frecventarea barului, cu programul de dans în câte patru zile pe săptămână, a devenit deja pentru mine un nărav. În fond, destul de puţine alte tentaţii există în prezent în staţiune.

02 februarie1975: Alerg cu îndârjire căutând-o pe Cosânzeana! Atunci când mi se pare că am găsit-o şi încep a mă bucura că, în sfârşit, iată, ea există, ca un făcut, totul se năruie din te miri ce pricini de la mine provenite, sau de la ea. Cu cât o caut mai mult, cu atât îmi pare mai grea găsirea acesteia…

Şi totuşi caut în continuare: cu avânt, cu încrâncenare şi nerăbdare.

23 februarie 1975: Mă stăpâneşte o stare de nemulţumire totală faţă de tot ceea ce mă împresoară. Pe plan profesional, deşi nu mă încântă ceea ce fac, cu toate astea nu pot să mă plâng că mi-ar fi greu. Îndrăznesc să visez că voi putea, cât de curând, să practic o altă latură a meseriei actuale. Pentru a-mi putea atinge acest scop, studiez cu o deosebită sete de cunoaştere tot soiul de cărţi de specialitate. Prea puţinele şanse de a-mi putea atinge ţelul mă dezarmează, încât devin inconsecvent în urmărirea atingerii năzuinţei. Totuşi, simt că îmi place nespus de mult latura practică a activităţii silvice: silvicultura aplicată, munca de teren. Încă nu mi-am adunat suficient curaj ca să mă duc să mărturisesc superiorilor mei doleanţa mea. Mi-e teamă să nu fiu considerat instabil, după ce cu chiu cu vai am dobândit şi funcţia în care activez în prezent. Adevărul este că îmi propun să dau mai mult profesional decât mi se întâmplă în prezent.

Pe tărâm sentimental: stau chiar mai prost decât pe plan profesional! Insatisfacţiile, pe acest plan, sunt cu ghiotura. Ocazii aş avea destule, nu am însă condiţii.

12 martie 1975: Zile agreabile în compania lui T.

9 aprilie 1975: Nimic nou; opt ore de serviciu, după-amiezile trândăvite, ucise, pierdute – păcat.

9 mai 1975: Reiau o veche prietenie cu Zs. I., o fiinţă plăcută, dinamică…

Pe plan profesional se întâmplă o tot mai mare accentuare a birocraţiei, care şi până acum era mai mult decât suficientă. Aceste adăugiri birocratice survin ca urmare a majorării retribuţiei după calitatea şi cantitatea muncii.

24 iunie 1975: Timidităţile şi naivităţile mele, de care mă credeam scăpat, iată că persistă, fiind adânc înrădăcinate, se vede, în felul meu de a fi.

O cunosc pe Ed.

21 iulie 1975: Amorul meu propriu este grav rănit de către A., fiinţa căreia i-am acordat prea multă încredere, dezvăluindu-mi prea mult sufletul tocmai în momentul în care nu ar fi trebuit, şi taman persoanei căreia nu trebuia; aşadar, momentul şi ţinta au fost totalmente ratate. Şi toate acestea într-o vreme în care am crezut, cu deplină convingere, că este oportun să procedez ca atare.

23 septembrie 1975: Timpul se scurge cu o repeziciune uimitoare. Totul este o succesiune de aventuri intime şi de insatisfacţii profesionale sistematice. La începutul lunii acesteia am părăsit gazda pentru a mă muta într-una din vilele I.B.C.-ului (vila 15: Luiza). Avantajele acestei schimbări: mă aflu în inima staţiunii, independenţa mea este

totală, mă hrănesc, pe bază de cartelă ieftină, la cantinele staţiunii, la oricare dintre ele. Mă gândesc să-mi schimb modul de viaţă lăsând baltă viaţa de celibat. Dar – nimic la orizont! Peste cinci zile împlinesc 25 de ani: un sfert de veac!

23 octombrie 1975: Ore de somn puţine, alergătură exagerat de multă. Prea aproape m-am mutat de butoiul cu miere!

2 decembrie 1975: Incident amoros. O prietenă a prietenei mele, ambele aflate la tratament, la Sovata, este divulgată soţului. Am motive serioase de nelinişti. Discuţii dure pe care le-am avut cu soţul cel înşelat mă împing şi mai mult într-o neagră amăreală. Într-un târziu, soţul lezat îşi recuperează, cu greu, consoarta din combinaţia ivită, soţia nevrând să-l însoţească decât condiţionat: anume, doar dacă acesta îi promite o schimbare de comportament aşa cum ea îşi doreşte. El acceptă. Cuplul pleacă. Eu respir uşurat…

Programul meu liber derulează conform vechilor preocupări. Incontestabil, prea fac risipă de bani, de timp şi de energie, preţioase toate.

„Obiecte abandonate în camerele cu unghere umede: canapelele cu arcuri frânte de amoruri domestice, tihnite, postprandiale, dulapurile de bucătărie ticsite cu vrafuri porţelanoase de farfurii cu floricele albastre pe marginile largi, cu furculiţe cu dinţii cariaţi de rugină, cu căni fără apă, puse echivoc cu fundul în sus, având toartele ciuntite, cu mari polonice seci, cu calupuri de drojdie uscată şi cu solniţe solitare, tânjind după tulburătoarele cristale de sare…"

(Emil Brumaru).

1976

2 ianuarie 1976: Ultimele ceasuri, ale anului care a trecut, le petrec şi de astă dată în sânul familiei, acasă, la Sângeorgiu de Pădure. După miezul nopţii, la propunerea surorii mele, vizitez grupul în care îşi petrece ea Revelionul. Atmosfera de aici fiind destul rece, după câteva dansuri şi o scurtă conversaţie cu Emil, militar în termen, mă retrag invocând gazdelor o minciună cam străvezie.

În după-amiaza aceasta fac cale întoarsă la Sovata. Este o zi închisă, rece, cu o ploaie măruntă care nu mai vrea să înceteze, topind astfel puţina zăpadă rămasă. Stau în cameră şi nu ştiu ce să fac…

27 ianuarie 1976: Este, fără doar şi poate, necesar şi util a mă potoli de excesele modului meu de trai libertin, acesta neputându-mi aduce nimic bun, nimic sănătos.

Zăpada căzută este copleşitoare: stratul de omăt a ajuns la peste 1,3 m grosime. Peisajul este cu adevărat hibernal, cu un pitoresc aparte. Lume puţină în staţiune. Ca preocupare pentru timpul meu liber am ales, în ultima vreme, cinematograful. Mai nou, pentru ca să-şi facă planul, se proiectează două filme: primul plictisitor, iar cel de-al doilea, disperant.

Trăiesc o săptămână de tandreţe alături de M. şi fiica ei Amelia. Apoi, le abandonez, fără un motiv anume (!).

16 februarie 1976: Nepotolindu-mă, culeg ponoasele. Trist.

Filmul „Iubiri trecătoare", protagonist, Gheorghe Motoi. Filmul este o vie chemare înapoi la locul de baştină, a tuturor înstrăinaţilor de meleagurile natale.

24 martie 1976: O iarnă care se dă foarte greu bătută. Este, iată, sfârşitul lunii martie şi zăpada mai persistă în locurile neînsorite, în straturi destul de groase. Temperatura aerului este, şi ea, cu foarte puţine grade de o parte sau de alta a lui zero.

Ieri, la Tg.-Mureş, m-am întâlnit cu O. Aşteaptă evenimentul în luna iunie.

În altă ordine de idei, nu mă pot făli decât cu vechile şi banalele mele îndeletniciri…

21 mai 1976: Temeri serioase, bucurii efemere, superficiale.

Săptămâna trecută m-am mutat de la vila „Luiza", la sediul de Ocol, într-o cameră de lângă arhivă; aici, pentru ca să pot avea acces separat, sunt nevoit să sparg un zid zdravăn din cărămidă. Am lucrat o noapte întreagă pentru a realiza deschiderea necesară înfiinţării unei uşi. Din pricina prafului molozului, mustaţa mea a devenit albă ca la un moş. Aici, în acest sălaş, nu va mai trebui să plătesc chirie şi voi putea dormi la… locul de muncă!

16 iunie 1976: Doresc a mă cuminţi! Ispitele însă sunt mari, foarte mari…

Sâmbăta care urmează va avea loc, la Gurghiu, întâlnirea cu colegii de clasă, după cinci ani de la absolvirea şcolii tehnice.

De câteva zile s-a reîntors colegul nostru F. D. din penitenţă.

15 iulie 1976: Neastâmpăr şi, fireşte, păţanii cu ponoase. Urmate, din păcate, de atitudini laşe.

25 iulie 1976: Transcriu o ilustrată către o cunoscută din Moldova-Nouă.

„Iubită doamnă,

Consider că eşti foarte necruţătoare atunci când mă supui la eforturi peste puterile mele: anume să-ţi scriu după o convorbire telefonică recentă, mai lungă decât diagonala Moldova-Nouă… Sovata. Convorbire care, prin durata-i neobişnuită, a exasperat, prin lungime şi conţinut, întreaga armată de centraliste, de pe traseul pomenit. Culmea, nici n-am terminat bine dialogul că tu îţi manifeşti dorinţa de a-ţi scrie, dându-mi chiar termen! Tare trebuie că te simţi singură, abandonată, a nimănui. În consecinţă, soluţia nu va fi răvaşul, ci poate revenirea ta pe aceste meleaguri. Eu voi fi aici, aşteptându-te!

M. "

3 august 1976: Aceleaşi preocupări monotone, obsesive. Gata, e de-ajuns!

5 septembrie 1976: Alte experienţe… F. M. în trecere prin Sovata. La un moment dat chiar mă gândesc să zic „stop joc" şi să mă opresc la ea. Pripăşită la mine, nu-mi plac la ea anumite manifestări să le zicem domiciliare. Atunci când, discret, îi reproşez, îmi spune că nu a ştiut. Dar nu poate să mă întrebe, doar sunt de faţă?! Oricum, unele dintre apucăturile ei nici nu trebuie altfel văzute decât ca fiind tare ale „celor şapte ani"! Păcat.

26 septembrie 1976: Lectura, vechea-mi pasiune, a trecut pe loc secundar; şi asta cam de multă vreme. Va trebui să-mi fac ordine în viaţa mea, să stabilesc priorităţi, ierarhii.

4 octombrie 1976: Viaţa mea derulează în acelaşi mod, deşi am încercat să-mi impun un alt mod de trai.

23 octombrie 1976: În timpul concediului de odihnă, pe care îl petrec acasă, la Sângeorgiu de Pădure, mă îmbolnăvesc subit, de ce oare?! , apoi zac vreo trei zile. Abia întremat, simt nevoia de a reveni la Sovata. Ceea ce am şi făcut cu câteva ore înainte. Frigul camerei, pustietatea din preajmă, aproape că mă fac a mă întoarce din nou, cu trenul de noapte, la Sângeorgiu. Dau totuşi o raită prin staţiune. E frig, bate un vânt tăios, lume puţină pe stradă. Mă întorc acasă, aici, în loc să mă dezbrac, mă îmbrac, ca de schi, culcându-mă apoi în camera şi în patul mai mult decât reci. De ce oare nu am aprins focul în sobă decât să mă preumblu hai-hui prin staţiunea pustie? În pat, mă gândesc la cele două scrisori găsite, vârâte pe sub uşă. Într-una din ele, o amică a lui M. F. îmi aduce la cunoştinţă că aceasta a suferit un grav accident de circulaţie în urma căruia a avut o leziune internă. Va trebui să-i scriu.

24 octombrie 1976: După două încercări eşuate, renunţ la a-i mai scrie lui M. F. Deşi sincer mă doare durerea ei, am impresia acum că i-am nutrit nişte sentimente goale. Deşi am fost rugat de prietena ei, nu-i mai pot scrie; cu toate că ea s-ar bucura pentru scrisoarea mea, cu atât mai mult cu cât încă se mai află internată la spital. Transcriu însă dintr-o ciornă a unei scrisori neexpediate: „… Îmi pomeneai, într-una din scrisorile tale, de o asemănare a firilor noastre; nu ştiu până unde putem spune că temperamental ne asemănăm, însă cu certitudine amândoi suntem firi mai mult decât închise. Din această pricină, ne este greu a ne exprima trăirea, simţirea. Să ne lipsească, oare, curajul de a ne exterioriza ceea ce simţim mai profund, mai sincer şi mai pur? ".

25 octombrie 1976: I-am scris totuşi lui M. Transcriu aceste câteva rânduri aici: „E toamnă, frig… şi soarta, prea adeseori, crudă, neîndurătoare. Veni-va, însă, vara şi clipele de restrişte vor fi departe, rămase în urmă. Vom zburda în soare, în natura inundată de lumină şi de verde, alături de căprioare şi cerbi, şi vom simţi în fiinţele noastre graţia şi puterea acestora, deopotrivă.

Ne vom răcori în apa limpezilor izvoare – şi le vom împrumuta prospeţimea, puritatea; vom alerga apoi mai departe, râzând laolaltă cu soarele cald, mângâietor.

Îţi doresc o grabnică şi totală însănătoşire.

M. "

14 noiembrie 1976: M. F. este externată, dar se plânge că nu se simte bine. Am impresia că, după cele câteva convorbiri telefonice, din ultima săptămână, ea crede că eu sunt topit după ea! Adevărul este că la mijloc e mai mult compasiune decât pasiune! Va trebui să o determin să priceapă şi ea. În acest sens, de o săptămână şi mai bine, am renunţat la convorbiri telefonice cu ea; tăcerea ei este precum o confirmare a faptului că am fost priceput.

Impulsul sub a cărui teroare trăiesc e ca foamea, e ca setea; nu am puterea de a mă putea opune, ca atare, vieţuiesc sub dulcea-i povară.

15 noiembrie 1976: Poveri, griji, nevoi – adică însăşi viaţa. Mă gândesc ce bine ar fi să nu le am, dar atunci aş mai fi oare?! Prin urmare supravieţuiesc, mă lupt: cu mine, cu ispitele, cu poverile dulci, amare…

29 noiembrie 1976: De câteva luni sunt în amiciţie cu ing. M. Simion: mă simt terfelit de modul său de a se manifesta, de a se impune, de a-şi dovedi superioritatea. Altfel, îmi face bine compania lui – mă scoate dintr-un soi de letargie, mă mobilizează.

12 decembrie 1976: O stare de resemnare, de rău augur, pune stăpânire pe mine. Faptul acesta se reflectă, negativ, şi în activitatea mea profesională. Astăzi la vânătoare: cad victime cinci ciute. Doresc să revin, cu descrierea acestei vânători, cu prilejul altei consemnări…

„Ce rostim nu seamănă întotdeauna cu noi înşine. ”
(Borges)

1977

30 ianuarie 1977: Încă un ghenar spre sfârşite. Vremea este mai mult decât primăvăratică. Azi, pe la prânz, ne surprind tunetele puternice ca în plină vară. Staţiunea arată jalnic din cauza săpăturilor care se efectuează pentru introducerea unor noi conducte: de apă şi canalizare. Din această pricină, oriunde te duci, de noroaie nu ai scăpare. Şi tună, şi plouă mereu…

Ca noutate, adusă de anul pe care l-am început, este de consemnat: peste două zile părăsesc biroul, urmând a mă dedica, în sfârşit, muncii de teren. Am fost reîncadrat în funcţia de „şef de district silvic”, spre marea mea bucurie! Sunt convins că va fi incomparabil mai bine, mai plăcut, şi mai sănătos, decât în munca de conţopist.

10 martie 1977: Puternic seism la data de 4 martie a. c., la ora 21,25… Urmările sunt catastrofale, îndeosebi la Bucureşti, Zimnicea, Ploieşti, Craiova…

De la postul de radio „Europa liberă” aflu că în acest cataclism au pierit, printre alţii: Toma Caragiu, Mihai Gafiţa, Al. Ivasiuc, Doina Badea… Este foarte trist pentru toată lumea, însă e sfâşietor pentru cei rămaşi fără mamă, fără tată, soră, frate sau soţ, soţie… pentru cei rămaşi fără casă, ori rămaşi vii, dar cu mari invalidităţi.

Activez pe teren, ca şef de district silvic, cu începere de la 1 februarie – muncă pe care mi-o doream de atâţia ani de zile. Această muncă, iată, îmi aduce satisfacţii mari: libertate, bucuria aplicării cunoştinţelor acumulate la şcoală, plăcerea de a trăi liber, frumos şi sănătos, în Natură şi pentru Natură!

17aprilie 1977: Îmi este foarte greu să scriu despre mine devreme ce ţinta a tot ceea ce fac este să uit de mine! Cred că dacă rămâneam la birou, o luam razna: nu aş mai fi rezistat mult. Am, prin urmare, marea şansă de a fi pe teren, beneficiind de un cu totul alt program de activitate decât la birou. Captivat de frumuseţile seducătoare ale plaiurilor Carpaţilor Orientali, îmi tresaltă inima de bucurie. Am parte de un grup de pădurari destoinici, mai în vârstă decât mine, oameni în care am deplină încredere. Colaborarea cu ei este deplină, la rândul lor şi ei având încredere în mine, recurgând la ajutorul meu în orice decizie a lor mai importantă.

4 iunie 1977: Zile foarte friguroase pentru începutul acesta de cireşar. Nelinişti, de tot soiul, continuă să mă copleşească. Pe plan profesional, este oportun să mă preocup mai mult de ceea ce se întâmplă prin cantoane, chiar dacă am, precum am specificat, oameni de nădejde, pădurari destoinici, în vârstă şi serioşi.

18 iunie 1977: Ieri, cu prilejul unui control efectuat la mai multe stâne, împreună cu alţi doi pădurari ai mei, unul dintre ei, amestecând ţuica cu vinul, la care s-a mai adăugat şi oboseala a vreo cincisprezece kilometri de mers pe jos, a răbufnit urât de tot atunci când l-am trimis să verifice un anumit loc unde mi s-a părut că cineva taie lemne în mod ilegal. Având asupra noastră şi armele de serviciu, am optat să las problema de izbelişte, amânând discuţia cu el pentru mâine.

19 iunie 1977: Am terminat de citit excepţionala carte autobiografică a lui Anthony Quinn: Lupta cu îngerul. Lectura acestei cărţi a fost captivantă, filă după filă conturându-se tot mai limpede sufletul, aleasa sensibilitate a autorului, un actor celebru bântuit la tot pasul de intemperiile vieţii. Nu-mi aduc aminte să fi plâns la citirea vreunei cărţi; în schimb, în această carte ajungând la secvenţa cu strugurii (pag. 150-151), am fost mişcat până la lacrimi. Pentru lacrimile liniştitoare vărsate pe filele acestei cărţi, veşnică iubire lui Tony şi un dram de recunoştinţă traducătorului.

O ciornă a unei scrisori, găsită printre filele unei cărţi, scrisoare neexpediată, concepută în anotimpul când explodau mugurii, destinată unei distinse doamne:

„Stimată doamnă…,

Conştient fiind de efemeritatea relaţiei, naivei relaţii, care a existat între noi, în timpul şederii tale la Sovata, apoi, furat fiind şi de preocupări majore, am săvârşit, iată, ireparabila greşeală de a te ignora (… tu chiar de mă vei ierta, eu mă voi autocondamna pentru acest nesăbuit act de nedelicateţe).

… Peste firavele noastre sentimente, abia înfiripate, atunci, în august, am lăsat, în chip voit, să se aştearnă praful sfârşitului de vară, apoi pastelatele frunze ale toamnei, amestecate cu recile ei ploi; am lăsat, mai apoi, şi iarna să le acopere cu mantia-i imaculată, monotonă, gingaşele flori nevinovate abia ivite.

Şi, iată, acum în prag de primăvară, de sub zdrenţele mantiei albe răsare, reînvie, plină de candoare şi prospeţime, floarea noastră uitată, ignorată.

… Această floare pe care, de ziua Ta, m-am gândit să ţi-o dăruiesc.

M. ”

27 iulie 1977: Cu aproximativ două săptămâni în urmă, am cunoscut o domnişoară, ulterior am aflat că este doamnă, divorţată, cu un copil, o fetiţă.

Gingăşia, cochetăria, modestia şi, nu în ultimul rând, frumuseţea ei – toate acestea m-au determinat să-i nutresc sentimente tandre, sincere, alese. Are o soră geamănă, măritată, aici în Sovata. Ieri am fost invitatul lor. Seara m-au reţinut la cină. Apropierea, căldura şi sinceritatea manifestate faţă de mine, m-au cucerit, ataşându-mă şi mai mult de I. Am senzaţia că ţin foarte mult la această fiinţă.

24 august 1977: Idila mea cu I. trece printr-un impas: ea fiind deja cu experienţa unui mariaj ratat, năzuieşte, e firesc, către ţeluri care mie, acum, mi se par prea sobre şi încătuşătoare. Oricum, păstrăm prietenia…

24 august -21 septembrie 1977: Pe data de 26 august, am avut ghinionul de a păţi o desprindere de ligament scapular (la umărul drept). Incidentul s-a soldat cu un concediu medical de o lună. Concediul mi l-am petrecut acasă, la părinţi. Am citit foarte mult în acest răstimp, fără cărţi această perioadă mi-ar fi fost teribil de anostă.

22 septembrie 1977: Având mâna dreaptă indisponibilă, aproape o lună, însemnările în acest caiet au fost sistate. Braţul mi-a fost imobilizat, în tot acest răstimp, fapt care a adus cu sine o sumă de neplăceri: neputinţa de a dormi, în primele nopţi, apoi, de a mă îmbrăca, dea mânca şi altele… Nici acum nu sunt vindecat, dar cel puţin am avantajul de a fi nebandajat.

Fiind în plin sezon de vânătoare, boncănit, deşi trebuia să trec pe la cantoane, de o lună nu am fost printre băieţii mei, am hotărât totuşi ca mai înainte de a reîncepe munca la district, să vin la munte, la Ropo (1200 m), pentru a asista la ceremonialul nupţial al cerbilor. Aşadar, de ieri sunt la cabana Ropo, singur în toată sihăstria pădurilor de molid. Prefer această cabană pentru poziţia sa, împresurată fiind din toate părţile de molizi falnici, în apropierea cabanei fiind şi izvorul cu acelaşi nume: Ropo; susurul acestuia auzindu-se foarte bine şi în cabană – un deliciu, mai cu seamă într-o noapte liniştită, cu luna în geam şi cu acest murmur al izvorului cu apa de cleştar năvălind din pământ. Această cabană mă mai atrage pentru faptul că are ceva de sihastru, asemenea unui ascet retras departe de zarva deşartă a lumii. Aici poţi fi cu adevărat doar cu tine însuţi şi cu vieţuitoarele pădurii. În noaptea asta voi dormi la cabana Cap Sebeş situată la poalele vârfului Seaca (1777 m). Mă însoţeşte, pe drumul către cabană, colegul meu, maistrul de vânătoare, B. Eugen. Ne deplasăm în linişte, având grijă să nu ne facem simţiţi de cerbii care la această oră încep a se aduna pentru boncănit. Ajunşi la cabana Cap Sebeş, ne tragem niţel sufletul, pe terasa acesteia, apoi lăsându-ne obiectele prisoselnice în dormitor, ne îndreptăm către vârful Seaca, urcând pe poteca de vânătoare care porneşte din spatele cabanei. E înnorat şi e răcoare. Urcăm încet poteca nu prea abruptă care duce către vârf, colegul în faţă, eu mai în spate. Din când în când ne oprim pentru a asculta chemarea cerbului cuprins de focul dragostei. Arareori se aude câte un boncănit slab de sus, de pe platou. Norii devin mai negrii, apoi începe să cearnă o ploaie măruntă şi rece. Noi ne continuăm drumul. La vreo 60 de metri înaintea noastră, la apariţia noastră, un grup de trei ciute o zbughesc înnebunite prin pădurea bătrână de molid. Câteva salturi agile şi parcă nici n-au fost pe aici. Urcăm tot mai sus, către vârf, îndreptându-ne către stâncile Capului Sebeş. Trecem prin câteva poieni care ar fi trebuit să răsune de boncănit, dar ele sunt pustii.

Începe să se lase întunericul, fiind şi foarte înnorat. Ne hotărâm să facem cale întoarsă, coborând către cabană. Colegul, în pragul pensionării, ştiutor de multe secrete din viaţa pădurii şi a vieţuitoarele sale, îmi povesteşte, în surdină, despre întâmplări de vânătoare de altădată, cu şefi de state şi miniştri care s-au perindat pe aici, pe aceste plaiuri. Disting şi câteva exagerări în aceste istorisiri, mai cu seamă la capitolul „relaţiile cu şefii cei mari”. Cunosc omul şi ştiu că aceste denaturări, ale povestitorului, fac parte din însuşi omul B. Eugen; însă, cu siguranţă poveştile sale au şi mult adevăr: a dat mâna cu mulţi oameni de vază – politicieni, oameni de cultură şi artă, oameni de ştiinţă.

S-a întunecat de-a binelea, dar cabana încă nu se vede. Cert e că nu mai e mult până să ajungem.

… Iată-ne ajunşi. Intraţi în cabană, încropim un foc din lemnele de molid uscate de sub sobă. Apoi punem apă de izvor, de la obârşia pârâului Sebeş, pentru un ceai de afine; avem unt, roşii, ardei, brânză. Mâncăm cu poftă, ne bem ceaiul, după care ne culcăm. O vreme mai povestim, până când furaţi de somn ne cufundăm fiecare în visele noastre. Afară, printre molizi, şuieră năprasnic vântul. Dimineaţa, la ora 5, ne îndreptăm înspre vârful Cencio (1450 m). Întunericul, dublat de o ceaţă groasă, este risipit, doar cât să vedem unde călcăm, cu ajutorul unei lanterne de buzunar, de către înainte-mergătorul Eugen. În plus, este şi foarte frig: în noaptea care a trecut a căzut şi bruma – semn că cerbul îşi va iuţi boncănitul, grăbindu-se să-şi finalizeze ceremonialul nupţial. Încet-încet, întunericul se retrage prin cine ştie ce cotloane. Privesc pălăria lui Eugen: parcă ar fi din argint, atât de brumată e… Vânătorul merge agale înaintea mea;

se opreşte: scoate din buzunar două mere roşii pe care mi le dăruieşte – gustoase sunt aceste fructe, aici pe vârf de munte! S-a făcut ora 6 şi tot mai urcăm încă, iată, de mai bine de o oră, maistrul înainte, eu după el. Pe alocuri se opreşte, dă la o parte cu piciorul câte un bolovan aflat în cale pe poteca îngustă, ori face cu vârful trepiedului pliant un făgaş pentru scurgerea apei de pe cale; mai apoi, rupe câte o creangă aplecată peste drum.

– Dacă fiecare pădurar, care trece pe aceste poteci şi drumuri, ar dichisi câte ceva pe unde calcă, am avea numai căi bune de acces, îmi spune Eugen, respirând anevoios. Îi propun să ne odihnim, dar el îşi continuă drumul. Deodată ne ciulim urechile: prin văzduh, printre molizii pitici, prin ceaţa deasă, răzbate chemarea de dragoste a vajnicului taur… Suntem pe vârful Cencio. Prin negura care începe, în sfârşit, să se destrame, începe a se contura silueta unui observator înalt. Ajunşi sub acesta, urcăm sus în cabină. Interiorul este nu prea ospitalier: podeaua din placaj este curbată din cauza umezelii. Într-un colţ, un pat improvizat din două scânduri, un prici, celelalte laturi ale patului fiind formate de pereţii observatorului; în acest cadru: un strat, foarte zgârcit aşternut, de fân. Eugen îmi spune că alaltăieri a dormit aici, vârât într-un sac de dormit.

Privesc de la înălţimea observatorului, prin ferestruica dreptunghiulară aburită, spălăcită. Fiecare perete are un astfel de geam pentru a se putea vedea în toate direcţiile. Ceaţa începe a se risipi, stârnită fiind şi de rafalele de vânt puternice: fuioare mari de negură se ridică, se rostogolesc, apoi se destramă printre vârfurile ciuntite de molizi cu coroana în formă de drapel. Coborâm şi ne continuăm itinerariul. De departe, se aude iar chemarea unui taur către nevăzutele ciute. De această dată, îi răspunde Eugen cu o chemătoare din corn de vită. Sunetul emis de corn, datorită iscusinţei vânătorului, este aidoma chemării îndrăgostitului taur aflat undeva în plantaţia tânără din dreapta noastră, plantaţia fiind încă învăluită în nori de ceaţă. Cerbul din plantaţie nu întârzie să răspundă boncănitului „rivalului”. Ne continuăm însă drumul, încet apropiindu-ne de cabana Ropo; aici, un vechi pădurar al meu – N. Martin –ne aşteaptă cu o tocăniţă vânătorească caldă. Mănânc, direct din ceaun, cu o poftă de lup hămesit, aşezat pe prispa cabanei. După ce ne înfruptăm cu delicioasa tocană, servită în chip de mic dejun, colegul B. Eugen se pregăteşte de plecare către alte puncte de boncănit, el fiind, în fond, cel care răspunde de raportarea către Inspectorat a situaţiei în teren privind prezenţa cerbilor în locurile de boncănit, numărul acestora, calitatea trofeelor precum şi alte detalii cinegetice. Însă, înainte de a pleca, îl pozez boncănind, cu cornul său de cerb, în faţa cabanei. Apoi, mă pozează şi el pe mine, după care pleacă, luându-şi rămas bun. Intru în cabană să mai văd ce ar fi de înfulecat; îmi văd pădurarul echipat cu tot completul, gata de a merge şi el la observaţii, la cerbi. Îmi promite că va reveni diseară.

Iată-mă singur în toată cabana; doar cu câteva minute în urmă răsuna cabana de râsetele noastre stârnite de istorisirile amuzante ale hazliului N. Martin, iar acum îmi sună liniştea în urechi. Afară e înnorat; valuri puternice de vânt se năpustesc asupra coamei molidişului făcând ca pădurea bătrână să ofteze prelung.

După-amiaza. Rămas singur în cabană, deodată simt o stare de euforie învăluitoare. Privesc pe fereastra cabanei, aici în sihăstria codrului de molid, şi subit am impresia că toată această imensitate de arbori verzi, cât vezi cu ochii, se supun mie, că fiecare arbore luat separat este o fiinţă vie, iar imensitatea pădurii este precum o uriaşă armată supusă mie. În jurul orei 14,30 pornesc în teren pentru a efectua observări la cerb. Poteca de vânătoare care pleacă de la cabană este pitorească: este o cărare veche, înierbată; pe cele două margini ale ei se aliniază molizi de 25-30 de ani. Sub aceştia, pe lângă potecă, mă îmbie tufişurile de afine doldora de bobiţe negre-albăstrii. În întunecimea pădurii, ici-acolo răsar muscăriţele, ciupercile pitoreşti, viu colorate: picăţele albe pe fond roşu. Pe lângă ele, tufe de sunătoare cu frunzele maronii, genţiane mari şi campanule albăstresc marginea potecii. Ajung într-o tăietură în care am plantat puieţi de molid în primăvara aceasta. Mi se pare că aud un boncănit; devin atent, pitulându-mă după o cioată. Într-adevăr, nu m-am înşelat: iată urcând spre marginea de sus a plantaţiei un cerb de toată frumuseţea. Se opreşte adesea, boncăneşte scurt, îşi întoarce măreţul cap „încoronat” când într-o parte, când într-alta. Distanţa dintre noi este destul de mare, dar prin binoclu văd bine: trup tânăr, viguros, trofeu superb. Porneşte înspre bătrâna pădure de fag şi curând dispare sub cupola pădurii. Încerc să mă ţin după el, de la distanţă. Merg pe urmele lui, evidente pe drumul de tractor rămas după exploatarea pădurii. Îl aud tot mai departe, aşa că renunţ să-l mai urmăresc. Peste coama fagilor un imens glob roşu-portocaliu: apune soarele…

Pornesc îndărăt, înspre cabană, pentru a nu mă prinde noaptea pe drum, aşa că apuc să savurez numai puţin falnicul apus de soare. Treptat se lasă întunericul; şi mai am încă patru kilometri de mers pe jos. Dar luna îmi este tovarăşă de drum, luminându-mi calea.

Ajung la cabană. E răcoare înăuntru. Încropesc focul, aduc apă de la izvor pentru un ceai de afine; dar… nu am afine! Ies cu lanterna şi culeg din faţa cabanei câteva ramuri cu frunze şi fructe, apoi rup şi câţiva lujeri de zmeur, tot pentru ceai. Cerul s-a înseninat, împodobindu-se cu mantia-i de stele. În noaptea aceasta voi fi singur la cabană. În cameră s-a făcut destul de cald. Mai pun pe foc câteva reteveie de molid, apoi suflu în lampă şi mă culc…

23 septembrie 1977, vineri: Dimineaţa lenevesc în pat. La ora 7,15 pornesc spre capul Iuhod. Las bilet pădurarului N. Martin înştiinţându-l unde am plecat şi la ce oră mă voi întoarce. Este răcoare, puţină ceaţă, însă decorul este superb. În ciuda luminozităţii slabe fac fotografii. Jos, în valea Iuhodului, se aude boncănit. Nu mai cobor, stau pe o cioată şi cu ajutorul binoclului pot vedea cerbul. Deocamdată este singur, dar, desigur, se vor ivi şi rivalii. La

întoarcere înspre cabană, culeg afine, mânjindu-mă pe buze, pe mâini şi pe veston. La cabană, pădurarul mă aşteaptă cu un gulaş, şi un ceai de afine cu zmeură. Din gulaş mănânc, de data asta, trei porţii! Pe la ora 12 mă pregătesc de plecare către casă: voi coborî pe păşunea Repaş, traversând mai întâi Pleaşa, Fagul rotund… apoi, pe pârâul Isopul de jos, voi ajunge la Stâna de vale unde, la restaurantul cu acelaşi nume, voi bea o bere „Fortuna”.

17 octombrie 1977, luni: Împreună cu şase colegi de „breaslă verde”, cu ceva după miezul nopţii, pornim la vânătoare, la Gurghiu. A fost mobilizat personal numeros, de la mai multe ocoale din judeţ, deoarece la această vânătoare participă: tovarăşul Nicolae Ceauşescu, împreună cu Paul Niculescu, Gheorghe Pană, Iosif Banc ş.a. De la Eremitu, trecem peste Fânaţe, apoi coborâm pe valea Gurghiului. Aro-ul care ne transportă, goneşte cu viteză pe drumul forestier, stârnind în urma ei frunzele ruginii, foşnitoare, ale acestei toamne. Privesc minunatul covor galben-maroniu care acoperă drumul îngust de pădure. În faţa maşinii, un vânt vârtos sfâşie covorul de frunze aşternute pe drumul forestier.

Ora 5 dimineaţa – suntem în curtea Ocolului silvic Gurghiu; aici, forfotă mare: sunt instruiţi gonaşii, în principal elevi ai liceului silvic şi ai şcolii de pădurari. Personalul silvic este adunat pe ocoale. În tăcere, ne dăm mâna cu cei pe care îi cunoaştem; cu foarte mulţi dintre ei, nu m-am văzut de ani de zile. Aşteptăm repartizarea. Aproape pe neobservate, curtea începe să se descongestioneze: pleacă, în tăcere, mai întâi gonaşii, cu autobuzele închiriate, cu Aro-uri… Mai apoi, pornim şi noi, cei de la Sovata. Aro-ul nostru goneşte iarăşi, mai întâi pe un drum asfaltat, apoi intră pe un drum de pădure. Între timp, vălul nopţii s-a ridicat întru-totul. Dimineaţa este limpede, cerul e senin, aerul răcoros… Drumul pe care urcă maşina noastră este flancat, pe ambele părţi, de o pădure de foioase: fag, carpen, salcie, plop. Ajungem în faţa unei cabane cu vast platou în faţa ei – o pistă de aterizare pentru elicopter. Jeep-ul din faţa noastră ridică valuri de frunze căzute, de diferite nuanţe, sfâşiind covorul multicolor al drumului forestier. Privesc arborii legănându-şi uşor coronamentul: pe aceştia mai sunt doar puţine frunze arămii, gălbui, roşiatice. Şi plouă, plouă încontinuu cu frunze. Noi ne continuăm drumul, gonind printre arbori şi frunze. Apoi, debarcăm subit undeva în inima pădurii Simioaiei. De aici ne vom deplasa pe jos, fiecare la locurile noastre unde urmează să ne facem datoria. Pişta Gy., responsabilul cu vânătoarea la nivel I. S. J. Mureş, repartizează oamenii pe posturi, dând totodată şi indicaţiile de rigoare: „… vezi vânatul, baţi cu lemnul pe trunchiurile de arbori, strigi, faci zgomot cât mai mare; nu-l laşi să treacă de linia noastră (a bătăiaşilor). Şi nu uita să-ţi pregăteşti cuţitul de lemn, dacă vine ursul!

–?!…

– Da, da: de ce te miri? Este foarte necesar acest cuţit dacă… faci în pantaloni, la vederea lui moş Martin!”

Silvicultorii sunt repartizaţi pe posturi de bătăiaşi (ciocănari: oameni postaţi, pe marginile goanei, între gonaşi şi linia de vânători). Eu rămân cu bătrânul Gy. Pişta. Facem un foc pentru ca bătrânul să-şi poată prăji slănina, cârnatul, pita… Oricum, până să înceapă goana mai e peste o jumătate de oră. Pişta-bácsi îşi mâncă cu o poftă molipsitoare ce-a avut în desagă. Apoi, împreună cu un elev-pădurar, de prin meleagurile Ciucului, plecăm, tustrei, în recunoaştere. Elevul ne spune că pe drumul pe care a venit înspre noi a văzut o haită de şapte (!) lupi. Mergem după el pentru a ne convinge şi noi de vizita lupilor. Şi, într-adevăr, băiatul nu a avut himere: pe iarba brumată, lăsată abundent în noaptea aceasta, se văd perfect urmele proaspete ale lupilor, însă la numărătoarea noastră ies doar… cinci exemplare! Oricum, este o haită impresionantă.

Valea pe care hălăduim devine mai largă, pădurea prin care am mers luând sfârşit. Pe povârnişuri, ici-acolo câte un fag singuratic, cu frunzele pastelate, îşi întinde ramurile golaşe. Soarele străluceşte tot mai intens, însă fără putere. Ne întoarcem la foc. Îl mai alimentăm o dată cu vreascuri şi uscături, apoi ne aşezăm lângă el, ascultând istorioarele hazlii ale lui Pişta-bácsi. Dogoarea focului îl înmoaie pe bătrânul vânător care, culcat pe o pelerină verde, adoarme sforăind uşor. Cenuşa, de pe marginea vetrei focului, ridicată de o pală de vânt, se depune toată pe spinarea bătrânului, acum adormit de-a binelea. Din depărtare încep să se audă gonaşii, împuşcături ale acestora, strigăte, sunete de goarne. Mai trec câteva zeci de minute, apoi începe parada puşcaşilor. Ştandurile se află undeva în dreapta noastră, departe. Poc!… poc!… , încep să le număr:… treisprezece, paisprezece… Numai jumătate din împuşcături să fie cu efect şi sunt deja peste zece mistreţi! Între timp, Gy. Pişta s-a ridicat în capul oaselor şi îşi ciuleşte urechile…

– Vor avea ce eviscera cei doi pădurari de vânătoare: Nyitra M. şi cu Kelemen K., zic eu către bătrân…

– Fugi de-aici, tu crezi că toate aceste focuri sunt eficiente? Nici 10%, stai liniştit!… zice bătrânul căscând prelung.

Prima goană ia sfârşit, vin gonaşii, mai întâi, apoi bătăiaşii; încet, pădurea se umple de oameni. Întreb, cu nerăbdare, care este rezultatul acestei goane? Patru mistreţi, un urs, un lup, mi se răspunde. Prin urmare, adevărat grăi maistrul! Plecăm spre goana următoare; ne lăsarăm rucsacurile în jeep, iar acum ne e o foame de lup! Câţiva dintre gonaşi se laudă că au fost la un pas de N. Ceauşescu. Unul dintre aceştia afirmă că la tv. este parcă mult mai tânăr şi mai înalt (!).

Colegul meu, B. Eugen, maistru de vânătoare, ne spune pe un ton vădit afectat, că Preşedintele a venit la el, i-a dat mâna şi l-a întrebat dacă s-a întremat după problemele cardiace avute. Se ştie că cei doi, tov. Ceauşescu şi cu B.

Eugen, se cunosc de aproape trei decenii, încă din anii ’50, faptul acesta este o realitate incontestabilă. Dar mai ştim şi că acest coleg al nostru, B. Eugen, este şi un mare fălos, dar, în acelaşi timp, este adevărat, şi un mare vânător.

La goana a doua sunt rataţi vreo trei mistreţi, datorită unei greşite amplasării a unora dintre vânători. Privesc cum de pe arbori, fagi, carpeni, plopi, cad încontinuu, grăbite, frunze colorate, plutind lin în aerul curat şi răcoros al pădurii întomnate. Aşteptăm să se apropie gonaşii. Soarele începe să coboare; din nou se lasă răcoarea.

Încă o goană, a treia… În liniştea pădurii, tulburată din când în când de larma foarte îndepărtată a gonaşilor, se aude zgomotul metalic al frunzelor căzute. Ia sfârşit şi această goană. Îl văd şi eu pe N. Ceauşescu cu şapca lui mare, gri, cu cozoroc. Ne face semn cu mâna, în timp ce se deplasează către jeep-urile negre, aliniate ca la paradă. Convoiul prezidenţial porneşte, uitându-i pe Paul Niculescu-Mizil şi pe un inginer de la Departamentul de vânătoare din Ministerul silviculturii, Neacşu îmi pare. Neavând încotro, aceştia vin la pas cu noi, cu plebea, Mizil merge chiar înaintea mea, gânditor şi alene, cu puşca pe umăr, îndreptată cu ţeava în jos, de parcă ar avea o uriaşă povară pe umăru-i stâng. Ajunşi la maşini, ne repezim hămesiţi la rucsacuri. Mâncăm, acum, pentru mic dejun, prânz şi cină; apoi, ne îmbarcăm iar în maşini. La cabana „Osoi”, o grămadă de oameni veniţi să-l vadă pe „Măria sa!”. Vânatul căzut este aliniat pe pajiştea din faţa cabanei, alcătuind aşa-zisul tablou al vânătorii de azi. Oprim şi noi pentru a vedea spectacolul, după care ne îmbarcăm din nou în maşini şi ne îndreptăm spre casă. Pe drumul de întoarcere glumim pe seama unui coleg căruia, în noaptea trecută, i s-a furat… poarta!

18 octombrie 1977, marţi: Citesc romanul lui Xavier de Montepin, Lumină în amurg… Totul, în acest roman, îmi pare prea aranjat, prea făcut de-acasă, într-un mod în care, în viaţa de toate zilele, nu se poate petrece nici pe departe. Romanul, în ansamblul lui, este captivant totuşi, pe alocuri chiar spectaculos, dar prea multele potriviri conferă întregii naraţiuni o aură prea livrescă, lipsind scrierea de autenticitate, de firesc. Autorul utilizând firescul într-un mod nefiresc, construieşte un roman care, trebuie recunoscut, la lectură te ţine captivat, încordat. Scrierea face parte din categoria acelora a căror acţiune te înduioşează, apoi te revoltă; te transpun în felurite stări, dar niciodată nu reuşeşti să te cufunzi, să trăieşti prea intens anumite situaţii, deoarece taman atunci intervine câte un mare nefiresc, grosolan chiar, trezindu-te din realitatea sugerată. Este adevărat, se mai întâmplă acest fapt şi în alte romane, dar aici prea, mult prea frecvent. Toată ticluirea este, însă, ingenios brodită. Romanul acesta al lui Xavier de Montepin este oricum un roman cel puţin plăcut de citit.

8 noiembrie 1977, marţi: Din nou la vânătoare. Folosesc răgazul plăcut al şederii în ştand notându-mi impresiile proaspete ale acestei vânători. Gonaşii au plecat nu de mult pentru a începe hăituiala. Regret că printre ei nu e şi bătrânul Sandu, simpaticul octogenar care, prin simpla lui participare la aceste vânători, de pe dealurile Chiherului de Jos, a adus cu sine o atmosferă arhaică, conferind acestei îndeletniciri, ea însăşi străveche, o notă de pitoresc de demult.

… Dar se aude goana, ţipetele năprasnice ale gonaşilor. Lanţul de hăitaşi se-apropie tot mai mult, strigătele se răresc, încep să se vadă oamenii din goană. La această primă încercare nu a ieşit nici măcar un iepure. Doar sus, în tării, două ciori cârâie sâcâitor. Se purcede la cea de-a doua goană. Anul acesta ne-am bucurat de o toamnă lungă şi nespus de frumoasă.

Şi astăzi e o zi splendidă de toamnă târzie. Cerul e senin, de un albastru spălăcit. Dimineaţa s-a lăsat ceaţă groasă, dar treptat aceasta s-a risipit, dezvăluind privirii vârfuri de arbori desfrunziţi, ori cu resturi de frunze ruginii, fără viaţă, uitate de adierile toamnei pe ramurile tot mai golaşe. În bătaia razelor de soare, calde încă, bruma de pe ierburi s-a transformat în picături de apă irizate care lucesc precum nişte nestemate. Jos în sat au început să tragă clopotele: cineva, pesemne, în această zi, de cumpănă între anotimpuri, părăseşte tărâmul vieţii. Din când în când, răzbat până aici duruitul tractoarelor, apoi glasuri vagi de oameni, cântatul cocoşilor din ogrăzile oamenilor – zgomotele fireşti ale unui sat, pulsaţiile vieţii acestuia. Un nor masiv a apărut pe boltă, acoperind treptat soarele, ucigând strălucirea nestematelor de pe ierburi şi frunze. Dar soarele alungă în curând norul, străpungându-l cu vehemenţă, luminând iarăşi pădurea despuiată, rămasă întristată. E linişte în pădure; arareori câte o pasăre ţipă scurt şi ascuţit de pe crengile stejarilor din preajmă, uimite şi ele parcă de schimbarea subită a veşmântului pădurii. Alte şi alte păsări trec în zbor deasupra acoperişului mult rărit al pădurii, fâlfâind puternic, zgomotos cu aripile în mişcare.

Linia noastră, de puşcaşi, stă gata pregătită în ştanduri, aşteptând apariţia sălbăticiunii. Stau la marginea liniei de puşcaşi. În stânga mea se află liziera pădurii, după care încep răzoarele. În dreapta – colegul meu de breaslă B. Eugen, în ştandul următor, bătrânul Z. Vasile, silvicultor de peste treizeci şi cinci de ani. Din ştandul în care mă aflu, urmăresc discret mişcările acestuia: se aşează sub streaşina pădurii, rupe câteva crenguţe care mai târziu, în poziţia de tragere, l-ar putea stânjenii în manevrarea armei; curăţă apoi de frunze, cu piciorul, acea suprafaţă de teren care constituie ştandul lui. Îşi scoate rucsacul de pe spate, după care îl culcă încet lângă trunchiul fagului alături de care stă. Apoi, se aşează pe acel rucsac, strângându-şi picioarele aproape până sub bărbie, culcându-şi arma peste genunchi. Aşteaptă, gânditor, apropierea goanei. La ce s-o fi gândind acest om contopit cu pădurea?! Posibil la coincidenţa dintre cele două toamne: cea a pădurii şi a pădurarului. Toamnă crudă, toamnă frumoasă, melancolică, nostalgică – goleşti arborii de frunze, apoi umpli sufletele de dulci tristeţi, tu toamnă necruţătoare!…

Se apropie gonaşii: să-mi ciulesc urechile, să-mi deschid bine ochii şi să strâng bine arma! Îmi pun carneţelul în buzunar, apoi mă gândesc să mai potrivesc câte ceva în ştand (… trebuia până acum!). O creangă de fag stă alungită tocmai în faţa mea. În momentul în care o frâng, o vulpe, cam la cincisprezece metri distanţă de mine, o zbugheşte ca o săgeată roşie slobozită dintr-un arc, într-o clipită fiind pe arătura din spatele meu. Inspirată cumătra cea roşcovană: a ştiut pe la cine trebuie să iasă ca să aibă sorţi de izbândă! Abia a plecat vulpiţa că, în locul ei, apare o veveriţă mai mult coadă decât trup. Ţopăie câteva clipe în faţa mea, apoi dispare în vălmăşagul de frunze moarte. Gonaşii se aud tot mai aproape. Un urecheat apare din senin, trece şi el pe lângă mine mâncând… răzoare! Oricum, nu făcea obiectul vânătorii de azi… Două căprioare aleargă şi ele graţioase, salutându-ne: sunt ocrotite şi ele. De-acum, vine vânatul mare: mistreţi, urşi… Din dreapta mea se aud, în sfârşit, focuri de armă din rândul puşcaşilor. Strigătele hăitaşilor se înteţesc. Ca de obicei, după primele focuri de arme trase din ştanduri, brusc gonaşii, aţâţaţi de pocnetul armelor, devin mai zgomotoşi, mai înflăcăraţi, primele împuşcături dovedind utilitatea acţiunii lor. Devin mai atent: imediat după focurile de arme este întotdeauna posibil să apară vânatul ţintit, teafăr sau rănit, oricum speriat. Dar aşteptarea-mi este zadarnică: nicio vieţuitoare nu mă vizitează… ba nu, iată iarăşi un urechilă aleargă în zigzag, făcând un zgomot în frunzele uscate ca şi cum ar fi venit un mistreţ. Se opreşte brusc, se ridică în două lăbuţe, îşi mişcă monumentalele-i urechi, mă zăreşte: o fracţiune de secundă rămâne parcă paralizat, apoi, schimbându-şi direcţia, se pierde ca o săgeată prin crângul desfrunzit. Se termină goana; aflăm bilanţul: o singură vulpe, împuşcată de B. Eugen!

Ieşim cu toţii, vânători şi gonaşi, pe un imaş smălţuit cu frunze colorate şi brânduşe; aici ne propunem să ne aşezăm pentru a mânca. Soarele străluceşte puternic încălzindu-ne parcă şi spiritele. Însă la acest fenomen aportul deosebit îl are, desigur, câte un păhărel de palincă, puterea ursului, pe care îl bem cu toţii, de la mic la mare. Şeful de ocol închină un pahar în sănătatea mea (!?). Îl privesc nedumerit, apoi îmi divulgă: astăzi este ziua mea onomastică; aşa e, uitasem… După pauza de masă, mai facem câteva goane scurte, fără nici un rezultat însă. Soarele începe să scapete, iar noi să dăm semne de oboseală. Încheiem vânătoarea, pe ziua de azi, cu doar o singură vulpe dobândită!

Acasă: citesc, într-un număr mai vechi al revistei „Flacăra”, o pagină întreagă despre munca taxatorilor de pe autobuze, o pagină scrisă cu mult lirism, poetic chiar. De ce nu se scrie şi despre silvicultori, cu aceeaşi gingăşie şi patetism?!…

29 noiembrie 1977: (Fragmente dintr-o scrisoare către I…)

„Nu s-au împlinit încă douăzeci şi patru de ore de când ne-am despărţit şi, deja, acest răstimp mi se pare o veşnicie; mi-e dor de tine: de vorba ta, de privirea ta, de râsul tău – mi-e dor!

… Doresc să-mi exprim sincera mea recunoştinţă faţă de tine, pentru farmecul şi pentru poezia pe care ai ştiut să le dai zilelor petrecute împreună, făcându-mă să mă simt fericit. ”

7 decembrie 1977, miercuri: Zi de vânătoare. Pornim la drum, de dimineaţă, pe un frig pătrunzător. Până în satul Câmpul Cetăţii suntem transportaţi cu un Aro umplut până la refuz de oameni în verde.

Pe drum, parbrizul maşinii îngheaţă foarte des, pe geam formându-se minunate flori ale frigului: flori de gheaţă!

Dacă pentru mine sunt încântătoare aceste flori, am impresia că nu la fel i se par şi şoferului, deoarece imediat cum frigul, cu mâna lui nevăzută, desenează florile albe, întruchipând parcă sufletul trecutelor graţii vegetale, acesta le şi radiază cu o cârpă înmuiată în sare, preferând să aibă vizibilitate decât desenele măiestre ale naturii!

Pe parcurs, oprim adeseori pe drumul de ţară pentru a citi amprentele vânatului pe zăpadă; după aceste urme ne dăm seama de: felul animalelor, numărul lor, mărimea acestora, sensul lor de înaintare şi, cu aproximaţie, cam pe când au trecut pe-aici…

Avem adevăraţi experţi cu noi, colegi care, de mai bine de 30 de ani, practică vânătoarea; aceştia citesc în urme ca într-o carte deschisă.

Ajungem în satul Câmpul… Aici întârziem niţel până se adună gonaşii.

După cam 15 minute ne adunăm cu toţii: suntem o armată de vânători: puşcaşi şi gonaşi.

Este o zi deosebit de frumoasă: cu omăt bogat şi soare cu dinţi!

Suntem, cu toţii, bine dispuşi, glumele pe diverse subiecte vânătoreşti nemaicontenind. În fine, toată lumea este gata de plecare.

… Ne îndreptăm înspre pădure, de astă dată toţi tăcând, evitând orice zgomot care ne-ar putea da de gol. Doar zăpada geme, scârţâie sub paşii noştri, ca în făurar. Ne deplasăm în şir indian, călcând aceeaşi urmă. Din când în când, deschizătorul de drum, de pârtie, obosind, este schimbat cu un altul, mai tânăr, care suportă mai lesne efortul înaintării prin nămeţi.

Înaintăm încet şi în tăcere; numai câinii sunt mai zburdalnici: aleargă în dreapta şi-n stânga, cufundaţi în zăpadă până la burtă, bucurându-se de libertate şi de… misiune!

Trecem peste un pârâu pe o punte cam şubredă; dedesubt, apa de foc, apa de cleştar rece şi năvalnică a muntelui, bolboroseşte supărată închistată sub lespezi de gheaţă. Ceva mai sus de puntea peste care trecem, apa este şi mai

zgomotoasă, şi mai zbuciumată: cauza este o cascadă, pe care s-au format mari sloiuri de gheaţă, strălucitoare în bătaia razelor de soare.

Fiindcă am şi aparatul de fotografiat cu mine, nu mă pot abţine de a nu imortaliza acest crâmpei de natură.

Păcat că imaginea nu va fi şi sonoră!

Ne continuăm drumul în deplină tăcere. Grupul de gonaşi s-a despărţit de noi; ei vor face un mare ocol pentru a înconjura, a cuprinde o suprafaţă păduroasă cât mai mare, căutând şi alungând către puşti tot vânatul din această arie atât de liniştită încă…

Ni se face instructajul de protecţie a muncii, la cei zece puşcaşi, semnăm, apoi procesul-verbal, după care începem a ne posta în ştanduri. Repartizarea în aceste locuri se face de către conducătorul vânătorii.

… Linia de puşcaşi s-a desfăşurat şi aşteaptă începerea goanei.

Ştandul meu se află lângă un uriaş fag, gros şi înalt, drept ca lumânarea, încât o vreme mă minunez de măreţia acestuia, uitând de vânătoare!

Sus, în partea mea stângă, stă un alt coleg, cam la vreo 50 de m. Mă gândesc în sinea mea: Sălbăticiunilor aţi sfeclit-o! Peste linia celor zece puşti, nu veţi trece decât morţi!

Îmi scot binoclul din geantă, agăţ aparatul de fotografiat de o creangă uscată a fagului, încarc arma, apoi fac exerciţii de gimnastică pentru a mă încălzi. Mă felicit, în gând, că m-am încălţat cu bocancii şi nu cu cizme, deoarece în cizme mi-ar fi îngheţat, sigur, picioarele.

Soarele începe să se ridice de după coama muntelui din stânga. Săgeţile lui de lumină fac ca pădurea să pară ca-n poveşti.

Deşi goana trebuie să fi început de o jumătate de oră, cu toate acestea niciun strigăt, nicio larmă nu răzbate până la noi: nici glas de om, nici lătrat de câine. Din când în când, de pe arbori cad, bufnind, perne de omăt uscat, perne care în cădere se desfac într-o puzderie de pulbere argintie, strălucitoare. Creanga uşurată de sarcina zăpezii se mai leagănă o vreme, apoi încetează să se mai clatine.

Pulberea argintie s-a destrămat, risipindu-se în puzderie de steluţe pe covorul imaculat al zăpezii.

E din nou linişte şi nemişcare… O pasăre nevăzută începe să cânte un tril vesel, încălzind parcă niţel atmosfera încremenită; dar cântecul ei se întrerupe subit, dându-şi seama, probabil, că e în vacanţă până la vară şi, deci, nu are rost să se obosească.

Din depărtare încep să răzbată, vag, strigătele gonaşilor; goana se-apropie, prin urmare, atenţie mare de-acum: dintr-o clipă în alta trebuie să apară vulpea-şireata, urmată de căpriori nevinovaţi şi de graţioase căprioare, venind, apoi, în şir, mistreţii…

12 decembrie 1977 (Ilustrată pentru I.): „Aici te-am aşteptat, aici te-am regăsit şi, parcă, aici m-am regăsit.

Da, „m-am regăsit”, întrucât orice reîntâlnire cu tine, îmi rezervă, în afară de o bucurie nemărginită de viaţă, urmată de o învăluitoare fericire – îmi rezervă, deci, şi o regăsire a unui eu; un eu care e incomparabil mai bun, mai puternic, mai sigur de sine, mai dornic de viaţă decât acela care e fără tine, departe de tine.

… Şi-acum, sunt fără tine, departe de tine…

În gând, însă, îmi eşti veşnic prezentă, veşnic aproape.

M. ”

21 decembrie 1977 (Rânduri scrise, pentru I., pe o fotografie de sezon): „Din păcate, singurele mijloace de comunicare care pot fi utilizate în relaţia dintre noi, sunt doar două: telefonul şi scrisoarea (… ar mai fi telepatia, dar în aceasta nu cred). Telefonul mi se pare o modalitate foarte bună de comunicare, dar pe fir, sunt multe «urechi» şi acestea alterează intimitatea acestei modalităţi. Rămâne scrisoarea; metoda este arhaică, dar foarte bună încă, însă, în situaţia noastră, îmi pare că e unilaterală: îţi scriu eu, tu însă mai puţin. Mă străduiesc să mă fac simţit, tot mai aproape, cât mai aproape de tine.

Dar tu?

M. ”

„Apele râurilor, florile copacilor, fazele lunii descresc şi revin; nu însă şi tinereţea muritorilor. ”
(Somadeva Kath)

1978

3 ianuarie 1978: Oboseala Sărbătorilor de iarnă nu a fost încă înlăturată. Au fost trei zile şi trei nopţi pline de farmec alături de fiinţa feminină pentru care simt, pentru prima dată, sentimente trainice.

(Scrisoare pentru I.): „A fost un vis, ori realitate? Realitate trebuie să fi fost, fiindcă niciun vis nu poate dura mai mult decât câteva minute; sigur realitate a fost, deoarece farmecul timpului petrecut împreună a durat trei zile! Trei zile pline de o adâncă şi dulce poezie. Acum, când eşti din nou departe, totul îmi pare totuşi ca un vis, un vis prea frumos, dar adevărat! Însă adevărul cel mai adevărat e că simt că nu mai sunt singur (chiar dacă a trebuit să pleci iarăşi), că am pe cineva care face parte din viaţa mea, pe cineva în care, în sfârşit, am, iată, încredere!

M. ”

9 ianuarie 1978 (Scrisoare către I.):

„S-a încercat – şi se încearcă – să mă împiedice să obţin apartamentul; şi, se pare, vor reuşi…

Aş vrea să lupt, nu atât pentru apartament, cât pentru Dreptate, pentru dreptul meu de om, pe care îl consider egal cu al oricărui alt cetăţean al acestei ţări.

Păcat că se vorbeşte doar de: dreptate, echitate… în realitate, cei mari fac şi desfac avantajele acestui trai.

Se intenţionează a mi se face o mare nedreptate. Sunt scârbit de felul sunt tratat, doar pentru faptul că am pregătire medie şi pentru că sunt tânăr.

Sunt dezamăgit de ipocrizia aşa-zişilor «oameni mari», de nepăsarea acestora faţă de necazurile celor aşa-zişi «mici»!

In ciuda tuturor vicisitudinilor, continui să mă gândesc mult la tine.

M.”

25 ianuarie 1978, miercuri: În sfârşit obţin apartamentul, dar cu ce emoţii şi consum de nervi?! Este adevărat că nu am primit apartamentul promis, ci un altul, inferior şi ca stare, şi ca amplasare, acesta fiind la parter. Am cedat, apartamentul care trebuia să-mi revină, la insistenţele unui coleg, sper să nu-mi pară rău. Seara am avut o convorbire cu I. Îmi spune că vine sâmbătă. Aş dori să-i vorbesc mai deschis despre intenţiile mele, de altfel ştiute de noi amândoi, dar şi de apropiaţii noştri.

După cina de la un restaurant, neavând chef să vin acasă, mă decid să merg la cinema. Va rula un film sovietic, se pare nu prea atrăgător, dar oricum, merg fie şi pentru a mă deconecta de oboseala zbaterii pentru a obţine acest apartament.

Filmul se numeşte: „Întoarcere târzie” şi… mi-a plăcut, chiar de la început, dar în clipa în care eroul principal, K., o cunoaşte pe barmana, părăsită, disperată şi neîncrezătoare, cu un copil al cărui tată i-a părăsit, din acel moment filmul m-a cucerit, mai cu seamă că cei doi se hotărăsc, după puţină vreme, să înfiripeze o familie. Din acel punct, subiectul filmului m-a captivat, transpunându-mă întru-totul situaţiei de pe ecran, fiind totalmente absorbit de ceea ce prezenta filmul. Eu deja nu mai eram în sală (plângeam!), ci undeva în film, aproape cufundat în personalitatea eroului; însuşi filmul nu mai era film: era chiar viaţa mea în plină derulare, prezentată acolo, pe ecran. Reîntoarcerea lui K. în satul său natal, face ca acesta să se rupă de „femeia cu copilul”. S-au înţeles că după două săptămâni să-l urmeze, să vină şi ea în sat, după el.

K. este primit circumspect, rece, de către ai lui. Toată nădejdea îi rămâne în sosirea nu peste multă vreme a femeii iubite. Îi aşteaptă, dar ea întârzie, nu vine. Ultima-i alinare, ultima speranţă: venirea femeii dorite, se spulberă. Îşi face bagajele şi se pregăteşte să plece din nou în lume. În timp ce merge cu bagajele în mâini pe uliţa satului, apare femeia-lumină, femeia-speranţă, femeia-viaţă. Când copilul îl zăreşte pe bărbat, vine în fugă către el. Ochii lui Vanea K. se umplu de lacrimi (… ai mei erau de mult!).

Acest subiect al filmului: unirea vieţii unui bărbat cu o femeie divorţată, cu un copil, m-a absorbit în acest film, filmul, cum am mai spus, tema acestuia, devenind însăşi viaţa mea prezentă. Problema lor a devenit şi problema mea, eu dorind aprig ca visul lor, al celor trei, să se împlinească într-un mod fericit, pentru ca, mai apoi, fericirea lor să poată deveni şi fericirea mea!

19 ianuarie 1978 (ilustrată cu flori de câmp, trimisă pentru I.): „Sentimentele pe care mi le descopăr, datorită farmecului fiinţei tale, sunt cu totul şi cu totul noi, necunoscute mie; sunt sentimente pe care le-am auzit sau citit,

simţăminte care au aşteptat, iată, multă vreme, undeva înlăuntrul sufletului meu, au aşteptat clipa, ziua şi fiinţa pentru care să se reverse.

Şi această clipă, această zi, a sosit odată cu acea seară de vară în care am dansat pentru prima oară împreună.

… Simt că izvorul acestui sentiment nu va seca niciodată, atâta vreme cât noi doi vom fi!

M. ”

25 ianuarie 1978 (Rânduri scrise pe o fotografie, făcută de mine, reprezentând un peisaj hibernal montan): „Zilele se scurg greu fără tine; oricum, ele se duc, fără însă ca tu să-mi poţi fi alături. Ceea ce mă mai îmbărbătează e convingerea mea că măcar în gând suntem mereu alături.

P. S.: Dacă peisajul reprezentat de această fotografie ţi se pare cunoscut, să nu te mire: ai fost şi tu aici, cu mine, avându-te în inima mea!

M. ”

13 martie 1978, luni: Privire retrospectivă asupra lunii februarie: la începutul lunii, mulţumită primarului Sovatei, obţin apartamentul care mi-a fost atribuit, prin contract, de către Gospodăria Comunală, colegul care s-a grăbit a se muta în locul meu, fiind nevoit a se trambala înapoi în vechiul lui sălaş de la parter. Faptul că graba lui s-a soldat cu eşec este pricină de supărare faţă de mine; îl înţeleg…

Pe data de 9 februarie m-am mutat împreună cu Ida în apartamentul recent dobândit: am amenajat camerele cu obiecte aduse de la ea, de acasă, şi câte ceva de la mine, din „vizuina” mea de burlac de la Ocolul Silvic. La data de 11 martie a avut loc o masă festivă prin care consfinţim convieţuirea noastră…

2 iunie 1978: A cincea lună de trai în comun cu I. Toate derulează normal, firesc. Umblu mult pe teren, avem lucrări multe, vin acasă după-amiaza târziu sau chiar seara. Seara, din când în când, se întâmplă să mergem, singuri, sau cu sora geamănă a lui I. şi soţul acesteia, la careva din restaurantele noilor hoteluri.

28 iunie 1978: Din 18 iunie a venit, definitiv, pentru a locui cu noi, cum era şi firesc, fiica Idei, Eva. Are opt ani, e foarte rezervată faţă de mine şi posesivă foc faţă de mama ei – ceea ce este, iarăşi, de înţeles.

1 iulie 1978: Ida este gravidă în luna a cincea! Faptul acesta mă bucură, dar mă şi obligă la a avea, a manifesta o mai mare atenţie faţă de, la a o ocroti în chip deosebit. Candidez, aşadar, la titlul de „tată”; părinţii mei, la titlul de: „bunici”.

Pe masa de lucru a Evei găsesc o ilustrată scrisă de aceasta bunicii ei, soacra mea, din Dumbrăvioara:

„Dragă mama-mare,

De la Sovata îţi trimit multe salutări. Vă aşteptăm să veniţi duminica. Te sărută, de milioane de ori, Évike, mama şi nenea Mihai!”

Această invitaţie, de care nu ştiam, mă emoţionează profund.

12 iulie 1978: Vecinul de apartament, un bătrân aproape octogenar, înalt, uscăţiv, parcă fără pic de sânge în obraji, bolnav de mult timp de astmă, iese să se mai încălzească la soare. (El zice că a ieşit pentru a… încălzi soarele!). E singur, văduv de mulţi ani, fără copii. De când au plecat locatarii din apartamentul în care ne-am mutat noi, cu care se avea foarte bine, a rămas şi mai singur.

Acum, stă pe banca din faţa clădirii; a ieşit la soare îmbrăcat într-un halat de casă, de culoare maro închis, pe cap având o beretă neagră. Din când în când tuşeşte „cu explozii” şi tusele-i par a fi nişte oftaturi prelungi, horcăite. În mână are un baston cu care îşi ajută picioarele obosite de ani. Învârte bastonul într-o mână. Cu capul plecat, priveşte îngândurat… pământul!

Se aude o găină cotcodăcind; bătrânul devine atent, încetând a mai învârti bastonul. Cu capul aplecat, cu bărbia-i ascuţită în piept, fără să se mişte, puţin încordat, începe să… cotcodăcească şi el. Găina îi răspunde! Faţa senilă, lividă, a bătrânului parcă prinde a se îmbujora uşor, schiţând un zâmbet plin de satisfacţie. Dar dialogul înfiripat între el şi reprezentanta galinaceelor continuă. La fiecare răspuns al găinii, singuraticul meu vecin se grăbeşte să-i răspundă şi el, vădit amuzat de acest dialog… interregnuri. Dar, ce păcat, după o vreme găina încetează să-i mai răspundă! Zâmbetul de pe faţa tomnaticului bărbat dispare. Încremenit pe bancă, rezemându-se cu o mână pe baston, cu cealaltă de banca verde pe care stă, continuă să privească fix, îngândurat, pământul…

10 octombrie 1978: Manifest, de la o vreme, uşoare stări de anxietate şi de posesivitate faţă de Ida, simţindu-mă – de ce oare?! – vulnerabil în relaţia cu ea. Va trebui să mă abţin de la astfel de stări atât de nefaste, atât mie cât şi ei.

19 noiembrie 1978: Deşi evenimentul s-a petrecut de patru zile, pe 15, abia acum am timp (!) să-l consemnez: am o fiică – Andreea! Este sănătoasă, are, de fapt a avut, la naştere, 3,65 kg, este negricioasă, plângăreaţă. Trei zile am sărbătorit-o, uneori poate în mod exagerat, abuzând de anumite licori bahice, făcând cinste tuturor acelora care mă felicitau…

3 decembrie 1978: Andreea a împlinit două săptămâni; ziua îndeobşte doarme, noaptea însă, a devenit regulă, plânge vârtos ciuntindu-ne somnul, al nostru şi al vecinilor. Am devenit foarte ocupat cu treburile profesionale şi cele casnice. După ce termin cu terenul, vin acasă şi o ajut la menaj pe soacra, venită şi ea, de mai bine de două săptămâni, să ne ajute. Eu, vin obosit de pe teren, alerg după cumpărături: alimente, bere, apă minerală. Financiar suntem uşor strâmtoraţi, sper să putem ieşi însă în mod onorabil la liman.

Aseară, unul dintre clienţii mei (cărăuş) m-a impresionat adânc cu o atenţie copleşitoare: a adus un frumos şi dulce tort purtând inscripţia: *Bica Andreea.*

„Prieteni, nu uitaţi că în lumea aceasta sunt mai multe păcate decât oameni. Să ţineţi minte!”
(Rabelais)

1979

14 ianuarie 1979: Anul care s-a încheiat a adus schimbări multe în viaţa mea; printre altele şi un copil, o fetiţă adorabilă, fragedă, drăgălaşă (mai cu seamă atunci când nu plânge!).

Până pe 8 ianuarie am fost în concediu; am ajutat-o pe Ida, cu tot ce am putut, fără crâcnire.

Reluându-mi activitatea profesională, fiind iarnă, efectuăm multe vânători. De fiecare dată, când ne desfăşurăm această îndeletnicire, nu uit să iau cu mine şi aparatul de fotografiat, de multe ori un clişeu valorând mai mult pentru mine decât un vânat ivit prin preajma puştii. În „chilioara” din mansardă mi-am încropit un laborator foto unde, în ultimele săptămâni, am petrecut ore de mari delectări estetice, reînviind oameni, peisaje, momente unice din mediul în care hălăduiesc.

Ieri şi alaltăieri a nins abundent, acum fiind o iarnă feerică, pitorească, de basm.

20 ianuarie 1979: „Ajustez”, din mers, mici semne de nepotrivită gestionare a căminului, a gospodăriei. Faptul de a mă amesteca în aceste treburi de menaj, stârneşte nedumeriri, apoi indignări din partea Idei; iar mie, ripostele ei – draci!…

5 mai 1979: Zile de primăvară de o deosebită splendoare. Dar, ce păcat, anumite indispoziţii fizice îmi dau peste cap bucuria de a putea savura, cu adevărat, toate aceste frumuseţi ale naturii în plină paradă…

3 iulie 1979: Structura mea sufletească este foarte aproape de zona tristă a vieţii. Pentru acest fapt este de vină o anume sensibilitate înnăscută a mea: bucuriile nu mă bucură, în schimb tristeţile mă copleşesc. Apoi, caut remedii în alcool, deşi ştiu, sunt convins, că mă aflu într-o stradă înfundată mizând pe această soluţie de ieşire din impas. Ida nu are nicio vină, dimpotrivă este prea înţelegătoare, blândă, împăciuitoare. Pentru toate astea, îi sunt recunoscător.

28 august 1979: Andreea creşte văzând cu ochii, devenind tot mai drăgălaşă, mai dinamică, mai jucăuşă; şi, ceea ce este mai important: e sănătoasă. Şi… nu mai plânge noaptea!

În zilele de 23 şi 24 august împreună cu Ida am efectuat o „cufundare” în Natură pe traseul: valea Sebeş, Cap Sebeş, vârful Seaca, Ropo, Cencio, Creanga-mare, Bucin. În prima noapte, am dormit la cabana Cap Sebeş. A doua zi, am pornit către Ropo, Cencio, Creanga-mare, apoi Bucin. Aici, la cabana cu acelaşi nume, am mâncat nişte fleici uriaşe, după care berea a urmat ca o… necesitate. Ida fiind foarte obosită, ne-am întors la Sovata cu primul autobuz venit dinspre Gheorgheni. La sosirea în autogara Sovata, un secui pus pe ceartă şi agresiv, s-a legat de mine pentru faptul că am trecut pe lângă el împingându-l! De aici, s-a iscat o ciondăneală care se putea solda cu o scenă urâtă; noroc cu Ida care m-a salvat de la acest impas, altfel puşi pe harţă amândoi, şi eu şi secuiul, ne-am fi bătut ca doi cocoşi; în fond, pentru nimica toată…

Acasă, la Sângeorgiu, părinţii mei sunt mai tot timpul în răspăr: mama fiind prea tipicară, tata – iute la mânie. Din această pricină, sar scântei, în mai toate zilele convieţuirii lor. Dar, având şi eu familia mea, parcă mă frământă mai puţin neînţelegerea lor. Interesant e faptul că, dacă aş fi singur, frecventele lor şicane şi iritări m-ar deranja enorm, simţindu-mă complet descoperit sufleteşte. Nu ştiu sora-mea cum reacţionează la această stare de fapt…

5 octombrie 1979: Închei însemnările în acest caiet… gigant (A4). Am recitit câteva notaţii din primul caiet (1968-1974) şi din acesta, cel de faţă (1974-1979). Referitor la primul: observ, acolo, mai multă răbdare, mai frecvente consemnări decât în acest al doilea volum. Îmi propun ca în noul caiet să fiu mai des prezent cu însemnări despre gândurile, preocupările şi frământările mele…

CAIETELE VERZI
(2003-2014)

„De ţi se suflă în ureche că cutare te-a vorbit de rău, nu te apăra de vorbele auzite, ci răspunde aşa: – Ehei, de ştia el săracul şi alte păcate ale mele, nu spunea numai atâta. ”
(Epictet)

2003

Scrisoare către D. M.:

„Sovata, 12.03.2003
− latitudine nordică: 46º 32';
− longitudine estică: 22º 32'
(… în varianta în care vii pe Calea Lactee!)

D.,

Sunt efectiv copleşit de avalanşele tale epistolare: de abundenţa paginilor scrise, aici, în ţară, cât şi din Amman.

Toate aceste scrisori vădesc dorinţa ta vie de a comunica, bogăţia de sentimente şi de idei care îţi scaldă sufletul.

… Cu toţii avem multele noastre ciudăţenii, un fel anume de a fi care, oricât am încerca, nu-l putem ascunde, nici contesta; din păcate, nu-l putem, se pare, nici schimba!

Buni, ori mai puţin buni, în străfundul sufletelor noastre suntem ceea ce suntem, chiar dacă ne place ori nu – nouă ori celor din preajma noastră.

Nu doresc să intru în detalii, dar una din multele-mi nedumeriri ar fi de ce anume m-ai «convocat» la aeroport, cu atâta hotărâre, şi cu grabă, când de fapt tu ştiai foarte bine că nu ai să pleci din Ammanul tău deşertic!?

Să fi fost un simplu (!) exerciţiu de alarmare?

Despre haiku…

Nu mi-am propus, nu pot fi maestrul, mentorul tău în acest gen de poezie: nici al tău, şi nici al altcuiva.

Tot ceea ce ştiu despre aceste micropoeme le-am acumulat din lecturi din acest segment al liricii universale, anume: haiku-ul.

Ulterior, toate acumulările mele sentimentale, estetice, peisagistice… pe care le consideram bine sedimentate, au fost răvăşite şi, fără voia mea, canalizate spre acest făgaş, spre acest mod de exprimare.

Această variantă lirică de formulare a trăirilor, prezente şi trecute, venindu-mi precum o mănuşă, eu având o mare aplecare către formulările concise, bogate în sugestii, în subînţelesuri, în simboluri – fiindcă, în esenţă, asta este haiku-ul: o mică piatră aruncată pe suprafaţa liniştită a unui lac uriaş; acest cerc mărindu-se necontenit, ajuns la mal creează o nouă undă: cea de întoarcere…

Am avut prilejul – şansa? – să constat că încercările tale, în ale haiku-ului, abundă de lirism, de sentimente vii, de figuri de stil. . cam din tot arsenalul poetic. Însă, din păcate, haik-ul nu tolerează utilizarea acestora!

Ceea ce este lăudabil, în privinţa haiku-ului tău, e faptul că respecţi cu stricteţe regulile prozodice – 17 silabe în formaţia de: 5 – 7 – 5.

Faptul că te încadrezi cu multă naturaleţe, cu uşurinţă, în acest precept, denotă o incontestabilă iscusinţă în mânuirea penei poetice. În legătură cu această dexteritate m-ai convins, de altfel, cu improvizaţia de pe… capacul cutiei de ghete (!), undeva în… Dumbrava Sibiului, în timp ce eu suflam monoton în… ciorbă!

Însă nu orice terţină, micropoem, este şi haiku, chiar dacă întruneşte condiţia de 17 silabe, cu dispunerea de rigoare.

Pe lângă condiţiile de formă, această specie literară are şi multe norme caracteristice de conţinut.

(Despre acestea, într-o altă epistolă…).

«Calea-Lactee –
oare ajung la tine
dac-alerg pe ea»

Acest tristih, deşi îmi place, conţine – vezi! – o… infinită hiperbolă.

Ceva similar a ticluit, după o poezie a lui Blaga, olteanul F. Smarandache… fugit în America.

«să nu m-aşteptaţi –

voi întârzia puţin
printre stele»

În pofida hiperbolelor, îmi plac, totuşi, ambele tristihuri…
Al tău cu atât mai mult cu cât destinatarul sunt eu… sunt eu?
Imaginea este superbă!
O recomandare: − nu alerga, te rog să vii încet! Ştii că serpentinele Căii Lactee sunt periculoase şi, Doamne fereşte, ai risca să-ţi rupi vreo coastă, ori, o variantă mai poetică: – te-ai… sublima!

Mă întrebi, în careva scrisoare, cum e la noi, arătând cum e acolo, la Amman.
La noi? La noi e… vai şi Amman!
În final, hai cu urile noastre zilnice!
Îmbrăţişări.

M.

PS: Exact în momentul în care am încheiat această scrisoare – culmea! – mă iei prin surprindere apropiindu-te de mine pe altă cale: cea electromagnetică, anume telefonul!
O fi fost telepatia la mijloc?

Mihail"

Scrisoare către N.:

„Sovata, 23 mărţişor 2003

N.,
Am revenit acasă, după o absenţă de douăsprezece zile (10-23.03), perioadă de timp în care am fost delegat în judeţul Suceava pentru executarea unor lucrări silvice – marcări şi inventarieri în pădurile afectate de doborâturile şi rupturile produse de vânt în codrii din Bucovina, ca urmare a furtunii din 8 martie a.c.
Păduri seculare, de molid şi de brad, din nordul Moldovei au fost grav izbite de vijelie, aceasta producând o calamitate de mari proporţii: 2,5 milioane de metri cubi de masă lemnoasă fiind culcată la pământ în doar câteva ore de furtună.
Împreună cu ceilalţi colegi din judeţul Mureş, am fost repartizaţi, pentru efectuarea lucrărilor amintite, în Obcinele Feredeului, aproape de graniţa cu Ucraina.
Am hălăduit pe coclauri cu iz mioritico-arhaic, fără acoperire cu semnale pentru telefoane mobile; pentru a putea comunica totuşi, am coborât, după şase zile de sihăstrie, la centrala telefonică din Breaza din Fundul Moldovei. Aici, centralista lucrează cu un telefon –vechi şi afumat – cu manivelă! Ajunşi aici, ca să avem legătura cu alte localităţi, trebuie să aştepţi în medie 35 de minute!…
Aproape două săptămâni am umblat numai pe trunchiuri de arbori doborâţi, pentru a putea efectua: marcări, evaluări şi măsurători de arbori.
A fost o experienţă instructivă, dificilă, dar interesantă…

N., staţiunea Sovata este într-un mare impas – ca ţara toată, de fapt.
Interese meschine, mercantile, împiedică desfăşurarea unui turism civilizat, modern, decent.
Peste «corbii» autohtoni, s-au năpustit hămesitele pliscuri străine, sfâşiindu-se într-o luptă pe viaţă şi moarte pentru prada aflată, oricum, în comă!
Sunt vremuri sumbre, apăsătoare, şi pe-aici, cum n-am mai apucat să trăiesc pe aceste meleaguri…
În pofida faptului că m-ai făcut de două parale, persoana ta înseamnă mult pentru mine!

Mihai"

Scrisoare către E.:

„!Sovata, 25 mart. 2003

«Aş lua seara
luna, de somn
ca pe o pastilă.
Atât de mare e
neodihna mea. »

(M. Sorescu)

E.,

… Durerea răzbate din fiecare epistolă a ta. În plus, sufletul tău strigă cu disperare singurătatea – îl aud…

Prin acest schimb de scrisori – foarte rar, ce-i drept – ne făurim iluzia că ne împărtăşim lumea noastră interioară, ceea ce poate şi realizăm într-o oarecare măsură; dar atunci când suntem cotropiţi de o suferinţă – fizică sau sufletească – durerea şi chinul nu le putem împărţi, în fond, cu nimeni. Rămâne doar resemnarea…

Totuşi, Dumnezeu trebuie să aibă o inimă tare de poate vedea atâta durere!

Întâlnirea noastră nu s-a înfăptuit, iată. Într-un fel, poate e mai bine aşa… Dar dacă doreşti şi poţi, hai să realizăm de-acum încolo revederea!

Vechiul număr de telefon – 099258… – se pare că nu mai este actual; te rog, prin urmare, să-mi comunici numărul actual. Sună-mă când vrei, când poţi…

Cu prietenie,

M.”

Scrisoare către I. Găbudean:

„Sovata, 27 mart. 2003

Dragă Jeane,

Sunt realmente fericit că, în sfârşit, o revistă de haiku («Orfeu») apare atât de aproape de mine – la Târgu-Mureş. Şi dacă această stare de bine a mea există, este reală, datorită naşterii acestei reviste, toate mulţumirile mele trebuie să ţi le adresez ţie, alături de recunoştinţa mea pentru munca, desigur nu uşoară, dar sigur plăcută, pe care ai depus-o şi pe care te angajezi să a o presta în continuare pentru ca «Orfeu» să existe.

Alăturat îţi expediez gândurile mele pentru această revistă, cu speranţa că, poate, vor putea fi cuprinse în numărul următor.

Cu ce te pot ajuta pentru a-ţi înlesni munca la apariţiile următoarelor numere?

Încă o dată, toată stima şi aprecierea mea.

Mihail Bica”

24 iun. 2003, marţi: Marcări la Fagul-rotund; o ploaie deasă cu descărcări electrice ne alungă de la lucru, reîntorcându-ne, din acest motiv, mai devreme acasă.

Jerpelita staţiune Sovata începe să se populeze. Seara – hoinăreli; opresc la terasa „Boema”… Lume puţină, însă ambianţa este deosebită.

Noaptea – telefon lui Sovar P. Vine pe 27, vineri.

5 iun. 2003, miercuri: Continuăm lucrările de marcări de la Fagul-rotund; pădurea este învăluită în aburi, după ploile mocăneşti de ieri.

Seara: alergături prin staţiune, după cai verzi. Reuşesc să cazez, la mine, o familie din Basarabia, târziu, după miezul nopţii, după multe tocmeli.

Deranjată din somn, Ida este nemulţumită, dând semne de nervozitate.

Scrisoare către I. Codrescu:

„5 iun. 2003

Stimate domnule Ion Codrescu,

Revăzându-mi microstihurile, la sugestia dumneavoastră, ajung la concluzia că este inoportun să selecţionez dintre ele pentru Antologia pe care intenţionaţi a o edita în curând. Recitind ticluirile mele constat că ele nu pot fi incluse într-o antologie internaţională. Aceste minipoeme rămân exerciţii de lirism în existenţa prea adeseori ternă, mohorâtă a unui silvicultor tot mai dezamăgit de breaslă şi de traiul cotidian.

Vă doresc izbândă peste tot unde veţi purta aceste frânturi de suflet românesc.

Toată recunoştinţa lui Mihail Bica”

27 iun. 2003, vineri: Ziua, în continuare la marcări.

Seara – în vizită la Sovar P.…

Scrisoare către S. Din Basarabia:

„27 iun. 2003

S.,

Sunt copleşit de gingăşia sufletească a elevilor şi elevelor tale care s-au aventurat în a-mi comenta cele câteva haiku-uri. În câteva cazuri, bogăţia şi tandreţea sentimentelor acestor copii, vizavi de poemele mele, m-au înduioşat până la lacrimi. Pe lângă delicateţea simţămintelor acestor câţiva elevi – care au reverberat atât de duios la

semnalele discrete ale sufletului meu – cu o reală satisfacţie mi-a fost dat să constat, citind acele câteva pagini, corecta şi temeinica însuşire a limbii române de către aceşti tineri şi tinere vlăstare moldoveneşti, precum şi evidenta lor pasiune pentru literatura română.

Toată simpatia şi gratitudinea mea faţă de aceşti copii şi ai lor dascăli care îi învaţă pe aceştia să progreseze pe tărâmul limbii şi literaturii române. Iară ţie: invitaţia mea de reveni pe aceste meleaguri!

M.”

28 iun. 2003, sâmbătă: Durerea seminţelor înainte de înflorire, apoi: explozia de bucurie, beatitudine din timpul înfloririi!

După-amiaza: împreună cu o familie din Basarabia merg la păstrăvăria din Câmpul-Cetăţii; ne însoţeşte şi Sovar P.

Seara: Conduc un grup de patru basarabeni la autobuzul de Chişinău, apoi flanez prin staţiune cu opriri la „Ciuperca”, hotel Aluniş; aici fac cunoştinţă cu G. din Iaşi şi cu M. din Cluj…

Iubirea este închisă în om ca statuia într-un bloc masiv de material brut, ea eliberându-se prin strădania celuilalt.

Scrisoare către I. Codrescu:

„Sovata, 28 iun. 2003

Domnule Ion Codrescu,

Simt nevoia de a vă scrie, chiar dacă nu cine ştie ce – fie şi pentru a vă semnala numai că exist: că existăm şi că, din când în când, mă gândesc la dumneavoastră şi la haiku, acest poem care în sufletul meu, fără aportul persoanei dumneavoastră nu se putea împlini.

Din păcate, oricât am fi înconjuraţi de semeni de-ai noştri, de cele mai multe ori ne simţim singuri, foarte singuri chiar. În această privinţă nici persoana mea nu este o excepţie: din contră. Singurătatea, ori însingurarea mea, îşi are obârşia din conştientizarea zădărniciei acestei vieţi, din neputinţa mea, a noastră, de a fi ceea ce ar trebui să fim.

Unica salvare, unica justificare a acestei existenţe, pare a fi totuşi numai şi numai Dumnezeu; ori asta înseamnă o schimbare radicală a mentalităţii şi modului de trai prin fixarea unui unic ţel: Isus.

B. M.”

2 iul. 2003, miercuri: Excese senzuale la căbănuţa din pădure.

Orgasmul ca stare de transcendere a ego-ului şi a timpului.
A râvni, deci, la starea fără de ego şi fără de trup!

Seara: la terasele „Ciuperca” şi „Ursu” – singur şi cu amicii – până târziu în noapte.

Scrisoare către Dan Doman:

„Sovata, 2 iul. 2003

Dragă Dan,

Faptul că mi-ai dat încă o adresă, la care îţi pot scrie, după Paşte, mă pune în dilemă: nu ştiu la care dintre ele te va… nimeri acest răvaş. În consecinţă, mi-am propus ca prezenta misivă să o ticluiesc în două exemplare, trimiţându-le la ambele adrese…

De la bun început se impune să-ţi mulţumesc pentru promptitudinea cu care mi-ai răspuns rugăminţii mele, precum şi pentru placheta şi antologia pe care mi le-ai trimis; îţi mulţumesc prin urmare, rămânând ca la întâlnirea de la Constanţa să mă revanşez.

… Viaţa mea? Ea este bântuită de nelinişti de tot soiul, de frământări, incertitudini, inclusiv de posibilitatea de a mai continua profesia pe care o practic de peste 30 de ani.

Mă lupt cu vremurile, şi cu mine însumi, pentru a nu capota.

Îţi promit să-ţi scriu mai mult după ce te voi repera.

Cu prietenie,
Mihail B.”

3 iul. 2003, joi: Ar fi cazul să-mi disciplinez hormonii!

5 iul. 2003-sâmbătă: Se tot chinuie, vremea, să plouă şi nu poate: cad câţiva stropi, se aud nişte tunete înfundate, undeva departe – apoi dogoarea continuă.

Cariera mea de şef de district se pare că se apropie de finiş: vor urma mari restructurări la Ocol în lunile care vor urma.

Lecturi diverse acasă, în chilioară, fără să am însă liniştea interioară necesară.

6 iul. 2003, duminică: Mustrări de cuget pentru tot ceea ce sunt…

8 iul. 2003, miercuri: În continuu am senzaţia unei uriaşe, copleşitoare, absenţe.

Zile reci, ca de brumărel. La marcări, la Fagul-rotund, fiindu-mi foarte frig la picioare, retez mânecile puloverului unui coleg (!) şi le transform în… obiele. Fireşte cu acceptul proprietarului.

Seara – obişnuitul rond prin staţiune: e frig şi semipustietate.

10 iul. 2003, joi: Am (aş avea) nevoie de o viaţă pură, eliberată de teroarea sexului… Fără acest viciu însă, aş fi mult prea… imaculat!

12 iul. 2003, sâmbătă: Parcă s-a mai mişcat ceva în turismul sovăţean în ultimele două zile; vremea însă, din păcate, rămâne mult prea rece pentru această perioadă.

Mâine suntem chemaţi, tot personalul, la negocieri de salarii; n-am înţeles de ce tocmai duminica, luni având oricum şedinţă.

Seara – la terasa Boema, apoi la terasa Brigitte; ascult muzică, îmi „clătesc ochii"…

Ascultând orchestrele, mă gândesc, de multe ori, cât de mult mi-ar fi plăcut să am o voce bună, plăcută, să am harul cântatului, apoi al dansatului şi să epatez (!), cu aceste talente spectatorii, auditoriul.

Vina, păcatul meu cel mare este de a fi trăit…

Stres continuu datorat: problemelor profesionale, nebuniei turismului la domiciliu – benefic însă financiar.

De câţiva ani încoace, verile îmi sunt epuizante, mult prea încărcate, împovărătoare.

Cât timp însă mai merge acest turism „sălbatic", nu vom abandona.

Zădărnicia a tot şi a toate – ce vrea să fie de fapt viaţa asta?…

Unitatea de măsură a vieţii nu este timpul, durata ei, ci calitatea, modul de derulare a ei.

Tot mai puţine bucurii în traiul meu; rămâne realitatea, cruda şi simpla realitate.

Citesc mult şi am gânduri sumbre…

14 iul. 2003, luni: Ordine şi curăţenie – pe o ploaie interminabilă – la cantonul Ilieşi; în opt ore de lucru, şase oameni am adunat patru remorci (de tractor) pline ochi cu resturi menajere, sticle, flacoane, gunoaie, scânduri putrezite, vegetaţie năpăditoare fără rost şi alte mizerii.

Din cauza ploii persistente, turiştii sunt neliniştiţi: au gânduri de ducă; neliniştea lor mi se transmite şi mie…

Imposibilitate: un tigru vegetarian!

Trăiesc niţel abrupt!

16 iul. 03, miercuri: Ca în toate verile şi acum sunt supus, mă supun, unei uzuri deosebite. Este însă alegerea mea.

Scrisoare către Utta Siegrid K.: „

„ Sovata, 16 iul. 2003

Stimată doamnă U.S.K.,

Vă mulţumesc pentru operativitatea cu care mi-aţi expediat cartea solicitată; şi nu numai…

Precum bine aţi intuit, cărţile au ajuns tocmai în preziua acelui eveniment aniversar, fapt care mi-a înteţit bucuria, fapt pentru care vă rămân deosebit de îndatorat.

În ce priveşte forma fixă-forma liberă a haiku-ului, eu continui să rămân adeptul formei libere (neexagerată însă ca număr de silabe, cu menţinerea obligatorie, precum un fulger! a *spiritului haiku*.

Referitor la motto-ul ales pentru placheta mea (Clepsidra spartă), îmi susţin alegerea cu următoarele argumente:

– Atunci când impresia declanşatoare a spiritului haiku este deosebit de acută, de gingaşă, totodată, şi copleşitoare, cuvintele multe nu mai sunt adecvate, aproape că şi cele 17 silabe se dovedesc a fi prea multe. Detaşându-mă de afirmaţia stănesciană, personal cred că, în fond, diversele feluri de poezie nu suportă comparaţii: în fiecare gen de poezie modalitatea de sugerare a sentimentelor, a trăirilor fiind specifice acelei poezii, acelui autor, a contextului în care se iscă poezia.

În altă ordine de idei: aş fi foarte bucuros să ştiu că nu se întrerupe aici comunicarea noastră pe tărâm liric; prin urmare, în măsura în care timpul vă va permite, orice scrisoare pe care mi-o veţi adresa, cu siguranţă îmi va prilejui o mare bucurie.

Cu aleasă stimă,
Mihail Bica”

17 iul. 2003, joi: Seara îmi iese în cale H. din Ungaria; petrec alături de ea până noaptea târziu, momente magnifice, romantice, undeva pe o bancă de pe malul lacului Ursu.

18 iul. 2003, vineri: Lucrări profesionale, silvice, executate într-un mod care nu mă satisfac, neliniştindu-mă chiar; este adevărat că şi pădurea e brambura. Nădăjduiesc să nu am neplăceri şi din această pricină…

Este o oră verticală: vin de la H. de la care obţin – după multe insistenţe – o carte râvnită: „Füves könyv”, de Márai Sándor; mă bucur pentru această „captură. ” Îmi place mult stilul autorului.

A plouat mult şi în această seară, ceea ce dă peste cap socotelile turiştilor; păcat.

19 iul. 2003, sâmbătă: A scrie ca şi cum după fiecare frază moartea ar pune punct.

Se spune, şi bine se zice, omul trăieşte câtă vreme are pasiuni.

Că nu corpul nostru, ci altceva, dincolo de el, prezintă importanţă în această existenţă, denotă însuşi faptul că avem un corp prea fragil, perisabil. Numai sufletul este perpetuu, etern; zice-se.

…Dar ce este sufletul? Ştiu doar că este veşnic însetat de infinit, bietul de el…

Noaptea: împreună cu B. Bela ne aventurăm într-o vizită la hotel Căprioara, la cunoştinţele noastre comune: V. şi Z., ei – la un pahar de vin, eu – de răcoritoare…

Vizita se prelungeşte până foarte târziu. În zori, la ora 5,00, după un somn de câteva… minute, plec la autobuzul de Chişinău pentru a aştepta turişti care şi-au rezervat locuri la mine.

Ziua toată sunt frânt de neodihnă.

20 iul. 2003, duminică: „Căci nu fac binele pe care îl voiesc, ci răul pe care nu-l voiesc, pe acela îl săvârşesc… om nenorocit, cine mă va izbăvi?” (Romani: 7, 15-25).

„Amin”îşi are obârşia din ebraicul „heemin”şi înseamnă: punct de sprijin neclătinat.

Modul meu de viaţă ar trebui uşor revizuit; este însă foarte dificil şi incomod; motiv pentru care tot amân momentul.

Boala, nu prea gravă, are şi o parte bună: aceea că te obligă la repaus, fie şi în pat. Chiar şi fără de boală ar trebui ca periodic să facem mai mici sau mai mari întreruperi ale goanei noastre zilnice; şi asta până nu este prea târziu…

Primăria a interzis „agenţilor de plasare” a turiştilor să mai oprească vilegiaturişti cu tăbliţele având inscripţia: „Camere de închiriat”.

În consecinţă, acum băieţii zornăie legături de chei sub nasul musafirilor; o nebunie!

Noaptea: Giumbuşlucuri cu Viotim…

Unde-i, oare, acel loc unde să-mi găsesc confortul trupului şi odihna liniştitoare a sufletului?

22 iul. 2003, marţi: Monotone zile de marcări, compensate însă de aerul dulce-umed al pădurii în miez de vară…

25 iul. 2003, vineri: Vreme imposibilă: de mai bine de o lună plouă zilnic, exasperant.

În fiecare seară cutreier staţiunea căutându-mă…

În seara aceasta ajung mai devreme acasă, alungat fiind de ploaie. Vorbesc, prin telefon, cu Alplăm. şi cu Mazâru (Chişinău).

Mâine, în zori, din nou la autobuzul de Chişinău, în aşteptarea turiştilor care s-au anunţat că vor sosi. Ploaia nu mai conteneşte…

26 iul. 2003, sâmbătă: Sunt, Doamne, un păcătos fără măsură şi fără de asemănare!

Adâncul prăpastiei lumii noastre – cine îl poate determina, cu ce unitate de măsură?

27 iul. 2003, duminică: Să călătoreşti simplu, ca pasărea cerului, fără anostele, grelele şi caraghioasele bagaje, oprindu-te unde îţi doreşte inima, fără să recurgi la epatante, grele şi scumpe mijloace de locomoţie. Aşa ar fi mai frumos şi mai simplu traiul nostru atât de artificializat astăzi.

De încercat următoarea reţetă: morcov dat pe răzătoare, udat cu suc natural de lămâie!

28 iul. 2003, luni: Neînţelegeri cu Mazâru şi a ei amică, sosite de curând în Sovata, acestea făcând nazuri pentru modul în care le-am cazat; nu a fost M. suficient de limpede atunci când şi-a exprimat dorinţa de a veni cu o prietenă a ei – şi de aici toată tevatura… Mă gândesc să le las naibii, dar nu este decent, aşa că…

29 iul. 2003-marţi: În U.P. VIII, u. a. 40, la curăţiri.

Urc, până la punctul de lucru, pe un pârâu bolovănos, cu fir de apă limpede precum cleştarul, apoi cobor – leoarcă de sudoare – pe o culme prăpăstioasă, stâncoasă.

Mă uit în fundul hăului: cât de simplu ar fi totul aruncându-mă în gol; nu m-ar găsi decât corbii – dacă s-ar scoborî şi ei până la mine…

Un salt final în codrul prin care am hălăduit trei decenii!

Deşi mi-am promis de mai multe ori să nu mai car turişti la păstrăvărie, iată că şi astăzi mai fac o excepţie şi îi transport (cinci persoane).

La ora asta sunt în Sovata vechile-mi cunoştinţe: Gârbova L., Mazâru, Căpăţână – toate sunt de domeniul trecutului, spre regretul meu. Bine că nu le pun la suflet… Merg înainte!

Noaptea: explicaţii, lămuriri cu M. Într-adevăr, eu am greşit, acum trag ponoasele.

Dimineaţa, sleit, după câteva ore de somn; aştept concediul…

Auzite: – Care este pedeapsa poligamiei?

… Mai multe soacre!

Un soţ, plecat în delegaţie, revine la căminul conjugal înainte de data anunţată; surpriză: în dormitor, alături de consoartă, un tip aflat în toiul faptei.

Soţul înşelat scoate revolverul spunând următoarele:

– Acum, mascul nenorocit, te voi ucide mai întâi pe tine, apoi mizerabila-mi soţie, după care mă voi împuşca şi eu; la care amantul riscă următoarea rugăminte:

– Nu s-ar putea să începi cu ultimul?

30 iul. 2003, miercuri: Împreună cu alţi trei colegi, efectuăm astăzi verificări de stâne pe păşunea Repaş. Împărţim amenzi în stânga şi în dreapta, în funcţie de contravenţia săvârşită…

La una din stâne, observăm un tăuraş tocmai bun de sacrificat. Iute punem mână de la mână şi cumpărăm fragedul şi frumosul animal pe care, colegii asistaţi de un cioban, în mai puţin de o oră îl tranşează spre deliciul câinilor… şi al nostru (!).

Seara: Din nou explicaţii interminabile şi anoste pentru Mazâru. M-am săturat; bine că mâine pleacă.

31 iul. 2003, joi: Seara la Bucin cu L. Nebunii, acolo, pe drum, apoi la căbănuţă.

Vreme ploioasă în continuare; parcă ar fi sfârşit de septembrie.

1 aug. 2003, vineri: Ceva „acolo sus” se pare că s-a stricat; insuportabilă această vreme!

De la Sf. Macarie citire: – Nu judeca pe nimeni şi învaţă să taci; iar de la Sf. Isaac: Tăcerea va fi limbajul veacului ce va să vină.

„Dendriţii”: trăitori pe arbori cu scopul de a nu mai atinge nicicând pământul întinat, contaminat, profund şi definitiv, de către oameni.

Pe arbori şi în aer, duceau viaţa păsărilor, îmbătaţi de Cer şi de Dumnezeu!

2 aug. 2003, sâmbătă: A apărut soarele! Să ne bucurăm…

Înălţarea spre Dumnezeu începe printr-o coborâre în sinea ta proprie – „cunoaşte-te pe tine însuţi” – cu scopul de a sili patimile deifuge să se înstrăineze, să se retragă (P. Evdokimov).

Un om căzut în tristeţe – acesta sunt eu, mai tot timpul.

Iubirea aproapelui şi de mine însumi – greu de înfăptuit de a mea persoană.

Sufletul ucide trupul; apoi, hălăduieşte numai el ştie unde…

3 aug. 2003, duminică: Din subconştient, chemarea urcă la nivelul conştientului şi rămâne aici, iată germenele păcatului.

O privire impură înseamnă un adulter preconsumat, scris stă în Evanghelie.

Patima devenită viciu neutralizează orice rezistenţă.
Persoana este înghiţită tot mai adânc, îndreptându-se către sfârşitul implacabil: deznădejdea, dezgustul, neliniştea inimii, nebunia sau sinuciderea, în orice caz, moartea spirituală.

4 aug. 2003, luni: Seri de dialog, la terasa „Muller”, cu Nataly din Basarabia.
Fiinţă capricioasă, ultrasensibilă, această femeie nu prea arătoasă!
Simt, pregnant, oboseala nopţilor „ciuntite”; de mâine sunt în concediu…

5 aug. 2003, marţi: Singura noastră certitudine: moartea; realitatea ei este mai sigură decât orice din viaţa asta, cu toate astea o ignorăm, încercând să ne gândim cât mai puţin la ea pentru a putea merge înainte, către moarte! Biet om – o fiinţă slabă şi tragic de nenorocită.

Uitarea morţii este o caracteristică a întregii omeniri; ignorăm cel mai sigur eveniment major al existenţei noastre, care este exclus să nu ni se întâmple, care ne aşteaptă. Nimic mai natural, mai firesc decât moartea; şi-atunci?!
Calvarul părinţilor mei – pricinuit de vânzarea casei lui Niculai ţiganului Rupi – continuă. Noul proprietar a deschis şantier, înnebunindu-i pe bieţii mei bătrâni, şi aşa mult prea epuizaţi de ani şi de vremuri.

Foarte rare convorbiri telefonice cu părinţii. În pofida acestui fapt, aproape după fiecare convorbire cu ei, rămân cu un gust amar: nu se înţeleg, sunt amărâţi şi îmi transmit şi mie cătrăneala lor.

Andreei i-a reuşit examenul de licenţă! Slavă Domnului!…
De ce trebuie să ne rugăm Domnului, oare el nu ştie de ce anume avem nevoie?
S-a născut direct în viaţa de apoi; adică mort…
Timpul măsoară viaţa; moartea nu mai are nevoie de această unitate de măsură.

Noaptea: îl cunosc pe Mache, graficianul-boem, veşnic… machit, tip simpatic, ratat.

6 aug. 2003, miercuri: Tragi-comedia numită viaţă.
Seara: flirt cu Natty…

7 aug. 2003, joi: Stresaţi cu toţii, toată familia.
Implicat fiind şi eu în obţinerea autorizaţiei de funcţionare a firmei Idei, năuciţi în hăţişul de formalităţi, ajungem să ne certăm noi între noi.
Seara: taifas amical cu amicii B. şi M; apoi, dialog pestriţ cu basarabencele Natty şi Cristi S. După despărţirea de moldovence, merg s-o caut pe Sovar P. care, ca de obicei, vine cu un vraf de cărţi, dintre care cărţi pot să-mi aleg exact ce îmi place, aceasta bucurându-se să mi le dăruiască.
Fac aceste consemnări la ora 2,25…

8 aug. 2003, vineri: Vârstnicii mei părinţi – cu sănătatea atât de ruinată, cu răbdarea epuizată şi speranţele tot mai limitate.
După-amiază: întâlnindu-mă cu Mache (graficianul), ştiindu-l lefter, îl invit la mine acasă, la o ciorbă de fasole. Până la urmă, renunţă la ciorbă, manifestând dorinţa de a mânca slană cu ceapă (… „şi, dacă este posibil,… încă un pahar de palincă!”). Rugămintea şi preferinţa îi sunt îndeplinite. Se revanşează efectuându-mi un portret-caricatură: o mâzgăleală…
Seara-dialog cu Natty şi a ei amică: Cristi S.

9 aug. 2003, sâmbătă: Speranţe, speranţe, de atâtea ori deşarte…
Deşi mă aflu în concediu, mă simt tot mai obosit.
Ora 9,40. În casă linişte totală! Lumea a plecat la ştrand, vremea fiind, în sfârşit, bună.
O linişte profundă, incredibilă.
Cărţile pe care le citesc mă aleg ele ca cititor.
Ori de câte ori trebuie să vorbesc– rar, cei drept – în faţa unui auditoriu mai numeros, mă simt ca şi cum aş fi despuiat în faţa acelei mulţimi şi de parcă în faţa mea s-ar căsca un uriaş hău.

10 aug. 2003, duminică: Mache mai face încă o încercare de a-mi „realiza chipul”. Şi de a mai bea câteva pahare de palincă şi a mânca o ciorbă.

Şi, din nou, fiasco; la partea artistică, fireşte!

Afară din nou toarnă cu găleata; împreună cu Mache şi două harghitence – la un bar de noapte, în fum, zarvă şi miros infect.

Nimic din ceea ce este omenesc nu e – din fericire – durabil; e bine aşa…

În viaţă să procedezi tot timpul în mod înţelept, nu prea este cu putinţă; e şi acesta un motiv de nefericire.

11 aug. 2003, luni: Frig, atmosferă de toamnă; astă-vară, n-a fost vară…

Din nou Mache la orizont: neavând unde dormi, mă roagă să-l las să înnopteze în maşină; îl refuz evaziv.

Natty – basarabeanca: „… îmi eşti *dragă*, Mihai!"

12 aug. 2003, marţi: Cu Ida la Tg.-Mureş pentru niscaiva probleme notariale…

Într-una din librării copiez dintr-o carte următorul citat care m-a frapat prin frumuseţea lui: „… Aş vrea să fiu un copac din câmpie. Un copac secular, mare, solitar, rămuros, puternic, aproape invulnerabil, într-o câmpie uşor învălurată care se pierde în zări.

O câmpie verde şi curată primăvara, unduitor în lanuri de grâu vara, toamna acoperită de arături fumegânde, iarna de imaculate zăpezi: copacul din câmpie!

(Gelu Ionescu – Copacul din câmpie)."

Superbă imagine!

În cei peste cinci decenii de existenţă, consider că am gustat cam tot ce era de luat în seamă. Ce mai urmează?

Aş putea, de acum, să plec pe alte tărâmuri; dar aş fi un laş. Aşa că voi aştepta şi partea finală, oricât de amară va fi, înţelegând prin asta, până la limita suportabilităţii…

13 aug. 2003, miercuri. Constatare: tot mai rar mi se întâmplă să mă întâlnesc, să vorbesc, cu persoane mai în vârstă decât mine. Să fi îmbătrânit, oare, atât de rău?

Am acordat şi acord prea multă atenţie poftelor senzuale. Am făcut din plăcerea simţurilor un fel de ţel în viaţă, şi asta nu prea e bine. Cunoscându-mă, nu pot promite că mă voi schimba; aşa că voi rămâne, în continuare, tot eu.

14 aug. 2003, joi: „Dacă am fi iubiţi cu adevărat, ştiu că nu am muri niciodată" (M. H. Patapievici).

Să mă pot cufunda adânc în lectură, mi se întâmplă atât de rar; în scris, nici atât.

Sufăr cronic de cartofagie, mai puţin de scriptomanie.

Contemplu, de multe ori foaia albă de hârtie ca şi cum aş privi vidul.

Brâncuşi, în legătură cu privitul: „Priveşte până când vezi!".

Ghiocei, toporaşi, viorele, brânduşe – simboluri, vestitori ai primăverii; exceptând „ipocrita" brânduşă, care „se dă" şi cu toamna!

Ţară tristă, locuită de oameni trişti, năpăstuiţi. Profitori: câteva mii de şmecheri, tupeişti.

Moartea: o posibilă fericire?

Cum să sparg zidul timpului, ce este dincolo?

15 aug. 2003, vineri: Între orele 8-13 umblu teleleu prin salina Praid, mai mult pentru a-mi alunga singurătatea, particip, alături de F., la slujba ortodoxă din capela salinei, slujbă prilejuită de ziua Sf. Mării.

Mă întorc apoi acasă, mai singur, mai amărât.

Îmi sună încă în urechi insistentul laitmotiv pleonastic al preotului: „… pentru căci…!" Când a spus-o pentru a şasea oară, în nici cinci minute de liturghie, am vrut să ies din capelă, şi din mină.

După-amiaza: furtună însoţită de aversă de ploaie. De la fereastra etajului casei mele, furtuna dislocă două jardiniere conţinând splendide muşcate stufoase; praful s-a ales din ele, de flori. Peste aproximativ o oră, aduc alte muşcate, din Sărăţeni, reaşezând jardinierele – uşor vătămate – la locurile lor dinaintea vijeliei.

Seara: Cu M. (din Bucureşti) la vila scriitorilor; tandră, însă neapetisantă.

16 aug. 2003, sâmbătă: L., bătrânica din Chişinău, înamorată de Sovata, mă sună în fiecare sâmbătă, autoamăgindu-se.

17 aug. 2003, duminică: Telefon, de la Sovar P., din America (New-York), aflată în vizită la fiul ei.

Telefonul, această invenţie extraordinară a omului, care poate face posibilă comunicarea interumană în răstimp de 2-3 secunde, învingând enorme distanţe, de la un capăt la altul al pământului, neutilizând nici măcar cablul, ei bine, această invenţie mă uimeşte!

Zi caniculară; mi se întâmplă, uneori, să trebuiască să port discuţii, nu tocmai ospitaliere, cu unii turişti mai puţin civilizaţi; caut să mă abţin, totuşi, pe cât posibil…

„Poezia: o suferinţă dureros de dulce”

Joc, prin anagramare, utilizând literele cuprinse în numele meu:

Bica Mihail: camila, amiabil, amical, aici, hai, chimic, bal, bila, cal, lac, bici, hiba, halba, iaca, iac, laic, limba, alica, blam, hamal, ham, mal, Milica, bacil, maica…

Remarc, în ordine crescătoare, următoarele vietăţi: bacil, iac, cal, camila şi… Milica!

Viaţa ca iluzie; trezirea din ea, prin moarte.

Mâine soseşte în Sovata Alplăm.

Îmi propun să o rog să mă ajute la traducerea celor trei lucrări de haiku din limba franceză, în limba română.

19 aug. 2003, marţi: Traducem împreună cu Alplăm., lucrări cu tematică poetică niponă, din limba franceză, în limba română. Mă conving, o dată în plus, de lipsa ei de atracţie.

Seara: Nu, nu mă atrage Alplăm. De altfel, modestă şi inteligentă…

20 aug. 2003, miercuri: Sunt rechemat din concediu cu începere de la 25 august; pricina: din nou doborâturi produse de vânt care trebuiesc marcate urgent.

Chiar de nu iubeşti oamenii, măcar nu-i urî. Aceasta este posibil doar dacă dispreţuim lucrurile lumii; ori, dispreţuind acestea, respingi însăşi viaţa…

Să trăieşti, concomitent, în două limbi – maghiară şi română –, să „înduri” simultan două culturi, nu este uşor.

Iubirea altora este vitală pentru noi, chiar dacă ea se manifestă deosebit şi inconstant.

Din nou m-am convins că prin mânie nu se poate obţine dreptate.

21 aug. 2003, joi: Aseară la Alplăm, până foarte târziu în noapte traducând, din limba franceză în limba română, scrieri despre haiku. Tandră şi cuminte, totuşi, această fată.

… Scriu ceea ce simt, nu ceea ce văd.

Viaţă relativ liniştită, însă searbădă, ce-i drept nu atât vara, cât începând din toamnă, deci în curând.

Văd pământul ca pe un uriaş mormânt; iar viaţa, o goană după vânt. De foarte multe ori traiul ne devine greu suportabil, dar „până murim, trebuie să trăim”.

22 aug. 2003, vineri: De câteva zile a înflorit sofora (Sophora japonica) de la cantina 2; e toamnă! În preajmă se aud tot mai des vuiete de ferăstraie mecanice – acest zgomot atât de nesuferit mie, aducându-mi aminte de vremuri trecute.

23 aug. 2003, sâmbătă: Telefon, de la Sovar P., din America (Saint-Louis), o convorbire de aproape 35 de minute. Îi sugerez că îmi plac… amintirile din America!

Zăpuşeală; plec după-amiaza de acasă, de regulă plec numai seara, să mai văd şi eu lumea la lumina zilei. Transpir abundent pe căldura aceasta năucitoare, tricoul lipindu-mi-se de piept şi de spate. Deranjat de acest fapt, mă reîntorc acasă. Voi pleca din nou seara…

Noaptea: dintr-un „florilegiu” de tentaţii, o aleg pe Alplăm., mai mult pentru faptul că mâine pleacă.

Tot de mâine sunt şi eu rechemat din concediu; îmi voi continua vacanţa imediat ce slujba îmi va permite.

Declin turistic…

După-amiaza, cu pictorul amator (oltean) Gore, la hotelul Brădet unde are o cameră închiriată pentru încă vreo câteva zile. Discut cu el generalităţi despre haiku, cu exemplificări din ticluirile mele. Plăcut surprins de preocupările mele, acesta îmi promite că va ilustra câteva dintre poeme.

Seara: alergătură, sterilă, prin staţiune.

25 aug. 2003, luni: Vis cel puţin ciudat, din noaptea trecută: se făcea că îl văd pe unchiul Ştefan, cu vreo patruzeci de ani în urmă; acesta, trecând nepăsător pe lângă mine, şi în mare grabă, m-a uimit, determinându-mă să încep să alerg după el pentru a mă dumiri ce s-a putut întâmpla. Observând că fug după el, o luă şi el la goană, tinereşte, parcă plutind.

Pe măsură ce reduceam tot mai mult distanţa dintre noi, unchiul meu devenea tot mai… străveziu şi tot mai neînchegat (!), până când se volatiliză, taman când să-l ajung din urmă…

Seara: La Radu M., la vila scriitorilor; mă atrage tandreţea şi uşoara ei naivitate.

27 aug. 2003, miercuri: Pe o vreme superbă, de final de vară, cu mult soare şi cer fără pic de nor, marchez, cu încă doi pădurari, undeva pe Valea Sebeş, în doborâturile produse de furtuna din săptămâna trecută. Se scurg ultimele zile ale sezonului turistic din acest an. Lumea se retrage din staţiune; la mine mai sunt turişti abia în două camere.

Câtă răutate se lăfăie în averi!

1 sept. 2003, luni: Suferim, trebuie să suferim, pentru că oameni suntem. Suferinţa nu rămâne însă veşnică; poate!…

Dureri multe, fără lacrimi, of-uri, văicăreli.

Seara: Cu basarabencele Tania, Oxana şi Natalia Corund unde colindăm prin câteva prăvălii, pe care le mai găsim deschise, la această oră de seară. Nu se cumpără mare lucru, dar fetelor le-a plăcut ceea ce au văzut, implicit drumul, excursia în sine.

Oprim la un restaurant unde se bea câte un pahar de vin, purtându-se discuţii pe teme diverse. Ajungem acasă în miez de noapte…

4 sept. 2003, joi: În lecturile mele dau de un superb citat din Holderlin, iată-l: „ Pentru a ajunge la cel care se află lângă tine, ai nevoie de aripi, însă aceste aripi unice doar iubirea ni le poate da!”

Înflăcărându-mă, câteodată mult prea lesne, comit gafe, excese verbale, adopt poziţii, atitudini, nefireşti, de neînţeles de către cei care nu-mi cunosc sufletul.

Vremea cade dintr-o extremă în alta: dacă în zilele trecute erau temperaturi de peste35 de grade C, ieri şi astăzi temperatura aerului a scăzut atât de brusc şi de mult încât a trebuit să pornesc încălzirea.

Sus, în camerele de la etaj, ultimii turişti basarabeni: mănâncă, beau vârtos şi fac baie – încă – în lacul Ursu.

5 sept. 2003, vineri: Zile şi seri reci, sumbre, cu ploi de toamnă.

Ziua, pe-acasă: întocmesc fişe de calcul pentru marcările executate astă-vară.

Seara la Aluniş, în compania lui Relu Roicea, cetăţean german şi… gigolo internaţional cum nu mi-a fost dat să văd vreodată.

Scrisoare către E.:

„Sovata, 05.09.2003

E.,

Nu ştiu sigur cât de experimentat mă pot numi în ale sufletului omenesc…

Ştiu însă, cu certitudine, că fiecare ce îşi caută aceea va găsi: trebuie să vrei, să perseverezi, inclusiv în dragoste!

Mai ştiu că orice om are un stil de viaţă propriu, dobândit în decursul formării sale ca personalitate umană, la care se mai adaugă şi niscaiva caracteristici înnăscute…

Şi mai ştiu, încă, anume că fiecare om dispune de viaţa sa, având latitudinea să şi-o trăiască cum preferă, cu condiţia de a nu-şi leza, fireşte, traiul semenilor.

Nu concep ca cineva să poată fi obligat ca să accepte mentalitatea celuilalt, dar nici să-l condamne nu cred să fie just, atâta vreme cât stilul de viaţă al respectivei persoane, felul în care concepe respectiva fiinţă să-şi ducă traiul nu îi produce prejudicii: morale ori materiale!

… Şi dacă, totuşi, aceste vătămări, pagube, se produc, fiecare urmează să răspundem în faţa lui Dumnezeu şi a legii…

Vă îmbrăţişez pe amândouă, pe tine şi pe a ta soră: A.

M.”

6 sept. 2003, sâmbătă: Pentru un scriitor, limbajul, cuvântul este materialul de bază, aşa cum pentru un pictor este culoarea.

A tăcea, precum Dumnezeu tace…

De ce oare unui copil curios care întreabă – şi se întreabă – cum a fost cu putinţă să vină el pe lume, nu i se poate răspunde sincer, exact cum au derulat evenimentele, inventându-i-se în schimb minciuna năroadă cu barza; îl cruţi, astfel, de realitatea crudă şi cruntă, inoculându-i în felul acesta ocolirea adevărului, punându-i în braţe minciuna.

Blaga, mi se pare: „Inimile de piatră pot fi încălzite lovindu-le cu ciocanul. ”

8 sept. 2003, luni: Alergături, zadarnice, după tot felul de zvăpăiate.
Seară de seară plec de acasă ca să mă conving că ceea ce fac este o tâmpenie, o stupizenie.
Prea multe săbii deasupra creştetului meu.

Eu unul zic că dragostea nu poate fi şantajată…

10 sept. 2003, miercuri: Viaţa – un minuscul incident al materiei pe drumul lui în infinit:

(viaţa)

(.)

ÎNAINTE → DUPĂ

Noaptea: cu N. în otava de curând cosită; o blândă noapte, cu luna plină ivindu-se, din când în când, printre norii zdrenţuiţi.

11 sept. 2003, joi: Victime suntem, cu toţii, aceluiaşi final implacabil, inexorabil, de ce, totuşi, atâta zbatere?
Doamne, dă-mi, rogu-te, mintea cuvenită pentru a putea vedea adevăratele rosturi ale vieţii acesteia şi pentru a o putea preţui la justa ei valoare!

12 sept. 2003, joi: Aseară şi astă-seară, împreună cu basarabencele Nataşa şi Oxana, îndurând calvarul aşteptării autobuzului de Chişinău.
Ieri autobuzul nu a venit, în seara asta întârzie enorm; într-un târziu, soseşte totuşi…
Vreme de toamnă, rece şi ploioasă; de luni îmi continui concediul.

14 sept. 2003, duminică: Umblu hai-hui, cu ţintă însă, cu ţel!
În această existenţă, nu scopul este important, ci trăirea la intensitatea maximă a clipelor, a orelor vieţii.

15 sept. 2003, luni:
Despre mine însumi…
Mulţumesc destinului şi ultima-mi răsuflare; îi mulţumesc că am fost om şi că o scânteie a inteligenţei a luminat şi în sufletul meu, de altminteri foarte înnegurat.
Am văzut pământul, cerul, anotimpurile, anotimpul cel poleit cu aur şi aramă fiind cel care m-a primit, înfăşându-mă, pentru prima oară, în razele dulci, blânde, ale soarelui de toamnă.
Am cunoscut dragostea, părţi ale adevărului, dorinţele şi dezamăgirile.
Am trăit pe pământ şi, încet, m-am luminat.
… Într-o zi, voi muri: şi asta, chiar dacă nu este simplu, e dumnezeiesc de firesc!
Cu mine se putea, oare, întâmpla altceva mai bun, mai superb? Nu, sigur nu se putea…
Mi-a fost dat să trăiesc ce era mai minunat, mai superb: Destinul meu!
… Altceva mai bun nu mi se putea întâmpla!

16 sept. 2003, marţi: Acasă, la părinţi, vechile probleme: vârstă înaintată, oboseală, boli, saturaţie.
O cunosc pe G. O., notară în Străşeni, Basarabia. Discuţii despre situaţia din Basarabia şi cea de la noi.

18 sept. 2003, joi: Aseară, împreună cu G. O. întreprindem, cu maşina, o mai lungă excursie pe traseul: valea Sebeş – valea Soveţii – C. Cetăţii – Sovata. Apoi, din nou pe valea Sebeş…
(G. – ascunzând o anumită cremă, de fiecare dată, la momentul potrivit, sub pernă.)

19 sept. 2003, vineri: Păsările, aceste minunăţii ale Naturii, de ce oare le-am ignorat atâta vreme? Încerc, acum, să mă apropii de ele, să le înţeleg şi să le mulţumesc, în gând, pentru minunatul lor rol, pentru trilul lor, pentru că ne fac viaţa mai frumoasă!

20 sept. 2003, sâmbătă: Extaziat de frumuseţea acestor zile de toamnă!
A sosit, în Sovata, Sovar P. Uşor-uşor mă simt copleşit.
Aflu, aseară, întâmplător că fostul meu profesor de istorie-filozofie P. I. s-a sinucis, prin strangulare, în luna precedentă. Trist, păcat de el; era un tip sensibil, uşor nevrotic…

Seara: întârzii la G. Dialog pe teme literare şi politice.

21 sept. 2003, duminică: Sentimental, viaţa mi-am trăit-o la pătrat.
Mă gândesc să plec mai devreme la Constanţa, la Colocviul naţional de haiku, poate miercuri sau joi.
Numai bălţile seacă dacă nu plouă, fântânile însă nu (sau foarte rar); de asemenea, numai băltoacele se tulbură când plouă, fântânile mai rar.
Să fim, deci, fântâni!

23 sept. 2003, marţi: „Esenţa femeii este dăruirea, însă forma acesteia este opunerea" (Kirkegaard).

Petrecându-mi acasă concediul, sunt mai tot timpul tracasat: ba cu telefoane de la ocol, ori alte telefoane sau vizite.

24 sept. 2003, miercuri: Mâine voi pleca la Constanţa; după Colocviu, voi mai întârzia, o zi sau două, la Cluj, ori la Iaşi, încă nu m-am decis.

28-29 sept. 2003: Câteva zile petrecute pe malul Pontului-Euxin împreună cu haiku-ul… De notat remarcabila inteligenţă şi talentul debordant ale tinerei Sonia Coman.
Ca şi în alte dăţi, Şerban Codrin, acelaşi tumultuos, vehement în afirmaţii, plin de vervă, susţinându-şi imbatabil opiniile referitoare la obârşia acestui micro-poem, precum şi unele păreri, incomode, despre calitatea dubioasă a unor a unor tristihuri numite impropriu „haiku".
De notat prezenţa cuplului Ifrim, inteligenţi sensibili şi cu vaste cunoştinţe în domeniul haiku-ului.
La Mamaia a sosit şi Sovar P., deloc nu întâmplător; atentă şi tandră, însă deosebit de lipicioasă; în Bucureşti, după vizionarea unui spectacol de teatru, după spectacol, ne plimbăm pe trotuarele destul de pustii ale marelui oraş.
Mă întâlnesc, apoi, cu L.; cinăm la un restaurant din Herăstrău, după care, plimbându-ne agale, parcurgem, pe jos, distanţa dintre Bul. Magheru şi Gara de Nord, unde îmi voi petrece restul nopţii. Aici, o mulţime de cerşetori, ţigani, beţivi sunt efectiv hăituiţi de gardieni, fiind scoşi repede din incintă.
Ajuns la Sighişoara, de aici sunt nevoit să călătoresc cu ocazii, curse regulate nefiind decât după-amiaza, acum ceasul arătând abia ora 7,20.
La Constanţa am cumpărat o sumedenie de cărţi; acum, acasă, în pat, le frunzăresc, savurându-le…

1 oct. 2003, miercuri: Îmi „ucid" concediul. Aseară, am vizitat-o pe Olaru G. Am fost nevoit să întârziu foarte mult la ea, neputând să ies de aici datorită prezenţei unor persoane cunoscute, care petreceau, în mare, veselie pe hol.
Realmente îmi displace ceea ce fac…

3 oct. 2003, vineri: Altă noapte… înălbită!

Sunt teribil de neîndemânatic: azi, pentru a monta o coadă de cazma, mi-a trebuit aproape o oră; măcar de aş fi făcut o treabă bună, din păcate lucrurile nu stau aşa: mâine va trebui să refac lucrarea.

4 oct. 2003, sâmbătă: Bădia (E. Maftei) – octogenarul craidon; amuzant bătrânul, dar „pălăria" nu i se prea potriveşte!
Parafrazez o zicală, des auzită în copilărie, atunci când ne loveam sau ne îmbolnăveam uşor: „Lasă că îţi trece până te însori…!"
Ei bine, „mi-au trecut", este adevărat, chit că încă nu m-am însurat!
Seara: aversă cu tunete şi fulgere sinistre.

5 oct. 2003, duminică: Agasările Idei cu nepoatele ei. Nu reuşesc să o înduplec să aibă răbdare să se termine sezonul turistic şi abia după aceea să le aducă, nu vrea să înţeleagă.
Lecturi dezordonate.
Mi s-a încheiat concediul pe anul curent.
Auzit de la P. Coehlo: Vreau să mor trăind.

6 oct. 2003, luni: Ar fi timpul să nu mai amân nimic: mâine sigur va fi prea târziu.
Există, oare, istorie adevărată? Ar fi interesant de aflat adevărul istoric despre trecutul nostru cu Ungaria, Rusia, Bulgaria.

Arta care nu surprinde nu poate fi interesantă, spune cineva, şi bine spune!
Viaţa aceasta ca un talcioc…
Calitate: a fi suficient de inteligent ca să ştii cât eşti de prost.
Mai tot timpul sunt serios, grav, morocănos, rece, greu abordabil: un constipat.

10 oct. 2003, vineri: De luni sunt delegat într-o inspecţie de fond la Ocolul Silvic Lunca Bradului.
Valurile vieţii îmi tulbură liniştea, echilibrul, nefiind capabil nici de lectură şi nici de scris.
Temeri, angoasă, nesiguranţă, derută, lehamite – iată coordonatele traiului meu.

11 oct. 2003, sâmbătă: Am avut plăceri multe de pe urma slăbiciunii mele pentru sexul frumos, dar şi imense neplăceri, nelinişti, frământări. Mi-am urmat impulsurile instinctului, de foarte multe ori săvârşind gafe colosale, ireparabile, ale căror poveri le port, asumându-mi-le.
Dacă regret? Poate da…

12 oct. 2003, duminică: Abia „dincolo" vom afla, poate, cum trebuia să gândim şi ce trebuia să facem cu lumea, cu viaţa de aici, cum era bine să ne fi trăit scurtul intermezzo dintre naştere şi moarte…

– Dacă pentru altceva nu, măcar pentru multele cărţi, unele chiar bune, cu care m-am înconjurat, ar trebui să mă bucur; însă, ce păcat, nu pot…

Frunzărind o carte, dau de titlul inspirat al unei alte cărţi, scrisă de un francez despre România; iată acel titlu: „Ţara unde femeile n-au pudoare iar bărbaţii nu au onoare. "

Perfect ţintit, perfect nimerit!

Din viitor se naşte prezentul; din prezent – prezentul fiind clipa în care viitorul se transformă în trecut – se naşte trecutul.

Dar viitorul din ce se naşte, de unde vine; acest viitor misterios!…

Citesc „Poezia japoneză modernă" (editura Univers, 2003): o cruntă dezamăgire!

Pun vina pe traducere.

13-16 oct. 2003, joi: În inspecţie de fond la Ocolul Silvic Lunca Bradului.

Sunt repartizat la cantonul silvic Mermezeu. Cazarea: într-o cabană confortabilă, situată pe valea cu acelaşi nume; cabana are curent electric, apă caldă, majoritatea suntem singuri în camere. Clădirea se află nu departe de izvorul de apă minerală din Stânceni.

Lucrăm 12 ore pe zi, verificând mari suprafeţe păduroase.

Una din concluziile mele, privind soarta pădurilor retrocedate, este că până şi preoţii fură, crunt, din pădurile parohiale!

Seara şi noaptea, bună parte dintre colegi, băutori şi cartofori, fac zarvă mare în sufragerie, aţâţaţi de alcool şi de sumele de bani puse la bătaie.

Încerc să citesc, însă hărmălaia de afară mă împiedică să mă concentrez. Adorm, în fiecare noapte după ce zgomotele bine-dispuşilor îmi obosesc nervii.

Convorbire telefonică cu A. care, minune, a născut o fetiţă!

Vizitez, într-una din seri, complexul Banfi, după treizeci şi şapte de ani (1966); cu aproape patru decenii în urmă, mă aflam pe aceste locuri cu prilejul unui campionat şcolar de handbal.

Aici găsesc totul schimbat; vila, în care am fost cazaţi, a dispărut; doar lacul, de lângă fosta vilă, a mai rămas, acesta părându-mi-se acum foarte mic, în memorie l-am păstrat ca fiind mai mare.

Scrisoare către L.:

„Sovata, 14 brumărel 2003

«În căsătoriile din care această lume se compune, femeile
se sufocă iar bărbaţii sunt strangulaţi de moarte.
Ne sfârşim numărând zilele plăcute şi anii de suferinţă,
dar avem nevoie de vise
care să ne elibereze. »

(J. R. Colombo – Ultim poem)

… Are multă dreptate acest Colombo, nu-i aşa, L.?

După ce alergăm, ce căutăm noi: eu, tu?…

Se pare că un motiv esenţial al „neliniştii” noastre, a bărbaţilor, ar fi o veşnică goană după propriul nostru ideal; drept pentru care suntem veşnic decepţionaţi căci, după cum prea bine se ştie, idealul nu poate fi găsit niciodată.

În orice caz, nicicând într-o femeie; dar fără ea nu se poate!

Te îmbrăţişez,

Mihail

18 oct. 2003, sâmbătă: Televizorul din dormitor îmi răpeşte tot timpul destinat lecturii.

Strădaniile mele de a-mi pondera apetiturile lubrice nu îmi sunt eficiente. Probabil Sovata, ca localitate, este potrivnică acestui deziderat.

„Şi vine o vreme când vei simţi că toate drumurile pe care le-ai urmat căutând libertatea, pacea şi fericirea te-au dezamăgit; atunci dinamismul căutării ajunge la un punct mort şi acolo apare o presimţire a naturii tale reale” (Jean Klein).

19 oct. 2003, duminică: Vin Bolile?

21 oct. 2003, miercuri: Nu cu mintea, nicidecum, ci cu spiritul (duhul) poţi înţelege Biblia.

În acest sens, cred că nici 1% dintre cititorii Sfintei Scripturi nu se pot lăuda că li se întâmplă aşa ceva.

Foarte săracul recurge la Dumnezeu din disperare, bogatul de teamă să nu îşi piardă avuţia şi din dorinţa de a agonisi şi mai mult.

Inactiv fiind la Colocviile de haiku, fireşte nu apar în nici o referinţă despre aceste întruniri.

23 oct. 2003, joi: Sunt chemat la Direcţia Silvică din Târgu-Mureş pentru lămuriri privind constatările consemnate prin actul de inspecţie de fond efectuat la Ocolul Silvic din Lunca Bradului.

Afară plouă mocăneşte…

La D. S. nu s-a acceptat inspecţia de fond în varianta depusă de mine. În consecinţă, fapta comisă de preotul F. A. va trebui încadrată ca fiind infracţiune, ceea ce înseamnă refacerea întregului act de inspecţie!

Lucrez, ca un rob, reuşind să depun actul după-amiaza târziu, apoi cutreier librăriile.

Ajuns acasă seara, pic de oboseală.

Timpul zboară, viitorul mi se îngustează…

Scrisoare către M. D.:

„Sovata, 23 brumărel, 2003

«Mii de femei de-aş vedea, perindându-se, toate frumoase,
crede-mă, tu îmi rămâi sprijin garoafă şi scut.
Anii de tine mi-i leg cu mătase şi iederă verde,
pururi cu mine să stai şi, lângă rug, să mă plângi»

[Ovidius – Unei curtezane (Iubirile I, 3)]

Despre mine, despre tine, despre noi…

Mi-am analizat de atâtea ori comportările, modul meu de trai, de a fi, de a vedea lumea, şi constat, în final, de fiecare dată, că această zbatere a mea nu mi-o pot explica decât printr-o aprigă nevoie de comunicare, de cunoaştere, de apropiere.

Mi-am dat seama, de multă vreme, de faptul că nu dragostea fizică, repetarea la nesfârşit a unuia şi aceluiaşi lucru mă atrage către ceea ce înseamnă femeia, ci mai degrabă un «ceva», o nuanţă, o tentă de inimaginabil care, în fond, vă deosebeşte pe voi femeile.

Şi acest inimaginabil mă incită, îmi creează fiori, nedându-mi linişte.

Sunt dornic să cunosc fărâme de necunoscut din sufletul feminin, acel necunoscut care vă deosebeşte atât de mult una de cealaltă şi care este atât de greu accesibil, atât de greu de cucerit.

Dorinţa de a pune stăpânire pe acest «grăunte de mister implică serioase probleme, mă expune la riscuri, de cele mai multe ori implicând şi considerabile eforturi…

În aproape cinci decenii de existenţă am înţeles multe aspecte ale vieţii, în speţă – ipostaze ale vieţii feminine, dar esenţialul continuă să-mi rămână inaccesibil, tabu, mister: deci însăşi femeia.

Mihail

P.S.: Scriu această epistolă imediat după convorbirea telefonică de sâmbătă.

În acest moment clopoţelul de vânt, din Dumbrava Sibiului, cu al lui clinchet celest intră în rezonanţă cu alte unde venite de pe alte tărâmuri…

… Iar de pe fagii pădurii vecine plouă cu frunze arămii.

Livada-mi puternic iluminată de blânde raze de soare tomnatice, o lumină misterioasă care îmi şopteşte că vei veni totuşi…

M.”

26 oct. 2003, duminică: Particip la ultima zi de lucru a Adunării generale a Societăţii ASTRA, înainte de amiază, la Sângeorgiu de Pădure, după-amiaza şi seara, la Sovata.

Dintre participanţi de vază: George Pruteanu, George Munteanu, Lazăr Lădariu, Nicolae Băciuţ, Mihai Prepeliţă ş.a.

„În limba bretonă nu se spune te iubesc, expresia există, însă aceasta se spune cel mult lui Dumnezeu…

De asemenea, la aceştia nu se spune bună dimineaţa, bună ziua, bună seara: ei se salută doar cu o aluzie la vreme: e frumoasă, bate vântul, vine ploaia, este cald astăzi…” (Marily Le Nir).

„… Şi roua se aprinde!”

Duhul din spatele cuvintelor – iată ce trebuie atins atunci când citim Biblia: cuvânt, gânduri, Duh, acestea sunt trepte în citirea Bibliei.

28 oct. 2003, marţi: Calvarul reparării maşinii: timp şi bani pierduţi, remediere nulă.

29 oct. 2003, miercuri: Încă o zi „ucisă”în preajma maşinii zăcânde la atelier.

30 oct. 2003, vineri: Consider că am o voinţă suficient de puternică pentru a răzbate în viaţă, în schimb, marea problemă constă în faptul că viziunea mea asupra existenţei este sumbră, în totalitate neconstructivă, catastrofică de cele mai multe ori.

Gândirea generează acţiunea…

Și cum acţiunile mele sunt precum sunt, înseamnă că gândirea mea ar fi deficitară?

Societatea românească nu mai este originală, nu mai cultivă valorile tradiţionale, optând pentru copierea falselor valori ale Occidentului, această atitudine ducând treptat la îndepărtarea de la tradiţionalele valori autohtone, la înstrăinare şi, apoi, la durere şi chin.

„Trupul şi duhul – veşnic în contratimp: primul pofteşte împotriva celui de-al doilea” (Gal. 5. 17).

1 noi. 2003, sâmbătă: Sighişoara, Casa cu cerbi, într-o frumoasă zi de final de toamnă.

Cetatea – încântătoare, cu al ei iz arhaic, străvechi.

Scrisoare către E.:

„Sovata, 01.11.2003

E.,

Soare? Da, oricum, este mai bine decât: frig, întuneric, deşi se mai întâmplă, în unele perioade de timp ale anului, să avem parte de soare cu dinţi!

Da, capricii ale naturii! Şi ca dânsa suntem noi: schimbători, inconsecvenţi, cu noi înşine şi faţă de alţii.

Referitor la haiku-ul de care pomeneşti în scrisoarea ta anterioară, trebuie să-ţi reamintesc că este vorba de «privighetoare» şi nu de… «ciocănitoare» (!).

Diferenţa dintre cele două păsări, deşi amândouă sugerează primăvara, şi ignorând aspectele fizice ale celor două cântătoare, constă taman în al lor cântec!

Şi cum în haiku totul este sugerare – cu o maximă economie de cuvânt – ţin foarte mult ca privighetoarea mea să rămână privighetoare.

Aşadar (reiau haiku-ul):

privighetoarea –
cad stropi de răşină
din grinda nouă

Îmi permit o succintă analiză a acestuia, acesta fiind unul din haiku-urile mele preferate.

Prin urmare, în tristihul de mai sus putem observa două tablouri:

1) În prima parte a poemului – privighetoarea – ne este sugerat un cadru amplu, natura, pădurea, trezită la viaţă, inundată de lumină, de cântec de pasăre, de verdeaţă, totul sugerat printr-un singur cuvânt, anume: «privighetoarea».

2) Partea a doua, contrastantă cu prima parte (cântecul vesel al păsării, în totală opoziţie cu «lacrimile» de molid (picăturile de răşină). Se poate observa o personificare voalată – plânge arborele! –, personificarea, în fond nici alte figuri de stil, în acest gen de poezie nefiind admise.

Aşadar, întreaga Natură, trezită la viaţă, este în sărbătoarea: e primăvară, soare, se aud triluri de păsări, undeva însă cineva ciopleşte o grindă nouă dintr-un trunchi de molid recent tăiat. Din acest trunchi sacrificat, servind acum adăpostirii omului, cad stropi de răşină, ca nişte lacrimi, la trilul vesel al privighetorii din pădurea învecinată, recent părăsită ca urmare a unui act ucigaş al omului.

Prin alăturarea celor două tablouri, în sufletul cititorului se naşte un sentiment haiku de o gingaşă frumuseţe.

Păşesc cu evlavie, în vârful picioarelor, în dormitorul tău; mă aşez pe pat, apoi, dintr-un buzunar al meu, scot o biblie miniaturală din care îţi citesc Psalmul 51.

Vă îmbrăţişez, pe tine şi pe a ta soră,

Mihail”

2 noi. 2003, duminică: Mlaştina satisfacţiilor mele. Caut, cu încăpăţânare, plăcerile-mi egoiste; şi, deoarece nu prea dau de ele, de aici mi se trag multe neplăceri răvăşitoare. Adevărul este că nu am multe pretenţii, nu râvnesc, nu năzuiesc la mari hatâruri, mari voluptăţi; îmi doresc doar atâta cât să mă poată menţine pe linia de plutire.

Ce mai fac? Cad şi mă ridic…

De cele mai multe ori virtuţile afişate sunt, în fond, vicii deghizate (după un motto la Maximele lui Pascal…).

3 noi. 2003, luni: Se zice că în rugăciune trebuie, ar trebui, ca mintea inima şi cuvântul să fie la unison.

Ioan Gură de Aur: Dacă bogatul nu ar fi atât de sărac, n-ar căuta să adune atâtea bogăţii.

5 noi. 2003, miercuri: Să taci şi să vorbeşti din dragoste de Dumnezeu…
Aproape şi totuşi atât de departe de Dumnezeu; între noi: „un zid de păcate şi minciuni”.

Nevăzutele feţe: a lui Dumnezeu şi a Morţii.

Viaţa de monah, faţă de care am simţit, şi simt încă, o mare atracţie se compune din: post, rugăciune, abstinenţă, singurătate…

8 noi. 2003, sâmbătă: De onomastică sunt sunat de: Sovar P., Viotim, Teopaţ…
Convorbirile cu aceste cunoştinţe mi-au răpit tot timpul destinat lecturii.

9 noi. 2003, duminică: Pe plan profesional: examene medicale, restructurări, ameninţări – orice, numai linişte nu.

După-amiază la Sângeorgiu de Pădure, la părinţi, apoi la pomicultorul B. A. pentru a mai cumpăra trei puieţi, de meri, întru completarea golurilor lăsate de şoarecii de apă.
Ranguri îngereşti: arhangheli, serafimi, heruvimi…

Nu este permis să curveşti, nici cu gândul, nici cu sufletul.
Demonul curviei…

11 noi. 2003, marţi: Să nu-ţi tai creanga de sub picioare, decât doar atunci când vor să te spânzure de ea; auzit de la Adrian Păunescu.

Nămeţi albăstrii, flori de păpădii, mere verzi, strepezitoare de dinţi, apa Târnavei cu cânepa cufundată pentru topit, nuci în învelişul verde încă, câte o ciorchină de strugure, ascunsă, de ochii culegătorului, sub o mare frunză verde-aurie, găsită prin viile culese, bârloguri săpate în mormanele de ştiuleţi de porumb din casa bunicilor, în vârful

cărora dacă urcam, atingeam, în sfârşit, grinzile camerei, grinzi care altfel mi se păreau a fi atât de sus şi la care, iată-mă ajuns, ajutat de toamnă, mirosul suav al mătăsii de porumb, din care îmi făceam mustăţi şi barbă, ale căror atingere catifelată şi miros dulceag le simt şi acum pe obraji, şi în nări, povestirile şi poveştile bunicilor, părinţilor, vecinilor care luau parte la depănuşarea porumbului până aproape de zorii zilei – iată câteva imagini-icoane ale copilăriei mele sângeorzene…

(Sfârşitul caietului nr. 1/2003)

12 noi. 2003, miercuri: Neagoniseală, asceză, fugă de oameni – trei cuvinte care devenind fapte, transformă viaţa obişnuită în cea îndeobşte ştiută, în vieţuire în Dumnezeu.

„Devenim robii patimilor, deoarece mintea noastră se întoarce de la contemplarea lui Dumnezeu.” (Avva Theonas)

15 noi. 2003, sâmbătă: M-am înscris, la Reghin, la seminarul firmei de asigurări austriece: E. P. M.

Am făcut asta mai mult din dorinţa de a ieşi din monotonie, din apăsătorul cenuşiu cotidian. Seminarul are loc mâine la hotelul Continental (Târgu-Mureş). Să fie într-un ceas bun!

17 noi. 2003, luni: Fiasco în privinţa intenţiei mele de a activa la E. P. M.!

După douăsprezece ore de îndoctrinare şi o noapte de insomnie hotărăsc că locul meu nu este într-o astfel de activitate: nu am entuziasmul necesar, tenacitatea şi multe alte calităţi necesare unei astfel de munci.

… Experienţa aceasta m-a costat scump; puteam să o evit, ţinând cont că am mai trecut printr-o încercare similară, cu câţiva ani în urmă.

18 noi. 2003, marţi: Stare copleşitoare de negativism datorată lipsei de perspectivă; nu am încredere în nimic şi în nimeni; şi, ce-i mai rău: nici chiar în mine.

Vreme – şi vremuri – sumbre…

Televizorul îmi fură tot mai mult din timpul pe care altădată îl destinam, cu atâta plăcere, lecturii.

Eveniment! Azi, la un moment dat, a apărut soarele – dar n-a emis decât lumină…

Fără bucurie, viaţa este insipidă, chiar greu de suportat; iar eu nu mă pot bucura…

Seminarul E. P. M., la care am participat duminica trecută, mi se pare o formă de manipulare, de propagandă. Aceste activităţi preluate din vest, indiferent că ni se potriveşte sau nu, ne sufocă existenţa.

La vârsta pe care o am, încă nu ştiu în ce limbă gândesc (!?).

20 noi. 2003, joi: Pe cât înfloreşte trupul, pe atât sufletul se ofileşte, şi pe cât trupul se ofileşte, pe atât sufletul înfloreşte (avva Daniel).

Istanbul: cinci explozii produse de maşini-capcane, în puncte diferite, soldate cu mari pagube materiale şi cu multe pierderi de vieţi omeneşti. Autorii – terorişti musulmani, oameni ai lui Bin Laden (Al Qaeda).

„Ne îndrăgostim atunci când imaginaţia noastră proiectează asupra altei persoane perfecţiuni inexistente; într-o bună zi fantasmagoria trece, se împrăştie, şi odată cu ea moare dragostea. ” (J. O. Y. Gasset).

21 noi. 2003, vineri: O foarte mare parte a existenţei mele a fost sacrificată pe altarul cuceririi graţiilor feminine. Faptul se datorează, pe lângă datul genetic, şi mediului în care mi-am dus traiul. Aşa că, norma de erotism s-a întâmplat să fie cu prisosinţă îndeplinită.

22 noi. 2003, sâmbătă: Pe Furész-mező, mai sus de Trocuţa, este un loc, o măgură, unde ori de câte ori ajung am un sentiment religios foarte acut, dorind să las lumea şi să mă mut acolo, încropindu-mi o chilioară (!).

Lunga convorbire telefonică, de sâmbătă, cu Sovar P.…

Inerţie = inepţie?

23 noi. 2003, duminică: Scurte rugăciuni: Doamne, miluieşte-mă cum vrei şi cum ştii!

– Doamne, ajută-mă în faţa ispitei!

25 noi. 2003, marţi: Ora 3,40: insomnie datorată prea marilor poveri sufleteşti…: „Pentru ce te mâhneşti suflete şi gemi înlăuntrul meu? Nădăjduieşte în Dumnezeu, căci iarăşi îl voi lăuda: El este mântuirea mea şi Dumnezeul meu.” (P.S. 43).

Nu sunt nici mistic şi nici îndrăgostit, caut însă, cu îndârjire, ambele aceste laturi ale existenţei…

După-amiază: La Târgu-Mureş, pentru efectuarea analizelor medicale, cerute pe tărâm profesional; mici emoţii…

26 noi. 2003, miercuri: De câţiva ani încoace, fiecare toamnă îmi este blestemată parcă: tot felul de necazuri se abat asupra-mi, întunecându-mă.

28-30 noi. 2003: În Capitală, la Târgul de carte „Gaudeamus” de la Rom-Expo.

În imensitatea sălii, puzderie de cărţi – zeci de tone –, mii de oameni…

Este foarte greu să te orientezi într-o mare de cărţi şi un furnicar de oameni; forfota şi vacarmul sunt continue, au loc simultan, lansări de cărţi, dezbateri, reclame (audio-video), recitaluri de muzică uşoară…

Am văzut câteva personalităţi literare şi artistice, am asistat la două lansări de carte. Într-una din seri, la Teatrul Nottara am văzut piesa: „Sărbători fericite” a unui autor francez. Piesa, mediocră, ca text, a avut o bună interpretare a personajului masculin prin persoana actorului Ion Dichiseanu.

Înapoierea acasă. De la Sighişoara, la Sovata – un chin. La Bălăuşeri, în staţia de autobuz, sub o copertină din azbociment, şubredă, cu spărturi prin care picură stropii de ploaie, stau peste o oră până se-ndură cineva să oprească şi să mă ia. În staţia pe care, în sfârşit, o părăsesc, las resturi de ambalaje din celofan şi plastic, colorate pestriţ, coji de seminţe de dovleac şi de floarea soarelui, mucuri de ţigări, beţe de chibrituri, flegme şi gume de mestecat. Jalnic. Îmi vine să plâng.

Pentru reuşita unei relaţii de dragoste este deosebit de importantă fixarea, concentrarea atenţiei asupra persoanei şi idealizarea, unor atitudini, aspecte, calităţi pe care, de cele mai multe ori, persoana iubită nici nu le posedă.

2 dec. 2003, marţi: Multele-mi lecturi îmi creează iluzia unei activităţi, dar indiferent de iluzii, de această preocupare nu mă pot despărţi, nici nu doresc, Doamne fereşte! Fără cărţi aş fi un disperat, un peşte pe uscat.

Relu R. se află pripăşit iarăşi prin Sovata. Se bucură de companii feminine deosebite, câteodată, altădată – nu prea. Tipul este un temperament dinamic, uşor obsedat de acest… sport; însă – oricum – omul este foarte versat!

6 dec. 2003, sâmbătă: Frământări, nelinişti, din toate direcţiile, încât simt că mă sufoc. Profesional sunt aproape batjocorit de către cei care m-au debarcat – a fără explicaţii! – de pe teritoriul pe care am funcţionat peste 27 de ani.

Pe de altă parte, starea sănătăţii părinţilor mei este îngrijorătoare, în special felul în care a început tata să arate mă nelinişteşte. În plus, lipseşte înţelegerea dintre ei, acum când tocmai asta ar fi cel mai bun leac; se nasc însă numai tensiuni, nervi, ciondăneli şi fiere între aceste două fiinţe, cele mai dragi, cele mai apropiate mie. Nimic mai trist decât această stare de lucruri. Încerc, uneori, să ponderez, să mediez comunicarea atât de incorectă, plină de venin şi fiere, dintre ei, dar niciodată nu îmi este dat să am succes, niciodată!

Doamne, ce păcat, la anii lor, la neputinţele lor să li se mai întâmple şi aşa ceva…

Din această pricină, şi din altele, zi de zi ceva se sparge, se sfărâmă în mine.

Luciditatea – mă doare şi mă nefericeşte; sunt obosit şi dezgustat…

„Urletul”, vâjâitul motoferăstraielor „mâncătoare” de păduri mă exasperează la fiecare început de iarnă. Dacă aş avea puterea, aş interzice utilizarea acestor scule diabolice, cel puţin în aşezările omeneşti.

7 dec. 2003, duminică: A iubi mai mult femeile decât femeia; a tânji după multe este, până la urmă, epuizant, imoral, şi nesănătos…

Metec: străin stabilit într-o cetate, lipsit de drepturi de proprietate.

Adâncă şi infinită dragoste… cui aş putea adresa, oare, asemenea cuvinte?

După-amiază, traduc câteva haiku-uri, proprii, în limba maghiară, apoi scriu o scrisoare amicului Jean Găbudean – şi, iată, se făcu seară!

Reflectez la deşertăciunea acuplării, a descărcării sexuale, de nu ştiu câte ori pe săptămână, cu icnete, gemete, strigăte, of-uri şi respiraţii precipitate; şi totuşi, cât de mult timp ne sacrificăm, noi bărbaţii, satisfacerii acestui instinct primar!

Acuitate, eleganţă, precizie – câteva din calităţile scrisului cioranian. Acest scriitor este blasfemic, eremit, decadent, cinic şi marginal. Cu oarecare asemănare a chipului acestuia cu faţa tatei, Cioran m-a cucerit, prin anii 1988, când au apărut şi la noi în ţară primele eseuri sub semnătura acestuia. Citindu-l, cu aviditate, aşteptând, cu înfrigurare, alte noi apariţii de acelaşi autor, nu mi-am putut satura curiozitatea decât peste doi-trei ani, când au început masivele editări ale scrierilor cioraniene. M-au captivat, de la început, stilul şi mentalitatea nihilistă, pesimistă, de „sceptic de serviciu" al unei lumi în decădere, precum şi modul de trai al omului Cioran: o mansardă modestă, în inima Parisului, având ca mobilier cărţile aşezate de-a valma, fără o slujbă, hrănindu-se, o viaţă întreagă, la cantine studenţeşti, necăsătorit nicicând, având însă o prietenă frumoasă şi îngăduitoare, încă din anii '50, anume pe Simonne B.; apoi, la peste 70 de ani, îndrăgostindu-se cu ardoare de mult mai tânăra jurnalistă nemţoaică Thoma Friedgard.

Ca mentalitate, am multe trăsături comune cu omul Cioran, dintre toate detaşându-se net scepticismul apăsător.

11 dec. 2003, joi: Un taciturn, amator de solitudine – acesta sunt.

Lecturi dezordonate; în prezent, citesc: O sută de poeţi… de Fujiwara Teika; în paralel cu aceasta, mai citesc şi: Fluturi, păsări, cai (antologie de poezie românească), A négy évszak, de Márai Sándor, Patericul, de C. Bădiliţă, Studii despre iubire, de O. Y. Gasset.

13 dec. 2003, sâmbătă: Haijinii – bijutierii cuvintelor?

Aseară, pe coclauri, la priveghi, în satul Torba, sătuc pitulat printre dealuri, la capăt de lume.

Temeri pentru sănătatea, atât de şubrezită, a părinţilor mei. Învaţă-mă Doamne să ştiu cum să-i pot ajuta mai bine!

Cât este de trist Universul nostru!

14 dec. 2003, duminică:

A ne-ndrăgosti de femei ne e soarta (versuri dintr-o veche poezie japoneză).

Împreună cu sora-mea, Ida şi Andreea – în vizită la Sângeorgiu de Pădure, la părinţii mei.

Bietul tata, pe lângă celelalte maladii se pare că s-a mai procopsit cu încă una…

Sora-mea neliniştită de fapta lui Emmese (fiica ei); aceasta, după o convieţuire de aproape un an, cu un tip mai în vârstă decât ea, găseşte de cuviinţă să se mute la acesta, fără însă a avea acordul lor, al părinţilor.

Reguli în cuplu: a te pune în locul ei, a avea încredere, a n-o contrazice ş.a.

15 dec. 2003, luni: Din neatenţie şi din naivitate, îmi produc un minus considerabil în bugetul propriu, fapt care îmi dă naştere la dureri de cap persistente.

Neatenţia, agitaţia, îmi sunt caracteristice atunci când lucrez cu banii: mă pierd repede, nu mă pot concentra, taman precum un copil prost.

Mâine voi pleca cu tata la Târgu-Mureş pentru a-l spitaliza. Bietul de el: la cei 80 de ani ai lui duce în cârcă trei maladii grave.

16 dec. 2003, marţi: Cu tata la Tg.-Mureş. Se internează la Clinica de p. Deşi a ajuns la această clinică, se pare că altele sunt problemele… Oricum, este foarte slăbit, nu vrea să mănânce. Situaţia lui devine îngrijorătoare…

Noaptea, la înapoiere, la Fântânele pe şoseaua ninsă, la o frânare, derapez şi intru în şanţ. Spre norocul meu, urmările nu sunt alarmante: doar o pană de cauciuc şi câteva deformări la jantă şi la bara de protecţie.

17 dec. 2003, miercuri: Tata împlineşte 80 de ani, în spital, într-o stare gravă.

Vreau să dorm, să uit… să uit…

18 dec. 2003, vineri: Cu sora-mea în vizită la tata, la Clinica de P. Ajunşi aici, aflăm că a fost transferat, între timp, la secţia cardiologie, suspectat fiind de insuficienţă cardiacă.

Este tot mai slăbit, tot mai lipsit de putere. La vederea noastră, se emoţionează până la lacrimi. Încercăm să-i insuflăm încredere, puţină bună dispoziţie; cobor la un magazin de lângă spital pentru a-i cumpăra nişte dulciuri, fructe şi un flacon de răcoritoare.

La înapoiere îmi spune: – Mi-ai cumpărat cât să-mi ajungă pentru toată viaţa!…

La Sângeorgiu, oprim la mama pentru a-i relata despre starea tatei. Şi ea, săraca, abia se mişcă…

Marţi urmează să-l vizităm din nou pe tata.

20 dec. 2003, sâmbătă: Bogăţia îl evidenţiază pe bărbat în ochii femeii.

Am o foarte mare nedumerire: de o viaţă caut un dicţionar român-maghiar (maghiar-român), altul decât cel de uz şcolar; nu mi-a fost dat să găsesc încă până acum. Păcat!

„Expresia mea e mândră şi amară; din pricina aceasta, mulţi mă socotesc dispreţuitor, deşi nu sunt de fel. ” (La Rochefaucould). Mă recunosc în această afirmaţie.

Reţetă de cârnat: carne de porc – 5kg, slănină – 3kg, carne de vită – 2kg.
Condimente: 500gr. de usturoi, 60 de gr. de piper, 40 de gr. de cimbru, 250 de grame de sare.

De transpus în practică!

22 dec. 2003, luni:

„Sunt trist şi obosit de prea pieritoarea lume”
(Împăratul Go Toba)

Eu: pe lângă oboseală, şi dezgust…

23 dec. 2003, marţi: Am început să uit culoarea florilor, totul este sumbru, totul e gri.

La tata, la spital. Slavă Domnului, se simte ceva mai bine, acest fapt liniştindu-mă foarte mult.

Sora-mea îmi plânge la telefon pentru ingratitudinea manifestată de către Emmese.

Se pare că nepoata mea şi-a dezamăgit profund părinţii.

24 dec. 2003, miercuri: Atmosferă plăcută, de sărbătoare familială. Ida şi Andreea se ocupă de gătit şi de ornat Pomul de Crăciun, eu, afară în curte, instalez beculeţele multicolore, pe brazii de lângă casă şi pe uşa de la intrarea principală.

Apoi, surpriza darurilor…

Peste puţin timp, Andreea pleacă la colindat.

25 dec. 2003, joi: Andreea se reîntoarce la ora şapte; zice ea că de la colindă…

E trecut de ora 9, în casă e linişte, trândăvim cu toţii.

Puterea spirituală a cuvintelor m-a uimit dintotdeauna, de unde şi marea, irezistibila, atracţie a acestora faţă de sufletul meu. În lumea de dincolo, fiecare mort e un nou născut?!

26 dec. 2003, vineri: O imensitate de păcate şi minciuni: asta ne e viaţa toată…

Nu-mi plac acele cărţi care înfrumuseţează viaţa, în mod pompos, cu tendinţa de a-ţi abate atenţia de la marele adevăr crunt, pe care nu avem cum să-l evităm, de care nu putem, oricum, scăpa.

Atracţia sexuală este motivul pentru care miliarde şi miliarde de oameni au de pătimit o viaţă pe acest glob de glod. Însă, fără această ispită, povestea toată n-ar putea avea loc.

27 dec. 2003, sâmbătă: Bătrâneţea cu ale sale boli atât de ingrate, de înjositoare, de umilitoare. În pragul acestei vârste, aşez tristeţile-mi nefaste…

Smerenia implică înfrânare şi multă rugăciune; notez asta ca să nu uit cine sunt.

La Sângeorgiu, la mama – singură, bolnavă, abia trăgându-şi picioarele.
După-amiază sosesc, de la vizita făcută tatei la Tg.-Mureş, sora-mea cu soţul ei. Se observă, spun ei, o uşoară ameliorare a stării generale a tatei; trebuie să stea, în continuare, sub observaţie şi medicaţie.

Acasă, la Sovata, împreună cu sora-mea şi soţul ei, dezbatem, iarăşi, alegerea făcută de fiica lor: Emmese. Conchidem că unica modalitate, isteaţă, din partea lor este resemnarea.

Seara – ne trambalăm iarăşi lucrurile în vederea primirii revelionarzilor; aceştia urmează să sosească mâine.

De azi, dorm deja în chilioară, până pe trei ianuarie, când vor pleca musafirii…

Ida cu Andreea se vor aciua la familia Ács.

28 dec. 2003, duminică: Au sosit primii şase revelionarzi:
Eu – singur în chilioara mea, ascult, fără crâcnire, preparativele de la etaj.

Ne ţinem cu dinţii, cu disperare, de această existenţă, nu că ar fi grozav aici, ci pentru că nu ştim ce va fi pe urmă dincolo. Laşi şi fricoşi, ăştia suntem.

Convorbire telefonică cu medicul curant al tatei; mi s-a părut a fi uşor reticentă doctoriţa, nu a rostit opinii ferme. Vorbesc, apoi, tot prin telefon, cu mama, după aceea, cu sora-mea.

Mama mai speră că tata, reîntors acasă, o va mai putea ajuta în ale casei; eu, la fel, mă îndoiesc că se va mai putea întâmpla să-i mai execute poruncile!…

Nu mai ştiu care poet afirma, pe bună dreptate, că o femeie frumoasă, ori o poezie reuşită, deosebită, pot determina un bărbat să îndrăgească, chiar să înveţe o limbă.

Sămânţa: duşmanul morţii; deşi moare şi ea, moare înviind, creând, născând.

30 dec. 2003, marţi: La tata, la spital…

Îl găsesc slăbit, demoralizat, lipsit de poftă de mâncare. Aş vrea să-l pot ajuta, însă nu văd cum.

Seara: politică la „Ciuperca": cu Mózsi, cu Bélla. Politică cu iz naţionalist (maghiar); discuţiile s-au întins pe o durată de mai bine de trei ore; ni s-a mai întâmplat de vreo câteva ori în anul care mâine, iată, se termină. Dar nu şi disputele.

31 dec. 2003, miercuri: Emoţii din pricina cazanului care îmi furnizează cu multă zgârcenie apa caldă menajeră; am în casă doisprezece turişti care nu-mi cruţă robinetele…

Revelionarzii din staţiune: mai mult puştime, şmecheraşi, infatuaţi, obraznici, şi zgomotoşi; nebunia petardelor nu cunoaşte limite, agresându-ţi nervii până la limita rezistibilului.

Seara, între orele 16-18, suntem cadorisiţi cu o pană de curent, staţiunea toată fiind înecată în beznă; doar petardele mai animă viaţa, brusc copiii vorbind în şoapte. Împart lumânări turiştilor, precum popa în noaptea Învierii! Cobor apoi în chiliuţă unde ronţăi vreo două mere deshidratate, tot la lumina sfântă a lumânării.

În locul Pluguşorului, rostit de glasuri cristaline de copii, acum, în prag de An Nou, în loc să răsune uliţele de pocnete de bici, huruit de buhai şi clinchete de clopoţei, astăzi nu mai pot fi auzite decât pocnete şi plesnete de petarde, vâjâite de artificii: un vacarm înnebunitor.

Sărbătorile de Crăciun şi de Anul Nou au devenit enervant de gălăgioase, datorită acestor invenţii drăceşti, fiind agresive, periculoase.

… Şi, totuşi, la ora 24 urc în livadă ca să privesc… focurile de artificii: aşezarea toată se află sub o cupolă de stele multicolore şi de pocnituri şuierânde de peste tot!

… A fost anul **2003**… şi nu o să mai fie!

„Da, multe e în stare omul să îndure! E o ființă care se obişnuieşte cu orice şi înclin să cred că este definiția cea mai potrivită omului. ”
(Dostoievski)

2004

1 ian. 2004, joi: Este ora 10,15; revelionarzii dorm duşi, sleiţi… Nu îmi vine a crede că poate fi atâta linişte! Parcă nu aş fi acasă…

Dragostea care se preface în dor…

Prima convorbire telefonică din acest an, apelat fiind de Sovar P.; dialog pestriţ, izvorât din singurătăţi şi sentimente refulate (în ceea ce o priveşte).

Zice-se: Sărut vârful degetului mic, de la mâna stângă, care este mai aproape de inimă!

Omul din pădure – adică eu…

Frământări, boli şi nervi în familie – report din anul trecut.

Vorbirea, rostirea mea este înceată, cu pauze lungi, opintindu-mă pentru a căuta cuvinte adecvate, pe care le găsesc anevoios.

2 ian. 2004, vineri: Noaptea, sunt trezit de mai multe ori de zarva petrecăreţilor de sus. Au plătit, e dreptul lor; mai greu e acum, de revelion: fiind vorba îndeobşte de copii, se bea, se bravează de faţă cu fetişcanele, se fumează ostentativ, se rostesc expresii de jargon, ordinare. Dar, ascult, tac, mă minunez…

Fără acest sacrificiu însă n-am putea răzbate aceste vremuri tulburi, ciudate şi anevoioase.

Mă gândesc la alte soluţii, dar nu le aflu.

Misterul începutului şi al sfârşitului – nimeni, nicicând nu le va afla.
Profunzimea acestor enigme ne frământă, ne preocupă pe toată durata hălăduirii noastre pe acest drum plin de hârtoape al existenţei.

În final, plecăm, nedumeriţi, răvăşiţi de durere şi de teamă: unde, de ce?…

Iubirea plină de efuziuni, mai mult decât tandre, ale Idei faţă de cele două nepoate: Niki şi Coca!

Mă atrage modul de viaţă monastic, deşi nu cunosc amănuntele acestui trai; şi nici credinţa nu îmi este deplină.

3 ian. 2004, sâmbătă: Pârdalnica viaţă!…

În sfârşit, clipe de calm copleşitoare: au plecat turiştii!

Pentru ca această senzaţie să fie învăluitoare, relaxantă, fac eforturi pentru a mă descotorosi de multe probleme care năvălesc spre sufletul meu încercând să-l asedieze. Scrâşnesc din dinţi şi încerc să merg înainte.

Rigid, timid, crispat: acesta sunt…

4 ian. 2004, duminică: Viaţa m-a cules de undeva din haos şi mă poartă, vertiginos şi chinuitor, pe toate treptele către nonexistenţă, către neant.

Viitorul, spaţiul de parcurs, este tot mai restrâns, drumul –tot mai anevoios, mai dureros şi mai sumbru.

Trebuie să încerc să-mi impun minţii să nu treacă de actualitatea imediată, permanentă, nici măcar cu o secundă. Să uit trecutul şi să ignor viitorul!

Miracolul vieţii – inevitabil întrerupt, finalizat, de către implacabila tragedie a morţii.

Suferinţa nu ne ocoleşte – azi tu, mâine eu… Înţeleg că trebuie să murim, însă nu pricep de ce trebuie să ne naştem!?

Seara: Tata, plângând la telefon, mă roagă să-l scot din spital şi să-l aduc acasă.

Îmi spune, cu vocea înecată în lacrimi, că nu poate dormi, că atunci când se culcă are senzaţia că se sufocă, că nu mai poate mânca, că nu are nici un rost să mai stea acolo.

Ştiu, este foarte slăbit, având un cumul de boli… Convorbiri, panicate, cu mama, apoi cu sora-mea.

Sunt conştient că de mâine va începe o perioadă dificilă a existenţei mele, datorată parcurgerii, împreună cu tata, a unor grele încercări; îmi doresc, în aceste momente, să am răbdare, putere şi seninătate.

5 ian. 2004, luni: Mă conformez dorinţei tatei, scoţându-l din spital şi aducându-l acasă, la Sângeorgiu.
Vădit slăbit şi cu o sumă de boli, tragem cu toţii nădejde că aici, acasă, se va întrema.
Ninge!…

7 ian. 2004, miercuri: Trăiesc zile neliniştite, îngrijorătoare, datorită stării de sănătate şubrede a tatei. Ştiu, ziua de azi deşi este grea, apăsătoare, este lejeră faţă de cele care vor urma.

Niciodată nu m-am simţit bine în propria-mi piele, absolut niciodată…
Morocănozitatea, cătrăneala copleşitoare au fost, şi sunt, aspecte caracteristice ale personalităţii mele. Amărăciunea mea, structurală, îmi cotropeşte până şi ultima celulă a fiinţei.
În literatură agreez ritmurile scurte, nervoase, concentrate, impregnate cu fioruri lirice evidente.
Oriunde mă duc, orice fac, vocea tremurândă, înecată în lacrimi, a tatei mă obsedează.

8 ian. 2004, joi: Acasă la bătrânii mei părinţi, bolnavi, epuizaţi. Am venit pentru a-i ajuta să curăţ curtea de zăpadă, să le aduc apă, să le fac cumpărăturile.
Plânsul, plânsul tatei, acum deja secat de lacrimi…
Mama, sleită din punct de vedere nervos, se manifestă în chip greu suportabil.

Seara, trec pe la Sovar P.…

10 ian. 2004, sâmbătă: Organizată fiind o vânătoare, în districtul meu, deşi nu mă mai atrage deloc această activitate, nu am încotro, trebuie să iau parte, repet: cu multă neplăcere.

La vânătoare, la Ilieşi, după două goane, reuşim să împuşcăm… nimic! Ieşiră, totuşi, câţiva mistreţi, un urs… s-au tras la mistreţi, însă fără ca aceştia să fie atinşi.
În schimb, un câine, bătându-se cu un mistreţ, a fost sfârtecat.

Scrisoare către E.:
Chişinău

„Sovata, 05.01.2004

Dragă E.,
La prima privire, imensa oază de verdeaţă, din spatele catedralei, pare să fie o mare cu reflexe verzui sub o blândă adiere a unui vânt de vară. Este splendidă atâta vegetaţie arboricolă într-o capitală care, bănuiesc, deţine şi surse poluante numeroase.
Văzând blocul «tău» profilându-se în zare, precum o navă apropiindu-se de port, mă grăbesc să ajung la ponton…
În gând, intru în catedrală…
Mă apropii, cu evlavie, de o Sfântă icoană; în semiobscuritatea catedralei, lângă o altă icoană, zăresc o femeie îngenuncheată, rugându-se în tăcere, cu ochii închişi. Silueta ei îmi pare cunoscută, păşesc în vârful picioarelor, pentru a nu-i tulbura ruga, apropiindu-mă suficient, fără ca să fiu zărit însă. În biserică nefiind alte persoane decât noi doi, mă apropii, aşadar, de femeia a cărei alură îmi este familiară; sunt la trei, la doi metri de şi, dintr-o dată… huruitul infernal al aspiratorului de praf, din camera vecină celei din care îţi scriu, mă trezeşte din reverie.
Dar, oare, vis a fost?!…
Afară plouă de mai bine de nouă ore; din stratul de zăpadă din livadă, imaculat, pufos, continuu, au mai rămas doar petice de omăt îmbibate cu apă. În pofida ploii abundente, interminabile şi reci zăresc, prin fereastră, o mierlă sărind veselă, neîntrerupt, de pe o zdreanţă de zăpadă, pe un petec de iarbă tasată, decolorată, palidă.
… Iar burlanele cântă, de ore în şir, acelaşi cântec monoton, interminabil şi mohorât.
Pe un măr tânăr, din aceeaşi livadă, câteva frunze – încă verzi– rămase parcă printr-o minune, tremură sub bătaia neostoită a stropilor de ploaie de iarnă.
… Privesc ilustrata cu catedrala; încerc să «intru» din nou, încerc, însă nu mai reuşesc.
Peste arborii pădurii învecinate şi peste pomii livezii începe să se lase întunericul; mierla cea zburdalnică nu se mai vede, nici pomii, nici zăpada, şi nici iarba îngălbenită, culcată, jilavă.
Doar ploaia…

Vă îmbrăţişez, pe tine şi pe A.
Mihail”

11 ian. 2004, duminică: Zi de iarnă veritabilă. Săvârşesc o gafă: având un sac de imprimate ieşite din uz, m-am gândit să le ard în şemineu; trec la treabă… Focul foarte intens produce un fum abundent, pe care hota nu-l mai poate absorbi, aşa că acesta se revarsă în cameră, aducând cu sine şi o armată de funingine care îmi cotropeşte rapid întreaga încăpere.
După ce reuşesc să potolesc focul, deschid larg ferestrele şi trec la curăţenie: mătur, delicat, cenuşa; la apăsarea măturii, funinginea se transformă în dâre negre… Cu o cârpă udă şterg, apoi, marginea înnegrită a şemineului, reparându-mi astfel, parţial, vinovăţia.

13 ian. 2004, marţi: La părinţi, la Sângeorgiu: tata se simte ceva mai bine decât la spital. Mama îşi înăbuşă o durere cruntă de artroză; abia poate păşi icnind, văietându-se, plângând.

Tensiunea nervoasă a mamei este maximă. Pentru a se descărca, de cele mai multe ori se foloseşte de tata, de neputinţele lui. Nu a funcţionat niciodată tandreţea, căldura sufletească, cu atât mai puţin acum. Acum, când ar fi atât de benefice, de salutare.

14 ian. 2004, miercuri: Ieri, tata povestindu-mi despre perioada cât a fost refugiat în România (1942-1945) spune că a slujit la trei stăpâni, saşi. S-a ocupat de creşterea animalelor şi agricultură. Deşi povestea refugiului său – la Hălchiu, lângă Braşov – am auzit-o de repetate ori, ieri am aflat totuşi o noutate: anume că la saşi slugile dormeau în… grajd (!?), alături de animale, „tovarăşele”lor de muncă; aveau paturile (un fel de priciuri) atârnânde, fixate de un perete al grajdului!

În grajd: vaci, cai… şi tata, alături, pe un perete – timp de trei ani! Împreună cu necuvântătoarele, în aburii transpiraţiei şi a fecalelor acestora!
Mama, la auzul acestei noutăţi, răbufni revoltată încât abia am putut-o astâmpăra.

Aveam, odinioară, două refugii solide, eficiente: cărţile şi sexul; şi-a făcut apariţia saturaţia…

J. Renard: „Stilul înseamnă uitarea tuturor stilurilor.”

15 ian. 2004, joi: Singur în grota din stânca Şurii (VIII/36B). Sub stâncă, la vreo 30 de metri, curge zgomotos apa pârâului Iuhod.

Stau în această cavernă mai bine de o oră, încercând să mă rup de probleme, de realităţile vieţii zilnice.

Afară, printre fagii bătrâni, ninge mărunt şi rar. Într-un astfel de loc, rupt de lume şi în sânul Naturii, apropierea de Dumnezeu este mult lesnicioasă…

16 ian. 2004, vineri: Vânătoare pe V. Soveţii. Merg, particip la măcel, obligat fiind. De multă vreme mi-a pierit plăcerea sadică de a ucide sălbăticiuni. În afară de asta, numai plăcut nu poate fi să stai într-un loc, nemişcat, aproape o oră, după ce ai escaladat un perete de stâncă numai gheaţă; nu este nici plăcut, şi nici sănătos.

Bucuria de a savura Natura mi-o pot satisface mult mai paşnic, mai blând, fără armă şi cartuşe, în lipsa zarvei gonaşilor şi a urmelor de sânge pe zăpadă, aşa cum ieri am gustat, la stânca Şurii, în mod solitar, deliciile pe care numai ea, Natura, ţi le poate oferi, într-un chip atât de magnific!

În rândul atelierelor de reparaţii se înscriu şi… spitalele?

Multora li se pare că dacă te tutuieşti cu cineva acela îţi poate fi prieten; eroare fatală: acea persoană îţi poate fi, mai degrabă, cel mai mare inamic.

Atenţie copii!

– Va trebui, în curând, să vă îngrijiţi părinţii şi apoi să-i îngropaţi…

… Suflă un vânt tare; profit de ocazie şi mă scuip în faţă!…

Ea e şic; el este… şicanat.

Uitându-mă pe filele de mine scrise, remarc o mulţime de propoziţii mai scurte decât un vers; de la haiku mi se trage oare?

Cuvântul, expresia potrivită la locul potrivit, iată marea artă a scrierii.
De când s-a reîntors de la Cluj, terminându-şi studiile, Andreea nu face altceva decât să doarmă; sunt excluse orele de serviciu, timp în care. . stă în picioare! O înţeleg, totuşi; asta este Sovata, astea sunt vremurile.

„Taţii noştri nu ni se aruncă de gât. Nu ne sufocă îmbrăţişându-ne. Ei ţin la noi prin legături invizibile, prin rădăcini subterane. Îi iubim tare, şi-i vom iubi la fel şi după moartea lor. Ne vom gândi doar la ei. Nu ne vom sătura niciodată să vorbim despre ei” (J. Renard).

21 ian. 2004, miercuri: Ieri a nins abundent, depunându-se zăpadă din belşug.

Astăzi, la cariera Cserepes pentru delimitarea extinderii acesteia. În zăpada de peste un metru nu putem ajunge până în culme, aşa că suntem nevoiţi să determinăm de la distanţă limitele extinderii, utilizând harta silvică.

Reîntorşi la sediu, directorul carierei copiază, pe o dischetă, imaginile fotografiate pe teren astăzi; îmi oferă şi mie un exemplar.

23 ian. 2004, vineri: Ger… Mă pregătesc, din nou, de vânătoare.
Nevoia de flirt îmi dă ghes.

24 ian. 2004, sâmbătă: Vântul, astăzi: între adiere şi uragan.
Uitarea – ca zăpada…
„Trăim doar în prezent; pentru cei din trecut nu ne-am născut încă, pentru cei din viitor suntem morţi deja. ”
Asist, şi particip, la chinurile părinţilor mei, chinuri cauzate de inconvenientele vârstei: este înduioşător, neliniştitor şi dramatic…
Bună parte a haiku-urilor lui J. C. Botea sunt enunţuri lirico-melancolice care emană multă sensibilitate.
Închid ochii: urmărind petalele căzătoare, pe iarba catifelată, ale pomilor în floare, din livada bunicilor – mă întorc în primăverile de altădată ale copilăriei mele de odinioară.
Este adevărat: lucrând uităm de moarte; dar ea vine oricum: fermă, necruţătoare, ţintită.
Sufăr de singurătate, dar o caut.
Dacă am ştii, imediat ce devenim conştienţi, câte… surprize ne aşteaptă, am muri pe loc.

Este bine să se ştie: nu sunt nici mârşav şi nici naiv.

25 ian. 2004, duminică: P. F. se plânge de oboseală: este surmenat de trândăvie.
Aşa a fost dintotdeauna: bărbatul a propus, femeia a dispus.
Frânturi de amprente ale sufletului meu; unde? Aici, în acest caiet.
Politica: minciună plătită… gras!
Ne supără, pe mine şi pe Ida, apatia Andreei. Este însă dificil să o scoatem dintr-ale ei.
Sunt de râsu-plânsul: în pofida vechii mele pasiuni pentru literatură, până acum – am ajuns la 54 de ani – am realizat o simplă plachetă; şi asta de haiku-uri, deci de poeme ultrascurte!
În drum spre locul de vânătoare la Ilieşi, în maşina lui S. I.
Trecând prin faţa bisericii ortodoxe, posesorul maşinii, la volan fiind, schiţează semnul crucii, timid, undeva în zona… pelviană.
Scrisoare către J.C.-Botea:
„Domnule J. C.-Botea,
Am primit volumul dumneavoastră de… stropi de suflet: „Reverberaţii”. Lectura cărţii a fost un deliciu pentru mine şi, dacă nu le-aţi cunoaşte, v-aş înşira toate rafinamentele, toate eleganţele lirice, clare şi solare, care m-au încântat.
Cartea dumneavoastră mi-a produs adevărate bucurii spirituale.
Vă mulţumesc!
Sovata, 25 ian, 2004
Mihail Bica”

26 ian. 2004, luni: În aceste zile, trăiesc tristeţea bărbatului fidel.
Mă pregătesc să merg la Sângeorgiu pentru a-l duce pe tata la spital să i se schimbe sonda.

27 ian. 2004, marţi: Întotdeauna am căutat să-mi îmbrac gândurile, sentimentele, în cele mai potrivite cuvinte, atât în scris, cât şi în viu grai. Aceste strădanii au fost, de cele mai multe ori, eşecuri lamentabile, bănuit fiind de lipsă de naturaleţe, de dorinţă de epatare.
Starea sănătăţii tatei este în continuare îngrijorătoare…

Tinereţe eternă, edenică şi veşnic dornică… Clipa clipirii!
A dantela tipografic gânduri şi sentimente…
Poezia ca mod de existenţă.

Vânătoare, pe valea Sebeş, cu Direcţia silvică Tg.-Mureş. Sunt prezente şi câteva colege (şase) de la diverse birouri.
În goana a doua, primesc misiunea de a le duce la pârtia de schi şi de a le prezenta zona.

La pârtie, într-un decor feeric, fetele fac poze, se dau cu săniuţele ori schiază, încântate de frumoasa panoramă vizibilă de pe păşunea Repaş, anume: vârful Seaca (1777 m), Cencio, valea Sebeş, cariera Cserepes… Culori predominante: jos albul, sus siniliul.

Mirifică zi, fermecătoare ambianţă!

Din pricina turismului pe care îl practicăm de vreo câţiva ani, am senzaţia că şi eu însumi sunt un turist în propria-mi casă: în nici o cameră nu mă simt la mine acasă, toate obiectele casei stau într-un provizorat, în aşteptare, gata de a fi mutate într-o clipită pentru a fi duse aiurea; nimic nu este aşezat stabil, definitiv, ca la o casă, ca într-un cămin. Noi înşine, membrii familiei, suntem împrăştiaţi în toată casa, fiecare în câte o cameră, distanţaţi, izolaţi.

Cărţile – prea multe – au devenit o piedică, dorind să efectuez nişte modificări în casă, pentru a ne înlesni existenţa pe timp de vară. Mi-am propus să mai înfiinţez o cameră şi încă două băi. În această situaţie, nu ştiu unde am să mai depozitez aproape trei mii de volume.

– Din ce zodie ești?

– Balanţă… falsă!

„O frază trebuie să fie atât de clară încât să facă plăcere de la început şi, totuşi, să fie dorită a fi recitită din cauza plăcerii stârnite” (J. Renard).

Religia ar trebui simţită şi nu crezută cum propovăduiesc preoţii înveşmântaţi şi îndoctrinaţi să te manipuleze.

28 ian. 2004, miercuri: Aflându-ne pe teren, la o predare de parchet, un coleg, pădurar, C. A., refuză să efectueze ceea ce îi dispun, ba chiar mai mult, mă mai şi insultă.

Faptul mă tulbură, mă doare.

29 ian. 2004, joi: Din nou vânătoare. Acum este mai plăcut, vremea încălzindu-se considerabil.

Zile apăsătoare, cenuşii. Goana, alunecarea vertiginoasă a timpului mă sperie şi mă întristează.

30 ian. 2004, vineri: Viaţa mi se scurge printre degete cu mult prea multe rele.

Tot ce facem în viaţa asta este o amăgire, pentru ca să putem avea tăria de a mai aştepta o zi, spre a ne înşela încă o dată, apoi iarăşi şi iarăşi…

31 ian. 2004, sâmbătă: Femeia ar trebui să aibă viaţa florilor, din primăvară până în toamnă; şi tot aşa, în fiecare an (după J. Renard).

N-am obţinut nimic deosebit de la viaţă; e drept că nici n-am dorit nimic cu ardoare.

Trăiesc, trăiesc, dar ce păcat că nu reuşesc să fiu fericit; în fond, nici măcar să mă bucur de viaţă nu pot.

Merele mele s-au deshidratat, şi-au pierdut tăria, savoarea, zbârcindu-se precum un obraz de om foarte bătrân.

În perioada de toamnă-iarnă mă izolez, în fiecare an, rămânând doar cu cărţile şi cu gândurile mele. Şi de fiecare dată, avalanşe, potop de impresii, idei negativiste, pesimiste, pun stăpânire pe mine. Ieşirea din impas ar fi să-mi caut o preocupare care să-mi aducă mult bine, multă mulţumire sufletească, satisfacţii; nu reuşesc.

Cum mă gândesc cu o oră, o zi, o lună înainte, totul capătă contururi negre, întrevăd toate relele posibile a mi se întâmpla, pierzând astfel clipa prezentă, care putea fi plăcută, senină, îmbucurătoare, ruptă fiind de iminenţa viitorului.

Tot căutând raţiuni, sensuri – viaţa, iată, trece pe lângă mine impasibilă; iar eu mă întunec…

Amintirile mă copleşesc, năvălind din ungherele memoriei.

Ce e cu trecutul acesta? De ce mă mişcă, uneori până la lacrimi, vremurile apuse în hăul deceniilor?

Mai ales perioada de la începuturile copilăriei mele şi până la plecarea mea de acasă, de la Sângeorgiu de Pădure, rememorarea acestor vremuri de multe ori mă înduioşează profund acum, pe atunci trăindu-le pur şi simplu liber de orice complicaţii „gândiriste” de mai târziu.

Pentru tot ce ai fost, te iubesc copilăria mea, sincer şi necondiţionat; te iubesc cu livezile bunicilor, cu florile de păpădii din primăverile pline de forfota vieţii retrezindu-se, cu pomii în floare zumzăind de albine şi bondari, şi cu melcii trasându-şi urma argintie prin iarba fragedă, vara – un rai de umbră răcoritoare unde am savurat pentru prima oară, îmbrăţişat de ierburile şi de florile livezii, dulceaţa slovei scrise; apoi, iubesc cu infinită dragoste apa şoptitoare a Târnavei în care ne bălăceam şi pescuiam zile întregi în acele veri de altădată.

Nu te pot uita, copilărie, pentru toamnele tale bogate în nuci, pere, prune şi mere, în struguri şi în gutui înecăcioase, însă dumnezeiesc de aromate, pentru iernile tale de basm, cu dealurile potopite de zăpezi şi de zarva copiilor fericiţi, zburând pe sănii ori pe schiuri, liberi de povara gândurilor.

… Te iubesc, copilăria mea!

3 feb. 2004, marţi: Acasă, la Sângeorgiu, împreună cu Ida.
Bietul tata: tot mai slăbit şi mai neputincios, mai fără vlagă. Abia se mai ridică din pat. Atunci când mama iese din cameră, tata se plânge că se poartă mult prea dur cu el, că nu este înţelegătoare.

Şi are dreptate tata; o ştiu pe mama: aflată sub o mare tensiune nervoasă, nu se poate înfrâna, manifestându-se nedelicat, exact în mod contrar faţă de cum ar cere situaţia.

Mult, foarte mult, i-ar uşura starea tatei dacă ea ar fi mai răbdătoare, mai calmă, mai fină.

O înţeleg, cu toate astea; are şi ea problemele ei de sănătate…

5 feb. 2004, joi: Revin, după trei luni de ezitări şi de incertitudini, mă reîntorc, deci, la… E. P. M. (firma de asigurări), luând iarăşi totul de la capăt.

Regret acum faptul că n-am demarat activitatea în noiembrie, între timp puteam avansa foarte mult. Acum, pentru a mă reînscrie la seminar, fac din nou un drum la Tg.-Mureş. Am, din nou, ezitări dar, în final, mă înscriu.

6 feb. 2004, vineri: Aplicaţii practice silvice ale personalului tehnic silvic de la Ocolul Sovata, dincolo de cătunul Loţ. Deşi terminată fiind aplicaţia, se mai întârzie la căsuţa de vacanţă a colegului ing. L. C. Nu pot să-mi părăsesc grupul colegial, deşi mă ard tălpile să ajung acasă la părinţi (6km).

În sfârşit, ajung şi la ei…

Starea tatei tot mai gravă, mai lipsită de nădejdi; se apropie vertiginos clipa…

Mama, tot mai epuizată fizic şi nervos. Ajuns acasă la Sovata, sufăr o cădere psihică şi plâng ca un copil în faţa Idei.

Din nou regret că m-am înscris la E. P. M. Nu mă simt în stare să prestez această activitate, în consecinţă, ieri am aruncat din nou în vânt aproape două milioane de lei!

Nehotărâre, labilitate psihică, ceva se întâmplă cu mine de la o vreme. Să lepăd ca un inconştient, aproape patru milioane, în cele două tentative eşuate, asta este deja prea mult.

Ida este uimită că fac astfel de gafe, eu care…

7 feb. 2004, sâmbătă: Ora 3,20 – telefon de la mama cum că tata a căzut, e întins pe podea şi nu-l poate ridica (mama nu poate să se aplece şi nici forţă nu are în braţe).

Sosesc, val-vârtej, cu Aro… Pe tata îl aflu între pat şi un scaun cu spetează, rezemat într-un cot, cu o pernă pusă sub spate drept proptea. Este emaciat, numai piele şi os, şi vădit speriat.

Hotărâm, rapid, că este oportun ca tata să fie îngrijit deocamdată numai la mine, la Sovata. Între timp sosesc sora-mea cu soţul ei.
Împachetăm şi apoi îl îmbarcăm pe tata în maşină. Venim apoi, cu toţii: sora, cumnatul şi tata, la Sovata.

Este prima zi dintr-o experienţă pe care nu am mai trăit-o…

Jurnalele mele, alături de circa două sute de scrisori scrise şi primite din diverse direcţii, toate acestea au o singură utilitate: aceea de a mă compromite!

Mă gândesc să le încredinţez focului până nu e prea târziu, până nu mă vor stigmatiza definitiv şi incontestabil.

8 feb. 2004, duminică: Tata se împuţinează văzând cu ochii.
Boala Parkinson, printre altele, îi afectează gândirea, memoria.
Ne cheamă de 15-20 de ori pe zi, prin bătăi cu bastonul în conducta de apă, să venim să-l ajutăm să meargă la toaletă, singur neputând nici să se ridice din pat (are introdusă şi o sondă uretrală ceea ce îngreunează manopera).

9 feb. 2004, luni: Ora 3,50: aud zgomote în camera care zace tata.
Cobor în grabă şi îl găsesc în capul oaselor, stând pe marginea patului; întrebându-l de ce s-a ridicat, îmi spune că nu îşi mai găseşte bastonul, obiectul prin care comunică cu noi, lovind cu acesta în ţevi; consideră, aşadar, că a pierdut legătura cu noi, pierzându-se bastonul.

Uitându-mă în preajmă, văd cârja alunecată între pat şi perete; o scot, aşezându-o apoi lângă el, moment în care îmi văd părintele recăpătându-şi liniştea: comunicarea cu noi poate continua!

Nişte câini hoinari, latră noaptea toată, până la exasperare; oare n-am putea exista noi oamenii fără aceste animale care, mai ales atunci când sunt părăsite, devin periculoase şi deranjante?

Trăim (trăiesc), prin chinurile tatei, drama omenească a trecerii; pentru mine, o dramă vie, mai aproape şi mai dureroasă ca oricând…

10 feb. 2004, marţi: Nopţi albe la patul de suferinţă al tatei.
Nu mai acceptă apa, nici vorbă de mâncare, de medicamente nici atât.
Se duce, se stinge…
Ne pregătim…

11 feb. 2004, miercuri: Tata nu mai vorbeşte, nu mai răspunde la stimuli. Respiră precipitat, atât…
Mama îi pregăteşte camera, ajutată şi de sora-mea.
Ieri fiind acasă, mama mi-a dat banii pentru sicriu şi pentru alte cheltuieli; nu vrea să cheltuim din banii noştri.
Au venit să-l viziteze pe tata nepoţii Emese şi Karcsi.
Sunt epuizat, încerc să mă odihnesc… Tata, cu ochii semideschişi, respirând anevoios şi precipitat, nu dă nici un semn de conştientizare a prezenţei nepoţilor la patul lui de suferinţă; nici pe noi, cei de-ai casei, nu pare să ne mai ştie. După ce au plecat nepoţii, Ida ieşind să-i conducă, eu am mai rămas în cameră alături de el, vorbindu-i blând şi mângâindu-i faţa şi mâinile-i descărnate. Tata de parcă ar fi aşteptat aceste clipe de a fi cu mine pentru a trece dincolo.
Ora 15,13: Tata trece în nefiinţă…

13 feb. 2004, vineri: Ora 13,00: înmormântarea tatei, la Sângeorgiu, în fundul grădinii lui Nicolae.
Ger aprig; mama nu a putut urca până la groapă.
Andreea, ţinându-mă de un braţ, Ida de celălalt braţ, tremură, săraca, minute în şir, pătrunsă de frig şi de emoţii.
Nu pot să mă obişnuiesc cu gândul că tata nu mai este.
De astăzi, mama rămâne singură; este alegerea ei, nevrând să vină la niciunul dintre copii. Nu ştiu cum se va descurca singură şi bolnavă şi ea.
Ieri am vizitat trei vecini ai mamei pentru a-i ruga să treacă pe la ea, să o ajute cu adusul unei pâini, cu scosul unei găleţi de apă…

14 feb. 2004, sâmbătă: Cumnatul Karcsi, venit încă de aseară la noi, îşi aşteaptă soţia care urmează să vină de la mama, rămasă fiind o noapte cu ea.
După ce aceştia pleacă, rămas singur acasă, mă gândesc cui să-i donez hainele cu care a venit, exact acum o săptămână, tata la noi. Lucruri atât de intime, de cunoscute, care până deunăzi au aparţinut tatei, reprezentându-l, brusc au devenit inutile, goale de fiinţa părintelui meu drag!
Împachetez totul într-un sac de hârtie pe care îl cobor în garaj…

15 feb. 2004, duminică: Îţi mulţumesc, Doamne, că nu mai lăsat să mă îndepărtez de tata în ultimele sale clipe de viaţă!…

Convorbire telefonică cu mama, rămasă singură, mult prea singură… Mâine înainte de amiază voi merge să o vizitez.

Drama omenească a trecerii; suntem tot timpul în postura celui care pleacă, trăim veşnic în despărţiri.

Sănătate şi linişte lăuntrică, iată ce contează cel mai mult în viaţă. Dar toate astea nu pot fi dobândite la… loto! („6 din 49” face vâlvă în aceste zile când suma de câştigat s-a ridicat la peste 5 milioane de dolari; mă gândeam să mă duc să încerc şi eu; m-am răzgândit însă: e o nebunie, nu asta este „soluţia”).

Tata mă conducea până la poartă de fiecare dată când plecam de la ei, din Sângeorgiu. De-acum, doar amintirea…
Biblioteca mea, multele-mi cărţi constituie o problemă în calea turiştilor. Va trebui să mă gândesc să găsesc un loc potrivit cărţilor.

Goana după pomană a milioanelor de români, la a nu ştiu câta tragere loto, cu multe reporturi.

Trecutul determină viitorul…
„– Dacă te-ai putea prezenta înaintea lui Dumnezeu, ce rugăminte i-ai spune:
– Doamne, nu mă trimite înapoi pe pământ!
– Dar dacă te-ar trimite într-un loc şi mai rău?”

Tristeţea şi dorinţa de comunicare mă determină să scriu.
Credinţa, speranţa şi mila, esenţiale în viaţă.

Obiectele de îmbrăcăminte cu care a venit tata la noi, cele pe care le purta, precum şi cele de rezervă, le-am dăruit unui nevoiaş…

17 feb. 2004, marţi: La Târgu-Mureş, la Casa de pensii, pentru efectuarea formalităţilor de acordare a ajutorului de deces al tatei. Apoi, la Poliţie pentru scoaterea certificatului de cazier, necesar mie.
În ambele locuri, lume agasant de multă, cozi interminabile, oameni mohorâţi şi cenuşii…
Mult prea greoi funcţionează ambele instituţii: sunt necesare o grămadă de formalităţi: cópii peste cópii, timbre, imprimate care solicită date multe, încâlcite (cui folosesc?); simţi că ţi se răpeşte timpul, ţi se macină nervii, în jungla aceasta birocratică. Dar altă cale nu e…

19 feb. 2004, joi: Mama e şi ea bolnavă; mă îngrijorează starea ei.
Mi-am propus să fac câteva modificări la casă, pentru a putea caza turişti în condiţii mai bune. Asta înseamnă noi griji, necazuri, cheltuieli.
Linişte, unde eşti?…

Tânjesc după frumos, după cultură, însă am parte de ele mult prea rar.
Sunt tot mai dezamăgit de oameni, de vremuri.
Îmi este tot mai greu suportabilă sarcina numită viaţă.

20 feb. 2004, vineri: Ida îmi propune să renunţ la mulţimea de cărţi, care ocupă prea mult spaţiu în camera în care doresc să mai înfiinţez o baie.
Nu pot să renunţ la ele, aceste cărţi mi-au oferit multe, prea multe satisfacţii spirituale, bucurii, au fost prietenele mele de peste multe decenii, modeste prietene care nu mi-au cerut niciodată nimic, oferindu-mi în schimb ore, zile de mari delicii sufleteşti. Nici vorbă să mă pot despărţi de ele!…
Sunt înconjurat de cărţi pe care le-am început a le citi, apoi le-am pus deoparte apucându-mă de citirea altora. Pe pat se află şi în prezent opt cărţi întredeschise care aşteaptă reluarea lecturii.
Cărţile şi somnul, doar ele mă mai alină.
Sentimente de tristeţe apăsătoare îmi anihilează orice elan.

21 feb. 2004, sâmbătă: Dureroasa cursă către sfârşit. Fiecare existenţă: o stea căzătoare care se mistuie arzând; apoi, o stea care urcă pe firmament?

Falimentând comuniştii, capitaliştii devin tot mai siguri pe situaţie, tot mai insolenţi şi mai nesătui.
România, între mizerie şi sărăcie.
Tristeţea devine tot mai apăsătoare, de plumb; caut o modalitate de a mă defula.

E iarăşi noapte; am citit toată ziua; dorm bunii şi răii, deopotrivă.

22 feb. 2004, duminică: Să asişti, să trăieşti moartea părinţilor tăi şi să-i înmormântezi este prea mult pentru un suflet de om! Sunt asfixiat de durere, de pesimism, de nefericire.
Înaintarea în vârstă îmi provoacă nelinişti, dar şi resemnare.
Remarc în stările mele sufleteşti prea multă melancolie, nostalgie, frică, angoasă, invidie, disperare, aversiune; în schimb, dau dovadă de extrem de puţină afecţiune, de o infimă seninătate. Puţina seninătate pe care o mai aveam, s-a spulberat, e făcută zob; definitiv, oare?

23 feb. 2004, luni: Nu am atât de multe de spus pe cât de multe aş vrea să aflu, să ştiu, să cunosc. Către prima mea dragoste, copilărească: aş vrea să te întâlnesc pentru a tăcea mult timp împreună!

Îmi este teamă de fericire: ca de orice necunoscut (ă).

Prăpădita de maşină a mea îmi creează mari neplăceri: vineri am adus-o de la atelier, am lăsat-o în garaj iar astăzi, ieşind cu ea în curte, a început să pârâie şi să pocnească, după care în dreptul osiei din faţă picară un pumn de piese, o parte rupte, altele tefere.

La această oră maşina se află din nou în atelier.

24 feb. 2004, marţi: La mama…
După ce îi achit facturile (gaz, telefon, cablu…) şi îi fac cumpărăturile, discutăm despre viaţă, despre moarte.
Îmi sprijină ideea înfiinţării celor două băi, acasă, la Sovata. Adună lucrurile uzate rămase de la tata, pe care intenţionează să le ardă. Nu ştie ce să facă cu cele care se află într-o stare mai bună, cui să le dea. Nici eu…

25 feb. 2004, miercuri: De cu zori, năvăliră ploile.
Mă gândesc la marele deranj care va urma odată cu începerea lucrărilor de modificări la casă; dar nu mai dau îndărăt.
Două săptămâni de când tata a trecut dincolo…
Aro-10 al meu m-a nevrozat: înghite banii cu ghiotura, cu toate astea rămânând o rablă ruginită.
Cât despre vremuri, acestea sunt de-a dreptul insuportabile.
Nu reuşesc să dau de un dram de bucurie, nu de fericire – asta ar fi prea mult! – bucurie, doar bucurie.

26 feb. 2004, joi: Încercări mai mult sau mai puţin reuşite de a-mi umple vidul interior cu cărţi.
Din nou îmi vin în minte versurile împăratului Go Toba: „ Sunt trist şi obosit/De prea pieritoarea lume…"

„Viaţa ne este supusă terorii a trei bombe: bomba atomică, a celei informatice, precum şi a celei demografice" (Einstein).

Dar dacă nici sufletul nu supravieţuieşte? Atunci totul se năruie…
Sunt un veşnic îngrijorat, neliniştit şi temător.
Nimic cert în viaţa asta: doar finitudinea.
Cât despre ce va să fie „dincolo": zid de netrecut!

Scriu, acest jurnal, de tristeţe, de singurătate, din dorinţa de a comunica, măcar în acest fel; nici într-un caz nu-l scriu pentru că aş găsi persoana, ori viaţa mea, mai importante, mai captivante decât a celui mai modest semen al meu.

O povestire cu iz de zen: Cică o doamnă, soţia unui procuror francez, detaşat în Gabon, avea un servitor negru, foarte devotat. Într-o zi, doamna l-a întrebat pe negru care dormea pe o saltea aşezată pe nisip:
– De ce nu îţi faci o cabană? Nu mai dormi pe nisip!
Negrul i-a răspuns:
–De ce să-mi fac o cabană? N-am nevoie de nimic! Tot o să mor!…
Dar şi atunci, i-a replicat doamna, o să ai un coşciug.
Da, este adevărat, zise negrul, o să am un sicriu, dar atunci n-o să mai ştiu…

Nu ştiu de unde îmi vine afinitatea cu sufletul rus, cu istoria, cu modul de viaţă în special din secolul al XVIII şi al XIX-lea al acestui popor.
În opoziţie cu această apropiere, de cultura şi de spiritul rusesc, simt o veritabilă repulsie, lehamite, de tot ce înseamnă cultură, de orice nuanţă, americană.
Fireşte, nu dispreţuiesc tehnica americană, înseşi rândurile de faţă se aştern pe un ecran într-un chip atât de comod şi minunat graţie tocmai acestei tehnici americane!

Mesalina – soţia împăratului Claudiu – un nume devenit substantiv comun datorită comportării depravate a acesteia.

Pe pervazul ferestrei biroului meu stă, de mai bine de trei săptămâni, Certificatul de deces al tatei… Atât a mai rămas din el; plus, fireşte, amintirile; şi multa lui muncă, depusă aici, la construirea acestei case din Sovata, strada Vulturului…

27 feb. 2004, vineri: Am început, în după-amiaza aceasta, tămbălăul în vederea lucrărilor de modificare la casă. Adio linişte!…
În trecere prin Eremitu, vizitez un amic, confecţioner de pietre funerare, pentru a mă interesa de modele de pietre funerare, precum şi de preţuri.
Aleg câteva modele, pe fotografii, pe care le voi arăta mamei, decizia aparţinând ei. Doamne ce triste preocupări!…

Eu pesimist?! Nu – sunt un optimist mai bine informat…

Mă trezesc noaptea de mai multe ori; bătrâneţile?!… Îngrijorător de multe curse aeriene se pot auzi, pe timp de noapte, de la o vreme.

Ca pe orice om, teroarea bolilor, închipuite sau nu, m-au obsedat viaţa toată.
Existenţa mea cea cenuşie, banală…
O îngrijorare argintie îmi bântuie toată existenţa.

(Sfârşitul caietului 2/2003-2004)

28 feb. 2004, sâmbătă: Câteva decenii de existenţă, urmate de 100.000.000.000.000.000 de milenii de inexistenţă – un atom de apă într-un ocean…

Să nu ştiu mai mult despre capitalism decât mârşăvia săvârşită cu ocazia privatizării staţiunii (din Sovata), şi deja mi-ar fi mult prea îndeajuns ca să mi se facă lehamite.

Mă întreb: dacă totul este suferinţă, care o fi salvarea?…

Îmi stăruie în minte imaginea cu tata aflat pe patul de suferinţă: slăbit, sleit, fără voce, cu respiraţia accelerată… Aflându-mă doar eu în camera în care zăcea, mă uitam la el cu disperare, rostindu-i din când în când, neputincios, vorbe tandre, încurajatoare, dătătoare de speranţă. La un moment dat, privindu-i mâna stângă, întinsă pe lângă trup, am sesizat vagi semne făcute cu degetul arătător: bătăi anemice, rare, pe saltea. M-am aşezat lângă el, pe marginea patului şi, culmea, şi-a ridicat braţul stâng, punându-şi-l pe piept, după ce de două zile nici măcar nu s-a clintit în pat, făcându-mi astfel loc pentru a mă putea aşeza lângă el, pe marginea patului.
… În următoarele câteva secunde a trecut în lumea de dincolo.

29 feb. 2004, duminică: În aproape treizeci şi cinci de ani, am adunat aproximativ trei mii de volume de cărţi felurite. Trăiesc printre ele: le citesc, le mângâi, le privesc, le am pe masa mea de lucru, dorm cu ele în pat, visez cu ele… Îmi place să le am în preajma mea; însă multe dintre acestea mi-au devenit de prisos, conţinutul lor neinteresându-mă deja.
Trebuinţa de a ne făuri noi spaţii, strict ale familiei, a devenit însă o necesitate stringentă. Ida mă îndeamnă să renunţ la bibliotecă, dar asta nu pot face! Totuşi, aş dona câteva sute de volume unei biblioteci şcolare din mediul rural. Oricum, îmi voi salva cărţile mutându-le, într-un spaţiu amenajat, în camera noastră de la demisol. Îmi este imposibil a mă rupe de aceste cărţi care stau de atâta timp în preajma mea, tăcute, aşteptându-mă răbdătoare, fără mofturi, fără pretenţii, oferindu-mi, cu mare dărnicie, învăţătură şi uitare…

Mă macină, mă consumă enorm: gândurile, frământările, îngrijorările de toate felurile.

… Mai scriu acest jurnal, dintr-o aprigă dorinţă de a lăsa niscaiva urme spirituale după ce mă voi săvârşi. Aş insera acum, în acest loc, ca o argumentare a faptului scrierii, următoarea pildă vie (!), făptuită de tata, în ultimii săi ani de viaţă. Venit din cine ştie ce impuls, tata – care în viaţa lui nu a citit o carte beletristică, şi nici alte cărţi în afară de câteva broşuri privind forarea sondelor de gaz metan – a început să-şi ţină un „jurnal” cu notaţii sumare referitoare la ocupaţiile sale cotidiene şi, pe lângă acestea, să încropească şi o listă necrologică a consătenilor răposaţi, pe ani şi pe luni. Am găsit caietul, de fapt un „Carnet de cotizaţii ale membrilor U. T. C. din organizaţia secţiei de turnătorie din Odorheiul-Secuiesc, judeţul Harghita”. În acest carnet, care a aparţinut surorii mele, a improvizat tata acest jurnal, evident dintr-o trebuinţă interioară, cu însemnări oscilând între frânturi de activităţi personale zilnice, iar lista decedaţilor încropind-o ca pe un soi de… memento mori, aşteptând ca o mână nevăzută să înscrie şi numele lui pe această listă!
Aşadar, scrierea tatei:

„Morţi:
Luna ianuarie, 1999:
1) Soţia lui Dan Petru
2) Biliboc (frizerul)
3) Costin Ştefan

4) Cirfrea Mihai (Căciulă)

Luna februarie, 1999:

5) O ţigancă (…)
6) Vancea Lala
7) Soţia lui Rupi
8) Barabás Feri (Almaş)

Luna martie, 1999:

9) Muică Victor
10) Fata lui Juci
11) Pop Victor (Găină)
12) Bogat Imre
13) Soţia lui Medvési
14) Demeter Sándor

Luna aprilie, 1999:

15) Vas Piroska
16) Muică Ioan (Vane)
17) Soţia lui Bórbély Joska
18) Toth Joska
19) Ujfalvi Rozsika

Luna mai, 1999:

20) Soţia lui Béres Mihai
21) Tarr Joska
22) Un ţigan (… pe drumul de sus)
23) Tarr János
24) Soţi a lui Doda András
25) Fiica lui Utász Dani
26) Fiica lui David Emma

Luna iunie, 1999:

27) Robi…
28) Adám Feri
29) Fancsali Rezsö (brutarul)
30) Un ţigan (…)
31) Datu Ana
32) Soţia lui Patro
33)Soţia lui Szatmári
34) Cârnaţ Vane
35) Szemes…
36) Lelea Valeria

Luna august, 1999:

37) Soţia lui Moldovan
38) Bernad Maria
39) Kállai Pista
40) Ţigan (Călănduş)
41) Firco Costi
42) Punka Teréz

Luna septembrie, 1999:

43) Soţia lui Magyari Dezsö
44) Rigmán Aniko-Savu
45) Nagy Dénes
46) Soţul lui Erzsi-poştaşa

Luna octombrie, 1999:

47) Fabian…
48) Sóos Irén
49) Mircea Feri
50) Nagy Gyuri
51) Fülöp Bözsi

Luna noiembrie, 1999:

52) Birton…
53) Nevasta lui Cuţuri Ioan
54) Anuska
55) Karda Ilonka
56) Misur Ilona

Luna decembrie, 1999

57) Pál Pista
58) Birton
59) Korondi Vilma
60) Urci Mari
61) Funduş Jani
62) Ruda…
63) Magyari Erzsi
64) Soţia lui Punka
65) Soţia lui Suller

Anul 2000, ianuarie:

1) Borbely Roza
2) Soţia lui Herczeg (fotograful)
3) Jóo Pista

Luna februarie, 2000:

4) A murit şogoru' Gheorghe Demeter la 19 februarie, anul 2000!
5) Szatmári Jóo Vilma

Luna martie, 2000:

6) Czedlák Laci
7) Soţia lui Veress Domokos
8) Soţia lui Kecsetti
9) Timár András
10) Bereczki István
11) Magos Péter
12) Rigan Ilus

(În acelaşi carnet, pe filă separată):

– Cumpărat două lame de bărbierit, azi, 16 februarie.
Pe 18 martie s-a pus cloca (cloşcă) pe 19 ouă = 15 pui.
Pe 27 martie… pe 21 ouă = 10 pui.
Început ¾ rachiu, azi 31 martie.
Început 15 litri de vin – pe 2 aprilie.
Început 15 litri de vin – 5 aprilie.
S-a pus o clocă pe 21 de ouă, pe 13 aprilie.
Semănat porumb la Kapos (Rigan) – 26 aprilie, anul 2000.
(… De aici, se revine, din nou, la lista defuncţilor):
Mai, anul 2000

13) Soţia lui Samika

14) Curţi Andi
15) Cuţuri Zsuzsi

… Aici se termină lista celor plecaţi, a damigenelor începute, a cloştilor puse ş.a. Natural, între timp, în Sângeorgiu de Pădure, ca peste tot, „plecările" au continuat, de multe ori într-un ritm mult prea rapid şi într-un mod neiertător, sfâşietor. Dacă această listă ar avea o continuitate, atunci ar fi de adăugat: În data de 11 februarie 2004… ora 15,13… uliţele acestui orăşel devenîră pustii de tata…

Oricum, e trist şi urât în lumea toată.

A încerca, şi a reuşi, să exprimi lucruri situate cu mult dincolo de cuvinte, înseamnă talent, artă.

„Viaţa este o mare băltoacă de rahat pe care trebuie să o străbaţi înot până la ţărmul morţii" (M. Copo: Trăieşte).

A nu te minţi nici pe tine, nici pe alţii, se cheamă că ai fi de bună credinţă.

Caut tot feluri de expediente pentru a-mi suporta traiul…

Sunt tot mai convins că orice gând, cuvânt sau faptă au un efect, un ecou inevitabil.

„Teama de moarte e o durere ce mult mă chinuieşte/ Şi moartea singură poate scăparea să ne aducă/ Să nu îl plângi aşadar pe cel ce viaţa-şi sfârşeşte/ Căci după ce a murit nicio suferinţă nu mai are/"

(Palladas, 59 X)

1 mart. 2004, luni: Începem astăzi lucrările de modificare a compartimentării casei; se vor forma încă două băi, atât de necesare, şi se va naşte o cameră, la demisol. Cu alte cuvinte, începe-vor: nervii, zgomotul, praful, alergăturile, şi, mai cu seamă, cheltuielile.

2 mart. 2004, marţi: Aşa precum am preconizat, cu lucrările declanşate la casă se ivesc, mai tot timpul, noi şi noi probleme, cheltuieli cu ghiotura. Colac peste pupăză, se ivesc la orizont şi probleme profesionale…

Simt că mi se zdruncină nervii.

5 mart. 2004, vineri: Stau mult pe-acasă, în preajma meseriaşilor, după ce, în câteva ore, mă străduiesc să îmi rezolv problemele de serviciu.

Cele două băi şi camera încep să se contureze; şi asta mă mai bucură. Împreună cu Ida, ne propunem ca marţi să facem un drum la Târgu-Mureş pentru ca să cumpărăm obiectele sanitare necesare.

Astăzi, în mare grabă, la magazinul de obiecte pentru instalaţia de apă, după ce fac comanda şi mi se dau piesele solicitate, plătesc în loc de cinci milioane… zece (!). Curios este faptul că am numărat şi eu, şi vânzătorul, niciunul nedându-ne seama; oricum, eu nu!… După circa două ore de la achitarea sumei, vânzătorul, având remuşcări probabil, mă sună întrebându-mă dacă nu-mi lipsesc nişte bani. Făcând casa, mi-am dat seama imediat că am plătit dublu nota de plată de la acea prăvălie. Este evident că sunt foarte obosit, stresat; plecarea tatei, problema profesională, lucrările la casă – toate acestea mă supraîncarcă, mă răvăşesc.

A venit Sovar P. cu un vraf de cărţi…

6 mart. 2004, sâmbătă: Mânia, datorată josniciilor profesionale, teama, zădărnicia a tot şi toate au, toate acestea, o influenţă devastatoare asupră-mi, determinându-mă să-mi pierd şi fărâma de bucurie şi plăcere de a trăi. Doar cărţile, doar ele îmi mai luminează sufletul, mângâindu-l; doar ele – dulcea patimă a sufletului meu.

8 mart. 2004, luni: Cică, nebând, aş fi un ipocrit şi-un orgolios. Orgolios, da, poate, dar de ce şi ipocrit?!

Alergături, mari cheltuieli, nervi încordaţi peste poate. Asist la lucrări, sunt cu muncitorii, îi verific, îi îndrum – la serviciu, apoi acasă. La domiciliu: spărturi în toată casa: de la fundaţie, până la pod; totul în casă este plin de praf; apoi şi mintea, ochii, sufletul…

Pentru mâine am închiriat o maşină (dubă) care să-mi transporte, de la Târgu-Mureş, gresia şi faianţa necesare.

9 mart. 2004, marţi: Cu maşina închiriată, împreună cu Ida, colindăm tot oraşul, Târgu-Mureş, în căutare de faianţe, gresie, obiecte pentru instalaţia electrică, calorifere, obiecte sanitare. O zi întreagă de alergături, prin toate magazinele de profil, şi foarte mulţi bani cheltuiţi.

A fi stânjenitor de inteligent (nu e vorba de mine!)…

Secretele, misterele exploziei, înfloririi unui copac…

De la haiku am învăţat meşteşugul concentrării imaginii într-o frază cât mai scurtă, cât mai sugestivă. Doamne, ajută-mă să nu mă dezic, nicicând şi nicicum, de cărţi!

Noapte de nesomn: privesc şi mângâi lambriul din lemn de cireş sălbatic de deasupra capului…

Apel către preoţi: – Scoateţi toate „candelele” electrice din biserici şi veţi câştiga noi adepţi! Becul, lumina electrică, are ceva neliniştitor, ceva drăcesc într-însul; pe când lumânarea (candela) are un mister dumnezeiesc, un ceva care linişteşte. O lampă, de pildă, este o prezenţă dulce, relaxantă.

Nu aş mai vrea să fiu supărat pe nimeni – nici chiar pe mine! – supărările acestea îmi produc enorm de mult rău.

Lumina, lumina: de unde vine şi unde se duce? Ori, nici nu vine, nici pleacă – este o himeră doar?

11 mart. 2004, joi: Somnul care te rupe de realitate, introducându-te în neant, ori în lumea himerelor; oricum, ambele preferabile, de cele mai multe ori, în locul cruntei realităţi.

12 mart. 2004, vineri: Ar trebui să-mi consacru fiecare zi cuceririi, dobândirii, bucuriei, a fericirii – nicidecum acumulării de tristeţi, de gânduri negre. Dar poţi, se poate?…

După-amiază: acasă la mama. O ajut cumpărându-i cele necesare, apoi îmi aduc aportul la tăierea unei găini: eu ţinând-o de aripi şi de picioare, mama „executând-o”. În continuare, deretican prin ogradă, în magazie. Se-adună, în final, vreo patru saci de resturi menajere depuse în pungi de nailon, şi vechi haine de lucru ale tatei. Încarc totul în maşină şi le arunc în containerul de la blocuri.

13 mart. 2004, sâmbătă: Nevoia de adoraţie este adânc înrădăcinată în sufletul omului. Fără această trebuinţă, omul este mai puţin om!

Suntem, se pare, în aşa fel făcuţi să nu putem sta pe loc, ci, mai tot timpul să avansăm, să progresăm; în clipa în care stăm pe loc, riscăm căderea (principiul bicicletei!).

Numai o orchestră, compusă dintr-o mare varietate de instrumente, poate interpreta o simfonie. A cere ca singură vioara să scoată sunete precum bateria sau saxofonul este o aberaţie. Aşa şi prestaţiile colectivelor de oameni, faţă de ceea ce poate executa un singur om…

Ieri, la Sângeorgiu, adunând obiectele vestimentare care au aparţinut tatei, căutând prin buzunarele acestora, nu am găsit nimic. Sunt ferm convins că, înaintea mea, mama le vizitase!

Imaterial, strălucitor, armonios (uneori) – sufletul.

Sunt trist pentru că… 3 X 3 = 6! Este un adevăr fundamental din care eu fac o tragedie; oricum, nu mi-am propus să facă mai mult, ori mai puţin, dar realitatea faptului în sine mă întristează mereu: tristeţea în faţa realităţii crunte, de netrecut!

14 mart. 2004, duminică: Să îţi doreşti ceea ce este mai dificil, mai anevoios de înfăptuit, asta cere o mare mobilizare fizică şi spirituală, deci uitare de sine, sacrificiu. Atunci când finalizarea are loc, faptul acesta este un prilej de mare bucurie şi satisfacţie.

„Mi-aş da viaţa ca bunul Dumnezeu să existe!” (A. Gide).

În fapt, până la urmă, cu toţii îi restituim Darul…

Moartea – marea suprimatoare de inegalităţi; tăvălugul!

Giugiulelile, extazul Idei faţă de cele două nepoate ale ei: Niki şi Coca, ating cote greu de priceput de către mine, cu mintea mea de acum.

15 mart. 2004, marţi: Ora 1,40 – insomnie. Mă gândesc la tata, la ultimele sale clipe de viaţă. Sunt absolut convins că m-a aşteptat să fiu alături de el, neputând trece altfel dincolo…

Prea mult mă îndoiesc de capacităţile mele, mergând, uneori, până la autoanulare: păcat!

17 mart. 2004, miercuri: A treia săptămână de şantier… Intenţiile prind contur, în timp ce bugetul se volatilizează.

Ciorba reîncălzită nu are gust bun, apropo de încercarea mea de a reînnoda firul cu L. (Cimişlia).

20 mart. 2004, sâmbătă: Sustrageri de material lemnos din cantonul pădurarului L. Petru. Sunt convins că este implicat şi acesta, altfel nu se putea întâmpla un asemenea furtişag. Faptul acesta îmi produce nelinişti: înseamnă că pădurarul mi-a dejucat atenţia. Dar nu atât lipsa de corectitudine a acestuia mă doare, ci insuficienta mea vigilenţă, nesesizând din timp naşterea acestui matrapazlâc.

De circa trei ani, am parte numai de nelinişti, frământări, necazuri venite, toate, în şir.

22 mart 2004, luni: Zile nefaste; tot mai multe neplăceri, tot mai multe dezamăgiri. Profesional sunt „lucrat", săpat, terfelit, aruncat, călcat, mânjit, batjocorit, umilit. De ce mai stau eu pe-aici, de ce nu plec!? Dar oare unde aş mai putea pleca acum? Ce activitate să mai pot începe la 54 de ani? La serviciu, fiecare zi îmi este o povară uriaşă. Sunt năpădit de dureri sufleteşti răvăşitoare. Câtă mizerie infectă în preajma mea! Câtă perfidie umană în spatele meu, rânjeli şi obstrucţionări! Am continua senzaţie că merg desculţ pe excremente umane fetide, apoi pe cioburi de sticlă şi pe spini de glădiţă. De ce mai tolerez oare?…

Lucrările de reamenajare a casei continuă în aceleaşi împrejurări: praf, zgomot, alergături, cheltuieli. Ştiu, toate au un sfârşit, vor trece şi astea, ca toate cele…

Patruzeci de zile de când ne-a părăsit tata; la flacăra unei lumânări rostesc câteva rugăciuni întru liniştea sufletului său. Trăiesc zile foarte sumbre. Sunt mult prea obosit, năucit chiar, de cele ce mi se întâmplă, mi-ar trebui mult timp pentru odihnă, ceva sau cineva care să mă întremeze sufleteşte. Multe suferinţe ale mele îşi au sursa în incapacitatea mea de a-mi apleca capul, datorită faptului că nu pot întinde şi celălalt obraz când deja am încasat o palmă…, din cauza neputinţei de a putea arunca în cineva cu pâine atunci când acel cineva deja m-a buşit cu o frânghie umedă, apoi m-a scuipat.

26 mart. 2004, vineri: Murdării, jeguri profesionale, dezgust, silă şi amărăciune. După treizeci şi unu de ani de silvicultură, am ajuns să mi se facă lehamite de oamenii care o practică; nici într-un caz sila nu e faţă de meseria în sine… Nu am altă alternativă: trebuie să îndur, să merg până la capăt.

Reamenajarea casei se-apropie de final. Luni se pare că se va termina. Lucrările sunt acceptabile, înspre bune, preţurile – piperate.

27 mart. 2004, sâmbătă: Tremură sufletul în mine de atâtea tristeţi şi amărăciuni.

Înainte de amiază, împreună cu vecinul Vasile P. toaletăm pomii din livadă. Şoarecii de apă îmi prăpădesc pomii livezii mâncându-le rădăcinile. Ploaia ne întrerupe munca…

29 mart. 2004, luni: Simt că voi capota psihic; este un coşmar tot ce mi se petrece pe plan profesional. Ce-mi fac, ce mi-au făcut mizerabilii!…

30 mart. 2004, marţi: Alergăm, gonim nebuneşte, spre ţeluri care nu există… Nedreptate crasă, rea-voinţă, jocuri de interese mafiote: primar, vice-primar, şefi de ocoale…

Mâine voi face un drum la Tg.-Mureş pentru a-mi înjgheba dosarul într-un post la care nu credeam că am să ajung vreodată; şi asta după peste trei decenii de activitate.

1 apr. 2004, joi: Aproape de finalul reamenajărilor în casă. Şi fiindcă nu se putea ca totul să meargă bine, iată că la capitolul „boilere" am dat de ghinion; acestea, deşi noi-nouţe se încăpăţânează să funcţioneze. Din câţi meseriaşi s-au perindat pe-aici, niciunul nu ştie pricina exactă. Se pare că ar fi o problemă cu senzorii, ori, poate, la tirajul hornului. Mâine un specialist din Tg.-Mureş va veni să vadă năzdrăvănia! Zi liberă mâine: sărbătorim intrarea în NATO!

2 apr. 2004, vineri: Şi totuşi – hazard sau divinitate? Ajută-mă, Doamne, să cred în Tine!…

3 apr. 2004, sâmbătă: Cât pentru evenimentul sărbătorit ieri, nu simt nici mândrie, nici satisfacţie, nimic; dimpotrivă…

Pupăză peste colac: am mai şi răcit zdravăn intrând în… NATO!

La boilere, eroare de montare; alte cheltuieli, alţi nervi măcinaţi.

(4.04.04!) 04 apr. 2004, duminică: Mă doare şi mă oboseşte tot mai mult realitatea. Doresc somn, uitare, odihnă. Viaţa s-a năpustit asupra-mi de parcă ar vrea să mă termine!

„Mai bine singuratic şi uitat/ Pierdut să te retragi, nepăsător/ În ţara asta plină de umor/ Mai bine singuratic şi uitat/" (G. Bacovia).

5 apr. 2004, luni: Teribil, uriaş fiasco cu boilerele astea: reinstalate aseară, pentru a doua oară, nu funcţionează nici de data asta! Mă bate gândul să renunţ la ele, solicitând să mi se restituie banii. Mi s-a acrit de ele; şi de meseriaşii care le pun în circulaţie şi le montează.

6 apr. 2004, marţi: Prea multe rele mi se întâmplă, nu am să le pot duce, Doamne!…

Obsesia zădărniciei a tot şi toate…

7 apr. 2004, miercuri: Mutând astăzi o parte din cărţile bibliotecii în camera nou înfiinţată, la parter, observ cu stupoare că lambriurile de pe peretele comun cu baia s-au curbat, s-au arcuit, stând să plesnească din pricina faptului că acestea s-au montat pe peretele proaspăt tencuit. În consecinţă, mâine demontăm lambriurile.

Dacă până nu demult mi se părea că am cărţi de vază în biblioteca mea, acum, când le mut şi le şterg de praf, îmi dau seama că lucrurile nu stau chiar aşa; o parte din aceste cărţi nu mai prezintă importanţă pentru mine. Pe acestea, mă gândesc să le donez prietenului Jean G., amic, profesor de limbă şi literatură română la un liceu târgumureşean. Apoi, să le plaseze el cum crede de cuviinţă.

8 apr. 2004, joi: Continui să mut cărţile de la etaj, la parter; sunt multe, obosesc, mă enervez, din pricina acestor trambalări. Am adunat în decurs de aproape trei decenii o sumedenie de cărţi care atunci, la cumpărare, mi-au stârnit interesul, dar amânând lectura unora dintre ele, după o vreme şi-au pierdut atracţia, nemaiinteresându-mă…

9 apr. 2004, vineri: Sunt surprins de numărul mare de cărţi care nu mai prezintă atracţie pentru mine şi care, de ani de zile, zac în tăcere în biblioteca mea. Cred că a venit momentul să mai răresc cumpărăturile de carte, ori să le fac mai judicios.

10 apr. 2004, sâmbătă: Aseară, un puseu gripal mi-a creat o stare de slăbiciune, de mare disconfort fizic; noaptea toată am transpirat, schimbând vreo patru tricouri. Astăzi, după un consult medical mi se recomandă trei zile de repaus şi medicamente preţ de vreo 800.000 de lei.

După-amiaza: plouă cu găleata; îmi propun să mă odihnesc trei zile, şi trei nopţi, conform prescripţiei medicale. Am o înnăscută incapacitate de a mă bucura; ce să mai vorbim de fericire!…

Am ajuns să trăiesc cu furie şi cu ură, din păcate.

11 apr. 2004, duminică: Paştele! Cărăm, familia toată, ultimele coşuri cu cărţi prăfuite; renunţ, după îndelungate deliberări, la circa două sute de volume, în bună parte romane, cărţi care m-ar bucura să ajungă într-o bibliotecă rurală sau şcolară; aşa cum mi-am propus, iau legătura cu amicul Jean G. care îmi promite că va intermedia ajungerea acestora pe mâini bune (!).

Pentru poimâine şi-au anunţat sosirea două familii de turişti din Negreşti-Oaş. Iar ne mutăm lucrurile dintr-o cameră în alta; ţip la Ida, ea la mine. Andreea rămâne crispată…

Seara efectuez o patrulare de serviciu pe valea Sebeşului; apele pârâului sunt învolburate, umflate din cauza zăpezii care a început a se topi sus în munte. Câţiva turişti se obstinează să savureze natura nu prea darnică de acest Paşti.

Mă aflu într-o continuă stare de cătrăneală, de acră mohoreală.

12 apr. 2004, luni: Lehamite mi-e de televizor, câteodată şi lecturile mă plictisesc. Faptul mă nelinişteşte niţel, deoarece nu îmi aflu refugii, alte defulări. Dacă şi acestea pier, în aceste vremuri sumbre, nu ştiu cum o să pot ieşi la liman.

Se afirmă că femeia are toate virtuţile bucuriei. Dacă prin contrast, bărbatul le are pe cele ale tristeţii, ar fi păcat să nu fiu eu ales ca exponent. Dar, oricum: ales sau nu, mi-e sufletul o rană.

Cioran: „Poporul român s-a născut din oboseala romanilor şi lacrimile dacilor." Tristă concepere, jalnic popor.

Am o veritabilă vocaţie pentru sumbru, pentru întunecos; lumina, buna dispoziţie mă nelinişteşte, mă sperie. Mă simt, în schimb, relaxat în serile cu ploaie, atunci când orice activitate exterioară, în gospodărie, este redusă la zero. Uitarea, ruperea de realitate îmi sunt tot mai vitale; în acest sens, lecturile îmi sunt tot mai anevoioase; ca refugiu rămânându-mi doar somnul.

Fericirea este să nu-ţi doreşti nimic; nici chiar pe ea, fericirea.

Apreciez frumuseţea melancolică. Toamna – ca o femeie cu sufletul trist.

15 apr. 2004, joi: De ieri, ne-au sosit cele două familii din Negreşti. Ori de câte ori vin la mine turişti, simt o mare stânjeneală, deşi aş fi avut timp destul să mă lecuiesc de acest neajuns.
Se desprimăvărează greoi, e o vreme ce imită mai degrabă iarna.
Sunt în continuare cătrănit, mai cu seamă din motive profesionale; când oare or să-mi treacă toţi aceşti nori?

Mâine soseşte la Sovata Sovar P.

16 apr. 2004, vineri: Sovar P. şi cărţile nu mai vin mâine; altădată…

De dimineaţă mă sună Topad Ţ. – un veritabil eveniment deoarece nu obişnuieşte a mă apela. Tot în această dimineaţă, purced la Centrul sanitar pentru a mi se efectua analize medicale: am slăbit în mod dubios…
Zi frumoasă astăzi, dar rece – voi chiuli de la serviciu.

(Diavolul se-ascunde în detalii!).

Totuşi, poezia se scrie în singurătate; apropo de poezia renku…
Înălţimea adâncă a unor poezii…

Ar trebui să ies cumva din mizeria sufletească în care mă zbat, dar nu văd calea.

17 apr. 2004, sâmbătă: De ce se adună atâta amăreală în sufletul meu?!

23 apr. 2004, vineri: Încă nu este terminată reamenajarea casei, şi asta nu din vina mea, ci din cauza meseriaşilor superficiali, neserioşi şi nepricepuţi. M-au secat de bani, mi-au măcinat nervii, nesătuii!…
Prea am neglijat-o pe mama, din pricina acestei vâltori de lucrări; mâine am să trec neapărat pe la ea.
Se află în Sovata, Feri, arădeanul, precum şi Nelu S. din Bucureşti. Serile mai schimb câte o vorbă cu ei, străduindu-mă din răsputeri să-mi uit problemele.

„Când găsesc/ în această tăcere a mea/ un cuvânt/ el e dezgropat din viaţa mea/ ca dintr-un abis/" (G. Ungaretti, Bucuria)

24 apr. 2004, sâmbătă: După ce mi se montează lambriurile în camera de la parter, mă grăbesc să ajung la Sângeorgiu de Pădure, la mama, pentru a o ajuta la diferite lucrări.
Ajuns aici, mai întâi ne apucăm să curăţăm mormântul tatei, adunând coroanele uscate, după care nivelez pământul uşor lăsat din interiorul cadrului de beton. Alături, mama îmi dictează (marea ei plăcere!) ce şi cum să fac.… În jur, iarba fragedă a crescut mare deja, nucul bătrân din preajmă şi prunii au început să înflorească.
Ce e şi viaţa asta, Doamne!

În colţul mormântului tatei, mama stă îngândurată pe un scăunel pe care i l-am adus din curte. Deşi am terminat lucrul, nu vreau să-i întrerup gândurile în care s-a adâncit, aşa că mă prefac că mai deretic pe pământul mormântului. Peste puţină vreme mama se ridică, oftând şi gemând de durerile coxartrozei, apoi o ajut să ne întoarcem în grădină, de acolo, în curte. În continuare, urc în podul casei de unde aduc câteva coşuri de ştiuleţi de porumb pe care îi dezghioc, urmând ca luni să merg şi la moară, la măcinat.

25 apr. 2004, duminică: Temerile profesionale, mânia şi ura care m-au cuprins în ultima vreme, m-au făcut să-mi piară şi puţina bucurie de viaţă. Va trebui să depăşesc acest impas, aşa nu se mai poate…

Gândesc prea mult, cântăresc, sucesc, răsucesc, despic – o prostie totul! M-am închistat şi însingurat, aici am ajuns cu viaţa-mi. Îmi sare ţandăra atât de subit încât mă sperii eu însumi. Sunt la capătul răbdării, al toleranţei. Sunt obosit, stresat – bat trei cuie şi sunt leoarcă de năduşeală; efort minim, transpiraţie maximă!

26 apr. 2004, luni: La mama, pentru a-i plăti facturile la gaz, curent electric, tv. cablu şi, totodată, pentru a-i cumpăra alimente. Merg apoi la moară, pentru a-i măcina porumbul de curând dezghiocat. Din mălaiul proaspăt rezultat, aduc şi acasă, la Sovata.

Ca în fiecare zi de luni, şi astăzi suntem ţinuţi, ore bune, la şedinţa de lucru, de la Ocol, pentru nimic toată – totul se putea încheia în maximum o oră. Plăcerea unora de a se afla în treabă…

Scrisoare către L.:

„Sovata, 26 apr. 2004

L.,
Qeelle image incitante: … «tu es debout sur mes paupieres
Et tes chevaux sont dans les miens…»

… Mais, quand même en realitée, voulez-vous me dire… ?

În sfârşit, este primăvară cu adevărat!

Alaltăieri şi ieri am efectuat tăierile de întreţinere a pomilor şi a viţei de vie din livadă, am făcut şi stropirea de primăvară contra dăunătorilor şi bolilor.

Pulsul vieţii se simte în fiecare lujer, în fiecare coardă de viţă:

prier însorit –
din coardele de viţă
picură seva

În pădurea de fagi, de lângă livadă, o armată de păsări concertează fără întrerupere, fericite că au scăpat de ger şi de vifor.

În pauzele concertului silvestru se aude trilul ciocănitoarei:

din vârf de stejar
o ghionoaie transmite –
iţeşte frunza

Cu mic, cu mare, Natura se trezeşte la viaţă.

Pe pârloaga de lângă livadă au apărut puzderie de flori galbene de podbal, semn sigur că primăvara a venit.

Albinele au ieşit şi ele să culeagă prima recoltă de nectar:

pe-o surpătură
albinele se scaldă
în flori de podbal

De la distanţă privită pădurea de fagi are o nuanţă maroniu-viorie.

Mugurii stau umflaţi, gata să elibereze mici frunzuliţe gingaşe, firave, care deocamdată stau ocrotite în cupiţe de solzi cafenii protectori.

Ici-colo, în răcoarea pădurii, mai pot fi zărite mici zdrenţe de omăt:

în codrul golaş
zăpada mai stăruie
printre ghiocei

La începutul săptămânii trecute am fost la Târgu-Mureş…

Aici, primăvara şi-a spus şi mai mult cuvântul, iar gospodarii oraşului, pentru a fi la pas cu anotimpul, au început să făurească obişnuitul ceas floral din parcul central al oraşului:

pe ceasul florar
minutarul arată –
nu-mă-uita

La înapoiere, la periferia oraşului, zăresc – pentru a câta oară? – o mică bojdeucă părăsită, acoperită cu şiţă putredă deja, căsuţă care nu ştiu din ce motive nu se mai demolează!…

smocuri de iarbă
pe şiţa casei pustii –
alături blocuri

M.”

28 apr. 2004, miercuri: Noapte de insomnie: griji profesionale şi altele. Stresul, nedreptatea săvârşită de către cei care alcătuiesc noul Ocol, mă epuizează, mă consumă. Composesoratul, o clică mizerabilă axată pe servilismul subalternilor, racolaţi din elemente „îndatorate” celor care vor conduce destinele a peste 8000 de ha de pădure din preajma Sovatei, păduri de cea mai bună clasă. Da, trăiesc o perioadă mai mult decât nefastă pe tărâm profesional.

29 apr. 2004, joi: Încercare de a mă deconecta; şi asta unde altundeva decât la restaurantul „Aluniş”, în compania lui Bélla şi Feri-arădeanul. Lume foarte puţină la restaurant; şi puţinii aceştia, după ce îşi mănâncă cina, fug din local de parcă ar fi alungaţi.

Pe drum, la întoarcere către casă, privesc cerul înstelat şi mă gândesc la tata…

30 apr. 2004, vineri: Prea sunt irascibil şi mult prea impresionabil. Dar de-ar fi numai astea!…

Ştiu, un rău nu vine niciodată singur, dar de la o vreme sunt împresurat de prea multe greutăţi, şi asta de câţiva ani buni încoace. Sunt obosit, caut modalităţi, ieşiri din acest impas apăsător, din acest labirint chinuitor, doar pentru a nu capota. Faţă de colegi am devenit foarte suspicios, datorită poziţiei profesionale şubrede în care mă aflu.

Plăceri fizice găunoase, închistare, lipsă cronică de comunicare. Nervozitatea şi epuizarea mea fizică mi-e teamă să nu se transforme într-o afecţiune cronică. Abţinându-mă de la alcool, de unsprezece ani, unic refugiu îmi rămâne blânda lectură. Dar şi aici, necazurile care m-au potopit, mă împiedică să am o bună concentrare atunci când citesc.

Să vrei să trăieşti, să vrei să iubeşti – ce omenesc sună!

2 mai 2004, duminică: Ora 9.00-16,00 – în patrulare, cu maşina de serviciu, împreună cu un alt coleg, pe traseul: valea Soveţii, valea Sebeş, Ilieşi. Ne încântă ochii şi sufletul cu superba paradă a primăverii. În partea din aval a traseului, la 500-600 de m altitudine, natura s-a îmbrăcat în verde crud; sus, la peste 900 de m, mugurii abia s-au umflat, crengile însufleţite fiind de soarele dogorâtor. Pe marginea drumului forestier zac încă ziduri de peste un metru de omăt îngheţat.

… Şi cucul care nu mai tace, apoi şuierul apei cristaline a pârâului – totul învăluit fiind de un aer cu mireasmă de răşină!

Vorbirea mea înceată, în limba română, se datorează faptului că toate cuvintele rostite trec printr-un filtru sever, fiindu-mi oroare de a greşi gramatical, ori lexical.

Situaţia mea umilitoare, de la serviciu, mă roade, mă răvăşeşte. Încerc să nu mă mai gândesc la ce se va întâmpla, la ce mi se pregăteşte. În sufletul meu bântuie un haos de sentimente greu suportabile. Această problemă, dar şi altele, mă determină să nu mă mai pot bucura de nimeni şi de nimic. Până când oare?! Stors de vlagă, ca un alergător de cursă lungă ajuns la finiş, orice izbândă, indiferent în ce domeniu, nu mă mai poate ferici, eu rămânând mai tot timpul un cătrănit, un ursuz.

5 mai 2004, miercuri: Profesional mă simt precum un arbore (!) la rădăcinile căruia s-au turnat hectolitri de apă sărată; neputându-mă împotrivi – arbore fiind! – trebuie să-mi accept soarta, absorbind otrava care mi se administrează.

Îmi este foarte greu, cu neputinţă chiar, să-mi exprim sentimentele prin comportament, prin atitudini, prin gesturi: nu pot fi drăgăstos, mieros, tandru; îmi birui greu stângăcia, timiditatea. Ceea ce mă doare mai mult este faptul că, datorită acestui fel de a fi al meu, par a fi o fire rece, distantă; în fond, eu fiind cu totul altcineva…

Să cazi în genunchi şi săruţi mâna celui de la care îţi ceri iertare, deget cu deget, iată o modalitate convingătoare de a-ţi compensa vina. De foarte multe ori îmi dau seama că e foarte anevoioasă convieţuirea cu mine. Mă străduiesc însă, pe cât posibil să-mi cizelez asperităţile. În aceste strădanii, scrisul, dar şi cititul, îmi fac bine, ambele activităţi ponderându-mi vulcanul veşnic fumegând.

În linii mari, mi-am cam trăit traiul (… şi păpat mălaiul!); aşteptând sau nu, vor veni, d-acum: boli, dureri, dezamăgiri? Mă nemulţumeşte, totalmente, infima cantitate de scrieri publicate în aceşti cinzeci şi patru de ani ai mei! Trebuia poate să am mai mult curaj, dar şi dorinţă de afirmare pe tărâm literar.

Pe plan afectiv, trebuie să lupt cu mai multă convingere şi fermitate pentru ca nedreptăţile, care m-au împresurat, să nu-mi accentueze şi mai mult melancolia. Cu felul meu de a fi: complicat, timid, bănuitor, mă şi mir că am putut răzbi, onorabil totuşi, până acum. Am nevoie ca de oxigen de redobândirea încrederii în sinele meu propriu. Prea multele frământări mi-au tocit nervii, speranţele, optimismul, acestea fiind la cote neliniştitoare, îngrijorătoare.

Prea repede, şi prea abundent transpir la cele mai mici eforturi; şi asta nu de ieri, de alaltăieri; de ce?!…

Au căzut câţiva stropi de ploaie, şi atât. De ani buni, luna mai a devenit foarte zgârcită în precipitaţii, tocmai când vegetaţia ar avea nevoie maximă de umezeală.

În schimb… mi-a revenit pofta de lectură. Şi faptul acesta mă bucură. Dacă îmi pierd şi această pasiune, pasiunea faţă de cărţi, am să devin o fiinţă foarte singură, nespus de părăsită.

Degeaba: nu pot să fiu tandru, nu pot rosti cuvinte de mângâiere, nici chiar atunci când inima îmi este copleşită de fiori de gingăşie. Firea mea ascunsă, retrasă, mă împiedică să fiu agreat şi înţeles.

6 mai 2004, joi: Omul, atunci când se află departe de prieteni, ori de fiinţa îndrăgită, tinde să idealizeze persoana absentă, ataşându-se de un chip şi de nişte calităţi create de imaginaţie, toate însă foarte departe de adevăr. Gândurile, sentimentele investite către o persoană, ele dau valoarea în ochii noştri a acelei fiinţe.

Bărbatul, ia; femeia – dă!

Mă simt singur, brusc îmbătrânit şi inutil…

Amărăciune multă, prea multă: în ce să mi le înec?

7 mai 2004, vineri: Anotimpul primăvara este un măreţ îndemn senzual la bucurie! Păcat că nu pot savura acest spectacol; nu în măsura în care ar merita… Nu, nu pot să-mi umplu sufletul cu acest magnific dătător de viaţă, de bucurii…

Ora 4,30: insomnie; ascult începutul concertului matinal oferit de păsările cerului!

Pretenţiile ca şi năzuinţele mele de la viaţă sunt sortite, în bună parte, eşecului; de aici, cred, şi nemulţumirile, nefericirile mele.

Ieri am expus florile, aflate în jardiniere şi în ghivece, la locurilor lor în curte, ferestre şi în preajma casei; sunt superbe! Iată, ele, florile, reuşesc să mă bucure, însă fără ca această bucurie să poată deveni manifestă, evidentă.

Teribil de multe frământări în aceste ultime patru-cinci luni. Trebuie să caut – şi să găsesc! – remedii… În curând va veni vara; se vor întâmpla, oare, măcar parte din frumoasele păţanii de altădată? Mi-e teamă că acreala mea nu va constitui nicidecum un atu în acest sens. Va trebui să mă lupt pentru a elimina răceala, pustietatea, din preajma mea, altfel nu se mai poate… Eram şi până acum irascibil, dar în ultima vreme am devenit… periculos de iute la mânie! Mă aprind repede, prea repede – teamă mi-e să nu fac vreo boacănă. În casă, la mine, atmosfera este mai tot timpul încordată; natural, numai din pricina mea, întrucât mie veşnic îmi tună şi fulgeră, apoi îmi plouă!

8 mai 2004, sâmbătă: Din cauza tensiunilor lăuntrice datorate problemelor mele, cu deosebire din pricini profesionale, are de suferit, pe nedrept, şi Ida. Mai tot timpul sunt îngândurat, abătut, dacă sunt întrebat ceva răspund tăios, brutal chiar. Astfel, suferă şi ea, în mod absolut nevinovat, pentru insuccesele mele, pentru ratările mele.

Îmi întorc situaţia profesională pe toate părţile şi constat că una e mai sumbră decât cealaltă. Soluţia ar fi uitarea, dar cum să o pot înfăptui? E ceva în gena mea care mă determină să fiu un veşnic… înnourat! Gândul îmi fuge la familia Idei, la părinţii ei: oameni simpli, cu foarte mult bun-simţ, nepretenţioşi, tandri, tot timpul bine-dispuşi, deschişi, veseli şi surâzători, ştiind a se bucura, în comparaţie cu ai mei, părinţi, care mai tot timpul sunt… care mai sunt… cu prejudecăţi, închistaţi, sobri şi distanţi.

9 mai 2004, duminică: Nu, nicicând nu am fost, nu am putut fi un temperament vioi, înflăcărat – cu atât mai mult acum, în aste-vremuri nefaste (mie!). Nerăbdător, tensionat, împrăştiat – aşa mă văd acum: şi cred că mă văd bine, corect. Nefericiri, de tot soiul, mă bântuie, vârtej de gânduri mă tulbură. Veselie, fericire: noţiuni, trăiri străine mie! Pentru ca să fiu aşa cum nu sunt, ar trebui să am condiţii interioare, sufleteşti, dar şi exterioare, materiale, potrivite. Or, eu nu le am.

Îmi place din cale afară de mult atunci când plouă şi atunci când ninge; acum, nu plouă, dar ninge: cu petale de măr…

În aceste cătrăneli ale mele, norocul meu – sau al Idei? – este că atunci când mă apucă pandaliile, ea nu toarnă gaz pe foc: praful s-ar alege de tot şi toate!

Vremuri tulburi; foarte mulţi, în ţara asta, sunt îndrăzneţi şi fără ruşine, precum nişte câini: hămăie, muşcă, apoi fug cu prada să o savureze, să o înfulece în locuri retrase.

12 mai 2004, miercuri: Anxietate, irascibilitate, două stări de care nu reuşesc a mă debarasa nicicum. Caut cu disperare influenţe benefice, dar nu le aflu. Sprijin în menţinerea unui echilibru îmi rămân familia şi cărţile. De multe ori mi se întâmplă să fac observaţii tăioase la adresa Idei, îmi sare ţandăra din te miri ce pricină, taman atunci când se află cineva la noi. Devin chiţibuşar, ironic, iniţiez atacuri verbale la adresa ei. Aceşti ani nefaşti, plini de griji, de trudă, de căderi şi dezamăgiri, m-au epuizat moral şi fizic; mă străduiesc să merg înainte.

14mai 2004, vineri: Obsesii, frământări, temeri legate de profesie. Mai bine ar fi să nu mă gândesc, să nu mai scriu, să nu mai vorbesc despre asta, dar e o realitate mult prea presantă ca să o pot trece cu vederea. Merg la Ocol cu lehamite: mi se întoarce stomacul pe dos când intru în sediu – şi toate astea după treizeci şi unu de ani de silvicultură!

Ieri, la mama: i-am făcut cumpărături, am plătit facturile, am cosit iarba în grădină (grădină care era până nu demult un etalon, fără un fir de buruiană, a ajuns să fie doar buruieni!). Terminând aceste trebăluieli, mă aleg cu o transpiraţie şiroitoare. După ce fac o pauză, car porumbul boabe din pod – lucru care se soldează cu încă o transpiraţie zdravănă. Mama vrea să vândă porumbul care îi prisoseşte, înainte ca acesta să fie atacat de molii.

La înapoierea în Sovata, îl aduc pe vecinul K. Joska, prieten din copilărie, având şi el treburi de rezolvat aici; îl aduc acasă la mine, îl servesc cu o bere, stăm pe terasa casei, tăifăsuim. Joska nu încetează a mă lăuda pentru cele înfăptuite de mine, aici, acasă.

Şi, iată, a sosit şi ploaia; vegetaţia exultă. Stări de anxietate şi de melancolie mă împresoară. Mă gândesc la dorinţa de autodistrugere a omului, atât de specifică speţei umane, mai puţin frecventă la animale…

Ceea ce mă atrage mai mult la o femeie este feminitatea, abia după aceea frumuseţea fizică. Curios, nicicând nu m-au atras, şi nu mă atrag nici în prezent, fetele tip-scândură. În schimb, în locul acestora am preferat, dintotdeauna, pe cele „coapte”, cu rotunjimi bine conturate, reliefate printr-o vestimentaţie decentă, aleasă cu gust.

Ce să mai scriu despre a mea persoană?… Sunt de-acord că este dificilă, consider însă că ea este suportabilă. Privesc, din pat, multitudinea de cărţi din biblioteca-mi proprie – stau ele, cărţile, cuminţi, răbdătoare, aşteptându-mă, unele dintre ele chiar de decenii, calme, liniştite, oricând gata să mi se dăruiască, total şi necondiţionat! Atât de mult m-am obişnuit cu cititul şi cu scrisul în pat, în zorii zilei, încât stând pe un scaun nici nu mă mai pot concentra!

Am şapte „tembelizoare”, dar am şi peste 2700 de volume de cărţi pe care le citesc cu o veşnică curiozitate şi aviditate; ba mai împrumut şi de la bibliotecă. Mă miră generaţia Andreei care se pare că e cotropită de Internet şi de emisiunile tv. Valorile spirituale adevărate, curate, nu pot fi găsite pe computer sau la tv. Aceste minunate aparate sunt, natural, cuceriri incontestabile ale tehnicii, dar sunt în dauna laturii spirituale a umanităţii, pe care o masacrează. Lumea interioară a umanităţii devine tot mai seacă: emoţiile, sensibilitatea, sentimentele îşi trăiesc ultimele zile oare?

15 mai 2004, sâmbătă: Lucrând în silvicultură atâtea decenii, nu pot afirma, din păcate, că roadele muncii mele mi-au oferit satisfacţii. Şi asta deoarece, în această activitate, rezultatele muncii prestate apar abia la următoarea… generaţie! Am avut însă parte de privelişti minunate, de timp liber foarte mult…

16 mai 2004, duminică: Adevărul suprem: muri-vom! În rest, mofturi… Caut să-mi menţin liniştea sufletească; şi asta cu orice chip.

17 mai 2004, luni: Mă lupt cu mine însumi, de dimineaţa până seara… S. O. S.! – am nevoie de iluzii, de amăgiri: privesc viaţa cu prea multă luciditate. Sunt descumpănit.

Scrisul ar trebui să fie o punere în ordine a ideilor prin coborâri în sine curajoase, profunde. În cazul meu aceste coborâri au loc, fiind chiar prea frecvente. Fapt e că tot coborând, uit ca să mai urc…

Ieşind din scenă doresc să las câte ceva care să mă reprezinte: doar aşa, de dragul de a făuri câte ceva care să treacă dincolo de biologicul efemer, destinul fiind, în fond, ceea ce ai făptuit după ce se trage linia finală. Scrisul, pe lângă alte mijloace, îmi pare o bună modalitate de supravieţuire, *un rost* prin care îmi colorez existenţa.

19 mai 2004, miercuri: Mă simt tot mai apăsat de un profund sentiment de zădărnicie şi de singurătate. Mă întreb dacă-i pasă, cu adevărat, cuiva; şi, de fapt, chiar dacă i-ar păsa…

Derută, angoasă din pricina lucrăturii, mânăriei triumviratului: primarele, şeful de ocol (… cel drept precum un covrig!), şi cel de-al doilea şefuleţ: Lazarius! Fug de această stare nefastă cantonându-mă în lecturi, modalitate pe care o practic, cu rezultate benefice, de atâta amar de vreme.

Ida: se revarsă sentimental asupra celor două nepoate…

21 mai 2004, vineri: Zi de muncă pe şantierul de construcţii al sediului noului ocol de pe strada Praidului. Nesupravegheaţi, meseriaşii trag chiulul de mama focului. Eu şi cu un coleg pădurar, stivuim nişte scânduri culese din moloz, apoi curăţim de mortar cărămizile recuperate din zidurile clădirii vechi. Ceilalţi colegi, cară nisip, fac mortar, aduc cărămizile sub mâna zidarilor. La ora 13,00 nu mai este decât un singur zidar, pădurarul şi cu mine; plecăm şi noi prăfuiţi ca nişte salahori.

Deşi nu a fost foarte cald, şi nici eforturi fizice deosebite nu am făcut, cu toate astea am transpirat abundent această transpiraţie reţinând praful pe cămaşa care din verde a devenit albă.

Caut bucurii! Se pare că nimeni nu are de vânzare; şi nici de împrumutat…

După-amiaza umplu rosturile dintre pietrele terasei şi trotuarelor din prejma casei. Soarele dogoreşte puternic, mierlele şi piţigoii concertează de zor în livadă şi în curte. Târăsc după mine o găleată roşie, din plastic, plină de nisip; brusc, am un ciudat sentiment de… cădere în copilărie, când, în mod similar, mă jucam în şanţul din faţa casei mutând nisipul dintr-un loc în altul, cu o lopăţică şi o găleţuşă mică, ambele obiecte emailate în albastru cu picăţele albe…

Mă gândesc, prea mult, la postura-mi profesională; nu, n-am să pot lăsa pădurile unde am miere din faguri, adunată de albine din flori de molid, mai apoi din flori de zmeur, răchitan sau mur. Nu pot lăsa stânele cu urda atât de dulce, ori cu caşul precum neaua, din seva ierburilor pajiştilor alpine, gălbiorii, ghebele, sau hribii. Sunt organic, definitiv legat de şuierul apei pârâului de munte şi al vântului năvalnic: legat sunt de gusturi şi mirosuri silvestre, de imagini şi de trăiri.

22 mai 2004, sâmbătă: Este foarte posibil ca îngrijorările mele să fie morbide, exagerate; oricum, nu îngrijorarea în sine mă preocupă acum, ci ieşirea la liman. În aceste frământări, căutări ale mele, mă aplec şi către religiozitate, creştinism, dar fără festivismul exagerat al cultului, mai degrabă adâncindu-mă în sine, optând pentru un ceremonial lăuntric, simplu, personalizat.

Să nu mai încap în gânduri, să-ncep să mă revărs în fapte…

Fără dragostea de cuvinte şi fără nepotolita-mi curiozitate, interes faţă de fenomenul literar de natură confesivă, memorialistică, şi faţă de haiku, aş fi astăzi cu mult mai sărac sufleteşte şi cu mult mai singur în lumea aceasta frumoasă, dar bizară.

Mi se întâmplă o oarecare pace interioară, ajută-mă Doamne să nu-mi fie lesne zdruncinată!

Omul, această fiinţă superbă, slabă şi puternică, dar mai tot timpul josnică, meschină. Mă sperie această ţară de: halaici, ciuvici, triţe-făniţe, mischii, ninii, crini (!), gigei, brânzei, ciumaci, bâzdoci, greble, pişlegi, culiţe, găini – ţara mea!

Au plecat ruşii, de mult; acum, se înghesuie americanii pe malul Pontului-Euxin ca să-şi creeze baze strategice, pe mare şi pe uscat; noi, românii, la fel de slugarnici şi lingăi şi cu americanii, precum am fost cu sovieticii, cu mentalitatea lor, până ne dau şi americanii cu tifla în nas. Nu pot suporta americanii, America, mai cu seamă cea văzută la televizor; filmele lor mă dezgustă, mai toate rezumându-se la sex, bani şi violenţă. Îmi displace tineretul care imită cu încrâncenată asiduitate tot ceea ce este cu tentă transatlantică: îmbrăcăminte, comportament, gesturi, vocabular, mod de viaţă.

23 mai 2004, duminică: Viaţa – un conglomerat de drame şi de incertitudini.

Prima mare tragedie, dramă, petrecută la mine în casă: plecarea din această lume a tatei…

Lozinca primarului, strigată din toţi bojocii, de pe estrada înjghebată cu prilejul Zilei lacului „Ursu”: „– Prieteni! Am început împreună, să continuăm tot aşa!”… Să continuăm „tot aşa” ce: şpăgile, furtişagurile, acaparările de terenuri în intravilan, continuând cu cele agricole şi cu păduri?!

Oricum, aici pe pământ, oriunde şi oricum am fi, nu poate exista nici pace, şi nici dreptate. Ce o fi dincolo: om muri şi om vedea!

24 mai 2004, luni: Mă încearcă tensiuni psihice mari cauzate de variatele probleme care mi-au năpădit existenţa.

Astăzi, la Câmpul Cetăţii, la verificarea armamentului din dotare, de către organele de poliţie de la Serviciul de arme şi muniţii din Târgu-Mureş, un coleg a fost împuşcat la picior de către un altul, cu un pistol rămas încărcat de către tatăl celui care a tras; deţinătorul neputând veni, a încredinţat arma fiului pentru a fi verificată, fiul neavând habar că arma este încărcată. Au avut un noroc imens, şi cel care a tras, şi cel nimerit, dar şi cel care deţine pistolul!…

„Noi credem că îndată ce am fost scoşi de pe îngustul nostru drum, totul este pierdut; când, de fapt, noutatea şi frumuseţea vieţii abia atunci urmează. Cât timp există viaţă, există şi fericire" (L. Tolstoi, Război şi pace) Aş reformula, să fiu iertat, finalul astfel: Cât timp există viaţă, există şi speranţă. Deoarece viaţa nu este întotdeauna echivalentă cu fericirea, stare care mă trimite cu gândul la împăcarea cu mine, cu aproapele şi cu Dumnezeu!

26 mai 2004, miercuri: Nu vreau, nu pot să duc o existenţă care să se rezume numai la a-mi câştiga traiul, să fiu o fiinţă care, de dimineaţă până seara, să alerge bezmetic după cele materiale. Mă bântuie, spre norocul meu, o foame spirituală aprigă, nevoie pe care dacă nu mi-o pot satisface, nu mă simt în apele mele. Spiritul meu negativist, alimentat de realitatea potrivnică, tulbure, nedreaptă, îmi spulberă liniştea, confortul psihic de care aş avea atâta trebuinţă. Mare, foarte mare nevoie aş avea de o gândire pozitivistă, constructivă, însă acesteia nu-i pot aşeza nici măcar fundamentul. Din pricina felului în care sun tratat pe plan profesional, am ajuns să fiu foarte descurajat, să am idei, gânduri mohorâte. În momentul actual nu sunt destul de energic, nu am avântul sufletesc corespunzător pentru a mă putea redresa spre a-mi redobândi liniştea şi echilibrul sufletesc atât de necesare. Cu toate astea, soluţia unică este să răzbat pentru a ieşi la lumină. Abia acum realizez cât sunt de singur. Ba nu: sunt înconjurat de o groază de inamici, fiare cu chip de oameni.

27 mai 2004, joi: Ajută-mă, Doamne, să am încredere în mine însumi şi în ceilalţi! Lipsindu-mi încrederea, hotărârea, dar adeseori, şi curajul şi, mai cu seamă, încrederea în prezent, am avut şi am numai de suferit. Am observat că gândirea negativă respinge semenii. Am nevoie de pace lăuntrică ca de aer. Veninul psihic al gândurilor mele, voinţa mea zdruncinată din temelii, intoxicări cu tot felul de ameninţări şi temeri – iată în ce mediu trebuie să se zbată sufletul meu.

Încerc să trec peste impasul în care mă aflu, citind, adnotând şi meditând la propriile-mi păţanii din care încerc să extrag învăţăturile. Îmi fixez un repertoriu de năzuinţe de înfăptuit (sunt circa 64); înşir aici câteva, respectând numerotarea din lista mea:

5) Să nu mă plâng! Toate motivele de nemulţumire mi se grevează în minte ca nişte tablouri întunecate, înăcrindu-mi viaţa.

9) Să am Speranţe, să am idealuri!

12) Putinţa de a visa nu ne este dată în zadar: în spatele fiecărui vis se află o realitate.

16) Încredere, hotărâre, curaj – în tot ce doresc să înfăptuiesc.

17) Să-mi eliberez sufletul de griji şi de nelinişti.

33) Fără obsesii, fără griji şi frici.

43) Creierul îngrijorat şi neliniştit nu poate gândi limpede; un gând de spaimă poate fi neutralizat opunându-i un gând de curaj.

44) Problemele ivite, niciodată nu sunt atât de grave, de importante, pe cât par.

51) Omul este suma gândurilor sale.

60) Să fiu vesel înainte de masă şi înainte de culcare!

63) Omul a căutat, şi mai caută, pe pământ, în aer şi sub pământ, tot felul de doctorii vegetale, minerale, sau animale, fără să realizeze că marele leac, suveran şi universal, îl poartă în creier, în adâncul fiinţei sale intime.

30 iun. 2004, duminică: Stop gândirii mele negative! Să nu mai fiu ursuzul, morocănosul, nemulţumitul acestei case.

Ajută-mă, Doamne, să nu mă invadeze urâtul, tristeţea, minciunile şi boala! Ajută-mă să pot respinge cu vehemenţă asaltul ideilor negre care mă înăbuşă.

7 iun. 2004, luni: De sâmbătă zac în pat: temperatură, năduşeli, inapetenţă, probleme biliare. Astăzi mi-e mai bine, dar din păcate aceleaşi simptome apar şi la Ida – toxiinfecţie alimentară?

8 iun. 2004, marţi: Bolesc în continuare; aseară m-a sunat mama pentru a mă înştiinţa că mâine se instalează piatra funerară şi cadrul mormântului tatei. Particip şi eu, financiar, şi sora-mea. Nesimţindu-mă în apele mele, plec mai repede de la Sângeorgiu, nu înainte de a cumpăra câte trei garoafe roşii în cele două vaze ale noii pietre tombale.

Ajuns acasă, mă cert cu vecinul B. F. pentru faptul că împreună cu locuitorii blocului vecin încearcă să împrejmuiască o parte a suprafeţei fondului forestier, amplasând stâlpii pentru un gard neautorizat. După această ciondăneală, iată-mă din nou încărcat cu energii negative, nefaste.

9 iun. 2004, miercuri: Bâjbâi, în continuare, într-o pâclă deasă de tristeţe. Biserica creştină îmi pare prea tristă, prea tragică pentru ca să recurg la ea ca remediu pentru ieşirea mea din impas, în acest moment de derută a existenţei mele. În opoziţie cu afirmaţia de mai sus, văd în fiecare săptămână la tv. o emisiune religioasă unde toată asistenţa cântă, râde şi aplaudă; ba chiar şi dansează, totul într-o veselie debordantă! Ei bine, asta iarăşi nu-mi convine (ca leac!). Să mă debarasez, cu orice preţ, de atitudinea mea sumbră, melancolică, gravă. Va trebui să aleg între alb şi negru: este vital necesar să închei cu încrâncenarea. În acest context, îl citez pe A. Gide: – Bucurii! Vă caut pretutindeni! („Fructele pământului").

12 iun. 04, sâmbătă: De ieri m-am mutat în chilioară; aici, ard răşină de molid într-o mini-cădelniţă, aroma acesteia oferind încăperii un aer liniştitor. Citesc Gide…

Vineri-sâmbătă-duminică: noile mele bucurii. Va trebui să admir şi să respect cu toată dăruirea mea acest miracol uluitor care este viaţa. E foarte cald, mi-e sete… Nu am putut, şi nu pot, să beau apa izvoarelor de munte din pricina principalei ei calităţi: răceala.

„Dacă gura mea tace, tu crezi că inima mea se odihneşte? " (Gide).

14 iun. 2004, luni: Situaţie profesională grea, bizară şi nedreaptă; şi totul se întâmplă din cauza a trei „mogâldeţe" umanoide: primar, L. A. – şef de ocol propus de către primar la Comp. „Mureş" (Sovata), respectiv actualul şef de ocol la unitatea la care activez. În derută fiind, solicit de la toţi trei explicaţii, dumiriri. Cu toţii joacă ping-pong (în trei!) cu persoana mea, niciunul nesimţindu-se dator să-mi ofere detalii. Ba nu: unul, „capul" zice că sunt organizaţie particulară şi, ca atare, fac cum vor!

Aşa să-i ajute Dumnezeu!…

18 iun. 2004, vineri: Marcări la Cap Sebeş, la peste 1600 m altitudine. La terminarea lucrării, culeg lujeri cu frunze de pe tufele de afini pentru ceai.

Seara: la terasa „Ciuperca-mare"… clătindu-mi ochii cu nişte basarabence, desfătându-se în toată măreţia lor în ritmurile muzicii interpretate de Laci H., în limba rusă.

20 iun. 2004, duminică: Să pariezi pe-un… fir de păpădie!

Din lecturi: *Buda a fost prin naştere fiul unui rege şi a crescut, prin urmare, înconjurat de bogăţii şi de plăceri, cu perspectiva de a dobândi putere, toate bunurile dorite de oameni. Ajungând la maturitate însă, s-a pomenit înaintea ochilor cu un bolnav, cu un bătrân, cu un cadavru… Avusese parte de o viaţă ocrotită, dar cele trei imagini l-au tulburat profund, căci a înţeles că nici bogăţia, nici puterea nu-l va putea pune la adăpost de experienţa bătrâneţii, a bolii, a morţii. Meditând la cele văzute, el a ajuns la cea dintâi mare cotitură a vieţii sale! Împotriva dorinţelor familiei, şi-a părăsit soţia, copiii şi condiţia, devenind un pribeag fără adăpost, în căutarea izbăvirii de această suferinţă aparent inevitabilă.*

Timp de câţiva ani a practicat meditaţia în stare de transă şi de severă mortificare de sine, care erau obişnuite pe-atunci în rândul acestor pribegi; dar le-a găsit zadarnice. Atunci s-a aşezat să mediteze în linişte, fără a-şi silui sufletul şi trupul, la situaţia nefericită a omului. Aşa a ajuns la cea de-a doua mare schimbare din viaţa sa, căci din această meditaţie liniştită a luat naştere trezirea şi izbăvirea. Făcuse ceea ce trebuia făcut: dezlegase taina suferinţei. Apoi, extrăgându-şi filozofia din propria experienţă, a predicat timp de patruzeci de ani, învăţătura lui atingând mai toate problemele privitoare la felul în care trebuie să-şi trăiască viaţa…

Doar abandonând lumea cu desăvârşire, doar renunţând la orice păgubitoare făptuire, poţi ajunge la ceea ce nu se naşte, nu îmbătrâneşte, nu este supus bolii şi nici morţii.

Caut, scormonesc cu îndârjire pentru a regăsi plăcerea de a trăi. Aflu surogate pe care le înghit pentru a mai putea merge puţin pe drumul care duce către…

Sanyashin: cel care a renunţat la tot, ducând viaţă de pribeag, câştigându-şi existenţa prin mila altora.

Terenul lunecos pe care hălăduiesc pe tărâm profesional, îmi creează un haos interior, cu vădite semne de transformare şi în haos exterior: dificultăţi în a-mi organiza acţiunile, plictis şi dezinteres faţă de disciplină, tendinţă spre individualism, intoleranţă faţă de ceilalţi.

Îmi este imposibil să-mi controlez imaginaţia şi fuga gândului, mintea-mi ancorându-se continuu de imagini. Aşa cum am citit, încerc să-mi potolesc fantezia-mi zburdalnică rostind rugăciunea inimii.

22 iun. 2004, marţi: Ziua de naştere a mamei: împlineşte şaptezeci şi şase de ani! La mulţi ani, mamă!

Când „încă te ţii bine”, nu mai eşti „bine”!

A mişcat ceva pe plan turistic: am trei camere ocupate.
Profesional: o zi în care voi nădusi! Am scris „extemporal” pentru cazul Lăcătuş P.

23 iun. 2004, miercuri: Ora 24. Insomnii. A nu realiza nimic de invidiat, a nu spune adevăruri care să supere – iată două condiţii esenţiale pentru a nu ţi se purta ranchiună. Caut repere în care să-mi pot investi speranţele, încrederea.

24 iun. 2004, joi: După Osho, ego-ul este flămând de suferinţă. Dacă este adevărată această afirmaţie, ego-ul meu trebuie să fie supraponderal. Suferinţa nutreşte, fortifică ego-ul, bucuria îl otrăveşte.
Să iert, să uit…
Esenţa pariului pascalian (referitor la existenţa sau inexistenţa lui Dumnezeu): dacă câştigaţi, câştigaţi totul; dacă pierdeţi, pariul, nu pierdeţi nimic.

25 iun. 2004, vineri: Peste tot pe unde mă preumblu văd numai feţe întunecate, triste, închise. Eu însumi sunt, ştiu, un dezagreabil, un veşnic îmbufnat, un suspicios. Bine ar fi să pot fi plin de tandreţe, expansiv, luminos; dar, ce păcat, nu sunt eu acela.

„Incursiune” în consemnările mele din jurnalele anilor ’68; ’69; ’75; ’76. Avalanşe de amintiri… de care nu ştiu cui îi pasă!
Atâtea flori superbe în preajmă: ce spectacol! Care o fi, oare, valoarea reală a unui… trandafir?

27 iun. 2004, duminică: A trăi fără ambiţii, fără tot felul de năzuinţe inutile – trebuie să fie minunat!

Din lecturi: În găurile negre dispare totul, până şi lumina.

Trebuie să încerc să fac din minte un sclav, un supus căruia să nu-i permit să se erijeze în stăpân, în tiran chiar! (Paradox: hotărârea de mai sus am luat-o chiar prin mijlocirea… minţii!).

30 iun. 2004, miercuri: La Tg.-Mureş, după un răstimp de mai bine de trei luni; am de rezolvat probleme la Casa de pensii, la Direcţia silvică şi la Romtelecom (facturile întocmite anapoda pentru telefonul mamei). La Pensii, datorită lipsei de informare din partea mea, mama era cât pe ce să piardă pensia de urmaş pe patru luni; m-a ajutat a redobândi acest drept fiul unei colege de la D. S. Mare brambureală aici, la Casa de pensii; şi prea multă birocraţie. De altfel, ca peste tot…
La D. S., în audienţă la director; mă asigură că nu e cazul să mă nelinişteşc, să-mi continui activitatea fără a mă mai panica. Bine am făcut că m-am prezentat la el: efectiv m-a liniştit acest om!
La înapoiere, opresc la mama, la Sângeorgiu: mă aştepta cu cozonac fierbinte, cu nuci!

1 iul. 2004, joi: Mă gândesc să îmi scot concediul începând de mâine, pentru luna august anunţate fiind predările.

3 iul. 2004, sâmbătă: Simţirea-mi mult prea sensibilă declanşează imaginaţia care, săraca, galopează nebuneşte, prea mult strunită cel mai adesea.

Sannyasinul nu aparţine niciunei religii, în schimb îi aparţin toate religiile!

Sunt înconjurat, profesional, de o serie de „învăţaţi”şmecheri, unşi cu alifii multe; ei uită că învăţătura lor poate i-a făcut mai cunoscători, dar nicidecum mai inteligenţi. Oricum, au patalamale băieţii.

4 iul. 2004, duminică: Din nou despre Sannyasin. Acesta este cel care este capabil să scape de tot ce i-a fost impus de alţii: precepte morale, precum şi de valorile materiale, recâştigând în schimb INOCENŢA!

Vara asta ca o toamnă: ploioasă, rece, cu nori şi vântoase nebune. În zilele următoare voi fi în concediu; să-mi intre bine în cap: să fiu mai mult timp cu mama rămasă atât de singură.

Şi apoi, să accept, să accept să tot accept, să nu resping, să nu mai despic firul de păr, să fiu mai puţin perfecţionist, să mă relaxez.

Îmi este greu să gândesc pozitiv, mi-e greu a mă bucura – de fapt de ce? – văd toate cacialmalele din preajma mea, toate maşinaţiile. De astea să mă bucur?!…

Mă aşez în faţa unei oglinzi; cu ajutorul mâinilor (!) încerc să-mi modelez pe chip un zâmbet; apoi… izbucnesc în plâns!

6 iul. 2004, marţi: Mi-e imposibil să-i pot ierta pe cei care mi-au făcut atât de mult rău profesional; este vorba de doi oameni, de doi afacerişti care pun mâna pe cele mai bune păduri ale fostului ocol silvic de stat, considerându-le ca fiind proprietatea lor, încunjurându-se de oameni nevertebraţi, umili şi lingăi. Aceşti oameni le-au trebuit, ca să înceapă uciderea sistematică a pădurilor.

„Nu trebuie să-i cerem nimic lui Dumnezeu, numai să ne ţină în iubirea şi în mânia lui. Numai El ştie cât de pline de vanitate sunt dorinţele noastre şi cât de nepregătiţi suntem pentru noile schimbări din existenţa noastră” (Jurnal, Gabriela Melinescu).

11 iul. 2004, duminică: Ieri, la scaldă, în lacul Ursu, în timpul unei căderi puternice de grindină care, mai apoi, s-a transformat în ploaie. Senzaţie unică de plăcere: de la gât în jos, apa e foarte caldă, în timp ce capul este „bubuit” de bobiţe de măzăriche, după care de ploaia călduţă. Deliciu.

Sensul vieţii: moartea, care poate fi văzută ca o continuare a vieţii (clepsidra întoarsă!).

13 iul. 2004, marţi: Profesia, care mai bine de trei decenii mi-a oferit satisfacţii morale, materiale, estetice – prin minunatele peisaje pe care am avut enorma bucurie de a le întâlni pe toate drumurile mele montane – acum, iată, îmi spulberă liniştea, echilibrul sufletesc, siguranţa zilei de mâine. Şi toate astea, datorită unor „politici” silvice pe care şi-au propus a le practica în interes propriu câţiva hoţi cocoţaţi, prin intermediul unor pârghii politice, până şi prin munţii şi codrii bietei ţări.

P. Istrati: „În marile dureri şi tristeţi, singuri suntem…”

14 iul. 2004, miercuri: Am remarcat, de foarte multe ori, extraordinara solidaritate feminină atunci când este vorba de infidelitate conjugală.

Clănţănitul, turuitul insuportabil, agasant al majorităţii crainicelor de tv. Fără să aibă o undă de căldură umană, liniştitoare, ba din contră – tonul le este instigator, zdrobitor de nervi.

Zadarnica luptă de a ne satisface nevoile: potoleşti una, se nasc alte şapte! Cum ar fi, oare, traiul nostru fără multele dorinţe, fără pasiuni?!…

15 iul. 2004, joi: În faţa atâtor asalturi distructive, răvăşitoare, mă zbat ca mintea să-mi rămână impasibilă, liniştită; este însă foarte anevoios…

Vremea este imposibilă: e frig (sub 13 grade), bate încontinuu un vânt rece, e foarte înnorat. Turismul sovătean este dat peste cap dacă vremea nu este frumoasă. Neputându-se face baie în lacuri, turiştii devin debusolaţi, nu mai ştiu cu ce să-şi omoare timpul; unii se refugiază în salina de la Praid, alţii se duc la păstrăvărie, alţii la Sighişoara, la Cheile Bicazului. Nimeni, dintre cei care ar trebui, nu se preocupă de crearea de modalităţi de petrecere a timpului, de către turişti, în caz de vreme neprielnică pentru scaldă.

Din lecturi: Viaţa austeră a budiştilor – o sinucidere lentă; în fond, viaţa însăşi este o sinucidere mai mult sau mai puţin îndelungată; iar trupul, un conglomerat de suferinţe, o sursă interminabilă de păcate.

16 iul. 2004, vineri: Nori şi frig, peste tot; mai ales în suflet…

Vine Sovar P. .

20 iul. 2004, marţi: „Afară câini, vrăjitori şi curvari, şi ucigaşi, şi închinători de idoli şi toţi cei care utilizează şi iubesc minciuna!" (Misterele cabalei, E. Levi)

21 iul. 2004, miercuri: Seara ne vizitează cuplul Jean şi Doina G. Discuţii pestriţe, de complezenţă. Venind vorba de jurnale, ca gen literar, comit indiscreţia de a le mărturisi, ce încă nu am divulgat nimănui, anume faptul că ţin jurnal încă din 1968! Jean manifestă dorinţa, curiozitatea, de a-l vedea. Îi răspund evaziv.

24 iul. 2004, sâmbătă: Dacă confruntarea cu o succesiune dezvăluie adevărata faţă a membrilor unei familii, atunci rubedeniile mele (unchi şi mătuşi) sunt… vicecampioni! Cei din partea mamei. În fapt, nici partea de moştenire a tatei nu s-a obţinut lejer, fără ostilităţi, având loc chiar şi violenţe.

25 iul. 2004, duminică: Felul în care sunt văzut de către cunoscuţi, nu mă bucură, dar nici nu mă afectează în mod deosebit; în fond, nu are rost să mă prefac că aş fi altfel decât sunt în realitate. Şi dacă lumea mai îngroaşă anumite linii ale comportării mele, înseamnă că aşa-i place, lumii, să mă vadă.

Ziua, acasă, seara – brambura prin staţiune; până când?

– Până mă voi sătura…

Mă obsedează imaginea tatei în ultimele clipe ale vieţii sale. Descopăr, odată cu trecerea timpului, detalii pe care în momentul petrecerii lor nu le-am conştientizat:… Ochii – atât de albaştri săi ochi! – uşor întredeschişi, mâinile aliniate cu corpul, respiraţia sacadată. La un moment dat, cu vârful degetelor de la mâna stângă, fără să-şi ridice braţul, începe să bată uşor salteaua; mă apropii mai mult de pat, şi în clipa aceea îşi ridică braţul stâng pentru a şi-l pune pe piept. Mă surprinde această mişcare, după ce nu s-a mişcat absolut deloc ore în şir. Ridicându-şi braţul, îmi face loc pe marginea patului pentru a mă aşeza. Mă aşez, apoi încep să-i mângâi braţul slăbit, mâna, mâinile care au muncit atât de mult, muncă brută, fizică, pentru ca să agonisească familiei cele trebuincioase.

… Între timp, respiraţia îi devine tot mai dezordonată, neritmică: îi rostesc tot felul de cuvinte tandre, continuând să-l mângâi. Proteza dentară de sus fiindu-i căzută, cu dinţii maxilarului inferior îşi muşcă buza superioară, tic pe care l-a avut dintotdeauna atunci când era nervos, încordat, după care încet, fălcile încep a-i elibera buza din strânsoare. Simultan, obrajii devin ca de ceară, buzele, extremitatea degetelor încep a se învineţi, apoi devin tot mai reci.

Tata trece „de aici", „dincolo"…

Ultima tunsoare a tatei i-a fost făcută de Ida, acasă la Sângeorgiu. Am şi acum în faţa ochilor ceafa îngrijorător de subţiată a tatei. În jurul taburetului pe care a stat tata – smocuri de păr alb, moale, mort…

Serile – hoinar prin staţiune…

Dintr-o scriere a lui O. Paler: „Lumina (toamnei) curgea ca un ulei galben pe coaja merilor rămaşi fără frunze, cu merele înroşite de primele vânturi reci…"

Izolarea mea, din vremea copilăriei, mi-a compromis avantajele construirii unui mod de comunicare lejeră, firească, în limba română. Ulterior, au trebuit decenii de efort pentru a compensa această perioadă de izolare, de negăsire a unui mediu românesc potrivit.

Într-o ţara ca a noastră este mai greu să găseşti mere în aprozare decât alte fructe exotice! Dacă totuşi se întâmplă să le afli, ele te costă dublu faţă de portocale, banane, mandarine – dovadă că şi ele, merele, sunt aduse de pe alte meleaguri. Şi toate astea se petrec în România, ţară mare producătoare de mere până de curând.

Fără Dumnezeu, viaţa, dar şi moartea, sunt accidente de neînţeles…

O pudoare prost înţeleasă, însă conformă cu temperamentul meu, m-a împiedicat toată viaţa să mă manifest în chip deschis, vădit, teamă fiindu-mi de a nu fi catalogat prea sentimental, prea naiv (?). Efuziunile mi le-am ucis în faşă…

Nu beau băuturi alcoolice, nu fumez, nici cafea nu beau – este foarte bine, zice-se, dar fără de vicii viaţa este searbădă, incompletă; aşa că, rămân cu viciile care or mai fi; şi sunt, se adună câteva.

Retras în chilioara mea, nici vorbă că m-aş simţi singur; nopţile, culcându-mă târziu, prin fereastra întredeschisă pătrund fluturi şi gângănii care nu au somn nici ele, atrase fiind de lumina aprinsă. Unele dintre ele cad pradă pânzelor de păianjeni pe care nu le curăţ tocmai pentru ca acestea să-mi captureze măruntele gângănii invadatoare.

29 iul. 2004, joi: Transformare în cuvinte – iată ce-mi este trecutul. Da, şi niscaiva poze.

Prietenia este, înainte de toate, un har pe care îl poţi avea ori nu… Mie unuia mi-a lipsit dintotdeauna acest dar.

„Este interzis de a interzice!” (Inscripţie pe zidurile din Parisul anilor ’68).

Înainte de amiază fac cură de aer salin la mina din Praid. Îmi delectez ochii nu atât cu imenşii pereţi şi măreţele bolţi de sare cât, mai cu seamă, cu mulţimea foarte pestriţă de mame venite cu prichindeii, de te miri de unde, pentru a-şi trata vlăstarele de afecţiuni ale căilor respiratorii. La un moment dat o zăresc pe E. din Satu-Mare, împreună cu care aşezaţi pe o băncuţă, taman în bisericuţă, discutăm de-ale vieţii…

Seara: Încurcături de natură sentimentală.

30 iul. 2004, vineri: Dezamăgire de bibliofil: fac mari eforturi pentru a obţine cartea lui G. Astalos: Exil, vol. I. Cartea din păcate este ilizibilă, neavând nici sare, nici piper!

Seara, molfăind floricele, umblu hai-hui prin staţiune…

31 iul. 2004, sâmbătă: Am putea oare trăi rostind tot timpul numai şi numai… adevăruri?!

„Un om care citeşte face cât doi” (V. Bompiani); autorul nu precizează însă ce fac acei „doi”! Foarte posibil că beau. În continuare, scrie Bompiani, cititorul de cărţi nu face nici cât o zecime din cât realizează un lucrător cu mâna, producător de bunuri materiale.

Clar, este nevoie de ambele categorii de oameni, dar în proporţii foarte diferite.

Cartea, cărţile m-au îmbogăţit prin trăirea vieţii altora, de foarte multe ori la intensităţi nebănuite, în moduri foarte accentuate, deosebit de vii.

Câteva reguli de scriere de reţinut: nu aliteraţiilor, parantezelor, exceselor de puncte de suspensie, ghilimelelor, citatelor, comparaţiilor, redundanţelor. A se utiliza: litota, captatia benevoliantiae.

„Într-o poezie nu rima este importantă, ci materia din care este ea plămădită. Această materie este umană ori supraumană, putând conţine câte ceva din cotidian, dar şi din ceea ce a gândit Dumnezeu atunci când a creat lumea. ” (Márai Sándor)

Dar: nu citatelor!

1 aug. 2004, duminică: Animalul – nu râde, nu plânge, nu minte. (Portret fizic şi moral).

2 aug. 2004, luni: Am început inspecţia de predare a suprafeţelor de fond forestier către Composesoratul silvic „Mureşul”. Pentru mine, continuă şirul de umilinţe profesionale: încerc să le ignor, să le uit; dar mi-e imposibil…

Aflu, astăzi, că la Gurghiu se vor face nişte cursuri, cu începere din luna octombrie, echivalente cu cele de subingineri. S-au înscris o mulţime de colegi. Termenul de depunere a dosarelor este la 04.08.2004. Cert este că pe mine nu m-a anunţat nimeni de această posibilitate, dar oricum, nu aş fi participat, deja nefiind interesat.

3 aug. 2004, marţi: În chilioară, mă autocondamn la exil domiciliar. În compania cărţilor, reuşesc să nu mă gândesc la mizeriile prezente.

O cunosc pe G, din Piatra-Neamţ…

4 aug. 2004, miercuri: Continui predarea pădurilor care vor alcătui o bună parte a noului ocol. Astăzi, la Cap Sebeş, pe o ploaie măruntă şi rece, ca de toamnă târzie, predau suprafeţele de pădure situate la cea mai mare altitudine din seria de parcele care au compus până de curând fostul teritoriu al Ocolului silvic (de stat!) din Sovata. După terminarea verificării unor partizi de exploatare, precum şi a plantaţiei din preajma cabanei Sebeş, pornesc înapoi la Sovata pe jos. Am ghinionul de a nu găsi nicio maşină, astfel că parcurg pe jos, pe o ploaie tot mai deasă, distanţa Cap Sebeş – Isopul de jos (14 km). Aici mă îmbarc pe maşina-mi proprie, lăsată aici din pricini de economie de benzină. Obosit, plouat, năduşit şi dezgustat, ajung acasă după ora 19.

Zic unii, experţi în materie, că jurnalele sunt produsul unui surplus de energie afectivă…

5aug. 2004, joi: Atâta romantism în povestea cu G. încât plecarea ei, mai devreme cu patru zile decât era vorba, mă tulbură, lăsându-mi o senzaţie de gol.

6 aug. 2004, vineri: Mă pândeşte un post pe care nu-l doresc.

Grupul de turişti din Ungaria, recent cazat la mine, are un program şi o comportare mai puţin obişnuite: în fiecare seară, toată trupa se îmbată criţă, apoi vorbesc toţi deodată, în mod zgomotos, nimeni neascultând pe nimeni; unul dintre ei, o matahală, are un pahar dublu, în chip de clepsidră, legată de un lănţişor atârnându-i de gât: o jumătate din acest „complex" se utilizează la tării, cealaltă, la vin. Obosind, unii adorm în bucătărie, cu capul pe masă, alţii, cu eforturi uriaşe, ajung, tropăind şi bocănind, prin dormitoare. Ajunşi în camere, situaţia este salvată: încet-încet, zgomotele se atenuează şi până în ziua următoare se instaurează liniştea şi pacea. Dimineaţa însă, se reiau activităţile cu şi mai multă îndârjire şi vervă. Parcă ar fi un comando de alcoolici!

7 aug. 2004, sâmbătă: Vară cu o vreme insuportabilă: frig şi ploi interminabile. Îmi caut consolări, fel şi fel, rar mi se întâmplă să le şi găsesc; ele rămân oricum două-trei: cartea şi femeia, apoi natura; nimic în rest. Aşadar, două-trei mângâieri…

Al meu cer atât de posomorât.

8 aug. 2004, duminică: Pentru a surmonta mârşăvia care mi s-a făcut pe plan profesional, de către mafia composesorală, caut să-mi înfrânez toate pornirile, toate instinctele, încercând să-mi menţin moralul cât se poate de sus; îmi este deosebit de anevoios să-mi realizeze acest deziderat, însă nu trebuie să mă las. Nedreptatea profesională, săvârşită asupra-mi este poate actul cel mai coroziv înfăptuit vreodată asupra sufletului meu, faptul acesta stârnindu-mi toată drojdia pe care o credeam sedimentată definitiv în străfundul fiinţei mele.

9 aug. 2004, luni: Din nou luni, din nou început de săptămână, de nou chin. Dar poezia şi chinul sufletesc nu pot fi povestite.

10aug. 2004, marţi: Predau pădurile prin care am hălăduit mai bine de trei decenii; mi se rupe inima când mă gândesc în ce mod mârşav m-au eliminat doi oameni de nimic (un vânzător de bilete de autobuz şi un instructor auto) ajunşi, cocoţaţi în posturi cheie.

… Şi plouă, plouă, plouă.

11 aug. 2004, miercuri: Astăzi, în inspecţie fiind, parcurgem pe jos peste 19 km; mă oboseşte fizic, dar mai cu seamă sufleteşte toată această poveste. Numai când mă gândesc la cele două fiinţe josnice, mârşave, mi se face negru înaintea ochilor.

Mizerabilii!

Încerc să uit totul. Recurg la lecturi, la hoinăreli prin staţiune; va trebui să mă împac cu gândul, altă cale nu-i; dacă nu, sigur voi capota.

Transpir noaptea, transpir ziua – până când? Pe teren zilnic mă bate ploaia, încât chiliuţa mi-e plină numai de haine de teren ude sau jilave.

Hoinărelile mele aiurite prin staţiunea mustind de apă; oriunde ai călca, oriunde te-ai uita zăreşti doar băltoace, apă şiroindă. Şi unde mai pui că e şi un frig de ţi se vede halena.

O încremenire totală în negru-cenuşiu, umed, rânced şi rece. O zbatere în ghinioane, în neşanse, printre şacali.

13 aug. 2004, vineri: În plimbările mele prin staţiune, remarc de câteva seri încoace un tip mai în vârstă stând şi el, ca şi mine, şi mulţi alţii, în faţa barului terasei „Boema". Stă şi el cu spatele la barman, dovadă că îi cam bate vântul prin buzunare; îşi clăteşte şi el ochii cu tentantele dansatoare basarabence. Aflu mai apoi că personajul este italian, din Corsica, şi că se află pe aceste meleaguri pentru a se trata. Nu vorbeşte decât italiana, eu nu am habar de această limbă, cu toate acestea reuşim să ne înţelegem acceptabil datorită asemănării limbilor noastre. Dialogăm, ne plimbăm, îl invit chiar la mine acasă, îi prezint livada, curtea casa. Este bucuros şi îndatoritor Giullio.

Astăzi am terminat de predat teritoriul fostului meu district silvic. Luni întocmesc actele de inspecţie; şi cu asta-basta, îmi închei activitatea de şef de district în această zonă. Ce va urma, nu va fi prea roz.

A revenit căldura: totul fermentează, putrezeşte, piere.

14 aug. 2004, sâmbătă: – Trăieşti?

– Vei muri!…

Casanova nu a fost niciodată îndrăgostit…

(Sfârşitul caietului 3)

(**continuare: 14 aug. 2004, sâmbătă**): Mama îmi telefonează că, în sfârşit, a primit confirmarea de la Casa de Pensii privind acordarea pensiei de urmaş, ce-i drept după o întârziere de şase luni.

Totodată, îmi spune că a mai primit o veste „trăsnet" de la sora-mea, din Odorhei, privitoare la nişte bunuri imobiliare pe care le-aş deţine în zona „Tivoli „de aici, din Sovata.

Informaţia cică ar proveni de la P. B., tot din Odorhei, o cunoştinţă comună „binevoitoare". Atât mama, cât şi familia surorii mele, sunt uimite de faptul că le-am ascuns această avuţie.

Apelez la P. B. pentru a-i cere lămuriri despre această bogăţie despre care eu nu am habar. În final, descâlcesc problema, aflând că este vorba de Cs. Mihai, originar tot din Sâng. de Pădure, cu care, iată, am fost confundat, deşi, la drept vorbind, mi-ar fi plăcut să fie adevărat zvonul. Aşa că, îmi liniştesc mama şi sora, comunicându-le confuzia.

Decesul pune capăt la multe mizerii, şicane, nedreptăţi, uri şi invidii atât de multe, încât multe dintre aceste racile nici nu ar putea fi suportate mai mult timp decât durata efemeră a unei biete vieţi umane.

Prin urmare, e bine că trecem, că se termină, că are un final, orice rău, orice chin.

Înţelepciunea învinge foarte greu prostia şi instinctele care au o… înrădăcinare pivotantă.

Moartea fiind unică, irepetabilă, merită (?) chinul unei vieţi.

Lumea, viaţa, creaţie a lui Dumnezeu, este imperfectă (foarte!).
Pare o lucrare nedusă la bun sfârşit, abandonată, uitată, părăginită, în care nişte fiinţe ciudate aleargă ziua toată, se ucid între ele şi, în final, învingători şi învinşi, pier cu toţii, fără să înţeleagă nici unul sensul marii zbateri.
Turiştii care se perindă pe la mine, trăind câteva zile sub acelaşi acoperiş cu noi, respirând acelaşi aer bucurându-se de aceleaşi flori, întristându-se de aceleaşi ploi nedorite, cu unii, cu majoritatea, nu mă voi mai întâlni niciodată. Ciudat!

Convorbire telefonică cu Ivy, stabilită între timp în Italia. Peste cinci zile pleacă înapoi la al ei soţ (Tătaru).

Lătratul sâcâitor, în toiul nopţii, al celor doi câini păduchioşi ai vecinului M. J. mă pune de multe ori pe jar.

Mă gândesc, în nopţile când îmi strică somnul, la ce modalităţi să recurg pentru a-i extermina.

16 aug. 2004, luni: Somn puţin ieri noapte, din pricina unui taifas prelungit, la vila K., în compania lui L. din Chişinău.

După un somn de o oră şi câteva minute, plec la autobuzul de Chişinău pentru a primi turişti din Basarabia.

În continuare, ziua toată lucrez la întocmirea actelor de predare a suprafeţelor de pădure către Composesoratul Mureş. Simt că mi se rupe inima de ceea ce mi se întâmplă pe târâm profesional.

Apelez, telefonic, la câteva cunoştinţe pentru a-i ruga să-mi ofere un post de tehnician. Toţi mă amână discret, invocând diverse pricini.
Rămâne doar speranţa…

18 aug. 20004, miercuri: Am terminat de predat suprafaţa districtului, atât partea de teren cât şi cea de birou, întocmind şi predând actele de predare-primire. Iată-mă, aşadar, după trei decenii silvicultură, rămas de căruţă.

Încă nu îmi vine a crede. Să vedem ce îmi vor aduce zilele care vin.
Tainica balanţă a norocului meu s-a frânt de câţiva ani încoace. Continui să merg înainte încercând să nu mai dramatizez ingrata-mi situaţie.

Este, oare, o coincidenţă faptul că tata a murit în luna februarie, lună care mi-a fost întotdeauna nefastă?

Mezalianţa dintre sufletul şi trupul meu. Şi mizerabilele bucurii pământeşti. Viaţa ca o rană…

19 aug. 2004, joi: La Oc. silvic din Ghindari mi se oferă un post pe care nu îl pot accepta. Deşi au un post de tehnician, acesta este ocupat de un altul, şmecheraş, care stă pe două funcţii, fiind de neclintit.

Inginera C., de la Ghindari, văzându-mă amărât, mă cheamă la ea în birou, istorisindu-mi verzi şi uscate despre primarul din Sovata, despre fostul ei soţ, actualul meu şef ş.a.

De la Ghindari, mă reped la mama, la Sângeorgiu. Este o căldură toridă. Mama mă roagă să-i cobor din podul casei câteva coşuri de porumb pe care intenţionează a le dezghioca de una singură; începem împreună, apoi o las să continue singură.

28 aug. 2004, vineri: Trândăvesc în tristeţea mea; şi această tristeţe este generatoare de ură.

Bântuie călduri năprasnice, pârjolitoare; nu se poate sta la soare, e năucitor.

Ce a vrut, ce vrea Dumnezeu de la mine? Ce utilitate îmi va mai găsi?
Este oare începutul sfârşitului carierei mele?
Din cauza căldurii năprasnice, stau mai tot timpul în chilioara mea răcoroasă; ar fi bine aici, dacă gândurile nu m-ar arde, nu m-ar secătui.

Un foarte bun test de cultură generală, uzitat de mine: grafia numelor următoarelor notorietăţi:
- Shakespeare
- Baudelaire
- Nietzsche

Lacome tânjiri…
Zilele berii la Sovata. De dimineaţă, amplificatoare agresive, bubuitoare, au fost puse în funcţiune: de ce le place atât de mult unor oameni să producă zgomot copleşitor, năucitor? Soarele şi decibelii lovesc necruţător în tot ce simte, în tot ce este viu, fără deosebire.
Ora12,00: Urletele, bubuiturile de la aşa-zisul festival al berii nu mai contenesc. Este revoltătoare această poluare fonică!

21 aug. 2004, sâmbătă: Renunţarea la duioşie să fie, oare, soluţia?
Dumnezeu ca sumă a tuturor oamenilor şi a naturii întregi.
Tristeţe, umilinţă, durere – iată caracteristicile ultimilor doi ani; dacă la aceste trepte mai adăugăm şi moartea, obţinem o scară a vieţii coborânde.
Ca să pot merge înainte, trebuie ca cele ce mi se întâmplă să le privesc cu nonşalanţă, cu detaşare.

Om= lac<u>om.</u>

Viaţa – un dans macabru de care numai moartea te poate scăpa.

Sub cenuşa zilelor ultimelor opt luni, zace sufletul meu făcut ferfeniţă; însă trebuie să merg înainte.

Marea majoritate a oamenilor au mai mult decât le este necesar; şi decât merită; cred că este cazul să nu mă exclud…

22 aug. 2004, duminică: Trăim într-o lume de simboluri: matematice, lingvistice, imagistice, muzicale…
Existenţa se confundă cu tristeţea, fiind sinonimul ei.
Mintea, calmată prin cunoaştere de sine, conferă linişte şi bucurie.
Dureri psihice crunte, acum când ce era mai rău s-a produs: decăderea mea din funcţie; profesional, de mâine începe o nouă etapă a existenţei mele.
Nu ştiu cum voi putea suporta – este coşmaresc tot ce mi se întâmplă pe plan profesional.

23 aug. 2004, luni: Iubirea, cea mai înaltă formă de înţelegere.

Mintea, cauza tuturor relelor; ea este problema însăşi.

Sexul: o extraordinară modalitate de evadare, de uitare de sine.

Libertinajul meu unde o fi având hotarele?

Foarte mulţi silvicultori se întâmplă să fie afemeiaţi; găsesc că explicaţia ar consta în lipsa de satisfacţii profesionale: rezultatele muncii în silvicultură se pot vedea doar după decenii multe, aşa că, minusul de satisfacţii

profesionale este, pare-se, compensat cu acest surogat! Unii vor fi tentaţi să afirme că aceştia, pădurarii, sunt precum am afirmat, deoarece au timp; nimic mai fals!

Mintea şi inima trebuie să fie eliberate, golite de sentimente de posesivitate, lăcomie, invidie; trebuie să ai milă, respect şi înţelegere faţă de persoanele iubite, ori pe care doreşti a le iubi.

Noi şi morţile noastre – marile noastre necunoscute.

Pentru a ne reînnoi, trebuie ca existenţa noastră să se întrerupă cândva.

25 aug. 2004, miercuri: Ora 24,00 – serile devin tot mai răcoroase; vara e pe sfârşite.

Aseară, brambura prin staţiune; apoi, la restaurantul „Aluniş".

Cărarea înrourată a copilăriei mele, din livada bunicilor materni, pe care mă grăbeam să alerg, pentru a aduna merele şi perele căzute peste noapte, o simt şi acum sub tălpi, la început de toamnă!

Incredibil de mult s-a îndepărtat această potecă!…

Agitat, frământat de ceea ce mi se întâmplă, după trei decenii de carieră, mă consum, mă uzez mai mult decât ar trebui.

26 aug. 2004, joi: Fără pădurari şi fără teritoriu, am rămas doar cu titlul, încă, de „şef de district"…

Două zile am lucrat la birou, întocmind nişte situaţii privind pădurile restituite.

Astăzi am decis să nu mă mai duc la nimeni pentru ale cerşi să-mi dea de lucru.

Am anunţat secretara că dacă au nevoie de mine, să mă sune; astfel că, stau acasă şi citesc…

Caut să mă cufund în cele două pasiuni ale mele, numai ele rămânându-mi drept consolări. Este anevoioasă această întreprindere a mea în postura în care mă aflu, fiind mult prea încrâncenat, inhibat, răvăşit.

„Zilele vieţii, chiar amare să le preţuieşti/De două ori cu o zi nu te întâlneşti…" (Sanai).

Dumnezeu ne-a dat minte, dar nu şi aripi, ce păcat! fie şi numai pentru reducerea poluării, ce bune erau acestea.

Tot mai mult mă oboseşte, mă stresează ceea ce odinioară mă deconecta, fiindu-mi pasiune supremă.

27 aug. 2004, vineri: Cine are un suflet delicat, simţitor, acela nu este plămădit pentru această viaţă dură, cruntă. Prea este ostenitor, vlăguitor să trăieşti cu o astfel de „dotare" un trai atât de epuizant. Oricum, chiar dacă ajungi să supravieţuieşti, devii, foarte curând, prada celui crud şi puternic.

De ce, oare, pedeapsa-i mai mare decât vina?

În dimineaţa aceasta, ne trezim sub fulgere şi tunete puternice, răsunătoare, atotcuprinzătoare. Stropii de ploaie cad zgomotos pe maşinile turiştilor, parcate sub fereastra chilioarei mele.

Fese opulente –mijloc de viespe: iată ce mă preocupă, acum, la ora şapte!

A ne lăsa în puterea patimilor.

Povara, zbuciumul datorat preocupărilor sexuale, o povară dulce-amară.

La serviciu: acţiune colectivă de control al exploatării şi reprimiri de parchete, în U. P. II şi III, N. Mic (C. Cetăţii). Agreabilă acţiunea, simţindu-mă, în sfârşit, util. La sfârşitul controlului, cinăm la păstrăvărie.

La înapoiere, „pescuiesc" două familii basarabene, sosite cu noaptea-n cap.

28 aug. 2004, sâmbătă: Vreme foarte rea; ne pleacă turiştii.

Ah, sufletul meu: se perpeleşte, arde.

– Turnaţi apă de izvor peste al meu suflet în vâlvătăi!

Aerul este rece, tomnatic: totul e jilav, trist…

29 aug. 2004, duminică: Multă viaţă, multă moarte.

Încă nu îmi vine a crede că m-am despărţit, definitiv poate, de splendidele meleaguri, pe unde am hălăduit peste trei decenii, precum: Ropo, Cencio, Cap Sebeş, Dürgőhaz, Repás, Fagul-rotund, Sik, Ruta, Pleaşa, Iuhod, Ţigle. Dumnezeule, este incredibil!

Afurisiţii câini ai vecinilor, îmi latră sub fereastră noaptea-toată; unul, mai isteţ, deschide chiar poarta, făcând vraişte sacul cu resturi menajere.

Mă gândesc la modalităţi de reducere la tăcere a acestor jivine insuportabile.

Se poate trăi perfect fără câini, nu ştiu de ce această chinomanie generalizată.

30 aug. 2004, luni: Trag mâţa de coadă, pe tărâm profesional, însă într-un mod pe care nu-l doresc nimănui.

„Frumuseţea toamnei, la Sovata, şi belşugul de alune…" (I. Agârbiceanu)

Autorul, mai sus citat, mai afirmă: Sadoveanu tăcea „întins"; şi, în continuare „… tăcut eram şi eu din fire, pe vremea aceea, dar tăcerea lui, pe lângă a mea, era o biruinţă!" Foarte frumos spus…

Şi mai departe, acelaşi scriitor: „… cuvântul lui (M. S.) rar se înfiripa…"

Expresii cu adevărat scriitoriceşti.

O haită netrebnică, compusă din reprezentanţi ai primăriei locale şi din cei ai composesoratului silvic „Mureşul", mi-au răsturnat echilibrul sufletesc, pur şi simplu fiindcă aşa au vrut ei, fără explicaţii, scoţându-mă de pe vechiul făgaş profesional.

Un semn bun, sper, se aude că voi fi cooptat la biroul fond forestier de la Ocol. Ajută-mă, Doamne, să se întâmple aşa, şi să se termine odată cu multele-mi frământări, pricinuite de acest mare impas profesional, survenit din cauza mafioţilor!

31 aug. 2004, marţi: Cooptat la biroul fond forestier, astăzi am lucrat prima zi, stând opt ore pe scaun, după mai bine de 27 de ani de teren.
Nădăjduiesc să mă pot achita onorabil de noile îndatoriri de serviciu.

Plouă, plouă, plouă…

1 sept. 2004, miercuri: Acţiune de control al exploatării şi de verificări a.p.v. (acte de punere în valoare) la districtele de la Sângeorgiu de Pădure. Eu sunt repartizat la Chendu şi la Dumitreni. Trecem prin locuri în care odinioară a hălăduit şi tata cu forările de sonde; stau mărturie multele careuri de foraj împrăştiate pe toată întinderea câmpurilor pe care le străbatem. Privesc, avid, casele bătrâneşti, vechile fântâni cu cumpănă, pâraie, feţe de oameni bătrâni, repere pe care, cu siguranţă, cu decenii în urmă, s-au oprit şi ochii tatei. La înapoiere, trec şi pe la mama; o găsesc tot mai bătrână şi mai singură…

2 sept. 2004, joi: Nici în cele mai optimiste momente ale mele nu aş fi crezut că o să ajung să lucrez la biroul fond forestier! Asta este viaţa: plină de neprevăzute. Nu ştiu cât va dura şederea mea la acest birou, însă pentru prezent este cât se poate de bine.

Soţia lui Sadoveanu, Valeria, este (… a fost) fiica gazdei la care a locuit scriitorul, în perioadele de şedere ale lui la Fălticeni, numele gazdei fiind Bălu.

3 sept. 2004, vineri: Masă festivă la hanul pescăresc, din Câmpul-Cetăţii, prilejuită de pensionarea colegului Zőldi V. Andrei.

M-am simţit, tot timpul obosit şi tensionat, onorat, totuşi, după atâtea umilinţe, de a fi participat la acest moment festiv colegial.

4 sept. 2004, sâmbătă: La mama, la Sângeorgiu; îi aduc roşii, pentru suc, o lubeniţă.

Cosesc potecile grădinii, năpădite de ierburi şi de buruieni; tai, apoi, nişte scânduri pentru rafturi, după care tăifăsuim.

Acasă, la Sovata, din nou la taclale, cu un turist din Capitală, cazat la mine.

5 sept. 2004, duminică: După ce mă zbat, mai bine de o săptămână, pentru a intra în posesia cărţii „Analiza tranzacţională" (de R. de Lessus), recomandarea cuiva, obţinând, în sfârşit, cartea am, din nou, o imensă dezamăgire, cum de atâtea ori mi s-a mai întâmplat, procurând cărţi la recomandarea altora ori luându-mă după diferite prezentări din mass-media. Cartea de care am amintit, de sorginte americană, ne învaţă, iarăşi, cum să izbândim în viaţă. Îmi repugnă deja lecţiile acestea americane privitoare la modul în care trebuie să gândim, să muncim, să ne educăm.

Să fii înalt cât place ochiului…

Interes, paroxistic, faţă de femei şi faţă de cărţi – două mari pasiuni ale mele, subjugante.
Aşa că, vara: iubesc şi citesc…
Iarna: citesc şi iubesc!
Iubesc?

7 sept. 2004, marţi: Instructaj de control anual al împăduririlor ţinut pe teren, undeva pe valea Nirajului mare.
O zi însorită, fără un petec de nor, în păduri de molid de mare altitudine. Printre firavii puieţi de molid, aflaţi sub control, tulpini de un verde crud de zmeur, doldora de fructe rubinii, aromate în chip dumnezeiesc, laolaltă cu rugile de mur cu mure dolofane, negre-albăstrii, ne îmbie irezistibil să le savurăm.

10 sept. 2004, vineri: Zile comode, lejere, activând la biroul Ocolului, la resortul fond forestier. Nădejdea mea este că va fi bine.

Dimineţile şi serile sunt foarte reci; în munţi a fulguit.
Cărţi şi femei…

Sunt văzut, considerat, ca fiind un om rece, distant şi taciturn; aşa oi fi, dacă altfel nu pot, acesta sunt; ceva în mine este crispat, încremenit excesiv.

11 sept. 2004, sâmbătă: Continui să bântui prin staţiune cu îndârjire. Aseară, dialog prelungit cu sătmăreanca A., uşor nevropată, cred.

13 sept. 2004, luni: Post căldicel la birou, de multe ori neavând ce face, simulez; situaţia este uşor penibilă, producându-mi o stare de disconfort. De mâine, pe teren (pârâul Pescoasa); aici, voi avea de făcut o marcare, timp de două-trei zile.

Investesc puţine sentimente în relaţiile cu… amicele mele; altfel nu se poate, aş fi falimentat de mult, de nu s-ar fi petrecut astfel idilele mele.

15 sept. 2004, miercuri: Am continuat marcările într-o superbă zi de toamnă, ca de vară, în Câmpul-Cetăţii (pr. Pescoasa).
Obosit fiind, astăzi nu mai ies în staţiune; se va mira lumea!?

18 sept. 2004, sâmbătă: În chilioara mea, gust momente de adâncă tăcere şi, în sfârşit, de linişte interioară la care am tânjit atât de mult, de atâta amar de vreme. În fine, savurez plăcerea sfintei singurătăţi.

În mine zac doruri de cele sihastre ale unui monah ascet.

Ştim, oare, cine, ori ce suntem? Om fi noi, oare, ceea ce credem că suntem?!

„Am trăit multe, au mai rămas puţine, de acum ştiu ce vine.” (I. Creangă)

Promoroacă pe tâmple şi pe mustaţă: iată-mă-s…

19 sept. 2004, duminică: În pofida multelor mele cunoştinţe feminine, iată, nu am la cine apela pentru a-mi îndulci clipele. Cele mai multe dintre relaţii au fost superficiale, aventuri fără implicare sentimentală, simple efemeride. Nu am avut curajul să întreţin legături profunde, serioase, care să mă oblige, care să ofere şansa unei aprofundări sentimentale reciproce. Repede a intervenit, ce-i drept, plictisul, saturaţia. Iată-mă, aşadar, descoperit exact pe latura cea mai gingaşă a sufletului meu.

20 sept. 2004, luni: Melidia – cea dulce ca mierea.

Optimismul ca viciu al lucidităţii.

Cărţile bibliotecii mele – m-au ales taman pe mine!

23 sept. 2004, joi. Ironia sorţii: după treizeci şi doi de ani de activitate profesională, funcţia mea depinde de mersul sarcinii unei colege pirpirii, îngrijorător de fragilă, ca să ducă la bun sfârşit o naştere.

25 sept. 2004, sâmbătă. Pământul: – De aici nimeni nu pleacă viu!

Ceea ce mă linişteşte, totuşi, pe plan profesional, este faptul că nu am fost trântit, fără multe explicaţii, justificări, într-un post de pădurar. Mă iluzionez cu impresia că mă pot bucura de un dram de respect; şi asta, iată, îmi face bine.

26 sept. 2004, duminică: Trupul se află într-un continuu alai de suferinţe.

– Tată, frate întru putreziciune, spune-mi ce-i dincolo de moarte?

28 sept. 2004, marţi: Împlinesc 54 de ani! Ca şi cum aş spune: ieri a fost luni, astăzi este marţi…
La birou. Învăţ noţiuni despre calculator, cu colegul ing. R. C. Apoi, câteva ore bune, tragem mâţa de coadă mutând arhiva de la vechiul sediu, la cel nou.

Ar trebui să îmi vizitez mama.
A înghiţi mult amar fără să îţi pese, fără să-ţi arăţi nemulţumirea – iată ce este răbdarea.

30 sept. 2004, joi: Lucrări ingrate la birou. Scotocesc opt ore pe zi, adunând date din nişte evidenţe întocmite anapoda, superficial.

Seara: prin staţiune…
Mâine o voi vizita pe mama.
Visul acestei nopţi: undeva, în pârâul Iuhod, pe timp de iarnă, cu colegii fiind, aflu un morman de ceasuri de mână, printre sloiuri; păstrez secretul şi revin, de astă-dată singur, însă ceasurile nu mai erau; în schimb, găsesc un calculator cu oglindă în loc de ecran. La o privire mai atentă, observ că oglinda este fisurată (!?).

2 oct. 2004, sâmbătă: Vânătoare, cu belgienii, la Fânaţe. Zi frumoasă, decor splendid de început autumnal. În final, după trei goane, au fost împuşcaţi doi mistreţi; apoi, vânătoarea continuă pe teritoriul Oc. silvic Gurghiu, oaspeţii străini fiind preluaţi de către colegii de la Oc. Silvic din Gurghiu.

3 oct. 2004, duminică: Budha recomandă: deoarece apropierea de oameni naşte patimi, iar patimile produc tristeţe, tu umblă singur, ca rinocerul.

10 oct. 2004, duminică: Să nu las suferinţele să-mi distrugă sufletul. Să am un trup liber de suferinţe, un suflet nechinuit.
A trăi plin de frică, cu teama de păcate, nu mai poate fi numit trai.
Dor de mal… de liman…
Mâhnire şi greaţă.

11 oct. 2004, luni: Încep lungile şi recile ploi ale toamnei.

Ieri după-amiază, la mama pentru a o ajuta la redobândirea pensiei de urmaş, conform Legii nr. 189/2000. În această problemă sunt ajutat de către simpaticul bătrânel Cociş V., o rudă, îndepărtată, din partea tatei.

Parabola lui A. Pleşu: Privind, împreună cu copilul său, o emisiune la televizor în care apărea şi el, tatăl, copilul, la un moment dat îşi întreabă părintele:
Uite-l pe tata, *tu* care eşti?!
Înfiorător! În această întrebare se află un mare şi crunt adevăr, un uriaş semnal de alarmă!

12 oct. 2004, marţi: Fug de oameni; şi îi caut!

La ferestrele acestui suflet se vede clar că este cineva înăuntru.

14 oct. 2004, joi: În sex, adevărata plăcere constă în a da, nu în a primi.

15 oct. 2004, vineri: Nefericirea, durerea de a te simţi inutil, tolerat.

Ieri, la Câmpul-Cetăţii, în compania „mai-marilor”, la verificarea modului de efectuare a controlului anual al împăduririlor; aveam alte urgenţe: marcări, inspecţii.

16 oct. 2004, sâmbătă: Telefon de la Ivy, pripăşită de vreo câţiva ani în Italia. Îmi dă adresa de internet – eu nu am nici măcar computer! Va trebui să mă iniţiez şi în această drăcovenie…

18 oct. 2004, luni: Cine, oare, ştie ce este viaţa şi ce este moartea?

Hălăduim, pe această planetă, în cea mai deplină ignoranţă!

De ce, oare, suntem înzestraţi cu atâta belşug de minte şi, totuşi, suntem incapabili să cunoaştem adevărul esenţial?

20 oct. 2004, miercuri: Visez că la un concurs, de limba şi literatura română, aflându-ne diverşi participanţi, printre care şi mulţi foşti colegi de liceu, singur eu iau nota10!

Bucuria, care îmi umple sufletul, mă trezeşte din somn fără să mai pot adormi.

Astfel, mă apuc de lectură.

Marcări într-o pădure de nimic, în Nirajul-mic: U. P. III, u. a.: 12. .

Vremea nu ne mai ajută: plouă adesea şi e frig.

Nemulţumit, deci nefericit. Firesc ar fi să mă bucur de ceea ce am, însă…

Fericirea= sănătate, înţelepciune, noroc (?).

22 oct. 2004, vineri: Dorinţa – un motor extraordinar al vieţii.

Scrisoare către M. D.:

„Invitaţie

la parada frunzelor arămii – Sovata, 2004
Participă: Fagul, Carpenul, Cireşul sălbatic, Gorunul, Paltinul, Jugastrul, precum şi mulţi alţi invitaţi…
Maestru de ceremonii: Molidul.
Orchestra: Susurul pârâului Sebeş, în colaborare cu Adierea vântului de toamnă.
Scenografia: Natura (maestru emerit)
Luminile: Soarele şi Luna.
Intrarea: liberă.
Data parăzii: prima decadă a lui brumar.
Organizator: un slujbaş al pădurii.
(Aşteptăm confirmarea!)

Sovata, 22 brumărel, 2004”

24 oct. 2004, duminică: Treptele oligofreniei: prost, imbecil, idiot.

Sunt rege al scepticilor, al pesimiştilor.

Este prea mare fastul religiei ortodoxe…

Văd, la televizor, inaugurări de biserici care sunt de fapt veritabile catedrale; în preajma acestor clădiri gigantice, preoţi în odăjdii strălucitoare, bizare înfăţişări, parcă de pe altă planetă, în mijlocul sărmanilor din sudoarea cărora strălucesc. Toate aceste făuriri denotă prea multă fală omenească deşartă.

Intoleranţa mea faţă de zgomot, de gălăgie este minimă. Dacă se întâmplă să nu mi se respecte acest hatâr, sar iute din ţâţâni.

În acest sens, de cele mai multe ori prezenţa celor două nepoate ale Idei îmi sunt deranjante, enervante, fapt care pe Ida o nemulţumeşte; profund…

28 oct. 2004, joi. Ora 23,35: cutremur de grad destul de ridicat.

… Ca şi la cutremurul din 1977, nici acesta nu m-a găsit acasă, în vizită fiind la S. F., la hotelul Hefaistos.

Reţin sperietura, teama laşă care m-a cuprins, în comparaţie cu gazda care stătea doar uşor uimită.

30 oct. 2004, sâmbătă: Animalele – da, pot fi fericite, nerealizând finitudinea vieţii. Un om însă cum poate afirma că ar fi fericit devreme ce în permanenţă are conştiinţa scurtimii vieţii, a efemerităţii acesteia.
Drama conştienţei…

Bătrâneţea: privarea de putinţe, persistenţa poftelor, împovărarea cu dureri…

Voi face un drum la Tg-Mureş pentru a prelua nişte cărţi de la Sovar P.

Abia după moarte deveni-vom veşnici?

Clopotul îi cheamă pe cei vii, îi plânge pe cei morţi, şi-alungă viforul.

Ultima metaforă: „Fie-ţi ţărâna uşoară!"; cu asta-basta!
Nimeni nu a venit de „dincolo" pentru a ne povesti despre starea călătorilor plecaţi!
O întrebare venită taman din geneza noastră: – Vrei viaţă? Ei bine, atunci vei muri.

Oare dacă nu ar fi *teama de moarte* am fi de mult „plecaţi" de pe aici?

Moartea ca împlinire.

31 oct. 2004, duminică: Este la mare modă ca, oameni cu dare de mână, să-l mituiască pe Dumnezeu, construind biserici, catedrale chiar. În felul acesta nădăjduind să li se ierte păcatul de a fi fost avizi de bani, pentru a căror dobândire au utilizat mijloace meschine.

Acel miracol superb de a ne privi în ochi, fie şi pentru o clipă.

Trecutul şi viitorul – două eternităţi; între ele prezentul se naşte şi moare, perpetuu. Viaţa între ele două, ca între ciocan şi nicovală.

1 noi. 2004, luni. Culmea maimuţărelii: moda!

Îmbrăcămintea şi adăpostul au salvat omenirea de la pieire.
Stringenta nevoie a omului de căldura fizică şi de cea afectivă.

Ale noastre adăposturi, casele, sunt veritabile temniţe, ele fiind nişte proprietăţi atât de greoaie încât, suntem parcă încarceraţi în ele, neputând să ne dispensăm de relele vecinătăţi şi multe alte inconveniente.

Seara. La iluminaţie, prima la mormântul tatei; cu Ida fiind, aprindem câte o lumânare şi la locul de veci al lui Niculaie şi la cel al bunicilor (materni). Bunicii paterni îşi dorm somnul etern undeva mai departe de locul în care ne aflăm, aşa că nu ne mai ducem până acolo.
La mormântul tatei rostesc, în gând, un „Tatăl nostru", având-o pe Ida alături de mine.
De la cimitir, coborâm apoi la mama în casă unde stăm o oră şi ceva la taifas; apoi, o lăsăm din nou singură…

4 noi. 2004, joi: Sufăr, crunt, de viaţă – cea mai mortală dintre boli.

6 noi. 2004, sâmbătă: Ideile, păsări călătoare pe care dacă nu le prinzi imediat în colivia albă a paginii de hârtie, rişti să nu o mai vezi, şi să nu o mai auzi, niciodată.

La un moment dat, un anumit tip de cuvânt nu mai este suficient; şi atunci, cuvântul devine poezie…

Mai multă libertate, mai multă iubire…
Mult prea multă grandoare vulgară în lumea civilizată (?) contemporană.

Persist în a nu bea nici un atom de băutură alcoolică; le consider neesenţiale, alcoolicele, în comparaţie cu apa, fără de care viaţa nu ar fi posibilă.

Elementul artistic – atât de important, de hotărâtor, la o carte.
Între a face bine şi a fi bun, îmi pare că a fi bun este mai important.

A trăi profund sorbindu-i vieţii toată seva…

7 noi. 2004, duminică: Discuţii contradictorii, cu un membru fervent al U.D.M.R. din Sovata, în legătură cu originea şi formarea poporului român, acesta contestând cu vehemenţă naşterea acestui popor prin amestecul geto-dacilor cu romanii, cuceritori ai Daciei.

Acest B. M., contestatarul, afirmă că această ipoteză este o scorneală a istoricului C. Daicoviciu.

U.D.M.R.-istul mai neagă şi caracterul naţional şi unitar al României, neacceptând nici faptul că la venirea hoardelor mongole, în actualul ţinut al Ardealului exista deja o populaţie dacică închegată.

Este cert că maghiarimea din România doreşte destrămarea actualei alcătuiri a ţării, având ca ţintă dobândirea autonomiei economice, mai întâi, apoi acelei teritoriale pe teritoriile intens populate de ei.

Aceştia îşi văd năzuinţele mai lesne de înfăptuit după intrarea României în U.E. Şi e foarte posibil să se întâmple aşa.

Acuz, cu vehemenţă, istoricii şi politicienii români pentru neluarea unei poziţii ferme în privinţa continuităţii poporului român pe actualul teritoriu al ţării, îi acuz pentru laşitate şi comoditate în a nu riposta la bogata bibliografie antiromânească din Ungaria, cărţi cu ecouri ample în marea masă a maghiarimii din Ardeal. Această propagandă este mult alimentată şi de maghiarii pripăşiţi prin alte ţări, în special de magnaţi şi de politicieni din diaspora maghiară americană, engleză, germană ş.a., grupuri care ştiu să se facă auzite, şi crezute, mai degrabă şi mai uşor decât cele româneşti, care sunt mai puţin convingătoare.

Este foarte grav faptul că eu, ca român, sunt vorbitor de limba maghiară, chiar şi cu românii!

A vorbi însă româneşte cu românii care, ca şi mine, vorbesc curent limba maghiară, de faţă cu maghiarii cunoscuţi, mi se pare mult prea tendenţios.

Cititul – acest exerciţiu nobil, intelectual.

9 noi. 2004, marţi: Deşi mi s-a făcut un favor neaşteptat, acceptându-mă să lucrez la birou, îmi este teamă că nu am să rezist noului program de lucru: mult prea sedentar, stresant, lipsit de satisfacţii profesionale şi, mai ales, de libertate; înglodat în atâtea hârtii fără rost, pentru care atâţia oameni îşi consumă timpul şi nervii, simt, adeseori, că mi se întoarce stomacul pe dos. În asemenea împrejurări, nu văd cum am să pot rezista să mai lucrez încă zece ani. Este mult prea mult şi epuizant; dar totul este într-o continuă schimbare: poate fi, deci, mai bine, ori chiar mai rău.

13 noi. 2004, sâmbătă: Nu a plouat intens cam de multişor, anul acesta remarcându-se printr-o toamnă deosebit de frumoasă.

Sufletul meu simte nevoia de ploaie, precum o plantă însetată!

Zen înseamnă doar atât: să trăieşti în mod conştient!

14 noi. 2004, duminică: Iată şi ploaia, şi pâcla, şi frigul…

15 noi. 2004, luni: Zi aniversară: Andreea împlineşte 26 de ani; îi doresc, şi aici, la mulţi ani!

Astăzi, la Tg.-Mureş, împreună cu Ida, pentru a cumpăra diferite obiecte de uz casnic: alergături, căutări, cheltuieli. Trec şi pe la mama pentru a-i cere banii necesari cumpărării unui televizor color; s-a hotărât, în sfârşit, să renunţe la arhaicul televizor alb-negru şi la unicul canal TVR-1.

17 noi. 2004, miercuri: Nimic mai tragic decât viaţa omului.

Singurătăţile, ale mele, colorate cu disperările mele.

Andreea – fragilă, pirpirie, cu un loc de muncă ostenitor, stresant: recepţie la hotelul Sovata.

Scrisoare către I. Codrescu:

„Sovata, 17 noi. 2004

Stimate domnule Ion Codrescu,

După plecarea dumneavoastră din orăşelul meu păduros, timpul frumos a mai ţinut două zile; apoi, s-a înnorat, temperatura a scăzut, a început ploaia, lapoviţa… ninsoarea.

Şi a tot nins, în plină toamnă, zăpada acoperind cu albu-i rece culorile pastelate ale frunzelor care trebuiau să ne mai încânte sufletele câteva săptămâni bune. Zăpada abundentă şi frigul au întrerupt muncile specifice toamnei târzii. Toate astea nu ar fi fost o calamitate, dacă într-o noapte n-ar fi ţinut şi furtuna să-şi facă apariţia pe aceste meleaguri. Pădurile de molid, de la altitudinea de peste 1400 de m, înveşmântate în mantie albă, grea, de omăt prăvălit din înalturi peste imensitatea verde. Arborii luaţi prin surprindere de către omăt şi de vijelie s-au frânt ori s-au prăbuşit dezrădăcinaţi, falnici molizi care doar cu câteva zile în urmă îşi unduiau maiestuos cetina bătrână în adierea calmă a vântului de toamnă, sub razele tomnatice ale soarelui. Au fost puternic ciuntite pădurile din vest-nord-estul carierei de piatră Ţigle. Conform unei estimări provizorii, pe teritoriul Ocolului silvic Sovata calamitatea s-a manifestat pe circa patru mii de ha de pădure, însumând zeci de mii de metri cubi de material lemnos doborât.

… Şi toate astea, în doar câteva minute.

Între timp, am citit cu plăcere, şi cu folos, sper, revista «Albatros», nr. 1-2/ 1995, am recitit însemnările convorbirilor noastre «renga», scrise la Sovata, am încercat să ticluiesc câteva poeme.

Alăturat vă trimit poemele selectate împreună pentru următoarea ediţie a revistei.

Vă doresc, dumneavoastră şi soţiei dumneavoastră, sănătate şi putere de muncă.

Cu cele mai alese sentimente,

Mihail Bica”

18 noi. 2004, joi: Ne naştem pe buza prăpastiei, continuând apoi să ne ducem traiul pe această margine de hău, străduindu-ne să ignorăm că nu avem altă scăpare decât acceptarea căderii în abis.

Exprimarea mea, în scris, rămâne anevoioasă; cât despre cea orală: este o catastrofă!

20 noi. 2004, duminică: Ore de plăcută relaxare prin librăriile târgu-mureşene; am cumpărat câteva cărţi ale căror valoare financiară este semnificativă.

Motivul prezenţei mele, în capitala de judeţ, este preluarea cărţilor aduse şi de către Sovar P.

Zorile ne-au dăruit un strat de omăt de aproximativ 5cm; este iarnă…

Trivialul şi micimea vieţii de zi cu zi se întind ca pecinginea, copleşindu-ne sufletele.

Viaţa noastră – tărâmul unde s-a ajuns să nu mai existe altceva decât competitivitate, eficienţă, profit.

Importanţa şi supremaţia adevărurilor dobândite prin proprie experienţă, nu prin informaţii ori convingeri împrumutate din constatările altora.

Anxietăţile tot mai acute ale traiului cotidian.

Un om prea cerebral nu poate fi niciodată satisfăcut de traiul cotidian, başca să mai fie şi fericit, nici pentru o clipă.

Stârpirea, da, uciderea dorinţelor este soluţia fericirii; însă dacă, matematic, fericirea este raportul dintre năzuinţe şi realizări, egalând, în acest raport, N (năzuinţe) cu valoarea 0, fericirea devine un nonsens; abia în varianta în care raportul dintre N şi R (realizări) este egal cu 1, putem vorbi de naşterea fericirii.

Chiar de este minunat, tot trecător este, cum trecătoare-s toate.

25 noi. 2004, joi: Căldura din biroul în care lucrez este insuportabilă; deoarece birourile nu comunică între ele, ieşim înfierbântaţi în aerul rece de afară, riscând să ne îmbolnăvim.

Pentru a nu i se reproşa că ar fi frig în birouri, femeia de serviciu bagă în neştire lemne în sobă până să vină personalul la lucru, în pofida repetatelor noastre rugăminţi de a nu transforma încăperile în cuptoare; degeaba însă!

La mama: Îmi povesteşte că tata, reprimindu-şi terenul agricol, care a aparţinut părinţilor săi, a îngenuncheat sărutând, apoi, cu nesaţ glia pe care a asudat atât de mult deja în frageda-i copilărie!

… Atunci când, din cauza bătrâneţii, nu a mai putut lucra ogorul, cu multă jale a purces la vânzarea terenului. Am fost de faţă la întocmirea formalităţilor de vânzare-cumpărare; a lăcrimat atunci când a semnat actul.

27 noi. 2004, sâmbătă: Iarnă, frig…

Singur: Ida este plecată la Bucureşti, la Târgul de cosmetică; Andreea e la lucru. Convorbire telefonică îndelungată –pe varii teme – cu Sovar P. .

Lecturi…

Zac cărţile întredeschise pe lângă mine ca nişte păsări căzute.

Fiecare ne credem centrul Universului; uităm însă că acesta nu are nici centru şi nici circumferinţă (periferie).

Trupul ne ţine de pământ, sufletul este liber, pretutindeni, însă orb!

30 noi. 2004, marţi: Dumnezeu are nevoie de noi ori noi avem nevoie de el?

Luna, astrul nopţii, muza poeţilor orientali, în special, a fost călcată de murdarele picioare ale omului…

5 dec. 2004, duminică: Am soţie, fără să-mi fie… soţie, am avut fiică-de 7 ani-fără să-mi fie… fiică, apoi: două nepoate, fără să-mi fie nepoate; şi un ginere, fără să-mi fie ginere!

Trândăveală de duminică; este ora 10,20 – mă scol din pat după lectura matinală.

8 dec. 2004, miercuri: În oraşul natal al lui Confucius, Ciufu, oraş în care este şi înhumat înţeleptul, nici până azi nu circulă trenul pentru a nu… tulbura somnul maestrului, înhumat în anul 479 î. de Cr.

Cocoaşa de cămilă: mâncarea preferată a chinezilor avuţi de odinioară.

9 dec. 2004, joi: Ieri – la înmormântarea mamei şefului de ocol (C. I.), la Săcalu de Pădure, sătuc ascuns printre văi, la 20 de km de Reghin.

De notat: defuncta şi-a scris singură, cu mai multă vreme înainte, discursul de adio. Citirea ceremonialului de înhumare, de rămas-bun, precum şi a scrierii defunctei, s-a săvârşit, de către preot, în curtea casei, apoi, la mormânt, sicriul a fost coborât în groapă, aproape în grabă, fără nici o ceremonie, preotul rostind simplu un Tatăl nostru: şi cu asta basta!

După primele lopeţi de humă aruncate pe sicriu, toată asistenţa, în frunte cu preotul, s-a grăbit să părăsească cimitirul, aici rămânând doar groparii pentru a-şi desăvârşi lucrarea.

10 dec. 2004, vineri: Scrisul şi cititul – forme mascate de trândăveală.

Un mare secret al existenţei: să cunoşti, să ştii când şi cât este de ajuns.

Ca naţiune, suntem superficiali, neserioşi, vrând să părem şmecheri şi isteţi, ne tăiem singuri craca de sub picioare.

12 dec 2004, duminică: Peştii sar din apă, ca să vadă pârâul, râul, fluviul, marea apoi oceanul…

Dacă moartea ne eliberează de gândul morţii, tot ea ne va „teroriza" o eternitate cu gândul vieţii?

Se afirmă că numai singurătatea nu te trădează.

Cuvintele mari care se rostesc, de către unii, la radio ori tv., referitoare la onoarea de a vota, îmi stârnesc repulsia, dezgustul, revolta.

Marea masă de votanţi îşi pun periodic „aleşii" pe „raftul de sus"; de aici, cu o mână, aleşii dau cu tifla în nas alegătorilor, cu cealaltă mână îşi umplu buzunarele şi desagile cu bani pe care îi fură tot de la alegători.

14 dec. 2004, marţi: Introvertit fiind, mă simt pierdut atunci când, fie şi într-un grup restrâns, îmi este dat să trebuiască să vorbesc; de altfel, nici nu sunt un bun vorbitor, neavantajat fiind nici de voce, fac mari pauze în vorbire, alegându-mi cuvintele, cenzurându-le, fapt care creează impresia că aş fi afectat, nenatural în discurs.

15 dec. 2004, miercuri: În dragoste, plăcute sunt atât luptele de cucerire, cât şi luptele… corp la corp!

În viaţă totul decurge, se petrece, între două date: data venirii şi data plecării…

18 dec. 2004, sâmbătă: La Tg.-Mureş, hai-hui prin librării, într-o ploioasă şi rece zi de iarnă fără omăt.

21 dec. 2004, marţi: Monotonie, liniaritate, în toată existenţa, în tot traiul meu: ziua toată, la birou, seara la televizor… şi tot aşa…

Acasă, ciondăneli pe seama firii ascunse a Andreei. Ida susţine că eu aş fi de vină, deoarece nu am reuşit să mă apropii de ea. O fi având dreptate.

22 dec. 2004, miercuri: Sexul şi Moartea; începutul şi sfârşitul – repere permanente ale minţii mele păcătoase.

24 dec. 2004, vineri: Despre noi, ca ţară, ca popor, în străinătate se ştie doar ce este mai rău, ori nimic. Oricum, de vină suntem numai noi.

Stare pronunţată de disconfort psihic şi fizic. Bâjbâiala, nesiguranţa activităţii profesionale, combinată cu lipsa, cronică, de încredere în puterile, capacităţile mele profesionale şi intelectuale, îmi creează o uriaşă stare de disconfort.

Omul: ucenicul vrăjitor, pune în acţiune nişte forţe şi declanşează fenomene pe care, apoi, nu le mai poate controla.

Mediul meu preferat rămâne, totuşi, izolarea într-o cameră, liniştită, cu multe cărţi…

Seara de Crăciun cu Ida, şi Andreea; ne dăruim cadouri, bucurându-ne de ele sub pomul frumos împodobit.

25 dec. 2004, sâmbătă: „Cucul este un singuratic. Nici nu vrea să audă de gospodărie, de pui, de grija părintească. Culoarea sa preponderentă este cea plumburie. Îşi duce viaţa umblând din creangă în creangă…” (Fauna României, I. Simionescu).

… Deşi este încă mult până la primăvară, traiul meu, indiferent de anotimp, se aseamănă teribil de mult cu cel al cucului.

Trândăvesc, în pat, în compania cărţilor, până aproape de ora 11,00.

Da, omul poate iubi, în acelaşi timp, mai multe fiinţe, pe fiecare însă în alt mod, cu intensităţi diferite.

Intuiţiile, deducţiile mele funcţionează aproape infailibil.

26 dec. 2004, duminică: Dezastru, în urma unui cutremur, de 8,9°R, în sud-estul Asiei; sunt anunţate peste opt mii de victime, dar adevărata amploare a cataclismului încă nu se ştie.

A trecut Crăciunul; plouă ca într-o târzie toamnă.

Pregătim casa pentru revelionarzi.

Noi ne mutăm, pentru patru zile, la vila „Rusu”.

27 dec 2004, luni: Îmi cam displace albita-mi mustaţă.

Îmi este parcă jenă numai la gândul că m-aş despărţi de ea; am sentimentul că, tăind-o mi-aş dezveli o parte intimă, acoperită de peste 31 de ani!

28 dec. 2004, marţi: Sovata fără turişti este uşor neurastenizantă; de fapt şi cu turişti, însă într-o mai mică măsură.

Noi date despre cutremur: până acum se estimează peste 60 de mii de victime omeneşti…

29 dec. 2004, miercuri: Mă incomodează, al naibii de mult, incertitudinea situaţiei mele profesionale; postul în care am fost strecurat, este mai mult decât labil. Oricum se va întâmpla, mă aşteaptă, în continuare, un an, ori chiar ani, de mari încercări profesionale.

Aşa mi-a fost dat: să am ani de nelinişti, după 30 de ani de activitate silvică.

Am hotărât să ne retragem, de Revelion, la hotelul „Făget”, în locul vilei Rusu, lăsând casa grupului de la Cluj; incomodă şi afacerea asta.

Îndeobşte sunt ursuz, acru, greu de suportat, obosit, tăcut şi trist.

30 dec. 2004, joi: După o noapte de insomnii, aştept ivirea zorilor şi sosirea grupului.

Închiriindu-mi casa de revelioane, am senzaţia pe care mi-ar stârni-o trimiterea, acceptarea prostituării fiinţei iubite, pentru a ne putea plăti taxele, pentru a avea ce ne pune pe masă.

Ora 16,10: sosesc primii musafiri, aducând cu ei şi copii de un şi jumătate!

Nu ştiu cum va arăta biata casă după cinci zile!

„Tăcerile noastre pot fi remarcate mai cu seamă în cursul conversaţiilor. ”
(Daninos)

„*Schimbă-te în cuvânt ca să nu te roadă viermii*!”
(N. Stănescu: Din punctul de vedere al cuvintelor)

2005

4 ian. 2005, marţi: A trecut nebunia.
Am scăpat relativ uşor de pe urma năvalei celor cinci copii ai turiştilor revelionarzi.

Ieri au plecat ultimii turişti; în urma lor, ca după Revelion!
În casă şi în curte, în livadă, oriunde te duci, dai de tuburi de petarde; legea ar trebui să fie fermă şi să interzică utilizarea acestor drăcovenii, indiferent de împrejurare.

Ieri după-amiaza şi seara am dereticat în casă, în curte şi în livadă.
Este mare deranjul, însă venitul încasat este un bun ajutor pentru perioada următoare.

Scrisoare către E.:

„Sovata, 04 ian. 2005

Ah! parfumul scrisorilor tale…

E., îţi doresc un An nou cu sănătate şi cu voie bună!
… Cât despre afirmaţia lui Cioran, cum că ar trebui să ne supunem existenţa la cele mai mari chinuri (încercări), cred că aici VIAŢA ne-o ia veşnic înainte, având ea grijă să ne aranjeze, să ne înveţe.
A te chinui în plus faţă de ceea ce ne oferă traiul, existenţa îndeobşte, înseamnă, consider eu, autotortură; şi asta deja are un iz maladiv.
Una peste alta, îmi place Cioran…
Ce ai mai citit din scrierile sale?
Îţi mulţumesc că simţi împreună cu mine, iar dacă ai avut, şi mai ai, a-mi spune multe, povesteşte-mi!
Fii sinceră, de fapt aşa te şi cunosc, scrie-mi despre tot ce crezi tu de cuviinţă.
A te destăinui sau pur şi simplu a dialoga, prin viu grai, ori prin scris, este un foarte bun tratament, un bun remediu contra multor rele care ne bântuie…

Te îmbrăţişez,

Mihail”

7 ian. 2005, vineri: Insomnie; citesc, în continuare, „Memoria ca zestre” (Nina Casian): anoste însemnări…
După-amiază mă gândesc să o vizitez pe mama; sâmbătă voi merge, probabil, la Tg.-Mureş pentru a prelua cărţile aduse de Sovar P. şi a mai scotoci prin librării.

Zăpadă multă, umedă; noaptea aud avalanşe huruind pe acoperiş, apoi bufnind înfundat pe sol.
A nu dori să devin – iată marea mea hibă; în schimb, permanent am vrut să fiu.

Fiinţa mea inocentă, rămasă în mult prea îndepărtata-mi copilărie…

Trecutul nu mai e, viitorul încă nu este; în schimb, eul cel trufaş este tot timpul pe drum, între cei doi poli: viitor-trecut.
Încerc să îmi conştientizez prezentul; este foarte greu, dar procedeul îmi creează o stare de vid, liniştit şi pur.

8 ian. 2005, sâmbătă, ora 3,50: Insomnie, semne clare de uzură, de ruginire.

Din programele de televiziune dacă excluzi şirul interminabil de filme tâmpite şi agresive, precum şi droaia de emisiuni de aşa-zise divertismente, nule de altfel, ceea ce mai rămâne, punând la o parte emisiunile de ştiri, pot fi comprimate în emisiuni de maximum două ore, ca înainte de ′89.

Dependenţa de cineva îl face mai tare, mai puternic pe acela.

Încerc, caut să realizez o legătură directă cu Dumnezeu, fără intermediar de tip „preot „ş.a.; o strădanie a mea veche de peste cincisprezece ani.

O însemnare de-a mea de pe o foaie volantă:
Ego-ul dispare în: somnul profund, fără vise, în clipele de extaz amoros (orgasm), în momentele de mare pericol (de aici atracţia unora pentru aceste situaţii), la contemplarea frumosului…
Adevărul, pe care îl tot căutăm pretutindeni, se află ascuns în noi!

Întâlnire cu Sovar P.; experienţa cu salata de fructe tropicale!

Provocatoarea jună de la cofetăria Lido, din Tg.-Mureş: comod şi laş cum sunt, o pierd, definitiv, în mod naiv.

9 ian. 2005, duminică: Să încerc să mă mulţumesc şi să mă bucur de ceea ce am; este, pare-se, unica modalitate de a-mi mai redresa moralul.

A fi singur: a fi liber
Libertate în singurătate.

Îmi doresc să fiu: liniştit, ferm, simplu, tandru…

Să mă bucur, doar aşa, pentru că respir!

Neştiinţa, uitarea şi nepăsarea, proptelele păcatului.
Om = trup + suflet
Rai… Iad: spirit… materie.

Liniştea minţii, a sufletului tulburat, mult prea adesea, de tot soiul de nimicuri.

Cuvântul care aduce pace, linişte. Da, îmi doresc pace sufletească, linişte, fără de ele simt un uriaş gol, care mă doare.

Gânditul… în tăcere: sportul meu preferat.

Minunile singurătăţii; apoi, durerile…
Prea mult timp dăruit realizărilor, satisfacţiilor materiale.

Fericirea din simplitate!

Ai de toate când te mulţumeşti cu puţin, spunea cineva; şi bine spunea…

Devenind tot mai tăcut, am început să-mi aud valurile lăuntrice.

10 ian. 2005, luni: Abundente scrieri de autoperfecţionare, de obârşie americană, au năpădit librăriile româneşti.
Gustând câteva din ele, m-am convins, rapid, de aparenta lor utilitate. Da, sunt, or fi ele bune la tembeli.
De fapt, ce ar fi util în viaţa asta? Renunţarea la toate.

Limita extremă a minciunii poate semăna cu adevărul, însă aceasta rămâne tot minciună.

Marii manipulatori ai vieţii noastre: politicienii, preoţii…

A fi liber, precum pasărea cerului, ca o căprioară care zburdă într-o poiană!

Am mult prea multe blocaje, prea îmi cântăresc vorbele, faptele; de multe ori sunt împietrit chiar blocat.

11 ian. 2005, marţi: De mult timp nu mai zburd, mai mult mă târăsc.

E-urile noastre, nealimentare, cele de toate zilele: eul social (cel superficial), eul natural (cel median) şi eul divin (cel profund).

Evrika! Am găsit soluţia: pentru ca să-mi fie mai bine, trebuie să devin sărac; însă nu cu duhul!

Bogăţie: autenticitate, sinceritate, adevăr, iubire, creativitate, sensibilitate, linişte interioară.

Să fiu eu însumi în această lume, în care fiecare încearcă să te modeleze, conform intereselor sale.

Oare, femeia mi-o doresc doar ca ţintă a sensibilităţii mele senzoriale?! Mă sperie gândul…

Un suflet complicat, timid şi introvertit, acesta sunt.

12 ian. 2005, miercuri: Copleşitoarea monotonie a zilelor.
Luni de zile aceleaşi preocupări: ziua toată la birou, seara la televizor; şi atât. Nu am nici o posibilitate de a rupe agasanta uniformitate, invariabilitate a derulării zilelor.
O pată de culoare: Sovar P…

13-15 ian. 05: Vânătoare – la Fânaţe, valea Soveţii, valea Sebeş – cu un grup de spanioli. Peisaj hibernal încântător. Rezultatul vânătorii: în două zile, zece mistreţi împuşcaţi. Ca aspect negativ, uşor inuman: gonaşi, transpiraţi după câteva goane prin nămeţi şi hăţişuri, sunt îmbarcaţi într-o maşină descoperită, claie peste grămadă, călare pe mistreţii ucişi şi duşi, preţ de câţiva kilometrii (15km), până la următoarea goană.

Scrisoare către E.:

„Sovata, 15 ghenar, 2005

… o iarnă ca-n poveşti!

E.,
E atâta alb şi atâta linişte în preajmă, încât doar îngerii ar trebui să aibă acces în ăst decor hibernal imaculat! Iar zborul acestora să fie plutire pentru a nu spulbera omătul de pe arbori, nici fuioarele de fum ridicându-se din hornurile caselor îngropate de nămeţi.
Îmi imaginez o astfel de iarnă cu tine, într-o cabană, aici în Carpaţi, o cabană pierdută în codrii de molid, uitată de lume, înecată în omăt bogat şi imaculat; în interiorul acestui sălaş simplu şi rustic să duduie un foc năprasnic, divin, împrăştiind în cameră un joc zburdalnic de umbre şi lumini…
La mulţi ani!

M.”

16 ian. 2005, duminică: Săptămâna toată am aşteptat să vină sâmbăta, duminica ca să mă rup, să uit de treburile profesionale.
Ieri, sâmbătă, de la ora 7,00 până la ora 18,00 a trebuit să merg la vânătoare (gonaş), ceea ce pe timp de iarnă, cu omătul mare, nu este tocmai o plăcere.
Am şansa ca, mai în vârstă fiind, să fiu pus „ciocănar”, ceea ce înseamnă că merg înaintea gonaşilor, pe un flanc, unde, îndeobşte, este un drum forestier, ori un drum de tractor, obturând fuga vânatului între gonaşi şi puşcaşi.
Peisajul, aerul ozonat, da, toate sunt bune, încântătoare, tonifiante; în schimb, nu îmi place să văd animale ciuruite, zăpadă însângerată, câini sfârtecaţi de mistreţi înnebuniţi de urlete umane şi de tunete de arme ucigaşe.
Ieri, de pildă, au fost ucişi, de colţii ascuţiţi ai mistreţilor hărţuiţi, doi câini, un al treilea, aproape eviscerat, gudurându-se, cu ochii îngroziţi, la picioarele stăpânului, şi acesta abia reţinându-şi lacrimile văzându-şi câinele în suferinţă, pe ducă.

Ar trebui să mă respect mai mult, pe mine însumi. Pentru ce? Măcar pentru imperfecţiunile mele…

Tăcerea mea nu are nicio răsplată; doar cuvintele, sincere sau nesincere sunt remunerate, aducătoare de profit.
Tăcerile mele nu aduc, nicicum, aur.

A renunţa la minte pentru a privi existenţa cu ochi inocenţi de copil!
(Creier = minte „neintoxicată”)

17 ian. 2005, luni: În fiecare zi de luni, tensionat şi plin de griji, totalmente nerelaxat, cum ar fi normal după un final de săptămână, îmi încep activitatea profesională în nişte chinuri sufleteşti teribile.

19 ian. 2005, miercuri: Femeia atrage prin intermediul şiretlicurilor ei, foarte bine puse la punct: ţinută vestimentară, trucuri cosmetice sofisticate, prin graţii înnăscute ori dobândite; te respinge, prin neacceptare, pentru te miri ce amănunt nici măcar observat de tine.

Apreciez frumuseţea prin simplitate, inocenţă, naturaleţe, spontaneitate.

20 ian. 2005, joi: Mă învoiesc de la serviciu, la ora 13,00, pentru a merge la mama.

Ca de obicei, îi plătesc facturile, apoi îl vizitez pe bătrânelul Cociş V. pentru a-i mulţumi şi a-i lăsa un mic pachet în semn de recunoştinţă pentru că ne-a ajutat să obţinem pensia de urmaş a mamei.

Apoi, cumpăr câte ceva pentru mama, în principal alimente.

Mă grăbesc să ajung înapoi, la Sovata, pentru a participa la re-revelionul personalului de la Danubius-Sovata. Ajuns acasă, îmi piere cheful şi o anunţ pe Ida că nu mă mai duc; mâine am vânătoare, trebuie să mă scol dis-de-dimineaţă.

În ultima vreme, nu mai am chef de nimic, nu pot să mă bucur, o cruntă tristeţe mă apasă încontinuu, o maladivă melancolie îmi seacă puterile, cotropindu-mă înăbuşitor.

21 ian. 2005, vineri: Vânătoare ziua toată, până dincolo de saturaţie; pentru unii distracţie, pentru majoritatea un mare efort, timp pierdut.

… Şi, culmea: mâine din nou la vânătoare! În zi liberă, neplătită.

22 ian. 2005, sâmbătă: Omniprezentul – omniabsentul: Dumnezeu!

Refugiile mele: cărţile şi tot mai rarele escapade de un anumit fel.

Lincşii din Beoţia: fiinţe cu penetraţie vizuală interioară.

Singurul şi marele adevăr: Moartea, pieirea, prăpădirea…

Tot mai persistentă întrebarea: la ce bun?

Răspunsul nu vine de nici unde.

Viaţa toată m-am refugiat în singurătate, nu m-am rodat în subtilităţi sociale, colective, nefiind acomodat, iată, nici acum, la 55 de ani.

Această atitudine a mea este rodul timidităţii şi al introvertirii mele, rezultanta fiind o fiinţă cel puţin bizară.

Ignorăm cel mai mult faptul că, în curând, va trebui să plecăm, deşi acest adevăr este mai peremptoriu decât oricare altul.

Conştiinţa zădărniciei îmi otrăveşte orice clipă a existenţei.

25 ian. 2005, marţi: Ieri, frisoane, temperatură.

Astăzi, mai bine. Solicitudinea Idei şi a Andreei îmi sunt benefice, mă mişcă.

26 ian. 2005, miercuri: A mă relaxa, să curg împreună cu viaţa – ar fi o soluţie de a-mi îmbunătăţi existenţa, modul de trai.

Ceea ce mâncăm, vedem şi auzim, sunt de cele mai multe ori deosebit de toxice.

Lipsa oricărei informaţii: un important criteriu al relaxării.

Un singur minut de aş putea să nu mă gândesc la nimic, ar fi un mare succes!

Să realizez un bun echilibru între a face şi a nu face nimic.

29 ian. 2005, sâmbătă: Ger!… Am, în sfârşit, la dispoziţie o sâmbătă şi o duminică: între cărţi şi vise!

… Sună telefonul; sigur e Sovar P. .

Da, a fost Sovar P.; şi am dialogat peste o oră!

Felurile nebuniei:

a) subconştientă

b) supraconştientă

„Cei” din categoria a): sunt unitari, nonduali, consecvenţi, inocenţi, nu cunosc viclenia. Sunt nebuni pentru că nu au putut accepta duplicitatea, măsura dublă a acestei lumi; el, cel din această categorie, nu trăieşte în această realitate, ci într-o lume de vis.

Categoria b): Omul se înalţă deasupra raţiunii, devine supraconştient, are un comportament nondual, unitar, indivizibil.

Cele două categorii, anteriori menţionate, sunt similare: nu sunt divizate.

Se deosebesc prin: a) este căzut sub nivel uman, b) s-a ridicat deasupra nivelului anterior amintit.

Comparativ cu starea de minte raţională, sunt două posibilităţi: 1) –să te scufunzi sub propriul tău nivel sau: 2) – să te ridici deasupra lui.

Nebunia de „deasupra” are o frumuseţe de nespus, incredibilă, întreaga frumuseţe se naşte din ea.

Să nu mă afund în probleme, să mă detaşez de ele, să mă ridic deasupra lor!

30 ian. 2005, duminică: Să ating starea de absenţa gândurilor – un deziderat la care tânjesc, de multă vreme, dar la care nu reuşesc să ajung; prin lecturi îmi realizez, parţial, această năzuinţă, prin înlocuirea propriilor mele gânduri cu cele ale autorului.

A vedea doar şi a nu gândi, înseamnă să înfăptuieşti o stare de calm, o tăcere vie, fără a mă tulbura de ceea ce văd ori simt.

… Să-mi dizolv gândurile!

Să caut tăcerea, pacea interioară, lumina sufletului.

Viaţa interioară nu poate fi reflectată decât de oglinda perfect plană, fără valuri, a sufletului, deci în absenţa oricăror gânduri.

O provocare: să-mi privesc mintea!

Corpul şi inima: prietenii mei; marele meu inamic este mintea!

„Starea de oglindă” – aceasta este meditaţia! Reflectarea realităţii pur şi simplu, fără a fi preocupaţi de ea, transcenderea minţii.

Ajută-mă, Doamne, să-mi transcend mintea!

Iubirea, iubirea: problema cea mare a mea (… nici pe mine, nici pe alţii).

Şi cum preţul iubirii este sacrificiul de sine…

A intra în armonie cu o persoană, apoi cu toate, cu fauna, cu flora, cu tot Universul!

Sensul vieţii ar fi, pare-se,doar iubirea şi desăvârşirea spirituală!

Ignoranţa înţeleptului: renunţarea la cunoştinţele acumulate din experienţa altora, aceasta este înţelepciunea.

31 ian. 2005, luni: Vânătoare pe valea Sebeş: închiderea sezonului la mistreţi. Participă colegii de la Direcţia silvică Tg.-Mureş, precum şi alţi invitaţi.

Pentru mine, şi alţi câţiva – prilej de a ne zbengui, copilăreşte, cu săniuţa pe păşunea „Repaş”, de a urca de câteva ori cu telescaunele pe pârtia de schi, de a mă plimba cu sania trasă de doi cai frumoşi! Omătul este mare, ninge, fără întrerupere, de mai bine de trei ore.

La terminarea vânătorii, ne înfruptăm cu o tocăniţă din carne de mistreţ, cu mămăligă aurie, aburindă.

1feb. 2005, marţi:… Speranţe devenite amintiri –posibil titlu.

De când se tot moare! Şi nici o scurgere de informaţii de „dincolo”…

Cu cât speri mai mult, cu atât creşte numărul decepţiilor.

3 feb. 2005, joi: Spovedanii şi despovărări, iată ce se vor slovele acestor caiete.
Veni-va, oare, o vreme când o să am plăcerea de a-mi aduna gândurile, impresiile, imaginile fixate, de cele mai multe ori în grabă, în aceste caiete?

Printre sfielile şi îndoielile mele, atât de frecvente, se strecoară, neastâmpărate, veşnicele ispite!

5 febr. 2005, sâmbătă: Spovedanii puţine şi mute, făcute acestui caiet. Esenţa rămâne în suflet, nebeneficiind de copia din acest caiet.

Lipsa de încredere, în capacităţile mele, mi-a ucis multe elanuri.

Mă pregătesc să merg la Tg-Mureş pentru a hoinări prin librării şi pentru a prelua cărţile de la Sovar P. .

6 febr. 2005, duminică: Punctele de suspensie, pe care le utilizez din belşug, sunt, cele mai adeseori, prelungiri de gânduri inexprimabile.
Multă, prea multă, amărăciune şi durere se ascund în sufletul meu frământat; le caut şi le absorb cu nesaţ.

8 febr. 2005, marţi: Ieri a trecut în nefiinţă mătuşa Aurelia (72 de ani).

Singura bucurie care mi-a mai rămas: aşteptarea sfârşiturilor de săptămână (!); trist…

Îmi ucid zilele la birou, pentru aproximativ 260.000 de lei/zi.

Astăzi mi-am comandat cărţi, prin telefon, de la editura Ram şi RAO, în special scrieri ale lui Osho.

Lăsaţi orice speranţă voi care aţi intrat în capitalism!

9 febr. 2005, miercuri: Nevoia, lăuntrică, de a nota câte ceva în acest caiet.

Aniversarea a 27 de ani de convieţuire cu Ida!

11 febr. 2005, vineri: Un an de la plecarea tatei…

Nedumerire post-decembristă (capitalistă): T. a muncit atât de mult, cum naiba a avut timp să mai câştige şi atâţia bani?!

12 febr. 2005, sâmbătă: Poezia înseamnă simţăminte exprimate cu ajutorul cuvintelor.

A face literatură implică: lectură, scriere şi gândire multă. Efectuez din toate câte puţin.

Poezia ca mijloc de evadare din viaţă.

America – ţara în care te poţi îmbogăţi material, dar sărăceşti pe plan spiritual.

Tragedia trecerii trupului. Dar dacă n-ar trece, nu ar fi, oare, şi mai mare tragedia?

Resursa cu cea mai democratică repartizare: timpul. Depinde doar de modul în care îl foloseşti.

O sumedenie de cărţi, cumpărate în decursul deceniilor, cărţi care zac pe rafturile bibliotecii mele, unele dintre acestea, cu siguranţă, nu vor mai fi citite niciodată de mine.

Nevroza consumului material se întinde ca şi pecinginea: ai sau nu nevoie de ceva, cumperi, de multe ori numai pentru a fi la pas cu lumea.

Multe se schimbă de la un an la altul, de la o lună la alta, neschimbată, însă, rămâne, în mod implacabil, durata unei zile: 24 de ore.

Vremea s-a încălzit; plouă…
Mama îmi telefonează că a intrat apa în pivniţă. Va trebui ca mâine să mă învoiesc pentru a scoate apa din beci.

„Pe parcursul vieţii, durata subiectivă a timpului perceput se schimbă fără încetare."

Sinteză a vitezei şi a timpului: anii-lumină.

Nu ştie nimeni nici cum a început totul, şi nici de ce; marele mister al existenţei.

Ar trebui să îmi fac o gestionare strictă a timpului, ori eu încă fac mare risipă de această avuţie care se împuţinează vertiginos.

De cele mai multe ori, lucrez sub presiunea timpului, nefiind suficient de motivat pentru a lucra continuu, la aceeaşi intensitate.

Pe plan profesional, am sentimentul că sunt pe o poziţie de intrus; răbdarea mea este pe ducă, nervii îmi sunt suprasolicitaţi.

Îngrijorător de mult seamănă o zi cu alta!
14 febr. 2005, luni: Pentru a fi stăpâni pe propriul nostru timp, ar trebui să fim stăpâni pe noi înşine, dar cum nu suntem şefi, adio timp!

În dormitor, pe unul dintre paturi zac o mulţime de cărţi: întredeschise, frunzărite, în curs de lectură ori abandonate.
Multe dintre ele, stau cuminţi aici săptămâni sau luni de zile, aşteptându-şi liniştite rândul. Le ţin alături, ca şi cum printr-un proces de osmoză, în nopţile mele de somn, mi s-ar transfera, ar migra, cu întregul lor conţinut, în sufletul şi în creierul meu.

15 febr. 2005, marţi: Răutatea, perfidia umană cea fără de margini.
De multe ori, o oarecare încredere în om, în bunătatea, în bunele intenţii ale acestuia, mi-au creat mari şi dureroase deziluzii.

De ieri, sunt tăvălit într-o altă activitate profesională, în alt resort: cultura şi protecţia pădurilor, ca responsabil cu aceste lucrări în cadrul ocolului. Aceste schimbări, combinate cu senzaţia că sunt în plus, ei bine, toate astea mă uzează enorm. La 55 de ani este foarte anevoios să te adaptezi la noi şi noi activităţi, dar, mai ales, la senzaţia că eşti, în chip vădit, inutil, în plus, tolerat.

Am o repulsie instinctuală faţă de tot ce este american, văzând în americanism tehnica dusă într-o zonă prea îndepărtată, îngrijorător de îndepărtată faţă de ceea ce se numeşte suflet.
Totuşi, ca să nu mor bătrân şi neştiutor, ar trebui să-mi cumpăr un computer!

De la greci se ştie că, într-o operă de artă trebuie să se regăsească cinci elemente: ordine, echilibru, contrast, unitate, armonie.

Singur timpul este fără de sfârşit.

„Priveşte-mă cum vremea
Cu fulgii ei m-a nins"

(Cântec: Li –Tai –Pe)

Monotonie şi cenuşiu: din cer şi până pe pământ.

Cumpăr, iarăşi, cărţi prin poştă, fără a le fi văzut, frunzărit, luându-mă doar după titlu sau după autor; m-am amăgit şi de astă dată.

Scrisoare către E.:

„Sovata, miez de făurar, 2005

… Sub poalele munţilor înzăpeziţi ai Gurghiului.

E.,

O iarnă de basm s-a prăvălit iarăşi peste noi, acoperind cu omăt de aproape un metru mizeriile acestei lumi, ale acestei vieţi.

Din păcate, odată cu acest decor hibernal mirific, o droaie de tulpini de viruşi gripali, fel şi fel, bântuie prin aer şi trupuri de nu mai ştii cum să te fereşti de aceste veritabile… trupe de comando virotice.

… Zilele se scurg cu o iuţeală uimitoare.

Mi-e teamă că îmbătrânesc, că am îmbătrânit…

Moş Mihail”

16 febr. 2005, miercuri: Neagră-i viaţa, mai neagră-i însă moartea.

18 febr. 2005, vineri: Niciodată nu m-am iubit, ce-ar fi ca măcar de-acum încolo?

19 febr. 2005, sâmbătă: Evitarea sinelui, fuga de noi, iată o mare greşeală.

În acest sens, este bine a nu se uita: iubeşte-te pe tine însuţi, veghează şi observă; apoi meditează!

Sufletul levitează, corpul, trupul gravitează, este atras de pământ, sfârşind în mormânt: ţărână din ţărână…

Variantă de trai: A vieţui printre flori şi a te încânta cu muzică şi poezie!

Câte case, atâtea închisori: pline fiind, toate, de reguli, de interdicţii, de limitări.

Mă pregătesc să mă iubesc pe mine însumi (!), şi să-mi iubesc activitatea profesională care mi-a fost dată să o desfăşor.

Transformările pe plan profesional, întâmplate cu mine, în ultimii doi ani, au fost dureroase, mai ales pentru faptul că am pierdut, mi-a fost răpit, în mod ordinar, vechiul, familiarul, siguranţa…

Pus într-o nouă postură, m-am simţit ca într-un ocean necunoscut, aflat în plină furtună; mintea mi se blocase, nu mai ştiam cum să reacţionez, sufletul mi-era răvăşit.

S-a născut, astfel, o stare de durere, care nici până astăzi nu mi-a trecut, durerea produsă prin scoaterea pe nedrept, expulzarea dintr-un post fără alte explicaţii decât că nu eşti dorit (de ce?), că în locul tău, *doar în locul tău*, se vrea a se pune persoane agreate de primarul-mafiot şi de şeful de ocol (L. A.), aidoma primarului.

Starea, de sfâşiere care nici până astăzi nu mi-a trecut, durerea răscolitoare produsă de nişte meschini, şi ale lor fapte pe măsură a ceea ce sunt, îmi retează orice elan.

20 febr. 2005, duminică: Să iubesc, să învăţ a iubi (mai mult) persoanele de lângă mine, apoi toate fiinţele, inclusiv păsări şi vietăţi sălbatice, să fiu în armonie cu ele; apoi, cu pietrele, cu râul, cu vântul, cu soarele, cu zăpada… şi să nu uit: IUBIREA ESTE UN PARCURS, O SCARĂ: SUS DE TOT STĂ DUMNEZEU!

„Iubirea este un fenomen infinit; ea poate fi transferată, printr-o simplă privire, celor mai îndepărtaţi aştri” (Osho).

Şi, deosebit de important: să trăiesc mulţumit cu mine însumi!

Senzaţie de perpetuă mlaştină, şi nu de curgere continuă, purificatoare. Dar dacă iubirea se hrăneşte din noroiul pasiunii, ca nufărul din mlaştina lacului?

21 febr. 20005, luni: Repetitivitate şi senzaţie de inutilitate, iată ce simt, ce mi se petrece pe plan profesional.

23 febr. 2005, miercuri: Trăind în suferinţă, psihică, am ajuns să fiu confuz, să nu am încredere în sine, să mă autocondamn.

Predici şi discursuri şirete: preoţii şi politicienii.

Mă pregătesc să plec pe teren, la Viforoasa, apoi o voi vizita şi pe mama.
Omul – corp însufleţit şi suflet întrupat.

În limba maghiară, mai mult decât în alte limbi, accentul schimbă sensul cuvintelor.

24 febr. 2005, joi: Soţii şi soţiile – duşmanii intimi?

26 febr. 2005, sâmbătă: Wu-Wei: acelaşi-neacelaşi.

27 febr. 2005, duminică: Îmi este foarte limpede că dependenţa creează frustrare; deci, să nu mă ataşez, să fiu liber şi să acord libertate.
… Şi să nu uit: Necazurile sunt foarte multe, viaţa e una singură numai!

Nouăzeci şi nouă la sută din problemele pe care le am, eu mi le creez.

Chiar dacă ne iubim, în adâncul nostru sălăşluieşte o ură profundă fie şi numai pentru faptul că depindem unul de celălalt, că nu putem fi liberi precum ne-am dori.
Aşadar, dacă mă iubeşti, înseamnă că mă urăşti!?
Fericirile mele, dacă pot vorbi de ele, îmi par superficiale şi iute trecătoare. Tristeţile-mi, în schimb, îmi sunt profunde, depline, persistente.

4mart. 2005, vineri: Tu, cel care mă invidiezi atât de mult, îţi dau fericirile mele, cu condiţia să îmi iei şi nefericirile. Eşti de acord?

6 mart. 2005, duminică: Ieri la Tg.-Mureş. Cutreier prin librării, apoi preiau cărţile de la Sovar P. Cheltui, pentru cărţi, cam o cincime din salariul meu lunar. Când fac aceste cheltuieli, mă gândesc la zicala: „Banii daţi pentru cărţi aparent sunt bani aruncaţi, precum seminţele la semănat”; şi zău că nu îmi pare rău.

Nu îmi plac petrecerile, întrucât eu nu petrec; şi nici alţii cu mine.

Vizita unora, a marii majorităţi, mă onorează; dar mi-ar produce o reală plăcere, fericire, dacă nu m-ar căuta (afirmaţia nu se referă la turişti!)

Ar fi o dovadă de mare înţelepciune dacă tot ce ne afectează, ne doare, în clipa prezentă, am putea să o vedem cu aceiaşi ochi ca peste un an.

Concep religiile, multele religii, ca pe un con cu generatoarele vizibile, toate pornind de la bază şi ajungând, în final, în acelaşi vârf – Dumnezeu.
În acest context, atât de puţin contează calea de acces către Dumnezeu! Atunci când privim în sus, toate drumurile conduc către El!
Un bas adevărat: tunetul înfundat!

Jurnalele – scrieri ancorate îndeobşte în trecut, cel mult în prezent; în opoziţie cu genul SF, în care scrierea este orientată numai în viitor.
Jurnalul, ca specie literară, prezintă fapte deja întâmplate, consumate, în timp ce SF-ul, ficţiunea în general, se poate desfăşura doar în viitor.

Este păcat, mare păcat faţă de Dumnezeu, să nu faci ceea ce îţi dictează inima.

„Soţia, consoarta, iubita este a doua inimă pentru un bărbat; tocmai de aceea nu se cuvine să pretindem de la ea cine ştie câtă minte.
Să-i vorbim, veşnic, într-un limbaj copilăresc fiindcă acesta este cel mai mult priceput de ea.
Întotdeauna să o atingem cu o mână catifelată, întrucât pielea ei este sensibilă. Şi cele mai ridicate temperaturi ale căldurii sunt plăcute ei; dar în privinţa frigului, a recelui, ea este mai sensibilă decât un palmier”

(Gárdonyi Géza)

A urî ura…
În dragoste suntem dumnezei; în ură – animale.

9 mart. 2005, miercuri: Frica contractă sufletul, bucuria îl dilată, îl face expansibil.

11 mart. 2005, vineri: Mişcări sindicale de contracarare a modificării Codului muncii; mă întristează şi mă sperie gândul că mi se vor fura sâmbetele libere cu care ne-am obişnuit preţ de cincisprezece ani.
Aceste zile libere constituie pentru mine una din puţinele bucurii ale existenţei mele din ultima vreme; în aceste zile libere, mă detaşez de toate problemele şi mă cufund intens în lecturi, ore bune din dimineţile acestor zile fiind dedicate numai şi numai cărţilor, citirii acestora, fugii de realitate, retragerii în lumea cărţilor.

12 mart. 2005, sâmbătă: Prima zi de viaţă, prima zi parcursă către moarte.
Trecutul = ΣPrezentului; iar prezentul: clipa în care viitorul se transformă în trecut.

Moartea ca circumferinţă.
Iubirea: dorinţa de a ne uni, de contopire, tânjirea de a fi cu alţii; ura înseamnă: separare, izolare, ruptură.

A nu fi învins prin a rămâne întotdeauna, în permanenţă, un învins; iată o posibilă cale de înţelepciune…
A accepta: sărăcia, înfrângerea, nesiguranţa şi, în final, moartea – iată o mare cucerire, o mare realizare!

1 2 3 4 5 6
A B C D E F

Pentru 1, A este răsăritul, B este apusul.
Pentru 2, B este răsăritul, C este apusul.
Pentru 3, C este răsăritul, D este apusul…
Apusul: un nou răsărit; moartea – o nouă existenţă.
Moartea lui 1 (în punctul B) conţine naşterea (viaţa) lui 2, aşa cum C înseamnă sfârşitul lui 2 şi începutul lui 3 ş.a. m. d.; deci, moartea ascunde naşterea, şi invers.
Acceptarea morţii, înseamnă învingerea ei.
Naşterea şi moartea, cele două faţete, inseparabile, ale aceleiaşi monede.

Culcarea mi-a devenit mai plăcută decât trezirea…

Sinucigaşul – cel căruia îi este mai frică de viaţă decât de moarte.
În esenţă, viaţa este constituită din apusuri.
Să ai curajul de a lăsa totul în urmă, aşa cum însăşi viaţa te tot lasă, până te mătură ca pe un gunoi.

13 mart. 2005, duminică: Iarna nu cedează; ninge şi în prezent, din belşug, în livadă stratul de zăpadă având peste 50 de cm.
Vremea este închisă, precipitaţiile, sub orice formă, îmi creează o stare de confort, de linişte, de bine.
Mai tot timpul sunt crispat şi lipsit de bucurii.

O grădină de om: om frumos, plăcut.

America – zgârie norii, ameţeală fizică.
Europa: catedrală – ameţeală metafizică.

„Ascultaţi de porcii voştri care există, eu mă supun zeilor care nu există”

15 mart. 2005, marţi: „ Omul autentic spiritual şi celest a murit. A rămas omul terestru, liber şi trist în căutarea unei fericiri inaccesibile” (Bujor Nedelcovici).

Fără Dumnezeu, omul devine mult prea singur, neştiind ce să facă cu libertatea-i nelimitată (după o idee a lui B. Nedelcovici).

19 mart. 2005, sâmbătă: Acest pământ, mult prea plin, deasupra şi dedesubt, de noi…

A învăţa să mori.

20 mart. 2005, duminică: Îmi chinui sufletul nespus de mult; prea multe temeri, prea multă apăsare în fiecare zi, în fiecare clipă.

21 mart. 2005, marţi: Cât de mult mi-ar plăcea ca dimineţile să lenevesc în pat, fără să dau socoteală nimănui, cu câte o carte în mână, până târziu, către prânz, fără să mai trebuiască să merg la corvoada de la birou.

„Inima ta este ea oare cum este inima mea către inima ta? ”
(IV, Regii: 10; 15)
23 mart. 20005, miercuri: Secretul unei vieţi liniştite este un suflet liniştit.

Voi merge să o vizitez pe mama, să-i plătesc facturile.

25 mart. 2005, vineri: Agitat, stăpânit de neastâmpărul cotidian, de zarva micilor realizări, lovit încoace şi încolo de grijile existenţei, de foarte multe ori stupide, tânjesc după *liniştea prin cunoaştere*.

26 mart. 2005, sâmbătă: Cărţi şi emisiuni la televizor, iată cu ce mă delectez.

27 mart. 2005, duminică: Toate scopurile sunt găunoase; dar mai găunos e să nu ai nici unul.
Mă refugiez în lecturi şi în vizionări de programe tv semiimbecile; între timp, viaţa se scurge vertiginos pe lângă mine.

Luciditatea mea ucigătoare.

Omul între înger şi fiară.
Trupul se hrăneşte în acelaşi mod ca la fiare; sufletul este un produs imaterial, necreat însă de materie. Orice plăcere limitează libertatea sufletului.

Arderea trupului: o eliberare totală a sufletului de tainicele legături cu el, cu materia.

Opt ore petrecute în faţa televizorului; şi asta în pofida vremii bune de afară: o tâmpenie!

29 mart. 2005, marţi: Poezia, spune Hegel, are ca obiectiv împărăţia nemărginită a spiritului.
Tot referitor la poezie, Novalis afirmă că filozofia este teoria acestui gen literar.

apr. 2005, sâmbătă: Papa (Ioan-Paul) se chinuieşte să moară. Ori să nu moară?… Oricum, este prea mare tam-tam-ul în jurul acestei treceri, chiar dacă este în situaţie un mare simbol al creştinătăţii…
Astăzi, la Sighişoara, într-o frumoasă zi de primăvară; opriri la „Casa cu cerbi, la cimitirul german din Cetate, cu meditaţii asupra lumii, vieţii, a morţii.

3 apr. 2005, duminică: Naşterea şi Moartea – cele două extremităţi ale aceluiaşi mister: Viaţa!

V I A Ţ Ă (mister!)

NAŞTERE (mister!) — MOARTE (mister!)

Învăluiţi suntem în mister!

Astăzi – prima zi de plajă, din acest an, pe balconul dinspre pădure al casei; razele de soare sunt arzătoare, adie în schimb un vânticel rece.

Ida pleacă în Ungaria pentru o săptămână; aşijderi Andreea, ea plecând însă numai la Cluj pentru a-şi căuta o nouă slujbă, aceasta de aici, din Sovata, nefiindu-i pe plac; şi nici localitatea.

10 apr. 2005, duminică: Răni psihice adânci, cu rădăcini în copilărie, m-au făcut să fiu temător, sfios, până şi în actul vorbirii.

10 apr. 2005, sâmbătă: Orice animal este ceea ce este: capră, bou, catâr, măgar, pisică, vulpe, lup; omul însă le întrece pe toate!

Cred că, cea mai mare dovadă de iubire este faptul de a accepta, sincer, persoana exact aşa cum este; valabilă, cred, şi pentru persoana proprie.

S-a reîntors Ida: mă bucur şi mă liniştesc (!)…

14 apr. 2005, joi: Dihonia minte-corp.

15 apr. 20005, vineri: Teama, hrană pentru mintea alambicată a omului.

16 apr. 2005, sâmbătă: Ieri, împreună cu câţiva colegi de serviciu, am luat parte la „Târgul de puieţi ornamentali din Tg.-Mureş.

Vremea a fost mai mult decât urâtă: a plouat, a bătut vânt rece, am dârdâit. Cu toate astea, a fost prezentă lume multă, curioasă, doritoare de a cumpăra.

Profitând de o „fereastră”, am alergat la o librărie apropiată, mi-am ales o carte, am achitat-o şi …am lăsat-o acolo!

Acasă, discuţii deloc paşnice purtate cu Ida pe seama faptului că tot timpul se află pe drumuri, că nu are un program fix, că zilnic întârzie de acasă invocând motive pestriţe.

Îmi este silă de mine şi de toţi.

Sunt trist pentru că tot ceea ce îmi este dat să văd este, aşijderi, trist.

După ce mă chinui atât, şi cheltui sume importante pentru a-mi făuri o livadă, rozătoarele subterane, şoarecii de apă, rod rădăcinile pomilor fructiferi şi a viţei de vie, chiar şi la exemplare de 8-9 ani.

Bani, muncă, timp – totul irosit, dus pe apa sâmbetei.

Iubire şi iertare – mă chinui, nefiind însă în stare, nu le pot aplica, practica. Nu pot să mă iubesc şi nu pot să mă iert, iată obârşia nefericirii mele.

„O scriere literară devine întreagă doar prin lectură.” (M. Tournier).

18 apr. 2005, luni: Sunt delegat la Oc. silvic Reghin, timp de trei zile, pentru efectuarea unei inspecţii de fond la un canton silvic.

Vremea este primăvăratică, bate un vânt rece; umblăm mult, observ că m-am dezobişnuit de mersul pe jos: năduşesc de mama focului, ca întotdeauna.

23 apr. 2005, sâmbătă: Am probleme cu piciorul stâng (sau cu spatele?); cert este că nu pot urca pante, nu pot să-mi trag o şosetă, pe acest picior, nu pot încheia şireturile pantofului stâng…

Ieri am fost la o maseuză; aceasta m-a „frământat” preţ de o oră fără să simt efecte ameliorative imediate. Este nevoie de mai multe şedinţe, de masaj, îmi spune maseuza, ca atare v-a trebui să revin.

Criza jurnaliştilor răpiţi în Irak; siguranţa acestora este serios ameninţată!

S-a reîntors iarna: a nins peste cireşii în floare, e foarte frig.

Naşterea ca trecere în vremelnic; moartea-trecerea în veşnicie!

Supărarea şi ura – boli (?)

Durerea sufletului: pedeapsă pentru călcătorii de Lege.

– Dacă am momente de deznădejde?
– Ei bine, sunt într-o permanentă stare de covârşitoare deznădejde.

24 apr. 2005, duminică: Nu pot să mă aplec pentru a-mi trage şosetele, pantalonii, apoi pantofii din pricina durerii la piciorul stâng; continuă să mă doară aprig, undeva sus, la şoldul stâng, într-un punct pe care nu îl pot localiza.
Mă străduiesc să mă îmbrac fără ajutorul Idei, dar abandonez din cauza sfâşietoarei dureri.

Persistentă senzaţie de inutilitate, de zădărnicie, în tot ce îndeobşte numim existenţă, trai.

27 apr. 2005, miercuri: În mass-media prevalează criza jurnaliştilor răpiţi în Irak, totul petrecut într-un chip mult prea bizar; apoi, inundaţiile năvalnice din judeţul Timiş, una peste alta, imagini triste, neliniştitoare.

Zile reci, sumbre, monotone, apăsătoare; dureri crunte, junghiuri, la anumite mişcări, la şoldul stâng.

Astăzi am achitat facturile mamei, la Sângeorgiu de Pădure. Doamne, totul este îmbătrânit: satul (oraşul?), prietenii din copilărie, vecinii…
Vecini care, de fapt, nici nu mai sunt!
… Doar pomii înfloresc ca pe vremuri, ca în copilăria-mi, ca întotdeauna, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat; în fond, nimic deosebit nu s-a petrecut, doar timpul, neiertătorul timp!

Scrisoare către S.:

„Sovata, 27 apr. 2005

Dragă S.,
…………………………………………………………………
De ce te mai miri?… Istoria noastră se face în apus, de către «rechinii» de peste Ocean, acestora prea puţin păsându-le de specificitatea trecut-prezentului micilor noastre ţări de prin aceste zone din preajma Carpaţilor…
Mai poate fi numită misiune umanitaristă o acţiune armată care distruge vieţi omeneşti, bunuri materiale, amestecându-se, mascat, în treburile interne ale unei ţări?

Natura se trezeşte la viaţă!…
Coronamentul arborilor începe să capete nuanţă verzuie, iar din adâncul pădurii cucul îşi cântă versul mult ştiut… mult aşteptat!
Pe tărâm profesional, suntem în plină campanie de împăduriri: am început-o în zonele de jos, fără zăpadă, la altitudine de 800- 1200 de m, urmând ca mai apoi, pe măsura topirii omătului, să ne continuăm lucrările mai sus, la 1400- 1600 de m (În zona cabanei Cap Sebeş, stratul de zăpadă mai are încă 70 de cm!)
În această zonă, exact în această perioadă, cocoşii de munte săvârşesc ritualul nupţial, un ceremonial de un farmec aparte, unic, cuceritor…
Precum cerbii toamna, aşa şi cocoşii de munte, cuprinşi de focul dragostei, din porunca primăverii, îşi dispută prioritatea asupra găinuşelor, toţi cuprinşi de o delirantă nebunie a dragostei, ele, găinile, stând imparţiale într-un colţ de poiană, aşteptând rezultatul confruntării.
Apoi, învingătorul va avea găinile!…

Mihail

P.S.: Dedicaţia de pe plachetă conţine un dezacord gramatical: în consecinţă, te rog taie vocala «ă» a cuvântului «ivită»!
Mulţumesc…

M."

1 mai 2005, duminică: E vorba că vin să ne viziteze sora-mea cu soţul ei; i-am invitat eu, de reîmpăcare.

Acest capricios sac de c… care este trupul!

Vizitaţi fiind de familia surorii mele, acaparaţi de discuţii, grătare şi mici, nu realizăm (!) că Andreea pleacă, se desparte de noi. Până acum, am avut senzaţia că pleacă doar pentru câteva zile, apoi se reîntoarce acasă.
Abia după ce am rămas numai cu Ida, brusc ne-am dat seama de cele petrecute: Andreea a zburat din cuibul familial, lăsându-ne singuri, o singurătate dureroasă, îngrijorătoare.

A optat pentru Cluj, pentru independenţă, pentru o altă slujbă, o înţeleg…

Să te ajute Dumnezeu, Andreea, în ale tale intenţii!

Poate, de fapt este sigur, nu te-am apreciat suficient, nu m-am bucurat îndeajuns şi în chip vădit atâta timp cât ai fost acasă, în familie.

A trebuit să vină, uite, această schimbare, această ruptură, ca să îmi dau seama că lipsa ta este dureroasă, nefirească, neliniştitoare. Această plecare a ta este, cum am mai spus-o, ruptură, deoarece abia acum optezi, prin decizia pe care ai luat-o, pentru o nouă viaţă, pentru adevărata răfuială cu existenţa, cu lupta pe cont propriu pentru traiul de zi cu zi.

Plecarea ta îmi produce strângeri de inimă…

Îţi cer iertare pentru severitatea mea şi pentru insuficienta mea strădanie, preocupare, de a comunica cu tine.

Îţi doresc ca acest nou început al tău să fie într-un ceas bun!

Cotrobăind printre hârtiile Andreei, acum, după plecarea ei, găsesc o felicitare de Anul Nou, mie adresată, neînmânată însă. Iată ce îmi scrie fiica mea, ce gândeşte şi nu are curajul să îmi spună:

„Sărbători fericite, un An Nou plin de îndepliniri!

– Ştiu că lumea este rea şi mizerabilă în zilele noastre, dar încearcă să fii fericit!…

Mă bucur că te am ca tată!”

Îţi mulţumesc pentru aceste cuvinte, pentru aceste gânduri, chiar dacă le-ai mărturisit doar hârtiei, dragă Andreea! Chiar dacă nu ai îndrăznit să îmi dai felicitarea, aceste sentimente, gândite numai, m-au înduioşat.

Îţi înţeleg reţinerea, deoarece timiditatea şi închistarea, tăcerea şi prudenţa sunt caracteristici şi ale mele.

6 mai 2005, vineri: Zile ploioase; după-amiaza, împreună cu Ida, cumpărăm florile necesare jardinierelor şi pentru ghivece; apoi, o vizităm pe mama, dăruindu-i şi ei câteva muşcate şi petunii.

Seara, după ce înapoiez maşina colegului Z. L., deşi Ida mă aşteaptă, trec mai întâi pe la Sovar P. pentru a prelua cărţile.

A trecut în nefiinţă tatăl lui Ács Anti…

Vreme deosebit de sumbră: plouă încontinuu; drumul din centrul staţiunii este săpat, de-a lungul şi de-a latul, arătând ca o tranşee; vilele, bună parte dintre ele, sunt dărăpănate, scările – şi sunt multe în Sovata – nu mai au trepte, au devenit nişte planuri înclinate; este sărăcie, mizerie, tristeţe.

Scrisoare către M. D.:

„Sovata, 06 florar 2005

«Întotdeauna am iubit lumea ca un păgân
şi pe Dumnezeu ca un creştin. » (I. Buga)

D.,

Sensibilizat de lista de titluri propusă de tine, în zilele acestea am citit lucrarea: «Dumnezeu şi ştiinţa – dialog între J. Guitton şi fraţii Bogdanov»… Cartea pomenită este un veritabil poem ştiinţific, avansând interesante şi curajoase idei, uneori greu inteligibile (mie!)

Doresc, în continuare, să fac o sumară trecere în revistă a principalelor opinii, concepţii – emanate din dialogul elevat al omului de ştiinţă cu filozoful.

«… de unde vine Universul? ce este realul? noţiunea de lume materială are vreun sens? de ce există mai degrabă ceva decât nimic?…»

Oricât s-ar cerceta, nu sunt decât trei soluţii care se oferă acestor întrebări, anume: cea religioasă, cea filozofică, şi cea ştiinţifică.

În conformitate cu una din cele mai mari descoperiri din fizica modernă (cuantică), «lumea obiectivă» nu pare să existe în afara conştiinţei.

Astfel, universul care ne înconjoară devine din ce în ce mai puţin material: el nu mai este comparabil cu o maşină imensă, ci mai degrabă cu o gândire vastă.

Gândirea cea nouă, menţionată în lucrare, rezidă din ştergerea graniţelor dintre spirit şi materie, acestui fenomen dându-i-se denumirea de materialism.

Conform teoriei cuantice, utilizată în interpretarea universului, se ajunge la afirmaţia că realitatea «în sine» nu există, argumentându-se că entităţile elementare care o compun pot să fie ceva – o undă – şi, în acelaşi timp şi altceva – o particulă.

Cartea aceasta nu se rezumă la o cercetare clasică asupra tainelor spiritului şi ale materiei; ea propune un cu totul alt mod de a gândi realitatea însăşi.

Redau, în continuare, câteva citate consider eu interesante:

«La 10^{-44} de secunde, după explozia originară, întreg universul, cu tot ce va conţine mai târziu – galaxiile, planetele, arborii, florile de pe Pământ, toate acestea sunt conţinute într-o singură sferă de o micime inimaginabilă şi anume: de miliarde şi miliarde şi miliarde ori mai mică decât un nucleu de atom!»

La această «micime» densitatea şi căldura acestui univers originar atingeau mărimi pe care spiritul uman nu le poate percepe; exprimată în cifre ar însemna un 1 urmat de 32 de zerouri.

La această temperatură energia universului născând este monstruoasă.

«Această epocă este cea mai nebună din toată istoria cosmică; evenimentele se precipită într-un ritm halucinant, încât se întâmplă mai multe lucruri în aceste miliardimi de secundă decât într-un miliard de ani care a urmat.

În fiecare particulă, în fiecare atom, în fiecare moleculă şi celulă trăieşte şi lucrează, fără ştirea nimănui o omniprezenţă.

Eu nu îndrăznesc să-l numesc căci orice numire ar fi imperfectă pentru a desemna Fiinţa fără asemănare. »

La un moment dat, J. Guitton descrie o relatare a părintelui Theillard de Chardin; imaginea prezentată mi s-a părut atât de interesantă şi de sugestivă încât am transformat-o într-un micropoem:

capătul brazdei –
plugarul mângâie
brăzdarul plugului

În această scenă, viziune, spiritul şi materia – aceşti doi poli, pe care de obicei îi percepem în opoziţie, apar reunite pentru totdeauna printr-o mângâiere.

«Mecanica cuantică subliniază cu strălucire evidenţa unei legături intime între spirit şi materie. Cum să nu fiu atunci cuprins, ca gânditor, de o mare fericire? Iată confirmarea a ceea ce am crezut dintotdeauna: dominaţia spiritului asupra materiei» (J. G.)

«Eu cred că universul este un mesaj redactat într-un cod secret, un cod cosmic, şi că datoria omului de ştiinţă constă în descifrarea acestui cod.» (Heinz Pages – fizician)

«Pentru a admite existenţa acestui cod cosmic şi pentru a-l înţelege, trebuie să admitem că el a fost gândit într-un cadru metarealist; propun cititorilor noştri să mediteze asupra celor trei caractere care îmi par a defini acest cadru:

– spiritul şi materia formează una şi aceeaşi realitate;
– Creatorul acestui univers materie-spirit este transcendent;
– realitatea în sine a acestui univers nu este cognoscibilă» (J. G.)

«Pentru ce există lucruri? Pentru ce ele au un sfârşit? De unde a răsărit această fiinţă care este în mine – care este eul meu – şi care nu-şi cunoaşte raţiunea profundă a existenţei? » (Teilhard de Chardin).

Cosmologia răspunde că universul nu este etern; că el va avea un sfârşit, chiar dacă acest sfârşit este extrem de îndepărtat. El, universul, nu va putea să scape de una din aceste două morţi posibile: moartea prin frig sau moartea prin foc.

În fine, spaţiul – timpul, el însuşi se resoarbe: totul se întoarce în neant.

Materia care formează galaxiile, stelele, planetele, toate acestea se vor comprima până la a redeveni un simplu punct matematic care să anuleze spaţiul şi timpul.

Dacă întreg universul este un mesaj exprimat într-un mod secret, de ce exisă acest mesaj?

Citând mai departe, descopăr nişte precepte zen, atât de mult uzitate în ticluirea haiku-urilor:

«Este necesar să căutăm un sens în nesemnificativ; un proiect în cea mai mică dintre întâmplări – un eveniment în subtilitatea lucrurilor: în frunza unui arbore, cântecul unei păsări, căderea unei picături de apă, adierea unui vânt.

Fiecare atom, fiecare fragment, fiecare fir de praf există în măsura în care participă la o semnificaţie universală.

Toate aceste mici lucruri conspiră în ascuns pentru a forma realul, converg în însăşi inima noastră până când fac să se nască în ea o nevoie ce nu poate fi reprimată: dorinţa de realitate»

Cărticica se aseamănă foarte mult cu broşurile de popularizare a ştiinţei de pe vremuri, cu deosebirea că aici, în cartea aflată în discuţie, materia se apropie de spirit până la contopire.

(… Iertate-mi fie prea multele citate!)

Te îmbrăţişez,

Mihail"

8 mai 2005, duminică: Vremea rea persistă; răsădim florile cumpărate, însă pentru puţin timp, deoarece Ida este rugată, telefonic, de către sora-sa, să meargă să o ajute să facă pregătirile pentru înmormântarea socrului ei.

Şi ieri a ajutat ore bune, azi iar, faptul mă irită niţel.

9 mai 2005, luni: Încrâncenat veşnic, mult prea încrâncenat. Unde o să ajung?

Primăvară rece, ploioasă. Astăzi la înmormântarea bătrânului Ács A. (86 de ani). Stau două minute în faţa catafalcului, trec pe la groapa argiloasă, apătoasă, mocirloasă chiar, apoi părăsesc înmormântarea, cimitirul, şi vin acasă.

Nu, în cimitir nu trebuia să privesc groapa finală, hâda şi mocirloasa rană a pământului, trebuia să privesc cerul, aşa înnorat cum era el, însă cu insule albăstrii, curate, senine.

Şi Dumnezeu tace, însă atunci când vorbeşte, tună şi fulgeră!

11 mai 2005, miercuri: Oare omul este, cu adevărat, şi spirit, nepieritor, doar trupul fiindu-i muritor, pieritor? Ştim, bănuim ceva, totul însă este învăluit în mister, în nebuloasă.

Repetata, eterna Mare trecere, echilibrată, de cealaltă parte cu tot atât de tainicele iviri pe lume.

Spiritul ierbii, al arborelui, al florii, al melcului, al buburuzei… moare?

Ori totul este transformare.

Trupul – această casă a spiritului…

Viaţa pe pământ: ca un joc de copii cu castele de nisip.

În cimitirul mixt din Sovata, unde cu câteva zile în urmă a fost înhumat tatăl lui Á. A., ieşind din capela cea tristă şi umblând printre pietrele funerare, am dat de o inscripţie lapidară care m-a curentat: „Édesanyám" (Mama). Sfântă simplicitate!

Scrisoare către D. M.:

„Sovata, 11 cireşar 2005

[Dragostea constituie un dialog
între «eu» şi «tu», cu tendinţe de transformare în monolog]
(Farmecul bucuriei – T. Şuteu)

D.,

Să-ţi scriu un eseu despre dragoste, ar fi mult prea mult pentru o zi toridă ca cea de azi, o zi pârjolitoare, de secetă prelungită, când tot ceea ce e vegetaţie, în special, suferă, se-nchirceşte, în loc să crească, să-nflorească – piere…

Totuşi, câteva opinii, tangenţiale măcar, la subiectul propus de tine, mai-mai că le-aş exprima.

Aşadar – dragostea:

– După a mea părere este un cuvânt care exprimă un sentiment uman nobil, dar care în viaţă, efectiv rămâne mai mult o năzuinţă, un ideal.

Sub această «lozincă»cică s-ar înfiripa majoritatea căsniciilor, pentru ca mai apoi «cu a ei putere» cel care este mai puternic în cuplu, nu mă refer la puterea fizică, «să te aplece-n jug»…

În viaţă toate au la bază, din păcate, interese: de grup, personale, ş.a. m. d.

Femeia şi bărbatul pentru ca să prindă puţin cheag, să-şi ia niţel avânt, atunci când înjghebează o familie, zic că sunt îndrăgostiţi, că nu pot unul fără celălalt…

Nu pot? Ei bine, sub această afirmaţie deja încolţeşte interesul: el vede în ea o modalitate lejeră, la îndemână, de a-şi asigura: hrana (caldă!), descărcarea tensiunilor instinctului sexual, perpetuarea speciei.

Ea vede şi simte nevoia braţului, a pieptului ocrotitor; prin el, îndeobşte ea îşi imaginează, alături de un umăr de bărbat, o existenţă ocrotită, ferită de riscurile vieţii solitare.

Dar, vai, majoritatea cuplurilor sunt condamnate (genetic?) la singurătatea în doi!

Şi-atunci, fiecare fost îndrăgostit îşi caută defulări.

Sumar, aşa văd eu dragostea faţă de sexul opus, dragostea erotică.

Restul îmi pare că este… literatură!

Cât despre dragostea de patrie, ce să-ţi povestesc!

Ştii tu: «…plaiul mioritic, ţara mea cu ochi frumoşi – România, o ţară de o prospeţime rară şi un parfum unic, ş.a.m.d.»; deşi niţel departe de adevăr, aceste figuri de stil, cu toate acestea eu nu aş părăsi această ţară.

Te rog să încerci să dai epistolelor tale, începând chiar de la formula de adresare şi până la încheiere, o tonalitate mai blândă, mai tandră – aşa cum se cuvine din partea unei femei!

Despre haiku…

Să nu-ţi închipui că deţin reţete secrete, mistere în legătură cu micropoemul în cauză.

Tot ceea ce am, deţin, sunt nişte însemnări despre haiku, în fond un «ghiveci» (consistent!) despre această poezie: prozodie şi alte reguli specifice acestui gen, au rezultat din în urma lecturilor din lucrări din acest domeniu. Deşi în bună parte le ştii, hai să-ţi mai spun o dată povestea cu haiku-ul…

Înainte de toate, poemul este o poezie miniaturală – o bijuterie lirică care «spune» de-abia a zecea parte din ce resimte autorul, încercând să sugereze cât mai delicat posibil, celelalte nouă zecimi!

Ea cuprinde un moment de viaţă, ca rezultat al unei emoţii proprii haijinului (ticluitorul de haiku).

Haiku-ul se completează de către cititor în intimitatea lecturii. El, haiku-ul este un dar graţios al circumstanţei; acest gen de poezie presupune o fineţe stilistică şi o exactitate, corectitudine şi seriozitate a gustului desăvârşite. Poemul haiku îşi maschează profunzimea sub o aparentă simplitate, fiind un tip esenţializat de lirism. Este oroarea de vorbe, saţietatea de literatură…

Subiectul? O străfulgerare a unei trăiri petrecute în spaţiul unei clipe – a unei clipe privilegiate, cum o numeau elinii «kairos», momentul de iluminare! Haiku-ul abordează frumuseţea naturii, sub forma anotimpurilor, zumzetul insectelor, cântecul păsărilor, murmurul apei, strania minune a florilor, ploaia, vântul, regretul după locurile părăsite – toate exprimate într-o formă vie şi sugestivă.

Iată şi câteva însuşiri ale micropoemului:

– *Karumi*: uşurinţă, dezinvoltură, firesc, natural;
– *Sabi*: însingurare, solitudine;
– *Wabi*: stare de pauperitate, de privare, deposedare, dezolare, melancolie (vezi budismul zen!)
– *Shibui*: restrângere, reducere la esenţial.

Arta micropoemului haiku pare superficială, dar este adâncă; ea pare uşoară, dar e grea.

Puţini sunt cei ce o înţeleg cu adevărat…

Basho: Cel care de-a lungul întregii sale vieţi creează între trei şi cinci haiku-uri – este un haijin. Cel care ajunge la zece, acela este un maestru.

Un discipol l-ar fi întrebat:

«– Un maestru şi el uneori? »

Răspunsul a fost:

«– În fiecare poem!»

Şi-acum, cadoul meu – haiku:

pe vechiul drum nimeni –
doar umbra alungită
a plopului singuratic

Notă: precum observi, n-am respectat forma fixă – 5, 7, 5; ei, şi?!…

M.”

12 mai 2005, joi: Cărţi insipide, pe care după câteva zile de lectură îmi vine a le trânti de toţi pereţii.

14 mai 2005, duminică: Am cumpărat un telefon fără fir, marca Panasonic, mă gândesc să cumpăr şi un mobil şi să nu mai depind de fir!

Se zice că fiecare bărbat tandru ar avea un amant.

Meşterul Manole şi-a zidit femeia în casă, gândind că este bine să ai o femeie în casă!

Soţul – un amant din care s-a scos nervul!
Realitatea fiinţei umane: trup şi suflet; trupul atât de aproape, pe când sufletul!…
Este de înţeles că nu toate zilele pot fi senine; dar de ce sunt, totuşi, atât de multe înnorate?
Terra: Institutul de reeducare al Universului.
Cu ce, dar, mai cu seamă, cum mi-aş putea spăla sufletul?
Aparent doar unele acţiuni, atitudini, ale noastre sunt altruiste; în fond, toate sunt egotiste.
Nu vreau să fiu fericit. Există ea, fericirea, oare? Doresc doar să pot fi liniştit şi acceptabil de sănătos, atât.
Văd, sunt atâtea nedreptăţi care îmi stârnesc supărarea, de multe ori chiar ranchiuna; şi asta îmi produce un foarte mare rău.
Nelinişti, frământări pentru a putea avea un trai liniştit; în fond, acesta este el, omul: un imens torent de frământări şi de deziluzii…

(Sfârşitul caietului nr. 4)

16 mai 2005, luni: Luciditatea mea distrugătoare…

19 mai 2005, joi: Frustrat şi melancolic – aceasta îmi este starea, cvasipermanentă; o postură totalmente defavorabilă, jalnică, incomodă.
Traiul prezent necesită multă atenţie, luciditate, vigilenţă; le am şi, totuşi, nu prea.

20 mai 2005, vineri: A poseda, a deveni, tendinţe fără sfârşit.

21 mai 2005, sâmbătă: A trăi singur, cu sufletul în pace – iată fericirea!

22 mai 2005, duminică: A trăi maximal, clipă de clipă prezentul fără să îţi pese de ce a fost şi de ce va fi să fie…

Dorinţă, plăcere, suferinţă: dorinţa aduce suferinţă; dar fără dorinţe, de unde plăceri?…

Dragoste = tandreţe, iertare, solicitudine.
23 mai 2005, luni: Viaţa ca o continuă fugă după miraje.

24 mai 2005, marţi: Amintiri, experienţe, cunoştinţe – acestea sunt principalele cauze pentru care ni se întunecă viziunile asupra realităţii, creându-ne suferinţe, probleme.

26 mai 2005, joi: Plouă, e mohorât vremea de mai bine de o lună.
Ieri, de pe teren, la mama pentru a-i scoate apa din pivniţă. Transpir, obosesc, mă doare mijlocul, piciorul.
Ieri neputând termina, astăzi va trebui să merg să continui.

Nebuneasca, prosteasca noastră alergare, zbatere, pentru bani, pentru poziţii. Poate chiar idioată zbaterea asta generalizată.

Călduri înăbuşitoare şi ploi abundente, zilnice.
Adineauri m-am întors de la mama, terminându-i de scos apa din pivniţă, apoi plătindu-i facturile.

Nesfârşite nelinişti, zbateri, dezamăgiri.

28 mai 2005, sâmbătă: Peripeţii în legătură cu procurarea unor piese de schimb pentru Aro-10. După mai multe convorbiri telefonice, avute cu vânzătorul de la „Piese-auto”, apoi un drum făcut până magazin (Tg.-Mureş), ajungând, în sfârşit piesele de schimb acasă, la Sovata, acestea se dovedesc a fi nepotrivite!

29 mai 2005, duminică: Lacul Ursu a împlinit 130 de ani! Cu acest prilej, primăria – „primarele” din Sovata – a organizat un mare tam-tam în folosul imaginii proprii.

30 mai 2005, luni: Îmi repar dantura; pentru aceasta, fac drumuri repetate la Sângeorgiu de Pădure. Trec, de fiecare dată, şi pe la mama, cu care dialoghez în funcţie de starea sufletească şi cea nervoasă în care mă aflu după tratament.
Prezentul, doar prezentul cel continuu ar trebui să aibă un sens, un rost.

Efemerida numită om, cu a lui existenţă ducând spre nicăieri.
31 mai 2005, marţi:… Continui să trăiesc, să muncesc, să mă zbat să mai realizez câte ceva şi să iau în serios, mult prea în serios, tot ceea ce fac.

1 iun. 2005, miercuri: Vechi melancolii, nevindecate, la care se adaugă altele noi.

Plouă, plouă, plouă… averse, rupere de nori, inundaţii, noroaie, mlaştini, viermi, melci, broaşte şi buruieni.

Griji meschine, umilinţe usturătoare: oferta vieţii.

Nefericit de prea multă luciditate, acesta sunt.

Viaţa şi moartea, excluzându-se una pe alta.

Lectura ca dezertare, ca fugă de sine.

3 iun. 2005, vineri: „Publicarea unui jurnal este treaba posterităţii, scrierea lui este o necesitate intimă” (M. Preda).

4 iun. 2005, sâmbătă: Pentru a mă cruţa de dureri şi dezamăgiri, niciodată nu am fost un îndrăgostit total de o femeie.

Sleire fizică şi psihică; da, în special spiritul îmi este foarte obosit.

5 iun. 2005, duminică: Depresiune, cumplită melancolie.
Tot neamul acesta al meu era bine să fi trăit fiecare pe o insulă pustie…

Plouă de două luni, pământul şi oamenii sunt sătui de atâta apă.
Seara – pană de curent timp de mai bine de două ore; nefiindu-mi somn şi fără să am posibilitatea de a citi ori de a viziona programul la televizor, mintea mi-e debusolată, aleargă în varii direcţii, fără să se mai poată concentra pe ceva anume. Aşa cum telefonul meu fără fir a rămas fără semnal, din lipsă de curent electric, aşa şi mintea mea a devenit inoperantă fără sursa electrică.

6 iun. 2005, luni: Uitarea de sine, din timpul somnului, tot mai râvnită de sufletul şi de mintea mea.

După data de 15, luna aceasta, urmează să preiau conducerea unui nou district, recent constituit, situat în zona Sovata-Sângeorgiu.
Aceasta va fi a patra schimbare în funcţie a mea în decurs de numai zece luni!
Instabilitatea în funcţie mă stresează, mă sleieşte.

7 iun. 2005, marţi: Mă pregătesc să particip la Festivalul internaţional de haiku (14-16 iunie a. c.), eveniment care va avea loc în Constanţa. Această intenţie a mea implică un mic deranj, nădăjduiesc să merite însă.

Actele noastre, cele rele, sunt sancţionate, până la urmă, de către propria noastră conştiinţă.

Oare sentimentul meu de adâncă tristeţe şi de părăsire îşi au obârşia dintr-o genă părintească, ori am dobândit-o eu pe traiectoria vieţii mele?

Dumnezeu şi Satan: Creaţie şi Distrugere, lumină şi întuneric; yin şi yang – cât sunt de expresive şi de cuprinzătoare aceste simboluri!

Dorinţă de afecţiune plină de vitalitate simplă, sinceră, ocrotitoare.

11 iun. 2005, sâmbătă: Din nou maşinaţii profesionale în care, fireşte, victima sunt eu. Doamne, când se mai termină?

Greva feroviarilor îmi dă peste cap călătoria la Constanţa; voi voiaja cum voi putea, pornind cu o zi mai devreme.

Viziunea mea sumbră asupra existenţei îşi trage bună parte a sevei din singurătăţile mele.
Şi cum să nu fiu trist, nefericit, dacă sunt atât de lucid? În nefericirea mea, văd tot mai multe zădărnicii, înţeleg din ce în ce mai mult că Luciditatea şi Nefericirea sunt tovarăşe de drum de nedespărţit.

Un om, un ins, expansiv, iubitor de viaţă şi care are, duce, un trai bun, îndestulat, nu cred că poate fi cu adevărat, sincer credincios.

Singuratic şi tăcut – aşa m-am născut; deci, puţin mort!

12 iun. 2005, duminică: Cu vremea se petrece ceva bizar, greu de înţeles şi de suportat: luni de zile să fie numai ploi şi vreme închisă, frig în toiul verii – este ca o pedeapsă. Mai este o lună bună şi vara a trecut, fără să fi fost nici primăvară şi nici vară. Parcă ceva, undeva, s-a stricat iremediabil.

„Nicăieri omul nu poate găsi o retragere mai liniştită şi mai plăcută decât în sufletul lui” (Marc Aureliu).

13-17 iun. 2005: Festivalul internaţional de haiku Constanţa.
Participări din străinezia: Japonia, Suedia, Anglia, Croaţia, America, India, Moldova…
Temele au fost prezentate în limba engleză, traduse alternativ, aproximativ, rezumativ. Regret că nu cunosc engleza.
A participat şi mass-media locală prezentând zilnic evenimentul.

A te consuma intens, ca o flacără care arde năprasnic, stingându-se apoi, după ce flacăra a topit totul, corp şi suflet.

19 iun. 2005, duminică: Mulţi de la Societatea de haiku din Constanţa avem „morbul literaturii”; cochetând cu aceste miniaturi lirice, aparent uşor de ticluit, ne creăm iluzii, având de multe ori chiar pretenţii.
Pe scurt – veleitari.

22 iun. 2005, miercuri: Obosit, deznădăjduit, plictisit şi dezgustat. Caut remediul şi nu-l aflu. Mi-a dispărut orice poftă de viaţă. Vechile soluţii: cititul, hoinăreala prin staţiune, parcă nu mă mai prind, nu mă mai nutresc.
Rămâne somnul, abandonul.
Ziua de naştere a mamei: împlineşte 77 de ani!
Am un caracter de celibatar notoriu, ceea ce şi sunt de fapt; greu suport pe cineva lângă mine, mă dau în vânt după aventuri, îmi place independenţa.
Îmi pare că prea multe îmi refuz de la viaţă, în loc să mă bucur, să profit, de părţile ei bune.
Degeaba, sunt prea sensibil la mult prea multele greutăţi şi mizerii ale vieţii.

E frig, e veşnic înnorat, la propriu şi la figurat, plouă zilnic; şi totuşi este vară.

24 iun. 2005, vineri: Perioada de lucru la birou este pe terminate; mai am de verificat nişte situaţii cu care trebuie să mă prezint luni la Tg.-Mureş. Apoi, de marţi, încep o nouă etapă profesională; nădăjduiesc să nu fie un nou calvar.

După-amiaza, la vila Magistraţilor, la masa festivă dată de colega Mera Maria, cu ocazia pensionării.

În pofida vârstei, încă manifest timiditate, nu am încredere în mine, îmi fac probleme de toate felurile, din toate fleacurile.

24 iun. 2005, duminică: Deretic prin curte şi în livadă.
După ce retez buruienile cu maceta, cu coasa neputându-se lucra fiind locurile prea strâmte şi bolovănoase, încep să adun fânul din livadă, fân care nu-i trebuie nimănui, nici gratis, în fiecare an nevoit fiind să-l arunc. Păcat. Zăpuşeală; năduşesc aprig fără să depun prea mare efort fizic. Printre purcoaie, mai mănânc câte o căpşună, fragă, vişine, cireşe sau mure (de cultură).

Mâine trebuie să merg la D. S. Tg.-Mureş pentru a preda şi susţine dările de seamă; mi-e silă de tot; mă droghez cum pot: cu cărţi şi, tot mai rar, cu graţii feminine.

30 iun. 2005, joi: Zile putrede de atâta ploaie.
În pădure, buruieni care în alţi ani creşteau până la 30-40 de cm, acum sunt de 2m! Este o vreme exasperantă, totul musteşte de atâta apă.
O vară oribilă!…

2 iul. 2005, duminică: Urâtul şi răul ne cotropesc în mod ameninţător, alarmant.
Mincinoşii, şmecherii, hoţii, tupeiştii fără de astâmpăr şi fără de Dumnezeu, aceştia sunt învingătorii acestor vremuri.

4 iul. 2005, luni: Mi-e sufletul o rană care nu se mai vindecă… nicicum, niciodată, amin!

9 iul. 2005, sâmbătă: Mă sună Al. Plămădeală (Basarabia) mai mult pentru a-şi împărţi singurătatea ei cu cea a mea.

Neseriozitatea la români e la ea acasă. Iar eu sunt un posac, un mare trist.
Vieţii nu-i găsesc alt sens decât moartea, oricât aş mai căuta.

Cărţile – mult plăcute popasuri în această ternă şi aparent fără de sens existenţă.

Împlinesc, în curând, 55 de ani şi încă nu m-am însurat (!).

O moarte uşoară: o înceată stingere.

După pensionare ce mai este? Cred că nimic interesant.

Viaţă şi suferinţă: cu sau fără sens?

Sufleteşte am îmbătrânit cam de multişor.

10 iul. 2005, duminică: Bătrânii se târâie prin lume urâţind-o (L. Ciocârlie).
Aparent – adevărat.

12 iul. 2005, marţi: Mă gândesc la soarta omului, la mine, la condiţia noastră specifică alcătuită din teribil de multă inconsistenţă şi, apoi, din moarte. Să uiţi că vei muri, cum se poate?

Ploi, inundaţii, năpaste peste năpaste, în toată ţara.

Himere, iluzii, vid, neant – nişte adevăruri greu de suportat.

13 iul. 2005, miercuri: Surogate feminine basarabene.

Pe târâm profesional: de aproape o lună marcăm cioatele arborilor tăiaţi (furaţi) din Vizerdeje; cât despre hoţi: sunt bine mersi, prosperi oameni de afaceri.
Vreme şi vremuri mizerabile; turismul sovăţean şontâcăie.

16 iul. 2005, sâmbătă: Certitudine absolută pe plan existenţial – Moartea!

Ori de câte ori intră un nou turist pentru a-l caza, am emoţii: în cazul în care va rămâne, oare va fi mulţumit, nu va fi deranjat de către ceilalţi, sunt oare la nivelul aşteptărilor sale?
Nu suport prezenţa copiilor mici, zgomotoşi şi obraznici (unii).

Tăcut şi şters, în orice activitate, acesta-mi-s…

„Trăieşti murind şi mori încă trăind” (L. C.).

De când cu turismul, parcă port pe umeri casa; vremea insuportabilă şi grija pentru cei cazaţi la mine devin obsesive.

Seara: îmi izbesc iarăşi maşina, nu mai ştiu a câta oară, la o întoarcere cu spatele; am foarte prostul obicei de a nu mă asigura, întru-totul, la mersul înapoi.
În seara asta am lovit un stâlp metalic, turtind binişor aripa stânga-spate. Faptul acesta îmi strică toată seara.

Vremea continuă să rămână insuportabilă – plouă cu găleata.
Vorbind cu mama prin telefon, o întreb dacă a mai pomenit în viaţa ei aşa o vreme, la care îmi răspunde: „– Nici aşa vreme, însă nici aşa vremuri…"

17 iul. 2005, duminică: Uşurinţa, superficialitatea, neacordarea atenţiei cuvenite executării unor manevre cu maşina, toate astea sunt atitudini specifice mie, în pofida faptului că mi se întâmplă mult prea adesea, neatenţiile acestea costându-mă apoi o sumedenie de bani, la care se mai adaugă şi ore multe pierdute pe la ateliere şi nervi consumaţi, cu toate astea continui să rămân insuficient de atent în executarea unor manevre.

Aceste scrieri, notaţii, fragmentare ale mele, denotă oare o lipsă de gândire coerentă; nu-mi plac frazele lungi, caut să fixez, în scris, doar esenţa, în mod cât mai sugestiv.
Ceea ce mi se întâmplă în scris, se regăseşte şi în exprimarea mea orală.

Obosit de mine însumi.

Dincolo de mine, mai este mama, cea pe care nici eu şi nici sora-mea nu o apreciem îndeajuns.

Mintea, gândirea mea are o mare aplecare către tragic; de aici mi se trag toate pesimismele, de m-ar invidia până şi Schopenhauer!

18 iul. 2005, luni: Este greu să trăieşti, apoi este oribil să mori.

20 iul. 2005, miercuri: Cea mai oribilă vară, din punct de vedere meteo, din câte am trăit până acum.
Ploile, norii plumburii, cotropitoare ale bolţii cereşti, sunt prezenţe zilnice agasante.
În ţară inundaţii, furtuni, alunecări de teren: blestemul lui Dumnezeu.

X, femeia cu ochii dumnezeiesc de frumoşi, văzută pe terasa lacului Ursu; după un dialog al privirilor, vine la masa noastră şi îmi strecoară un bileţel cu un număr de telefon (!).

A fi nefiind…

Creştinismul ca speranţă, ca năzuinţă.

A fi nimeni şi a te ocupa de nimic.

O vreme care te împinge la sinucidere: a şaptea lună de ploi, de climă anapoda, agasantă.

De ce oare lupta aceasta cruntă pentru existenţă, pentru supravieţuire, când, din capul locului, suntem condamnaţi la pieire inevitabilă, cu toţii, fără nici o excepţie?
Rostul, rostul, care este rostul?

Crispat, constipat, iată-mă! Tot timpul lucid fiind, obosesc, mă uzez rapid şi cu mare intensitate.

Staţiunea Sovata: rezumată la jerpelita, trista terasă a lacului Ursu – loc de întâlnire, relaxare şi de filaj.

23 iul. 2005, sâmbătă: Din pricina vremii neprielnice, încasările la turism sunt mai mici comparativ cu aceeaşi perioadă a anului precedent.
Un alt motiv, pentru care lumea nu mai vine ca în alte dăţi, este lipsa de profesionalism a celor care conduc şi gospodăresc staţiunea: preţuri mari, amenajări minime, agrement lipsă, dotări deficitare.

28 iul. 2005, joi: Mi-ar fi plăcut să ştiu să cânt, să dansez în chip profesionist: nu mi-a fost dat să am astfel de talente.

Programul meu: teren, câteva ore acasă, apoi hoinăreli prin staţiune.

30 iul. 2005, sâmbătă: final de cuptor; turismul s-a mai redresat, mergând cu ceva mai bine.
Săptămâna care se încheie mâine a fost, în sfârşit, caniculară, cu zile de vară ca odinioară, în copilăria-mi…

31 iul. 2005, duminică: Atracţia, mirajul cătunelor…

06 aug. 2005, sâmbătă: Inspecţii de fond, în zile de vară toridă, pe meleagurile copilăriei.
Seara – pe terase: Ursu, Ciuperca, Boema, Turist… De mai bine de două săptămâni o cunosc pe basarabeanca V., pripăşită prin Veneţia.

Extraordinara nebunie iscată de telefonia mobilă: toată lumea, de la mic la mare, stă cu telefonul mobil în mână, aşteptând sau dând mesaje dintr-o aprigă nevoie de comunicare, de cele mai multe ori găunoasă, atât de dibaci exploatată de sistemele de telefonie mobilă.

7 aug. 2005, duminică: Plouă, iar şi iar, de astă dată o ploaie mocănească cu clăbuci; turiştii sunt în dilemă.
Mi-e un dor de ducă, nu ştiu unde şi de ce!
Citesc, făcând mari eforturi pentru a ignora zgomotul turiştilor, claustraţi în casă de vremea ingrată.
Mult succes au, în aceste vremuri anapoda, în afaceri, în viaţă îndeobşte, hoţii şi tupeiştii cei vicleni.

Camera numărul 7, unde conductele de apă, sunt prea zgomotoase, deşi este foarte bine utilată, din păcate nu este potrivită pentru turişti. Decid ca noi, eu şi cu Ida, să ne mutăm aici, în schimb să dăm în circuitul turistic camera numărul 1, folosită de noi până acum.

13 aug. 2005, sâmbătă: Serie de turişti foarte zgomotoşi: casa toată sună de vâjâitul continuu al apei, de uşile trântite, de tropăituri, de râsete ori plânsete de copii, şi dedulci cuvinte arhaice moldoveneşti.
Seara. Cu T., dansatoare din Basarabia, în jurul lacului Ursu; ea necunoscând limba română, comunicarea între noi decurge anevoios, eu străduindu-mă să formulez propoziţii scurte, aproximativ inteligibile, în limba ei (rusă).

16 aug. 2005, marţi: Termin de citit cartea lui Serge Gainsbourg: Evghenii Sokolov. Un mare pârţ cartea toată; nu îmi dau seama ce a găsit de inhalat poetul Şerban Foarţă, alegând să traducă această carte insipidă!
Acasă, vară… Lucrez la nişte acte de punere în valoare, apoi citesc (Osho).

În vecini se începe o construcţie: huruie o maşină de mare tonaj şi scrâşneşte aprig o macara.

19 aug. 2005, vineri: Vremea mă termină, ne disperă: nu am văzut aşa ceva în 55 de ani de existenţă. Nori, cât jumătate de boltă cerească, negrii, violacei, acoperă de luni de zile un soare nevăzut.
O vreme care te duce la disperare, la gânduri negre.

Deşi de repetate ori mi-am propus să nu mai cumpăr cărţi de autori americani care te învaţă ce şi cum să faci în viaţă, iată că mi-am încălcat din nou promisiunea, achiziţionând iarăşi una: Secretele comunicării de N. Valt Pelt, o carte care, după ce am citi-o, m-a dezamăgit odată în plus.

21 aug. 2005, duminică: Încet-încet ajung să fiu un bătrân languros, libidinos, obscen; dar, astăzi, încă nu cred că aş fi…
Zile şi seri excesive în compania: Palagh., Tati., Sovar P.
Tati.: o rafinată care încearcă să mă exploateze, mai întâi sugerându-mi, apoi chiar cerându-mi mici atenţii. Spre uimirea ei, nu cedez.
Nebunia turistică spre final. Lumea, băştinaşă, aleargă înnebunită după turişti: se nasc rivalităţi, uri, certuri şi bătăi.
Aseară, fantezii cu Palagh.

Nu suport rivalitatea, concurenţa; mă stresează teribil goana cotidiană după cele necesare unui trai mai bun, mai confortabil.

Lumea, şi eu ca ea, nu se mai satură, vrem tot ce vedem că au alţii mai bun.

Mă oboseşte cumplit acest mod de trai.

Ce este de făcut?

… Şi vremea, vremea aceasta, atât de sumbră, îmi accentuează şi mai mult tristeţile, melancoliile.

Toată primăvara, apoi toată vara să fie înnorat, să nu ai parte de soare – asta aduce a blestem, a pedeapsă.

Mă cuprinde, ne împresoară disperarea.

Seara: Conduc basarabencele Raia şi Pala la autobuzul de Chişinău; apoi, pe terasa Ursu.

La Boema, Tati. dă peste cap, din două mişcări, 100gr de palincă, acuzând o durere de stomac. Apoi pleacă, fără să mă salute măcar, lăsându-mă să-i achit nota de plată!

Să râzi în hohote în faţa morţii – iată o înfruntare cum nu se poate mai bună a hainei morţi, a supremului Rău (?).

22 aug. 2005, luni: A te relaxa în braţele existenţei… Eu unul mă sufoc în braţele ei.

America – un mare balon de săpun.

24 aug. 2005, miercuri: Plânge cerul, plânge; împreună cu el plâng şi inimile noastre.

Atâtea ploi, Doamne, de ce, de unde?

… Putrezim…

25 aug. 2005, joi: Doamne, ce se petrece cu vremea asta? Nu se mai poate suporta ca tot anul să fie înnorat şi să plouă veşnic-este exasperant.

27 aug. 2005, sâmbătă: Ieri, după o vizită la Praid, la Sovar P., trec obligatoriu şi pe la terasa Boema.

După terminarea programului trupei de dans, urmează dialogul obişnuit, de fiecare seară, cu T. Convorbirile decurgând în limba rusă, comunicarea este foarte anevoioasă.

Fata asta totuşi nu-i o pradă uşoară. Pleacă poimâine…

Turiştii poposesc tot mai rar pe la mine, rămânând puţine zile.

Astăzi, la interval de nici 30 de minute, convorbiri cu Yvi (Florenţa), apoi cu Alplăm. (Chişinău). Vara este pe sfârşite.

Caut cărţi, în biblioteca-mi proprie, cărţi care să mă cotropească, să mă fure, însă nu aflu astfel de scrieri.

Am început, alaltăieri, citirea cărţii lui M. Ispirescu: Coastele lui Adam; astăzi o abandonez.

Se termină şi luna august. Şi niciodată nu o să mai fie o lună august 2005!

Posac – da, acesta sunt, din păcate.

A ştii să îţi faci viaţa mai frumoasă şi mai plăcută, chiar dacă nu posezi mijloace materiale deosebite!

28 aug. 2005, duminică: După două săptămâni de strădanii de a intra în graţiile dansatoarei T., astăzi, în fine, trec „pragul”.

Nu am vrut să forţez ritmul; stricam, demolam un frumos simbol al acestei veri: dansatoarea de la Boema!

Sunetul Ideilor (posibil titlu).

Rochii, de vară, fuste… de multe ori precum nişte păreri!

Energii cheltuite pentru graţiile T. Sunt zob.

29 aug. 2005, luni: Frecvenţă foarte bună, a mea, la terasa Boema. Stau până târziu, până îşi încheie trupa de dans programul.

Mă simt obosit, am nevoie de câteva zile de odihnă.

De la întâi septembrie îmi propun să-mi iau concediul.

A accepta, inteligent, inconvenientele vieţii, a unicei şi irepetabilei vieţi.

31 aug. 2005, joi: „Oaia aia e a ei”: iată o propoziţie alcătuită numai din vocale!

1 sept. 2005, joi: Motivat de nurii T., cunoştinţele mele de limba rusă s-au aprofundat, au avut de câştigat.

Ceartă zdravănă cu Ida, strict din pricini turistice.

Din nou dureri de dinţi; mă pregătesc să merg la Sângeorgiu, la dentist, apoi la mama.

Mi-ar plăcea, de pildă, să-mi plimb proasta dispoziţie prin Moscova, cu T.

Suferinţa ca lege a acestei lumi.
Durerea care ucide, plictisul care roade…

2 sept. 2005, vineri: Trecutul, trecutul şi anticiparea nenorocirilor viitoare!

3 sept. 2005, sâmbătă: În concediu fiind, ziua trândăvesc (citesc), seara hoinăresc.

De reţinut o recomandare a lui Epictet: – Gândul la zei să-ţi fie mai neîntrerupt decât respiraţia!

Cazarea turiştilor ar fi plăcută activitate, şi liniştită, însă fără prezenţa copiilor aduşi de către aceştia.
Foarte greu suport neastâmpărul, zgomotul şi năzdrăvăniile acestor prichindei.

4 sept. 2005, duminică: „E lucru cu păcat să te laşi în voia întristării. Noi suntem surghiuniţi pe pământ. Cei surghiuniţi nu se miră de ocări şi de sudalme.

Noi suntem sub canonul lui Dumnezeu, iar canonul cuprinde lipsuri şi greutăţi. Suntem bolnavi sufleteşte şi trupeşte, iar celor bolnavi doctoria amară le este de folos” (Sf. Teofil cel nebun pentru Hristos – Lavra peşterilor din Kiev).

Chinuit, dezamăgit, nedreptăţit, însingurat: iată-mă-s!

A nu fi supărat pe aproapele tău, a nu aduna mânie în suflet – iată o bună modalitate de a scăpa de mâhnire, de posomoreală.

„Doreşti să te izbăveşti de necazuri şi să nu fi împovărat de ele? Aşteaptă-te la altele şi mai mari şi vei afla odihna!” (Sf. Varsanufie şi Ioan).

5 sept. 2005, luni: Înverşunarea zbaterilor turistice este pe terminate; se retrag, masiv, turiştii, rămâne staţiunea goală, pustie.

Au plecat şi vecinii mei, reghinenii, „sfătoşii” insuportabili. Nesuferiţi îmi sunt aceşti oameni, şi nu degeaba!

Întâlniri nocturne, nu întotdeauna caste, cu anumite persoane feminine pripăşite prin Sovata.

O cupă de vin din corn de rinocer şi urarea: zece mii de ani de viaţă!

Toamnă, e toamnă iară! Adică: moarte, despărţire, doliu…

7 sept. 2005, miercuri: Ieri, pe o vreme splendidă de început de toamnă, împreună cu colegii de muncă am participat la o şedinţă aplicativă pe valea Nirajului.

A urmat o agapă în curtea casei Ţigle…

9 sept. 2005, vineri: Ieri a plecat din Sovata T. După trei săptămâni de idilă, acum parcă îmi lipseşte fiinţa ei. Mă voi grăbi să o scot din suflet unde simt că mi s-a cuibărit.

Aseară, trecând pe la Boema, rămasă doar cu trei dansatoare, în timp ce fetele îşi derulau programul, m-am gândit tot timpul la T., cu sentimente nostalgice, uşor tulburătoare.

Prima convorbire telefonică cu T. Simt că m-am ataşat totuşi de această fiinţă.

Nu am prieteni, deci nu am cum să mă bazez pe ei; pe duşmani însă da!
Ce vrea să fie, oare, golul sufletesc pe care îl resimt după plecarea lui T.?
Acest sentiment de ataşament să fie oare de suprafaţă, dictat de o nevoinţă egoistă şi nu de sentimente adevărate?
Spun asta, deoarece câtă vreme a fost pe aici, n-am simţit şi nu mi-a fost atât de dor de ea ca acum, de când a plecat, când nu se mai află în preajma mea.

10 sept. 2005, sâmbătă: Vijelios, şi neîncetat, ne îndreptăm către final.
Consiliu de familie, acasă la Sângeorgiu, împreună cu sora-mea referitor la starea de sănătate şubredă a mamei, la ce ne propunem să facem în viitor.

Ca să uite, lumea fuge care încotro: la mare, la munte, la ţară, la mănăstiri numai să uite că viaţa asta este un balon de săpun,

11 sept. 2005, duminică: Azi-noapte, după hoinăreli prin staţiune, ajung la „Balul strugurilor” din Sărăţeni.
Vânzoleala mea erotico-isterică, fără de margini…

Citesc încet, aprofundat, şi scriu şi mai încet. Dar de ce citesc, şi de ce scriu – ce rost au toate aceste preocupări? Poate pentru a avea iluzia unei activităţi intelectuale prin care să mă ridic în proprii mei ochi.

Fericirea este, sau nu, înlăuntrul nostru; noi facem greşeala de a le căuta în exterior; imensă gafă.

12 sept. 2005, luni: Majoritatea cărţilor: o mocirlă de cuvinte!

Frumoasele zile de vară petrecute în compania lui T. m-au făcut să mă ataşez de această fiinţă, mai mult chiar decât s-ar cuveni la această vârstă a mea.
Aseară am sunat-o, de la un post public, situat în preajma Boemei, loc de unde se putea auzi desluşit, până în Chişinău! , una din melodiile pe care ea a dansat, în fiecare seară, toată vara, până nu demult.
Deocamdată sunt încă impregnat de T.
Ţara asta, populată de oameni indisciplinaţi, şmecheri şi hoţi, nu degeaba se duce de râpă.
Oameni deprimaţi, în vremuri deprimante.

A muri fulgerător, cum viaţa toată trece de fapt…

13 sept. 2005, marţi: Ne înnebunesc câinii hoinari, pripăşiţi la vecinul M.; în număr de vreo şapte, jegoşi şi agresivi nopţile, în special, nu ne lasă să ne odihnim.
Culmea este că, aceşti vecini în loc să-i alunge, îi hrănesc, îi giugiulesc, câinii fiind foarte ataşaţi de ei, şi de locul cu pricina.

Mâine, rezecţie la caninul dreapta-sus, la Tg.-Mureş; oarecari mici emoţii sunt!

În jurnalele lui M. Cărtărescu, frecvenţa descrierilor de vise mă exasperează; de regulă, sar peste ele…

Vremea fiind bună (!), turiştii au plecat de acasă care încotro. În casă este o linişte incredibilă! Doar lătratul încontinuu al haitei de câini…
De câteva ori, mi-am propus să-mi iau armă şi să-i termin; îmi interzice însă legea să o utilizez în localităţi; apoi, mă gândesc şi la reacţia oamenilor.

Un tip măcinat de tristeţi, acesta sunt.

Turpitudine – faptă ruşinoasă, josnică, rea; cuvânt pe care îl caut în DEX, pentru a nu ştiu câta oară, şi al cărui înţeles îl tot uit. Dar, Doamne iartă-mă, unde, când şi cu cine să-l utilizez?!

Zile petrecute în camera de la demisol, în aşteptarea turiştilor care nu mai vin.
Sezonul turistic s-a încheiat!
Citesc, lungit în pat, ore în şir. Ies numai seara – animal de pradă nocturn ce sunt!

La Boema, ultimele trei dansatoare care au mai rămas, din cele cinci care au fost, dansează crispate, cu zâmbete forţate, seci, în asistenţa câtorva spectatori, plictisiţi şi indiferenţi la prestaţia de pe ringul de dans. Apoi, perindarea acestora pe la mese, fâţâindu-se lascive în faţa celor câţiva masculi, brusc deveniţi libidinoşi.

Aseară am trecut pe la hăbăuca de A. C. (Ploieşti), cazată la Aluniş.

Enervat de aiurelile ei, mă ridic de pe scaun şi părăsesc camera acesteia, în urma mea auzindu-i polilogia-i absurdă şi interminabilă.

Dânsa-ntr-însa: vorba lui M. Cărtărescu…

A trecut şi vara, cum toate trec…

De foarte multe ori este mai bine să laşi hârtia în demnitatea albeţei ei; însă nouă, mâzgălitorilor, ne place să maculăm.

Să citesc despre mitul androginismului! (Îmi place ideea; ce vremuri!).

„Zapping la televizor toată seara, reclamele cele mai prosteşti, multe, mai multe ca înseşi programele. Ţi-e ruşine că eşti om. Comedii pentru oligofreni, filme pentru sadici, show-uri pentru combinaţii fericite de nazişti şi voyeur-i" (Jurnal II, M. C.). Subscriu cu amândouă mâinile.

15 sept. 2005, joi: Din nou zvon de restructurare. Nu mai e pic de linişte, de stabilitate, în silvicultura asta.

Ieri – rezecţia dentară în condiţii optime, fără complicaţii, deocamdată.

Parcurs existenţial marcat de inutilitate şi de lehamite (mult prea adesea).

În cărţile pe care le caut, şi, găsindu-le, le citesc, savurez discursul simplu şi frazele scurte, pătrunse de cât mai mult fior liric.

Cumpătat, în vorbe, şi meticulos – în viaţa mea am spus, cred, foarte puţine prostii, în schimb am săvârşit destule, nenumărate…

Obiceiul meu nefast de a fi nefericit.

Cadoul dansatoarei T., de la Boema, dăruit mie în ultima ei seară la Sovata: o frunză de gorun, pe care am introdus-o în nu ştiu care carte, nu o mai găsesc. La rândul meu, i-am oferit acesteia: două frunze de frăguţe!

Biata fată, mă ruga aproape în fiecare seară să-i fac un cadou mai consistent; m-am abţinut. Şi, uite-aşa, am ajuns să ne facem doar daruri… vegetale!

Magia lecturii, în scopul îndulcirii parcursului vieţii, cărţile bune fiind veritabile consolări.

Niciun gând, niciun rând; apoi, gânduri, rânduri…

Frunze-n buze, lapte-n ţâţe – părinţii pentru copii.

Se afirmă că diferenţa dintre starea normală şi fericire ar fi de trei bătăi de inimă pe minut.

16 sept. 2005, vineri: Ştiu când am venit, nu ştiu când voi pleca; n-am ştiut că voi veni, ştiu cu siguranţă că voi pleca, aceasta fiind, de fapt, singura mare certitudine.

Nevoia aprigă a omului de a comunica, o simt pe propria-mi piele.

Telefonista cronică – o consecinţă a acestei trebuinţe. Dacă nu ar fi atât de revoltător de scumpă această posibilitate de dialog inter-uman, ar fi cu siguranţă cu mult mai utilizată, deşi şi aşa este excesiv uzitată, mai ales telefonia mobilă.

Nu am avut talent în nimic: nici în profesie, nici în pasiunea mea de o viaţă: LITERATURA. Noroc? Nu ştiu.

18 sept. 2005, duminică: Calvarul tinerilor turişti basarabeni, plecaţi ieri de la mine. Fiind cu autoturism propriu, la ieşirea din Sovata comit un accident, lovindu-şi maşina de o dubă, prin neacordare de prioritate la o intersecţie.

Persoane vătămate nu au fost; dimineaţa, de la ora 7,30 şi până seara la 22,00 am stat alături de ei, ajutându-i, îmbărbătându-i. La despărţire, mi-au mulţumit, cu lacrimi în ochi, pentru faptul de a fi stat alături de ei, ore în şir, ajutându-i cu telefoane, cu transportul, cu maşina mea.

Au rămas, în miez de noapte, lângă vehiculul lor avariat, aşteptând sosirea auto-trailerului din Chişinău.

Nu, nu am dus şi nu duc o viaţă castă, însă nici nu mi-am propus acest ţel.

În consecinţă, îmi asum riscurile.

„Toate sunt bune de la natură; noi nu trebuie decât să evităm folosirea lor în exces" (Descartes).

Dopamina produsă în creier este „motivul" tuturor dorinţelor noastre.

A conversa cu uşurinţa cu care respiri, iată un secret al seducătorului.

De la Baudelaire citire: „Îmbătaţi-vă necontenit cu vin, cu poezie, cu virtute, după cum vă este felul; dar îmbătaţi-vă!"

Poate şi cu sex… „după cum vă e felul!", aş adăuga eu.

Şi toate astea pentru a nu simţi cumplita povară a timpului.

În relaţia mea cu T. am avut foarte multe ocolişuri, amânări, preludii. Însă fost-a frumos!

Atunci când sexul te satisface foarte puţin, îl doreşti foarte mult.

Din când în când, simt insistente imbolduri de a desena; din păcate, nu am nici cele mai vagi cunoştinţe în materie. Îndemânare, nici atât.

Fidelitate până dincolo de moarte, la unele animale; mai rar însă la oameni.

19 sept. 2005, luni: Avem mare nevoie de satisfacţii; însă pentru aceasta trebuie să fim încontinuu preocupaţi de ceva, să fim activi.

20 sept. 2005, marţi: Ar trebui să îmi folosesc mai judicios viaţa care se scurge rapid, atât pe plan profesional, cât şi pe tărâm sentimental şi intelectual.

Făcându-mi inventarul relaţiilor intime, constat, din păcate, lipsa unei legături mai solide, mai profunde, cu careva dintre cunoştinţe. Nu m-am implicat, în chip serios, în nicio idilă, fiinţa ori împrejurarea nefiind suficient de convingătoare, de meritorie.

Da, vremea se scurge vertiginos. Dintre toate autorăsfăţurile am practicat doar unul singur; însă pe acesta cu vârf şi îndesat. Pe celelalte le-am ignorat, ca de pildă: excursii, muzică, parfumuri, mâncăruri selecte.

Categoric, excesele de care am pomenit anterior mi-au conferit o viaţă palpitantă, un tonus existenţial poate benefic.

Se pare că sondaje de opinie credibile confirmă teoria conform căreia viaţa în cuplu este, în general, mai fericită decât cea de celibatar (40% dintre cei căsătoriţi se consideră „foarte fericiţi", pe când celibatarii, doar 25%).

Tristeţi adânc înrădăcinate în străfundurile fiinţei mele, tind uneori a mă copleşi. Plătesc, astfel, preţul multor fantezii, de neostoit, ale mele.

Încremenirea mea de multe ori este generatoare de mari mâhniri. Trec greu peste aceste stări, atât de frecvente în viaţa mea.

În general, starea mea de spirit este jalnică; până când oare, Doamne, până la capăt?

În circul acesta numit viaţă, nu ar trebui să încapă lăcomia, nu ar trebui să aibă loc ura, dar…

21 sept. 2005, miercuri: Sunt rechemat la ocol, la o şedinţă, la ora12,00; se preconizează un „cutremur” profesional (restructurare).

Să încerc să văd jumătatea plină a paharului, să las cât mai puţin loc amărăciunii.

22 sept. 2005, joi: Momentele mele de bucurie, de satisfacţie, sunt îngrijorător de puţine şi vagi, trăite şi simţite fiind totalmente nebulos.

Conştientizarea fericirii, asta ar fi importantă; la mine acest proces este anevoios, neavând prea multă încredere în aceste clipe efemere, le consider a fi cu totul întâmplătoare şi înşelătoare.

Identificarea momentelor de bucurie, precum şi trăirea acestora, constituie, uneori, un antidot contra nefericirii.

… Uşor de spus, greu de înfăptuit!

Ale mele foste bucurii sunt, în clipa de faţă, lipsite de substanţă, nu au pondere.

Înclinarea mea de a căuta şi de a reţine, ca un burete apa, ca un magnet metalul, tot ce înseamnă neîmplinire, neşansă, apoi plăcerea de a le amplifica.

Fotbalul – ce activitate INUTILĂ! şi totuşi cât de colosal plătită. Cât de bine trăiesc şmecherii aciuaţi în preajma mingii de fotbal, pe seama a miliarde de fraieri, iubitori ai acestei neghiobii de oameni maturi!

23 sept. 2005, vineri: Zadarnica zbatere de a ne satisface nevoile, interminabilele noastre trebuinţe. Iată izvorul suferinţelor noastre. Cât mai puţină lăcomie, cât mai puţine năzuinţe – atunci, poate, ne va fi mai bine.

Dumnezeul nostru, cel evadat de sub o lespede de mormânt…

Astăzi, la Fântânele, la şedinţa Comisiei de retrocedare a pădurilor, apoi la mama (facturi, medicamente).

După ce termin, stăm la taclale în curte, aşezaţi lângă fântână, în bătaia tomnaticelor raze de soare.

Azi vine Sovar P. cu cărţile; va sta două zile.

Mă gândesc să „dezertez”, în concediu fiind încă o săptămână, poate la Iaşi, ori în altă parte, măcar pentru trei zile.

Chiar de voi pleca, gândurile nu mi le pot lăsa în ogradă! Asta este problema…

24 sept. 2005, sâmbătă: Telefoane în varii direcţii, înştiinţându-mi cunoştinţele despre intenţia pe care o am.

O sun şi pe Topad Ţ., pe care nu am mai sunat-o de mai bine de doi ani.

De la fapte impure urmează suferinţă.

Să fii impasibil, liniştit în minte – o cale de a evita multe impasuri.

Să uit, să uit resentimentele; şi să zic *nu* minţii atunci când este vorba de: lăcomie, mânie şi pasiune oarbă; să încerc să trăiesc în pace.

Rugina omului – păcatul.

Viaţa – un mare conglomerat de suferinţe şi de păcate.

30 sept. 2005, vineri: Aseară. Nerezistând ispitei, încerc să fac tururi de forţă, în condiţii improprii, reuşind, în final, să aburesc geamurile maşinii!

Ar fi timpul să-mi las naibii instinctele şi să încep să fac uz de raţiune, preocupându-mă mai mult de suflet decât de trup! Vârsta e un semnal demn de luat în seamă.

1 oct. 2005, sâmbătă: De la bojdeuca din Ţicău am cumpărat, printre altele, un CD; datorită necunoaşterii, ca pământul, a limbii engleze, bâjbâi ore în şir la calculator, până reuşesc în final să vizionez conţinutul acestuia.

Azi, pentru prima dată, mă sună T., dansatoarea. Vocea ei caldă, catifelată, îmi evocă plăcutele seri de astă-vară…

Ida pleacă astăzi, pentru două-trei zile la Cluj, la Andreea. Rămân singur cuc acasă, mâine plecând şi turiştii bucureşteni.

De mâine reîncep şi serviciul, mai rămânându-mi şapte zile de concediu, zile pe care doresc a le utiliza la Târgul de carte, ori de sărbătorile de iarnă.

6 oct. 2005, joi. Mai aproape decât eu de mine însumi: finalul.

7 oct. 2005, sâmbătă: Expuşi suntem tuturor nenorocirilor, dar suntem liberi, zice-se.

Multe nu vedem, totuşi acele nevăzute există.
Să fiu liber, înseamnă să fiu identic cu propria-mi natură.

9 oct. 2005, duminică: Musafir nepoftit al României: gripa aviară, intrată, fără viză, pe la Tulcea.

Sexul rămâne incontestabil, una din plăcerile acestei vieţi atât de bizare şi de sărace în alte bucurii.

Irezistibila tentaţie a comunicării prin telefon; şi nepermisa, revoltătoarea taxare a acestei necesităţi de către cei care deţin telefonia fixă sau mobilă, aceeaşi jecmănire este, indiferent de sistem.

15 oct. 2005, sâmbătă: Citesc memoriile lui V. Gheorghiu (vol. II). În pofida unei veritabile manii de a se crampona de amănunte plictisitoare, obosind în mod inutil cititorul, cu toate acestea îmi place stilul autorului, îi gust scrierea.

Această carte, la secvenţa în care tată şi fiu ajungând, pe jos, la casa bunicii, după un examen de admitere la liceul militar, examen luat cu brio de către autor însă, în ciuda acestui fapt, aspirantul la carierea militară este pus în imposibilitatea de a putea urma cursurile, din pricina colosalelor taxe şcolare; aşadar părinte şi odraslă, ajunşi vlăguiţi în casa bunicii, aceasta, discretă şi plină de tact, când află că din trei mii de candidaţi, nepoţelul ei se află printre cei patruzeci de admişi, îşi scoate chiverniseala (12.000 de lei) şi o dăruieşte nepotului pentru ca acesta să-şi poată achita taxele. Ei bine, în acest moment al lecturii mă podidiră lacrimile!

Emisiunile tv. – un bun pretext pentru reclame, aceste emisiuni fiind, în fapt, anexe ale publicităţii!

16 oct. 2005, duminică: Cu un uriaş efort, aş putea deveni, presupun, un poetaş submediocru; teamă îmi este însă de submediocritate şi de eforturi.

Traiul meu nocturn: bălăceli în dezmăţ, de multe ori…

17 oct. 2005, luni:

„Şi toamna şi iarna
Coboară, amândouă;
şi plouă, şi ninge
şi ninge, şi plouă”   (G. Bacovia)

… Şi ninge, şi plouă în Sovata: se înghesuie iarna.

28 oct. 2005, vineri: Ieri, împreună cu colegii mei de serviciu, am fost duşi la cules de porumb pentru vânat la Oc. Silvic din Târnăveni.

Si fiindcă nu am prea avut ce culege, cultura nefiind întreţinută, iar puţinul rod, atâta cât s-a întâmplat să se producă, fiind furat încă în faza de pârgă, aşadar, după ce ne-am înfruptat dintr-un gulaş, preparat la faţa locului de către doamnele de la Ocolul-gazdă, am purces la o partidă de fotbal, bun pretext pentru a ne amuza de stângăciile noastre fotbalistice.

Prin tot ce facem, procurăm, dobândim, vrem iluzia puterii şi a veşniciei: vacs!

– De ce atâta trudă pentru a răzbate, pentru a merge înainte, când totul e terminat, sfârşit, încheiat încă de la bun început?

Am structură de boem şi de burlac, în pofida faptului că nu îmi place dezordinea, traiul la întâmplare; cât despre femei, este mai bine să tac!

Sunt bogat… în pixuri! Făcând inventarul acestora, număr 66 de astfel de scule de scris aflate în posesia mea.

Este cert: muribunzii, deşi nu pot comunica, ei văd, aud, şi simt tot ce se petrece în preajma lor; inerţi, neputincioşi, ei nu mai pot răspunde disperării celor din preajmă, izolaţi fiind de un uriaş zid de durere şi de teamă de necunoscut.

Este acasă Andreea; nu se înfiripă niciun dialog între noi doi: suntem doi taciturni. De fapt, niciodată nu am comunicat, nu am reuşit să ajungem la acel palier comun care face posibil schimbul amplu de idei.

Sunt îngropat în cărţi; deşi am o permanentă poftă de lectură, nu prididesc să citesc decât o foarte mică parte din ceea ce îmi propun, din ceea ce simt nevoia stringentă de a citi.

Am şi eu două pasiuni, din care una este chiar viciu!

Succesul, gloria, repede se urcă la cap, precum alcoolul.

Scrisoare către S.:

„Sovata, 28 brumărel, 2005

«Am ştiut că destinul meu va fi să citesc, să visez, poate să scriu, însă acest lucru nu este esenţial.

Şi mi-am imaginat întotdeauna paradisul ca o bibliotecă, nu ca o grădină. »

(J. L. Borges)

S.,

În preambul, am inserat citatul dintr-o lucrare a lui Borges deoarece întotdeauna am avut sentimentul că sunt născut pentru lectură, pentru a savura plăcerile, bucuriile estetice şi spirituale produse ca urmare a cititului, acest act atât de profund uman, atât de benefic spiritului nostru.

Fiecare carte din biblioteca-mi proprie ori din alte biblioteci, îmi este un prieten modest, tăcut, cuminte-stătător pe raft, discret îmbietor la lectură, fără zgomot, răbdător, lipsit de egoism.

Aşteaptă, toate, liniştite, poate ani în şir, fără nici un reproş, bucurându-se parcă mut atunci când le scot de pe poliţă, fie chiar şi pentru a le şterge de praf şi a le frunzări numai.

Cărţi mai mult sau mai puţin reuşite, scrise cu har sau fără, mi-au produs cele mai mari satisfacţii spirituale, bucurii pe care nu le pot compara cu nicio alta!

Nu există carte citită care să nu fi fost cu folos: un gând frumos, un simţământ deosebit, un cuvânt cu reverberaţii în suflet – oricare dintre aceste aspecte sunt cu prisosinţă îndeajuns ca să îndrăgesc cartea până la adoraţie.

Cărţile, îmi sunt aliate sigure, de nădejde. Mă întorc la ele oricând, acestea ajutându-mă în chip dezinteresat, fără reproşuri, insinuări ori condiţionări.

Tot de la Borges ştiu, constatând şi eu prin experienţa multelor lecturi, că lectura rămâne o formă de fericire, de bucurie cu mult superioară altor surse furnizoare de satisfacţii spirituale.

Niciodată n-am fost un adept al lungilor expuneri, al polilogheiei, al peltelei de cuvinte. De aceea, nu mă pot lăuda că aş fi un cititor de romane, nici chiar al unor romane bune, neagreând lungile descrieri prisoselnice, obositoare.

Am preferat, de aceea, scrierile scurte: poemele în proză, nuvelele, schiţele…

Întâlnirea cu haiku-ul a fost o mare revelaţie pentru mine, acesta dovedindu-se a fi specia lirică care se mula perfect opţiunii mele spirituale.

De aceea, am abordat-o cu cel mai mare interes şi pasiune, micropoemul haiku devenind fulgerător specia mea lirică predilectă…

Am ţinut să-ţi fac aceste mărturisiri despre ce înseamnă cartea şi lectura pentru mine, întrucât nu le-am mai expus nimănui, pe tine găsindu-te cea mai apropiată, cea mai în stare să mă priceapă, cunoscându-te în bună parte, noi doi având, cu siguranţă, multe afinităţi spirituale; în plus, natura profesiei tale te apropie foarte mult de ceea ce pentru mine rămâne o mare pasiune – literatura, acea literatură fără de care n-aş mai putea fi eu, pierzându-mă, poate, în banalităţi mai mult sau mai puţin inofensive într-ale vieţii…

Aşadar, S., pentru mine rămâi o fiinţă inteligentă, sensibilă şi tandră de care am şi voi avea nevoie.

Nădăjduiesc că nu cantitatea de cuvinte exprimate prin scrisori ori prin viu-grai este, ori va deveni, măsura profunzimii relaţiei noastre.

Contează că eşti, că nu mă uiţi şi că nu te voi uita nicicând.

Precum ţi-am spus şi la telefon, te-aş ruga să cauţi în scrierile ruseşti ticluitori de haiku-uri; nu se poate să nu fie, în vasta literatură rusă, pierdute, uitate, ignorate undeva aceste mici bijuterii, comori spirituale, cu atât mai mult cu cât sufletul rusesc este capabil de gingăşii spirituale; în plus, ei, ruşii, aflându-se mai aproape de Ţara Soarelui-Răsare, leagănul micropoemului haiku, imposibil să nu se fi «molipsit» şi ei de acest fenomen liric de o mare sugestivitate şi gingăşie sufletească.

Fără doar şi poate, haiku-urile ruseşti trebuie să fie…

M-ar interesa şi varianta originală, în limba rusă, apoi traducerea în limba română a acestora.

Mulţumiri pentru tot ce faci pentru mine, pentru prietenia noastră.

Te îmbrăţişez,

Mihail”

30 oct. 2005, duminică: Mirifică zi de toamnă, puţin răcoroasă, cer albastru pe toată bolta, fără o pată de nor; la toate astea se mai adaugă culorile pastelate ale toamnei…

Anumite atitudini, mentalităţi şi comportări ale Andreei nu îmi convin; atrăgându-i atenţia, apoi admonestând-o, îi stârnesc lacrimile. După care, atacuri din partea Idei.

În final, ca de fiecare dată, se naşte o atmosferă apăsătoare, foarte greu suportabilă, urmate de regrete şi de remuşcări nemărturisite din partea mea. Cine ştie, poate ele au dreptate!

31 oct. 2005, luni: Scriind, gândesc mai bine; dar oare ce înseamnă „gândesc mai bine”?

Dornic de cunoaştere, de îmbogăţire spirituală, cumpăr în continuare cărţi, mult prea multe cărţi, pe care nu le voi apuca a le mai citi poate niciodată.

Cumpărându-le, însă, am iluzia că mi-am şi transferat conţinutul acestora în scăfârlie; în fond, cumpăr obiecte inerte, cărora eu trebuie să le dau viaţă, prin parcurgerea conţinutului acestora cu mintea şi cu sufletul.

3 noi. 2005, joi: Posibilă scară ascendentă: înţelepciune, iubire, bucurie, fericire…

Un orgasm de o zi şi de o noapte: asta da fericire!

4 noi. 2005, vineri: Aflu, din lucrarea: „Românii din scaunele secuieşti”, autor I. Ranca, editura Ciubăncan – 1995, următoarele date despre localitatea mea de obârşie (Sângeorgiu de Pădure): atestată documentar în anul 1333, sub denumirea de Sacerdos de Sancto Georgio.

În anul 1614aşezarea numără 62 de fumuri.

În anul 1722se înregistrează o sensibilă diminuare a locuitorilor, anume o reducere la 52 de fumuri.

În 1733 se observă o creştere a numărului de locuitori: 133 de familii.

În 1750numărul de locuitori ajunge la 1296 de suflete.

Dintre omonimii mei, enumeraţi în această lucrare, menţionez: Bika* David, iobag la văduva Rédei, de ani 50; în acelaşi an, ca iobag la baroneasa Catarina Veselényi mai figura: Bika Daniel, Bika Kostin-jr. (Ase observa evitarea grafiei cu litera C a numelui neaoş românesc: Costin!), şi văduva lui Bika Kosztin.

Recensământul Josefin, din 1786, înregistrează 183 de case raportate la 192 de familii, la o populaţie de 963 de suflete.

În anul 1845 paroh al Erdö-Sângeorz-ului, ţinutul Mureş-Vaşarhely-ului era Ioan Brânduşa: stră-străbunicul vecinului meu, de la Sângeorgiu de Pădure, blândul şi evlaviosul Brânduşa Gheorghe („badea Gheorghe”).

*Bika: grafia prenumelui cu „k”, regiunea aflându-se sub administraţia austro-ungară.

25 noi. 2005, sâmbătă: În ciuda a tot şi toate, viaţa rămâne o mare amăgire.

Ieri am cumpărat, după îndelungi deliberări şi amânări, un calculator care m-a costat o sumă considerabilă. Am vrut să-l am mai mult din ambiţie, pentru a fi şi eu în pas cu lumea.

… O toamnă ca un măr roşu, copt, gata să cadă.
După-amiază lucrez în livadă: adun nişte bălării, cosite mai demult, apoi repar gardul.

13 noi. 2005, duminică: Nu există tortură mai mare pentru om ca propriile gânduri (J. Webster).

15 noi. 2005, marţi: Început, de fapt continuare, cu hop-uri şi tărăgăneli, de un soi de idilă cu B. R. (Oneşti).

Este un mare păcat ca, într-o viaţă întreagă, să nu reuşeşti să fii măcar niţel fericit. În legătură cu această neşansă, într-un poem al său Borges afirmă:
„Nicicând nu m-a părăsit, de când exist, /Spectrul celui ce-am fost mereu: un om trist".

Aniversarea Andreei.

16 noi. 2005, miercuri: La Odorhei, cu maşina mea îmbătrânită, pentru a aduce prăjiturile comandate cu prilejul ieşirii la pensie a Idei şi a lui Iboly.
Masă festivă: mâine la restaurantul hotelului Sovata.
Fiind în Odorhei, vizităm familia surorii mele.

19 noi. 2005, sâmbătă: Probleme deosebit de stresante cauzate de proprietatea mea asupra livezii. Ar trebui să le rezolv, într-un fel sau altul, şi asta cât mai urgent!

Alaltăieri după-amiaza, masă festivă la hotel Sovata, oferită de Ida şi de Iboly, cu prilejul pensionării acestora.
La întrunire, femei multe, bărbaţi puţini; a predominat o uşoară atmosferă apăsătoare. Este acasă şi Andreea, foarte răcită, indispusă.

20 noi. 2005, duminică: De mai bine de 13 ani trăiesc stresul cauzat de terenul pe care îl folosesc. O îmbârligătură de toată urâţenia, care îmi mănâncă nervii!

Viaţa cu ale ei activităţi: muncă, agoniseală, distracţie, plăceri trupeşti, toate neavând altă menire decât eliberarea de gândul morţii, gând care ne face viaţa imposibilă.

Trupul – obiect al ispitelor, al bolii, al morţii, al pieirii.

21 noi. 2005, luni: Prelungirea vieţii datorită ştiinţei şi a practicii medicale înseamnă, în majoritatea cazurilor, prelungirea bolii, a durerii, a suferinţei; la ce bun?
Cu o moarte suntem, oricum, datori; ce rost mai are a ne feri de acest ultim duşman implacabil?
În pragul marii treceri, pe lângă durerea fizică, coexistă şi o mare durere sufletească, pricinuită de ruperea sufletului de trup.

22 noi. 2005, marţi: Din nou la Judecătoria din Sighişoara, la av. T. M.-M., în legătură cu încercarea de a soluţiona situaţia lotului pe care îl deţin; mi-a mâncat câţiva ani de viaţă povestea, calvarul cu terenul acesta.
Încurcate sunt iţele, rău de tot, în legătură cu acest teren; sunt râcâit, sâcâit, de mai bine de zece ani de această stare de fapt. Nu doresc nici la duşmanii mei starea sufletească pe care mi-o generează acest diferendum.
Mâine plec la Bucureşti, la Târgul de carte…

23-25 noi. 2005: La Bucureşti, la Târgul de carte. Cazare la modestul, însă centralul, hotel Muntenia. Este prezentă, în Bucureşti, şi Sovar P. .
Bucureştiul mă întâmpină neospitalier: vânt aprig, rece şi tăios, ploaie piezişă.
Joi, 24 noiembrie, ziua toată în furnicarul de la Târg.
Vrând să vizitez toate standurile, încep de la nivelul superior, umblând în zigzag: dreapta-stânga.
În final, seara, în camera de hotel inventariez următoarea „recoltă": Cioran, de S. Modreanu. Viaţă şi semn de V. Andru, ediţie revăzută. Confucius – o biografie de J. Clemes. Pentru nimic în lume, de Fr. Thoma. Singurătatea… meseria mea, de J. Răducanu. Între Capşa şi Corso, de V. Bârnă. Despre Dumnezeu şi om L. Tolstoi (Jurnal), Familia scrisă (I. Constantin).
Am cumpărat, încă, câteva CD-uri, dintre care: N. Stănescu, Brâncuşi, Muntele Athos…
Seara. La teatrul Odeon urmăresc piesa: Portretul lui Dorian Gray. În sala ticsită, ni se introduc scaune în completarea primului rând. .

Piesa –bine jucată de către actori tineri; subiectul însă a fost total neinteresant, mie.

27 noi. 2005, duminică: Posibile titluri pentru haiku-uri: „Incidente derizorii”, „Aforisme lirice”…

„Viaţa are ceva în sine, ceva care nu vrea să fugi de ea”. (Robert Walser).

Ca să supravieţuiesc, în continuare va trebui să fac mari compromisuri.

1 dec. 2005, joi: Oare cuvântul „dor” vine de la „durere” („dolora”)?

Cum se prepară omleta românească?
– Mai întâi se fură două ouă…
Iată specificul românesc, brandul, ştiut prea bine şi în străinătate.

Sunt frânt pe dinăuntru…

Undeva Cioran scrie: „Merită să trăieşti, fie şi numai pentru decepţiile pline de surpriză pe care le întâlneşti la tot pasul. ”
Mi se pare că acesta este cel mai optimist aforism al lui!

6 dec. 2005, marţi: Ah, cât rău mi-a făcut tărăşenia asta cu livada!

10 dec. 2005, sâmbătă: A început să mă ajungă din urmă trecutul!

Fără moarte oare religiile şi-ar mai justifica existenţa?

„Unde ai zburat linişte a inimii mele? ” (M. Isanos).

Tristeţea şi plictisul unor repetiţii, a unor ciclicităţi, în decursul existenţei noastre; inevitabile însă, de îndurat, de suportat.

Sunt tot mai obosit şi dezgustat de sâcâielile vieţii.

A fi mereu sănătos, fericit, iubit, aşteptat şi dorit – iată un ideal explicit.

Recitesc corespondenţa mea „clandestină” din anii 1996-1997, axându-mă mai mult pe cea purtată cu M. E.
Înflăcărare maximă, din partea ei mai ales; mă uimeşte tenacitatea cu care am jucat jocul până la capăt, acesta însemnând acea unică întâlnire de la S., consumată cu atâta fervoare, cu atâta pasiune nebună.

Nu am mai sunat-o din 1998, mă bate gândul să încerc să o sun acum.

11 dec. 2005, duminică: Aproape zilnic stau câteva ore bune în faţa calculatorului; este mai anevoioasă însuşirea tainelor lui decât am crezut, oricum însă nu mă las.

O fiică a României, numită Basarabia, înstrăinată foarte.

Şi dacă agreez, totuşi, calculatorul este pentru că amândoi avem „firi” complicate.

13 dec. 2005, marţi: Şi acela va muri care nu s-a născut încă, dar se va naşte.
Viaţa rămâne un accident marcant al nefiinţei.

14 dec. 2005, miercuri: „A munci”, în româna veche, a lui Neagoe Basarab, însemna: a te chinui!
Da, chinul numit muncă, apoi, bolile; şi moartea…

15 dec. 2005, joi: Nu pot practica recitirea: sunt mult prea multe cărţile pe care încă nu le-am citit.

16 dec. 2005, vineri: Apreciem tot mai mult, din păcate, realitatea artificială, în detrimentul realităţii naturale, imediate.

A nins, iarăşi, este frig; trândăvesc; citesc, mă iniţiez în tainele calculatorului.

17 dec. 2005, sâmbătă: Gânduri care terorizează; caut remedii: lectura, computerul, foarte rar Alunişul.

Ideile, unele, vin şi dispar fulgerător; stau la pândă şi le vânez cu un creion mecanic pe care îl ţin tot timpul lângă mine.

Oare a fi inteligent înseamnă să fii nefericit?

18 dec. 2005, duminică: Computerul se aseamănă foarte mult cu mintea omului; faptul acesta mi se pare firesc: creatorul computerului a căutat să-l producă asemenea minţii sale, adică labirintică, plină de hăţişuri.

Autori de scrieri memorialistice care îşi dedică scrierea soţiilor lor, apoi în „operă" înşiră toate femeile cu care au avut aventuri!

Mă îngrozesc de cât de neîndemânatic, de stângaci, pot să fiu: ieri am prăpădit o întreagă după-amiază, azi, ore bune, cu nişte ornamente de Crăciun, prost realizate tehnic, apoi cu o yală păcătoasă, îndărătnică.

Scrisoare către M. D.:

„Sovata, 18 decembrie 2005

Stimată doamnă A. K. M. D.,

M-am bucurat că schimbul de răvaşe dintre noi a luat, în sfârşit… sfârşit!

Chiar dacă m-ai terfelit în fel şi chip, m-ai batjocorit şi insultat – nu o dată, ci de repetate ori, în mai toate scrisorile – crezându-te, probabil o «eminenţă», eram, repet, mulţumit că, în fine, ai «tăcut», că s-a terminat…

Dar văd, constat, că ai tupeul să mă abordezi din nou, să reînfiripezi ceea ce, de-astă dată, nu mai este, nu mai poate fi cu putinţă.

Uiţi, pare-se, că agresiunea verbală, pentru acela care recurge la o astfel de atitudine, descalifică automat acea persoană, gânditoare şi socială, ea devenind, în acest mod, mult inferioară persoanei atacate! Ca atare, nu mai am ce dialoga cu tine.

Într-o atare împrejurare, nu mă pot supăra, aşa cum nu mă supăr pe un câine care latră, ori pe o pisică mieunătoare încontinuu.

Singura mea rugăminte majoră ar fi: să nu mă mai deranjezi, să nu mă mai abordezi, nicicând, sub nicio o formă!

Rămâi deci, cu singurătăţile şi cu nisipurile tale mişcătoare!

Mihail"

19 dec. 2005, luni: Sunt mult prea sensibil la stimuli, factori perturbatori, interni ori externi. Intensitatea şi durata acestora sunt amplificate, adesea, de către creier într-un mod sfâşietor.

Ne ascundem după măşti şi platoşe, încercând a ne disimula punctele noastre sensibile, vulnerabile, de care însă nu ar trebui să ne fie jenă.

Cărţile, ca nişte fiinţe, te aşteaptă să te apropii, să le înţelegi, să porţi un dialog cu ele, nu numai să le priveşti, ori să le răsfoieşti. Unele ne vor dezamăgi, altele vor fi dezamăgite de noi.

Îmi place să dezvălui tainele lirei numită: Femeie!

Iubirea: poezie, tandreţe, spontaneitate… dar şi tehnică!

23 dec. 2005, vineri: La mama, cu cadouri de Crăciun.

24 dec. 2005, sâmbătă: Cred că pierd foarte multă energie şi datorită felului meu de a fi: crispat, neliniştit, cu strângeri de inimă din varii motive.

Aseară a sosit Andreea, făptură subţire, fragilă. După nici o oră de şedere împreună, pleacă la disco „Dracula".

Caut, ca tot omul, plăcerea; şi o găsesc în lecturi şi în femei…

Meseria de craidon este una minunată, cu condiţia ca – în orice meserie – să ai scule potrivite!

Da, verbul este amăgitor, ne poate lesne înşela.

Tot despre plăceri: orgasmul îl poţi obţine şi singur, însă tandreţea o poţi avea numai de la o altă persoană.

Să trăieşti prin cuvinte, iată o frumoasă năzuinţă!

25 dec. 2005, duminică: Crăciunul! Un Crăciun frumos, cu mult omăt, cu fulgi plutind lin, legând cerul cu pământul.

De la tata am mai învăţat: cum anume se moare!

28 dec. 2005, miercuri: Preparative de Revelion. De mâine ne retragem, familia toată, la hotel Făget, cedând casa toată grupului de revelionarzi de la Cluj.

Astăzi mai întreprind o escapadă la Tg.-Mureş; ultima pe anul 2005… Vremea, din păcate, a devenit din hibernală, cum a fost de Crăciun, tomnatică: plouă, e moină şi noroi.

29 dec. 2005, joi: Surpriza zilei de ieri: mă aleg cu un telefon mobil „Nokia, precum şi cu nişte CD-uri (muzică clasică) şi un DVD cu Sarah Brightman.

Ca şi ieri, şi astăzi continuăm să efectuăm ultimele deretricări prin camere pentru primirea musafirilor.

Vremea s-a încălzit mult, zăpada – atât de abundentă şi de imaculată, de Crăciun, – este pe ducă…

După-amiaza ne mutăm la Făget.

31 dec. 2005, sâmbătă: A treia zi de şedere la Făget, şi ultima a anului 2005.

Din când în când dau câte o raită pe acasă, chemat ori nu de către oaspeţi, pentru a rezolva problemele ivite. Ieri, de pildă, am avut emoţii din cauza fântânii ornamentale care sta să se reverse din pricina ploilor abundente.

Tot ieri, la ora 22,15, am fost sunat să vin să deblochez o uşă capricioasă.

Astăzi ar trebui văzut de ce nu luminează ornamentele electrice exterioare…

Ieri, împreună cu Andreea, am vizitat-o pe mama. Revenim de la Sângeorgiu pe o vreme câinoasă: frig, vânt puternic şi lapoviţă.

Ziua îmi pierd vremea pe la hoteluri, privind şi ascultând mulţimea de oameni avidă de petrecere.

La etajul al doilea de la Făget, unde suntem şi noi cazaţi, nişte tineri imberbi sunt într-o stare de semi-sălbăticie din pricina excesului de alcool consumat; troglodiţii urlă animalic, sinistru, trântesc uşile de le sare tencuiala, joacă fotbal cu rodii pe coridor, proferând cuvinte obscene. După ce se satură de fotbal, trântesc rodiile, cele rămase tefere, de toţi pereţii, urlând iarăşi de satisfacţie!

Descopăr printre hârtiile Andreei notaţii jurnaliere datând din perioada anilor 1994-1999 ; aşadar, cam cinci ani de consemnări sporadice cuprinzând, mai cu seamă, frământări sentimentale specifice vârstei.

O caracteristică generală comună a notaţiilor noastre, corespunzătoare vârstei de 17-19 ani, este simetria totală privind preocupările noastre persistente de a ne găsi, întâlni, un prieten/prietenă, o persoană sinceră, devotată, căreia să ne revărsăm preaplinul nostru afectiv.

Dacă, în cazul meu, mama era personajul care constituia „marea oprelişte" în manifestările mele senzuale, peste ani am devenit eu, iată, factorul limitativ – şi punitiv! – în efuziunile de iubiri post-adolescentine ale fiicei mele…

„Presupun că singurul mod de a găsi cuvântul potrivit este să nu-l cauţi. ”
(Borges)

2006

1 ian. 2006, duminică: Revelion la hotelul Făget. Seara festivă şi, în seara aceasta – carnavalul, la restaurantul hotelului.

Lume preponderent tânără, zgomotoasă şi – mă gândesc la vecinii noştri de apartament – vulgară!

Trândăvesc cât e ziua de lungă, dormind, uitându-mă la programele tv., citind.

Cu puţină vreme în urmă, mă sună mama urându-mi toate cele. M-a emoţionat urarea ei, cu atât mai mult cu cât nu prea obişnuia să comită astfel de „tandreţuri”.

2 ian. 2006, luni: La ora 12,30 o duc pe Andreea la autogară pentru a se reînapoia la Cluj; apoi, o transport pe Ida la nepoate.

Revin în staţiune; lumea venită la petrecerea de revelion se retrage; timpul s-a încălzit din nou, stratul de zăpadă e ferfeniţit.

Pentru a-mi mai colora programul, fac o plimbare în preajma lacurilor; natura dormitează… Câteva perechi de îndrăgostiţi hoinăresc şi ele printre lacuri.

În comparaţie cu alţi ani, găsesc că românaşii s-au mai civilizat: pe drum şi pe alei – mai puţine resturi, ambalaje lepădate.

Din păcate, însă, la ieşirea dinspre Cazinou de la lacul Ursu, patru coşuri de gunoi au fost efectiv spulberate de către vandali iresponsabili.

Mâine, pe la prânz, revenim şi noi acasă.

Este linişte în hotel şi în preajmă încât îmi pare că am rămas numai eu în acest stabiliment; doar huruitul rar şi îndepărtat al bătrânului lift infirmă senzaţia de pustietate în hotel. În exterior, câte o petardă mai pocneşte tot mai anemic şi mai îndepărtat.

Ora 23,15: Pentru a putea citi în tihnă, mă mut în camera rămasă liberă după plecarea Andreei.

Timiditatea mă face să par a fi distant.

4 ian. 2006, miercuri: Religie şi credinţă: prima ne desparte, a doua ne uneşte!

7 ian. 2006, sâmbătă: Computer, telefon mobil – două aparate aflate în mare vogă, de care eu personal m-am ferit, le-am evitat, din comoditate, din tradiţionalism. Iată-mă însă pricopsit cu ambele, făcând eforturi pentru a-mi însuşi tehnica utilizării acestora.

Sentimente copleşitoare de singurătate, dorinţă aprigă de fugă, de cufundare în orgii sexuale.

Nimic nu mi se pare a fi mai omenesc decât să iubeşti, să doreşti, să cauţi, să alergi, să râvneşti frumosul feminin.

8 ian. 2006, duminică: Preşedinţi, capi de ţară, sub sceptrul cărora am hălăduit eu, în cei peste cinci decenii de existenţă: Dej, Ceauşescu, Iliescu, Constantinescu, Băsescu…

Cine va urma?

10 ian. 2006, marţi: Poezia: religie a sufletului. Creatorii acestui gen – făuritori de fantasme…

Din nou mijeşte un re-revelion, în această seară, în grupul colegial al Idei, petrecere la care o să mă duc, ca de obicei, fără nici un chef.

11 ian. 2006, miercuri: „Teologia nu a putut lămuri până acum cine este mai singur: Dumnezeu sau omul. A venit poezia. Şi-am înţeles că-i omul…” (Cioran?).

Re-revelion la hotelul Brădet, în sala „Margareta”, în compania personalului de la firma „Danubius”…

Deşi mă feresc de dansuri care necesită virtuozitate şi efort, tot bâţâind ajung să transpir abundent. Din această pricină Ida –mare amatoare de astfel de petreceri, cu dansuri care storc toate apele din tine – rămâne fără companion la ceardaşuri.

Ajungem acasă la ora 3,30; adorm greu, rămânându-mi puţine ore de somn. Astăzi trândăvesc…

Deşi haiku-ul, poezia în general, mă interesează, citirea de lucrări, scrieri interesante din acest domeniu, rămân tot timpul pe plan secundar; tot amânându-le mi-e teamă că, încet-încet, voi pierde interesul pentru ele. Nu ar trebui să se întâmple!

13 ian. 2006, vineri: Aseară, discuţii aprinse cu Ida despre felul în care a consimţit să locuiască Andreea la Cluj, mie ascunzându-mi-se faţeta gingaşă, discutabilă a vieţuirii ei în acel apartament clujean. Faptul acesta mă revoltă.

Caut femeia în cel mai autentic stil Don Juan!

Gelu Păteanu: adevăr şi făţărnicie; un român (?) care îşi face nevoile pe români şi pe a lor istorie, dând apă la moara revizionismului maghiar.

15 ian. 2006, duminică: A noastră existenţă: nesigură şi tristă. Tot timpul însă căutăm să ne amăgim, încercând să o facem cât mai sigură şi mai puţin tristă, dar…

Perioada celui de-al Doilea Război Mondial, ca epocă şi evenimente, mă atrage în mod irezistibil; de aceea, caut cărţi şi filme nonfictive despre acele vremuri.

În drumul spre eternitate al fiinţei noastre, viaţa este doar o secvenţă de-o clipită; pentru ca acest timp derizoriu să poată fi savurat la maximum, facem eforturi uriaşe şi absurde, în principal toate roadele trudei noastre fiind orientate către hrană şi procreare.

Cioran: „Dacă nu scriam, cred că totul se sfârşea rău. ” Da, fiindcă scrisul i-a creat acea iluzie de activitate, de utilitate.

Să fii ruda tuturor întru durere, mizerie, mâhnire şi suferinţă.

16 ian. 2006, luni: Am ce mânca, nu mă mai reproduc, de ce să mă zbat, să rup hamul?!

A trăi aici şi acum, clipa prezentă, concept budist, oare nu-i prea animalic, primitiv?
17 ian. 2006, marţi: Ger fără omăt.
Melancolic, trist, nefericit, în permanenţă nefericit – eu.

– La poarta spitalului, un cerşetor mai fericit decât oricare dintre bolnavii care-i aruncă câte o monedă!…

Să fii liniştit şi vesel, şi sănătos – ce calităţi de nepreţuit!

18 ian. 2006, miercuri: Întotdeauna poate fi şi mai rău; totul e ca să mai încapă în căruţă şi această belea, să o poată duce.

20 ian. 2006, vineri: Prin ger şi omăt mare, la vânătoare, ca bătăiaş; după opt ore de stat în frig aprig, pe mustaţă mi se formează stalacmite!

De frig nepăsându-i, Sovar P. îşi face prezenţa, cu cărţile, în Sovata.

21 ian. 2006, sâmbătă: Dacă a te căsători este o cursă a naturii, ei bine, atunci eu, iată, încă nu am căzut într-însa!

Dragostea bărbatului scade considerabil, vizibil, din momentul în care el este satisfăcut sexual. El aspiră la o schimbare, oricare altă femeie prezintă mai mult interes decât cea pe care o posedă.

Dragostea femeii, dimpotrivă, creşte din momentul satisfacţiei sexuale (Schopenhauer).

Judecătoarea Y. cu dosarele în lucru vraişte pe pat şi cu câteva în braţe, mă roagă, mă imploră să facem s. a. (!).

Prin filozofii, prin religie, ne tot străduim să ne explicăm viaţa – o justificare, argumentare fiindu-ne vitală.
Ambiguitatea preceptelor bisericeşti: blândeţe, îngăduinţă, toleranţă…

22 ian. 2006, duminică: Oare de ce am fost creaţi atât de imperfecţi, atât de mediocrii? Pentru că numai Creatorul poate fi perfect?
Omul, iată, şi aşa imperfect cum este, şi-a luat nasul la purtare, încât cu mărginita-i minte se crede, se confundă cu însuşi Cel care l-a creat!

Religiile ne îndeamnă să privim lumea aceasta ca pe un loc de pedeapsă, ca pe o colonie penitenciară. (Un amic, om de lume, petrecăreţ şi iubăreţ îmi spune că el unul nu dă pasărea din mână pentru cea de pe gard!).

Să fie moartea deşteptarea spiritului nemuritor din al său vis? Ori, după scurtul vis al vieţii, noaptea eternităţii?

Necunoscut, să cutreier mai ales prin librării, în marile oraşe, iată una din plăcerile mele nevinovate.

Motive care îi determină pe oameni să acţioneze: egoism, răutate şi câteodată milă.

A fi o minte luminată… dar cu o inimă foarte umbrită.

23 ian. 2006, luni: Lege spartană: nu pentru corupţie te pedepsesc, ci pentru faptul că te-ai lăsat descoperit!

– Dumnezeu îţi dă ca să te bucuri şi îţi ia ca să râzi.

Sunt născut pentru singurătate, pentru solitudine, pentru a cumpăni şi pentru a diseca suflete şi fapte; de aici îşi trag sevele tristeţile şi dezamăgirile mele.

Ar trebui să mă resemnez cu multe aspecte ale vieţii; aş deveni, este clar, şi mai trist, sigur însă aş fi mai liniştit.

Nu m-am plictisit niciodată; m-am zbătut, m-am frământat însă cât pentru o sută.

Dumnezeu este Iubire şi Speranţă.

24 ian. 2006, marţi: Aseară Florin Piersic, la emisiunea „Naşul”, a vorbit, despre el şi despre alţii, debordant, înflăcărat şi sentimental, peste patru ore, fără ca moderatorul să trebuiască să îşi facă meseria; doar din când în când, cu mare dificultate, l-a putut întrerupe pe năvalnicul F. P., pentru pauze publicitare. În rest, doar el cu gura-i bogată…

Este imensă nevoia omului de a se amăgi, noţiune aproximativ egală cu speranţa.

Friguri năprasnice, cu omăt pe măsură; activitatea profesională este anevoioasă din aceste pricină. Aşa că, stau mai mult în casă, bâjbâind la computer. Am început să scriu acceptabil la acest aparat; transpuse pe ecran, apoi, prin imprimantă, pe hârtie, câteva dintre poemele mele îmi prilejuiesc reale satisfacţii în această nouă stare a lor.

25 ian. 2006, miercuri: Încerc, mă străduiesc să am o detaşare senină faţă de unele pasiuni obositoare, stresante, zadarnice.

26 ian. 2006, joi. Idealuri: bunătate, frumuseţe, adevăr – atât de rar regăsite în viaţa de toate zilele…

Seara: discuţii fulminante cu Ida, în legătură cu modul în care ea şi cu Andreea mi-au ascuns adevărul despre persoana cu care aceasta din urmă locuieşte la Cluj.

27 ian. 2006, vineri: Cu tevatura de aseară, mai mult rău mi-am făcut mie însumi. Nu ar fi trebuit să mă exteriorizez chiar aşa de vehement: Andreea este matură, conştientă, are viaţa ei.
Ceea ce mă intrigă însă este faptul că amândouă au evitat să-mi spună şi mie că, plecând la Cluj, Andreea va locui într-un apartament împreună cu un băiat.
Nu atât faptul în sine, cât felul în care m-au pus deoparte, m-au ignorat, frustrându-mă de adevăr, aspectul acesta m-a revoltat, m-a intrigat.

M-am „născut”… în ce toamnă, în ce an?… în limba maghiară, am copilărit, crescut, îmbătrânit în această limbă; şi totuşi…

28 ian. 2006, sâmbătă: Trist, deprimat, mereu…

Sunt mereu bulversat de ceea ce mi-au făcut Ida şi cu Andreea; nesinceritate şi făţărnicie.

29 ian. 2006, duminică: Atitudinea Idei, în legătură cu situaţia cazării Andreei, la Cluj, continuă să mă macine.
Moartea ca o veche datorie, începută chiar în momentul conceperii.

30 ian. 2006, luni: Până şi cele mai derizorii probleme mă tortureză, mă sfâşie, răpindu-mi, răvăşindu-mi liniştea sufletească.

2 febr. 2006, joi: Specie jalnică – umanitatea.

3 febr. 2006, vineri: De la Einstein: a) Nu ştiu cu ce fel de arme se va lupta în cel de-al treilea război mondial, dar cu siguranţă în cel de-al patrulea se va lupta cu beţe şi cu pietre.
b) Două lucruri sunt infinite: universul şi prostia omenească; însă de primul nu sunt chiar sigur…
Nu mă plictisesc, fiindcă ştiu cum să-mi pierd timpul – aforism ticluit de altul pentru mine!

Un scop în viaţă este mai important decât toate amiciţiile şi obiectele de valoare.

4 febr. 2006, sâmbătă: Stări de nelinişte, de agitaţie lăuntrică, îmi tulbură orice activitate.
Neliniştea nu ar fi chiar nefondată; oricum, trebuie să fiu stăpân pe situaţie, pe propria-mi stare psihică şi fizică.

Minţile noastre, atât de mărginite, nu înţeleg mai nimic când este vorba de problemele profunde ale existenţei şi ale morţii.

5 febr. 2006, duminică: Din grizonat devin tot mai alb: toamna vieţii este pe sfârşite; intru în iarnă…

Este clar, m-am convins: singurătatea şi liniştea sufletească sunt repere spre care tânjesc.

Andreea deşi este în Sovata de peste 24 de ore, încă nu am reuşit să stăm de vorbă mai mult de 5 minute; s-a grăbit să stea cu colegii de la Cluj cazaţi la hotelul Sovata. Peste câteva ore pleacă înapoi la… Kolozsvár!

Gravitaţia poate fi răspunzătoare dacă cineva cade în dragoste (Einstein).
Fără suflet, precum soarta…

6 febr. 2006, luni: De ce oare ne luăm munca atât de mult în serios, având în vedere fragilitatea omului, caracterul trecător al fiinţei noastre?

Formula succesului în viaţă (Einstein):
A = x + y + z, unde: A = succesul în viaţă, x = munca, y = joaca, z = capacitatea de a-ţi ţine gura!
Aplicată mie, această formulă ar arăta astfel: cu munca nu mă zdrobesc, cu joaca stau prost, de când mă ştiu; excelez în schimb în a-mi ţine gura!

Să vrei, să-ţi doreşti să îţi limitezi nevoile, pentru ca, proporţional cu aceasta, să-ţi sporeşti libertatea.

Faimosul Einstein nu purta ciorapi deoarece, zicea el, degetele mari ale picioarelor găureau ciorapii.
Adevărul este că îi transpirau picioarele de mama focului şi, în consecinţă, îi miroseau de trăsneau.

Am fi mai buni, şi viaţa mai plăcută şi mai uşoară dacă fiecare dintre noi ne-am preocupa mai mult şi mai susţinut de binele comun, şi nu de propăşirea proprie, individuală.

Noaptea: de serviciu la noul sediu al Ocolului; mă chinui, aproape toată noaptea cu cazanul de încălzire centrală pe lemne, cazan care abia digeră lemnele insuficient uscate, mai mult fumegând decât arzând.

Aşa că, mă plimb ore bune între un pat mizerabil, improvizat, aflat într-o încăpere unde căldura nici nu ajunge direct, ci din camerele învecinate, unde nu avem acces.

Dimineaţa aflu de la drumari, care au parcul auto în curte, că au fost –20°C în noaptea aceasta!

Să mă îndoiesc şi să mă frământ – acesta îmi este destinul…

7 febr. 2006, marţi: În fond de ce să-mi fie teamă să plec şi eu „acolo” unde au plecat atâţia dragi mie…

Citesc printre rânduri în cartea vieţii: nu înţeleg multe, dar foarte multe îmi sunt deosebit de clare.

Nu pot să mă abţin să nu transcriu două citate din scrieri ale unor autori celebrii:

„Steaua ce-o vezi, şi atât de mică pare/E un cânt dumnezeiesc în tainică mişcare” (Shakespeare)

„Florile sunt nişte hieroglife superbe prin care Natura arată cât de mult ne iubeşte” (Goethe)

9 febr. 2006, joi: Pofte, ură, lăcomie, amăgiri, grijă, frică, gelozie, bătrâneţe, moarte, boală, amărăciuni.

Îmi este, şi mi-a fost întotdeauna, teamă de schimbare, în pofida faptului că sunt conştient de adevărul conform căruia fără schimbare nimic nu este posibil, neschimbarea însemnând de fapt moartea.

(Sfârşitul caietului 5)

9 febr. 2006, joi (continuare)**:** Astăzi fiind în serviciul de pază, în zona Sărăţeni-Chibed, în timp ce urmăream nişte hoţi de lemne, am dat de doi braconieri care au împuşcat o căprioară.

Surprinzându-i asupra faptului, i-am somat să rămână pe loc, nesupunându-se însă, am tras, în plan vertical, foc de avertizare; în pofida acestor demersuri, braconierii au fugit de la locul faptei, abandonând în mare grabă căprioara împuşcată; au mai lăsat la locul faptei şi un autoturism (Wolswagen) cu care s-au deplasat în teren.

În această împrejurare, am apelat prin intermediul telefonului mobil la şeful de ocol, care la rândul lui a înştiinţat poliţia judeţeană.

Într-un timp relativ lung au, venit şapte *organe* de ordine: poliţişti şi jandarmi. Tot prin telefonul mobil, unul dintre suspecţi a fost apelat şi după scurt timp, venit la locul faptei, şi-a recunoscut fapta.

Una peste alta, acţiunea a durat peste opt ore.

… Ca om, îmi pare rău de situaţia foarte neplăcută în care au ajuns autorii braconajului; ca silvicultor însă nu aveam altă cale de ales.

12 febr. 2006, duminică: Ştiinţă? Fie şi puţină; dar smerenie multă!

Un continuu dezacord între trup şi suflet – iată, poate, principala cauză a nefericirii noastre.

Lepădarea de toate, mai ales de pofte… înseamnă odihnă, pace (moarte?).

Remediu: să scriu, să citesc, să suspin, să tac, să mă rog, apoi să sufăr cu răbdare împotrivirile!

Totul atârnă de vreme şi de împrejurări (Eclesiastul-8: 11).

Cercul – linia cea fără de început şi fără de sfârşit…

Ninsoarea şi ploaia – atât de potrivite sufletului meu!

15 febr. 2006, miercuri. Hedonistul: un câine care roade, de zori, un os crezând că sângele vine din os, şi nu din gingiile rănite (Sakyamuni).

17 febr. 2006, vineri: Fidelitate nu prin constrângere, ci prin liberă opţiune.

Monofidelitate, polifidelitate – cuvinte… Vorbind însă despre polifidelitate, ne gândim la erotism, în cazul monofidelităţii ne gândim la dragoste.

S-ar părea că aventurile extraconjugale creează un mic sentiment de vinovăție care, odată cu revenirea acasă a făptaşului, face ca cel cu musca pe căciulă să se simtă dator (datoare)să se poarte mai atent cu jumătatea, ceea ce se pare că ar consolida căsnicia.

Omătul abundent căzut aseară, având peste 50 de cm grosime, este precum o imensă plapumă imaculată de linişte şi de frig.

… Clipele acestei existenţe – precum punctele care alcătuiesc linia.

În livadă, de câţiva ani nu mai execut combateri chimice, decât biologice, prin intermediul păsărilor. În acest scop, am o… convenţie cu păsările: le furnizez hrană (seminţe, îndeobşte), în schimb ele culegându-mi omizile de pe pomi, apoi, începând cu primăvara, delectându-mă cu trilul lor vesel.

Se pare că este eficient contractul cu ele, nemaipunând la socoteală frumuseţea livezii invadate de armata de lucrătoare înaripate!

18 febr. 2006, sâmbătă: comunicarea cu Ida devine tot mai dificilă: orice tentativă de ducere la bun sfârşit a unei discuţii, pe teme de interes comun, se soldează cu vociferări, de ambele părţi, ajungându-se la tonuri fulminante.

În fond, problema este că de atâţia ani acest dialog nu a prea avut loc, iar acum înfiriparea lui este aproape imposibilă, la modul dorit de mine ori de către ea.

Orice discuţie, indiferent de temă, decurge în răspăr, în contradictoriu, având ca finalitate exact opusul a ceea ce ne propunem, a ceea ce ne dorim, a ceea ce, în fond, ar trebui să fie.

A lipsit, aproape în totalitate, acest exerciţiu de comunicare între noi, mergând fiecare pe căi paralele, petrecându-se extrem de rare intersectări constructive, pozitive, în această comună hălăduire.

Este şi o deficienţă temperamentală, din partea amândurora, că atâţia ani am convieţuit într-un mod atât de deficitar.

Acum, când anii, nevoile ne împing unul către celălalt, descoperim că noi doi nu am învăţat nici măcar elementele de bază ale comunicării cuplului.

Tot acest neajuns este intens amplificat de ample, de profunde neîncrederi, de ambele părţi, manifestate în decursul anilor sub forma, mai mult sau mai puţin mascată a nepăsării.

Pare-se că este tardiv să mai recuperăm ceva din ceea ce am pierdut, ori neglijat, în aproape trei decenii de trai în comun.

Însă toate la timpul lor… Culegem, acum, roadele sfrijite, necoapte, amare ale acestui trai defectuos.

În 28 de ani, însă, s-a petrecut altceva, anume s-a înfiripat un puternic şi profund ataşament reciproc bazat pe anii noştri cei tineri şi frumoşi.

Dacă altceva nu, măcar nostalgia acelor ani de tinereţe ne leagă, fără doar şi poate, într-un chip dureros de frumos…

Pentru toate neajunsurile pe care le întâmpinăm, mai vinovat decât ea sunt poate eu…

Moarte ori viaţă – aceeaşi monedă este.

19 febr. 2006, duminică: Încerc să îmi închipui viaţa fără de moarte! Şi nu îmi este cu putinţă, precum nici moartea nu mi-o pot imagina decât ca pe o finitudine asemenea unu somn fără vise.

Însă dacă aduc şi sufletul în ecuaţie, problema se complică rău de tot…

Viaţa= Σ proceselor fizice şi psihice şi cuprinse în intervalul: naştere-moarte.

20 febr. 2006, luni: Sănătatea şi liniştea sufletească – iată ce ar trebui să conteze în această existenţă; noi alergăm însă după himere materiale.

Să ai o existenţă de floare: delicată, fragilă şi efemeră!

Nemulţumirile şi iritările mele îmi fac mult rău: mie şi celor din preajma mea.

Însă, iritat şi nemulţumit sunt fiindcă sunt eu, cu toate ale mele multe hibe!

21 febr. 2006, marţi: Ida se află la Cluj, în special pentru a vedea, împreună cu Andreea, care ar fi posibilităţile de schimbare a domiciliului acesteia, precum şi aflarea modalităţilor de obţinere a unui credit bancar, pentru Andreea, cu scopul de a-i cumpăra o garsonieră.

De m-aş putea debarasa de sentimente ca: mânia, ura, gelozia, tristeţea, îngrijorarea, frica – abia atunci, în sfârşit, aş avea, poate, niscaiva linişte sufletească, linişte la care tânjesc de atâta amar de vreme.

Dar cum toate aceste sentimente, omeneşti în fond, îmi năpădesc fiinţa, mintea şi trupul îmi sunt otrăvite.

Alergăm, mai tot timpul, după himere, speranţe le zicem, cheltuindu-ne clipele atât de drămuite ale bizarei noastre existenţe.

Ajungem la capăt de drum şi ne dăm seama… prea târziu!… că nu asta ar fi fost calea, soluţia, că nu ne-am trăit viaţa chiar cum ar fi trebuit.

Însă nimic nu mai poate fi schimbat, şi nici timp nu mai este!

Ida şi Andreea sondează piaţa imobiliară de la Cluj. Vorbind prin telefon cu Andreea, aceasta îmi comunică preţul mediu al unei garsoniere; iată-l: 30.000 de €! Îţi faci cruce, dacă mai ai timp, înainte de a cădea pe spate!

Câteva din preceptele unei bune meditaţii:

„Lasă-ţi de-o parte grijile şi eşecurile din trecut, înţelegând că nu are rost să te mai preocupe ce a fost cândva; alungă ura, ruşinea şi anxietatea, nu le îngădui să îţi invadeze mintea; nu stărui imaginându-ţi necazurile şi suferinţele din viitor; nu te agăţa de neplăcerile, frustrările şi îndoielile care te împiedică să ţii pasul cu viaţa.

Nefericirea îşi face loc în inima cuiva pornind de la un necaz mărunt ce serveşte drept catalizator pentru alte reziduuri de acelaşi fel, până când mentalitatea respectivului se transformă într-o groapă de gunoi.

Unii oameni insistă în rememorarea celor mai mici detalii ale necazurilor prin care au trecut, sporindu-şi astfel nefericirea.

Alţii îşi exagerează simptomele, fiind convinşi că sunt gravi bolnavi.

Alţii, întreţinând mereu imaginea răului în minte, sfârşesc prin a-l aduce în preajmă.

… Doar cei ce îşi păstrează echilibrul sufletesc în orice fel de condiţii, rămânând calmi şi senini în iureşul vieţii, doar ei sunt demni de respect!”

Idei valabile nu numai pentru meditaţii, ci pentru viaţa cea de toate zilele, aplicabile mai ales mie.

22 febr. 2006, miercuri: Sunt semnale de la Cluj, de la Andreea şi de la Ida, referitoare la demersurile lor privind modalităţile de obţinere a unui credit bancar pentru cumpărarea unui apartament.

Preţurile sunt exorbitante, în medie 30.000 de euro o garsonieră modestă aflată într-o zonă aşijderi şi ea. Se pare că va trebui să fac un drum, chiar astăzi, la Cluj, pentru a demara cele necesare obţinerii banilor.

24 febr. 2006, vineri: La Cluj, cu familia, în calvarul artei de a obţine un credit bancar de 1,2 miliarde de lei (!?)pentru a-i cumpăra Andreei garsonieră.

Salariile noastre, al Idei şi al meu, precum şi cel al Andreei, nu permit acordarea unei astfel de sume.

De altminteri, sistemul de acordare a creditelor este foarte anevoios şi labirintic.

Întreg Clujul este învăluit de plasa agenţilor imobiliari, plasă în care pic şi eu însumi dintr-o greşeală.

Aseară ne-am reîntors, urmând ca astăzi şi luni să ne mai gândim şi să căutăm modalităţi pentru dobândirea colosalei, strivitoarei sume.

Din pricina stresului, în autobuz apoi acasă, ajungem să ne certăm cu Ida datorită divergenţei de păreri.

Mi se pare incomod şi greu suportabil ca pentru tot restul vieţii mele, a noastre, să trebuiască să cotizăm lunar cu milioane bune – toţi trei-pentru 25 de metrii pătraţi de spaţiu locativ, fie el şi la Cluj; mai ales că al meu loc de muncă a devenit incert, Ida se pensionează cu o pensie mică, iar afacerea noastră turistică este de asemenea nesigură.

Mă gândesc să renunţăm, însă astăzi voi mai merge încă o dată la BCR Sovata pentru a vedea suma maximă pe care am putea să o dobândim cu ale noastre câştiguri derizorii.

Îmi induc prea multe suferinţe, din pricini şubred fondate.

Mintea mea este un uriaş receptacul pentru praful, cenuşa, zdrenţele şi gunoiul acestei lumi. Ar trebui ca ea, mintea, să îmi rămână liniştită, calmă, însă îmi este cu neputinţă.

Mă străduiesc mult să nu ajung robul pasiunilor, viciilor mele.

25 febr. 2006, sâmbătă: Lung dialog telefonic cu Sovar P. despre drumul meu la Cluj şi mârşăvia creditelor bancare, a lucrătorilor de la agenţiile imobiliare, a preţurilor care se practică.

Este revoltător totul…

26 febr. 2006, duminică: Sufăr de prea multă conştienţă, de prea multă luciditate, da, sufăr…

Perfizi şi făţarnici, ăştia suntem.

Prea mulţi dintre cei care astăzi se află la putere, în regimul trecut l-au preamărit, au dedicat osanale conducătorilor regimului trecut.

Aceiaşi, fără jenă sau căinţă acum îi condamnă, îi denigrează, pe cei pe care îi lăudau odinioară, furând cu îndârjire, devalizând tot ce se poate în această ţară mult secătuită, vlăguită, stoarsă.

Am o dorinţă aproape dureroasă pentru vremuri netrăite de mine: de copilăria bunicilor şi a părinţilor mei, iar mai apoi, de începuturile copilăriei mele, până prin anul 1957.

Îmi amintesc perfect de prima zi de şcoală, 15 septembrie 1957, când desculţ, în pantaloni scurţi, având pe umăr o traistă verde, ţesută la război de mama; în „geantă”, două caiete: unul cu pătrăţele, altul cu linii; alături, un penar din lemn conţinând un toc cu peniţă, iar într-una din mâini având o călimară cu cerneală albastră. Având această înzestrare, am pornit pe lungul drum în lumea cunoaşterii.

Desculţ fiind, luni de zile am avut tălpile înnegrite de motorina cu care era unsă duşumeaua clasei…

Mirosul pardoselii negre îl am şi acum în nări.

Temperamental sunt înclinat solitudinii, predispus la mânie cruntă, aprigă.

Firea mea impulsivă, imprevizibilă respinge apropierile; nu cred în prietenii dezinteresate, sincere.

Ceea ce nu putem domina, ne va subjuga, cale de mijloc nefiind.

3 mart. 2006, vineri: Mă iniţiez greu în ale computerului. Sacrific multe ore pe zi acestui aparat sofisticat.

Informaţiile arborescente, specifice computerului, mă încurcă şi mă enervează. Aşijderi cu telefonul mobil.

Suntem cotropiţi de iarnă, de omăt.

Profesional, o oarecare lejeritate deocamdată.

5 mart. 2006, duminică: Nu pot să plutesc, impasibil, deasupra noianului de probleme care mă împresoară; mă cobor în ele, le disec, le întorc pe toate feţele – iar această atitudine a mea echivalează cu a te zbate, zvârcoli, căzut fiind într-o mlaştină.

6 mart. 2006, luni: Încerc să trăiesc clipa, eventual minutul; traiul devine anevoios atunci când mă gândesc la zilele, săptămânile, lunile şi anii care vor urma,

7 mart. 2006, marţi: Ieri şi azi-noapte a nins abundent; stratul de omăt măsoară peste 50 de cm, la mine în curte.

Ninsoarea a dat peste cap programul meu profesional.

Corect ar fi fost să ajung cumva astăzi la mama pentru a o ajuta să cureţe omătul, însă din comoditate şi dintr-o indispoziţie am preferat să rămân acasă.

De la fereastra dormitorului urmăresc zborul nebunatic al piţigoilor în vizita lor rapidă, scurtă, în cuiburile livezii, sălaşuri aprovizionate cu seminţe de floarea-soarelui.

Când nimic nu mai este de sperat, totul este de aşteptat.

9 mart. 2006, joi: La inventarieri de arbori într-o pădure de crâng din zona Filitelnic, o localitate de lângă Bălăuşeri.

Filitelnicul este una din localităţile înfloritoare de pe Târnava Mică, locuită fiind, până deunăzi, de secole, de saşi harnici şi serioşi. În prezent, satul este complet părăginit, aici rămânând câţiva bătrâni şi o droaie de ţigani, aciuaţi prin casele părăsite.

Cândva pe dealurile din prejma satului-astăzi plin de careuri de sonde-a lucrat tata ani în şir, sfredelind măgurile în căutare de gaze.

Trecând pe aici, caut repere vechi: case, pomi bătrâni, biserica, obiective pe care şi ochii tatei le-au văzut, locuri pe care şi paşii lui le-au călcat. Mi-ar fi plăcut să mai întârzii pe aceste locuri, nefiind însă singur nu s-a putut.

Poate altă dată…

Scrisoare către Radu Dumitru:

„Sovata, 9 mart. 2006

Stimate domnule doctor Radu Dumitru,

Bucurându-mă, sincer, că răspunsul la scrisoarea mea doar amânată, nu şi uitată, doresc să vă reamintiţi, cu tot respectul, că întâlnirea de la Sovata – preconizată pentru începutul lui septembrie, anul viitor, suplineşte colocviul tradiţional de pe malul Pontului Euxin, conform doleanţei exprimate de către domnul Ion Codrescu la şedinţa de închidere a din toamna trecută.

Aşadar, numai Sovata, nu şi Mamaia, de această dată…

Intenţia noastră, a mea şi a domnului Găbudean, referitoare la aspectele pecuniare ale întâlnirii, se conformează întrutotul doleanţei dumneavoastră, precum şi a celorlalţi virtuali participanţi; rămâne de văzut cum vor vibra alţii la preocupările noastre neaducătoare de profituri băneşti. Credem că, până la a doua jumătate a lunii aprilie vom fi dumiriţi, prilej cu care vă vom informa şi pe dumneavoastră privind detaliile.

Domnule, doctor! Mă interesează orice în legătură cu haiku-ul. Mai puţin renku-ul, deocamdată; în privinţa acestui gen, nu concep devălmăşia în actul delicat al creaţiei lirice. Acest procedeu, colectiv, îmi pare ca un… sex în grup (iertare pentru această comparaţie!)

Aşadar, orice scriere în legătură cu haiku-ul, mai puţin, fireşte, cele deja apărute la Societatea de haiku din Constanţa, pe care le posed deja şi eu, precum şi cele apărute la SRH Bucureşti, după '96. Mi-aţi astâmpăra o mare sete spirituală furnizându-mi scrieri despre haibun, haiku, tanka etc.

Repet, orice cheltuială referitoare la munca de copiere, taxele de corespondenţă ş.a., vor fi rambursate.

Cu deosebită stimă,

Mihail Bica"

10 mart. 2006, vineri: Iarna se lasă greu convinsă că i-a trecut vremea, că ar trebui să abdice.

Ninge iar!

Astăzi serbăm „Ziua femeii" împreună cu colegele de serviciu, retraşi la păstrăvăria Câmpul Cetăţii. Vin cu maşina proprie pentru a nu trebui să depind de alţii.

Că bine a spus S. Brucan, la început de an '90: „În societatea post-comunistă vor exista numai două clase: cea a deştepţilor şi cea a proştilor. În cazul ideal, vor conduce deştepţii, iar proştii îi vor alege bucuroşi, în schimbul satisfacerii unor cerinţe de bază. "

Perfect adevărat! Aşa stând lucrurile, mulţi proşti mai suntem în ţărişoara asta!

Cu menţiunea că, în foarte multe cazuri noţiunea „deştept" trebuie echivalată, din păcate, cu cea de „hoţ-şmecher".

11 mart. 2006, sâmbătă: Importanţa zilei de azi, a zilei curente, a timpului prezent, a momentelor acum în derulare – nimic nu ar trebui să valoreze mai mult decât această zi!

Totodată, nu problemele imaginare ar trebui să mă frământe, şi încă atât de crunt, ci acelea reale şi imediate.

Prea mult mă frământă, mă doare faptul că va veni o primăvară de care nu o să mai am parte, pe care nu am să o mai văd; logic ar trebui să mă bucur de cea prezentă!

O prudenţă egoistă de a nu risca nimic m-a lipsit de multe frumuseţi şi bunătăţi ale vieţii.

Uitându-mă veşnic ori mult prea îndărăt, ori mult prea înainte, mă şi mir cum de nu mi-am frânt încă gâtul!

Ar fi, oare, suportabilă viaţa dacă acolo unde am greşit, ne-am tot întoarce, fără să mai ieşim din cercul vicios, repetându-se mereu aceleaşi păcate, aceleaşi erori, aceleaşi gafe?

Este bine că viaţa merge înainte şi nu se învârte în cerc – ar fi greu suportabilă!

Egoismul uman, deci şi al meu, este fără de margini…

Sufocat sunt între trecut şi viitor, mă simt ca între ciocan şi nicovală. În această situaţie, tot prezentul devine un perpetuu calvar.

Nu teama, ci zădărnicia zilei de mâine îmi taie elanul astăzi, certitudinea că mâine va fi tot aşa şi, dacă toate merg bine, va fi şi mai rău.

Nimic nu este sigur în această viaţă, în afară de acel ceva care transcende viaţa.

Dar dacă ceva ar fi sigur în această existenţă, atunci însăşi viaţa ar fi negată.

… Niciodată nu am cutezat să fac nebunii care să-mi taie răsuflarea, niciodată; viaţa, în schimb, a avut grijă să mi-o taie.

Dacă totul este aici şi acum, şi nimic dincolo şi apoi, atunci chiar că nu am înţeles nimic!

Îmi vine să râd, să plâng? , când mă gândesc că „opera mea”, publicată până acum, şi am 56 de ani, este cât un buletin de identitate! („Clepsidra spartă”)!

În loc să mă bucur atunci când apare soarele, eu mă indispun.
Norii, ceaţa, ploaia, ninsoarea îmi sunt proprii, benefice sufletului (!?)

Doamne, lasă-mi rogu-te imaginaţia să-mi zburde!
La testul meu (!) de cultură generală aş mai adăuga: $E = mc^2$ (în care $m = v \times \rho$, cu explicaţii, anume: autor, semnificaţie). Celelalte probe fiind: grafia exactă, după dictare, a următoarelor nume: Shakespeare, Baudelaire, Nietzsche.

Gândirea noastră este, de cele mai multe ori, în imagini.

13 mart. 2006, luni: Sinestezia – ruperea barierei dintre simţuri.

15 mart. 2006, miercuri: De câteva zile, simt dureri aprige în zona cervicală şi a umărului stâng, durere care mă împiedică să fac anumite mişcări cu braţul stâng.

La Odorhei, astăzi, secuimea îşi propune să proclame autonomia ţinuturilor de ei locuite.
Sunt nerăbdători aceştia, dar până la urmă, vor dobândi ceea ce şi-au propus.
Acum însă nu cred că este momentul potrivit pentru astfel de zbateri.

Transcriu la computer caietele din 2003 încoace.
Ajuns la chinurile trecerii tatei, parcurg, din nou, etapele săvârşirii sale, năucitoare, bulversante pentru mine.

17 mart. 2006, vineri: Urmez un tratament balneologic, urmare a durerilor scapulare.

Îmi supun ochii la eforturi deosebite: computer, lecturi, tv., în total: 8-9 ore pe zi!

18 mart. 2006, sâmbătă: Aflu de la H. Laci, partenerul de afaceri a lui Biro B., că acesta din urmă este grav bolnav, suferind de cancer în stadiu terminal.
Evoluţia bolii a fost galopantă, în nici două luni suferindul ajungând în faza finală a acestei maladii necruţătoare.
… Şi are numai 43 de ani!

Firea mea este melancolică şi imprevizibilă, cu o mare aplecare spre tristeţi profunde; caut refugii: nu vreau, nu trebuie să devin un înfrânt al vieţii!
Îmi vin în minte câteva versuri ale lui Topârceanu din poezia lui „Tristeţi provinciale”:
Tristeţi –prostii molipsitoare… /De ce mă urmăriţi mereu/Şi, fie ploaie ori ninsoare, / Vă ţineţi scai de capul meu? /…

Un uriaş fiasco este viaţa noastră, a tuturor.

La ofiţerul stării civile, el fiind cel întrebat:
– Vrei să te căsătoreşti cu… ?
– Nu zic nu…

Ora 10,15: Ida îmi comunică decesul lui Biro B.
Zvonuri au mai fost, de astă dată simt că nu mai este o informaţie falsă, că tragedia chiar s-a petrecut; în scurt timp mi se confirmă cruda realitate.
Iată, Bela a ajuns din urmă viitorul! Umbra lui a devenit el însuşi, iar el –neantul!

Seara: la priveghi, la Béla…
Am rămas mai sărac cu un amic!
Defunctul este aşezat, cu sicriul închis, în capela nouă; sunt pentru prima oară aici.
Înhumarea – luni la ora 14,00…

19 mart. 2006, duminică: Politicienii – saltimbancii clipei prezente, profitori ai naivităţii gloatei.

„… Şi bezna vine, din păcate, nu din stins lumini: ci chiar din lumina de afară, care, neagră, nu mai orbeşte” (I. Lăcustă)

20 mart. 2006, luni: A doua parte, a doua jumătate a vieţii este ca celălalt versant al unei coline: îl cobori mai repede decât l-ai urcat.

Ora 14,00: Despărţirea de Béla… O mulţime de oameni şi de flori: în capelă şi în preajma capelei… Flori şi coroane foarte multe; şi multă jale!
El, Béla, a trecut, iată, dincolo de tristeţe, supunându-se veşniciei lucrurilor pe acest pământ.

21 mart. 2006, marţi: Ca la orice măgar, şi la A. B. răgetul şi copita îi sunt armele.

22 mart. 2006, miercuri: Scurtimea şi precaritatea vieţii, dar nu şi a suferinţelor interminabile, sunt de-a dreptul răvăşitoare pentru conştiinţa omului.

23 mart. 2006, joi: Prea multe griji îmi fac, pentru te miri ce; şi, uite aşa, a mea viaţă aduce a chin.

25 mart. 2006, sâmbătă: Deosebirea între sex şi dragoste, afirmă un cunoscător în materie, ar fi: atunci când faci sex dezbraci numai trupul, pe când atunci când faci dragoste îţi dezbraci şi sufletul; frumos spus, adevăr grăit…

Antipater, poet grec (180-100 î. de Ch.): Mă sperie omul care bea numai apă şi nu uită nimic.
Această afirmaţie, a poetului, mă sperie şi pe mine puţin…

După-amiaza, cu mama în curte, în sfârşit la soare, discutând despre vremurile apuse, aniversarea a 50 de ani de la înfiinţarea liceului din Sângeorgiu, precum şi despre alte subiecte pestriţe.

26 mart. 2006, duminică: Întâlnirea de ieri, cu şcoala, dascălii, şi colegii, după 38 de ani de despărţire, m-a împins într-o stare melancolică răvăşitoare. Şocul contrastului dintre imaginea veche, de acum aproape patruzeci de ani, şi realitatea prezentă: cea cu dascălii îmbătrâniţi, umbra a ceea ce au fost odată, m-a cutremurat… Prezentul a fost ca o palmă dată trecutului ingenuu, fiind precum o sculare din morţi…
Suportând greu această zguduire, am şi plecat mai devreme de la întâlnire, să cruţ vechile imagini, mult prea dragi memoriei mele, înainte ca acestea să fie zdrobite, făcute zob de o cruntă realitate numită TIMP!
A fost o reîntoarcere în trecut, prezentul însă manifestându-se nemilos.
Mulţi colegi, din cele peste patruzeci de promoţii ale liceului, nu au avut curajul confruntării, poate din comoditate, poate din laşitate.
Astfel, au fost clase, promoţii, care nu au avut nici un absolvent prezent la festivitate, altele doar câţiva, precum clasa noastră: şase, cu dirigintele!

28 mart. 2006, marţi: Să alung din suflet orice apăsare zadarnică; aşa, poate, îmi vor deveni zilele ceva mai senine.

Compasiunea: scurtătură spre fericire.

1 apr. 2006, sâmbătă: Multe amărăciuni şi mânii a acumulat, şi mai acumulează încă sufletul meu cătrănit.

Convorbire telefonică cu mama; se plânge de neajunsurile, atât de greu suportabile, ale bătrâneţii…
Cu vocea gâtuită de lacrimi, îmi povesteşte că, într-una din zilele trecute, a căzut, alunecând pe iarba umedă a grădinii şi, neavând putere în braţe, şi nici în picioare, s-a tot învârtit şi răsucit prin bălării, forţându-şi membrele, şi aşa mult prea bolnave, până când, în sfârşit, într-un târziu s-a putut ridica cumva, sprijinindu-se de gard.
Este foarte demoralizată, cătrănită, biata de ea; singură şi bolnavă, suferă în tăcere…

2 apr. 2006, duminică: A trecut pe-acasă Andreea; s-a reînapoiat astăzi la Cluj, cu Zsolt (vărul ei), care lucrează în Budapesta.

Dacă omenirea, lumea toată, este atât de înnebunită de fotbal, acest joc tâmpit, atunci clar îmi pare de ce e omul aşa cum e…

4 apr. 2006, marţi: Să fii în doliu, toată viaţa, pentru propria-ţi viaţă!

5 apr. 2006, miercuri: C. V. Tudor îşi propune să închidă toţi şnapanii şi, apoi, să le dea să mănânce cu praştia!

6-7 apr. 2006: Inspecţie de fond într-un canton silvic la Ocolul Sighişoara.

În această împrejurare, îmi este dat să cunosc pădurile din preajma oraşului, nişte arborete surprinzător de frumoase; cunosc, de asemenea, nişte oameni pe care altfel nu aveam cum a-i cunoaşte, a-i întâlni.

Cu acest prilej, Sighişoara mi s-a revelat altfel decât o ştiam, plăcându-mi mai mult decât în celelalte dăţi; poate şi datorită contextului în care m-am aflat acum aici. În această impresie generală, bună, trebuie să includ şi aportul deosebit al lui Sovar P., venită dintr-o călătorie prin Europa, cu desaga doldora de surprize.

9 apr. 2006, duminică: După mai multe convorbiri telefonice, în limba rusă, cu o turistă din Basarabia, astăzi în zori cobor în autogară pentru a-i aştepta.

Aşteptarea a durat peste două ore, în maşină este frig, mă înfofolesc într-o pătură şi ascult muzică simfonică la casetofonul stricat al maşinii.

Într-un târziu, soseşte autobuzul, cu o singură turistă pentru Sovata; de fapt, cu două: Nina, mama şi Nastea (patru ani) fiica Ninei. Nina vorbeşte numai limba rusă. Îi este foarte greu să se descurce nevorbind limba română, de aceea, pentru a le mai îndulci traiul la Sovata, le plimb cu maşina, prezentându-le localitatea… în culori favorabile. Au venit pentru a efectua un tratament la Praid şi vor sta, sper, treisprezece zile.

După-amiază: turul Sovatei cu maşina, purtându-le pe basarabence prin toate ungherele staţiunii.

Câţiva sovăţeni văzându-mă în compania celor două moldovence mă invidiază în mod vădit.

De ne bucurăm, de ne plângem, oricum ne ducem; în consecinţă, nu este mai bine, oare, să ne bucurăm, totuşi?

Va trebui să lucrez, să acţionez mult şi insistent asupra sănătăţii mele mentale; să încerc să fiu vesel şi calm, chiar şi în momentele cele mai disperate!

Încet-încet îmbătrânesc – aceasta este legea, nu este altă cale; fireşte, această realitate nu este un prilej de cine ştie ce bucurie, însă e bine şi aşa; mai rău este atunci când nu îmbătrâneşti…

Nu îmi vopsesc părul, nici mustaţa: aceasta fiind colilie de tot. Am grijă, mă străduiesc, să îmi menţin tinere: sufletul şi mintea. Nu reuşesc, din păcate, întotdeauna; fac însă eforturi.

Statistic îmbătrânirea poate fi:

1) prin spiritualizare şi sensibilizare;

2) prin materializare, umflare, îngrăşare…

Oricum, sufletul înainte de toate!

Să ştii să îţi ridici sufletul, în timp ce trupul coboară, cade – iată marea artă!

11 apr. 2006, marţi: Ieri, cu maşina mea răblăgită, pe un drum puternic „cariat”, împreună cu Ida, Eva şi micuţele: Niki şi Cao, la magazinul Selgros din Tg.-Mureş.

După ce terminăm cumpărăturile, maşina se încăpăţânează să mai pornească; pierdem aproape două ore până găsesc nişte şmecheraşi care îmi dreg motorul, ajungând apoi, cu chiu cu vai acasă, târziu în noapte, cu motorul funcţionând discontinuu, hurducăit, smucit, nemaiputând evita gropile care aproape îmi destramă maşina, aceste gropi terorizante care nevrozează o ţară întreagă, cu factori de decizie, responsabili, hoţi, vicleni şi şarlatani.

14 apr. 2006, vineri: Timp ploios şi rece; cu toată temperatura scăzută, natura se trezeşte la viaţă; iar păsările îi înalţă, dimineaţa şi seara, imn de slavă…

Posibil titlu: Tăceri grăitoare.

Auzit pe corso: Femeia fără „draci” nu are nici un Dumnezeu!

Aş adăuga: totuşi, să nu aibă prea mulţi nichipercea!

Mă pregătesc să merg la mama; caut să o vizitez cât de frecvent pot, dar mi se pare insuficientă prezenţa mea alături de ea.

Deviză a sănătăţii: niciodată grăbit, niciodată îngrijorat!

De asemenea, un nu hotărât: melancoliei, pesimismului, iritării, mâniei, urii, invidiei, geloziei, neliniştii, emotivităţii!

(Doamne!… Pe toate le am, în mod pronunţat chiar, şi nu mă pot desprinde de ele fără ajutorul tău!).

15 apr. 2006, sâmbătă: O clasificare a sentimentelor, în funcţie de nuanţe (!):

a) negre: frica, neliniştea, timiditatea;

b) roşii: mânia, ura, gelozia, invidia, sarcasmul;

c) gri: nervozitate, agitaţie, sensibilitate excesivă, nerăbdare, tristeţe.

Îngrijorător este faptul că deţin toate culorile…

Biblioteca mea: cămara sufletului meu.

Cămara propriu-zisă, cea alimentară, goală de-ar fi, nu m-ar nelinişti într-atâta pe cât absenţa bibliotecii proprii.

21 apr. 2006, vineri: Dovada supremă că omenirea este fundamental neserioasă este faptul că, câteva zeci de mii de fotbalişti profită de naivitatea a miliarde de fani ai acestui sport tembel, încasând enorme sume de bani de pe urma uriaşei mase a suporterilor fleţi.

Nu se cunosc limite în privinţa remunerării afacerilor cu balonul rotund, şi nici limite de modestie din partea conducătorilor de cluburi de fotbal; mă dezgustă.

Bunurile materiale, precum şi cele spirituale sunt nimicuri pe lângă vana alergare după burduful de piele umplut cu aer. Vicleni, şireţii profitori ai acestui sport-afacere o duc cel mai bine pe astă-lume, pe seama muritorilor de foame de pe mapamond doritori de jocul fotbalistic.

… Şi câtă infatuare, din partea tuturor, începând cu jucătorii imberbi (însă milionari în euro!), şi până la bătrânii şnapani, profitori ai acestei pandemii sportive!

Intrăm în partea finală a lunii aprilie şi soarele încă nu ne-a zâmbit.

În schimb, plouă şi e foarte frig.

23 apr. 2006, duminică: Alaltăieri, între mama şi sora-mea au avut loc penibile altercaţii, acasă la Sâng. de Pădure. Istorisindu-mi faptul, şi mama şi sora, îmi plâng la telefon, simţindu-se ambele foarte jignite.

Încerc să fiu moderatorul acestui veritabil conflict care, drept să spun, mă doare şi pe mine; strădania mea este aproape zadarnică în faţa încăpăţânării amândurora. Din această cauză, familia surorii mele îşi anulează vizita la noi, programată cu multă vreme înainte, pentru care am făcut deja pregătiri.

Ieri, încercând să o conving, prin telefon, pe sora mea să vină, cu familia, precum ne înţelesesem, mai rău îi fac: îmi plânge vârtos, la telefon, căutând să îşi justifice poziţia.

Partea bună este că, în final, la ora 22,00 mă sună ea anunţându-ne că vor veni totuşi. Sincer mă bucur pentru această decizie şi nădăjduiesc că totul va fi bine.

24 apr. 2006, luni:… Şi a fost bine; am ciocnit ouă roşii, am dialogat – mama, subiect tabu! –, am făcut frigărui, ne-am plimbat cu maşina prin Sovata, a fost şi soare, a fost şi ploaie…

În viaţă m-am putut bucura de foarte multă libertate; însă nu şi de linişte…

25 apr. 2006, marţi: Insomnia îmi este răsplătită cu magnificul concert al păsărilor, început la ora 4,30 şi încheiat la ora 6,00…

29 apr. 2006, sâmbătă: Noaptea trecută am fost de serviciu la sediul nou al ocolului silvic, aflat încă în construcţie, undeva pe strada Praidului.

Curentul electric fiind tăiat, citesc în maşină, la lumina palā a plafonierei, până foarte târziu în noapte, renunţând doar atunci când simt că mă pătrunde frigul.

Intrat în clădire, în camera destinată nouă, îmi îmbrac scurta de iarnă, mă învelesc într-o pătură şi mă vâr într-un pat totalmente neîmbietor, pat în care stau până la 7,00 dimineaţa.

R.: îmbătrânită rău, cred că până şi inima îi este zbârcită, ridată.

Natura irumpe în verde crud; parcă şi ploaia este tot verde!…

30 apr. 2006, duminică: Citesc, în jurnalul lui A. Dumitraşcu cum că la moartea lui N. Stănescu, cei de la U.S.R. decizându-se greu unde să-l înhumeze pe defunct, G. Tomozei, beat bine într-o noapte, i-a săpat groapa lângă a lui Eminescu!

Un gest superb, poetico-funebru.

Model de unitate supremă: unitatea în trinitatea divină: Tatăl, Fiul, Sf. Duh.

Aş vrea să sorb, dintr-o sorbire, conţinutul tuturor cărţilor din biblioteca-mi proprie, măcar! Apoi, printr-o… expiraţie, să dau afară tot ce mi se pare inutil, balast, umplutură, rămânând numai cu esenţa, cu miezul.

Sovar P. din nou în Sovata, cu desaga cu cărţi. Înfruntă distanţe, călătorind în port-bagaje, apoi frigul unor camere; în pofida a tot şi toate, iată, vine…

1 mai 2006, luni: Armindeni cu soare!

Aseară, trecând pe la Sovar P., sesizez că atenţiile acesteia au devenit foarte sumare, rezumându-se la câteva nimicuri de circumstanţă, fapt care mă determină, în josnicia mea, să-i sugerez nemulţumirea-mi. Râde, cu poftă, reproşându-mi, la rândul ei, pe bună dreptate, totala-mi nepăsare atunci când este rândul meu să-i „cadorisesc” ceva. Aşa este: acesta sunt în nesimţirea mea!

3 mai 2006, miercuri: Să te formezi dintr-o materie ca sperma, într-un pântec de femeie – apoi să te dai grande!

5 mai 2006, vineri: Teroarea de care sufăr vine nu atât din exterior – deşi vine grosolan şi din această direcţie – ci, mai ales, din interior, iar aceasta este, efectiv, copleşitoare.

Tot mai frecvent zac însingurat printre cărţi; nu am însă de ales, nefiind alte refugii.

După terminarea inspecţiei, la K. G., acesta mă invită să mâncăm câţiva mititei. La Sângeorgiu fiind pană de gaz, mergem până la Fântânele. Îşi ia şi prietena, pe care o plasează pe locul banchetei din spate, scoasă pentru a putea căra iarbă pentru vite, zăr pentru porci. Noroc că nu e pretenţioasă iubiţica… însă ce ochi albaştri are!

După revenirea din Fântânele, opresc la mama.

Întrucât un cioban localnic s-a pripăşit cu oile de vreo trei ani, undeva în zona Kákás, loc unde avem şi noi 1,4 ha teren agricol, în prezent înţelenit, rămas în pârloagă, acest cioban se foloseşte de terenul în cauză, păscându-şi aici oile, fără să achite nimic, mama insistă să mă duc să negociez cu oierul pentru a obţine niscaiva produse.

Ajuns la stână, cu chiu cu vai ciobanul se îndură să-i ofere mamei, pentru acea suprafaţă de 1,4 ha de iarbă, nu mai mult de 4 kg de caş şi un kg de urdă!

Acasă am surpriza să o aud pe mama că nu ar fi bun caşul adus, că m-a înşelat ciobanul!

Cu năbădăi multe şi a mea mămucă.

6 mai 2006, sâmbătă: Ieri, la înapoierea de la stână, aflată pe malul stâng al Târnavei, opresc maşina pe câmpul întins, învăluit în verde fraged, şi admir, cuprins de nostalgie, dealul copilăriei mele: o mare oază de verdeaţă, locul în care a derulat întreaga copilărie şi adolescenţă a mea.

„Alergătura”, efortul femeii de a aduce bani în casă, de a avea, deci, un loc de muncă, este totalmente nefastă căsniciei.

Dar de acum ce se mai poate face… ?

Scrisoare către I. Găbudean:

„Sovata, 6 mai 2006

Dragă Jeane,

Nu, n-am ţinut eu morţiş ca întâlnirea haijinilor, din toamna aceasta, să aibă loc la Sovata. A fost sugestia, dorinţa domnului I. Codrescu, exprimată cu prilejul vizitei dumnealui la Sovata, în toamna anului precedent. Natural, nu puteam să nu subscriu la această năzuinţă a dumnealui. Domnul I. C., aşa cum ne-a propus la întâlnirea din septembrie anul trecut, doreşte ca în fiecare an colocviile să aibă loc în localităţi diferite, ceea ce mie mi se pare o idee foarte bună, benefică haiku-ului şi ticluitorilor săi. Dar tot la întâlnirea trecută a mai afirmat că doreşte ca începând din anul acesta cineva să-i preia atribuţiunile privind organizarea şi conducerea Societăţii de haiku din Constanţa; faptul acesta cred că nu este benefic societăţii de haiku. Pe lângă oboseală, dumnealui a mai pomenit de repetatele şicane agasante, directe sau mascate, dinspre SRH Bucureşti şi gruparea domnului Ş.C. din Slobozia.

Revenind la proiectata reuniune-haiku din toamna lui ’97, de la Sovata, personal găsesc, e drept, fără să fi făcut încă tatonări, că aceasta este realizabilă: am în vedere obţinerea sălii; cât despre obţinerea unor facilităţi pentru dejun, aici mă cam îndoiesc să avem spor.

Sunt multe posibilităţi în ceea ce priveşte obţinerea unei săli pentru trei zile; ar fi bine ca aceste locuri să fie văzute şi de tine, chiar la începutul acestei vacanţe, pentru a putea demara din timp organizarea.

Te aştept. Te rog să-mi comunici din timp venirea!

Mihail”

7 mai 2006, duminică: Dacă optam pentru alcool şi tutun, în locul unei alte pasiuni ale mele, până acum eram spulberat.

Aceste însemnări constituie o dovadă mie, şi altora, cândva, că sunt mai mult, ori mai puţin, decât par a fi.

Posibil titlu: Rănile destinului.

„Moartea – momentul contopirii a ceea ce a fost, a ceea ce este şi a ceea ce va fi. ” (V. Ghica).

Fără legătură spirituală cu lumea şi cu Dumnezeu, viaţa nu este, se pare, posibilă.

În natură, în Univers, totul este într-o perpetuă schimbare; dar lui Dumnezeu, oare, i se întâmplă vreodată vreo schimbare?

Medicina ca duşman al morţii.

Seciuri, sat în Gorj, devenit iad în urma alunecărilor de teren; infernal!

8 mai 2006, luni: Una din marile mele probleme îşi are obârşia în neiubirea propriei mele persoane, şi a altora, în neacceptarea ei cu multele-i rele şi atât de puţine bune…

Acest jurnal: oglinda, ciobită, a sufletului meu.

După o vreme, viitorul împuţinându-se, omul în vârstă trăieşte tot mai mult în prezent.

A trăi din transferuri de proprietăţi: adică din furturi…

9 mai 2006, marţi: (Sunt mai bătrân cu o zi, dar, oare, mai înţelept şi mai bun?).

Dezvoltarea accentuată a tehnicii şi a culturii, în detrimentul moralităţii, au drept consecinţe suferinţe şi debusolarea omenirii.

Iubind totul, devii asemenea lui Dumnezeu.

Viaţa ca pregătire mereu şi mereu pentru marea trecere.

Bine ar fi ca religia să fie mai… pipăibilă, iar oamenii, la rândul lor, să fie dotaţi cu receptori ai acestui fenomen, mai sensibili, mai precişi.

Timpul ca amânare a morţii; apoi, moartea ca ieşire din timp.

Suntem noi, oamenii, ceva, ori nu suntem mai nimic? Felul în care trăim, ne comportăm, mă face să cred că nu prea suntem nimic…

Iubirea de Dumnezeu înseamnă, printre altele, iubirea duşmanului. Greu, foarte greu…

Tot parcursul vieţii înseamnă eliberarea de existenţa trupească, de poftele cărnii.

La Târgu-Mureş, cu Ida, pentru a cumpăra o biată uşă de şemineu, obiect pentru care alergăm prin tot oraşul, când pe jos, când cu taxiul, fără rezultat însă.

În fine, la a şaptea prăvălie, când deja renunţasem să dăm de uşa cu pricina, intrând şi la acest magazin, găsim obiectul mult căutat: o uşiţă mai mică decât ne-am propus, însă suficient de arătoasă, aşa că o cumpărăm.

Tot cu acest prilej, dar în cu totul altă parte a oraşului, comandăm şi un vitraliu pentru noua uşă de la intrarea principală, vitraliu care ne va costa o avere!

Creaţi fiind de către Dumnezeu, El ne-a împrumutat ceva din Fiinţa sa. Iar acest ceva imposibil să piară odată cu noi…

Laconismul meu: rigoare sau lene?… ori amândouă!

Iubirea, iubirea, o înţeleg, însă o aplic atât de anevoios; şi de stângaci.

Mai important este să iubesc eu, şi mai puţin ca eu să fiu cel iubit…

Nevoia de Dumnezeu este presantă, stringentă, vie – raţiunea este însă o grea piedică.

Culmea înţelepciunii: să nu speri, să nu aştepţi altceva de la viaţă decât moartea.

Înaintând în vârstă, faci tot mai puţin pentru corp, pentru fizic, acorzi în schimb o mai mare atenţie, mai mult timp, vieţii spirituale.

13 mai 2006, sâmbătă: Cu mine, şi cu alţii, comunic prin cuvinte; cu Dumnezeu ar trebui să comunic doar prin IUBIRE!

RUGĂ: Ajută-mă, Doamne, să fiu cu Tine, să împlinesc lucrarea ta, să înving tot ce e rău în mine!

14 mai 2006, duminică: Nevoia stelelor de beznă!

Dorinţa de a zbura a omului nu va putea avea un final fericit.

Preşedintele ţării, aflat la operaţie, într-un spital din Austria, este vânat, pândit de o hoardă de ziarişti români pentru a fi intervievat. Ce imense cheltuieli pentru un simplu om în fond.
… La rândul lui, preşedintele B. stă pitit în spatele unor ferestre fumurii şi îi spionează pe ziarişti!

17 mai 2006, miercuri: Intelectual – un om cu ochelari pe nas şi cu toamna în suflet (Walter Benjamin).

… Din nou mergem la Târgu- Mureş, cu răbluţa mea, pentru a mai cumpăra câte ceva.

De cele mai multe ori, vorbirea şi atitudinea aspră mă caracterizează, din păcate…
Am înfăptuit încă o repriză de cumpărături, cu alergături în tot Târgu-Mureşul, împreună cu Ida. Sunt frumoase, însă obositoare aceste „expediţii” în capitala de judeţ.

Să stingi ura cu iubirea…

20 mai 2006, sâmbătă: Rousseau despre Therese Lavasseur, amanta sa: „I-am spus că nu o voi părăsi niciodată şi că nu mă voi însura niciodată cu ea”.
… Valabil şi în al meu caz!

Ieri, împreună cu Ida, am fost la Trei-Sate şi la Sărăţeni pentru a cumpăra flori în ghivece. O vizităm, cu acest prilej, pe mama căreia îi ajut, în grădină, la fixarea tutorilor pentru fasole, apoi cosesc iarba de pe mormintele bunicilor.
Ne întoarcem la Sovata cu maşina înţesată de flori felurite, care de care mai frumoase.

21 mai 2006, duminică: De ieri la Sovata se aniversează a 131-a aniversare a lacului Ursu.
Aseară, am trecut şi eu pe la această festivitate, ţinută în parcul Bernády; am găsit mult tineret, foarte bine dispus, aromă de mititei, bere de toate neamurile… şi un zgomot infernal, pricinuit de amplificatoarele formaţiilor de muzică uşoară, ai căror solişti urlă de răsună pădurile din preajmă; zarva fiind greu suportabilă, plec.
Revin la miezul nopţii pentru a asista la focurile de artificii, mai puţin zgomotoase, dar frumoase… foc!
Asist, apoi, la spiciul cu tentă electorală al primarului P. F., în tandem cu actoraşul Nagy J., de la Tg.-Mureş, cabotinul care i-a devenit umbră a prim-marelui sovătean, încă din campania de alegeri de acum şase ani, acest comediant regizând, pare-se, toate ieşirile la rampă ale lui P. F.
Încântaţi de succesul la public, amândouă personajele sunt fericite!

Tagma cea inconştientă bea, aplaudă şi plăteşte: şi-acum, dar, mai cu seamă, mai târziu!

23 mai 2006, marţi: Să caut să mă intereseze mai puţin înfăptuirile, să nu mă mai ataşez de acestea.

În continuare, nu ar trebui să mă mai posomorăsc pentru toate pricinile, mai mult ori mai puţin reale, ci să mă bucur, să mă minunez de legea efemerului şi de aici, din această rânduială, să învăţ, tot ce este de învăţat, despre nimicnicia, despre deşertăciunea vieţii omeneşti.

25 mai 2006, joi: La dorinţa lui Sovar P., ieri pe o dogoare de 38 de grade am trecut pe la familia Szilveszter, din cătunul Borzond, pentru a-i anunţa despre venirea unei doamne binevoitoare care le va dona o considerabilă sumă de bani.

Bieţii oameni, nu prea înţeleg motivaţia unui asemenea gest, în schimb sunt, cum este şi firesc, curioşi şi nerăbdători să vadă cât mai repede minunea înfăptuită!

Înainte de merge în Borzond, trec pe la mama, fireşte fără să-i spun de ceea ce pun la cale.

Astăzi sunt chemat la poliţia din Sighişoara în legătură cu cazul de braconaj constatat de mine, în februarie anul curent.

Mai frumoasă decât însăşi închipuirea ar putea-o naşte!… (El către ea).

Se spune că pasărea ciakor (India) nu bea decât apă de ploaie, motiv pentru care zboară mereu spre nori (pe care vrea să-i soarbă).

Sighişoara: După ce beau un ceai fierbinte şi fac câteva incursiuni prin magazine, năduşesc leoarcă, încât trebuie să îmi cumpăr un maiou pentru a mi-l schimba pe cel de pe mine, lipit de trup din cauza sudorii.

Cu noul maiou în geantă, mă retrag în casa scării a unei clădiri din centru, urc până aproape de pod (!) unde realizez schimbul de maiouri.

Apoi, la poliţie, după ce dau declaraţia de martor, în cazul de braconaj, în care mai bine nu mă băgam, trec vizavi la Judecătorie pentru a-l consulta pe cunoştinţa mea, avocat M. T. M., în legătură cu problema funciară care mă apasă; de atâta amar de vreme…

Retraşi în biroul particular al avocatului, etalându-i vechia-mi problemă, pe care o ştie tot aşa de bine ca şi mine şi care, în mod vădit, îl plictiseşte rău de tot, acesta începând să dea semne de nerăbdare, manifestându-se uşor isteric faţă de mine, atunci când îi adresez nişte întrebări vizând paşi către o soluţionare concretă a problemei, mă decid să uit necazul pentru care mă are de muşteriu. În consecinţă, profitând de un apel telefonic, adresat acestuia, mă cărăbănesc din biroul… defensorului meu, îndreptându-mă grabnic către autogară.

Mă reîntorc, către Sovata, cu un maxi-taxi care mă aduce până în Bălăuşeri; de aici, aşteptând minute bune, timp în care trec câţiva cunoscuţi cu maşinile, uitându-se în altă parte, ajung, în fine, tot cu un maxi-taxi, la Sovata.

Seara: trec pe la Sovar P. pentru a stabili detaliile actului de caritate pe care urmează să îl săvârşim mâine.

26mai 2006, vineri: Aşa cum am stabilit aseară, astăzi la ora nouă, pornim, împreună cu P., în expediţia de caritate, în cătunul Borzond.

Am plăcerea de a participa la un act de dărnicie dezinteresată, de care, în mod indirect voi încerca să mă bucur şi eu.

Din pricina problemei cu terenul, sufletu-mi vede tot felul de probleme, de primejdii şi de aceea, trăieşte într-o veşnică teamă.

27 mai 2006, sâmbătă: Am fost, ieri, în cătun, alături de Sovar P., spre imensa bucurie şi satisfacţie a celor vizaţi.

Vremea plăcută, decorul de apus de primăvară au făcut ca excursia să fie deosebit de reuşită.

Bătrânii, uşor miraţi de actul nostru mărinimos, au devenit, subit, foarte bucuroşi, satisfăcuţi şi zâmbitori după ce P. i-a numărat noile bancnote băbuţei în palmă.

Facem, apoi, poze la gazde în livada înflorită, apoi în faţa casei şi în poartă, după care îi lăsăm pe cei doi, mamă şi fiu, acolo, în poarta în care ne-am fotografiat, făcând cale întoarsă. Privim de câteva ori îndărăt, către bătrânei: aceştia stau tot în poartă, urmărindu-ne cum ne îndepărtăm, parcă nevenindu-le să creadă că nu ne întoarcem să cerem banii înapoi!

Nu, nu ne-am întors…

Pentru ei, fapta noastră a fost precum un vis frumos; aşijderi, pentru noi, excursia în cătunul şi în casa din văgăună.

Acasă. Îndur calvarul schimbării uşii de la intrarea principală. Am apelat la un tâmplar grăbit, dezordonat, nepunctual, superficial, delăsător, neîndemânatic.

Mă cert cu el pentru neseriozitate, pentru nerespectarea cuvântului dat. Îl aştept de o lună de zile să-mi facă lucrarea şi tipul, indolent, îmi vine seara să lucreze. La ora 22,00 (de la ora 17,00) instalarea uşii încă nu este încheiată; încă îmi potriveşte şi-mi taie uşa, în semiîntuneric cu o unealtă bleagă, lucrând în pripă, nerăbdător, nervos. Văzând toate astea, nu am mai răbdat, am răbufnit, producându-mi o imensă iritare şi tulburare sufletească.

A plecat omul, îmbufnat, oţetit şi el, urmând să continuăm circul luni, după amiaza… mai devreme!

Zbuciumele, simţămintele mele se transferă foarte anevoios din suflet pe hârtie.

Cum sforţarea îndelungă, truda nu îmi surâd, adesea aştern cuvinte insuficient strecurate, fără a le mai cizela prea mult, aşternându-le aşa cum îmi vin, având, totuşi, o minimă grijă ca aceste vocabule să fie cât mai aproape de creionarea marginilor furtunilor sufletului meu, atât de greu de înţeles, chiar şi de mine de cele mai multe ori.

Oriunde colinzi în astă-ţară dai numai de necurăţenie, neorânduială, şmecherie, de furtişag. Obositor, descurajant…

Jean d'Ormesson: „Cred că scriitorii scriu pentru că îi încearcă tristeţea"

… Şi eu cred asemenea!

Sfâşierea de a-l vedea pe tata părăsind această lume, dându-şi sufletul… doar eu, singur eu cu el.

28 mai 2006, duminică: Mizeriile materialismului în sufletul şi în trupul nostru.

Greaţă şi depresii „melancoliforme".

Mireasmă de iarbă cosită; cântecul cucului se aude tot mai rar.

Tulburarea tihnei pământului cu plugul, primăvara; apoi, împroşcarea rănilor acestuia cu seminţe.

Mi-au trebuit, iată! 56 de ani ca să descopăr că există şi cuvântul „excerpte" (extrase, pasaje dintr-o lucrare)!

Se îngroaşă tot mai mult rândul celor care nu produc nimic, în schimb consumă mult; creşte, de asemenea, numărul celor care produc şi consumă foarte puţin.

Mă uit la filme de animaţie, pe calculator, împreună cu nepoatele Idei. Astăzi am văzut: Albă ca zăpada şi cei şapte pitici! Filmul, de o oră şi 20 de minute, a reuşit să îmi capteze atenţia, interesul.

29 mai 2006, luni: Primarii – soiul cel mai corupt şi mai ticălos dintre oamenii unei aşezări, nota bene!

2 iun. 2006, vineri: Zilele, săptămânile, lunile, anii, devin îngrijorător de scurte; totul este curgere, trecere. O frumoasă tanrenga în doi scrisă, de R. Patrichi şi D. Radu: După vii, după morţi/poarta cimitirului/scârţâie la fel/dar o scârţâie şi vântul/să amintească oamenilor.

Dacă nu ar fi magnetul care atrage cele două sexe, de nu ar fi iubirea, până acum un dintre ele, sexe, sigur s-ar fi pierdut pe drum, eliminându-se.

În materie de alcool am preferat abstinenţa, în locul uzitării moderate; soluţia aleasă este radicală, incomparabil mai uşor de aplicat decât cumpătarea.

Trei mari probleme îmi macină liniştea, traiul: unele semne de boliciune, chestiunea privind proprietatea asupra livezii şi marea instabilitate profesională.

Plouă… deci este taman cum îmi place mie.

Mă gândesc la mama, la bătrâneţea ei, la durerile ei. Motivaţiile luptei ei, pentru continuarea existenţei, scad vertiginos.

Traiul ei devine tot mai searbăd, mai anevoios. Un motiv în plus, pe lângă cele enumerate, este şi lipsa de dragoste ori insuficienta căldură a celor care au mai rămas în preajma ei: rude, vecini, cunoştinţe. Poate şi copiii…

3 iun. 2006, sâmbătă: Posibil titlu pentru o carte de haiku-uri: Clipe de mirare…

Ca modalitate de lectură, utilizez citirea aprofundată (lentă), cu extensii către normală.
Forţa centripetă – strămoşul primitiv al iubirii.

Sunt trist, mai tot timpul; se pare că greşesc undeva; unde oare?

De ce nu ne-a făcut Dumnezeu drepţi şi buni, lipsiţi de orice posibilitate de a săvârşi răul?

5 iun. 2006, luni: A trecut pe acasă Andreea. Schimbându-şi gazda, la Cluj, ieri, la înapoiere a plecat cu trei genţi burduşite cu obiecte fel şi fel. A însoţit-o şi Ida pentru a o ajuta la instalare.
De zile bune, plouă, e frig, cer totalmente acoperit de nori.
Ieri, după o aversă, apa lacului Ursu a devenit cafenie.
Seara umblu brambura prin staţiune, „poticnindu-mă”, natural, la Aluniş. Prezenţa mea singuratică, frecventă, la acest hotel, a devenit notorie. Mulţi dintre turişti mă cunosc deja; unii mă privesc cu invidie, pentru libertatea de care beneficiez, alţii, în schimb, mă privesc cu milă. Îmi pare că am un aer dacă nu bleg, cel puţin bizar, în aceste apariţii ale mele la amintitul hotel, însă nu-mi prea pasă.
Singur fiind acasă, nu beau, însă îmi fac de cap în chip jenant.

6 iun. 2006, marţi: Cele două mari trucuri ale vieţii: hrana şi sexul; cât de liberi am fi fără ele!
… Şi cât de oropsiţi, de subjugaţi suntem sub permanenta apăsare a acestora.

Agreabilă surpriză: în numărul 2/1 (5-6): 2005-2006 al revistei de haiku „Albatros”, din totalul de 34 de poeţi, din mai multe ţări, sunt singurul care figurez cu un număr maxim de poeme publicate (6), traduse şi în limba engleză, graţie profesoarei Flora Munteanu.

Seara: Singur fiind acasă, îmi permit mai multe decât în alte dăţi şi săvârşesc o gafă pe care o şi regret imediat după făptuire.
În miez de noapte, pornesc să încerc să îmi corijez greşeala.
Alerg, cu maşina, dintr-un loc în altul, însă nu-mi iese pasienţa.
Mă reîntorc acasă şi mă culc; din pricina remuşcărilor, adorm greu, foarte târziu…
Fapta comisă mă roade, am teribile remuşcări!

7 iun. 2006, miercuri: Dimineaţa, răvăşit de cele petrecute aseară, mă grăbesc să-mi şterg păcatul, conformându-mă unor comandamente de conştiinţă.
Pe la ora 9,00 reuşesc, în final, să mă achit: mă simt uşurat, îmi recapăt, apoi, încet-încet liniştea.

Azi, treburi de serviciu m-au purtat prin localităţile: Solocma, Cuşmed, Atid; o zi de vară cu soare îmbietor şi cu multă verdeaţă în preajmă reuşeşte, cu adevărat să mă calmeze după pocinogul de ieri.
Toate aşezările, mai sus enumerate, sunt localităţi izolate, uitate de Dumnezeu, la 10-13 km de Ghindari.
În Solocma şi în Atid stau de vorbă cu doi bătrânei simpatici, dornici de şuetă: moş Hegyi Mozes (79 de ani) şi Máthe Péter din Atid (84 de ani). Amândoi bărbaţii sunt optimişti, iubesc viaţa, în pofida tuturor neajunsurilor pe care le întâmpină: au pretenţii minime de la viaţă, nu mai au năzuinţe, doar puţină sănătate şi atât!

Păţania de ieri, descrisă sumar mai sus, este rezultanta faptului că nu îmi pot domina instinctele, pasiunile, astfel că de multe ori cad victimă acestora; însă, până la urmă, acesta sunt eu…

8 iun. 2006, joi: Un om corect, cu frică de Dumnezeu, este imposibil să se îmbogăţească.
În schimb, vicleanul, ajuns în poziţii sociale prielnice, aproape întotdeauna se umple de bani.

Aşteptând, a doua oară deja, un electrician ca să îmi instaleze un reflector în curte, încerc să scriu câte ceva la computer. După circa o oră, având picioarele îngheţate de frigul din chilioară, unde am calculatorul, ies afară, în curtea inundată de soarele de vară. Momentan soarele străluceşte învingător, însă pe boltă oriunde te-ai uita, nori vineţii-cenuşii pândesc să înhaţe soarele.
(Astăzi este Merdarul. În cazul în care va ploua, vremea ploioasă va persista timp de 40 de zile!).

Sunt un timid; şi există o zicală: „Teme-te de timid!”. Mi se pare că este adevărată cugetarea…

10 iun. 2006, sâmbătă: Sunt de serviciu la sediul nou al Ocolului (ora: 7,00-17,00).
Într-una din camere găsesc o saltea mizerabilă, trântită pe parchet ceea ce nu mă îmbie deloc. În această situaţie, voi sta în maşină, zece ore!
Afară plouă şi este frig; voi citi…

Mintea mea nu este nici limpede, nici liniştită. Simt o permanentă oboseală a trupului, această stare datorându-se mai mult minţii mele mult prea complicate.
Am nevoie de somn; dacă mi se întâmplă să nu pot dormi suficient, a doua zi nu mai am nici un randament.
„Dumnezeu şi Poetul, numai ei merită, cu adevărat, numele de creator.” (Tasso).

De la ora 7,00, de când mă aflu în serviciu, o aromă îmbătătoare de pâine proaspătă, venită de la brutăria din vecini, mă terorizează continuu.
Să nu uit să-mi aduc de mâncare când mai sunt de serviciu.

Vremea alternează între cald şi frig, ploaie şi soare. Stau în maşină, citesc şi ascult radio Ga-Ga (ce denumire tâmpită!), acum fiind foarte cald, mi-am găsit loc sub umbra singurului arbore din curte: un anin pipernicit, aciuat şi el lângă zidul biroului drumarilor!
Este ora 15,00; mai am două ore de stat; şi încă o dată de mutat maşina la umbră.

Obositoare, foarte obositoare agitaţia acestei luni!

Poezia, ca mod de salvare a lumii de prăbuşirea în material, în detrimentul spiritualului.

11 iun. 2006, duminică: Posibil titlu: Flatarea egoului (motivul oricărei scrieri!).

„Revenirea acasă dintr-un pelerinaj într-un tărâm iluzoriu, dar colorat feeric: aceasta este moartea. ”

Să încerc să impun minţii să nu treacă de actualitatea permanentă („clipa cea prezentă”), nici măcar cu o secundă; ceea ce nu îmi va fi uşor…

Îmi telefonează Al. Plăm. anunţându-mă că la finele acestei luni va pleca pentru o lună în Franţa (Beçanson?). După ce îşi va încheia sejurul, îşi propune să vină şi la Sovata, măcar pentru câteva zile.

Poeţii – vocea autorizată a lui Dumnezeu.

„Căci scrisul nu este o meserie de om. Este un strigăt continuu… un strigăt chinuitor” (M. Bataille).

Oare Dumnezeu fără om este ca omul fără Dumnezeu? Ce ar fi Dumnezeu fără oameni? (După o cugetare a lui Hegel).

13 iun. 2006, marţi: Ieri, împreună cu Ida, am fost în Dumbrăvioara ei natală.
Drumul îl facem cu jeep-ul meu… de Muscel care, abia ieşiţi din Sovata, se defectează, nevoiţi fiind astfel să facem cale întoarsă, la Sovata, pentru a fi reparată.
Revenim la un atelier unde, în aproximativ o oră şi jumătate, se petrece depanarea, apoi ne grăbim către ţinta propusă.
Drumul până la destinaţie, alternează cu tronsoane acceptabile, altele fiind catastrofale, revoltătoare, constând din gropi şi din hârtoape.
Ajunşi la destinaţie, vizităm nişte rubedenii, apoi un fost vecin al Idei, cunoscător în ale agriculturii, cu care mergem, tot cu Aro, să identificăm două loturi de teren care au aparţinut părinţilor Idei.
Terenurile cu pricina se află pe malul Mureşului, actualmente fiind date în folosinţa unui localnic.
Ne grăbim, apoi, să ajungem înapoi, la Sovata, eu ţinând foarte mult să pot prinde o emisiune tv. cu G. Liiceanu.

Remarcă: prea îmi otrăvesc viaţa cu scepticismele, cu decepţiile mele.

14 iun. 2006, miercuri: Televizorul care ne desparte. Aceste aparate care ne aduc singurătatea, izolarea, încărcarea sufletului cu tot ce e mai rău pentru el.

O altă maladie a vremurilor noastre: telefonita acută.

Anxietăţile şi frustrările; ele m-au împins, mai întâi, către lecturi; apoi către alcoolul atât de greu tolerabil de organismul meu. În fine, de alcool am scăpat; definitiv!

Oare sufletul meu aspru şi tăcut poartă şi amprenta pădurii?

Suntem comici prin existenţă, tragici prin destin (după Santayana).

15 iun. 2006, joi: Să dormi, noaptea, în miez de vară, într-o căpiţă de fân, sub uriaşul coviltir de stele.
16 iun. 2006, vineri: „Creaţia artistică este un proces sufletesc de esenţă divină" (L. Rebreanu).

…… Şi e totuşi vară, e cald, şi plouă… apoi e frig; şi iar e soare, apoi iar plouă…

Fără linişte sufletească, scrierea de bună calitate este imposibilă. Iar sufletul meu se află într-o continuă zbatere, într-o veşnică frământare, într-un nepotolit zbucium.

Să vii de acolo de unde vii, apoi să pleci în negrul pământ – iată ce nu ar trebui să uităm în multele clipe ale noastre de găunoasă infatuare!

17 iun. 2006, sâmbătă: Lungă convorbire telefonică cu Sovar P.; apoi, cu Topad Ţ., cu care nu am mai vorbit de aproape trei ani şi cu care mă gândesc să reiau totuşi legătura.
Sovar P. pleacă în excursie, în Grecia, urmând a se reînapoia pe 28 iunie cu nişte surprize pentru mine!

Cuvinte care taie ca să lecuiască.

Cu cărţile, ca şi cu femeile, când le ai, deja te gândeşti la altele, la următoarele, cele pe care le posezi fiind uşor inferioare celor pe care le vrei a le dobândi, a le cuceri.

„Cu totul deznădăjduit din pricina curviei ce mă luptă, m-am dus în pustie. Şi aflând un pui de aspidă, am pus-o pe partea trupului meu prin care mi se pricinuia ispita, ca, muşcându-mă, să mor. Dar ea nu m-a muşcat" (Paladie-Istoria Lausiacă).

Din decembrie anul trecut, de când posed telefon mobil, am un total de 28 de ore, 15 minute şi 54 de sec. de convorbiri, din care, apelurile mele: 2 ore, 6 min. şi 50 de secunde. Apelat de alţii am fost preţ de 26 de ore, 9 min. şi 4 sec.!
Mesaje (SMS-uri). Total: 859 din care, expediate de mine: 318, recepţionate: 541. Activitate, nu glumă!

Gândind la cele monahale: Să părăseşti lumea, vorbirile deşarte, lumea grijii de treburile lumeşti şi a plăcerilor nu este de ajuns.
Mai trebuie învinse şi pornirile pătimaşe ale inimii!

Treptele mântuirii: frica de Dumnezeu, căinţa mântuitoare, lepădarea celor lumeşti, smerenia, tăierea voii, stârpirea patimilor, rodirea virtuţilor, curăţirea inimii.

20 iun. 2006, marţi: „Semnul sigur al lucrării diavolului este tulburarea şi tristeţea pe care le aduce" (Casian).

21 iun. 2006, miercuri:… Iar al meu suflet este mai tot timpul tulburat şi trist.

Zădărnicia lumii acesteia. De vrei să îţi cruţi sufletul, nici cu uriaşe eforturi nu reuşeşti, în lume trăind. Calea retragerii din lume, fuga în singurătate ar fi o soluţie salutară.
Fuga de oameni înseamnă apropiere de Dumnezeu? („Fugi de oameni şi te vei mântui!" aşa grăi un glas lui Avva Arsenie).

Robi suntem ai acestui trup pieritor şi netrebnic; de suflet ne preocupăm prea puţin, de aici provine tot răul.
Trăim în risipă şi în deşertăciune, în minciuni şi înşelăciuni, toate din pricina lăcomiei de avuţie, suntem robii lăcomiei, ai poftelor de tot soiul.

Munca ne este de folos spre mântuire, prin ea, prin muncă, ne spălăm de păcate; această preocupare ne fereşte de trândăvie şi de tristeţe – marii vrăjmaşi ai sufletului.
Rugându-ne, sufletul nostru se înalţă către Dumnezeu.
Lăcomia şi desfrâul: cele două păcate care ne răpesc liniştea sufletului, lăsându-l pradă inaniţiei.

Vrăjmăşia dintre trup şi suflet; să îmi robesc, să îmi chinui trupul.

„Greu de pătruns cu mintea este taina unirii sufletului cu trupul!
Cum a fost pus sufletul, icoană a lui Dumnezeu însuşi, în frământătura trupului plămădit din pulbere şi din ţărână? ” (Grigore de Nazianz).
Boala mâniei, tristeţii şi a nerăbdării mă roade crunt.

… Când vine vremea lepădării cărnii stricăcioase?

Undeva între Chibed şi Sărăţeni, într-un loc situat nu departe de şosea, am găsit un refugiu minunat: vegetaţie arbustivă abundentă, umbră, un pârâu curgând alături, pe scurt: un ascunziş perfect pentru o maşină. Alături se află trei poieniţe… Locul mai este vizitat de cineva, tot cu maşina, prin buruienile din preajmă aflându-se lepădate sticle şi flacoane care au conţinut băuturi alcoolice.
Dinspre şosea se aud huruitele continue ale vehiculelor; alergând unde?
Astăzi, în acest loc, am petrecut peste cinci ore, savurând liniştea şi câteva pagini de carte bună…

(Sfârşitul caietului 6)

22 iun. 2006, joi: Astăzi este ziua de naştere a mamei: aniversează 78 de veri!
De dimineaţă, încropim cu Ida, un mic pacheţel pe care urmează să-l duc sărbătoritei, împreună cu urarea noastră de sănătate.
Ajuns la ea, tăifăsuim câteva ore bune, după care mă reîntorc către Sovata, pe drum oprindu-mă din nou, din pricini profesionale, în locul unde am adăstat şi ieri ore bune, din acest punct efectuând şi paza pădurii.
Din acest loc retras, citesc şi meditez în linişte, rupt de lume, într-o oază de verdeaţă binefăcătoare.

… Să nu ai nici o dorinţă de slavă omenească, dorinţă atât de dispreţuită de către Dumnezeu!

Arma monahului: plânsul, lacrimile…

Rugăciunea şi aducerea aminte de moarte– să ni se întâmple cât mai des!

Descurcăreţ = „oţ”?

Zile sufocant de calde; părăsesc zarva de acasă şi mă retrag, din nou, în ascunzătoarea verde şi liniştită.

29 iun. 2006, joi: Dialog SMS cu Topad Ţ. .:
– (A): Ce mai fac zeii cu tine?
– (Eu): Nu ai vrea să ne încrucişăm… drumurile?

Aseară am avut plăcerea de a prelua „atenţiile”, de la Sovar P., revenită dintr-o vilegiatură din Grecia, via Sovata!

1 iul. 2006, sâmbătă: Mi-e penibil să mai pomenesc de toanele vremii, însă mersul acesteia este de-a dreptul exasperant, nevrozant: plouă tropical!

Andreea a apărut cu noaptea-n cap; s-a arătat, apoi a dispărut, cu un tip ţigănos – tot din Cluj venit –, în căutarea unui loc de distracţie.

„Trăim într-o lume în care scrisorile sunt pe cale de dispariţie. Şi cu distrugerea genului epistolar pierdem setul de obişnuinţe pe care ni le-am creat în vederea deprinderii pe care adineauri nimeni nu ezita să o treacă în rândul

literaturii propriu-zise. Iar când nu este vorba doar de o ambianţă psihologică a cărei agitaţie ne fură răbdarea de a mai scrie scrisori, ci de amănuntul drastic că nu mai simţim nevoia să o facem.

Schimbarea aceasta este radicală şi ireversibilă, în ciuda stăruinţei cu care ne repetăm că e-mailul a păstrat intactă esenţa schimbului epistolar dintre oameni. În realitate, nu le-a păstrat deloc, ci a dat naştere unei noi forme de comunicare, dar una care nu mai este epistolară.

Vremea scrisorilor a trecut, a sosit timpul mesajelor electronice şi telefonice”

(S. Lavric: Rom. Lit. /2006)

Iluziile ca unică realitate. Cu alte cuvinte, esenţial în viaţă este să ai convingeri, mai mult sau mai puţin realiste.

Emerson: propovăduitor al simplităţii vieţii şi al apropierii de duhul divin al naturii. Caut cărţi ale acestui autor, traduse în limba română. Dar nici vorbă să existe vreuna. De ce oare?!

SMS către Topad Ţ.: „Vrei să mă uiţi? Bine, fie, dar nu de tot…”

Cred că dacă bunicul meu (matern) ar fi ştiut câtă durere îmi va produce punându-şi capăt zilelor, ar fi renunţat la acea modalitate de săvârşire care m-a zguduit, marcându-mi existenţa. (Faptul se petrecea cu 44 de ani în urmă, efectul acestuia mă răvăşeşte şi în prezent…)

Alte frânturi de SMS dintr-un dialog cu Topad Ţ. .:

– (A.): Am să-ţi spun o poveste pe care nu am spus-o încă nimănui…

– Eu: Dacă îmi spui povestea, îţi promit că mă culc. (Dialogul are loc la ora 23,30).

– Eu: A fost odată, ca niciodată…

… Şi au trăit, nefericiţi, până la adânci bătrâneţi.

– (A.): De ce eşti nefericit?!

– Eu: Este doar o variantă posibilă de final de poveste…

3 iul. 2006, luni: Cine-i acela despre care toţi cred că aş fi eu? (după L. Aragon).

Posibil titlu de jurnal: Arheologia sinelui.

Notaţiile mele, din aceste caiete, sunt adesea ediţii prescurtate, şi voalate, ale unor libertinaje.

Comit aceste consemnări din plăcerea şi din curiozitatea găsirii unor echivalente în cuvinte ale unor fapte, gânduri şi sentimente ale mele.

Citesc undeva: „Admir ruinele, semenele mele. ”

… Şi ale mele!

Aseară tentativă, eşuată, de hoinăreală: frigul subit, pustietatea precum şi aspectul jalnic, deplorabil, al staţiunii mă împing către casă.

4 iul. 2006, marţi: Se afirmă că atunci când ştii de ce iubeşti pe cineva, înseamnă că nu-l (nu o) mai iubeşti.

Din lecturi: Bărbaţii se află întotdeauna între o fostă şi o viitoare tipă, deoarece prezentul nu-i interesează. Preferă să navigheze între nostalgie şi speranţă, între pierdere şi fantasmă. (Egoistul romantic de F. B.).

D-ale telefoniei mobile: În şapte luni de întrebuinţare a acestui aparat, durata totală a apelurilor recepţionate de mine este de 28 de ore, un minut şi 13 secunde.

Durata apelurilor efectuate: 2 ore, 28 de minute, 56 de secunde. Aşadar, 9% sunt apeluri efectuate, 91% sunt apeluri recepţionate!

În „arta agăţatului” important este să rezişti – elegant şi decent! – la opunere.

5 iul. 2006, miercuri: Ploi şi zăpuşeli. Zilnic sunt năclăit din pricina căldurii.

7 iul. 2006, vineri: SMS-urile: o modalitate de comunicare foarte rapidă şi discretă.

Între fraţii şi surorile mamei s-au aşternut, de foarte multă vreme, sentimente glaciale, distanţieri imense, ca între două continente, uri incomensurabile.

bobul de rouă –
la ivirea soarelui
unde se duce

9 iul. 2006, duminică: Turiştii vin, turiştii pleacă; remarc, cu o doză de tristeţe, că mai toţi sunt sub vârsta mea; am îmbătrânit?

Despre vreme, doar atât: Unde sunt verile de altădată?

Acum, ori e frig, în plină lună a lui cuptor, ori te sufoci de căldură, de zăduf, fenomenul acesta oscilant petrecându-se de două-trei ori pe zi.

Atunci când vremea bună este un criteriu determinant al unei activităţi de agoniseală, limitată strict la două luni de vară, este enervant, stresant, epuizant să te confrunţi cu asemenea capricii ale mersului vremii.

Vizita de alaltăieri a mătuşii Ana, şi mai ales relatările mamei despre pretenţiile acesteia în legătură cu nişte drepturi de moştenire, mă revoltă.

Mă indignează în special şiretenia, făţărnicia, mentalitatea ei de femeie însingurată, înăcrită.

Cu toate acestea, în aceste fiinţe, părinţi, mătuşi, unchi (surori sau unchi ai mamei sau ai tatei) cu apucături şi prejudecăţi de cele mai multe ori bizare, se află rădăcinile sufletului şi ale trupului meu: nu pot să le reneg, nu am puterea – aluatul este comun…

Tratându-mi viaţa interioară cu prea multă atenţie şi seriozitate, tind să devin o victimă a ei, această exagerare a trăirilor interioare având predilecţia de a mă distruge, de a mă spulbera.

Focuri de artificii ale spiritului: rar în unele cărţi, şi mai rar la televizor.

„Cioran intră în franceză întocmai metalului incandescent cufundat în răceala elementului acvatic. ”

Reacţia răvăşitoare a lui Cioran atunci când G. Liiceanu îl convinge să-i vorbească în limba română: „… pe neaşteptate am început să-i vorbesc în limba română, rugându-l ca măcar o vreme să renunţăm la travestiul nostru verbal.

S-a oprit, m-a privit o clipă descumpănit şi apoi, izbucnind dintr-o dată în râs, a început să înjure. Înjura râzând, înjura cu un aer şugubăţ, înjura verificând parcă un repertoriu, cu grija celui ce se apleacă, acordându-l asupra unui instrument îndelung cunoscut, înjura aproape în extaz, înjura patetic. Ţâşnind din miezul unei limbi auto-cenzurate cu înfrigurare, înjurătura lui Cioran devenise esenţială; lapidaritate a ameninţării fără resurse, grandilocvenţă a neputinţei, formă tragic-comică a exasperării, tentativă de înstăpânire a subiectivităţii, asupra indiferenţei realităţii. Dar, pentru Cioran, această paradă a injoncţiunii înseamnă mai degrabă fervoarea unei acceptări, intrarea timid-intempestivă pe teritoriul unei iubiri, recâştigare violentă a unui drept niciodată pierdut; dar, mai ales, scurtă părăsire a „cămăşii de forţă” şi ficţiune a revenirii din exil.

Am vorbit apoi preţ de o oră în limba română cu senzaţia, comună cred, că săvârşisem un ritual. La despărţire mi-a spus că în ziua aceea nu va mai putea scrie în limba franceză. Am înţeles atunci că îmi dăruise cealaltă identitate a lui”

10 iul. 2006, luni: Dacă s-ar putea reclama „cuiva” mersul vremii, atunci cred că „responsabilul” acestui resort ar fi capotat din pricina avalanşelor de plângeri…

Cristalizare: fenomen prin care imaginaţia celui ce iubeşte transfigurează obiectul pasiunii sale, atribuindu-i noi perfecţiuni. (Stendhal).

12 iul. 2006, miercuri: Fără nefericirile mele nu aş mai fi eu: m-aş privi şi nu m-aş mai recunoaşte!

De pe lista de contacte a telefonului mobil, periodic şterg nume ale unor cunoştinţe cu care nu mai reuşesc să continui relaţia, atât de pasionantă şi de plină odinioară, în trecutul apropiat.

Dacă ar pieri lumea, ce catastrofă! Dacă aş pieri eu – ce infimă tragedie…

Privite din punct de vedere personal, între cele două nenorociri se poate pune semnul egalităţii, o egalitate în care însă termenii rămân atât de diferiţi!

Posibil titlu de haiku, ori de poeme: Picturi grăitoare.

Vreme cel puţin bizară: schimbări ale stării şi temperaturii surprinzător de bruşte; în câteva minute, de la o temperatură de 30 de grade, înnorându-se, iscându-se şi vânt rece, temperatura scade cu peste 10 grade.
Aşa o vară!…

Cică fidelitatea nu ar fi un concept uman.

14 iul. 2006, vineri: Vechiu-mi nărav, nu are istov.
Caut să păstrez o discreţie întrucâtva acceptabilă.

De mai bine de o săptămână, în fiecare zi, la ora 15,00 soseşte aversa. Este insuportabilă vremea aceasta. Nu e o zi de la Dumnezeu în care să nu plouă abundent; şi asta din aprilie, de la dezgheţ: dizenterie meteorologică cronică!

Obosită mi-e inima de atâtea iubiri zadarnice.

15 iul. 2006, sâmbătă: Mănânc lubeniţă proaspătă, zemoasă, cu lingura, pe un soare nu foarte dogorâtor, în curte, înconjurat de multă verdeaţă, cu aromă de iarbă proaspăt cosită şi de trandafiri…
Pericolul iradiaţiilor, cauzate de telefonul mobil, semnalat cu timiditate de mass-media, mă pune pe gânduri! Dar nu cred că voi mai putea renunţa la această mică drăcovenie.

Mă străduiesc, intens, să-mi ostoiesc instinctele primare pentru a nu comite vreo gafă în privinţa lui I. Caut să mă defulez în altă parte, fără să îmi iasă însă pasienţa.
(Oare I. nu se va ofensa de ceea ce nu fac?!).

16 iul. 2006, duminică: Deşi mi-e penibil să tot fac referinţe despre vreme, nu pot să trec cu vederea faptul că, oscilaţiile de temperatură sunt îngrijorător de mari; de pildă, de la 31 de grade măsurate ieri, astăzi, dimineaţa, termometrul arăta 10 grade.
… Vară, luna lui cuptor: lumea dârdâie de frig, plouă. Este o atmosferă de toamnă târzie, te aştepţi ca dintr-o clipă în alta să înceapă să ningă.
Vremea bună a acestei veri turistice era ultima noastră speranţă în a mai agonisi nişte bani; dar ea, vremea, este potrivnică.
Ne dezamăgeşte profund şi această vară! Aştept, totuşi, turişti care nu mai vin…

Mari rateuri turistice din cauza faptului că efectuez rezervări de camere fără acoperire în bani, fără avansuri achitate. În acest sens, astăzi am luat o „ţeapă”de aproximativ 600 de $!

Mâine voi merge la bancă pentru a-mi deschide un cont în care să mi se vireze sume pentru rezervări de camere – modalitatea cea mai potrivită pentru a putea avea certitudine reciprocă: turist-proprietar.

17 iul. 2006, luni: Şi iarăşi despre vremea, ca un blestem, al acestei veri.
Când se întâmplă să apară soarele, pentru câteva momente sau ore, ai senzaţia că ai intrat într-un uriaş incendiu devastator.
Aceleaşi diferenţe mari de temperatură, între zi şi noapte, între senin şi înnorat: 20-23 de grade!

SMS-urile mele se vor a fi lirice şi profunde!

În limba spaniolă, „vibrator” se numeşte „consolador”, varianta spaniolă fiind, să recunoaştem, mult mai …tandru-aproape de adevăr!

Valoarea supremă este viaţa; cu toate astea nimic mai trist decât ea…

18 iul. 2006, marţi: Verificarea memoriilor telefoanelor mobile ar duce la desfacerea multor căsnicii.

Marcări, rărituri, pe Nirajul-Mare (III /31).
Dimineaţa au fost 5 grade C; pe iarba brumată razele soarelui strălucesc mirific…
La lucru, în parcelă, eu fiind la carnet, îmi îngheaţă mâinile şi picioarele, în pofida faptului că mi-am încălţat două perechi de ciorapi.

Seara: De pe marginea unui lan de grâu admir, nu singur, spuza de stele de pe cerul lunii lui cuptor;

20 iul. 2006, joi: Sunt eu, oare, un ins complexat?
Oricum aş fi, însă, cert este că perioadele de reflux sufletesc abundă.

Să faci actul de supremă renunţare la luptă cu vicisitudinile vieţii! Curaj şi laşitate…

Dacă pentru bărbaţi musculatura, puterea este un atu, asemenea este pentru femei frumuseţea.

Cândva, în anul 1974, într-o singură noapte am atins culmea recordului personal pe tărâm sexual; de atunci nu mi s-a mai întâmplat…

Păstăile negre de mături (Citius) pocnesc în dogoarea soarelui de vară, lepădându-şi seminţele mărunte, maronii pe automobilele parcate în curte.
Astăzi este Sf. Ilie: ploua-va sau tuna-va oare?

21 iul. 2006, vineri: Sunt unul dintre bărbaţii localnici care serile bântuie pe străzile din staţiune… de multe ori rugându-mă să nu găsesc ceea ce caut!

Pe timp de vară, dintre toţi vieţuitorii casei acesteia eu sunt cel care vine ultimul acasă, sunt veşnicul întârziat; sosit la domiciliu, sting reflectorul din curte şi închid uşa de la intrarea principală…
S-a mai încheiat o zi.

22 iul. 2006, sâmbătă: Caut, cu înfrigurare, amiciţii, graţii feminine; eşecurile continue, persistente, mă alarmează, mă neliniştesc, determinându-mă să fiu şi mai pornit, mai încăpăţânat, mai tenace.

23 iul. 2006, duminică: Bine ar fi să pot alunga mânia, amărăciunea care zace în mine şi pe care o transmit şi celor din preajma mea, în final toate întorcându-se asupra mea.
La un om este importantă dispoziţia sa sufletească, aceasta fiind o rezultantă aceea ce crede, simte şi gândeşte.

Să nu mă mai intereseze ce fac alţii, să le doresc, cu tot calmul şi cu deplină sinceritate, numai binele!
Nu nesiguranţei, fricii, mâniei, urii!
Prea m-am complăcut, viaţa toată, cu locul II sau III, nu trebuia, nu ar fi trebuit… Trebuia să adopt lozinca: Succesul îmi este destinat! Să fiu deci mai pozitiv în gândire, mai dinamic, mai combativ.

„Credinţa te va vindeca!” (Isus) Să fie, deci, credinţa mai puternică decât boala!

28 iul. 2006, vineri: În acelaşi context cu notaţia de mai sus: să ignor simptomele anumitor boli, să recunosc şi să simt că puterea vindecătoare a Domnului acţionează înăuntrul meu şi că îmi oferă pace, sănătate şi vindecare.

29 iul. 2006, sâmbătă: În fine, zile frumoase, caniculare, lume multă, afluenţă turistică.

Aseară, tur de forţă: Sovar P., Alb…

„Totul, dar absolut totul trece, numai Dumnezeu nu trece” (Sf. Tereza)

30 iul. 2006, duminică: Din mizerele salarii, oferite pentru munca prestată la stat, nu poţi trăi, poţi doar supravieţui.

Citesc dintr-o revistă de specialitate că, în România, s-au tradus mai multe cărţi, ale Sandrei Brown, decât a scris aceasta!

Continuă căldura, afluxul turistic şi hoinăreala mea nocturnă.

„Înger pe hârtie, porc în viaţă” (T. Arghezi).

Concluzie: atât poezia, cât şi proza, se pot dispensa, este evident, de aportul meu literar; cu toate acestea, notez cu sârg, în aceste caiete, mai mult de dragul exerciţiului, din plăcerea de a mărturisi unui confesor discret… deocamdată!

31 iul. 2006, luni: Virgulele sunt inamicul suprem al poeziei. (A. Codrescu).

Să fii mai mic decât nimic…

2 iul. 2006, miercuri: Timp mult, foarte mult, am sacrificat dezghiocării sufletului feminin, gustării şi priceperii graţiilor acestuia.

Seri nevinovate cu basarabencele Ina şi Sveta.

7 aug. 2006, luni: Andreea vine rar pe-acasă, şi atunci ziua doarme, noaptea dispare pe la discoteci, zice ea.
Fără să aibă un prieten, ştiut de noi, plecările ei nocturne ne frământă şi ne irită.
Reproşurile mele o incomodează, o fac să plângă-ceea ce regret, de fiecare dată.

Continuă circul turistic… Tămbălău, zarvă, răsturnări de situaţii.
Mă gândesc să îmi iau concediul de odihnă de la slujbă.

9 aug. 2006, miercuri: Gâlcevi turistice şi familiale din cauza unui turist uşor tembel.
Suntem nevrozaţi, şi eu şi Ida, datorită năbădăilor vilegiaturiştilor pripăşiţi pe la noi, datorită zgomotelor şi îmbulzelii din casă. Din aceste pricini, şi din altele câteva, relaţia mea cu Ida este tot mai austeră.

Din nou frig, nori, ceaţă…
Mă pregătesc însă de concediu.
Nefiind mut, trebuie, simt nevoia de a-mi striga amărăciunea. Şi dacă epoca, perioada în care îmi este dat a vieţui este deosebit de tristă, cum aş putea fi eu oare fericit?
… Poate doar prin inconştienţă.

10 aug. 2006, joi: Tot soiul de frământări, de zbucium pe motive turistice: oameni care rezervă camere şi nu se prezintă, ori vin şi apoi nu le convine ceva, plătesc pentru o perioadă şi pleacă mai devreme, trebuind să le restitui banii şi dându-mi peste cap programările. Mai rămân încă două săptămâni de stres turistic.

Acest trup vlăguit şi trecător…

12 aug. 20006, sâmbătă: Importanţa postului constă în faptul că acesta îţi slăbeşte patimile, instinctele cele violente; nehrănindu-te din belşug, patimile nu mai sunt alimentate corespunzător, în felul acesta ajungând să acorzi mai mare atenţie spiritului, esenţială fiind plăcerea spirituală şi nicidecum cea trupească, această stare putându-se obţine prin rugă continuă, permanentă.

„Legea Mântuitorului este Legea iubirii. El din iubire s-a întrupat, din iubire a suferit pentru noi. Noi, adică zidirea lui cea căzută pradă păcatului şi morţii. Ei bine, Mântuitorul întrupându-se şi luând asupra lui moartea, ne-a izbăvit de păcat şi de moarte, dăruindu-ne perspectiva vieţii veşnice” (Z. Dumitrescu-Buşulenga).

„În raportul dintre cuvânt şi imagine, cuvântul fixează, cuvântul precizează, clarifică, revii asupra lui, se încheagă, se leagă, în perioade, în fraze, în sentinţe.
Imaginea îţi năuceşte mintea. Nu rămâne nimic din ea. ” (Idem)

13 aug. 2006, duminică: În pofida faptului că este duminică şi mă aflu în concediu, iată-mă paznic la noul sediu de ocol.
Am intrat la ora 16,00 şi voi ieşi dimineaţa la ora 7,00.
Este revoltător faptul că, în pofida atâtor camere, încăperi aproape finisate, noi, pleava ocolului, cei care efectuăm paza, nu avem acces în clădire, nevoiţi fiind astfel să înnoptăm în maşini, cei care avem, cei care nu au, pot risca o noapte într-o chichineaţă imundă, infectă, improvizată într-o cameră de magazie aflată în aceeaşi curte. În acest refugiu, colegii mei au înşirat vreo cinci scaune pe care au aruncat o pătură; ei bine, aici ne putem odihni, cu condiţia să ai nările înfundate, mirosul încăperii fiind greu suportabil altfel.

Partea bună a lucrurilor ar fi că am scăpat de hărmălaia, de stresul de acasă unde, în prezent, se află optsprezece suflete cu nu ştiu câte hachiţe şi pretenţii.

Aici e linişte; în faţa mea, acoperită de magazie, curge apa cristalină a pârâului de munte, a vechiului meu frate de pădurărie: pârâul Iuhod! alături şi împreună cu care am hălăduit peste 27 de ani de activitate silvestră.

Împreună cu el aş fi şi în prezent dacă mafia composesorală, în frunte cu primarul P. F. nu m-ar fi debarcat din considerente mârşave, meschine.

Trecutul, acel timp irecuperabil, dar care ne influenţează necontenit.

„L-am întrebat pe Batlemius despre dorinţă, iar el a răspuns: binecuvântat să fie El, Creatorul, care a plămădit fiecare suflet ca pe o sferă, în forma unui glob, şi a împărţit-o în două jumătăţi, punând fiecare trup într-o jumătate.

Dorinţa se naşte atunci când un trup întâlneşte pe celălalt trup, în care găseşte a doua parte a sufletului, datorită prieteniei primordiale" (Cabală şi Eros, Interviu cu Moshe Idel).

Să iei Natura la pertu: ce blasfemie!

Combinezoanele, cămeşile de noapte feminine, întotdeauna m-au inhibat, tăindu-mi apetitul.

Totodată, nu aş putea accepta în ruptul capului o viaţă în… halat şi în papuci!

Misterul întâlnirilor discrete cu diversele mele Eve!

Lungă convorbire telefonică cu Sovar P.; am un acces de pesimism crunt, de negativism, de scepticism dur, crâncen, covârşitor.

Obida mea asupra vieţii fireşte nu-i este pe plac; dar am continuat să-mi vărs amarul, în pofida încercărilor acesteia de a schimba subiectul.

Este ora 24,00… Mă pregătesc de culcare, fireşte în maşină, în camera infectă nefiind chip de a intra.

14 aug. 2006, luni: Să ajungi să nu mai iubeşti îndeajuns o fiinţă, nici atât măcar să merite să o mai baţi (?!)

16 aug. 2006, miercuri: La Tg.-Mureş, pe o zăpuşeală de 32 de grade; fac acest drum mai mult pentru a-mi procura noi cărţi, apărute prin librăriile mureşene în răstimpul în care nu am mai fost în capitala de judeţ.

Iată ce cărţi am cumpărat, în finalul preumblărilor mele prin librării:

1. Dao, marele luminător, de Huai Nau Zi.
2. Psihoterapie isihastă, de Vasile Andru.
3. Ne vorbesc părinţii athoniţi, D. Vasile., N. Maricaru.
4.12 ani cu Hitler…
5. Îndemn la simplitate, de E. Bernea.
6. Pornind de la Valery, de L. Ciocârlie.
7. Mărturia unei generaţii, de F. Aderca.
8. Sentinţe alese, Sf. Augustin.
9. Anul Zen, de H. Brunel.
10. Lecţii Zen, de Th. Cleary.
11. Datina ceaiului, de Lam K. Chuen.

… Despre total sumă cheltuită, pentru dobândirea acestor lucrări, nu vreau să mai pomenesc; oricum, rău nu îmi pare!

Zile splendide de vară; afluenţa de turişti este mare, solicitări de cazări mari, cu mult mai multe decât în anii precedenţi, ceea ce nu este foarte rău!

17 aug. 2006, joi: Vechile-mi năravuri, de staţiune, devin falimentare. Cu toate acestea, hoinăresc, seară de seară, prin orăşelul cu tentaţii…

Dacă dorinţa de răzbunare, mânia, ura sunt distructive, ei bine, atunci eu sunt un mare nenorocit: sufletul meu este ca o rană; şi nu de azi, de ieri, ci de când mă ştiu…

Iubirea ar fi precum spirtul sanitar vărsat pe această mare rană: o evit, mă feresc, deşi ştiu că neutilizând… spirtul, mă paşte pericolul infecţiei.

Numai detaşându-mă de toate bunurile materiale, până şi de cele mai puţin semnificative, numai aşa aş putea deveni liber, putându-mi păstra sufletul neatins de rugina mâniei.

Însă ţin atât de mult la toate nimicurile mele, în ele regăsindu-mă încât, iată, ruperea de acestea îmi este peste putinţă, imposibilă.
Aceste vremuri triste când lumea toată aleargă nebuneşte după bogăţie şi după faimă; nefaste timpuri!
Mă tot zbat să-i schimb pe cei din jurul meu, pe cei apropiaţi mie, să îi determin să fie aşa cum eu mi-i doresc; uit, în schimb, că mult mai simplu ar fi ca eu să fiu acela care să mă schimb, să încerc a mă schimba!

Scop: să prind în cuvinte frumuseţea simplă a… cuvintelor.

Profitul, gloria, maximalul: amăgeli tentante – atât!

Căldură toridă, sufocantă; vin de la mama, leoarcă de sudoare, în maşina încinsă.
Acasă, la Sângeorgiu, îmi propune să cosesc iarba şi buruienile în câteva locuri înguste din grădină. Iarba uscată, zăpuşeala şi coasa neascuţită, toate astea nu mă îmbie deloc ca să purced la treabă, aşa că propun mamei să amânăm acţiunea pentru un alt prilej.

Să uit de mine, să am o compasiune totală faţă de tot şi toate, iată ce nu pot să fiu!

Aceste zile unice şi eu; cu toate acestea sunt trist, sceptic, îmbufnat!
În virtutea unor instincte, mai umblu brambura prin staţiune, ca pe vremuri, uitând sau ignorând că mă apropii de al şaselea deceniu de existenţă!

Minciuni şi iluzii: hrana noastră cea de toate zilele…

20 aug. 2006, duminică: Zile caniculare cu temperaturi de peste 33 de grade la umbră.
Având o defecţiune la instalaţia de apă, ore în şir telefonez la nişte meseriaşi pentru a veni să-mi remedieze deranjamentul.
În Sovata nu găsesc pe nimeni care să vrea să mă ajute; aflu, în fine, unul mai modest, tocmai la Sărăţeni. Nervii îmi sunt întinşi la a maximum, îmi zbârnâie!
Nebunii cu Alexa. (iz Chişinău). Nu mă atrage, cu toate astea însă, persist în virtutea instinctului de vânător.

21 aug. 2006, luni: Ca pasiuni, nu am altele decât cartea şi femeia; acestea au o caracteristică comună: cea care urmează este cea mai bună!

Se pare că oamenii care vorbesc excelent, scriu foarte prost; bunii scriitori se exprimă anevoios prin viu grai.
Fără a mă considera nici măcar veleitar în ale scrisului, exprimarea mea verbală este însă deficitară, greoaie, anostă.

23 aug. 2006, vineri: Umbre cu măşti – ăştia suntem noi, oamenii.

24 aug. 2006, joi: Luna august îşi închide porţile; după ea şi turismul.
Au fost multe frământări, incomodităţi, dar a meritat.

Nu ştiu cum să procedez pentru a-mi zădărnici invidiile, frustrările, ura, mânia, angoasa şi frica.
Înlăturând aceste sentimente, mi-aş degaja, poate, iubirea, atât de copleşită, atât de firavă, de suferindă.
Ca vârstă, ar trebui să iradiez, să dau iubire; ori eu încă tot aştept să mi se tot ofere. Ar trebui să fiu un emiţător de bunătate, un luminiş de prietenie şi de înţelegere!
De pe lista de „contacte” a telefonului mobil şterg, iarăşi, o seamă de numere ale unor persoane feminine cu care legătura, simbioza nu mai funcţionează; atunci când aparatul mă „întreabă” dacă chiar vreau să şterg un număr oarecare – ţintă care vreme îndelungată a fost sursă de emoţii pozitive şi de plăcute întâlniri – chiar am o ezitare; iar după ştergere, o senzaţie de gol sufletesc, de părăsire, de singurătate, de frustrare.

O linişte profundă care vorbeşte despre infinit.
Dacă este vorba de a tăcea, apoi eu pot să tac cel mai tare!

25 aug. 2006, vineri: Declinul verii – şi al meu!

Umilele gesturi de zi de zi ne fac viaţa posibilă, cu rost.

Septembrie în prag: dimineţile luminate-s de razele blânde de soare, cu ceva ca de cristal în aer.
Sunt un etern copil a lui Septembrie…

Dorinţa – cel mai mare tiran al tuturor timpurilor. Ea, dorinţa, este orbitoare şi trădătoare.

Să spui da adversităţii şi să îţi păstrezi libertatea.

Veri, toamne, ierni, primăveri: mi se scurg printre degete ca apa, ca nisipul!

Atâtea cuvinte pentru a-mi desena sufletu-mi chinuit!

Orice scriere – poezie sau proză – e bine să fie simplă, lirică, să emane iubirea aproapelui.
Să-mi privesc în faţă furia, s-o observ cu atenţie, cu dragoste, cu tandreţe. Îmi pare că este o modalitate bună pentru a o risipi.

Totul este important, şi nimic nu este.

26 aug. 2006, sâmbătă: Cu ochii mei m-am văzut destul: atent şi critic. Mi-am fixat, conform exigenţelor mele, anumite etaloane, anumite standarde.
Tare aş vrea să mă pot vedea, acum, cu ochii altora: amici ori inamici.
Mi-e sufletul tăbăcit de atâtea idile, poveşti în care nimeni nu s-a luat în serios, nici ele, şi nici eu…

27 aug. 2006, duminică: Vreme mizerabilă; plouă îndărătnic, a toamnă târzie.
Casa încă mi-e plină de turişti. Ca şi cum eu aş fi de vină pentru mersul vremii, în astfel de situaţie sunt încontinuu neliniştit că dintr-o clipă în alta îmi vin turiştii la uşă să-mi anunţe plecarea înainte de expirarea şederii.
Trăiesc, tot timpul, cu fălcile încleştate-e o stare pe care nu o doresc nimănui.
29 aug. 2006, marţi: De azi-noapte a survenit o defecţiune la reţeaua orăşenească de furnizare a apei potabile. Toată Sovata este bulversată din această pricină; alergăm, împreună cu un turist cazat la mine, să aducem apă, în tot felul de vase, taman de la cabana Trocuţa; ce mic, neputincios şi şubred este omul…

30 aug. 2006, miercuri: „Isuse, Cel ce eşti dragostea netrecătoare, nu îngădui să fiu biruit de răutate!” (Dintr-un acatist).

Vreme deosebit de rece, nori şi ploi; cu câţiva turişti în casă, le povestesc despre lacuri, despre Sovata, numai să nu se plictisească, să se simtă bine.
Doamne, ce faci cu soarele?

Să fug de toate patimile… ce îmi mai rămâne atunci din viaţă?

31 aug. 2006, joi: Turismul – o activitate frumoasă, plăcută, însă atât de supusă mersului, capriciilor vremii. Mă neliniştesc deja zilele ploioase, cu scăderi ale temperaturii, neliniştea turiştilor, la mine cazaţi, nelinişte care mi se transmite şi mie.
(Astăzi dimineaţă au fost 7 grade…).

Această lume înşelătoare şi plină de necazuri!

Istorie:
Pentru că românii neaoşi au refuzat să ne conducă ţara, vine un străin, Carol I, din Germania şi încă din prima clipă, îşi asumă răspunderea pentru soarta României, transformând Bucureştiul în Micul Paris.

O imensă nemulţumire de sine mă învăluie tot timpul.
Mă nemulţumeşte tot ce fac, tot ce văd, tot ce aud, tot ce mi se întâmplă.
Sunt, oare, mult prea exigent cu mine însumi şi cu cei din prejma mea.

3 sept. 2006, duminică: Sezon turistic încheiat: astăzi ne pleacă ultimele două familii de turişti.
A fost un an turistic mănos.

De cele mai multe ori suntem foarte caraghioşi străduindu-ne să părem a fi altfel decât suntem.

Citesc „Psihoterapia isihastă” de V. A. Cunoscându-l pe autor, mic, pipernicit, clorotic, la Târgul de carte „Gaudeamus”, sunt tentat să abandonez lectura cărţii; mă întreb cum de catadicseşte acest om, precum o frunză la sfârşit de toamnă, să ne înveţe cum să procedăm pentru a fi sănătoşi!? Chiar dacă este vorba mai degrabă de o sănătate spirituală decât de cea fizică.

Pentru a-mi putea continua lectura, ignor persoana şi mă concentrez doar pe ce spune.

Port mult prea multe griji, rumeg prea multe gânduri şi asta, cu siguranţă, nu este bine.

Subconştientul nu cunoaşte alte timpuri decât prezentul…

Autoimpunerea mentală a stării de bine întru sănătate.

„Vocile mele ancestrale” mă împing să aleg răul, negativul, sumbrul-şi nu mă pot opune; ce păcat…

Zi de zi cumulez păcate, erori, regrete, auto-reproşuri, nefaste fiindu-mi toate.

A avea „aura zdrenţuită”din cauza grijilor, a obsesiilor, a rumegării gândurilor, înseamnă să deschizi poarta tuturor bolilor pentru a te devasta.

4 sept. 2006, luni: Să nu uit să mai repet din când în când:

– Nu merit să trăiesc mărunt!

Să mă vindec de trebuinţe: o modalitate, un pas către fericire; să încerc să nu am: ură, mânie, dispreţ, tristeţe morbidă, deznădejde, indignare.

Şi să nu mă ataşez de lucruri.

Amânarea judicioasă a unor decizii – atunci când sunt lovit să întorc şi cealaltă faţă, să trec de la reacţiile de primaritate la cele de secundaritate.

Nu mâniei, agitaţiei, grijii, stresului.

Doar linişte, multă linişte!

5 sept. 2006, marţi: Încă o noapte petrecută în maşină, la paza noului sediu de ocol.

Pe la ora trei, în zori, răcoarea devine intensă, pătrunzătoare. Nemaiputând dormi, citesc şi fac aceste notaţii la lumina oarbă a plafonierei maşinii.

Tristeţea ca autoagresivitate.

Tristeţile mele care îmi întunecă atât de mult viaţa…

Ce să mai vorbesc de mâniile mele!

Păcatul meu cel mare este din instinctul bazic al speţei: păcatul din fire…

Se afirmă că mintea are forma obiectului dorit (!)

O concesie atrage după sine alta.

Scrisul şi cititul sunt oare într-adevăr o bună modalitate a dobândirii liniştii sufleteşti?

Bolnava rivalitate – la ce e bună?

7 sept. 2006, joi: Smerenia= zero egoism= lepădarea de sine.

Să fii prăbuşit efectiv, cu întristare profundă, cu descurajări, stări de anxietate, cu sentimente de autodepreciere, incapacitate de bucurie, gânduri despre moarte, plâns facil, atitudine negativă faţă de viitor; toate aceste „pete” se află în aura mea, îngreunându-mi mult traiul.

8 sept. 2006, vineri: Tânjirea sufletului meu după asceză este continuă, ascunsă şi intensă. În realitate, în fapt, trăiesc exact traiul opus acestei năzuinţe.

Prin femeie vorbeşte grija eternă a naturii de a păstra, de a perpetua specia umană.

Amoralitatea mea este niţel structurală, niţel dobândită.
Soluţie pentru neîmbolnăvire: identificarea cu corpul duh.

Pentru mine orice noapte albă este urmată de o zi neagră.

9 sept. 2006, sâmbătă: Paradoxuri zen:
– poţi compune muzică pură cântând la o harpă fără strune;
– poţi înţelege filozofia citind o carte netipărită.

Impurităţi, stresuri, traume-iată care ar fi prezentul meu decor spiritual.

Îmi lipseşte autocontrolul, toleranţa la frustrare, nădejdea.

Slabi şi căzători suntem noi oamenii. Şi, totuşi, cât de mari şi de tari ne place să ne dăm!

Terapia ego-ului, a hipertrofiei acestuia, se face prin milostenie (ofrandă).

Se afirmă că dacă l-ai văzut pe Dumnezeu, nu mai poţi supravieţui lumescului.

Plumbul depresiei, al scepticismului, al tristeţii continue-crunt mă apasă.
Mă aflu mai tot timpul sub imperiul tristeţii, al mâniei, al nemulţumirii de sine, şi de alţii, această stare persistent neagră copleşindu-mă.
Mintea este foarte agitată; de aici şi obârşia stării mele melancolice, pesimiste.

În cartea sa „Psihoterapia isihastă" V. Andru propune „9 Fericiri", extrase din Scriptură, acestea având calitatea de a scoate din mintal germenii neliniştii, ai agitaţiei, ai frustrării, al măcinării de către gândul cel necruţător.
Iată Fericirile propuse în această lucrare:
1) Fericiţi cei săraci cu duhul că a lor este împărăţia cerurilor. (Este fericirea stării naturale; sărac cu duhul: nu viciu, nu ego, o stare de copil).
2) Fericiţi cei ce plâng, căci aceia se vor mângâia (Plânsul este valorizat ca semnul care atrage mângâierea, ca slăbiciune care cheamă un beneficiu; plânsul tămăduieşte intoleranţa la frustrare.).
3) Fericiţi cei blânzi că aceia vor moşteni pământul. (Perspectiva răsplătirii blândeţii topeşte agresivitatea.).
4) Fericiţi cei care flămânzesc şi cei care se însetează pentru dreptate, că aceia se vor sătura. (Tămăduieşte reacţia de primaritate, primitivismul din noi, dependenţa de biologic, înlătură nerăbdarea, impulsivitatea; „primaritate": reacţie imediată la ofensă. Este bine să prevaleze reacţia de secundaritate, adică amânarea replicii, a revanşei, în acest fel reacţia putând fi îmbunătăţită prin anulare, fie prin subtilizare, cu efect întreit-picătura chinezească! Creştinii întorc celălalt obraz…).

10 sept. 2006, duminică: Aura mea este ferfeniţită, harcea-parcea…
Fericirea a 5-a: Fericiţi cei milostivi că aceia se vor mântui. (Este terapia eului, a hipertrofiei acestuia.).
6) Fericiţi cei curaţi cu inima, căci aceia vor vedea pe Dumnezeu.
7) Fericiţi sunt făcătorii de pace că aceia fiii lui Dumnezeu se vor numi. (Este vorba de pacea lăuntrică şi de cea exterioară, cea interioară condiţionând-o pe cea exterioară.
8) Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate, că a lor este împărăţia cerurilor.
9) Fericiţi veţi fi când vă vor ocărî şi vă vor prigoni din pricina mea. (Se referă la martirii justiţiei terestre şi la cei ai justiţiei divine.).
Încă o duminică, ca oricare alta, spre final; cu o menţiune, totuşi: mai liniştită decât celelalte, plecându-ne ultimii turişti…
Citesc următoarele din mărturiile Ch. Shroder, secretara lui Hitler: „L-am văzut pe Hitler intrând în biroul meu total zdrobit de evenimente.
Mi-a mărturisit că celor 1100 de tancuri ruseşti, concentrate în faţa Berlinului, nu le putea opune, cu totul şi cu totul, decât patru tancuri Tiger, tancuri care nu dispuneau nici măcar de carburantul necesar. "
Înfiorător!…

13 sept. 2006, miercuri: Mâine în zori plec la Constanţa, la Colocviul naţional de haiku, ediţia 2006.

Maşina mi-e în stare aproape inutilizabilă, având probleme cu direcţia, cu frâna de serviciu, cu motorul, ca să nu mai vorbesc de rugina care a invadat totul. Aşa… desfrânată cum e, va trebui să merg cu ea la Sărăţeni pentru a o lăsa la un mecanic.

14-17 sept. 2006: Colocviul… Din păcate au lipsit taman persoanele care au ceva de spus, ceva de prezentat.

Lucrările au durat trei zile, eu am participat doar la câteva comunicări, optând în schimb pentru o piesă de teatru (Îmblânzirea scorpiei, de Shakespeare) prezentată de trupa „Fantasio" din localitate; în restul timpului din program, am vizitat librăriile şi un târg de carte.

Călătoria, împreună cu cărţile, m-au costat milioane bune; nu regret, însă nu cred să mai particip la aceste colocvii unde se pare că am rămas numai… cei cu pretenţii deşarte.

Febrilitate, precipitare, înfrigurare – iată caracteristici care lipsesc acţiunilor mele.

20 sept. 2006, miercuri: Acea linişte interioară, pe care nu o prea am, atât de necesară pentru a mai putea merge înainte.

Zile de inspecţie de fond, în compania acestei toamne blânde, calde şi a unui pădurar.

Seara –„mătur" staţiunea, de două ori, pentru a-mi găsi pe cineva cu care să schimb două cuvinte: ia-l de unde nu-i. Mă reped chiar şi în localitatea învecinată, Sărăţeni, însă acelaşi rezultat.

Doamne, câtă pustietate! Unde sunteţi, oameni buni?

Vin acasă şi mă holbez la televizor…

21 sept. 2006, joi: Viaţa mea toată am fost un trist, un îmbufnat, neavând niciodată ochi pentru partea plină a paharului. Păcat…

Nu ştiu ce se va întâmpla cu mine atunci când „paharul" se va goli de tot, definitiv!

22 sept. 2006, vineri: Inhibiţia mea, în prezenţa unei asistenţe, este covârşitoare. Credeam că, trecând anii, aceasta se va atenua, dar n-a fost să fie.

Agnosticul: Nu ştiu dacă Dumnezeu există sau nu; nu pot afirma nici că este, nici că nu este.

23 sept. 2006, sâmbătă: La propunerea mamei, recoltăm din grădină, cu atâta trudă lucrată de ea: vreo treizeci de căpăţâni de varză, trei găleţi de gogonele, salată – toate cadou pentru mine, cel care o ajut atât de rar şi atât de puţin.

În drum spre casă, o cunosc pe Kolcsir, auto-stopistă; înfiripăm un dialog pestriţ, stând într-o parcare mai bine de o oră.

Fiind profesoară, pensionară, de limbă maghiară, îmi promite, cu înflăcărare, că mă va ajuta la traducerea în maghiară a unor haiku-uri.

Luni, se pare, vom avea prima şedinţă.

24 sept. 2006, duminică: Ar fi bine să pot repeta:

– Pot să produc conform capacităţilor mele.

– Ştiu, pot, să mă bucur!

Hipo… sau hiper… în funcţionarea organismului înseamnă disfuncţie = boală.

Stângăcia, neîndemânarea mea este uluitoare: pentru montarea unei yale (chinezeşti) prăpădesc şapte ore (!), năduşind vârtos de câteva ori; satisfacţia constă în faptul că nu m-am dat bătut.

Prima înghiţitură din paharul naturii te face ateist, dar la fundul lui te aşteaptă Dumnezeu (W. Heisenberg).

27 sept. 2006, miercuri: Suntem, noi cei care ne sculăm în fiecare dimineaţă şi începem trebăluiala, suntem, deci, în stare o aparentă sănătate. Însă…

28 sept. 2006, joi: Primele fiinţe care nu au uitat să mă gratuleze de ziua mea de naştere: Andreea (cu o zi în avans), Sovar P., Emi (Chişinău).

Caut o dreaptă balanţă între economii şi risipă; caut.

În rest, „durere şi teamă”!…

De ziua mea aniversară, năduşesc aprig de câteva ori, cărând bolovani de râu şi apă pentru turnarea betonului necesar fundaţiei stâlpilor uscătorului de rufe.

29 sept. 2006, vineri: Jurnalul intim – o galerie de portrete ale aceluiaşi personaj.

De ce sunt scrise cu creionul aceste caiete?

Fiindcă notaţiile cuprinse în acestea sunt efectuate în poziţie orizontală, în pat, în această postură scrierea cu pixul nefiind posibilă multă vreme.

Ca autor, al acestor scrieri, sunt unul fragmentar. Însă aceste fragmente, crâmpeie, sunt legate strict între ele prin: genul scrierii (jurnal), prin „urcuşul” meu veşnic către un final existenţial.

Citesc încet, dar destul de mult. Cu toate acestea, mi-e plină biblioteca de cărţi necitite: de un deceniu, ori chiar de două!

Îmbătrânesc (?). Sceptic am fost dintotdeauna, acum urmează bigotismul?

Prezenţa mea la Colocviile naţionale de haiku din Constanţa, este mai mult pentru a mări efectivul de participanţi, personal neluând parte la atelierele de renku, rengay, anul acesta mai ales, şi nici la prezentări de teme sau de cărţi. Am fost însă de fiecare dată foarte atent la ceea ce mi s-a părut a fi interesant la aceste reuniuni, reţinând şi aplicând, apoi, şi eu cele învăţate aici.

Să fii cerşetor cu vocaţie (Sanyashin): câtă fericire, câtă linişte şi detaşare!

Imboldul de a scrie mi-a venit cam la nouă ani, cam pe când mama descoperindu-mi, printre caietele de şcoală, primul meu jurnal, şi găsindu-l mult prea realist s-a decis să-l cenzureze radical, încredinţându-l flăcărilor sobei de tuci.

Divorţul sufletului de trup – ce chin cumplit trebuie să fie pentru primul!

Clar, sunt, şi am fost, un senzitiv; în acest context, anii copilăriei, cu bune şi cu rele, au avut o importanţă particulară, decisivă. Urmele acestor ani sunt adânc amprentate în al meu suflet, de altfel foarte frământat.

30 sept. 2006, sâmbătă: Ca om totuşi, cum aş putea depăşi gândirea omenească (!?)

2 oct. 2006, luni:… Octombrie scutură pădurile; încă e cald, chiar foarte cald ziua, dar pentru puţină vreme: urma-va frigul, lungile nopţi de toamnă, apoi de iarnă.

3 oct. 2006, miercuri: Ne pregătim, eu şi cu Ida, să mergem la Cluj, să o vizităm pe Andreea; ne-am propus să stăm vreo trei zile, urmând să plecăm deseară cu autobuzul.

Niciodată, nici măcar micile mele bucurii nu au putut fi depline: întotdeauna s-a ivit un ceva, un gând nefast, negativ, dacă nu altceva, o stare psihică nefavorabilă care să-mi anihileze satisfacţia, plăcerea.

Acum, de pildă, mă jenează ochiul stâng, nu ştiu de la lovitura unei crengi, ori de la statul prea mult în faţa computerului.

La Cluj îmi propun să mă duc la un oftalmolog să-mi facă un consult.

Citesc din scrierile, în proză, ale lui E. Camilar: Pădurea arsă, Cartea de piatră. Cu talent, cu foarte mult lirism sunt scrise aceste pagini simple de literatură.

4-8 oct. 2006: În vizită la Andreea, la Cluj, împreună cu Ida, într-o mini-vacanţă.

Câteva zile de relaxare, aşadar, în Clujul întomnat.

Majoritatea timpului mi l-am petrecut căutând cărţi prin librării şi prin anticariate, cheltuind, iar şi iar, sume apreciabile pe diverse volume.

Mă bucur că am găsit în anticariat cele două volume de eseuri ale lui Montaigne, precum şi caseta de haiku-uri ale clasicilor japonezi, ediţia 1971, în traducerea lui D. Constantinescu.

Orice tentativă de evadare, în lumea exterioară: excursii, reuniuni este sortită eşecului; mă pot regăsi doar în lăuntric, doar în sinele meu.

Am fost, şi rămân, un ins frustrat, melancolic şi întrucâtva agresiv.

12 oct. 2006, joi: Întregul meu mod de trai duce spre o şi mai pronunţată introvertire.

Seara: mă pregătesc să o vizitez pe Masrod cu care voi purta un dialog despre haiku.

13 oct. 2006, vineri: Dimineaţa, când mă trezesc, în urechi îmi sună-intens şi persistent-cântecul a zeci de greieri (!?).

Curata, limpedea şi frumoasa vorbire şi scriere m-au captivat dintotdeauna.
Nu sunt chiar sigur dacă eu însumi am reuşit a mă ridica la acest nivel de comunicare.

Avem parte de o toamnă nemeritat de frumoasă!

Aseară: dialog… aprofundat cu Masrod.

14 oct. 2006, sâmbătă: Nevoia, setea stelelor de noapte.

Copiii, rude care îşi aşteaptă rândul la avere într-un mod mai mult sau mai puţin manifest.

Unii nu se căsătoresc fiindcă nu e timpul încă; apoi când se decid într-un târziu: nu mai e timp!

Omul se leapădă cu greu de avuţii, chiar şi atunci când nu se mai poate folosi, bucura de ele.

Copii născuţi prin împreunarea cu femeia şi copii zămisliţi prin unirea cu muzele (operele de artă).

Automobilele împopoţonate, făcând parte dintr-un convoi nupţial, claxonează înnebunitor, purtând miresuca şi mirele prin toată staţiunea – tâmpit şi agasant obicei.

… Apoi urletul sinistru al motoferăstraielor, toamna, tocând arbori, păduri sub ai noştri ochi îngăduitori! Câtă indolenţă, câtă superficialitate!

(Sfârşitul caietului 7/2006)

„Ce prostie să ne necăjim, ajunşi la trecătoarea unde s-a terminat cu toate necazurile. ”
(Montaigne)

2007

16 ian. 2007: Internetul – un drog pentru minte, un mare iarmaroc cu vicleşuguri şi desfrâuri, cu amăgiri şi matrapazlâcuri multe, fel şi fel. Şi când pomenesc de aceste aspecte, mă gândesc la chat-uri, la tot soiul de site-uri de socializare în care flirturile sunt născătoare de speranţe, la unele femei încercate de soartă, dar cu toate astea încă insuficient de maturizate pentru a nu se aventura în mirajul oferit de pestriţa faună masculină ahtiată de graţii feminine. Abundă, prin labirinturile internaute, făţărnicia, minciuna, înşelătoria, încât lăsând-te în voia valurilor internaute, te trezeşti copleşit de falsuri, de umbre şi de năluci. Aici, pe net, afli multă, foarte multă cantitate, dar mai rar şi calitate.

Pentru persoanele neadaptate acestei lumi – sunt eu una dintre ele, oare? –, internetul este un refugiu într-o lume paralelă în care se pare că totul este cu putinţă.

17 ian. 2007: „Trebuie să mănânci un car de sare cu cineva pentru a ajunge să-l cunoşti!…” (Zicală.) Da, care – multe care…

20 ian. 2007: În fiecare zi, şi în fiecare ceas, suntem copleşiţi de o sumedenie de motive pentru a fi nemulţumiţi de societatea în care ne este dat a vieţui. Trebuie să fii mare inconştient pentru a putea afirma că este bine ceea ce ni se întâmplă, că suntem pe calea cea bună. Cu toate acestea lumea de la noi se lasă prost condusă, jecmănită şi, în final, năpăstuită.

21 ian. 2007: E mult prea multă vorbărie găunoasă, sterilă, pe site-urile de socializare ale internetului. În urma acestor taclale, de cele mai multe ori minţile şi sufletele noastre avide de apropiere, de relaţii intime, se simt parcă „salvate” de apariţia providenţială a unor „prietene” săritoare, binevoitoare, ascultătoare, bune sfătuitoare; însă – deziluzie: după zile în şir de transmitere de mesaje înflăcărate, incitante, de flirt pe… sticlă, îţi este dat a te dumiri, într-un târziu, că totul nu a fost decât minciună, perfidie, ipocrizie. Închizi computerul şi dintr-o dată devii mai singur decât ai putut fi vreodată! Totul n-a fost decât o masturbare sentimentală!

Regretabil şi dureros este faptul că toată această experienţă este pur virtuală, ea petrecându-se în mintea, în imaginaţia noastră, fără a putea avea loc o acoperire în fapte reale, palpabile, întrucât nimic sobru şi sincer nu s-a înfăptuit. Majoritatea femeilor doresc multă, prea multă trăncăneală – al cărei dedesubt îl înţeleg foarte bine, dar… –, ca şi cum numărul de cuvinte lansate către o persoană ar fi o netăgăduită dovadă a trăiniciei şi a sincerităţii unor sentimente! Există, precum ziceam, cantitate, dar fără calitate pe aceste site-uri. Este, incontestabil, dorinţă incertă, timidă, vagă şi nu prea este caracter, verticalitate în aceste înfiripări de „prietenii”! Aceasta îmi este concluzia, după ce m-am vânturat pe diverse site-uri de socializare năuce, bântuite de o faună de masculi înfometaţi şi de femei disperate, multe naive, dar şi foarte multe duplicitare. Am obţinut, de pe aceste site-uri, câteva numere de telefoane de pe urma cărora, în final au beneficiat: Romtelecom-ul şi Orange-ul! Eu – am pierdut timpul. Am ajuns în proximitatea câtorva dintre ele şi am putut constata că nu prea sunt identice cu profilul persoanelor prezentate pe pagina de site.

24 ian. 2007: Conflictul dintre dorinţă şi realitate îmi lasă în suflet sentimente de frustrare, de întristare, de amărăciune şi supărare. Ca să mai lupt, pentru înfăptuire, mă simt prea obosit.

25 ian. 2007: Din nou despre comunicarea virtuală. În realitatea non-virtuală, tot ceea ce ni se întâmplă este palpabil, viu, respiră – şi chiar transpiră! Pe când aici, pe net, este o fojgăială neîntreruptă, o manipulare sentimentală copleşitoare din partea unora, bărbaţi şi femei, eliberaţi de reţinerea, de jena specifică vieţii reale. Sunt puse în funcţiune toate mecanismele imaginaţiei omului prevalând, în majoritatea cazurilor, pornirile perfide. Deşi realitatea ne oferă infinite posibilităţi de cunoaştere la tot pasul, ne ferim, ne ascundem în faţa monitoarelor, afişându-ne în cel mai bun caz câte o poză-două, pe cât posibil departe de adevărul fiinţei noastre, lăuntrice şi fizice.

Refugiul, în această adâncă şi riscantă junglă, constituie o bună dovadă că suntem laşi, comozi şi făţarnici.

În calea cotidianului tot mai sufocant, precum şi a micilor ori mai marilor tragedii ale existenţei, netul a devenit un refugiu comod şi iluzoriu.

27 ian. 2007: În perioada de tatonări, bărbatul este văzut de către femei ca un… bandit! Ca un hoţ de inimi şi de sentimente, ca un mişel. Mai apoi, când ajunge să fie încolţit, acesta este, de cele mai multe ori şi morar, şi cărător de saci!

28 ian. 2007: În aste-vremuri amăgitoare, libertatea ne creează impresia că toate ne sunt îngăduite; uităm însă cât de puţin din toate aceste miraje ne pot fi şi utile.

31 ian. 2007: Deşi îmi lipseşte harul de a trăi pentru alţii, cu toate astea şi eu, asemenea altora, nu am putut, nu am avut cum să nu fiu de folos obştii.

04 febr. 2007: Ne naştem, ne şcolim – oricum, prea mulţi ani –, ne unim vieţile; urmează luna de miere; apoi alte luni de trudă, agonisiri, pierderi, boli şi, apoi, plecarea…

08 febr. 2007: Mă împresoară anii!...

11 febr. 2007: Recitiri din aceste caiete ale mele, prilej cu care constat, din nou, superfluitatea şi nota sumbră a majorităţii consemnărilor. De n-ar fi nevoia de a mă „agăţa” în vreun fel de ceea ce simt şi trăiesc, prin viu grai acest fapt nefiindu-mi posibil, cu siguranţă că aceste scrieri nu ar fi fost comise.

12 febr. 2007: Omul, bietul de el, se năpusteşte furibund către maşini dintr-o trebuinţă de evadare, de fugă de el şi de mediul pe care tot el şi l-a făcut tot mai arid şi mai neprielnic unei bune vieţuiri – un spaţiu apăsător, împopoţonat cu prea mult artificial, lipsit de natură şi de natural. Aşa încât, îşi procură maşină, înainte de casă, apoi purcede la drum unde-i văd ochii, doar acasă să nu fie, dornic de a schimba peisaje, fizionomii, gonit fiind şi de un instinct care se cere satisfăcut: viteza, plutirea!

15 febr. 2007. Variante: să cred sincer şi total în Dumnezeu, să mă cufund în plăceri, să îmbrăţişez neantul? Fapt e că trec prin toate stările, precum apa prin nişte filtre, fără să mă pot opri în vreunul dintre ele.

17 febr. 2007: Cotropit sunt, Doamne, da, cotropit, de duhul cel otrăvit al lumii; nu mai pot redeveni copilul cel inocent care să simtă, să vadă, să trăiască, apoi să transforme aparentul banal în momente de încântare.

18 febr. 2007: *Din agoniseli*: „Iscat prin sex, omul rămâne într-un chip mai mult sau mai puţin obsedat de acesta…”

Dacă totuşi moartea este o stare veşnică, comparativ cu viaţa cea tranzitorie, oare este ea, nefiinţa, starea noastră de normalitate? Ştiu: ne sperie hăul eternităţii.

28 febr. 2007: Zile apăsătoare pe plan profesional. Doamne, ce a putut ajunge biata-mi profesie! Doar prin scris şi citit îmi mai pot combate, dilua starea-mi de amar dezgust şi tulburare, aceste două îndeletniciri fiindu-mi veritabile balsamuri. Alte bucurii, plăceri, chiar dacă or fi, ele sunt inconsistente şi efemere.

4 mart. 2007: Realităţile mele, interioare şi exterioare, aşa cum sunt ele, îmi dau un plus de experienţă mai intensă şi mai amplă a vieţii, precum şi o conştientizare a limitelor mele nespus de modeste.

4 apr. 2007: Mirări, mirări… Nici măcar pentru ce suntem, atât cât suntem, nu ne este prea clar!

7 mai 2007: Citesc scrieri fel de fel, unele neliniştitor de slabe; le citesc dintr-o nevoie de a-mi umple timpul, acest timp care goneşte vertiginos către hău.

Zvonuri din natură:
Cucul: cu-cu, cu-cu… apoi pleacă în curând, la prima coasă.
Ciocănitoarea: kvik… kvik… kvik.
Dumbrăveanca: rak-rak-rak…
Pupăza: up-up-up…
Cioara: cra-cra-cra…
Coţofana: Krak-krak…
Piţigoiul: ţârr-ţârr…

… Vecina: Oaia aia e a ei?

15 iul. 2007: Consemnările acestea ale mele îmi pare că sunt precum un album cu foi cuprinzând gânduri pestriţe care lesne se pot suprima, unele dintre ele, fără ca prin aceasta să fie afectat în vreun fel întregul. Ba chiar mai mult, totul poate fi desfiinţat fără ca literatura română să aibă de suferit de pe urma acestei anulări.

17 iul. 2007: Bizare îndeletnicirile acestea de a scrie şi de a citi; până la urmă, la ce bun toate dacă timpul ce ne este dat e atât de drămuit? Oare aceste simulacre de ocupaţii sunt ele cele mai nimerite pentru a-mi sacrifica ore şi zile preţioase din existenţa mea atât de efemeră? Oricum, aceste „semne" ale mele, lăsate pe hârtie, îmi pot fi oricând repere în calea de a reveni spre mine însumi. (De a reveni pentru ce?!). În fond, nimic creativ în aceste notaţii ale mele. Ele sunt doar simple amăgiri, de la mine către mine, prin acestea eu propunându-mi a-mi exersa un stil al meu de a scrie.

18 aug. 2007: În principal, consemnările mele de la o vreme au alunecat înspre un anume adevăr al comunicării lăuntrice, cele exterioare rămânând pe un plan secundar şi mult prea îndepărtat.

9 oct. 2007, marţi: Ieri după-amiază Ida a suferit un accident: în timp ce cobora scara către demisol, neatentă a călcat greşit lovindu-se puternic la spate. Resimte dureri, probleme la mişcare. Am dus-o la spital; de aici, a fost trimisă la radiografie, la Tg.-Mureş, cu salvarea. Noaptea, târziu, s-a întors de la spital cu un rezultat liniştitor: nu este nimic grav.

De astăzi mă aflu în concediu de odihnă.

Vechea-mi dilemă: să mai fac ceva pentru extinderea capacităţii de cazare, ori s-o las aşa cum este? Neputându-mă decide, timpul trece, eu rămânând doar cu ideile şi, oricum, cu banii risipiţi. Un impuls mă împinge să întreprind ceva, un altul, având aceeaşi forţă, mă trage înapoi…

Îmi vine în minte un haiku al lui Issa:

neposedând nimic
ce uşor mi-e sufletul –
ca aerul cel proaspăt

Cât adevăr!…

12 oct. 2007, vineri: Aseară am purtat o foarte lungă convorbire, pe messenger, cu N. Cr., aflată în Spania (Lugano).

Dorul ei de ţară (România), nevoia de a avea un confident, sunt evidente, răzbat din fiecare cuvânt.

De la o discuţie în contradictoriu despre avantajele şi dezavantajele comunicării pe net, ajungem la un subiect creştinesc, temă la care ne potrivim mai mult; dar nici aici chiar în totalitate, ea având reale deschideri către alte căi de accedere… nu tocmai ortodoxe (de fapt, este „înrolată" în secta: „Martorii lui Jehova"). În fine, terminăm dialogul pe la ora 4 în zori, epuizaţi…

14 oct. 2007, duminică. Pricini suicidare: nimeni nu vrea să moară, vrea doar să iasă dintr-o situaţie limită, sufocantă, copleşitoare.

Un om care se confesează, într-un jurnal, este un personaj, îndeobşte singur.

Să mori înainte de moarte…

15 oct. 2007, luni: Două vieţi ne sunt date – scrie un duhovnic. Prima: ne este dată în mod independent, cea de-a doua, cea veşnică, depinde de noi!

21 oct. 2007: Cadenţa însemnărilor în acest caiet este totalmente aleatorie. Bucurii de notat nu am, iar amărăciunile nu mai vreau să le consemnez: şi aşa prea am abuzat de transcrierea acestor cătrăneli ale mele prin aceste caiete.

31 oct. 2007, miercuri: Ieri după-amiază, la Sângeorgiu de Pădure, împreună cu Ida, la iluminaţie. Flori şi lumânări pe mormintele apropiaţilor noştri. Şi… memento mori.

Diavolul mă bântuie mult prea adesea; şi aseară.

2 noi. 2007, vineri: Se conturează o idilă cu E. G., prin Netlog, o mignonă, iubitoare de poezie.

5-7 noi. 2007: Escapadă pe Valea Prahovei, apoi la Câmpina, trecând şi pe la E. G. A fost frumos.

10 noi. 2007, sâmbătă: Ieri, la Tg.-Mureş, la Târgul de carte de limbă maghiară. Hoinăresc, apoi, prin oraş, după care mă văd cu Sovar P.

13 noi. 2007, marţi: Ceea ce tulbură, vine de la diavol, în timp ce Dumnezeu dă pacea inimii.

15 dec. 2007: Recitesc însemnările ultimilor ani şi constat că ele, în bună parte, sunt un fel de cronică a vieţii mele interioare. Aşa stând lucrurile, pot fi lesne bănuit că aş fi din cale afară de interesat de ceea ce vrea să fie personalitatea mea. Ca individ, nu mi se pare că modesta-mi persoană ar putea prezenta interes, cât de mic, pentru a fi cunoscută în lume.

16 dec. 2007, duminică: Maşina mea a capotat. Nu mai are rost să o dau la reparat. Mă frământ ce să fac: să cumpăr una nouă, ori s-o mai târâi până la primăvară. Dacă voi cumpăra o maşină nouă, adio extinderi, modernizări turistice.

Nu ştiu…

20 dec. 2007, joi: Ziua de naştere a surorii mele.

Ieri după-amiază ne trezim cu mătuşa Ana mutată la noi – de la Alina, fiica vărului meu Emil – după o intervenţie chirurgicală deosebit de severă şi după o şedere, incognito, la Sângeorgiu de Pădure. La telefon, atunci când am vorbit cu mătuşa, îmi spunea că vine la Sovata pentru a recupera nişte obiecte artizanale de la o cunoştinţă comună şi că ar dori doar să treacă şi pe la noi puţin. Când-colo, iat-o mutată, cu bagaje, aici la noi. Oricum, ne pregătim de revelion, camerele sunt deja rezervate, aşa încât, cu toată bunăvoinţa mea, după Crăciun, va trebui să întoarcă la Alina. Singură, acasă la ea, în Târgu-Mureş, nu se va putea descurca.

21 dec. 2007, vineri: Am intrat în posesia celor 200 de exemplare ale „Rănilor tăcerii" (haiku-uri şi poeme în versuri albe), carte apărută sub semnătura mea la editura „Nigredo" din Arad.

Să mă bucur? Nu pot.

24 dec. 2007, luni. Diagnostic: bronhopneumonie, poftim cadou de Crăciun şi de Anul Nou!

28 dec. 2007, vineri: Pleacă mătuşa Ana; singură, cu autobuzul, eu în starea în care mă aflu, de fapt şi maşina, nu o pot duce acasă, la Tg.-Mureş. Va trebui să meargă acasă, familia vărului meu refuzând-o voalat de a o mai primi. O duc la autogară, slăbită, gârbovă, având în mâini două pungi de plastic cu obiecte strict necesare, celelalte lucruri ale ei rămânând deocamdată la noi.

Singurătatea ei o văd şi o simt, şi mă doare. Este copleşitoare situaţia în care se află. Nu pot pricepe cum de nu s-a gândit o viaţă întreagă la aceste clipe inerente vieţii oricărui om.

29 dec. 2007, sâmbătă: Ne pregătim să cedăm locul revelionarzilor. Vom face revelionul la vila 15.

30 dec. 2007: Continui să privesc în oglinda sinelui şi să notez mai mult supărările şi nedumeririle mele. Am sentimentul vag că ele, consemnările, rămân doar simple defulări ale unui suflet contorsionat.

31 dec. 2007: Ne aflăm, familia, la hotel „Făget", optând până la urmă pentru acest hotel în locul vilei. E totul învechit aici, şubrezit. Nimic nu s-a făcut de la inaugurare (1977). Şi ca dezamăgirea să fie completă, mai e şi frig în camere.

Final de zi, de lună şi de an. Încetez să-mi mai scotocesc eul şi să mai scriu despre norii de pe cerul sufletului meu. Vreau soare şi lumină!

„Pentru a te simţi mereu fericit chiar şi în clipele de tristeţe şi de jale, trebuie: a) să ştii să te mulţumeşti cu prezentul şi b) să te bucuri gândindu-te că ar fi putut să fie şi mai rău. ”
(Cehov)

„Celor plictisiţi, prăfuiţi, poate ar trebui să li se „dăruiască” o boală. Dincolo de chin şi durere, e prospeţimea de după. Şi deodată ai vrea să faci risipă, risipă de toate. ”
(Veronica D. Niculescu: Diablog)

2008

1 ian. 2008, marţi: An Nou început în camera de hotel nr.111 de la „Făget”. Singur.

La televizor abundă transmisiunile arătând modul în care tineretul se distrează. Întrebaţi fiind cum li se pare divertismentul, alt calificativ decât „super-tare” nu poţi auzi. Doar pe ici-colo câte un… mişto! Mi se pare monoton şi sărac, ba chiar şi enervant modul lor de manifestare, de exteriorizare.

În opoziţie cu generaţia „super-tare”, eu fac parte din cea super… moale!

Andreea ajunsă la Praid, taman de la Cluj! , fără să ştiu. Afirmă că şi-a petrecut Revelionul acolo, cu un grup de colegi şi colege.

3 ian. 2008, joi: Tinerii revelionarzi mi-au vandalizat casa: au smuls lustra din plafon, au spart două uşi, un geam. Proasta creştere combinată cu alcool mult. Estimez valoarea pagubei, apoi îi pun la contribuţie.

6 ian. 2008, duminică: Liniştea sufletească se poate dobândi numai cu adevărul din Evanghelii.

Se afirmă de către credincioşi că în viaţă credinţa este totul; fără de credinţă omul este singur, părăsit. Cred. Ajută-mă, Doamne, să am credinţă! Să poţi fi în stare să te laşi cu totul în voia lui Dumnezeu: ce mare răscruce a vieţii, ce mare minune! Apoi, să reuşeşti să faci numai bine, şi să iubeşti toată zidirea lui Dumnezeu – iată ţeluri majore ale vieţii.

Prin suferinţă, sufletul cel dornic de mântuire trece printr-o curăţire?

Simplificându-mi viaţa cât mai mult, mulţumindu-mă cu cât mai puţin, a mă dovedi de folos cât mai mult binelui aproapelui – repere ale păcii sufletului şi ale bucuriei.

23 ian. 2008, miercuri: Scădere drastică a valorii leului. Când oare se mai stabilizează moneda noastră naţională?

26 ianuarie 2008, sâmbătă: Am achitat contravaloarea unui automobil nou Opel Astra Clasic II – o avere! Cu asta-basta extinderi turistice.

Devin tot mai singuratic, mai adâncit în sine, ursuz.

3 febr. 2008: „Ajunge zilei necazul ei”!

18 febr. 2008: Vremuri tulburi, neliniştitoare, din punct de vedere profesional. Dacă mai continui să fac silvicultură în aceste condiţii, sigur voi capota. Mă gândesc, cu durere, la soluţii de ieşire onorabilă din această breaslă. Nu-i pot înţelege pe majoritatea celor aciuaţi în acest sistem, silvic, profund corupt, putred în ultimul hal, mirosind fetid până în stratosferă!

Păcat de Natură; jale mi-e de pădure, sunt îngrijorat de soarta ei.

12 martie, 2008, miercuri: „Nu trăiesc în lume, trăiesc în lumea mea” (Heraclit).
Zilele mele – tot mai adumbrite de evenimente.
Istoria omenirii, în rezumat: creaţie-cădere-răscumpărare-glorificare, preamărirea Creatorului.

15 mart. 2008, sâmbătă: Veacul nostru deprimant în care îţi este dat să simţi junghiul senzaţiei de gol, al vieţii fără valoare, fără scop, fără sens. Reperele creştine tot mai voalate…
Iluzii nemaifăcându-mi, viaţa are tot mai mult gust de nisip.

21 mart. 2008, vineri: Permanent chinuitoarea obsesie a efemerităţii, a zădărniciei.

22 mart. 2008, sâmbătă: Am adus noua mea maşină! Normal, ar trebui să mă bucur, dar…

23 mart. 2008, duminică: În Univers fenomenele sunt oare liniare, ori ciclice?

30 mart. 2008, duminică: Cititul îmi linişteşte mintea, o adună din împrăştiere.

13 apr. 2008, duminică: Nu-mi mai place să amestec somnul cu dragostea; de aceea, dorm singur…

23 apr. 2008, duminică: Petre Ţuţea, măsurându-i-se tensiunea: „– Staţi niţel! Decât să faceţi asta, nu mi-aţi putea spune mai bine de unde vin şi unde plec? ”

1 Mai 2008, vineri: Numai privitul în ochi, oglinda forului nostru lăuntric, poate deschide portiţa sufletului persoanei de vizavi.

Cel mai dezvoltat, mai sensibil, organ sexual este: mintea.

15 mai 2008: Totuşi, din când în când simt nevoia de a rămâne singur pentru a sta de vorbă cu mine însumi, prin intermediul acestui caiet, ori cu ajutorul calculatorului.
Am publicat între timp cea de-a doua carte a mea (Rănile tăcerii); cartea cuprinde haiku-uri şi poeme în versuri albe. În prezent ticluiesc, pe computer, o nouă scriere care probabil va purta titlul: Nori în derivă; ea va cuprinde proze scurte, mini-eseuri.

21 mai 2008: Caietele acestea ale mele – arhiva timpului trăit, confidentele mele de vreme bună sau mai rea.

27 mai 2008: În bună parte, notaţiile din jurnalele mele cuprind înregistrări ale tristeţilor, dezamăgirilor şi eşecurilor mele trăite în timp. Ele îmi rămân ca martore tămăduitoare, întrucâtva, în hălăduirea mea pe aceste meleaguri.

29 mai 2008: Sufăr de un exces de luciditate. Scriind, mă liniştesc, scriind – mă destăinui. Sunt un om revoltat, şi refulat, în luptă mai mult cu el însuşi.

1 iun. 2008: Recunosc – sunt un individ mai mult rătăcit de Dumnezeu decât apropiat de El. E drept, îl mărturisesc, dar, ce păcat, nu-l trăiesc…

7 iun. 2008: Sunt tot mai obosit de nedreptăţile şi impurităţile lumii în care îmi este dat să trăiesc. Mă retrag în scriitura-mi taciturnă, fugind cât pot de linguşitori şi de vicleni.

8 iun. 2008, duminică: Mă uit la emisiunea „Best of M. ”, de pe canalul B1, şi-mi pare că nu Iri şi cu Monica ne dau cu tifla-n nas, ci însuşi necuratul ne stârneşte, dându-ne modele greşite, nepotrivite. Încerc să-mi închipui ce simt tinerele fete care abia îşi pot permite să-şi cumpere un rând de haine într-un an, care se simt alintate de soartă dacă părintele, iubitul ori soţul le poate asigura măcar un concediu de o săptămână, într-un an, la mare, într-un hotel de două stele. Înţeleg să ai noroc, să ai un trai favorizat de ursite, dar atunci când discrepanţa dintre o rafinată ordinară şi marea majoritate modestă este atât de mare, nu poţi decât să te revolţi şi să afirmi că în lumea de azi, în viaţa asta, nu-i dreptate nici cât negru sub unghie!

11 iun. 2008: Jurnalele mele nu sunt decât o debara în care am lăsat o bună parte din ceea ce am făcut, am auzit, dar, mai cu seamă, am gândit şi am simţit.

O fi interesând astea oare pe cineva?

12 iun. 2008: Să nu mai caut, să nu mai scotocesc în atâtea ape tulburi: cine sunt, de unde vin, unde plec, care mi-e rostul – tâmpenii-s toate! La ce bun atâtea explicaţii?! Am găsit, cred, atâtea răspunsuri care să-mi ajungă până la restul drumului pe care îl mai am de parcurs. Fireşte, toate îşi au rostul lor; dar, până la urmă, totuna este dacă eu mai caut şi găsesc, sau nu, explicaţii la nedumeririle şi frământările mele. Ce-i pasă ei, vieţii; ce-i pasă ei, morţii…

13 iun. 2008, vineri: Pe un avocat bun nu adevărul trebuie să-l preocupe, ci asigurarea succesului cauzei pe care o susţine. El, avocatul, are nevoie de o mare doză de şiretenie. Aşa încât, adevărul triumfă de partea celui ticălos care poate plăti un astfel de avocat bun: priceput, abil, influent.

Insipide şi absurde îmi par toate.

Precum apa care prin infiltrare pătrunde în pământ şi, după ce a străbătut diferitele straturi, unde îşi lasă resturile cu care este încărcată, aşa şi eu, nu mi se mai termină zdrobirile, maltratările (morale), frământările. Dar dacă apa, prin procesul mai sus amintit se purifică, sufletul meu trecut prin atâtea încercări mai mult se tulbură.

5 iul. 2008, sâmbătă: Înnouratu-mi suflet…

Omul – victima utopiilor lui Marx, Lenin, Hitler. Materializarea acestor himere, încercarea de a da viaţă unor concepţii fanteziste a însemnat infernul pentru omul de rând.

Mă lupt cu bestia din mine.

Se pare că Dumnezeu, de câţiva ani, a început a mă iubi vârtos, trimiţându-mi necazuri cu ghiotura.

13 sept. 2008, sâmbătă: Mă întreb oare până unde singurătatea exterioară e necesară, ori utilă, liniştirii mele lăuntrice?

Forme ale vieţii eremitice: Păscători (păstori); dendriţi (vieţuitori pe arbori); staţionari (în picioare, în aer liber); stâlpnici (trăitori pe stâlpi); zăvorâţi (se închid în case, în chilii); înstrăinaţii (trăitori în ţări străine, singuri); girovagii (rătăcitori, vagabonzi).

Sfinţii părinţi ne îndeamnă ca părăsirea lumii să o facem nu spaţial, ci mental.

Iubirile noastre sunt dulci-amărui. Dar fără de ele, viaţa noastră devine sumbră, dureroasă şi monotonă – lipsită de rost.

A gândi, a cântări prea mult actul căsătoriei, înseamnă sigur ratarea ei. Această decizie, de unire a vieţilor, pentru formarea unui cuplu, se face cu inima, nu cu mintea.

Negăsind dragostea, şi nu întotdeauna din vina partenerului (partenerei), ne consolăm în sex.

Oricare femeie este sigură că este mama copilului pe care l-a născut; pe când bărbatul?!… Uriaşă discrepanţă între cele două conştienţe.

Sfântul care este aici, se află deja cu un picior dincolo.

Terenul fertil pentru minciună: politica, amorul şi afacerile.

Infirmităţile mele cele multe… Prea mi-am nutrit emoţiile negative, mari consumatoare de energie.

Computerul parcă ne goleşte de duhul, de divinul din cuvânt. În schimb, cartea îţi este prietenă în permanenţă – te întorci la ea, aceasta spunându-ţi de fiecare dată câte ceva.

Mă afund tot mai mult în nimicul meu.

Fără femei în preajma mea, de mult timp m-aş fi înduhovnicit. Cred…

Facerea de bine: „Căci ce înseamnă să-l slujeşti pe Dumnezeu? Înseamnă să faci binele şi să înduri răul. ”

Noi, românii, suntem pe drum, poate chiar pe cel bun. Dar, ca de obicei, stăm pe marginea şanţului şi mâncăm seminţe!

Despre umorul creştin:
Evreul ajunge la Dumnezeu:
– Doamne, cred în tine, spune-mi ce e pentru tine 1 leu?
– 1 leu = 1000kg de aur!
– Ah!… Dar o clipă?
– O clipă = 10.000 ani!
– Perfect, Doamne, dă-mi, rogu-te, un singur leu!
– Bine, dragul meu, dar aşteaptă… o clipă!

Semenii noştri sunt ceea ce proiectăm asupra lor: buni, răi, frumoşi, urâţi, isteţi, vicleni, leneşi, hoţi…

Nu-mi dispărură încă dorinţele, convingerile şi, mai cu seamă, îndoielile. Oare de aceea credinţa stă în pragul uşii? Dorinţele, prea multele dorinţe stau în calea credinţei mele. Şi ar mai fi totala mea lipsă de smerenie, deşi ştiu că toate-s efemere în lumea asta amăgitoare. Să caut sensul experienţelor, al suferinţelor, dacă tot mi se întâmplă să le am.

Contemplu tot ce-i frumos; pentru aceasta, mă refugiez în Natură, în artă.

Tânăr fiind, am simţit nevoia de a experimenta, de a încerca să cunosc viaţa. Treptat, o dată cu înaintarea în vârstă, realizez că banii şi celelalte lucruri devin tot mai puţin importante.

Îmi fac tot soiul de iluzii – speranţe? –, fără astea existenţa ar fi aridă. Nu-mi convin, fireşte, suferinţele, refuz dificultăţile, eforturile. Doresc să profit de lucrurile bune, însă îmi propun să nu mai trudesc, fiindcă e în van!

Încerc, prin orice mijloace, să-mi simplific viaţa, descătuşându-mi mintea de zadarnicele complicaţii. Aici, şi acum, ar trebui să mă bucur…

16 sept. 2008, marţi: Mă enervează atunci când văd câte o bătrână stearpă topită de dragul unui bebeluş pe care îl acoperă cu sărutări voluptoase: pe nas, pe ochi, pe urechi, pe picioare, fascinată, trăncănind întruna pe limba copiilor.

Continui să-mi droghez creierul cu lecturi.

Solitar, într-o barcă putredă, cu o singură vâslă ruptă în mână, plutesc în derivă pe valurile unei ape învolburate şi tulburi, lăsându-mă, abandonându-mă în voia vârtejurilor…

Viaţa, existenţa, m-a frustrat de o înzestrare esenţială – cea a prieteniei –, această „genă” fiindu-mi totalmente absentă faţă de bărbaţi, în schimb este, timid, prezentă faţă de unele persoane feminine din trecut-prezentul meu.

17 sept. 2008, miercuri: Ultimii opt-nouă ani mi-au şters pulberea de pe aripi.

Hălăduiesc şi eu prin viaţă nemulţumit, copleşit, adeseori rătăcit sau, în cel mai bun caz, nedumerit. În loc să-mi caut calmul, nonataşamentul, cel mai adesea mă complac în frământări zadarnice, mă dau peste cap ca să-mi satisfac dorinţele, poftele, astfel trăind într-o continuă nelinişte, agitaţie. De altfel, în aceste vremuri, agitaţia morală e la mare vogă, cu deosebire pentru dominaţie şi pentru dobândirea de posesii materiale nenumărate, cu riscul de a ne distruge mediul de trai.

18 sept. 2008, joi: Tot ce avem pe noi, îmbrăcăminte, apoi în casă, în locurile noastre de muncă – sunt o fidelă oglindă a minţii noastre, a ceea ce îşi închipuie ea că i-ar trebui. Dar pentru viaţă, pentru un trai simplu, fără de atâtea lucruri neimportante şi inutile, ne-ar fi de-ajuns doar o infimă parte din ceea ce ne înconjoară.

… Şi, astfel, am putea vieţui mai detaşaţi, mai liberi, mai sănătoşi.

20 sept. 2008, sâmbătă: De când mă ştiu am fost obsedat de cuvinte, de zbuciumul exprimării a tot ceea ce se petrece înlăuntrul sufletului meu sau în exteriorul lui, dar mai cu seamă în interior.

Lumea de azi: neliniştită (şi neliniştitoare!), confuză.

21 sept. 2008, duminică: Frecuşuri şi zbucium profesional epuizante.

Femei mai în vârstă, mai mult acoperindu-se decât îmbrăcându-se.
Evadările mele prin vis şi în imaginaţie – doar aici nu mă mai poate atinge nimeni…

1 oct. 2008: Finiş profesional…

„Vai, pădurile care-mi lipsesc, cu straturi de frunze vechi, cu copaci cu scorburi tainice, în care se adună apa de ploaie, cu ciuperci plecate în pâlcuri, cu păsări ciudate pe deasupra, ţâşnind din ramurile dese de copaci înalţi, groşi. Cu mirosul de frunză încinsă în soarele de vară, cu gângănii neaşteptate pe jos, mişunând cu viteză, nepăsătoare la oameni, cu şopârle încremenite pe vechile rădacini ieşite din pământ, mici zeităţi solzoase ce-mi păreau că poartă o coroniţă de aur pe capul lor ascuţit, fin. ”

(Emil Brumaru)

2009

11 ian. 2009: Ca să pot fi fericit (… ce mult spus!) ar trebui să fiu împăcat cu Dumnezeu şi cu aproapele, mai cu seamă cu cel mai aproape de mine însumi: cu propria-mi conştiinţă. Nu, nu se întrevăd şanse.

Fug de zgomotele exterioare, dar nu-mi aflu liniştea lăuntrică nicicum. E mult prea mare „zarva" în interior şi în exterior.

15 ian. 2009: Iată-mă în cea de-a patra lună de când mi-am încheiat o etapă esenţială a vieţii: cea profesională. Încerc să închid un ciclu, câteva uşi, nişte capitole. Încerc, dar mi-e greu. Rămân în urmă momente de viaţă de neuitat, clipe care se încheie, pier în neant. Nu mă mai consum: viaţa însăşi este o neîntreruptă îndreptare către închidere de capitole.

Renunţarea la activitatea profesională, concomitent cu apariţia unor semne vădite de şubrezire a vigorii trupeşti, toate astea înseamnă o dureroasă ciuntire a elanului meu vital de până acum.

Ce-a fost, a fost…

Mă eliberez, mă desprind, cum pot; apoi, merg înainte; rănit. Trecutul a… trecut. Şi nu aştept ca nimeni să-mi dea ceva înapoi din tot ce a fost bun, plăcut, frumos. Resentimentele mele, atâtea câte sunt – şi sunt! – vor trebui şi ele să rămână în negura trecutului. Îmi cruţ, pe cât pot, de-acum înainte sufletul: să nu mi-l înveninez, să nu-l mai amărăsc. Viaţa, ce mai e, şi cât mai e, se află înainte.

Închid uşile rămase deschise şi merg înainte; închei, curăţ, arunc, oxigenez, desprind, mă scutur – mă eliberez.

17 ian. 2009: Nu ştim să trăim; ne îmbogăţim cantitativ, dar sărăcim calitativ. Năzuim către astre, dorind a le cunoaşte, chiar a le stăpâni, dar nu ne cunoaştem pe noi înşine, şi nici a ne stăpâni nu ştim nici măcar la provocările cele mai derizorii. Nu mai cunoaştem calea către vecinul de peste drum; şi ce-i mai rău, nici drumul către noi înşine nu-l ştim încă. Şi-n această şubrezenie spirituală, noi năzuim spre alte astre!

Şi totuşi: viaţa ar trebui să fie o neîntreruptă bucurie, nicidecum o continuă luptă încrâncenată.

18 ian. 2009: De când cu televizoarele, maşinile, internetul, telefoanele mobile, tristeţile şi neliniştile noastre parcă au devenit şi mai apăsătoare.

19 ian. 2009: Este umbră? Mă bucur – înseamnă că lumina-i prin preajmă.

20 ian. 2009: Mare torţionar poate fi mintea asta!

21 ian. 2009: Cunosc un om ca o ploaie blândă, liniştită, care pătrunde în tăcere, până la adâncimea ultimei rădăcini, hrănind-o. Fie şi pentru asta numai, ar trebui să fiu fericit. Ar trebui…

22 ian. 2009: Tot ce îmi este dat să văd, trecător este. Timpul, pe acesta nu-l văd! Şi totuşi trece mai iute decât orice; deşi nu îl văd. El trece, nevăzut (furişat?); trece…

Menirea noastră esenţială ar fi să ne iubim, nu să ne urâm, să ne pizmuim. Iar noi?…

4 febr. 2009: Oare care o fi adevărata faţă a omului: cea de pe internet, ori cea din viaţa reală? Sunt tot mai convins că în viaţa reală, non-virtuală, oamenii îşi pun măşti zdravene, fiind într-un continuu bal mascat cu miză egotistă. În lumea virtuală, pe lângă masca cea de toate zilele, apare şi masca-pavăză numită „monitor".

5 febr. 2009: Am suferit şi sufăr – iată pricina esenţială pentru care scriu.

15 febr. 2009: Reţin sugestiva metaforă a infidelităţii din romanul lui Cezar Petrescu: Întâia noapte de război…

Pe bancheta din spate a maşinii, soţia, între amant şi soţ, cu capul plecat pe umărul soţului şi cu trupul alunecând încet, uşor, către amant!

15 mart. 2009: Sublimez o anume energie, fundamentală, în scris, în peregrinări în sânul naturii cu aparatul de fotografiat la gât.

18 mart. 2009: Averi, averi: mişcătoare şi nemişcătoare, amăgitoare averi-poveri.

18 aug. 2009: Spun, tot mai mult, ceea ce simt; şi fac ceea ce cred că e bine şi îmi face plăcere.

20 aug. 2009: Final de august şi de vară – din nou, rândunelele „pun cerul în ghilimele”.

21 sept. 2009: Îmi scriu, iată, iar şi iar, gândurile; desigur şi din dorinţa de a le împărtăşi.

24 sept. 2009: Mă cufund în scrierile spirituale din dorinţa de a-mi da un alt sens existenţei mele. Dacă la partea teoretică nu ar fi nicio dificultate, la cea practică în schimb situaţia se modifică radical, strădania mea suferind eşec după eşec.

25 sept. 2009: *Agonisiri* (despre yoghini):

– Yoghinul este un practicant care îşi antrenează mintea să fie totdeauna liniştită, totdeauna împăcată;

– yoghinul aspiră să pună capăt suferinţei care există în decursul existenţei; el luptă să contracareze toate emoţiile negative şi să genereze energie pozitivă.

Pentru dobândirea acestor calităţi, yoghinii s-au retras în locuri izolate cu scopul de a evita distragerea, captarea atenţiei, în timp ce îşi antrenau minţile.

Mintea yoghinului este antrenată să pună încet frâie gândurilor săltăreţe şi erotice, prin folosirea de unelte specifice: repetarea credinţelor de bază şi exerciţii de golire a minţii. Dintre toate încercările cel mai greu este să obţii controlul minţii. Pentru acesta, importantă rămâne retragerea întru stăvilirea dorinţelor, a furiei şi ataşamentului. În esenţă, iubirea şi compasiunea sunt singurele atitudini care pot aduce pacea şi fericirea.

26 sept. 2009*: Agonisiri*: Darwin ne smulge din braţele lui Dumnezeu şi ne pune în braţele maimuţei. Şi noi, majoritatea, consimţim cu acest fapt.

27 sept. 2009: Priorităţi:

a) esenţiale: Dumnezeu, credinţa şi legătura cu El;

b) importante: familia şi profesia (!);

c) secundare: reproducerea, nutriţia, distracţia.

Având în vedere aceste categorisiri, ce talmeş-balmeş este viaţa noastră, cum le mai amestecăm noi. Ceea ce este neliniştitor e faptul că noi trăim mai mult în secundar, ne-am axat pe acest stil de viaţă derizoriu însemnând: amuzament, reproducere, hrană… multă!

28 sept. 2009: Cinzeci şi nouă de toamne! Unele ploioase, noroase, reci, altele: senine, aurii, cu boltă sinilie şi cu aerul de cristal.

… Toamne: cinzeci şi nouă… Doamne!…

nu-i pasă lacului
nici raţei sălbatice
de reflexie

Agonisiri: Vorbeşte-mi ca să-ţi spun cine eşti!

29 sept. 2009: Esenţial! – Doamne, ori vreau, ori nu vreau, Tu miluieşte-mă! Dar mă aude oare?

Este, cred, mai important ce ai făcut să simtă un om decât ce i-ai putut face.

Clarificări (pentru mine!): Sufletul se manifestă prin psihic ori prin spirit. Vorbim de *spirit* dacă prin har şi stăruinţă se ridică deasupra materialului. Dacă nu depăşeşte materialul, trupescul, vorbim de *psihic*.

30 sept. 2009: Am ieşit din U.R.S.S. (cu câtă greutate!) şi am intrat, valvârtej în U.E.

Şi ce am ajuns?!

Se pare că omul e astfel plămădit încât să nu fie nici întrutotul dăruit semenului, dar nici total singur să fie nu-i este pe plac. Ne place să fim cu noi înşine, dar ducem dorul unei perpetue comunicări.

1 oct. 2009: Atunci când „dragostea de putere” va fi înlocuită cu „puterea dragostei”, abia atunci lumea va fi cu siguranţă mai bună.

2 oct. 2009: Industria noastră este distrusă în bună parte; în consecinţă, ne îndreptăm către epoca de piatră şi, astfel, iată salvăm Natura, lumea!

3 oct. 2009: – Vorba sună, fapta tună! , îmi spune M. cu degetul arătător ridicat deasupra capului…

4 oct. 2009: Viaţa ne este garnisită cu tot soiul de minciuni, mai mult sau mai puţin vinovate; ne minţim semenii, dar prea adesea şi pe noi înşine. Şi, cu toate acestea, viaţa merge înainte. Mă mir!…

5 oct. 2009: Scrie în Scriptură cum că femeia, în urma încălcării poruncii, a primit două pedepse, anume:

1) Să nască în dureri

2) Să fie supusa bărbatului.

Aşa fiind rânduite lucrurile, bărbatul este întâi-stătătorul faţă de femeie; situaţie de neacceptat de către nicio femeie astăzi.

6 oct. 2009: Zgomot şi viteză – aceasta a ajuns să ne fie viaţa. Liniştea, linişte ea unde e? O caut pe cărări silvestre, pe mal de ape. În linişte şi în singurătate fiind, aud exact ce îmi place; în singurătăţile mele îmbibate cu tăcere, liniştea este pentru urechile mele ceea ce este noaptea pentru ochi.

Traiul în linişte şi în pace, într-o societate fără inegalităţi revoltătoare, în care toţi membrii acesteia să fie îngemănaţi prin iubire şi respect reciproc – un vis imposibil!

7 oct. 2009: Cu toate măştile mele, în fond rămân un sentimental.

8 oct. 2009:… Apropiindu-se de ea, o cuprinse în braţe şi o sărută; mai întâi, fosa suprasternală stângă, apoi pe cea dreaptă. În tot acest timp mâinile ei îmbrăţişau strâns grumazul lui puternic şi asudat, căutând cu buzele pielea fină de sub lobul urechii.

(O clipă de visare!)

9 oct. 2009: Simt tot mai apăsat, ca pe o dramă, limitele mele tot mai restrânse. În jurul meu se naşte tot mai multă răutate, violenţă, înrăire, ură şi furie ascunsă. Cuvintele-mi devin tot mai puţine; lacrimi îmi cad înăuntru.

11 oct. 2009: Mă întreb…

– De ce mă îngrijorez cel mai adesea fără motiv?

– Al tău, al meu: o fi existând aşa ceva?

– De ce copilăria-mi devine tot mai obsedantă odată cu trecerea anilor?

– Sufletul, bietul de el, oare din ce plămadă o fi?

– Dacă suntem aici pentru a învăţa, pentru a iubi şi a ne desăvârşi sufleteşte, apoi pentru a ne întoarce „acasă”, atunci de ce atâta oportunism şi lăcomie în scurtul şi fragilul nostru trai?

12 oct. 2009: Păsările construiesc fără a modifica peisajul; în timp ce noi?…

Un om care nu are prieteni – acela sunt eu! Încercări de înfiripare am avut, însă toate au fost soldate cu eşec, au fost crunte dezamăgiri.

13 oct. 2009: Mă conving tot mai mult că plăcerea vine din exterior, în timp ce fericirea, atâta cât e şi cum e, nu poate veni decât din interior. De ce oare mi-au trebuit şase decenii pentru a putea face această constatare?!

14 oct. 2009: Cum ne-ar fi oare viaţa fără femei? Am fi mai fericiţi, am fi mai nefericiţi? Sigur însă, am fi puţini, tot mai puţini…

15 oct. 2009: De la M. auzire (… dar nu cred să fie „producţia” lui!): „Idealurile sunt ca stelele: nu le putem atinge, dar ne pot călăuzi”.

16 oct. 2009: Cu cât mă informez mai mult, cu atât devin mai curios, punându-mi mai multe întrebări la care doar în parte mai pot afla răspunsuri. Dar… mai puţine întrebări!

18 oct. 2009: Dumnezeu mi-a tăiat craca de sub picioare ca să-mi aduc aminte că pot zbura; iar eu, am căzut în c!…

Referitor la pensioara mea cu adevărat nesimţită: era pe când nu se zărea, azi o zăresc şi nu e!

19 oct. 2009: După ’89 am început să imităm occidentul fără nici un discernământ, devenind de-a dreptul caraghioşi. De ce oare nu ne place să mergem pe făgaşul nostru autohton; chiar dacă acesta e unul mioritic?

21 oct. 2009: Ce dulce este uitarea după o mare durere; fie ea, uitarea, şi de scurtă durată.

În creştinism important este să crezi în mod candid, total, aşa cum crede un copil în Moş Crăciun. În momentul în care încerci să raţionezi, să cântăreşti, să cauţi sensuri, (logice!), totul se surpă.

22 oct. 2009: Agonisire: *Un animal e mai fericit decât omul, o plantă e mai fericită decât un animal. O piatră însă este împlinirea supremă (*Cioran).

23 oct. 2009: Dacă ar fi să fac o balanţă, cred că prin trăire directă sufletul meu s-a ales cu mai puţin decât prin dobândirile livreşti. În tot acest timp, cât am „agonisit”, am fugit de zdrobitoarea realitate cotidiană.

Îmi pare că sunt mai degrabă ceea ce se crede şi se afirmă despre mine decât ceea ce cred eu despre persoana mea.

24 oct. 2009: Dacă organismul uman este un uriaş conglomerat de celule care periodic se reînnoiesc, atunci de ce totuşi îmbătrâneşte omul?!

28 oct. 2009: Misterul naşterii depăşeşte cu mult pe cel al morţii. Apoi, cel al reînvierii care pe ambele le întrece!

… Oare dacă am realiza, cât mai mulţi dintre noi, de unde venim, cine suntem şi unde mergem, înţelegerea dintre noi ar fi mai deplină? La unii, poate, da.

„Când mă gândesc la copilăria mea, mă simt foarte fericit. Cred că oamenii erau mai fericiţi înainte decât astăzi. Nu pot decât să fiu uimit şi întristat de ceea ce se întâmplă în ţara mea. ”
(Borges)

2010

15 mart. 2010: Prin moarte are loc desprinderea părţii fizice de cea spirituală. Asta-i tot (!); atunci, de ce atâta temere?!

18 mart. 2010: Recunosc, adeseori sunt dur – este adevărat; dur, dar principial. Viaţa, cu asprimile ei, şi-a lăsat amprente adânci într-un suflet pregătit, de altfel, să asimileze doar ce e mai plăcut şi mai frumos în această existenţă. S-au îmbulzit însă evenimente, fapte, nu tocmai gingaşe, găsindu-şi locul nimerit pentru a da roade periodic. Încerc să mă opun acestor rodiri.

2 mai 2010: Agoniseală*: Prietenii nu ne împiedică însingurarea, ei ne mărginesc doar singurătatea* (R. M. Rilke).

Admir tandreţea frunzei abia iţite…

23 iul. 2010: În bună parte tot ceea ce caut în exterior se află deja în mine; întoarcerea în profunzimile eului meu, în mod activ, se pare că este mai mult decât anevoioasă. Ce magnifică şi superbă călătorie ar fi una în care să mă descopăr pe mine însumi!

24 iul. 2010: Un oarecare Jacques Fresco ia în derâdere tot creştinismul; îl văd pe net: un bătrân cătrănit, oţetit, calcă cu nepăsare pe tot ce înseamnă Creator şi creaţie. Neagă, calcă, zdrobeşte, vine chiar şi cu argumente contra creştinismului, caricaturizându-l.

Rămâi interzis!

25 iul. 2010: În viaţă mai întâi e spiritualul, abia după aceea materialul. Toate au mai întâi o formă spirituală, abia după aceea „prim-conceptul” ia forma materială („Mai întâi a fost Cuvântul. ”). Altfel spus, omul este o fiinţă spirituală venită „aici” pentru ca să treacă prin canoanele unor experienţe materiale.

26 iul. 2010: De peste cinci decenii caut „acel ceva” care să mă să mă transfigureze, acea pasiune copleşitoare care să mă determine, încolăcit în mrejele acelei patimi, să-mi trăiesc viaţa ca pe o imensă aventură. Încă îl mai caut (!)…

27 iul. 2010: Privind retrospectiv. Deşi mi-am propus – de mii de ori! – să fiu întotdeauna calm, cumpănit, nicicând nu mi-a prea reuşit. Aşa cum, de altfel, nici drumurile pe care mi-am propus să hălăduiesc nu le-am urmat cu perseverenţă. Am reuşit în schimb să privesc în mine cu multă minuţiozitate; rezultatul: uimire şi nu arareori, frică! Frică de ce aş putea fi în stare în anumite situaţii extreme.

Pe de altă parte, mi-ar fi plăcut să-mi consacru mai tot timpul unor activităţi precum: cele de desăvârşire spirituală, studii aprofundate de literatură, lecturi vaste, corect îndrumate, în anii mei de tinereţe; şi, nu în ultimul rând, dobândirea unei înalte calificări în domeniul silvic. Pe această din urmă doleanţă, am tot amânat-o, iar şi iar, până s-a ales praful de ea. Ponoasele acestei neînfăptuiri le-am tras decenii de-a rândul, până acum doi ani. Ceva similar am trăit şi în armată. Şi aici am refuzat, spre nedumerirea comandanţilor, să intru în „corpul gradaţilor”, fapt care s-a soldat cu rămânerea mea ca soldat (fruntaş!), suportând timp de şaisprezece luni aerele superioare ale unor neisprăviţi, caporali şi sergenţi, toţi din una şi aceeaşi parte a ţării! Dar cum toate-s trecătoare, trecură, iată, şi aceste complexe, în locul lor ivindu-se altele.

28 iul. 2010: În coliba în care stau nu e nicio fereastră… Nu e nici uşă, nici masă – nici sobă nu-i; sunt doar trei pereţi de cetini, mărginind un pat-covor, din ramurile aceluiaşi molid printre ácele căruia iată-mă mutat.

Afară nu e stradă, nici case, nici drumuri, nici poteci, nici colibe, nici căţei, nici vecini, nici fântâni. Tot ce am e o puzderie de ace aromate, înţepătoare – umbră şi culoare; şi-un strop de ceară, o vagă adiere, un susur de izvor.

Din înălţimi: croncănitul scurt al unui corb nevăzut, urmat de trilul unei mierle prea grăbite.

Pe cer, nu-s sârme, antene, clopotniţe sau caturi – doar linişte şi verde sub albastrul bolţii infinitului plafon sub care, om şi fiară încearcă vieţuirea, niciunul neaflând rostul prea trudnicei hălăduiri.

… Ascult ţârâitul unui greier şi-l împart la doi: unul ţie, unul mie. Dar atunci lor ce le mai rămâne?! Mă răzgândesc şi le dau înapoi; iar ei, bucuroşi: ţâr, ţârr… ţârr, ţârr, îmi oferă în schimb, pe o rază de lumină, cristalinul clinchet al unui bob de rouă de pe un fir de iarbă.

29 iul. 2010: Să iau aminte! Să nu minimalizez nimic, să nu blamez, să nu critic, să nu defăimez, să nu mă mai victimizez! În privinţa „victimizării", am ajuns la concluzia că închizându-mă în mine, nemulţumit fiind de mine însumi şi cu lumea din preajmă, simţindu-mă mai tot timpul rănit şi neîmplinit, stările acestea atrag după sine o altă stare, ca o rezultantă a celor anterioare, foarte apăsătoare, dezagreabilă.

Setea mea de lectură, satisfăcută prin citirea atâtor cărţi dragi mie, îmi umple un anume gol lăuntric de altfel foarte cătrănit; în ajutor îmi vine şi audiţia muzicală de un anume gen, muzică cu care mi-am obişnuit sufletul, făcându-l dependent.

30 iul. 2010: Natura îmi este profesor şi confesor. Ea nu m-a trădat niciodată! Pe când omul?…

Poftele şi dezgusturile mele îmi nasc tristeţea şi suferinţa. Fug de ele prin plăceri, acele plăceri care sunt, în fond, izvorul de suferinţe!

1 aug. 2010: Aşternerea acestor rânduri, în acest caiet, să fie oare dintr-o pornire orgolioasă?

2 aug. 2010: Ce bine ar fi să am ceea ce nu am, anume: pacea interioară, o inimă liniştită, calm în orice postură; apoi, să am un somn profund, odihnitor.

4 aug. 2010: Prin rugăciune, doar prin ea, aş putea vedea ceea ce sufletului meu este îi invizibil; dar, din păcate, nu am harul.

5 aug. 2010: Îmi car povara propriei mele identităţi; şi fiindcă e „povară", desigur ea este nu numai trudnică, ci şi tristă.

7 aug. 2010: Apropo de notaţia din 5 aug.: fiindcă orice gând are greutatea lui specifică e bine să am cât mai puţine astfel de încărcături.

10 aug. 2010: De ce, oare, şi mai cu seamă până când îmi apăr, furios, „dreptul" de a fi nefericit? De când, asta cam ştiu; dar până când?!

11 aug. 2010: Prezentul, acest prezent infim, subţire şi mic, aciuat între trecut şi prezent – suntem robii lui. Totul e să ni-l putem face prieten. Să mi-l fac prieten, spălându-l de praf, de negreală, de amar.

12 aug. 2010: În fotografiile mele acord o mare atenţie unor detalii: culori, nuanţe ascunse, lumini şi umbre, poziţii deosebite, unghiuri de abordare neaşteptate…

Cu deosebire îmi plac contrastele, jocurile cu nuanţele.

14 aug. 2010: Cuvântul, fratele meu, cel care ascunde, poartă gândul împovărător sau îmbucurător.

17 aug. 2010: Zice-se că pe un vârf de ac sunt, pot sta, milioane de microbi; ce îmbulzeală!

18 aug. 2010: Eu sunt tu, tu eşti eu, noi suntem voi; noi, voi, suntem: copacul, frunza, iarba, floarea, pasărea, căprioara, ursul. (Gând cuantic?).

21 aug. 2010: Trecerea – o senzaţie de abandon plăcut, de dispariţie a durerii, de confort, de linişte?

22 aug. 2010: Mi-e plin sufletul de miros crud de iarbă fragedă din livada bunicilor materni…

23 aug. 2010: Caut „pilula de bucurie" cea de fiecare zi: oriunde mă aflu, orice fac. Aflu câte ceva, dar nicicând pilula nu o găsesc întreagă, rotundă; dau doar de fragmente, fărâme lepădate poate de altcineva. Aceste crâmpeie dulci le întâlnesc în Natură, departe în sihăstrii. În şuieratul apei pârâului de munte, în freamăt de frunze, în tril de păsări, în mirificele poieni silvestre, cotropite de puzderie de flori de câmp, blând unduite de răcoroase

adieri scuturând stropii de rouă irizaţi de pe firele zvelte de iarbă. Apoi mă scufund în lecturi şi în meandrele sufletului feminin.

Întrucâtva, o doză de linişte mai aflu şi în internet, pe diverse site-uri, conform dispoziţiei mele sufleteşti de moment.

24 aug. 2010: Moartea, ca experienţă unică, ne coboară oare pe o treaptă de jos, ori ne saltă pe una superioară sau ne spulberă definitiv? Conform unor precepte, filozofico-ştiinţifice, debarasându-ne de „vehiculul fizic" trecem într-o existenţă superioară. Pleca-vom aşadar fără trup, dar având în suflet întreaga experienţă dobândită în această existenţă terestră.

După o vreme, mai rea decât moartea este neputinţa de a muri.

Agoniseală: *Pentru a cunoaşte moartea trebuie să o iubeşti!*

25 aug. 2010: Fug în Natură în căutarea liniştii interioare şi a celei exterioare. Caut să-mi înfrâng furia, ambiţiile cele multe care nu-şi (mai) au rostul.

Aici, prin codrii, îmi caut liniştea interioară; şi se întâmplă să o găsesc, uitând de griji, acaparat fiind de vuiet de apă, tril de păsări, zumzet de albine, cântec de greieri, nori pufoşi, iarba verde. Doar aici simt că încordarea şi neliniştea care mă împresoară se mai potolesc; doar aici simt o uşoară şi binefăcătoare destindere. Admir, mă minunez în faţa picăturii de apă a pârâului de munte: acest strop mirific care conţine în ea toate izvoarele, pâraiele, râurile, fluviile, mările şi oceanele acestei lumi.

26 aug. 2010: O muncă efectuată cu degajare şi cu plăcere, apoi cu roade vizibile, cu deosebire prin mulţumirea semenilor, îţi poate oferi o stare de extraordinară plăcere sufletească. Doamne, cât de grotesc ne-a deformat banul!

27 aug. 2010: Mai bine activitate decât inactivitate; la orice vârstă!… Inutilitatea, ca senzaţie (a pensionarului) cu siguranţă poate ucide.

28 aug. 2010: Ar trebui să râd, să cânt, să simt bucuria toamnei, a iernii pure, a primăverii aducătoare de sevă, a verii aprinse. Îmi scade entuziasmul, dorinţa de a mai progresa în vreo direcţie.

29 aug. 2010: Ignoranţa şi nepăsarea noastră distrug tot ceea ce înseamnă stabilitate şi echilibrul al vieţii. Mă tot mir, degeaba, de mintea cea îngustă, complicată prin viclenie, egoistă a vremelnicei noastre făpturi.

30 aug. 2010: Să nutresc „lupul alb" din mine, adică – bucuria, pacea, iubirea, speranţa, liniştea, modestia, bunătatea, generozitatea, în locul „celui negru" care este mare devorator de: furie, gelozie, invidie, tristeţe, regrete, aroganţă, orgoliu. Cu atât mai mult cu cât, se ştie, până la urmă, câştigă lupul pe care îl hrănesc.

1 sept. 2010: Viaţa mea nu e albă; nu e nici chiar neagră; în schimb, sigur e cenuşie.

2 sept. 2010: Să fim, zice-se, ca floarea care parfumează mâna care o striveşte. Uşor de zis…

Agoniseală: *M-am născut să mă dărui, să mă dărui, să mă… nărui (Aron Cotruş).*

3 sept. 2010: Dacă am putea vedea hăţişul de radiaţii în care vieţuim, cred că ne-am lepăda, majoritatea, de o bună parte a noilor delicii: netul, telefoanele şi multe altele; ori poate nici chiar aşa nu am ceda, deveniţi mult prea dependenţi de „otrava" acestora.

De ce oare avem o curiozitate morbidă pentru emisiunile tv. mai mult decât ordinare, jalnice, revoltătoare prin calitatea lor inferioară. Suntem oare ceea ce dorim să vedem şi să auzim prin intermediul acestor drăcovenii inventate de mintea omului?

5 sept. 2010: Se afirmă că fericirea bucură cu adevărat doar atunci când este împărtăşită, numai atunci poate ea să fie deplină, covârşitoare. În aceste vremuri bizare şi să te bucuri, nu să fii fericit, poate fi dubios şi prost înţeles. Aşa încât, parcă e mai bine ca fericirea, la fel ca şi durerea, să ţi le trăieşti în singurătate.

9 sept. 2010: Atunci când două singurătăţi se unesc ele sunt mai puţin dureroase, mai puţin apăsătoare. Eu, nu sunt singur; dar tare îmi place să vieţuiesc în solitudine, cu spatele niţel întors către civilizaţie.

15 sept. 2010: Agoniseală: *„Cartea o poţi chema la orice oră, ea vine în pat, pe masă, în iarbă, pe malul apei... Niciodată nu-ţi va spune: vai, mă doare capul! Ea vine cu iubire dăruindu-se total. Chiar dacă ai abandonat-o zece, douăzeci sau chiar treiezeci de ani.*

16 sept. 2010: Ne e frică să trăim (la maximum), şi ne e teamă să murim. Şi-aşa, ne sfrijim între cele două temeri, până când…

19 sept. 2010: Concluzie – într-o căsnicie, pe lângă fidelitate trebuie să ai o mulţime de alte virtuţi pentru ca să devii o fiinţă interesantă şi suportabilă. Eu: nici prea interesant, nici prea suportabil…

21 sept. 2010: Că bine a zis cine a zis, când a zis ce a zis, anume:

„– Internetul este o lume mirifico-malefic!" Aşa este: aici, pe net, lucrurile rele devin de zece ori mai rele, iar cele bune pot deveni de zece ori mai bune; depinde de făptuitori. Dar orice ar face, el, netul, suflet nu poate avea – acesta rămâne paravanat de ecranul monitorului, de zidul odăii…

22 sept. 2010: Calea, calea – atât de importantă în toate; zbuciumul întotdeauna este mai interesant, mai captivant, decât satisfacţia care decurge din rezultat; chiar dacă acest rezultat este un triumf. Aşa mi se pare mie.

24 sept. 2010: La bărbat, mai rar şi la femei, sexul ajunge pe locul capului; de aceea e lumea aşa cum e.

28 oct. 2010: În poezie te scufunzi pentru a te întoarce cu frumuseţe; în rugăciune – pentru a te integra, cumva, absolutului.

3 dec. 2010: Nu există limite pentru vanitatea şi năzuinţele noastre. Cu toţii vrem putere, succes, recunoştinţă. Culmea: cei care le au, vor şi mai multă!

A te vindeca de fasoane, nazuri, de ifose – ce salt calitativ!

„… pe vremea mea, viaţa era mai uşoară, oamenii mai politicoşi, stofele mai trainice, francul mai stabil…”
(Daninos)

2011

30 iul. 2011: Încercare eşuată de abandonare a consemnărilor în jurnal. M-am obişnuit cu aceste notaţii pestriţe, libere, fără un anume fir roşu, călăuzitor. Nici nu e de mirare dacă de peste patru decenii având această îndeletnicire, fie şi sporadic, ea devenit o necesitate spirituală.

Penultima zi de cuptor.

Încep ziua cu adunarea a două prezervative lepădate în curte, apoi a unui şoarece mort în iarbă. De pe gard un motan negru mă priveşte vinovat – fireşte pentru rozătoare!

După-amiază: Trec prin poieni necălcate de picior de om, totul fiind cufundat într-o linişte însorită pe care nu o vede şi nu o aude decât Dumnezeu şi eu.

Pe marginea pârâului Bucin. Asudat de urcuş, şi de dogoarea zilei, mă opresc sub un anin secular; şuierul apei pârâului este asurzitor. Mă aplec să iau în căuşul palmelor răcoarea apei. În chiar acel moment, un strop de sudoare de pe fruntea mea pică în apa grăbită a pârâului de munte, dăruindu-se, contopindu-se fulgerător cu ea, scăpând astfel, deocamdată, de evaporare!

prin pădure fiind
devin izvor sau copac –
iată-mi secretul

1 aug. 2011: Cu cât îmi este mai greu, cu atât mă plâng mai puţin; cred… Am ajuns să fiu un vechi, un învechit, fiindu-mi tot mai sete de acest alt nume al meu: singurătatea.

… Mă conving, tot mai mult, că mintea feminină este un uriaş clitoris.

5 aug. 2011: Să nu uit! Oriunde aş pleca tot cu mine am să rămân. De asta nici nu prea plec. Caut în mine: muzee, arhitecturi, mări şi oceane, bolţi şi planete. Şi, câteodată, şi femei. Caut…

11 aug. 2011: „– Gândesc, deci exist” (Descartes), cu asta începe filozofia.

„– Nu gândesc”… Cu asta începe zen.

21 aug. 2011: Hipersenzitiv, nervos, egoist, adeseori, adică eu – o persoană foarte agitată lăuntric. În linii generale – un om, o personalitate uşor distorsionată.

25 aug. 2011: În lume, animalele de casă, care ar trebui să fie de… curte, au devenit înlocuitori pentru mângâierea şi căldura omenească insuficiente, condiţionate.

Auzit: „– Mai lasă-mă în iadul meu!” Da, mai lasă-mă şi nu mă lăsa!

30 aug. 2011: Am devenit un cazan sub presiune, plin de ostilitate, resentimente şi foarte multă mânie reprimată. Mă întreb cum se poate altfel în aceste vremuri tulburi în care un grup de interlopi infracţionari ne conduc destinele, acţionând haotic doar pentru a nu putea fi urmăriţi şi, mai apoi, prinşi.

3 sept. 2011:… Şi totuşi Doamne – semănăm, noi oamenii, atât de mult cu maimuţele! Ori ele cu noi?!

7 sept. 2011: Omenirea toată – un uriaş stup în care efectivul de trântori a ajuns la un număr intolerabil. „Stuparule”, ce faci?!…

15 sept. 2011: Încercările vieţii, la care reverberez poate prea intens, mă determină ca să scriu pentru a-mi detensiona stările sufleteşti mult prea încordate. Oricum, la tot pasul îţi este dat a te întâlni cu violenţa, minciuna, hoţia. Şi în tot acest timp – moartea care ne pândeşte, ne însoţeşte.

21 sept. 2011: Mizerabila televiziune – mârşavă şi ucigaşă de lirism şi de bun-simţ. Ne aduce valuri-valuri, de jeguri, de putreziciuni fetide, mai cu seamă dintr-o Americă hidoasă, nefirească, artificială.

22 sept. 2011: Americă – ne umpli sufletele de zgură şi de ură, de nelinişti şi ranchiune, de ceţuri şi vieţi infernale, stârnind instincte de hidre, fluturându-ne în faţa ochilor năluci apetisante, înşelătoare, ademenitoare, dar găunoase, în fond: apocaliptice pentru bietul suflet omenesc.

Între sufletul tău şi al meu, America, se află un imens ocean pe care nicicând nu am să-l las să-mi inunde plaiurile cu iarba înrourată încă!

Ne îngrijorăm de cutremure, de crize economice – artificial induse –, dar ceea ce e mai înfiorător este faptul că tu, hâdă ţară de sticlă şi betoane, sfidător năzuitoare către ceruri, ne vei infesta cugetele cu temuta şi secătuitoarea criză spirituală. Și-atunci, fi-vei cea mai blestemată dintre naţiuni!

28 sept. 2011: Ţăranului, omului simplu îi este parcă ruşine dacă i se întâmplă să fie bolnav şi, în consecinţă, se piteşte în porumbişte! Pentru acesta, boala este o ofensă, o pedeapsă dumnezeiască.

Crestez încă o dungă pe răbojul (de alun!)al vieţii: a şaizeci şi una.

30 sept. 2011: Omul – acest animal sinistru şi viclean… Printre metehnele sale grave o are şi pe aceea de a-şi chinui aproapele cu sadism şi seninătate. Neliniştitoare fiinţă!

2 oct. 2011: Pomeneam, cu câteva zile mai înainte, că aş avea câte ceva din „personalitatea distorsionată”… Dar iată ce ar fi o astfel de creatură umană: „O personalitate distorsionată este foarte nefericită şi foarte agitată interior. Cel mai adesea, ea se răzbună pe aceia care au fost mai drăguţi şi mai generoşi cu ea, deoarece nu poate tolera calmul şi echilibrul lor lăuntric, aceste calităţi scoţând în evidenţă propria lor tulburare emoţională; cum nu poate obţine calmul lor, încearcă în mod inconştient să-i tragă în jos, în propria-i turbulenţă. Nefericirea are nevoie de companie!” (dintr-un manual de psihologie).

3 oct. 2011: Agitaţia emoţională, din ultima vreme, m-a consumat mai mult decât orice muncă grea. Nu ştiu dacă în prezent trăiesc cu adevărat; cred că mai degrabă supravieţuiesc. .

5 oct. 2011: Categoric, profesional am fost strivit de viu. E drept, m-am şi lăsat să fiu astfel tratat. Acum, trăiesc în surdină şi mă doare în… cenuşă!

7 oct. 2011: Nu pot decela fericirea, nu am receptorii necesari detectării acestei stări; dar, poate, nici nu doresc această trăire, şi fiindcă nu o vreau, nici Dumnezeu nu are putere în această direcţie.

„Tot ce avem e muritor. ”
(Ovidius, *Tristele*)

„Aş vrea să ignor toate facturile din lume, toate întreţinerile, toate obligaţiile sociale, să mă izolez într-o carte dragă, necesară, ocrotitoare. Să pierd şirul zilelor, să nu am griji şi mizerii diurne, să fiu deasupra lor şi să nu scot botul din casa care se tot umple de cărţi, de Beckett şi de alţii. Asta ar fi viaţa şi, până la urmă, fericirea. ”
(Emil Brumaru)

2012

Ianuarie-februarie, 2012: *„Atunci am înţeles ce înseamnă o mamă. Cea mai frumoasă creaţie a lui Dumnezeu – fiinţa care îţi rămâne credincioasă până la moarte.*

O mamă – ea îţi dă drumul în lume, trăieşti din carnea şi din sângele ei, din inima şi din rugăciunile ei; tatăl are atât de puţină participare – o clipă de plăcere, pe când ea duce povara, durerea şi suferinţa inimii. Ea te înconjoară cu visele ei, cu mândria şi cu norocul ei. Vrea să fie fericită prin tine. Dar tu nu-i restitui nimic din câte ţi-a dat, păstrezi norocul doar pentru tine, sau îl dai altora, străinilor. Ea e cu tine, în jur, şi tu rupi mereu firul dragostei ei de parcă ai rupe firele unei plase de păianjen care te stânjeneşte în drumul tău. Căci propriul tău drum te-a despărţit de ea; dar ea nu te-a părăsit. Ea nu te reneagă, orice s-ar întâmpla. Odată i-ai aparţinut pe deplin şi ea vrea să fie veşnic astfel. De aceea în ochii ei tu nici nu poţi face nimic rău. Şi este lupta ei şi durerea ei cea mai mare că nu-ţi poate păstra nici sufletul şi nici trupul. Un singur lucru poţi să faci: să fii bun cu ea!” (Viaţa pasionată a lui Adriaen Brouwer, de F. Timmermans).

21 mart. 2012: În casa pustie, de la Sângeorgiu de Pădure, acum sălăşluieşte doar un măcăleandru cu al lui cuib aşezat pe ultima treaptă a scării care duce către pod. În lăcaşul acestuia, încropit, de vreo trei ani, din crenguţe uscate, fân şi glod, se află depuse cinci ouă albăstrii; nici în acest an nu vor fi tulburaţi de nimeni, singurii paznici ai casei mele părinteşti!…

Îmi sondez sufletul; sunt uimit să constat cât de zbârcit este acesta pe toată suprafaţa lui!

22 mart. 2012: Hălăduiesc prin negură, năucit de viaţa materială, debusolat de cea spirituală. Singură iubirea poate veni cu un aport considerabil pentru a-mi descâlci înaintea mea mergere; doar ea.

23 mart. 2012: Avut-am parte şi de trai în sihăstrie prin codrii îndepărtaţi, izolat fiind de cea mai vagă urmă a civilizaţiei. Singurele mărturii ale acelei lumi neliniştitoare erau: o armă de vânătoare (marca IJ-Bajkal, calibrul 12) şi câteva cartuşe…

Mă retrăsesem pentru vreo opt zile cu scopul de a-mi linişti sufletul încărcat, prea zbuciumat. Dar după două zile, şi două nopţi, un alt soi de nelinişte ciudată s-a iscat în sufletul meu, încât şederea mea în inima codrului de molid de la Ropo a fost mult scurtată. Se întâmpla prin anul 1975…

28 mart. 2012: O lume de hoţi şi de idioţi – asta ne arată televizorul; şi… publicitate!

1 apr. 2012: Cărăuşul credinţei este gândul. Cu un gând puternic îmbibat de credinţă, calea până la „scop” este sigură şi scurtă. Este necesar, prin urmare, să se nască o perfectă intimitate între „călător” şi „cărăuş”, o contopire între cei doi pentru a se putea ajunge la ţintă. Altfel „călătoria” este zadarnică, neputându-se atinge ţelul. Călătoria are sens doar dacă din capul locului ai convingerea atingerii scopului. Pentru asta trebuie să ai o neţărmurită încredere în „cărăuş”, în infinita lui dibăcie. Într-un asemenea context, orice piedică ivită pe parcurs este derizorie şi aparentă. Acesta întotdeauna te va duce acolo unde îţi propui, acolo unde îi comanzi; cu condiţia ca indicarea ţintei să fie fermă şi precisă, iar încrederea în atingerea scopului să fie totală.

noapte de april –
prin burlane curge
omătul topit

24 apr. 2012: Mă sperie şi mă indispune această lume înfricoşătoare, tristă, violentă şi, foarte adesea, şi dementă.

30 apr. 2012: Sinuciderea – uciderea divinului din tine. Niscaiva credinţă eu zic că aş avea; dar nu am har deloc!

7 noi. 2012: Cât pe ce să-mi „ucid”, iarăşi, jurnalul. Desigur, literatura română nu ar fi pierdut nimic. Poate nici eu.

A trecut vara, şi toamna e pe ducă, anul turistic s-a încheiat. Aştept să se ivească doritorii de a petrece revelionul la vilă. Nu se îmbulzesc.

Continui să-mi caut plăceri, bucurii, în exteriorul meu, deşi ştiu că procedez greşit. Văd pe net grupuri de oameni tratându-se prin râs, acesta anihilând gândul, suferinţa, durerea şi mintea. Dar nu pot să râd, doar cel mult să zâmbesc!

târziu în toamnă –
floare singuratică
lângă potecă

17 noi. 2012: Abrupt – logodna Andreei; îşi propune să-şi ducă viaţa peste mări şi ţări. Îi doresc să i se împlinească visele, năzuinţele!

25 noi. 2012: Nemulţumit, de mine şi de vremuri, şuier tot timpul ca un cazan sub presiune…

26 noi. 2012: Caietul acesta – precum o supapă.

27 noi. 2012: Mi-aş dori un detector cu ajutorul căruia să pot determina ceea ce simt oamenii (!); căci ceea gândesc şi fac se vede clar.

28 noi. 2012: Da, chiar aşa: oare nu-i mai mare drama de a te naşte decât cea de a muri? Trăim vremuri mai mult decât bizare, tot mai nelinişite şi mai neliniştitoare.

30 noi. 2012: Egoismul care ne copleşeşte. Dacă fiecare dintre noi, am face fericit, bucuros, măcar un singur om în cenuşia noastră existenţă, fără să atentăm la fericirea celorlalţi, cred că ar fi minunat; şi chiar de-ajuns.

… De când mă ştiu, m-a preocupat desluşirea rostului; iată-mă ajuns la crepuscul, şi nimic nu am aflat! Va trebui oare să repet „clasa”?!

1 dec. 2012: Îmi place să mă plimb mult, de unul singur – pierdut în Natură – fără să-mi doresc să ajung undeva anume, doar să inspir aerul curat al muntelui, să am contact permanent cu natura neatinsă de hulpava făptură umană. E tot mai greu!

Mă întreb cine oare o fi ales să fiu cel ce sunt, apoi să plătesc, în viaţă şi după, faptul acesta?

2 dec 2012: Mă străduiesc să îmi controlez anumite apucături; ei bine, pe unele le pot, pe altele nu… Fie şi pentru cele câteva vicii eliminate, sau nepracticate cu voie, mă consider un tip mai puternic decât ceilalţi, decât majoritatea.

… Din cele multe săvârşite, oare câte mi-au fost şi îmi sunt încă de folos?

4 dec. 2012: Drumurile mele silvestre – experienţe (plăcute!) ale singurătăţii…

cătun sub nămeţi –
singura mişcare
fumul din hornuri

„O să râzi, sunt îndrăgostit de cuvinte, le iau în pat, înghesuite în cărţi sau chiar în dicţionare, şi citesc despre ele ca despre nişte femei frumoase, greu de explicat, şi mai greu de abordat. Bune doar de iubit pe îndelete, de adorat. Da, ador cuvintele! Mă logodesc cu arhaisme, fug în lume cu sinonime…"

(Emil Brumaru)

2013

24 ian. 2013: Sper şi eu, precum Ion Băieşu odinioară, păstrând fireşte proporţiile, că şi în literele, şi în cuvintele de mine aşternute, se zbate-un gând, o metaforă, un zâmbet, ori fie şi multă amăreală a sufletului meu.

26 ian. 2013: Am 63 de ani… Ce îmi mai rămâne de făcut? Doar să mă pregătesc de Marea trecere. .
Clipe cu M., un caracter acru şi tracasant, foarte greu tolerabil.

28 ian. 2013: Prin tot ceea ce săvârşesc, încerc să mă cramponez de câte ceva, să nu disper…
Agonisiri (de la părintele Calciu*): „– Nu pot să uit, şi-mi pare rău; dar pot să iert, şi-mi pare bine!"*
Apoi, de la Pascal: „*– Nu mă cercetai dacă nu m-ai fi găsit!"* (Evident, este vorba de Dumnezeu).

1 febr. 2013: Cine zice că fiecare vârstă are frumuseţile ei?! Se autoamăgeşte, desigur…

2 febr. 2013: România – statul meu mafiot! A trecut, iată, aproape un sfert de veac de „nou regim" şi nu trebuie să fii nici erou, nici filozof ca să-ţi dai seama că hoţii nesătui ne-au invadat vieţile, mascaţi fiind în conducători politici şi acoliţi ai acestora. De ce tăcem, de ce îi tolerăm?!

Vidul cel apăsător al fiecărei zile…

Periodic mă scald în noroiul neastâmpărării, îmi spune un mai bătrân prieten libidinos. După care ce faci, îl întreb? Merg la biserică şi mă rog, îmi spune acesta.

4 mart. 2013: „Autorlâcul" – mândria de a avea cărţi tipărite, mi-a constituit un veritabil reazem în hălăduirea mea, destul de jalnică, sufleteşte, în ultimul deceniu; la acesta se adaugă, desigur, alte câteva plăceri, mici bucurii: vinovate şi nevinovate!

8 mart. 2013: Ascultând „Somewhere in time" de John Barry, nu mai aud muzica ci, mai degrabă, ceea ce se întâmplă în mine… Mă copleşeşte, mă transpune – îmi acoperă tandru sufletul cu un văl de mătase de o nuanţă şi o aromă nemaivăzută, nemaisimţită. Încercând să ascult muzica din mine, mă eliberez de prejudecăţi şi amintiri apăsătoare, privind cu mare atenţie doar în fondul meu lăuntric. Acest soi de muzică, capabilă de o astfel de adâncire în propriu-ţi eu, este o artă care se scrie cu „A"!

9 mart. 2013: Dacă teologia face vorbire despre Dumnezeu, atunci Sf. Scriptură este vorbirea lui Dumnezeu însuşi.

11 mart. 2013: Cioran. Locuia, în Paris, într-o mansardă, la etajul cinci, fără lift, într-un apartament minuscul, cu closetul turcesc, comun cu vecinii de palier. El, filozoful şi eseistul, „scepticul deserviciu al unei lumi în declin!" Şi a stat acolo o viaţă întreagă: scriind, iubind, fără să aibă nevoie de „şapte job-uri" ca-n aste-vremuri!

14 mart. 2013: Dumnezeu este o nevoie resimţită de fiinţa şubredă numită om. Nu sunt, nu pot fi un fanatic – nu am certitudini totale. În schimb, tare mă îndoiesc de toate – poate şi de faptul că… mă îndoiesc!

Încerc, atunci, să-L descopăr cu inima, nu cu mintea. Ea, inima, *simte*, nu gândeşte; şi ceea ce simte ea, sigur e în preajma lui Dumnezeu.

15 mart. 2013: Averea lui Gigi Becali se vede cel mai bine din elicopter! Dar trăitor este şi el, aflat sub aceeaşi zodie a precarităţii, a caducităţii, fragilităţii şi zădărniciei…

16 mart. 2013: Citesc încă destul de mult, doritor fiind să descopăr, să cunosc; este adevărat, am şi timp suficient. Dar, din păcate, o sumedenie de ore petrec în faţa monitorului, răpit fiind de bogăţia de informaţii pestriţe, şi dubioase, de aici – şi asta se petrece desigur în detrimentul timpului destinat altădată lecturii.

18 mart. 2013: Singurătăţile mele mi-au prilejuit, cred, o bună modalitate de a mă cunoaşte pe mine însumi; în acest fel, cel mai adesea m-am afundat în propriul meu lăuntric, captivat de propriile mele meandre sufleteşti.

23 mart. 2013: În liniştea unei păduri, pe marginea unui pârâu de munte mă simt mult mai aproape de Dumnezeu decât în fastul unei biserici. În copilăria mea, participarea la slujbele religioase a fost interzisă de şcoală, de diriginţi. Este adevărat, nici părinţii mei nu au „forţat" uşa bisericii. Mai umblaţi la biserică au fost bunicii, dar nici ei nu ne-au purtat la slujbele religioase la care, la drept vorbind, unii părinţi şi bunici mai riscau să-şi aducă şi copiii. Aşa încât, biserica mea a devenit natura – pădurea, cu toate ale ei.

1 apr. 2013: Cât de mult adevăr în povaţa lui Isus: „Fiţi buni! Ajunge zilei răutatea ei!" Şi cu toate astea…

Idee pascaliană: „Nu mă cercetai, dacă nu mă găseai!". În fond, a-L cunoaşte pe Dumnezeu înseamnă a-L cerceta; ori, dacă ai harul – mare lucru acest har pe care nu pot să-l am! –, înseamnă chiar a-L trăi.

7 apr. 2013: Două zbateri contemporane mă enervează nespus, în chip deosebit. În primul rând, încrâncenarea secuilor (a maghiarilor, în fond) pentru a obţine autonomia Ţinutului Secuiesc. Apoi, lupta gay-ilor pentru a li se recunoaşte „anomalia" şi a li se legifera împreuna-trăire.

Anormale, contra firii, mi se par amândouă strădaniile. Cu toate astea, se pedalează intens pentru dobândirea acestor năzuinţe, din punctul meu de vedere nefireşti: prima, anacronică, cea de-a doua, nefirească din cale-afară.

11 apr. 2013: Despre credinţă se scrie undeva că fără de ea, ne prăvălim în moarte; cu ea, cu credinţa în braţe, alunecăm lin către nefiinţă.

În ceea ce mă priveşte, continui să fiu nici credincios, nici ateu; păcat că harul cel binefăcător, în zborul lui planat, nu s-a sinchisit să coboare şi în arşiţa sufletului meu.

21 mai 2013: Ivită sub un cer siniliu de florar, o blândă adiere dinspre un plai numit: Ileanda!

adierea a stat –
pe frunzele fagului
lumini în amurg

15 iun. 2013: Ziua nunţii nepoatei Emese, la Odorhei, la un restaurant amplasat într-un parc al oraşului. Ambianţă plăcută dirijată de un vătaf cu o fizionomie exotică, de obârşie din Sovata. Participă şi Andreea urmând ca peste cinci zile să plece către alesul ei în America (Atlanta-Georgia).

20 iun. 2013: Ziua plecării Andreei în odiseea ei americană! Din Cluj, pleacă la Budapesta, la ora 23,00, cu autocarul. O însoţeşte, până la autocar, Ida. Din Budapesta va pleca, cu un avion al companiei Lufthansa, la ora 13,05, către: München, Washington, Atlanta (sosire: ora 23,35/ 21 iun.).

Să-i fie zborul lin şi, apoi, plăcută şi frumoasă împreuna-i trăire cu Peter Swank!

30 iun. 2013: Spre ruşinea mea, nici până azi nu l-am putut citi pe Dostoievski, deşi am avut vreo trei tentative; ce-i drept, la maturitate. Probabil trebuia să fi încercat să încerc aceste lecturi în adolescenţă, atunci când frenezia de a exista este mai intensă, avânt care odată cu trecerea anilor se cam pierde, mi s-a cam pierdut.

13 iul. 2013: În relaţiile mele interumane, tot mai lesne mă las scos din sărite, mă-nfurii din te miri ce pricini, purtându-mă abject cu cei din preajmă; de fapt, nu sunt în stare nici în clipele mele de acalmie să fiu amabil, îndatoritor cu ei.

15 iul. 2013: Andreea – în cea de-a doua săptămână a şederii sale în America (Atlanta-Georgia). Peter, logodnicul ei, şi-a reînceput activitatea profesională, după o intervenţie chirurgicală delicată. În tot acest timp, Andreea aşteaptă îndeplinirea formalităţilor de mariaj, urmând ca mai apoi să obţină green-cardul pentru a-şi legaliza şederea şi a-şi găsi un loc de muncă.

16 iul. 2013: Cântărind această scriere a mea, diaristică, nu ştiu, nu îmi dau seama dacă ea poate avea o minimă valoare pe plan literar sau documentar. În schimb, ceea ce ştiu cu siguranţă este faptul că pentru trebuinţele sufletului meu notaţiile de faţă îmi sunt utile, benefice; şi, până la urmă, asta e tot ce contează.

amurg de cuptor –
singurul nor de pe cer
aprins de vâlvătăi

18 iul. 2013: Din ceea ce spun sfinţii: Aceeaşi Divinitate care mişcă aştrii are grijă să ne tămăduiască mica sau marea noastră rană.

Orice eveniment este un apel, un semn, un avertisment al lui Dumnezeu către noi. Sensul acestor evenimente este însăşi vocea lui Dumnezeu.

20 iul. 2013:… Şi mai spune-mi cum stai cu surâsul, cu îngăduinţa!

21 iul. 2013: Caut sensul încercărilor, al împovărărilor, încercând să trag concluzii. Pieritoare şi iluzorii îmi par, şi sunt cu siguranţă, toate. Durerea acceptată este o cheie a înţelegerii adevărului. Mult, teribil de mult noroi am adunat în suflet. Doar o uriaşă… cascadă de dragoste mi-l mai poate spăla.

Apoi, multele-mi gânduri tulburătoare…

croncănit şoptit –
printre brazii seculari
păşeşte ursul

3 aug. 2013: Născut, apoi crescut, sunt în limba maghiară; şi se pare că în limba aceasta mă voi şi „muta”.

Observ, iar şi iar, cât de mult ne deosebim, noi transilvănenii, de regăţenii noştri bizantini, bonjurişti, fripturişti, fanarioţi şi Mitici!

4 aug. 2013: Încet, dar sigur, mă vindec de fasoane, nazuri şi ifose; viaţa mă izbeşte de toţi pereţii, arătându-mi neputinţele şi trimiţându-mă către cele sufleteşti…

apus de soare –
rătăciţi pe bolta clară
nori de un roz pal

5 aug. 2013: Memento profesional (după C. Hogaş):

„M-am încălzit la lumina soarelui, m-am răcorit în suflarea vântului, m-am răsfăţat în verdeaţă şi în florile primăverilor, m-am îmbătat de şoaptele pâraielor, şi am visat sub umbra pădurilor. ” Apoi, trezirea!…

19 aug. 2013: La Bucin, în timp ce îmi întind hamacul, pe marginea pârâului, între doi anini falnici, încasez pe creştet o înţepătură de bărzăun de-a dreptul năucitoare. În circa zece minute de la acest incident pe tot corpul apar erupţii cutanee însoţite de mâncărimi năprasnice, insuportabile. Sesizez şi uşoare ameţeli. Dându-mi seama că nu-i a glumă, îmi strâng repede catrafusele şi mă grăbesc către maşină. Sunt la circa şase km de Praid şi la aproximativ 15 km de Sovata. Mă gândesc că în cazul în care mi se face rău, opresc la spitalul din Praid, dacă nu, vin până la Sovata.

În fine, ajung la Sovata… La spital mi se administrează două injecţii cu hidrocortizon, apoi mi se prescrie un unguent şi nişte tablete.

Acasă, rămân în repaus toată după-amiaza, fiind „spoit” pe tot corpul cu acel unguent alb mentolat (mixtură agitândă?). După aproximativ o oră, erupţiile încep să se retragă, încep să-mi revin, mâncărimile încetează. De mare ajutor mi-au fost şi tabletele Claritin.

Bine că n-am întârziat la Bucin, puteam lesne face şoc anafilactic, apoi…

24 aug. 2013: Nunta Andreei în Atlanta (Georgia). Este, de azi începând, soţia lui Peter Swank, cetăţean american. Eu şi cu Ida participăm la eveniment prin intermediul camerei video Skyp.

Casă de piatră! Sănătate, noroc şi bucurii!

27 aug. 2013: Sunt la Sângeorgiu de Pădure pentru a plivi-prăşi mormântul părinţilor mei, apoi pentru a cosi iarba înaltă din preajma locului de veci al acestora, precum şi a mormintelor rudelor mele: bunici, unchi, mătuşi…

E cald, năduşesc vârtos. În timp ce mă lupt cu bălăriile, privesc pe furiş grădina, casa, şi nu-mi vine să cred că ele nu mai sunt ale noastre, că nicicând nu voi mai intra aici unde până nu demult, timp de o viaţă întreagă, a fost pentru mine centrul universului, iar acum aud şi văd persoane străine – aici în locul cel mai apropiat sufletului meu: casa-mi părintească.

O ciudată stare mă copleşeşte: simt că nu mai pot rămâne aici, printre morminte, dar nici să plec nu pot…

Privesc dealul, pădurea din culme. Mă hotărăsc să urc, să refac un traseu drag inimii mele, pentru a revedea locuri mult umblate de mine cu decenii în urmă.

Trec pe lângă morminte vechi şi noi, pe lângă cunoştinţe apropiate sau îndepărtate, strămutate, de a căror plecare nici nu am ştiut.

Las cimitirul în urmă şi îmi continui calea pe care am parcurs-o de atâtea ori în copilărie. Urc pe lângă bătrânii pruni şi nuci, bolnavi şi scorburoşi acum, martorii ceasurilor, ai zilelor liniştite şi senine dintr-o copilărie pierdută în negură de vremuri.

Ajung pe culme, la marginea pădurii; privesc panorama orăşelului, acea imagine atât de familiară mie în veşmintele celor patru anotimpuri. Merg o vreme pe lizieră, către livada lui Zighiri. Hăţişul, mărăcinişul de păducel, măceş, porumbar mă împiedică să ajung să pot revedea livada cu cireşii de mai de pe dealul Viforoasei. Renunţ, fiind sigur că de fapt livada nici nu mai este, aceasta fiind deja bătrână cu multe zeci de ani în urmă. Mă îndrept către o altă poiană cu cireşi, cea din Vădaşd. Pentru ca să pot ajunge acolo, va trebui să traversez pădurea pe care de atâtea ori am cutreierat-o în copilărie. Caut prin pădure vechi arbori, prietenii mei pe care i-am avut atâta timp în faţa ochilor, falnici fagi, stejari sau goruni. Din păcate, aflu doar cioate vechi, putrede şi ele. În locul vechilor exemplare de arbori s-au instalat alţii, mai puţin viguroşi, mai rău conformaţi. Înaintez pe cărarea pe care am mers de atâtea ori. Totul îmi pare de nerecunoscut: arboretul din preajmă, după atâtea decenii, schimbându-şi compoziţia, alura. Când să ies din pădure, aproape de poiana cu cireşi, mă întâmpină şi aici un zid de hăţiş şi de liane de netrecut. Caut un loc mai săltat de unde să pot vedea măcar fosta poiană. Fără de putinţă. Tot cea fost odată o livadă, acum e hăţiş de nepătruns. Pe alocuri, câte un salcâm se înalţă trufaş, stăpânitor, însă fără nici un cireş prin apropiere. Închid ochii pentru ca măcar aşa să pot revedea poiana. Deschid ochii şi văd din nou jungla inospitalieră, respingătoare.

Locurile au rămas, dar au căpătat o cu totul altă înfăţişare decât mi-au rămas mie în memorie – şi nicidecum nu le mai regăsesc aşa cum mi-ar fi plăcut mie să le reîntâlnesc acum: la fel ca odinioară, în verile calde, cu cireşii falnici, încărcaţi cu roade dulci, roşii, galbene sau negre, lucitoare… departe, în poiana din pădurea cu iarba catifelată, smălţuită cu flori de câmp.

31 aug. 2013: Copacii simt deja venirea toamnei şi frunzele lor îşi schimbă nuanţa în fiecare zi; încet, în linişte, fără grabă, cu delicateţe şi discreţie.

În ciuda a tot şi toate, peste fire pluteşte monotonia şi disperarea. În sufletul omului este prea mult vid şi o greu suportabilă durere.

… Frumoasele frunze îngălbenite, pline încă de vigoarea verii, ornează aleile şi băncile rustice din preajma lacurilor sovătene.

Aduce, oare, moartea inocenţă, prospeţime şi o nouă calitate a gândurilor?!

şi-n astă seară
lunii i-a lipsit puţin
să fie plină

1 sept. 2013: Şi-au schimbat culoarea în galben, în maroniu, majoritatea arborilor; cad primele frunze, dar impactul lor cu poteca pădurii nu-l aud din pricina şuierului apei pârâului de munte. Urc, pe poteca din codrul înveşmântat de sărbătoare, în direcţia opusă şuvoaielor năprasnice ivite după ploaia torenţială de ieri.

noapte cu lună –
chemările bufniţei
rămân fără răspuns

3 sept. 2013: Anumite suferinţe, fizice şi psihice, îmi uzează tot mai mult corpul şi sufletul, făcându-mi-le greoaie, mai puţin sensibile şi, evident, tot mai obosite.

final de gustar –
o frunză solitară
sub creanga ruptă

5 sept. 2013: „Eu-l” şi „meu-ul” – atât de accentuate, de pronunţate la om, ambele ne duc pe o pistă greşită, egolatră. Adevărul, poziţia corectă a acestor caracteristici se află taman la polul opus, acela al ignorării propriei persoane în favoarea celui de lângă noi.

Cuvintele: simboluri ale realităţii, ele nu pot fi nicicând realitatea.

Există o mare contradicţie între ceea ce se petrece înlăuntrul meu şi în afara mea. Această deosebire îmi produce, printre altele, suferinţe şi confuzii, stări pe care încerc să le diluez în fel şi chip, nereuşind niciodată întrutotul.

6 sept. 2013: Îmi place să dispar, adeseori, în sufletul femeii precum un vultur în nori. Apoi, ajuns acolo, printre nori, să planez singur, doar eu şi el, norul – sufletul femeii.

7 sept. 2013: De suferinţă, ca şi de moarte, nicicum nu poţi scăpa; suferinţa este marea prezenţă acolo unde omul se află. Alergăm după funcţii pentru a ne găsi privilegii; dar, oricum, dincolo de toate se află, inevitabil! , suferinţa şi moartea.

8 sept. 2013: Mă feresc să plâng omului, căci el nu are milă decât cel mult de propria-i persoană, compătimirea lui fiind întotdeauna o amară ironie. Mă plâng, în schimb, muntelui, codrilor – şi ei mă mângâie…

ATV-uri, motociclete enduro şi alte nebunii artificiale vin în cele mai inaccesibile locuri din pădure şi din poieni, cu zgomote infernale, apocaliptice, năucind bietele vieţuitoare ale pădurii; şi pe mine.

9 sept. 2013: Îmi place să fie cinstit, apreciat Cuvântul, Frumosul, Sensibilitatea; şi mai puţin puterea, gloria şi banul.

„Îţi dau timp din viaţa mea, timp mult!" Acesta este supremul meu cadou…

10 sept. 2013: „… Şi zilele vin ca să treacă. "

Menirea mea, menirea mea care ar fi, aşadar, Doamne?… Măcar precum o virgulă într-un roman fluviu, oi fi fost şi eu, oare?

Precum o coşmelie pe cale de a se prăbuşi după ce şi-a trăit traiul aşa mă văd prin astă lume.

15 sept. 2013: Aseară, pe o ploaie rece, ca de toamnă târzie, ivită printre lacuri – D.

Vremea rea ne alungă la Ciuperca-mică. Aici, purtăm un dialog pestriţ, inclusiv despre poezie. La despărţire, îi dăruiesc „Vara îngerului…".

Fotografiile mele, de pe Facebook, nu sunt şi nu se vor a fi artistice – departe de mine; şi de ele! Prin nuanţe, jocul de culori, uneori voit accentuate, unghiuri de abordare, au un singur voit scop: acela de a fi oglindirea, reprezentarea unei anume stări sufleteşti, de moment sau îndelung existente în viaţa mea.

Războiul – o prelungire nefastă, dramatică, o continuare a politicii rechinilor nesătui.

20 sept. 2013: „Plimbări" cu Google Earth pe străzile copilăriei… Coordonatele casei mele părinteşti: 46 de grade, 25 de minute, 48.67 sec. N şi 24 de grade 49 de min. şi 41.79 de sec. E. Văd casele vecinilor, gardurile, dealul copilăriei, chiar şi firele de iarbă dintre dalele trotuarului.

23 sept. 2013: Antiteză – atunci când femeia întâlneşte bărbatul, ea îşi apleacă privirea, în timp ce el şi-o ridică.

Mă scufund în Natură pentru ca dintr-un fir de iarbă, o frunză, un tril de pasăre, din unda unei ape cristaline sau tresărirea unei aripi de fluture să-mi pot extrage seninătatea – departe de om, de nesaţul acestuia, de violenţa şi zgomotele sale vane, absurde.

Neinspirate, furnicile de pădure şi-au clădit două mari muşuroaie tocmai lângă restaurantul „Dracula" de aici, din Sovata. De câte ori pe lângă acestea, văd cu tristeţe cum urme de picioare de copil, dar şi de adulţi, spulberă sistematic aceste veritabile „citadele naturale"!

Procedeu: Întâlnindu-te cu ursul, pentru a scăpa de iminentul pericol, e bine să arunci, în toate direcţiile, bucată cu bucată, tot ce ai asupra ta, abătându-i astfel atenţia, poate şi interesul.

Metoda este aplicabilă şi la oameni, la cei invidioşi, la cei puşi să te termine, să te sfâşie. Dându-le, aruncându-le totul, în nesaţul lor aceştia uită de tine, năpustindu-se asupra ciurucurilor împrăştiate. În felul acesta, îţi poţi menţine liniştea, uneori chiar viaţa…

24 sept. 2013: Convorbiri, pe Skype, aproape zilnice, cu Andreea; şi nu atât eu, cât mama ei. Ne bucurăm să o ştim mulţumită, realizată, împlinită, deocamdată, sentimental…

O însemnare a unui centenar: *Uneori, în zilele însorite, mă amuz făcând baloane de săpun, pe care vântul le împinge printre plante şi flori. Pentru mine este o imagine simbolică a efemerului, a insesizabilei frumuseţi.* (Ernst Junger)

25 sept. 2013: Strădanii de a-mi menţine sufletul liniştit, cât mai liniştit. Încerc, de asemenea, să-mi menţin micul meu univers de senzaţii. Îmi aduc aminte, câteodată, de dulcea lumină a serilor copilăriei – îndepărtate, apuse.

Să nu mai doresc trupeşte, sau să încetez a mă mai exprima prin scris, ar însemna să încetez a mai exista. Un om cu un creion în mână, în faţa paginii albe, stând meditativ – ce tablou superb!

Scriu… Prin urmare, mă eliberez de lucruri, de trăiri care vor să iasă la iveală, şi faptul acesta îmi face bine.

26 sept. 2013: Caut remedii împotriva bătrâneţii, bolii şi a neliniştilor mele multe. O modalitate, printre altele, ar fi şi aceste caiete cuprinzând notaţiile de faţă.

Este bizar că nu mi-am găsit până acum nicio persoană – masculină sau feminină – cu care să am reale tangenţe spirituale; în schimb, afinităţi temperamentale (vicioase!) am cu prea mulţi, acestea însă din păcate nu pot înfăptui reale şi puternice legături interpersonale. De aici şi absenţa prietenilor mei reali, veridici.

Viaţa – drumul de la neant la neant…

28 sept. 2013: Încă o toamnă, încă o dată fără nimic esenţial de consemnat; în afară de faptul că, după mai bine de o lună de zile, această zi este prima în care soarele a strălucit cu dărnicie. Şi că, pe răbojul de alun, de pe malul pârâului Bucin, mai săvârşesc încă o crestătură. (Capetele răbojului meu sunt rupte – venirea şi plecarea mea fiind, în viziunea mea „rupturi”!)

Și încă o precizare: specia lemnului este alun, deoarece în zodiacul chinezesc sunt… alun! Răbojul cu pricina este găsibilă, şi vizibilă, în „colibuţa” din curtea casei mele.

Încerc, de la o vreme, să compensez durata vieţii cu intensitatea ei; dar se pare că „osatura” nu rezistă.

Duc dorul harului religios, iar şi iar, har pe care nu-l am.

29 sept. 2013: Mă îngrozeşte lipsa mea de dexteritate manuală. Cu tot soiul de scule în preajma mea, mai mult stric decât repar. Parcă ar fi un blestem!

1 oct. 2013: *„Când dobitocul cugetător se plictiseşte, mânia nu-i departe”* (Alain). Da, nici afirmaţia nu e departe de adevăr.

Să privim în depărtări, ne spune acelaşi autor, pentru a ne alunga melancolia, să nu ne cufundăm în cărţi. Ochiul omenesc nu-i făcut numai pentru distanţe mici; el îşi află odihna pe marile întinderi. Atunci când perspectivele sunt largi, nelimitate, totul în om se destinde, se mlădiază, afirmă acelaşi autor.

Aşa este magistre! De aceea, fug, dezertez, din când în când, la Bucin: pentru marile întinderi, liniştite şi largi, pentru aer şi pentru apă. Nimic mai firesc, nimic mai necesar unui suflet de om. Aici mă contopesc cu vântul, cu ploaia, cu apa pârâului, regăsindu-mi un eu simplu, mai pur, mai descătuşat.

2 oct. 2013: Am avut, dintotdeauna, şi mai am încă, o mare patimă a confesiunii sub formă scrisă. Simt această pasiune ca pe o trebuinţă de a mă prezenta mie însumi aşa cum sunt. Paginile mele scrise sunt forme de eliberare sufletească, încercări de descătuşare şi expulzare a unor reziduuri interioare împovărătoare; practic, o spălare a spiritului meu introspectiv şi contorsionat.

4 oct. 2013: Brâncuşi în amintirea lui Ionesco:

„– Avea telefonul pe masa de lângă pat şi alături, un sac cu pietricele. Când se plictisea prea tare, şi voia să stea de vorbă cu vecinul Istrati-pictorul, de care îl despărţea o uliţă lată de un metru, lua o mână de pietricele, deschidea uşa şi, din prag, le arunca în poarta lui Istrati ca să-l cheme!

I se apropia sfârşitul, când soţia şi fiica lui Ionesco, de unsprezece ani, s-au dus să-l vadă. Brâncuşi şedea în pat cu căciula pe cap şi toiagul la îndemână. Zărind fiica lui Ionesco, pe Brâncuşi îl cuprinse o emoţie adâncă şi, jumătate în serios, jumătate în glumă, îi făcu o declaraţie de dragoste. Venerabilul cu barba albă îi luă mâna micuţei fete într-ale lui şi-i spuse cu multă afecţiune:

– Ce bine-i că porţi părul lung! Ce ochi frumoşi ai! Draga mea, ce mi-ai fost hărăzită, logodnica mea, te-am aşteptat toată viaţa. Sunt fericit că ai venit. După cum vezi, sunt foarte aproape de bunul Dumnezeu, n-am decât să întind mâna şi să-l prind.

Apoi deschise o sticlă de şampanie pentru a sărbători logodna…”

Triplă paralelă:

Chintesenţa picturii: Sami (Stampe).
Chintesenţa poeziei: haiku-ul.
Chintesenţa sculpturii: operele lui Brâncuşi.

5 oct. 2013: Viaţa mea derulează între internet, cărţi şi ieşirile în Natură (Bucin), cu inerentele, de-acum, aduceri de imagini fotografice culese de pe teren şi, mai apoi, postate pe net – pe Facebook; împărtăşite aici pozele, culeg de obicei câteva gratulări, provenite cam de la aceleaşi persoane.

Altfel, viaţa-mi conţine multă uscăciune, zbucium trist, cam inutil.

6 oct. 2013: Primăvara-vara: flori, natura dornică de dragoste, de sexualitate; fiecare floare, petală, nuanţă, aromă – o îmbiere la fertilitate, la germinare, la perpetuare.

Apoi, bruma: iarăşi culori – melancolice, nostalgice, sfâşietoare. După care, iarna: monotonă, imaculată, acoperitoare, rece. În comparaţie cu toată această manifestare, sinceră şi nudă, a naturii, cât de făţarnică şi de perversă poate fi totuşi fiinţa numită om!

bruma albeşte
poiana cu brânduşe –
ori luna plină

8 oct. 2013: Ori de câte ori mi se întâmplă să cutreier pe mal de ape – Bucin, Târnavă…, mă cuprinde revolta şi dezgustul faţă de ceea ce înseamnă omul-dobitoc. Peste tot atârnă, zac: pet-uri, folii de plastic, cutii de lapte, pungi de diverse nuanţe, cărămizi, pantofi uzaţi, coji de ceapă, flacoane de detergenţi, tuburi de spray, prezervative, anvelope şi aripi de maşini, găleţi de nailon, ţevi ruginite, cârlionţatele şpanuri de oţel… Da, aceasta este jalnica imagine creată de fiinţa superioară a planetei Terra.

Perpetua surescitare nervoasă şi de tensiune sufletească sunt stările care îmi însoţesc traiul zi de zi. Colindările în Natură şi scufundările în lumea virtuală (net), ele două îmi mai diluează niţel apăsarea, încordarea.

Azi prin codrii Bucinului cotropiţi de toamnă. Brusc, rafale de vânt puternice saltă în văzduh culorile căzute la pământ, purtându-le în tării, alături de alte culori smulse de pe arborii din preajmă. Nuanţele de galben, roşu, ruginiu, cărămiziu, rubiniu, arămiu inundă bolta de azur înspumat.

Copacii îşi clatină coroanele, cu podoaba mult rărită, ca într-un gest de tânguire. Totul se animă subit; apare şi un corb croncănind alene printre frunzele urcătoare către cerul albastru.

… Doar stânca Bradul-mic stă sură şi mereu neclintită în acest iureş de nuanţe efemere.

Sub toate astea – eu…

singur în munte –
în ceaţa deasă corbul
croncăne pe stâncă

Scriu acest jurnal, desigur, şi din spirit de literatură; dar, cert lucru, îl scriu mai cu seamă dintr-o nevoie imperioasă de a mă mărturisi, de a-mi împărtăşi gândurile, trăirile, preocupările.

O existenţă voit aleasă să-mi fie singuratică, devine adesea împovărătoare; şi-atunci, jurnalul – „prietenul meu cel bun" – îmi iese în întâmpinare, ajutându-mă.

Consemnările mele vor să fie oglinzi interioare ale biografiei mele, reflectând zbaterile şi „dramele" mele sentimentale şi morale din acele momente, realizările, e drept puţine şi derizorii, aspiraţiile sufleteşti, precum şi cele profesionale din cuprinsul acelor ani.

vântul îmi aduce
frunza de fag galbenă
din codrul uitat

9 oct. 2013: În această lume haotică şi nebună, ce rost mai au oare notaţiile mele anoste şi scurte – simulacre de preocupări intelectuale? Gânduri şi lecturi pestriţe, transformate în câteva cărţi (6) proprii, ticluite de mine până acum, oare cui le vor putea fi de folos?

Acum, când ierarhia de valori este dată peste cap, când doar instinctele carnale şi goana după material, după înavuţirea prin furt mai contează, în acest context ce rost mai pot avea aceste mâzgăleli, aceste rânduri aşternute pe hârtie de mine – ins fad, insipid?

Totuşi, aceste caiete, pe care le tot scriu de atâta vreme, fac parte din viaţa mea, fie ea şi fadă şi neesenţială, ele răspunzând unui imperativ de comunicare cu mine însumi, despre mine însumi pentru cine este interesat de mine…

De ce oare nu-mi este dat să întâlnesc oameni, bărbaţi, cu care să am afinităţi sufleteşti şi intelectuale?! În ceea ce priveşte tagma celor cu care am afinităţi instinctuale, precum am mai consemnat, ei bine, aici nu mă pot plânge!

Urc, împreună cu I. C. pe versantul abrupt al stâncii Bradul-mic. Este o zi de toamnă luminoasă, caldă, multicoloră. Ne încântăm ochii cu admirabilele culori ale pădurii în pragul trecerii. De aici, de pe stâncă, fotografiem amândoi superbele parade de nuanţe autumnale care defilează sub noi. Măreaţă şi melancolică este pădurea de foioase în manifestarea ei din lunile de toamnă, fiind de o contrastantă veselie primăvara. Acum, în brumărel, veşmântul ei copleşindu-te prin duioşia răvăşitoare a culorilor de despărţire.

Prin câte metamorfoze mirifice îi este dat unei păduri de foioase, în cuprinsul celor patru anotimpuri, în comparaţie cu sobra eternitate a pădurii de răşinoase!

13 oct. 2013: Mângâierile sufletului meu: frumosul literar („demonul meu intim: literatura!”), cel feminin (… demi-demon!), precum şi ale Prea Frumoasei Naturi! Ele sunt cele trei puncte de sprijin ale existenţei mele sufleteşti, punctele ei cardinale.

16 oct. 2013: Răsfoiesc vechi reviste de prestigiu, odinioară, dar şi acum. Este vorba de „Secolul XX”, anii 1960-1980, precum şi exemplare din revista „Manuscriptum” (1981-1987). Remarc seriozitatea cu care erau redactate, sumarele consistente, foarte bine alese.

Pe când astăzi, revistele de acum?!…

18 oct. 2013: Cu I. C. la „Casa Sf. Iosif” (Congregaţia Inimii Neprihănite) din Odorheiul-Secuiesc. Un munte de românism şi de caritate, de dăruire pasionată pentru creşterea şi educarea a peste o sută cincizeci de suflete gingaşe de copii veniţi din toate colţurile ţării, fete şi băieţi, proveniţi din familii nevoiaşe – un cuib de români construit pe o vatră secuiască. O sută cinzeci de copii, cu vârste între trei şi optsprezece ani, îngrijiţi şi educaţi exemplar de câteva, douăsprezece, dăruite trup şi suflet acestui scop măreţ, „surori”, care fac o muncă de voluntariat exemplară.

Admir melancolica poezie a miezului de toamnă, acest anotimp-pictor, cel mai mare de peste an.

Toamna îşi începe opera cu o gingaşă tristeţe. Sunt pe valea Bucinului. Tot ceea ce este molidiş, pe versanţii înveşmântaţi cu pădure, se metamorfozează de frumuseţea trecerii. Fagii, stejarii, alunii, carpenii, aninii, cireşii sălbatici, paltinii sunt mai frumoşi decât oricând. De la înălţime privită pădurea, remarci potop de nuanţe, o bogăţie de culori de neimaginat, imposibil de înfăptuit de vreun pictor-om, fie el cât de măiestru.

pădure-n toamnă –
ascult ecoul frunzei
acum căzute

25 oct. 2013: Litere, cuvinte, însăilări de idei şi sentimente – existenţe misterioase, enigmatice, a căror viaţă, comparativ cu cea a noastră, atât de trecătoare, aceste ticluiri din cuvinte ne supravieţuiesc.

Fără scris şi citit, viaţa mea este incompletă, umbrită şi searbădă. Orice alte manifestări exterioare ale mele, diferite de actul scrierii, îmi sunt numai în parte reprezentative şi, fără aportul cuvântului scris, ele rămân ciuntite, lipsite de integritate, de rotunjimi.

26 oct. 2013: Îmi iubesc singurătatea, chiar dacă adeseori îmi produce întristare – o jale frumos tânguitoare!

27 oct. 2013: Un prezent minor în care menirea mea îmi este tot mai neclară. Strădaniile mele, toate, sunt prea mult muşcate de zădărnicie. Fug… Dar însăşi fuga mea devine tot mai de prisos. Să-mi fie oare ruinată până şi solitudinea?!

31 oct. 2013: „Din neasemuirea bărbatului cu femeia, s-a născut îmbrăţişarea”. (N. Stănescu, Contemporanul, 1 apr. 1983)

Superbă definiţie a trebuinţei de îmbrăţişare dintre bărbat şi femeie!

Continuă vara, în plină toamnă. Lucrăm la pavarea curţii de mai bine de o săptămână.

După-amiază, la apropiaţii noştri, care au devenit amintire, la Sângeorgiu de Pădure. Împreună cu Ida, sora-mea şi cumnatul meu, depunem flori şi lumânări pe mormintele lor. Mă încearcă o copleşitoare şi devastatoare senzaţie a efemerităţii fiinţei umane. Privesc gardul şi grădina părăginită ale casei părinteşti. Câini de pripas aleargă în voie prin grădinile şi prin livezile părăginite ai căror proprietari se odihnesc sub glia de pe coasta dealului. Privesc încă o dată,

printre flori şi lumânări, casa-mi părintească în care nicicând nu am să mai intru. O privesc cape copilăria-mi, apoi părinţii mei definitiv şi iremediabil trecuţi, pierduţi, mult prea îndepărtaţi. Rămâne doar gândul, amintirea.

1 noi. 2013. Năzuinţă: Cu sufletul tău pătrunde în sufletul meu. Apoi, contopeşte-te cu mine în tine, cu tine-n mine; să fim doar tu, să fim doar eu – să fim doar unul, cu fior de tu şi dor de mine. Să fim tot un fior, un dor…

3 noi. 2013: „– Spune-mi de ce-i toamnă şi frunza de ce pică? " „Nu credeam să-nvăţ a muri vreodată". „Tare sunt singur, Doamne, şi pieziş/ Copac pribeag uitat în câmpie…" – aceste versuri simple şi cutremurătoare.

Orfan de limba maternă

Dacă „acasă" înseamnă, în primul rând, limba maternă, abia după aceea: marea, câmpiile, munţii…, atunci pentru mine „acasă", „limba mea maternă" oare care or fi?!

O viaţă întreagă m-am străduit ca aceasta să fie limba română. Dar cum poţi spune că eşti acasă, că a ta casă este limba română dacă tot timpul eu locuiesc vizavi – în limba maghiară! De aici, de unde stau, privesc cu jind şi gândesc, oare în care limbă?! că adevărata-mi casă este cea de peste drum, în timp ce eu stau într-o casă închiriată. Şi-atunci, trec dincolo şi stau cât stau, singur, eu cu mine însumi: nimeni nu vine să mă întrebe dacă mi-e cald sau frig, dacă mi-e rău sau bine… Stau eu cu mine, în casa în care în loc de mobilier e doar o învolburare de gânduri şi sentimente, în casa în care în loc de căldură, sunt doar dorul şi verbul; şi singurătatea-mi nedumerită.

… De peste şase decenii privesc, tânjesc şi, arareori, locuiesc în casa în care, zic eu, e veritabilul meu sălaş, dar în care tot nu vine nimeni să mă întrebe de mi-e frig sau bine. Cu toţii trec, privind aiurea sau, în cel mai bun caz, vizavi, în cealaltă casă unde, cred ei, că mi-ar fi adevăratul cămin, acolo unde ar trebui să locuiesc, să tot stau, cred şi zic ei, fără a mai vedea, simţi şi locui, „casa de vizavi" – casa mea!

… Casa mea cu obloanele împăienjenite, cu nucul din ogradă îmbătrânit, scorburos, gata să pice; casa din al cărui horn nicicând nu a ieşit vreun fuior de fum – căldura ei fiindu-mi doar dorul, tânjirea, verbul, precum şi singurătatea-mi tot mai nedumerită.

Casa mea – limba mea maternă, starea mea de suflet – cu hornul nicicând umblat de fuiorul cald de fum alb, plăcut mirositor, casa cu ferestrele oblonite şi împăienjenite…

4 noi. 2013: Cuvintele – cărăuşii sentimentelor noastre. Oare poate exista o sinceritate totală a acestor purtători, intermediari ai sufletelor noastre, ai tuturor zilelor, orelor, clipelor?…

Şi dacă nu, de ce oare nu-i posibilă?! Cuvintele, cuvintele – amăgitorii noştri curieri între suflet, mână şi hârtie, între ochi şi hârtie, între gură şi urechi… Dar mai frumoase decât toate sunt acele cuvinte nescrise, nerostite, născute din priviri şi pentru priviri, izvorâte din suflet către suflet, pentru ochi! Acestea, din ochi scoborând, vin pe scurtătura dintre suflet şi suflet, inundându-l!

5 noi. 2013: Deşi aparent blândă, molcomă, şi în lumea vegetală agresivitatea este prezentă, manifestă. Aşa de pildă, în lumea arboricolă. Fixitatea, tăcerea acestora nu lasă să se întrevadă violenţa, uriaşa rivalitate între grupurile de acelaşi fel; şi, cu atât mai mult, între exemplarele de specii diferite.

Dacă între oameni, apoi între animale rivalitatea îmbracă aproape întotdeauna aspecte agresive, zgomotoase şi, cel mai adesea, cu vărsare de sânge, în lumea vegetală în schimb, lupta este molcomă, înceată şi se evidenţiază prin acapararea de elemente vitale – apă, aer, umiditate, lumină; într-un cuvânt: prin *copleşire*!

7 noi. 2013: Piramidele – colosuri de zidărie uscată, piatră peste piatră; melancolia fiind singurul mortar utilizat în aceste întemeieri. (După o afirmaţie a lui N. Stănescu).

Tristeţi ale mele răzbat în tot ce scriu: vers sau proză. Însă aceste consemnări nu exprimă nici măcar a zecea parte din melancoliile care le-au provocat. Ştiu, şi alţii au multe asemenea pricini de înnegurări, poate chiar mai apăsătoare. Poverile mele însă se aşează taman acolo unde durerea mea e mai cruntă şi rana mai sensibilă. Şi dacă reacţia firească ar fi să urlu, eu mă abţin: gem doar…

Cu toate astea, exist, rezist, merg mai departe.

8 noi. 2013: Limbile mici circulă pe tocuri, zice-se…

Aşa de pildă limba română. Totuşi, ce plăcut, frumos şi natural este atunci când umblă fără acest artificiu. Dacă se poate chiar desculţ!

13 noi. 2013: Să încerci să scrutezi infinitul!

Lăcomia şi inconştienţa omului este fără de margini. S-a ajuns până acolo încât să se taie pădurile staţiunii, păduri care sunt frumuseţea şi temelia acesteia. Şi, culmea, lumea nemernică, în frunte cu mine, tace; tace şi se miră! Cu toţii tăcem, şi ne complăcem, în jaful câtorva persoane bineştiute, binecunoscute. Iar gloata indolentă tace, cel mult se miră, şuşoteşte, în timp ce pecinginea se întinde, ne muşcă, ne ia aerul şi apa. Iar noi tăcem!… Tocmai pe această imensă nepăsare se bazează cei cocoţaţi în poziţii cheie – „cei cinci P": *primari, poliţişti, pădurari, politicieni, procurori* –, pe prostia, frica şi comoditatea masei uşor manevrabile. Deşi în chip evident ni se taie craca de sub picioare, tăcem, dormim, ne facem că nu vedem, că nu ne pasă că ni se ia aerul, solul, viaţa. În tot acest timp şacalii se ghiftuiesc!…

14 noi. 2013: Ţi-aş face o urare, dar nu ştiu ce îţi doreşti mai mult…

Precum aminteam şi mai sus, sunt ucise pădurile staţiunii Sovata. Mai întâi arborii sunt condamnaţi prin aplicarea mărcii de către pădurari, în mod nesupravegheat, fără implicarea factorului de control; apoi, vine gâdele cu drăceasca invenţie numită „drujbă", care în limba rusă înseamnă „prieten" – prietenul cui, al omului?! Nicidecum: acesta este un foarte mare vrăjmaş al acestuia. Aceştia ucid falnicii arbori, veritabilii prieteni ai fiinţei noastre, dar noi suntem, şi rămânem, prieteni cu „ucigaşul", cu motoferăstrăul. Căci acesta este omul: un nesătul inconştient care ignoră faptul că se ucide pe sine însuşi retezând arborii, culcând pădurile. Josnica fiinţă: omul, cel care ucide pomul!

Dar oamenii se ucid şi între ei, atunci de ce n-ar ucide şi pomii?! „Omii", căci oameni nu-i poţi numi pe aceşti hingheri de păduri!

(Ca nişte bulgări de pământ, aruncaţi pe coşciugul din mormântul deschis, se aud lemnele tăiate în metri steri şi aruncate, în zori, în grabă, în caroseria metalică, lacomă, a camionului negustorului de lemne de foc…)

Viaţa – o bătaie a aripii unui fluture alb; sau negru?…

15 noi. 2013: În fiecare dimineaţă mă trezeşte urletul sinistru al ferăstrăului mecanic care ucide arborii din pădurea staţiunii; tot mai aproape, şi mai aproape de mine, de poartă, de casă, de suflet. Ce se întâmplă, de ce se tace?! Îmi vine să mă leg de toţi arborii şi să nu-i las să fie măcelăriţi de tembelii hoţi şi nesătui cocoţaţi peste firea noastră, sufocându-ne.

Departe, pe altă planetă, Andreea împlineşte 35 de ani. Să-i fie anii care vin mai frumoşi, mai sănătoşi, mai lini!

17 noi. 2013: Zile perfect simetrice unele cu celelalte: dimineaţa, lenevind în pat, în compania cărţilor, apoi program mult prea mult prelungit în faţa calculatorului (dialoguri pe Facebook înfiripate cu persoane necunoscute, îndeosebi feminine, vizionări de filme, mai cu seamă documentare, apoi artistice, despre cel de-Al Doilea Război Mondial; continui, după aceea, cu transcrierea jurnalului anilor '68- '69. Atunci când vremea este frumoasă, mă retrag în sânul naturii (Bucin) unde caut imagini pe care le fotografiez pentru a le aduce mai apoi pe Facebook, rememorând astfel clişee montane şi împărtăşindu-le cu alţii, întru bucuria lor şi a mea. Mai apoi, seara, efectuez promenada în jurul lacului Ursu, două-trei tururi, după care mă întorc acasă unde stau la computer din nou ore bune, bâjbâind până seara târziu. Mai apoi, mă culc şi adorm de obicei cu telecomanda în mână. Despre calitatea somnului, mă abţin să mai scriu…

Calcul: până acum am făcut umbră pământului 23.000 de zile…

18 noi. 2013: Viaţa – un fel de vas „Titanic", dar cu o plutire mult mai tragică, deoarece în cazul ei se ştie dinainte cu precizie că după „ciocnirea cu aisbergul" nici un supravieţuitor nu mai rămâne viu. Cu toate astea însă, plutim, ne amăgim, dansăm, bem, facem dragoste, plutim, ne iubim, urâm, clevetim, plângem, ne mirăm, ne înşelăm… plutim…, ne amintim, agonisim, ne culcăm, ne sculăm, plutim… zbang!

21 noi. 2013: Ne îngrijorăm pentru îngrijorările Andreei, aflată la peste 10.000 de km de noi; ne bucurăm pentru micile ei reuşite, pentru bucuriile lor…

22 noi. 2013: Mă trezesc în fiecare dimineaţă bufniturile arborilor tăiaţi, ucişi, în pădurile din preajmă – păduri de protecţie a staţiunii, cu rol social deosebit. Cum de se îngăduie aşa ceva, cum se poate tolera?!

Din 2007 îmi tot vine „nota de plată" cuprinzând: insuccese, boli, umilinţe… Plătesc în rate; şi cu dobândă.

23 noi. 2013, sâmbătă: Încă mai încerc, mă străduiesc, a mă bucura de plăcerile păgâne ale acestei lumi trecătoare; cum anume, şi care este calitatea acestei bucurii, aceasta este o altă temă.

Neant – viaţă – neant; dar oare neantul nostru, propriu, de dinainte, precum şi cel ulterior, este îmbibat de suflet?

Atâtea pâini albe, de Supermarket, toate însă văduvite de dragostea mâinii mamei care le-a plămădit.

… Şi mă miluieşte pe mine, cel ce mai mult decât toţi, cu fapta şi cu voirea am greşit, pe mine: trufaşul, nemulţumitul, curvarul, prea-curvarul, desfrânatul, leneşul, vicleanul, pizmăreţul, clevetitorul, nedreptul, lacomul, iubitorul de averi, luătorul în râs, amăgitorul, mâniosul, amarul, neîmpăcatul, neprietenul, nepocăitul, nemărturisitul – pe mine, Doamne, miluieşte-mă!

26 noi. 2013: Acum, când bruma albeşte tot ce a mai rămas colorat dintr-o vară şi o toamnă apuse, îmi revine în memoria tactilă şi cea vizuală plăcerea păşirii cu picioarele goale în iarba livezii bunicilor materni, livadă cu cea mai catifelată iarbă din lume, năpădită de flori de păpădii, ciuboţica-cucului, bănuţei, şi de toporaşi. Mă văd alergând prin livezi şi pe dealuri, cu picioarele zdrelite de spini şi mângâiate de ierburi catifelate, înrourate, rupte, smulse, rămase printre degetele picioarelor mele, înverzite şi ele de atâta iarbă în plină lună a lui florar cu serile cotropite de zboruri greoaie de cărăbuşi lovindu-se de zidurile casei. Cu ochii minţii şi cu urechile de-atunci, aud şi-l văd şi acum, culcat prin ierburile livezii, pe bunicul bătându-şi coasa îmbrăţişată ca pe o iubită, apoi mângâind-o cu mâna stângă, în timp ce cu o cute în mâna dreaptă „smulge" coasei cântecu-i ştiut, îngânat de un cuc nevăzut. Hârş-hârş!…

Ziua, retras în desişurile mele interioare, citesc şi scriu şi bâjbâi pe net; dacă nu ies în Natură, la Bucin, atunci seara fac promenadă în jurul lacului Ursu. Cam aşa îmi petrec eu zilele toate…

29 noi. 2013: Mă pregătesc să plec, pentru două-trei zile la Ileanda (!). A nins. Albul cotropeşte tot ceea ce până acum a fost cenuşiu, negru, maculat.

Afirmaţia conform căreia bărbaţii vor numai sex este neconformă cu adevărul, bărbatul doreşte dorindu-şi cel puţin la fel de mult ca şi femeia dragostea. Dar la el pentru ca acest declic să se poată întâmpla are nevoie de „ofranda" supremă a acesteia – dăruirea fizică. Bărbatul are nevoie de iubirea fizică pentru ca, mai apoi, să-şi poată dărui dragostea, să poată fi receptiv la schimburile de gingăşii.

Marele nemângâiat – omul! Fără plăcere, viaţa ar fi un mare calvar. Speranţa, satisfacţia, dragostea, ele fac posibilă continuarea vieţii.
Ajuns la Ileanda îmi propun marea „învolburare", într-un mod, plăcut, frumos şi folositor.

2 dec. 2013: Altfel de ore şi zile pe încântătoarele plaiuri ale Ileandei. Învolburări…

4 dec. 2013: Ileanda – plai de vis, loc de plăcut popas al sufletului meu niţel sihăstrit. Pe aceste meleaguri viaţa mea, trecătoare şi umblătoare, devine mai plină, mai fremătătoare. Aici, pe acest ţinut, sufletul meu – fericit şi nefericit – se răsfaţă, simţindu-se în sfârşit acasă în blândele adieri înmiresmate ale unei nesfârşite primăveri…

Eu pentru fiecare gând, trăire, sentiment a trebuit să caut cuvântul, expresia cuvenită săpând adânc prin cărţi şi dicţionare; nimic nu a venit de-a gata precum unui vorbitor de toate zilele de limbă română. Cu lămpaşul de pe frunte am iscodit în străfunduri, prin noiane de cuvinte, alegându-mi-le pe cele care prin luciul lor mi-au oglindit sufletul în chipul cel mai potrivit şi mai veridic, din aceste nestemate făurind mai apoi şirag de mărgele de împodobit suflete alese.

8 dec. 2013:… Şi iată omătul împreună la braţ cu frigul acoperind totul. Preocupările mele rămân cele vechi: internetul, transcrierea jurnalului (1973-1978) pe suport electronic – câte nevinovate, dulci naivităţi! –, lecturi matinale (Album N. Stănescu). Seara, de fiecare dată, fac plimbări în jurul lacului Ursu. Cu acest prilej nu uit să dau mâna cu stejarul „meu" secular.

Sovata – ielele: frumoasele, dânsele, mândrele, şoimanele, vântoasele, veşnic nefastele.

În prezent nimic nu mă linişteşte mai mult decât faptul că n-am „plecat dincolo" cât timp mi-au trăit părinţii, în felul acesta neproducându-le amărăciuni în plus; apoi, că atât cât mai exist, mama şi tata nu vor muri!

Dacă sufletul meu se confundă cu slova românească, atunci dându-mi-l, sufletul, într-o carte, printr-o carte, eu mor, ori reînvii?

Lecturile mele poetice: în fiecare dimineaţă scot la întâmplare de pe raft un volum, îl deschid, tot la nimereală, apoi citesc câteva poezii, trei-patru; atât – mă aşteaptă şi alţi autori, desigur într-o altă dimineaţă.

… Şi iată că mai exist: de o zi, de şapte luni, de un deceniu, de două decenii, de patru decenii, chiar de şase decenii… şi încă de trei ani şi şaptezeci de zile şi încă o zi!

10 dec. 2013: Vis cu Emil Cioran şi Eugen Ionesco, în vizită cu cei doi la păstrăvăria Câmpul Cetăţii (!), apoi la o umilă bibliotecă şcolară sătească. Îi sunt prezentat lui Cioran de către o persoană necunoscută, în timp ce păşim într-o mulţime de oameni dinspre păstrăvărie către bibliotecă. În timp ce ne dăm mâinile remarc cu acurateţe albastrul nefiresc al ochilor lui Cioran. Un prim instinct, după ce ne privim în ochi este acela de a-i oferi una dintre cărţile mele; brusc însă mă răzgândesc – ar fi o impietate.

Apoi, îl mai zăresc scriind în cartea de oaspeţi a bibliotecii. Mai târziu încerc să descifrez însemnarea acestuia din acea carte, dar e un talmeş-balmeş de nedescâlcit; în schimb îi văd clar semnătura.

16 dec. 2013: Îmi vin în minte primele mele participări la Colocviile naţionale de haiku de la Pont-Euxin. Aceste iniţieri cu lirica niponă şi cu oamenii care o săvârşeau, sclipirile intense de sensibilitate şi inteligenţă aveau toate farmecul de a aboli durata, timpul.

Poezia cu tentă niponă – haiku-ul –aciuată printre noi vremelnic, două zile, făcea ca timpul şi preocupările noastre zilnice, obişnuite, de care eram sastisiţi, să dispară, să fie diluate de un fenomen liric nou, pentru noi, copleşitor, atotcuprinzător.

23 dec. 2013: 28 sept. 1950, ora 1,30 – condamnarea: nu se rosteşte data şi ora, şi nici modul de execuţie; oricum, începe numărătoarea inversă.

Versuri celebre de autori români celebri:

1) Eminescu: Nu credeam să-nvăţ a muri vreodată…
2) Bacovia: Şi spune-mi de ce-i toamnă/ Şi frunza de ce pică?
3) Stănescu: Să auzi cum nenăscuţii câini îi latră pe nenăscuţii oameni…
4) Arghezi: Tare sunt singur, Doamne, şi pieziş/ Copac pribeag uitat în câmpie.
5) Blaga: Vino să te ascund iubito, în amurgul meu.

…

În viaţă am avut totuşi o mare şansă: anume aceea de a fi contemporan cu două secole şi cu două regimuri – amândouă anapoda!

24 dec. 2013: Pădurile de protecţie a staţiunii continuă să fie ucise mişeleşte cu concursul forurilor „competente” de înalt nivel; „tăiere ştiinţifică” se cheamă că ar fi!

Câţiva şmecheri, mari profitori, jubilează umplându-şi buzunarele cu… aerul nostru, cu apa noastră, cu solul nostru – cu sănătatea noastră.

Mă gândesc să scriu despre graiul de peste un an al unei păduri mixte: de răşinoase cu foioase.

Încerc, iată, prin aceste scrieri să-mi consolidez trupul: prin cuvinte moştenite, preluate, prelucrate, trecute prin filtrul sufletului meu, apoi date şi altora.

Poezia nu-i un ghiveci de cuvinte, ritmate, rimate, dibaci înşiruite; ea este o discretă ivire de suflet, precum o mângâiere de zefir cu arome de flori de salcâm, tandru îmbrăţişată de o coală albă de hârtie catifelată.

Agoniseală: *Ţara este condusă de un grup infracţional dezorganizat*. Până când?!

26 dec. 2013: Ieşire în Natură, la Bucin, cu familia C. Ne bucurăm de zăpadă ca nişte copii: parcurgem câţiva kilometri prin omătul imaculat, înmuiat de căldura zilei (+ 6 grade), pentru a ieşi din zonele de agrement amenajate pentru schi şi pentru snow moto bike-uri zgomotoase şi poluante. Îndepărtându-ne bine de grupurile dezlănţuite, savurăm aerul pur, liniştea deplină, ne încântăm ochii şi sufletele cu bolta de azur luminată de soarele darnic. Admirăm

frumuseţea molizilor înfofoliţi cu omătul pur, strălucitor, apoi ne minunăm de belşugul de seminţe de molid, risipite pe covorul imaculat de nea de către conuri care sub căldura razelor de soare şi-au deschis solzii împrăştiind puzderie de mici seminţe înaripate, urmând să-şi îndeplinească menirea. Revenim apoi la maşină şi coborâm în bazinul Gheorghenilor, la restaurantul Başa, la o ciorbă fierbinte.

Ne întoarcem apoi la Sovata pe drumul străjuit de molizi înzăpeziţi la o oră când deja ziua se surpă în seară…

29 dec. 2013: Zbuciumat şi fugar pe acest pământ, îmi caut Calea…

Eu aici, Andreea undeva dincolo de Atlantic.

Bărbatul de azi, şi cel de ieri, sub ispita a doi idoli: femeia şi banul! Ordinea poate fi inversată!

Aştept, degeaba, şi în acest decembrie ca să ningă ca-n… abecedar; dar în van e toată aşteptarea: se desprimăvărează!

30 dec. 2013: În aşteptarea revelionarzilor staţiunea se repopulează, reînsufleţeşte subit, şi o va ţine aşa până după 15 ianuarie, între timp venind şi ruşii (basarabenii), pentru a-şi face sărbătorile de iarnă în stil vechi. Apoi, tot aşa de brusc, lumea se va retrage, rămânând doar noi, cei câţiva vieţuitori, cu tabieturile noastre, alături de grupuri de copii-sportivi veniţi în staţiune la cantonament.

„Planeta Pământ este azilul de nebuni al sistemului solar. ”
(G. B. Shaw)

„Toamna e o doua primăvară în care toate frunzele
sunt o altă floare. ”
(A. Camus)

2014

1 ian. 2014, ora 1,45: Petrec cumpăna dintre ani în faţa internetului realizând convorbiri parţial reuşite, din pricina conexiunii slabe, cu Andreea, pe Skype, precum şi cu alte cunoştinţe, din alte ţări. Încerc să finalizez convorbirile prin apel telefonic, sortite şi ele eşecului datorită suprasolicitării reţelelor.

Afară: pocnete, chiote, lumini multicolore brăzdează bolta circa 20 de minute apoi, brusc, se face linişte, luminile colorate se răresc, dispar. Sus, pe cer, rămâne doar puzderia de stele, sclipind în tăcere, reci.

Mă aflu, iată, la poalele unui nou an – încep urcuşul…

6 ian. 2014: Fug zilele, gonesc către nopţi; iar nopţile mi se fac cioburi…

Mă gândesc să scriu aventura unei… bancnote de 100 de lei! Prin ce mâini trece, cu ce prilej ajunge în acele mâini, ce efecte are, apoi unde pleacă, iar şi iar.

Polii trupului meu, şi al tău: păr şi gheare; între ei, piele şi muşchi, şi oase; şi umori. Părul mi se face măciucă, apoi mi se fâlfâie. În timp ce pielea mi se face de găină, muşchii mi se încordează, oasele-mi pârâie, celulele mele se scaldă în umori.

7 ian. 2014: În Ileanda, cu soare şi cald în loc de gerul Bobotezei. Preumblări, zbenguieli, degustări de preparate din carne de porc. Noaptea, pe un drum cu gropi şi în ceaţă, înapoi spre casă.

9 ian. 2014: Ezit între a-mi face vaccin antigripal sau nu. Părerile faţă de acest vaccin sunt atât de contradictorii încât şovăi să-l mai fac, deşi în ultimii şase ani am optat pentru a mi se administra acest vaccin. Rezultatul a fost că am scăpat mai uşor de răceli, de viroze, nemaifăcând complicaţii. Cu toate astea, acum vreau să lupt „singur”!

Agoniseală: *„Literatura – o deşănţată formă de supravieţuire a insului biologic după ce i-au putrezit oasele”* (N. Stănescu).

12 ian. 2014: Nimic nou; timpul zboară. Ca să nu uit, notez aici o dedicaţie pentru mai târziu, atunci când aceste consemnări vor plămădi o carte: „Lui X. pe care o sărut cu această carte!”

Deasupra capului meu un anume înger rar se întâmplă să facă… fâl-fâl!

La proxima ocazie să nu uit să-mi comand un cotlet de vacă á la… porc.

13 ian. 2014: Anotimpurile încep să ne uite; şi-atunci când îşi aduc aminte de noi se intimidează, se-ncurcă, încât iarna zice că-i primăvară, primăvara – că ar fi vară, vara că e toamnă, toamna că e iarnă…

Una din cărţile mele preferate – DEX-ul. Aici sunt „dezbrăcate” toate cele aproximativ 60.000 de cuvinte ale lexicului românesc, apoi sunt întoarse pe toate feţele. Exemplu: „Iele – subst. Feminin, plural. Fiinţe imaginare din mitologia populară românească, înfăţişate ca nişte fete frumoase, îmbrăcate în alb, care apar numai noaptea, vrăjind, prin cântecul şi jocul lor, pe bărbaţi, asupra cărora au puteri magice, nefaste… (Derivă din „ele”, pl. fem. Al lui „el”.

Şi exemplele ar putea continua cu încă aproximativ 59. 999 de pilde…

Să cert şi să iert; fără județ!

14 ian. 2014: De ce oare la om, în comparaţie cu plantele, actul perpetuării este atât de grobian? Dacă la om pentru ca acest proces să aibă loc este nevoie de o trudnică, dar plăcută, participare a celor două părţi, sexe, cu tot alaiul de manifestări comico-primitive, la plante această făptuire are loc discret, tăcut, curat, frumos, anume prin simplul fapt al polenizării, realizată de cele mai multe ori prin intermediul albinei, ori prin mijlocirea vântului. Dacă la om organele implicate în realizarea transmiterii esenţei perpetuării sunt vulgare, neaspectuoase şi rău mirositoare, la plante aceleaşi

organe, de reproducere, sunt cele mai frumoase din totalitatea unei plante, fiind şi cele mai frumoase din toată durata vieţii ei, fiind viu colorate, plăcut mirositoare, precum am spus, ele purtând îndeobşte denumirea de floare. Apoi, la plante, după fecundare, dezvoltarea noului organism, un fruct îndeobşte, este un proces liniştit, tăcut, nestâlcitor al trupului plantei. În timp ce la om, dezvoltarea fătului este anevoios, dificil, deformând şi împovărând femeia, timp de nouă luni; după care naşterea – un proces laborios, deloc agreabil şi inestetic.

În continuare, anii lungi, şi grei, de aservire a părinţilor pentru creşterea şi educarea progeniturii.

15 ian. 2014: Pe Dumnezeu îl simt parcă mai bine în singurătatea mea decât în îmbulzeala unei biserici unde, cel mai adesea, un măscărici viclean încearcă să-mi manipuleze simţirea, imaginaţia, gândurile.

În schimb, singur într-o pădure simt parcă o mai mare apropiere de divin decât în zarva clopotelor, a cântecelor, a predicilor cădelniţate, a iureşului de imagini pictate, precum şi de figuri vii străduindu-se a se adânci în ei înşişi şi în rostirile preoţeşti, adeseori cabotine. Cu toate astea, de câte ori am prilejul intru într-o biserică neticsită de oameni, intru în afara slujbelor, doar pentru a mă reculege câteva minute, eventual pentru ca să aprind câteva lumânări şi pentru a rosti în tăcere, în sinea mea, o rugăciune.

… Însă doar în tăcerea unei păduri sau, cum am menţionat, în interiorul unei biserici, neînţesate de oameni, îmi pot deschide inima faţă de ceea ce înseamnă creaţie, Creator, existenţă.

Aflu, din lecturi, că adevăratul nume al lui Platon era Aristocle; acesta a căpătat porecla „Platon" deoarece era lat în spate şi avea fruntea înaltă (!).

Încet, dar sigur, Dumnezeu începe să-mi dea castitate şi abstinenţă!

Traiul în ţara mea ar trebui să fie precum dulcea vieţuire a unui copil în sânul cald şi tandru al unei familii în care predomină buna-înţelegere şi dragostea. Din păcate însă existenţa noastră este şubredă, mult viciată, în această familie, din pricina unui cap (dar ce cap, Doamne!) de familie viclean, urât, cârcotaş şi a unui membru important, tânăr, ipocrit şi nesincer, manipulat de tatăl răspopit al consoartei acestuia.

16 ian. 2014: De ce oare ne este dat a ne reproduce prin intermediul unor organe excremenţiale? Să fie, oare, şi asta o consecinţă a „mărului muşcat"?!

La Tg.-Mureş, intrând în Catedrală rar mi se întâmplă să nu întâlnesc, lângă uşa masivă rotativă de stejar, câte o persoană cerşind în semiîntunericul de aici. Chiar dacă ne aflăm în biserică, şi eu, şi el, rareori mă conving aceşti nevoiaşi, deoarece îmi par a fi nişte profitori şmecheri, leneşi, postaţi într-un loc strategic.

Mult mai convingători îmi par cerşetorii boemi, nedeghizaţi în năpăstuiţi ai sorţii, liberi în ultimul hal!

17 ian. 2014: Deşi părinţii mei nu mai sunt printre cei vii, sunt, iată, doi ani de când mama a „plecat", cu toate astea încă mai simt mâna mamei pe umărul meu drept, iar pe tata îl am alături…

„Fiinţa omului este plată şi nevrednică. " Condiţia sa – precară, fragilă şi provizorie. În toată existenţa noastră se întâmplă rar să avem şi linişte, şi libertate. De ce oare cele două stări nu se pot suporta?!

18 ian. 2014: Ileanda – plai de dor!…

Pe pat, alături de mine, pe lângă alte cărţi, stau: DEX-ul şi un mic dicţionar francez-român pe care l-am procurat încă de pe vremea când eram în liceu. La un moment dat, în timp ce citesc o carte, dau de un cuvânt al cărui sens îmi este neînţeles. În loc să ridic şi să răsfoiesc DEX-ul cel „supraponderal", optez să caut şi să lămuresc sensul cuvântului la care m-am poticnit în minusculul dicţionar francez-român. Încercare reuşită!

Căderi în varianta Pleşu:

„– Căderea unei pietre e inertă, inexpresivă, impersonală.

– Căderea unei păsări e prăbuşire crudă, un mic dezastru.

– Căderea stelelor – un abuz liric.

– Căderea ploii însă are ceva protector şi proaspăt. E cadenţă mai mult, ritm. De aici, potenţialul ei mobilizator, efectul ei terapeutic"

Dar căderea unui om?!

Ironiile mele se nasc şi pentru a combate solemnităţile şi momentele suavo-siropoase care îmi induc o senzaţie de miere în exces.

După-amiaza şi seara pe plaiurile Ileandei. Adie, din când un aer rece, potrivnic. De pe aceste meleaguri aud, ca pe un ecou:

„– Nu eşti liber, nu eşti liber, ce cauţi tu pe aceste meleaguri ca să-mi tulburi apele şi florile?!”

21 ian. 2014: Catastrofă aviatică în munţii Apuseni. În urma prăbuşirii unui elicopter, cu şapte pasageri, pier două persoane, ceilalţi fiind grav răniţi. Helicopterul a fost pilotat de către comandorul Iovan, cel care cu ani în urmă împuşcă, deliberat, în propria-i casă un intrus sosit în miez de noapte taman în dormitorul conjugal! (Dar despre asta nimeni nu pomeneşte, doar că Iovan este un erou; oare?)

22 ian. 2014: Ileanda, plai cu flori, cu dulci adieri parfumate, cu tril de păsări şi susur de izvoare, în plină iarnă – loc de blândă adăpostire a sufletului neliniştit în căutarea unei mângâieri delicate.

24 ian. 2014: Scrisul meu – grafomanie sau o nevoie lăuntrică, spirituală? La ce bun, oare, şi această învălmăşeală de cuvinte ale mele peste uriaşul munte de slove al literaturii române? Mă şi mir că mai încap şi ele, fie şi pe versantul niciodată însorit al acestui promontoriu, biete plăsmuiri ale sufletului meu mult prea obosit.

Exagerări mediatice privind accidentul aviatic din munţii Apuseni. Este mai evident ca oricând că aceste televiziuni au nevoie ca de aer de „teme tari” pentru a ne otrăvi, cu orice chip, sufletele. Acum şi-au găsit unul – picat din cer! –, şi-l toacă secundă cu secundă.

25 ian. 2014: Deocamdată încă omătul ne evită; nu ştiu dacă e bine sau e rău. Dar ceea ce este sigur, fără el nu-i frumos!

Atunci când mă simt bine – sufleteşte sau fizic – nu-mi găsesc locul, tind să plec, să caut, să văd, să… arăt. În schimb când starea mea nu-i prea sănătoasă, atunci mă cufund în mine şi îmi tulbur şi mai mult apele (destul de tulburi şi-aşa). Bine ar fi să mă debarasez de melancoliile-mi prelungi, dătătoare de neguri.

Iată că apare şi neaua, încercând să înălbească negrul, cenuşiul; şi s-acopere noroiul.

26 ian. 2014, duminică: Toate trec, se pierd, se destramă. Mi s-au dus părinţii, rudele, cunoscuţii, vecinii, mai toţi, din Sângeorgiu de Pădure. Lumea care rămâne şi cea care vine din urmă mi-e tot mai străină, mai rece şi mai ciudată. Privesc înapoi, în copilăria-mi îndepărtată, şi nu pot să mai pricep bucuriile mele de copil cufundat în natura livezilor, dealurilor şi a pădurilor sângeorzene, deoarece prezentul, tot mai obositor şi mai greu tolerabil, mi le corupe, mi le înnegurează, văduvindu-mă până şi de această bucurie nevinovată.

Abandonate într-o vreme, scurtă ce-i drept, notaţiile în aceste caiete îmi sunt mai mult decât binefăcătoare, ele fiind spaţiul în care sufletul meu se poate elibera şi, în parte, purifica. Încerc, prin intermediul acestor consemnări, să fac întrucâtva lumină în sufletul meu, notându-mi nu atât ce văd şi aud, cât mai cu seamă ceea ce gândesc. Şi faptul acesta îmi face oarecum bine. Am căutat, pe parcursul anilor de însemnări în aceste caiete, să-mi înving timidităţile, prudenţa, discreţia, în notaţii. În parte cred că am reuşit.

Am încercat de câteva ori să mă rup de aceste jurnale, să nu mai scriu în ele. Dar se pare că ţinerea jurnalului mi-a devenit o trebuinţă spirituală, prin aceste consemnări înfăptuind în fond o vie plăcere a scrisului prin bucuria pură a confesiunii.

28 ian. 2014: Pe plaiurile însorite ale Ileandei, aproape 24 de ore. Contopiri…

29 ian. 2014: Nu sunt un bun cunoscător al istoriei mondiale. Mă întreb însă dacă vreo ţară din lume a mai săvârşit, vreodată în istorie, o trădare precum cea a ţării mele în timpul celui de-al Doilea Război Mondial?…

În rostirile mele îmi place să-mi ascult tăcerile dintre cuvinte.

Cu cât ne modernizăm, făcându-ne chipurile traiul mai comod şi mai plăcut, cu atât devenim mai vulnerabili, fără să mai pomenim de cerinţe esenţiale de existenţă, precum apa, aerul, de ale căror calitate ne batem joc în chip atât de inconştient.

Omul – cea mai făţarnică fiinţă de pe lume: cu toată „iubirea” sa faţă de Dumnezeu, îl trimite pe acesta pe cruce!

Ne este dat să trăim o libertate înrobitoare; şi când afirm asta mă gândesc cu nelinişte la cât de mult am ajuns să fim subjugaţi de mizerabilul ban.

Îndepărtându-te de viaţa lumească, te apropii periculos de mult de reşedinţa diavolului, situat dealtminteri foarte aproape de Dumnezeu (faţă în faţă!).

Câtă cruzime şi vulgaritate se revarsă, în avalanşă, din cutiile îndrăcite numite „televizoare”! Ne împresoară un uriaş vid spiritual dătător de mari suferinţe morale. De această suferinţă încercăm să fugim căutându-ne modalităţi de a ne umple acel vid dătător de pătimiri. Şi, de cele mai multe ori, îl umplem cu mizerii: doar aşa, ca să nu fie gol.

Descresc: de la 1,75 m, cât eram în armată, iată-mă la 1,74 m. Sunt deja cu un centimetru în pământ! Ori, poate, chiar cu mai mult…

În viaţă trebuie să tot sui, altfel cazi. Trebuie deci mişcare, mobilizare.

30 ian. 2014: Să nu uit să privesc mâna omului care minte!

Important: să mai cad şi în nădejde!

Agoniseală: *„Blândeţea – o calitate rară; cine o are se aseamănă cu Hristos.”*
Apoi: *„Smerenia – harul fără nume; în clipa în care vrei să o arăţi în vreun fel, ea piere.”*
În fine: *„Dumnezeu ne iartă păcatele, dar nu ne scuteşte de urmările lor.”*

Cimitirul familiei mele din Sângeorgiu de Pădure: în mijloc – un nuc mare, bătrân şi bolnav. În preajmă, câţiva puieţi iviţi din nucul cel bătrân. Sub nuc, mormântul bunicilor materni; în jurul acestuia, copiii lor, soţii şi soţiile acestora: Nicolaie, mama, tata, mătuşa Aurelia, Ana, unchiul Emil.
„Lipseşte” unchiul Ştefan, încă trăitor (84 de ani), aciuat pe meleaguri străine, în Gheorgheni…

31 ian. 2014: Iată, duse sunt deja 31 de zile din cele 365 ale anului. Cu ce rost, cu ce folos? Doar cu o enormă uimire şi mâhnire a ceea ce înseamnă România politică, şi aceste vremuri năpădite de hoţii-politicieni.
Câtă lume adunată în politica asta mizerabila – şi niciun om!

A. B. s-a măritat prin anii ’56… A urmat o lună de miere, apoi o viaţă de amar.
De ce oare cam tot ce place omului în viaţă asta ori e imoral, ori îngraşă?
Pe net: majoritatea femeilor măritate îşi caută fraieri de rezervă? În tot acest timp hoarde de masculi stau la pândă, apoi se îmbulzesc să înşface prada.
Forme ale răului: răul prin gând, răul prin cuvânt şi răul prin faptă.

2 febr. 2014: Fiinţe spirituale, noi oamenii ne căutăm bucuria în cele materiale, şi dacă le aflăm, rezultatele sunt imediat vizibile, sesizabile, putând fi lesne experimentate prin careva dintre simţuri. Perseverăm pe acest făgaş, deşi suntem conştienţi că suntem pe o cale greşită.

Pricina frumuseţii unei femei, ca şi a unei flori, este aceeaşi: instinctul de reproducere. După o vreme acest instinct, energie, se sublimează în activităţi literare, ştiinţifice, artistice, de gospodină sau bunică.
„Sublimarea” în cazul meu este anevoioasă, chinuitoare.

A nu se uita nicicând: Mai întâi inima, apoi mintea; niciodată inima să nu devină supusa minţii!

Se afirmă că Dumnezeu a scris două cărţi: Biblia şi Natura; pe ambele le frunzăresc adesea. „Ediţia” de toamnă a Naturii mă copleşeşte, cea de primăvară – mă uimeşte!

3 febr. 2014: Ispitele mă împresoară; îmi vin din faţă, din dreapta, din stânga, de sus, de jos… Şi ele curg, se strecoară sub formă de: lăcomie, desfrânare, iubire de arginţi, tristeţe, mânie, trândăvie, mândrie.
Remedii creştine: pocăinţa (ca înfrânare), smerenia, mântuirea (prin spovedanie) şi, mai cu seamă, iubirea!
Biet om, ce îţi rămâne de făcut?!
Singurul leac contra neliniştii metafizice este, şi rămâne doar religia. Cu filozofia la braţ ajungi la disperare.
Eu, precum un pendul oscilez între cele două repere, simţind cum gravitaţia tinde tot mai mult să mă oprească între cele două repere.
Occidentul ne vede ca pe nişte exotici. Prin acţiunea lor de „civilizare” aceştia vor să ne aducă în ograda lor, încercând să ne dilueze spiritualitatea, ori chiar să ne-o spulbere în scopurile lor meschine de a ne transforma în supuşii şi dependenţii lor umili.
România – ca o căruţă goală, trasă de doi armăsari costelivi şi nărăvaşi, pe un drum cu multe hârtoape, făcând un zgomot infernal înaintând către…

Popii: ce soi ciudat de oameni! Abia iviţi pe lume, popa ne înhaţă şi ne vâră cu capul în apă. Apoi, viaţa toată ne bate la cap… Şi când vine moartea – hop şi popa!

Prostituţia şi politica, vechi îndeletniciri de când lumea, amândouă profită de slăbiciunea omului, ambele se vând şi se cumpără foarte bine. Politica e curvă, dar nu întotdeauna curva e… politicoasă.

De efemer încerc să mă apăr şi prin aceste caiete. Prin intermediul lor, îmi vorbesc mie; însă în aşa fel încât să mă audă şi alţii. Am fost şi sunt prieten cu jurnalul, întrucât îmi permite să înregistrez cu totală libertate orice gând, orice intuiţie a mea, fără nici un obstacol formal şi fără să trebuiască să urmez un fir roşu călăuzitor.

Îndelunga pace, de după 1945 şi până acum (încă!), înseamnă oare o mai temeinică pregătire pentru un viitor război? Tare mă tem că da.

4 febr. 2014: Îmi transcriu jurnalul pentru „Zile scrise". Am ajuns la notaţiile anului 2009, majoritatea consemnărilor fiind scurte referinţe asupra stărilor mele sufleteşti, preocupărilor şi nedumeririlor mele. În acest context, simt nevoia citirii unui… jurnal! Mă apuc de „Prizonier al provizoratului", de R. Petrescu. Nu mă prinde. Mai înainte am abandonat şi jurnalul Sofiei Tolstaia: „Viaţa mea"; nici acesta nu m-a acaparat, ba nici măcar nu mi-a stârnit un minim interes. Mai adineauri, am răsfoit „Jurnalul unei scriitoare" (V. Wolf). Pe moment nu m-a atras nici această scriere, deşi sunt descrise frânturi de preocupări scriitoriceşti care mă interesează. Abandonez, dar s-ar putea să revin asupra jurnalului acestei autoare.

Mă gândesc la jurnalele lui E. Delacroix pe care le am de aproape patruzeci de ani în bibliotecă, necitite, în aşteptare! Până când?! Le voi frunzări, deşi epoca descrisă e mult prea apusă. Ce-o fi şi cu jurnalele acestea, ce-o fi cu mine?

Îmi plac bucuriile picate din senin, plăcerile năprasnice. Dar cui nu-i plac oare?

Am încercat, şi mai încerc încă, să duc o viaţă în care să vibrez ca un clopot după un dangăt profund. Tot ce am reuşit, e doar un… zbârnâit!

Era prin '71… În baraca în care eram cazaţi circa doisprezece oameni, cu toţii lucrători forestieri, plutea un miros greu de transpiraţie şi de obiele. Era o seară de august căldicel cu bolta năpădită de stele. În faţa barăcii – o căruţă cu lada plină de iarbă proaspăt cosită. Trecând pe lângă ea, am decis brusc să dorm afară, în iarba cosită, lăsată în căruţă, alegând să fiu acoperit de un coviltir de stele decât de un acoperiş de carton asfaltat, învelindu-mă cu pătura de iarbă, în locul păturii mirosind a D. T. T.

Am fost inspirat. A fost o noapte de neuitat. În nări mai simt şi acum mireasma ierbii amestecate cu flori de câmp, pe gene – povara de rouă a nopţii de gustar, în timp ce în urechi îmi stăruie încă mirificul concert de greieri, acompaniat de orăcăitul intermitent al unor broaşte îndepărtate.

Dimineaţa m-am trezit parcă mai plin de vlagă. Mijindu-mi ochii, am sărit ca ars din căruţă, văzând calul venind în trap să-mi mănânce patul!

Deşi liber, mai liber ca niciodată, descătuşat fiind de povara activităţii profesionale, duc totuşi o viaţă monotonă, destul închistată, precum firul de nisip curgând prin clepsidră: când într-o parte, când într-alta…

A fi vânzător de pulbere de stele căzătoare, aducătoare de noroc în dragoste!

5 febr. 2014: Mai mult exist decât trăiesc.

Răsfoind o carte veche, din biblioteca mea, dintre paginile ei cade un petic de hârtie având următoarea notaţie:

lângă un molid
un paltin de munte
atins de toamnă

Apoi, sub haiku: „Lipsă totală de interdicţii la copiii lui T. D. " (foştii mei vecini, simpli, dar foarte alunecoşi!).

Agonisire (extazul lui Adriaen Brouwer în faţa paradei culorilor Naturii, din „Viaţa pasională a lui Adriaen Brouwer", de Felix Timmermans):

„Îţi mulţumesc ţie Doamne, pentru culori!

Pe paleta noastră aşezi, ca pe o pastă groasă, curcubeul din cerul tău, florile şi oglindirea apelor tale şi ne dai voie să lucrăm şi să ne jucăm cu ele. Din vopsele creăm oameni şi peisaje şi tot ce ne ajută mintea. Roşu şi galben, albastru şi verde şi purpuriu, amestecate şi contopite în variaţii infinite, întunecoase ca nopţile, delicate ca puful piersicilor, nobile ca strălucirea dăruită păsărilor şi peştilor. Noi, pictorii, recreăm roşeaţa dimineţilor şi curcubeielor măiestre – noi dăm viaţă nouă lucrurilor. Viaţa e murdară şi urâtă, şi eu la fel, dar printre urâţenii se ascunde ceva sacru, şi tocmai asta vrem noi să scoatem la lumină şi să arătăm cu ajutorul culorilor noastre…”

Gândul mă poartă pe cărările îndepărtatei mele copilării aflată hăt departe, în negură de vremi. Îmi vin în minte acele primăveri în care m-am abţinut de la a rupe acele flori pe care străluceau irizatele picături de rouă.

La Homorod, la schi, cu Ida şi nepoatele. Cât timp se zbenguie fetele pe pârtia însorită şi năpădită de puştimea aflată în vacanţa de iarnă, eu fac o incursiune pe platoul din preajma vechii staţiuni, în prezent totalmente părăginită. Vile multe, peste patruzeci am numărat, stau să se prăbuşească, nefiind întreţinute de peste un sfert de veac. Sunt dărăpănături care până în ’89 au fost în proprietatea statului, iniţial fiind, înainte de naţionalizare, clădiri particulare. Acuma, retrocedate, mor… Cum morţi sunt şi vechii lor proprietari.

Deplorabilă este imaginea, starea acestora – parcă plâng bietele vile; şi îţi vine să plângi şi tu ca privitor, ca vizitator. Doar peisajul, uşor ciuntit (se taie şi aici pădurile fără mustrări de cuget), şi izvoarele cu apă minerală au mai rămas puncte de interes; şi, fireşte, pârtia de schi, pentru care am venit şi noi.

Mă uit cu îngrijorare la mugurii care derutaţi de vremea caldă, au început să se umfle.

7 febr. 2014: Dacă toată Creaţia este plămădită din iubire, de ce oare toate creaturile se mănâncă între ele?! Ce monstruos mod de a fi, ce existenţă tragică!

Năzuinţă: Să dorm într-un lan de grâu în pârgă, năpădit de maci şi să visez pâini aburinde!

Ieri am trecut prin Sângeorgiu de Pădure. Am oprit ca să văd mormântul părinţilor. Privesc dealul copilăriei mele, acel deal care în acele vremuri trecute îmi părea, în luna lui făurar, albastru încremenit sub hlamida de omăt bogat, îngheţat.

Acum, totul e negru, sumbru, părăginit; dealul încremenit – o pârloagă cât cuprinzi cu ochii. Pe drum, prin curţi – oameni gălăgioşi, mulţi, prea mulţi, nepretenţioşi, negospodari, vorbitori ai unei limbi necunoscute mie…

8-9 febr. 2014: Zile de iarnă anemică pe plaiurile Ileandei, în decoruri montane superbe.

10 febr. 2014: Plăcerea şi bucuria sunt principalele motive pentru care scriu şi nicidecum dorinţa de a mă evidenţia în vreun fel. Atunci când prin îmbinarea cuvintelor ajung ca acestea să se muleze perfect pe anumite gânduri şi stări sufleteşti ale mele, mă simt mai mult decât satisfăcut – sunt bucuros.

12 febr. 2014: Zile fade, monotone, de primăvară mai mult decât timpurie. Similitudinea acestora, de parcă ar fi trase la indigo, ori xerox! , este obositoare. Comit aceleaşi activităţi, din păcate sedentare; doar serile mai ies pentru o scurtă plimbare printre lacuri. Reîntors din promenadă, stau iarăşi în faţa calculatorului ore „bune”. Apoi, noaptea târziu, zapez în faţa televizorului, uitându-mă la programe imbecile, realizate de tembeli. Pentru tembeli! Simt că devin ca ei.

14 febr. 2014: Izolat şi concentrat pe viaţa mea interioară, citesc, meditez, scriu – acum jurnalul. De fapt, le transcriu pe suport electronic. Am ajuns la anul 2011. Notaţiile devin tot mai sumare. Mă bântuia pe atunci, prin acei ani, gândul de a abandona scrierea acestora, dar deşi mai rar, consemnările au mers totuşi înainte, iată, încă trei ani.

16 febr. 2014: Neiarnă cu temperaturi în timpul zilei de peste plus 16 grade; şi asta nu de ieri, de alaltăieri, ci de mai bine de o lună. Desigur, ponoasele o să le tragă vegetaţia care e năucită de aceste anomalii ale mersului vremii. Lipseşte albul din decor, lipseşte albul din viaţa noastră de făurar. Predomină griul, negrul. Natura îşi doarme somnul răpită-i fiind plapuma-i cea albă, imaculată, ocrotitoare, firească. Dar ce mai e firesc astăzi? Nefirescul, desigur…

Continui să-mi transcriu jurnalele pe computer. Am ajuns la anul 2012. Notaţiile, precum am mai pomenit, sunt lapidare, introspective, referinţele la cele ce se petrec în exterior fiind puţine, derizorii.

Scrisul la computer mi-a devenit o plăcere şi o necesitate, pe când scrisul pe caiet, cu creionul, aproape întotdeauna în pat, în zori, acesta este o plutire, o contopire cu gândul, cu trăirea.

În fond, tot ce scriu, pe computer este o transcriere de pe caiete pe suport electronic. Foarte rar mi se întâmplă să scriu direct pe calculator. Mai toate gândurile mele notate, trec mai întâi pe hârtie; abia apoi le pritocesc pe suport electronic. Aceasta a fost calea tuturor celor şase cărţi ale mele apărute până în prezent.

Dacă viaţa mea exterioară este uşor monotonă, îmi trăiesc în schimb febril viaţa cea interioară. Principiul compensaţiei?

18 febr. 2014: Iarna se încăpăţânează să apară, deşi peisajul îi aşteaptă cu ardoare sosirea. Decorul este sumbru, trist şi murdar arătând ca o uriaşă cameră din care s-a scos totul în aşteptarea unui chiriaş care întârzie să vină.

Despre femei… şi bărbaţi – statistici, scrieri, constatări proprii:

– Femeia înţelege că un bărbat o iubeşte dacă îi atinge inima prin complimente, atenţii delicate, acte şi gesturi de tandreţe sau cuvinte simple, bine alese.

– Avatarurile sărutului: tandru, drăgăstos – el respiră, aspiră, muşcă, gâdilă, suge, freacă, degustă, explorează, devorează.

– Nu atât floarea îi place unei femei cât, mai degrabă, actul dăruirii acesteia.

– Femeia care râde şi visează este o femeie cucerită.

– Bărbaţii au nevoie de sex pentru a se destinde; femeia trebuie să fie destinsă pentru a putea face dragoste.

– Femeia ţipă în timp ce face dragoste pentru:

a) a-şi flata partenerul;
b) a-l excita;
c) a-l încuraja;
d) a-i semnala apropierea orgasmului;
e) a-i dovedi că simte plăcerea;
f) a-i ascunde lipsa plăcerii

Femeia nu uită niciodată!

Viaţa-mi lăuntrică este cu mult mai bogată în evenimente decât cea exterioară – monotonă, săracă în evenimente, incoloră. Evident, înseşi notaţiile din aceste caiete oglindesc faptul acesta.

Precept budist: „Mai presus de această deşertăciune şi amăgire se află Marea Linişte!” Oare?!…

20 febr. 2014: Ieri am intrat în posesia celor trei volume: Opera Omnia, François Villon (autor: Romulus Vulpescu), ediţia 2013, apărute la editura „Semne”. În introducere autorul specifică, citând alţi experţi: „Nu se cunoaşte nici un autograf Villon; nu s-a descoperit vreo semnătură, vreun text olograf sau, măcar, un vers sau un cuvânt scris de mâna poetului. Manuscrisele, toate, se datorează copiştilor”. Aşa încât, statui, gravuri sau orice altă reprezentare a persoanei poetului sunt pură fantezie, neexistând cu adevărat un portret autentic.

21 febr. 2014:… Şi a venit, iată, vremea când se simte tot mai mult nevoia desăvârşirii spirituale, a liniştii şi, în paralel, o trebuinţă a unor satisfacţii fizice care alunecă mai mult spre ghiftuială prostească, nebună. Celelalte pasiuni nu mor nici ele, ci pâlpâie-pâlpâie, invidioase parcă. Elanurile devin tot mai stinse; ca un ecou îmi revin în urechi, în minte întrebări fără de răspuns: – La ce bun toate? Pentru cine toate astea? Pentru ce?

Drumul se îngustează, mai merită oare?…

22 febr. 2014: Dacă pădurea, liniştea în suflet, florile, pârâul de munte, stânca mai veche decât vremea, muzica simfonică – toate acestea îmi plac, mă încântă, nu-mi place în schimb: nesinceritatea, caracterul ascuns, secretul.

Şi când mă gândesc că, Doamne, câte în viaţa asta nu-şi trag seva chiar din ceea ce nu-mi place!

23 febr. 2014: Îmi rad barbişonul, după trei săptămâni de încercări, ajustări, conturări. Era albă, mă îmbătrânea de tot, deşi îmi dădea un aer sobru, de intelectual. Oricum, existenţa bărbii este un gând, o grijă în plus; apoi, opiniile unora şi altora…

E ras, gata, nu mai e!

Astă-iarnă, n-a fost iarnă! Dar oare va mai fi, se va reîntoarce în acest sezon? Au apărut deja ghioceii, măseaua-ciutei, urzicile, brânduşele iar mugurii încep să se umfle, unele gata să se desfacă. Riscant!

Vreme şi vremuri năuce!

24 febr. 2014: Am terminat citirea jurnalului Sofiei Tolstaia („Viaţa mea”). Ajungând la partea finală, am citit (recitit), în paralel, şi însemnările lui Tolstoi – ultimele două luni, cumpănind asupra notaţiilor pentru acelaşi eveniment, din aceeaşi zi, văzute, trăite de cei doi soţi. Concluzie: dragoste (?), decădere, boli, uri, temeri, bani. Şi, în plus, copii, mulţi copii – şaisprezece, dintre care treisprezece rămaşi în viaţă.

28 febr. 2014: Incredibilă această imprimăvărare abruptă după o iarnă anulată!

Mizerii politice, cum de-i mai suportă Dumnezeu, ţara, poporul?!… Şi U.D.M.R.-ul cel hulpav, viclean şi şantajist stând tot timpul la pândă, muşcând de fiecare dată, puţin câte puţin din seva subţiată a ţării. Apoi, „perele” (noul partid al acestuia: P.R.L.) lui Tăriceanu, scornit expres de el, pentru el, pentru a-l purta către tron.

În tot acest timp, gloata, prostimea, tace, consimţind la umilinţă, minciuni şi jaf vădit.

Eu: mănânc puţin, dorm puţin, nu fumez deloc, nu beau alcool, nu sunt vizitat şi nu vizitez pe nimeni; nu râd, nu zâmbesc. În schimb, mă perpelesc – mai bine nu m-aş mai… că tot nu rezolv nimic.

Înjurătura maghiară: picturală, cu stil, mai cu seamă într-o bună rostire, accentuare. Îmi aduc aminte de un „as” al genului, un vecin din Sângeorgiu de Pădure, Árkosi J., care atunci când se declanşa, toţi vecinii se opreau din treabă şi-l ascultau, cu sufletul la gură, unii zâmbind, alţii crucindu-se. Recitalul artistului avea loc în curte, desfăşurându-se minute în şir, cu glas tremurat, profund, cu rostiri din toată fiinţa, îndeobşte cu ochii închişi, cu capul ridicat către ceruri, mai apoi coborându-şi ochii pe orizontală, căutându-şi repere telurice, după ce a parcurs întreg inventarul ceresc. După ce epuiza obiectivele de pe suprafaţa pământului, intra vârtos în străfundurile pământului: cu smoală, întunecimi şi necuraţi, tropăind. Cu chiu, cu vai reuşea într-un târziu, soţia acestuia, firavă, dar făşneaţă foc, să-l ademenească în casă sau în grajd pe blasfemiator, terminându-se, încet-încet, după câteva mugete speriate şi nechezat prelung al vreunui cal nevinovat căzut victimă furibundului. Astfel lua sfârşit spectacolul pe gratis, în timp ce vecinii îşi reluau activităţile, din grădini şi din ogrăzi, întrerupte de reprezentaţie.

1 mart. 2014: U.D.M.R-ul, curva politică cea notorie! Apoi, clasa politică toată – un bordel. De ce se mai duc oamenii, unii, la cu atâta osârdie la vot?! Nu-i suficient de clar, şi pentru ei, că ceea ce fac, votând, e sinucidere? E aducerea şacalilor în ogradă, în casa ta, în sufletul tău.

În afară de boală, nimic nu-i mai rău decât politica, politicul. Doamne, unde se îndreaptă lumea asta, înspre ce?

D. P. – veşnic calmă, deasupra lucrurilor, precum ochii boului.

Deoarece îndeobşte scriu în pat, în zori, utilizez creionul, pixul nefiind potrivit, pasta, în virtutea gravitaţiei, „fugind” de albul hârtiei, mina utilizată fiind de 0,5 mm, atunci când ideile mă incită, apăs prea tare creionul pe hârtie, mina cedează cu un pocnet sec, întrerupându-mi aşternerea gândurilor, trezindu-mă la realitate.

Mă tot întreb: este oare jurnalul o fugă, o manifestare a fricii de moarte? Cine ştie!

De când pe am pus pe casă acoperiş metalic, îmi este dat să aud ploi invizibile; acest soi de învelitori este precum un… suflet sensibil!

Mai nou, scriu incitat de lecturi; necitind, „scribul” doarme…

Copilăria mea, petrecută în sânul naturii, scutită de frământări profesionale, devine, iată, oarecum… simetrică cu anii de tânăr pensionar, ani pe care îi petrec, cât pot de mult, tot în acelaşi mediu, dar în alt mod, în alt ritm, într-o altă zonă şi cu altă intensitate.

3 mart. 2014: Retragere, din Ileanda, nu fără regrete, remuşcări. Pricini dragi sufletului meu mă vor determina să mă mai întorc, dar voi mai opri, întârzia pe aceste plaiuri care, sincer, m-au acaparat şi mi-au făcut mult bine.

De aici, de la înălţimea vârstei mele, încep să văd celălalt tărâm…

De ce e cerul albastru şi de ce e imaterială poezia? Apoi, de ce, oare, dragostea, acea dragoste dintâi, juvenilă, e învăluitoare, cotropitoare, e mai întâi plăcere şi bucurie, mai apoi e durere şi tristeţe?! De ce, de ce?…

Tot gust, iar şi iar, din otrava care ni se varsă în suflete prin intermediul televizoarelor, a canalelor româneşti îndeobşte. Vor să ne ucidă?!

Merg cu maşina ici-acolo, de cele mai multe ori doar pentru ca să am de unde mă întoarce. Nu mă mai interesează nici costul şi nici timpul alocat acestor deplasări. Merg, plec, călătoresc – e drept fac parcursuri scurte.

Pe plan politic naţional: lupii s-au aliat cu şacalii; şi asta fireşte doar pentru ca lor să le fie bine.

Bietul popor român doarme, ca de obicei, visând căprioare şi poieni însorite, nori pufoşi; în tot acest timp, şacalii şi lupii sfâşie totul în ogradă.

casa moşului –
singura-i bogăţie
pânza de paing

5 mart. 2014: Am avut un „şăf" – un viclean, perfid, deosebit de ambiţios, vanitos şi periculos. A obţinut, ştie el cum, dar şi eu, şi titluri ştiinţifice; deh, e la modă acum printre proşti. Apoi, i s-au urcat la cap patalamalele. Colac peste pupăză, Coco s-a înrolat şi politic într-un partid mafiot, împins fiind de târtiţă, tot de un mafiot, ajungând în felul acesta: „Cocoşul de pe grămada de gunoi"!

Ajuns atât de sus, Coco priveşte acum de sus, sfidător, cântând cu magnificenţă (!).

… Jos, în ogradă, orătăniile ciugulesc fericite boabele murdare aruncate a lehamite de cântăreţul cocoţat pe grămada de mizerii!

6 mart. 2014: O nouă dimineaţă serbează miracolul existenţei. Eu stau uimit; şi tot mai obosit… Doamne, cât de văduvită a fost această iarnă de podoaba de omăt – de povara fără de miros a florilor albe de zăpadă! Nu-mi vine să cred că iarna a plecat deja, cu toate că după data din calendar vremea ei a cam apus. Ne-a vizitat de vreo două ori, în grabă, şi mofluză! Apoi s-a dus tocmai atunci când era mai aşteptată, tocmai când era mai la ea acasă. S-a dus? Îmbufnată cum plecă, mi-e teamă să nu revină în trombă, prin surprindere, acoperindu-ne.

O lume în sine îmi era satul meu natal, în copilăria-mi trecută-n neguri. Leagănul ei au fost: dealurile acoperite cu livezi şi podgorii, cu platourile împădurite, oglindite toate în apa limpede, pe-atunci, a Târnavei Mici.

suflu în soare –
un fulg de păpădie
coboară încet

7 mart. 2014: Situaţie încordată în Ucraina. Peste cerul patriei zboară avioane NATO…

merg printre iazuri –
în apa liniştită
supersonice

Copilăria mea îmi pare însorită, învăluită în dulci candori, mai cu seamă din partea bunicilor materni. Dar zilele ei nu au fost numai miere. În gene aveam deja prezente: neliniştea, luciditatea, fiorul căutării. Ei bine, şi ce-am găsit?! Am găsit taman ce-am căutat! Ce-o fi însemnând fericirea, eu zău că nu ştiu, dar sună bine.

în copilărie
am prins un fulg de nea –
păcat, s-a topit

Şi dacă azi palma-mi transpiră, e pentru că odinioară am ucis un… fulg de omăt!

În casa bunicilor, da, acolo mi-am trăit copilăria. În acest rai aveam libertatea deplină pentru a fi eu însumi. Dacă acasă mama sau tata îmi mai trăgeau câte o scatoalcă, la bunici aşa ceva era de neînchipuit. Aici, nu exista nici tensiunea, încordarea, alor mei din te miri ce pricini inventate de mama din cauza firii ei migăloase, complicate.

În raiul meu o singură dată s-a întâmplat ca bunicului să-i sară ţandăra pentru o năzdrăvănie de-a mea.

Era iarnă. În soba de tuci duduia focul lemnului uscat de carpen. Bunicul, în locul lui obişnuit de lângă pat, citea ziarul. Bunica stând lângă sobă, torcea în linişte fuiorul. Eu, tot lângă sobă, stăteam pe pragul uşii lui Niculai, citind „Cireşarii". Era o linişte prelungă, profundă. La un moment dat, bunica puse deoparte furca de tors şi se ridică de pe taburet pentru a mai pune un retevei pe focul care începuse a se domoli. Când să se aşeze, ca să mai spulber liniştea monotonă, am smuls brusc scaunul de sub bunica, aceasta scoţând un ţipăt sfâşietor în timp ce se prăbuşea sub sobă. Bunicul se pare că a văzut întreg matrapazlâcul pus la cale de mine, aşa încât bunica încă nici nu ajunsese sub soba

încinsă, că acesta se năpusti asupra mea pentru a mă înhăţa. Bunica însă fiind mai iute, se ridică de pe duşumea, săltându-mă din locul în care mă aflam, proiectându-mă în spatele ei, cu cealaltă mână respingând braţul agresorului. În clipa imediat următoare, cei doi privindu-se, izbucniră în râs, în timp ce eu răsuflam uşurat.

fusul regăsit –
vechi amintiri îmi revin
din copilărie

Casa părintească am vândut-o recent, pe un preţ de nimic. Dar nu mai suportam să o văd pustie şi tot mai părăginită, orice revenire la ea stârnindu-mi dureri imense.

Bunătatea omenească piere. Religiozitatea, credinţa – faţade false. Predomină doar viclenia, egoismul, falsul şi nebuneasca goană spre înavuţire. Şi, ce-i mai îngrijorător, fenomenul se observă mai pregnant la cei tineri decât la cei bătrâni. Dar cei bătrâni sunt părinţii, bunicii lor, aşa că…

Cinstea este sufocată de buruiana vicleniei, a hoţiei, rămânând doar o amintire a unor apuse vremuri.

prin păduri fiind
devin izvor sau copac –
iată-mi secretul

8 mart. 2014: Anestezicul meu natural, somnul, este mult anihilat. Tot mai mult se instaurează oboseala.

oglindă şuie –
doar pe mine m-arată
orice i-aş cere

Tu eşti fisura din viaţa mea prin care pătrunde lumina…

9 mart. 2014: Doamna F. – fără soţ şi fără… saţ!

10 mart. 2014: Pământul ne îngraşă cu un gând perfid: ne tot dă, ne tot dă – apoi, hap! , ne-nghite! Suntem „musculiţele”, ba nu – porcii lui! Şi ne merităm soarta: o viaţă întreagă îl călcăm, îl râcâim, îl sfredelim, „facem” pe el, apoi ne vine rândul, copţi sau necopţi, ne-nfulecă.

Aşa ne „trăbă”!

pădurea de brazi –
liniştea şi taina ei
îmi sunt ştiute

11 mart. 2014: Mă iau cu nopţile la trântă; apoi, ies din ele zguduit.

Ileanda – dulce zădărnicie – reapare pe alte meleaguri cu o timidă sclipire îmbietoare.

Intrăm totuşi vârtos în primăvară, după o iarnă derizorie şi iluzorie.

În Ucraina – o tăcere neliniştită. În Tg.-Mureş, manifestări revendicative ale secuimii (maghiarimii!) profitoare de putregai politic infect, românesc. Aceştia, politicienii, răsfaţă tot mai mult U.D.M.R.-ul, desigur doar din interes propriu, personal şi de partid, nicidecum în interesul poporului, atentând încet şi sigur la unitatea şi integritatea ţării.

Firimiturile din aceste caiete le-am adunat aici ca rezerve, ca plămadă pentru o carte; sau mai multe… Intenţia mea în bună parte s-a şi înfăptuit prin naşterea celor şase cărţi de până acum.

În prezent, chiar în aceste zile, chiar în aceste clipe, când scriu aceste rânduri, îmi propun să reunesc din flenduritele mele caiete tot ce a rămas nepublicat până la această dată, încropind o nouă carte care, probabil, va căpăta titlul: „Zile scrise”!

În copilărie, mi se întâmpla adesea ca în anumite împrejurări să mă roşesc ca o răsură! Acum, mi se întâmplă tot mai rar. Dacă în copilărie şi în juneţea mea sângeorzeană nu am „scăpat caii” niciodată, mai apoi, în tinereţe, şi mai târziu, şi chiar şi acum, mi se mai întâmplă. Cât despre îmbujorare, acum, mai rar!

În fiecare seară sorb puţină miere, agonisită din nectarul florilor de salcâm, sau polifloră, gândindu-mă la acele minunate flori şi plaiuri, dar şi la hărnicuţele zumzi care au trudit şi pentru mine. Beau, apoi, un pahar de apă de izvor de la Bucin, valea în care mă simt atât de bine de câţiva ani încoace. După care mă culc.

Transcriind notaţiile din anii '68-'71, constat prezenţa repetată a unor efuziuni lirico-sentimentale inocente şi, cum era şi firesc, abundenţa consemnărilor legate de viaţa şcolară. Mă gândeam să le elimin; dar le voi lăsa totuşi.

12 mart. 2014: Nu rostesc şi nu aud vorbe româneşti cu zilele, cu săptămânile. Afară de lăturile de la tv sau computer, nu prea îmi este dat să aud vorbire românească în preajma mea. Sunt, astfel, împresurat de limba maghiară la tot pasul, la fiecare bătaie a inimii mele. Apoi, tăcerea, multa mea tăcere…

13 mart. 2014: Pe marginea pârâului zglobiu Bucin, ascult în maşină, cu portiera larg deschisă, o înregistrare pe un CD cu muzică de Bach (Bach = pârâu!).

Citesc într-o revistă că teiul lui Eminescu în timpul bombardamentelor din cel de-al Doilea Război Mondial a fost rănit şi parţial ars. Şi, cu toate astea, încă mai trăieşte – cu trunchiul găunos, cuprins de chingi de fier, cu ramurile mult rărite şi scurtate, la fel ca orice bătrân! El, acest arbore, şi regele Mihai – două jaloane sentimentale de vază ale României, amândouă aceste repere străbătând vremurile şi vijeliile, vieţuind, fie şi fără coroană, ori cu coroana mult rărită, încă şi acum.

15 mart. 2014: S-au împlinit, iată, 21 de ani de când nu am mai băut zeamă de lemn strâmb; şi nici alte zemuri care poartă grade. Faptul acesta constituie pentru mine, atunci când vine vorba, o pricină de mică falā – în fond, măcar atâta dacă altele nu am! Îmi vine în minte axioma: E bine să te fereşti de omul care bea mult; dar şi mai mult să te fereşti de cel care nu bea deloc! Eu cred că cele două afirmaţii provin de la două persoane diferite. Prima parte a sentinţei – o fi de la vreo nevăstuică păţită, nefericită. A doua, de la careva crâşmar făr' de muşterii.

Nebând, nu am mai cântat de peste două decenii – doar broaştele cântă bând apă chioară! Alte vieţuitoare, ca greierul şi pasărea, beau şi ele: primul – stropul de rouă, a doua, esenţa de azur…

16 mart. 2014: Mintea mea întoarsă – întoarsă în interior, cu prea puţine năzuinţe de explorări exterioare. Am o predispoziţie, cred genetică, către un trai plin de simplitate elegantă a unei retrageri eremitice din lume. De când mă ştiu, asta am încercat să fac, asta mi-a plăcut, mai întâi în copilărie, apoi prin întreaga-mi carieră silvică. Apoi, mai recent, retras fiind din activitatea profesională, din cauza pensionării, prin desele mele fugi înapoi în Natură. Mai nou, nevoia de retragere în singurătatea silvestră este o trebuinţă izvodită nu din negarea acestei lumi, ce-i drept obositoare şi bizară, ci mai mult dintr-o dorinţă vie de a mă elibera de complicaţiile ei copleşitoare. Prin întoarcerile mele în Natură, caut căi de acces spre tihna mea lăuntrică. Întinderile înveşmântate, încă, cu păduri întrerupte cu poieni smălţuite cu flori de câmp, apoi văile abrupte şi stâncoase cu şuierul năprasnic al pâraielor cu apele repezi, înspumate, alunecând grăbite peste bolovanii lucind în soare, rotunjiţi de secole de mângâieri a apei pure – doar ele mi-au fost, şi-mi sunt sălaşuri mult plăcute sufletului meu: o lume lipsită de urât şi meschinării, o lumea visării, a calmului şi a supremei frumuseţi simple. Caut contopirea cu acest mediu mirific pentru a mă face înţeles mie însumi şi altora. Da, în lumea asta neliniştită, repezită, furtunoasă, îmi caut refugiu de calm, de linişte. Nu dezertez, doar mă retrag, în oaze de frumuseţi cu scopul de a-mi potoli, fie şi pentru o vreme scurtă, setea, pentru a-mi calma neliniştile. Revin apoi în lumea cea tumultoasă, cu oameni alergând spre niciunde cu o înverşunare furibundă, neînţeleasă de mine.

De ce oare îmi place să merg în biserică atunci când nu se ţine slujbă, când lumea nu este adunată în cuprinsul ei?!

Drum la Odorhei, cu Ida, Evi şi fetele ei, pentru a vizita familia nepoatei mele Emese, în care familie s-a ivit pe lume un nou membru: Csanád, având deja şase luni. Pe drum, pe platoul Kalonda, în goana maşinii ne învăluie o lapoviţă grăbită, amestecată cu o ninsoare timidă.

17 mart. 2014. Din lecturi: Noţiunea de „snob" la origine însemna „sine nobilitate –adică, fără origine nobiliară. La baştina lui această expresie se adăuga în dreptul numelui şi prenumelui fiecărui student, de la Universitatea din Cambridge, care nu avea o astfel de obârşie. Exemplu: Edward Attkinson – s. nob.

Ulterior, prin extensie, termenul a căpătat alte conotaţii denumind persoane care admiră şi imită, fără discernământ, în chip exagerat, tot ceea ce este la modă în cercuri excentrice occidentale.

18 mart. 2014: – Ai un zâmbet simpatic, îmi spune A. T., zâmbindu-mi la rândul ei tandru.

– Da, confirm eu. Dar ştii de ce?
– Normal, îmi spune A. Fiindcă e… al tău!
– Nu, explicaţia justă este: fiindcă nervul numit *marele simpatic*, cel care comandă surâsul, la mine e mai… simpatic decât la alţii!

19 mart. 2014. Sunt un om: imperfect, fragil, aşa cum e omul îndeobşte. Dobândirile în viaţa mea nu-şi mai au rostul. Ţintă îmi rămâne liniştea lăuntrică, pacea sufletească.
Mă încânt, cât pot de des, cu: pădurea, pârâul, izvorul, stânca, pasărea, iarba, ploaia, cerul…
Totuşi, cine sunt eu?!

20 mart. 2014: Retras în scoica mea, diger rânduri, file de cărţi pestriţe, apoi bântui pe net şi, din când în când, în sânul Naturii pentru a mă oxigena şi a vâna imagini.
Continui transcrierea acestui jurnal pe suport electronic. Mă apropii de final şi de finisare; aceasta va fi a şaptea mea carte. Să-mi ajungă!

Omul şi pomul – ambii drept stătători în viaţă. Al doilea, şi-n moarte, până vine primul, omul, şi-l doboară spre folosul propriu. Apoi, atunci când pică şi omul, învins de ani, poveri şi boli, pomul se desface, îl îmbrăţişează, îi ocroteşte trupul chiar şi dincolo de viaţă, coborând cu el înapoi în pământul din care amândoi şi-au tras seva, înapoind astfel tot darul celui care i-a nutrit şi i-a desfătat în soare…

21mart. 2014: Între ritmul inimii mele şi cel al respiraţiei, doar forfota celulelor şi al gândurilor pestriţe…
În prag de senectute, idealuri nemaiavând, ca să-mi fac traiul suportabil, săvârşesc vicii cu tentă de delicii.

22 mart. 2014: De atâtea ori, de atâtea ori…pe minunata vale a Bucinului, cu vântul în braţe şi cu apa pârâului între degete!

Într-o atmosferă total primăvăratecă, revin pe plaiurile Ileandei. De ce? Poate pentru a mă convinge, pentru a câta oară?, că e locul potrivit pentru mine aici, că îi prieşte sufletului meu.

în brumă-nveliţi
iarba şi greierul –
sub luna plină

24 mart. 2014: Fugile mele în Natură sunt aidoma unor întoarceri acasă dintr-o lume mult prea mândră şi grăbită de care simt că aparţin tot mai puţin.
Străzi, curţi, linguşeli, măreţii, înavuţiri, birocraţii, hoţii – fum şi vanităţi sunt toate.
Pe dealuri, prin codrii, pe stânci şi prin poieni, pe lângă pâraie cu ape zglobii, vijelioase, prin locuri încă nepătate de omul mult prea ingrat, pe plaiuri în care aud ecouri de mierlă cântăreaţă, ori boncănit de cerb – acolo-i sufletul meu. Retras prin codrii, mai aproape mă simt de Dumnezeu decât în orice catedrală. Aici, în singurătatea calmă, departe de agitaţia de prisos din aşezările populate, caut seninătatea, încercând să uit frenezia lumii nebune şi tulburate din care vin.

un pasager ciudat –
poartă bagajul pe cap
în goana trenului

25 mart. 2014: Este ora 3,45… în zori.
Mintea mea se află aburcată pe stânca Bradul-mic: un promontoriu ca o navă maritimă plutind printre arborii pădurii. Evoc această stâncă dintr-o dorinţă de contopire cu ea, de a fi precum aceasta – neclintită, stabilă şi plină de forţă. Contemplu de aici îndepărtatul plai al Ileandei, tot mai mult învăluit în neguroşii nori. Să uit de el, lăsându-l pradă mohorâţilor nori, mi-e greu, nu pot… Să zbor către el, nu am cum, aripi neavând. Doar cu gândul spintec ceaţa, încercând să mi-l închipui copleşit de soare, zâmbindu-mi îmbietor.

stau pe o stâncă
privindu-i frumuseţea –
apoi o aud

26 mart. 2014: Văzută din Univers, planeta Terra nu poate fi decât o particulă minusculă. Sub lupă pusă, acest fir de praf, este un veritabil furnicar în care entitatea, minusculă, numită „om" foşgăie cu prisosinţă.

La nivel de sistem solar, cu siguranţă planeta Pământ este azilul de nebuni al acestuia.

Trăiesc tot mai retras; adeseori, şi izolat.

din când în când
aşez stânca Bradul mic
între mine şi voi

Ora 13,20: Un licăr dinspre plaiul Ileanda – apoi, dispar şi licăr, şi meleag, cufundându-se în ce?
… Senzaţie de vid, de frig în suflet.

27 mart. 2014: Precum vântul, sufletul meu adie din loc în loc, fără a se putea opri în vreo religie sau vreo filozofie anume. Privesc fervoarea fariseică a unora care de frică, sau din dorinţa şi speranţa de a obţine foloase până şi dincolo, se declară contopiţi cu vreuna din religiile convenţionale fără să înţeleagă însă poruncile şi, mai cu seamă, fără să poată să li se supună. Orice păcat săvârşit de aceştia ei cred că li se iartă doar pentru simplul fapt că sunt membri cotizanţi, cu trupul, ai unei religii sau ai unei confrerii.

În tot acest timp, instituţii, pripăşite între Dumnezeu şi omul cel ipocrit – speriat, fricos şi laş – propăşesc vertiginos, orbind, manipulând şi supunând vulgul.

Gust din fructul cunoaşterii şi al plăcerii, apoi plătesc – căci totul se plăteşte, nu-i aşa?

Timpul: – Treci, omule, treci…
Omul: – Uite cum trece timpul!
Între… timp, omul a trecut, nu se mai vede.

28 mart. 2014: Viaţa fără umor, fără o mare doză de frivolitate şi superficialitate lesne alunecă în dramă, apoi în tragedie. Evadările de pe această scenă, dramatică, sunt utile şi benefice. Una din aceste căi, în cazul meu, este retragerea în Natură cu efectuarea de fotografii reprezentând crâmpeie din plaiurile pe unde hălăduiesc.

Nefiind înzestrat cu un umor prea viguros, atât de necesar trecerii prin viaţă, pentru a mă izola şi elibera de consecinţele deprimante ale neşansei, de mediul social dezolant, de realităţi şi de persoane neplăcute, uneori nefaste chiar, dar, înainte de toate, ca să mă debarasez de propriu-mi ego – mă retrag în Natură, ore bune, cât pot de des, ori de câte ori simt nevoia. Aici, acaparat de mirajul pulsului vieţii vegetale şi minerale, îmi reduc cât pot de mult gândurile până aproape de tăcere, doar savurând deliciile vizuale, olfactive şi pe cele auditive, oferite cu dărnicie de mirificele decoruri aflate într-unul din cele patru anotimpuri.

Poveştile cu final fericit sunt… poveşti! „… Şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi…" rămâne o ficţiune, un tărâm de neatins; căci viaţa, în pofida petelor sale de lumină şi bucurie, rămâne dramatică, apoi tragică, inseparabilă de suferinţă, de nefericire.

30 mart. 2014: Existenţa noastră, telurică, e doar un mic arc din cercul fiinţării noastre.

Urc, paralel cu firul apei, de la confluenţa pârâului Creanga-mare cu apele pârâului Creanga-mică: singur, savurând şi imortalizând frumuseţea Naturii trezite la viaţă. Acasă, reparcurg, imaginar, cu aceeaşi bucurie ca şi aievea, traseul străbătut, în timp ce postez, pe Facebook, câteva dintre imaginile mai sugestive pe unde am hălăduit.

(Am, până acum, pe Facebook, peste o mie de imagini „luate" din Natură, cu prilejul drumurilor mele pe diferite trasee).

31 mart. 2014: Bizara fiinţă, creatură, numită om…

Deşi beneficiar al unei existenţe foarte limitate, acesta, pentru a-şi făuri, chipurile, un trai mai lejer, fericit, îşi distruge cu înverşunare mediul în care vieţuieşte; şi pentru ca lui să-i fie bine, este în stare să nimicească şi semenii inventând cele mai diabolice modalităţi de desfiinţare a acestora, doar pentru ca lui, şi alor săi, să le fie mai bine.

1 apr. 2014, marţi: Condiţia de liber arbitru l-a dus pe om în halul actual. Dumnezeu cel bun, cu iubirea sa infinită, cum poate să-şi lase „suprema creatură" năpădită de atâtea dureri fizice şi sufleteşti, de atâtea nedreptăţi, de ce permite ca răul şi chinul să prospere?! De ce nu intervine, discret şi categoric, punând capăt acestui experiment punitiv,

epuizant? Fiinţarea este dramatică, mai apoi tragică, în final – oricum de neînţeles pentru o minte umană; cum poate rămâne în expectativă un Creator numit Iubire?! Cum de este posibil ca El, Tatăl, să ne ia pe fiecare dintre noi şi să ne trântească de toţi pereţii, fără excepţie, apoi, într-un târziu, să ne facă una cu pământul!? De ce întârzie să-l mai lase pe această făptură făţarnică şi laşă, numită om, să facă umbră pământului?

2 apr. 2014, miercuri: Infracţionalii, înregimentaţi în bande politice ne sug sângele, ne sugrumă, ne omoară cu zilele. Sunt în derulare nemiloase concurenţe, între aceşti şacali, întru câştigarea electoratului. Pentru atingerea acestui scop, aceşti răufăcători nu se dau îndărăt de la minciuni, înşelătorii, cumpărări de rivali, trădări şi înscenări. Pentru ca actele lor mişeleşti să nu poată fi subminate, contracarate, ei se înconjoară cu mercenari hidoşi, foarte bine plătiţi.

Nesătuii, adunaţi fiind în jurul prăzii, marii mase de jecmăniţi i-ar fi uşor să-i căsăpească, dintr-o suflare. Dar gloata e comodă, leneşă, indolentă, chiar dacă e batjocorită, umilită, călcată în picioare, muşcată metodic, sistematic, în ultimul hal.

Deşi prin structură sufletească sunt un hedonist, toată viaţa mea mi-am contorsionat sufletul cu o plăcere sadică aproape.

Un vis recent: Sunt la o şedinţă sindicală, împreună cu alţi colegi de la ocoalele silvice din judeţ. Suntem pe hol, o mulţime de oameni în verde, aşteptăm începerea şedinţei. Ne dăm mâna cei care ne cunoaştem, de la vânători, de la cursuri…

La un moment dat, dau mâna cu Ady Toma (plecat dintre noi, cei vii, în anul 1986). Ochii săi negrii, pătrunzători, mă fixează hipnotizant. Mă felicită pentru cărţile scrise până acum. Eu tac, uimit de prezenţa acestuia. Îl privesc paralizat, nevenindu-mi a crede că este printre noi! Adrian, dându-şi seama că dintr-o clipă în alta urmează să fie deconspirat, îşi retrage grăbit mâna dintr-a mea, începând apoi să urce grăbit, şontâcăit (avea o problemă locomotorie), neîncetând să mă privească fix, puţin speriat. După câteva clipe de stupefacţie, strig după el, neputându-mă abţine: – Ady, spune-mi ce se întâmplă?! Ai venit tu printre noi, ori eu m-am mutat în lumea ta?

Între timp, acesta este tot mai acoperit de mulţimea de colegi; ochii, doar ochii lui mă fixează în continuare, neîntrerupt, sfredelitori. Apoi, brusc, dispare – iar eu mă trezesc…

3 apr. 2014, joi: Lucifer, apărând ca un purtător de lumină, ne arată părţile noastre cele mai întunecate, înfăţişându-ni-le ca şi cum ar fi imaculate, pure, luminoase. Credem sau nu, în ceea ce vedem, este treaba noastră.

Ce ne-am face fără dracu?!

4 apr. 2014, vineri: Nevoi de pasiune masculină puternic obstrucţionate. Trai într-un pustiu existenţial întrerupt, din când în când, discret şi tandru, de către Ida.

În viu grai, ca şi în scris, simt nevoia de o uşoară şarjare. Acest mod de prezentare a unor gânduri şi întâmplări mă mobilizează spiritual, conferind, cred, formulărilor mele o anume nuanţă de atractivitate, de interes.

În natură cunoaştem patru (!) regnuri: animal, vegetal, mineral şi… feminin.

7 apr. 2014, luni: O undă de lumină, atât de benefică dinspre plaiul Ileandei – tainic luminiş al destinului meu; o sclipire scurtă, drămuită, dar deosebit de caldă şi odihnitoare.

13 apr. 2014, duminică: În chilioara în care îmi petrec cea mai mare parte a timpului, sunt împresurat de instrumente de măsurare a timpului: ceasuri, o clepsidră şi un orologiu.

Un ceas de buzunar, cu ticăitul cel mai pronunţat, un ceas pe suportul de creioane şi pixuri, un altul pe computer, altul pe braţ, ceasurile de pe cele două telefoane mobile… În plus, mai sunt aici şi două alte ceasuri: unul cu cuc, şi ceasul de mână al lui tata – ambele oprite, cu limbile moarte, cu toate acestea ele două arătând, fiecare, de două ori pe zi, ora adevărată.

Pe raftul cu cărţi: o clepsidră mică, artizanală, prăfuită, aşteaptă să fie întoarsă pentru a măsura din nou viaţa.

Seara: lumina lunii alunecă lin peste misteriosul plai al Ileandei, parcă mângâindu-l.

14 apr. 2014, luni: Mă simt tot mai inutil pentru alţii şi, în acelaşi timp, neliniştitor de periculos pentru mine însumi. Sentimente de izolare şi de descurajare, absenţa concretă a unei dorinţe – toate acestea îmi sunt tot mai împovărătoare.

În continuare însă, caut să mă bucur de viaţă în felul meu…

Dimineaţa, în pat fiind încă, în timp ce mă uit la ştirile de la ora 8, la tv., în legătură cu războiul civil din Ucraina, mănânc un măr golden, atent la imaginile violente transmise din această ţară care de câteva luni trăieşte vremuri dramatice, zbuciumate.

După ce mă scol, în timp ce îmi fac patul, pe cearşaful alb găsesc împrăştiate o duzină de seminţe maronii ale fructului mâncat, căutând parcă, aici, în culcuşul meu, humusul necesar germinării!

15 apr. 2014, marţi: De la arborii pădurilor am învăţat să nu port măşti şi să fiu vertical.

… Şi atunci când bate vântul, vijelia, să-mi freamăte frunzişul, dar trunchiul să nu mi se frângă.

Vremurile sunt tot mai aprige şi mai bizare: grabă zadarnică, nerăbdare îngrijorătoare, politici mârşave – ale unor oameni josnici – nelinişti istovitoare, războaie fără sens.

Să nu mă frâng, chiar dacă stihiile îmi smulg cu sălbăticie frunzişul şi-mi clatină tulpina.

Dor către Zâna Pădurii de pe plaiurile Ileandei: – Zână, tu vino să-mi bandajezi rănile; vindecă-mi bolile, redă-mi surâsul. Iată, cele trei dorinţe ale mele… În schimb, eu îţi voi păzi, ocroti şi admira pădurea, codrul în care tu mi-ai îndeplinit cele trei dorinţe.

Însă Zâna…

(Cândva, în tinereţea mea apusă, hălăduind pe cărările codrului sihastru, mi-a fost dat a mă întâlni cu Zâna Pădurii… Bucuroşi, amândoi, de întâlnire, după câteva clipe de tăcere şi priviri uimite, Zâna mi se adresă, scoţându-mă din stupefacţie:

– Nu te mai mira, bucură-te, omule! Şi, fiindcă ne-a fost dat să ne întâlnim, iată, sunt gata să-ţi satisfac… două dorinţe!

Trezindu-mă din uluială, ascultându-i propunerea, mă gândesc de ce oare Preafrumoasa este pe cale de a-mi îndeplini *doar* două dorinţe!? Cutez să-i cer lămuriri:

– Bine, Zână blândă, dar de ce tocmai mie (!)îmi propui să-mi îndeplineşti doar două dorinţe, iar la alţii trei! Nu s-ar putea ca şi mie să-mi înfăptuieşti tot trei năzuinţe, ca la alţii?

După câteva clipe de gândire, cu chipul îmbujorat şi capul aplecat, Zâna îmi rosti:

– Bine, hai fie, spune-mi următoarele două!).

16 apr. 2014, miercuri: Scrisul, cuvântul – lacrimi căzute din suflet, prin mână, pe cuprinsul hârtiei albe. Lacrimile se adună, strop cu strop, se aliniază, se înfrăţesc, pe câmpul hârtiei, încercând să redea întocmai conturul şi starea sufletului din care au izvodit. Şi pentru ca sufletul să se reverse în lacrimi sub formă de cuvinte este neapărat nevoie ca vântul puternic al tristeţii să şuiere dinspre suflet înspre deşertul alb al colii de hârtie.

18 apr. 2014, vineri: România – un stup bezmetic în care albinele nu mai sunt conduse de regină, ci de trântorii parşivi, sceleraţi.

Când, şi mai cu seamă cum se vor dumiri oare albinele că într-o astfel de ierarhie toată truda lor este în van, toată a lor agoniseală sortită fiind prădătorilor nesătui?

Să ai o sală de chirurgie reparatorie a gândurilor, a năzuinţelor sfărâmate, înzestrată cu tot instrumentarul şi cu specialişti de vază, ei bine, nici în trei schimburi nu ar prididi specialiştii să lecuiască suferinzii cronici venind în valuri.

Ciupercile cele frumos colorate, cu „pălărioare pe-o sprânceană”, cu… vino-ncoa…, exotic nuanţate – sunt toxice ca unele femei ademenitoare, sulemenite (… cu sau fără pălărie!).

20 apr. 2014, duminică: Dragostea, ca un licăr, ar trebui să însoţească infimul spaţiu dintre naştere şi moarte.

Omenirea acestei planete sărbătoreşte, cu fast excesiv şi cu mult fariseism, Învierea Domnului. Îndărătul acestui paravan religios-festiv, de iubire contrafăcută către Creator, hoarde nesătule de hoţi venali şi rapace pregătesc noi rapturi şi crime doar ca să mai acapareze noi şi noi averi trecătoare, prisoselnice. .

Iar acum, de Paşti, se prosternează în faţa lui Dumnezeu – şacali şi viermi –, având nădejdea iertării. Apoi, de mâine, din nou la jaf, cruzimi, fapte nesăbuite şi vorbe mincinoase.

Viaţa mea – atât de falsificată de întâmplări stupide, ivite, dar şi căutate. Până la urmă, viaţa!

21 apr. 2014, luni: Desprimăvărare pe plaiurile Ileandei; licăriri de soare printre nori pufoşi şi tril de ciocârlii…

Cărţile scrise limpede şi frumos, mă inspiră, sufletul meu reverberând la cele înfăţişate de autor, trezindu-mi dorul de a scrie şi eu. Precum am mai pomenit, ideile îmi vin în… pat, de fapt aici scriu şi citesc, împresurat de o puzderie de cărţi. Şi toate astea în zori, atunci când alţii încă dorm.

24 apr. 2014, joi: O decizie pripită de a merge la Cluj, pentru o pricină tentantă, de ordin spiritual.

Mă ambalez, pornesc valvârtej, cu autocarul, în mai puţin de trei ore de la luarea hotărârii subite de a lua parte la eveniment. Ajuns la Cluj, sunt dezamăgit de program, de organizare… Mă decid, tot aşa de abrupt ca şi la venire, să mă reîntorc acasă mâine, tot cu autobuzul. Îmi caut loc de mas, la un hotel sau pensiune, la un tarif rezonabil. Imposibil însă! După o oră de căutare, în miez de noapte, rămân la un hotel cu 160 de lei/noapte – preţ negociat!

25 apr. 2014, vineri: De dimineaţă, pe rouă, încep să cutreier librăriile din centrul oraşului. Nu găsesc nimic convingător, nicio carte care să-mi stârnească curiozitatea. Profit de soarele fugarnic şi stau pe o bancă în Piaţa Unirii. Pe banca vecină, un băiat şi o fată se giugiulesc dezinvolţi, provocator în bătaia razelor de soare primăvăratice. În faţa mea, pe caldarâm, doi porumbei se răsfaţă şi ei, parcă imitând perechea cea tânără. Puţin mai departe, pe o altă bancă, o doamnă mănâncă tacticoasă dintr-o caserolă. În preajma ei trei porumbei vin să fac plecăciuni pentru a dobândi şi ei niscaiva firimituri. Alţii, caută, zadarnic, ceva de ciugulit printre rosturile pietrelor cubice. Înainte de a lua un taxi, care să mă ducă înapoi la autogară, trec pe la un anticariat pe care nu l-am mai vizitat de vreo şapte ani. Culmea, găsesc aceeaşi vânzătoare, uşor speriată, stând în picioare, înmărmurită printre stivele de cărţi clădite până la plafon. Odată intrat, nu-i chip să te mişti pentru a ajunge la cartea râvnită; cum faci un pas, ca dintr-un pom supraîncărcat cu roade, îţi pică în cap o carte, două… Te întorci să ridici cărţile, mai cad vreo două-trei! Din colţul ei, vânzătoarea te previne să nu te clinteşti, apoi vine ea şi ridică în urma ta cărţile ajunse pe pardoseala veche, punându-le înapoi în marea învălmăşeală.

Nu mă mai mişc, vorbesc cu anticara, amândoi stând ţintuiţi locului; dar şi aşa mai pică, din când în când, câte o carte, două, însă ridicate şi repuse la loc cu agilitate de către tânăra fată. Ca să termin cu balamucul, parcă jenă fiindu-mi să plec fără nicio carte, cumpăr cartea care mi-a rămas în mână: „I. D. Sârbu, despre sine şi despre lume”, de Lelia Nicolescu.

Ajung apoi, cu taxiul, la autogara pestriţă, divizată în fel de fel de compartimente de afaceri bănoase într-un astfel de loc cu un du-te-vino încontinuu.

Plec cu autobuzul de Chişinău, cu şoferii moldoveni, ca şi majoritatea pasagerilor, vorbind când româneşte, când în limba lui Putin.

Pe drum, îmi încânt ochii cu vastele întinderi de galben-auriu pripăşit printre verdele crud: holdele de rapiţă printre cele de grâu şi ovăz…

M-a uimit un ins, un basarabean mai în vârstă, care pe tot parcursul dintre Cluj şi Luduş (peste o oră!) s-a holbat, fără să clipească, la soarele strălucind pe boltă, cu nişte ochi nefireşti de mari, uimiţi, şi cu gura căscată! Atunci când soarele mai dispărea – intimidat poate de uitătura mult prea prelungă a basarabeanului – omul îl căuta cu disperarea înscrisă pe chip, mişcându-şi capul neliniştit, înainte sau înapoi, până regăsea din nou astrul. Regăsindu-l, se destindea, răsuflând uşurat, căsca gura, făcea ochii mari şi, fără să clipească, îl sorbea cu privirea.

În viaţa mea nu am văzut şi nici nu am auzit de un astfel de… campion! La început, am crezut că vrea să strănute şi pentru asta caută incitarea de către regina cea luminoasă. Dar n-a fost asta pricina. Şi nici orb nu era.

Într-o pauză de călătorie, am vrut să-l întreb cum de reuşeşte să privească atâta timp la soarele orbitor, dar m-am abţinut iar acum îmi pare rău, niciodată misterul acestui record neputându-l elucida.

Cam cu acestea m-am ales în urma drumului meu la Cluj: cu niscaiva nedumeriri, în vremuri bizare, printre oameni stranii.

28 apr. 2014, luni: Salvarea (!) noastră se află în faptul că suntem şi spirit, nu numai trup material – şubred şi perisabil. Realitatea aceasta ar trebui să ne însenineze, să ne liniştească. Dar, cufundaţi în traiul material, uităm de valenţa spirituală a existenţei noastre, acaparaţi fiind de neesenţialul cel de toate zilele, ignorând din această pricină esenţa noastră eternă.

Sunt un om contemplativ căruia îi place să se plimbe în natura silvestră, bucurându-se de peisaje care parcă vin să-mi mângâie sufletul, mult prea adesea frământat, agitat. Predispoziţia mea este, aşadar, profund contemplativă şi estetică, alunecând către arta scrierii şi cea a fotografierii.

La Sângeorgiu de Pădure, majoritatea apropiaţilor şi a cunoştinţelor mele „s-au mutat” sus, pe deal.Cei care mai sunt la poalele dealului copilăriei mele, devin tot mai vagi, mai vaporoşi şi, cel mai adesea, caricaturi a ceea ce au fost odată. Asemenea acestora ajung să fiu şi eu, tot mai mult, tot mai vizibil.

borcanul de muştar –
în loc de vază pentru
flori de liliac

1 Mai 2014, joi: De Armindeni, din nou pe meleagurile pline de sevă ale Ileandei… într-un amurg verde, pe cărări silvestre, învăluite în tril de păsări şi în stropi de clipe tandre.

5 mai 2014, luni: Am investit mult suflet în aceste caiete cu însemnări datând din '68 şi, iată, până în prezent…

Am trăit „sprijinit", în mod continuu şi discret, de prezenţa acestui prieten tăcut şi modest, atotîngăduitor, fidel, necârtitor. Cu ajutorul acestor caiete, mi-am formându-mi o anume disciplină în scris şi în gândire.

Acum, fiind în prag de a le da în vileag, mă simt precum tânărul care iese pentru prima dată în lume cu iubita lui secretă. Oricum ar fi ibovnica, ea este a mea, iar eu sunt al ei – ieşim în lume împreună, contopiţi…

6 mai, 2014: marţi: Propunându-mi să închei şi prezentul jurnal, brusc mă simt copleşit de o senzaţie de abandon, de pierderea unei companii devenită atât de obişnuită şi de intimă. Întrerupând aceste notaţii, trebuinţa de a scrie va rămâne nesatisfăcută. Prin aceste consemnări, săvârşite timp de multe decenii, – mi-am potolit setea de confesiune şi dorinţa de formulare şi de redare, prin cuvinte, a ceea ce am simţit şi trăit, ca martor sau ca participant direct. Putea-voi, în consecinţă, să încetez a mai scrie acest jurnal? Mi-e greu să cred!…

Nu ne mai iubim glia, nu mai iubim apele, codrul, nici vatra, nici neamul – le terfelim, nu dăm doi bani pe ele. Molima plecării pe meleaguri străine, dar şi a hoţiei, în ţară şi peste hotare, au ajuns singurele repere, nedemne, ale poporului meu.

7 mai 2014, miercuri: În copilăria mea, privindu-mă adeseori în oglindă, ceea ce vedeam – o faţă ovală, slabă, cu ochi mici, căprui şi buze groase – nu-mi producea o mare plăcere. De aici poate şi înclinaţia mea spre melancolie.

Ivirea mea în lume într-un mediu unguresc, mi-a creat senzaţia, în primii mei ani de existenţă, că acesta este spaţiul meu spiritual natural, firesc, în care voi vieţui. Brusc însă, la vârsta de cinci ani împliniţi, m-am trezit transferat într-o altă limbă, bizară şi străină mie: limba română! Învăţarea acestui nou grai decurgând anevoios, faptul acesta mi-a accentuat tristeţea şi anxietatea.

Astfel, până la urmă, copilăria mea a fost luminată de doi… sori: unul îndelung strălucitor, cu raze mai puţin mângâietoare, cel din zorii zilei – cel unguresc; apoi, celălalt „soare", cel din miezul zilei – mai intim, mai cald: cel românesc.

Trăitor într-un mediu cultural şi spiritual profund unguresc, mai apoi instruit în spiritul culturii române, sufletul meu a fost supus dihotomiei celor două culturi atât de diferite. În acest context, toată viaţa mea mi-a fost dificil să-mi găsesc o identitate absolut clară, precisă.

Copilăria-mi toată a stat sub austeritatea excesivă a mamei. Atunci când făptuirile mele treceau de un anumit prag de gravitate, cazurile erau raportate la „forul superior" (tata!). După nu prea multe deliberări, acesta aplica măsurile coercitive drastice, mai convingătoare decât ale mamei. Norocul meu a fost că tata lucrând în trei schimburi, de multe ori până ajungea la el zvonul năstruşniciei mele, faptele relatate de mama pierdeau mult din actualitate şi acuitatea lor.

Înclinaţia mea ereditară spre solitudine, dimpreună cu o sensibilitate excesivă, m-au făcut să-mi caut refugiul în natura sângeorzeană: pe dealuri, prin păduri, pe malurile Târnavei Mici.

Ulterior, în perioada sovăteană, am trăit într-o permanentă oscilare între anxietatea singurătăţii şi oboseala vieţii zgomotoase, boeme, din staţiune.

Eul meu, hipersensibil şi meditativ, căuta tot mai intens, în copilărie şi în anii maturităţii, variate căi de comunicare cu natura şi cu arta (cea literară îndeosebi), acestea fiind de altfel singurele mele medii în care m-am simţit, şi mă simt şi acum, relaxat, bucuros şi despovărat.

În prezent, sunt copleşit de mizeriile umane cele multe din preajma mea. Partidele politice se dovedesc a fi bande infracţionale jefuitoare a marii mase indolente, compusă din concetăţeni ai mei: oameni laşi şi năuci! Că sunt realmente dezgustat de aceste haite rapace e puţin spus: în sufletul meu mocneşte o revoltă continuă, clocotindă, înfundată.

Şi ce le pasă lor, hoţilor cei mai mari – politicieni şi edili locali – de frământarea mea, a noastră, nemanifestă! Şi chiar dacă ar fi manifestă, tot impasibili ar rămâne, ocrotiţi de legea lor, pentru ei făcută. Ei doar să fure ştiu: să ne ia apa, aerul, viaţa…

8 mai 2014, joi: M-am săturat de atâtea mizerii infecte, fetide, vărsate zilnic şi sistematic, oră de oră, în sufletele noastre de către canalele, şi canaliile, de/din televiziune. Aceste emisiuni fără pic de bun-simţ, ne otrăvesc metodic sufletele parcă şi ele dornice de subiecte imunde.

Oare cine, şi mai cu seamă când va catadicsi cineva să le impună factorilor de decizie din aceste televiziuni „libere" un alt conţinut, depoluându-ne de atâtea avalanşe idei şi fapte murdare, îmbolnăvitoare, sufocante?

9 mai 2014, vineri: Consemnările, efectuate în aceste caiete, sunt realizate sub impulsul trebuinţei descărcării conştiinţei mele de povara de gânduri şi făptuiri. Cel mai a adesea, înainte ca aceste senzaţii să fie notate, ele au trecut prin „baia verde”, purificatoare a naturii: a codrilor şi pâraielor încântătoarelor peisaje pe unde m-au purtat paşii; de fapt, cele mai multe dintre gânduri s-au născut chiar în această ambianţă: pe o stâncă, pe mal de apă, în vreo poiană, smălţuită cu flori de câmp, la umbra unui fag, ori de stejar secular, în acompaniament de tril de păsări şi-n cântec de greieri.

Între două idei, aşternute pe fila caietului, îmi place să ascult cum „razele de soare se izbesc de frunze”…

Traiul meu, cel mult prea îngustat, se rezumă la conectări şi deconectări de computer; apoi, seara, mici plimbări în jurul lacului Ursu. Adeseori, mă reped pe valea Bucin pentru a-mi oxigena mintea şi plămânii, îmbătându-mă cu frumuseţi ale unei naturi abia ciuntite încă de către omul cel nesăţios. Aici, în drumurile mele, imortalizez crâmpeie de peisaje, fotografiind parada de culori, specifică fiecărui anotimp, căutând locuri care să poarte cât mai puţin amprenta prezenţei omului. Vin acasă având în aparatul de fotografiat reperele imagistice ale parcursului meu, din acea zi. Descarc imaginile pe computer, apoi le postez pe Facebook, împărtăşindu-mi şi altora bucuria iscată de frumuseţile priveliştilor montane pe unde am cutreierat.

În rest – aştept turişti, pensia, apoi plătesc facturi şi taxe apăsătoare.

Printre norii primăvăratici, sclipiri de soare cu raze aurii, calde, străluminând crâmpeie ale plaiului de basm – Ileanda.

10 mai 2014, sâmbătă: Mă gândesc la o frumoasă, şi demnă, ieşire din scenă. Apoi, las totul în seama Regizorului…

Şi când te gândeşti că interzicerea atingerii „pomului cunoaşterii binelui şi răului” era doar o amânare, nu o veşnică oprire!

11 mai 2014, duminică: Zi splendidă de primăvară matură cu bolta sinilie, doar ici-colo cu câte un nor pufos de un alb cuceritor, în timp ce pe pământ totul este învăluit în verdele crud, gâlgâind de sevă, întreg peisajul fiind tivit cu vesele triluri de păsări zbenguindu-se în lumina caldă a razelor de soare.

Vremea fiind atât de tentantă, având şi nepoatele – pe Niki şi Coca – la noi, la propunerea Idei mergem să vizităm canioanele de sare de la Praid.

Pentru parcurgerea acestor locuri, de altfel cunoscute mie, aleg un traseu de o dificultate, consider eu, medie, pentru a ne putea încânta privirile, fiind şi fetele cu noi, ca să ne bucurăm împreună de peisajele pline de frumuseţi: cu surpături din care ies la iveală munţi de sare alb, strălucind în razele de soare puternice, albul proeminenţelor de sare contrastând plăcut cu verdele vegetaţiei din preajmă. Abundă aici tufele de păducel, porumbar, măceşe, rugile de mur, risipite darnic pe versanţii văluriţi şi abrupţi. Pe alocuri, pâlcuri de pini silveştri, tocmai au înflorit şi ei pentru a contribui la înfrumuseţarea panoramei.

La un moment dat, avem de traversat o vale adâncă, şi abruptă, motiv pentru care fetele încep să dea îndărăt, Ida şi ea dă semne de îngrijorare şi reţinere. Eu fiind deja mult coborât în valea adâncă, încerc să le conving să mă urmeze. Ele însă decid să se rupă de mine, continuând să meargă pe un alt traseu, în pofida insistenţelor mele de a mă urma. În fine, scindarea grupului nostru s-a soldat cu rătăcirea Idei, şi a fetelor, eu căutându-le, de prisos, peste o oră. În tot acest timp, bâjbâind printre spini şi cotloanele de sare, mă ambalez rău de tot, fierbând de supărare pentru încăpăţânarea Idei de a nu mă fi ascultat, alegând să meargă pe poteci necunoscute. Într-un târziu, regăsindu-ne, răbufnesc urât de tot, atacând-o şi făcând reproşuri dure Idei pentru hotărârea ei nejudicioasă. Bietele fete: nu le-a ajuns sperietura, zgârieturile şi oboseala, prea m-am răstit la ele, neputându-mă înfrâna.

Mai apoi, am remuşcări ziua toată pentru manifestarea mea prea agresivă faţă de ele. Trebuia să mă fi gândit, înainte de reproşurile drastice către ele, că sunt totuşi mai puţin obişnuite cu terenul decât mine, mai cu seamă în asemenea locuri accidentate, cu o vegetaţie care îngreunează deplasarea şi vizibilitatea.

Un an de la descoperirea mirificelor plaiuri tentante ale Ileandei… Un an de perseverări, de căderi şi ridicări continue, toate acestea ducând însă la o aceeaşi pasiune nealterată de piedici şi dificultăţi de tot soiul. Blânde peisaje, mult plăcute sufletului meu!…

După-amiaza. Şiroaie de ploaie argintie, împrospătătoare, curg peste frunzele verzi, fragede, spălându-le, mângâindu-le. Ele se clatină, balansează, pendulează, se agită. Apoi, adierea proaspătă mişcă coroanele verzi ale arborilor, îndesind şiroaiele de ploaie ajunse în iarba fragedă, împestriţată cu bănuţei, spulberând puful păpădiilor acestei primăveri spre sfârşite…

12 mai 2014, luni: Cert lucru, limba română m-a iubit mai mult decât cea maghiară. Este adevărat, şi eu am curtat-o mult mai intens decât cealaltă limbă – am privit-o cu alţi ochi (ochii sufletului!). I-am făcut curte o viaţă întreagă: am căutat-o, am alintat-o, am luat-o cu mine în suflet pe cărări silvestre, prin văi şi creste neumblate, m-am plimbat cu ea la braţ, am vieţuit îndelung cu ea, am râs şi am plâns împreună; ea, la rândul ei, mi-a oblojit rănile, m-a dezmierdat, mi-a fost confidentă şi ibovnică credincioasă pe tot parcursul vieţii.

Popor al limbii sufletului meu – nu fi laş! Scoate sabia care rugineşte de atâta vreme, lăsată, uitată în teaca lepădată într-un colţ de tindă. Nu te lăsa cotropit de această lume parşivă, cârmuită de hoţi, vicleni şi mincinoşi! Cu aceşti conducători cu mentalitate superficială, nepăsătoare şi snoabă, se află în pericol de moarte: pământul, limba, chiar şi sufletul. Blândeţea şi răbdarea valahă lipsite de coeziune, şi coerenţă, încep să semene tot mai mult a sclavie şi prostie colosală!

brusc în faţa mea
un zid fără fereastră –
privesc înlăuntru-mi

13 mai 2014, marţi: Bilanţ (parţial!): am 63 de ani şi 227 de zile…

De la data naşterii mele au trecut 23. 238 de zile. (La data de 14.07.2014 voi avea: 23.300 de zile!). La 13.06.2016 voi avea… 24.000 de zile. De celebrat! (Cine ştie?…).

Să continui: dacă nu mi-aş fi tăiat părul, acum aş avea nişte plete de 8,13 m lungime! Apoi: inima a bătut, până acum, de 234,4 milioane de ori, în timp ce, în această perioadă, pe Dunăre s-au scurs 4718,2 miliarde de metri cubi de apă.

Dar pe apa sâmbetei mele, oare câtă apă s-o fi dus în tot acest răstimp?!…

Cuvine-se, simt această trebuinţă, să-mi cer scuze celor din preajma mea pentru curajul de a-mi „revărsa" către ei, cunoscuţi şi necunoscuţi, aceste notaţii ale mele atât de pestriţe, determinându-i ca prin citirea acestor consemnări să se gândească, fie şi preţ de câteva clipe, la gândurile mele atât de puţin vrednice…

15 mai 2014, joi: În cariera mea silvică am fost, inerent, şi vânător…

Cu toţii – noi, silvicii – ne declarăm: „ocrotitori ai vânatului" (!), dar avem „planuri" lunare, şi anuale, de combatere a răpitorilor şi a dăunătorilor (lupii, între timp au devenit specie ocrotită!); periodic facem selecţie artificială la vânat, o selecţie care, în termeni obişnuiţi, nevoalaţi, înseamnă: împuşcare, exterminare!

Natura, codrul, cu plantele şi animalele sale, nu are, nu ar avea nevoie de amestecul „ştiinţific" al omului – o veritabilă pacoste pentru acestea! – ele singurele îşi elimină, în mod natural, exemplarele slabe, fără aportul…preţios al omului!

În ieşirile noastre vânătoreşti, motivate prin selecţia artificială, erau vizate toate speciile de animale: de la căprioare, cerbi, urşi… Şi nu în număr mic!

În numele acestor aşa-zise „selecţii", prin vânători organizate, se împuşcau, şi se împuşcă, o puzderie de animale nevinovate, exemplare viabile, de viitor, de obicei cele cu un trofeu estimat ca fiind medaliabil cu aur sau argint.

Eu însumi, în virtutea obligaţiilor de serviciu, am împuşcat: mistreţi, vulpi, păsări sălbatice, răpitoare şi nerăpitoare – fapte pe care acum le regret.

21 mai 2014, miercuri: Nou popas pe plaiurile Ileandei: lumini şi umbre, cald şi frig, nori şi soare..

Urcuş anevoios, apoi, dintr-o dată, totul învăluit în adieri calde, parfumate, sub un soare strălucitor, cotropitor, zâmbindu-mi duios pe bolta de azur a florarului în amurg.

23 mai 2014, vineri: Jurnalele mele – mărturisiri laice ale unui ins nespovedit încă…

Să merg, să merg înainte şi în sus!

gara uitată –
un om aşteaptă trenul
care n-a plecat

24 mai 2014, sâmbătă: Mă preocupă, tot mai mult, tot mai presant, sensul vieţii şi al morţii (!), găsirea punctelor de sprijin şi de refugiu pentru clipele şi zilele de grea cumpănă, inerente; şi, mai cu seamă, aş vrea să ştiu de ce, de ce, de ce…tace cerul cu atâta înverşunare sub povara mileniilor de rugăciuni ale supremei sale creaturi – omul?!...

Până acum, pe a şaizeci şi patra treaptă a scării vieţii mele, şi tot atâtea crestături pe răboj, până acum, aşadar, doar o unică imbatatbilă şi inevitabilă certitudine: moartea!

…Poate creştetul meu, al tău, peste toată firea asta fremătătoare, din acest florar somptuos – un imens gol plafonat de bolta de azur.

Iar dincolo?...

Ploaie argintie iscată din senin după doar două tunete înfundate…

Fiind în curte, mă refugiez sub iasomia în floare. Învăluit în mirosul suav-dulceag, îmbătător, ascult cum ploaia bate darabana pe frunzele verzi, strălucitoare.

Pe cât de iute a sosit, tot atât de repede năvala ploii conteneşte. Ies din ascunzişul verde, parfumat – îmbătat de mireasmă. La lumina soarelui ivit dintre nourii grăbiţi, vestonul meu cel verde, pădurăresc, străluceşte nins cu petalele iasomiei. În curte, aroma iasomiei după ploaia abia trecută, cotropeşte întreaga curte, revărsându-se peste gard.

iasomia mea –
înmiresmează toată
vecinătatea
pst! să nu afle fiscul
că o impozitează

25 mai 2014, duminică:… Apoi, vor veni primăveri, veri, toamne şi ierni, fără povara gândurilor mele, şi fără apăsarea faptelor mele în hăţişul sufletului meu. Soarele va fi acelaşi, neschimbat, şi norii vor fi aceiaşi, şi firul de iarbă, şi bobul de rouă, şi cântecul greierului, şi cel al mierlei, şi petala florilor de măr, şi verdele fraged al frunzei de fag, de la început de florar. Acelaşi va fi şi susurul izvorului, şuierul apei pârâului, la fel şi plutirea lină a fulgului de nea, în fapt de seară, din miezul lunii lui gerar.

… Atunci, străzile, aleile, şi cărările silvestre vor deveni pustii de paşii mei obosiţi, apăsaţi, acolo, departe, prin adâncuri de codrii pierduţi.

CUPRINS

„Am două luni și unsprezece zile - sunt în brațele unei ființe: mamă, bunică - nu pot să-mi dau seama; ne uităm - și eu, și ea - pe fereastră către Târnava-Mică troienindu-ne de fulgii care plutesc lin în văzduhul plumburiu, [illegible] de [illegible] albe, diafane, aterizând în apă și pe uscat, topindu-se instantaneu...
Din când în când, femeia care mă ține în brațe își apropie gura de obrajii mei îmbujorați și fragezi, gâdilându-mă și rostindu-mi cuvinte de neînțeles.
Brusc, în fața casei se ivește, într-un zornăit infernal, o căruță șubredă trasă de un cal alb, totul învălmășit într-un dans furibund al fulgilor de nea.
[illegible] și zgomotul mă sperie nespus; încep să plâng urlând ca din gură de șarpe...”

„Amintirile mă copleșesc, năvălind din ungherele memoriei. Ce e cu trecutul acesta? De ce mă mișcă, uneori până la lacrimi, vremurile apuse în hăul deceniilor?

Mai ales perioada de la începuturile copilăriei mele și până la plecarea mea de acasă, de la Sângeorgiu de Pădure, rememorarea acestor vremuri de multe ori mă înduioșează profund acum, pe atunci trăindu-le pur și simplu liber de orice complicații «gândiriste» de mai târziu.

Pentru tot ce ai fost, te iubesc copilăria mea, sincer și necondiționat; te iubesc cu livezile bunicilor, cuflorile de păpădii din primăverile plinede forfota vieții retrezindu-se, cu pomii în floare zumzăind de albine și bondari, și cu melcii trasându-și urma argintie prin iarba fragedă, vara – un rai de umbră răcoritoare unde am savurat pentru prima oară, îmbrățișat de ierburile și de florile livezii, dulceața slovei scrise;apoi, iubesc cu infinită dragoste apa răcoritoare a Târnavei în care ne bălăceam și pescuiam zile întregi în acele veri de altădată.

Nu te pot uita, copilărie, pentru toamnele tale bogate în nuci, pere, prune și mere, în struguri și în gutui înecăcioase, însă dumnezeiesc de aromate, pentru iernile tale de basm, cu dealurile potopite de zăpezi și de zarva copiilor fericiți, zburând pe sănii ori pe schiuri, liberi de povara gândurilor.

...Te iubesc, copilăria mea!”

Mihail Bica

Editura NAPOCA STAR
ISBN 978-606-690-117-8